

Giới thiệu Nhật Được 201 Vạn

Một con số bí ẩn trong truyện Nhật Được 201 Vạn sẽ được bật mí ngay sau đây, nhân vật sau một lần trùng sinh đã trở thành một con người khác rất hay.

Một người bình thường với hai bàn tay trắng, bỗng nhiên lại có một khối tài sản từ trên trời rơi xuống? Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Và rồi cô sẽ tiêu tiền ra sao với điều bất ngờ mà ông trời ban tặng cho cô ta?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Edit: Thiên Kết

Beta: TiêuKhang

"Tur Nhã! Tur Nhã! Đợi chút, hãy nghe mình nói." Diệp Gia Đình khàn giọng cầu xin trong điện thoại: "Nếu một ngàn vạn không được thì bảy tám trăm vạn cũng được, với cậu mà nói chút tiền ấy cũng đâu là gì, nhưng hiện tại mình thật sự rất cần nó..... Xin cậu mà, xem như nể tình chúng ta từng là bạn với nhau, cho mình mượn trong lúc khó khăn đi.... Tur Nhã...Đừng cúp máy....Tur Nhã...."

"Tút..." Đường dây bên kia tắt máy không chút thương tình.

Diệp Gia Đình buông thông hai tay, đờ đẫn nhìn vào điện thoại trong tay, bên tai vẫn còn vọng lại tiếng vang kéo dài khi điện thoại bị ngắt.

Hai ngày nay cô đã ngồi trong nhà gọi điện liên tục, ăn nói khép nép để cầu xin những người có thể giúp đỡ mình, hy vọng họ có thể cho mượn gấp một ít tiền, nhưng câu trả lời của bọn họ đều na ná như nhau: Thật ngại quá, gần đây tình hình kinh tế gặp chút khó khăn.

Hoàng Tur Nhã là người cuối cùng cô có thể gọi tới để nhờ giúp đỡ!

Giờ phải làm sao đây?

Thời tiết vào tháng tư cũng không lạnh, nhưng Diệp Gia Đình lại cảm thấy hơi lạnh như đang len lỏi vào từng lỗ chân lông trên cơ thể, xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng rồi lan tỏa toàn thân, lạnh đến mức cô không chịu được phải ôm chặt hai tay co người cuộn sát vào ghế sofa, nếm trải mùi vị đau khổ của sự tuyệt vọng.

Liên tục đầu tư thất bại, cô dùng toàn bộ số tiền cuối cùng của mình đánh cược một ván, được ăn cả hai ngã về không, thu mua 70% cổ phần của công ty con lớn nhất dưới trướng tập đoàn Diệp Thị, sau đó cô mới phát hiện công ty này đã sớm nợ nần chồng chất, không có tiền để trả nợ, thế là toàn bộ tiền bạc của cô đều thả trôi sông! Tin tức cô hai nhà họ Diệp sắp phá sản bắt đầu lan truyền khắp nơi như mọc thêm cánh, khắp nơi cũng bắt đầu đến đòi nợ...

Mấy tháng qua, những tin đã kích trí mạng bủa vây như đèn kéo quân cứ nối gót mà tới.

Chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi, Diệp Gia Đình đã bị anh cả của mình đẩy vào bước đường cùng! Trong nháy mắt chuyện kế thừa gia sản mấy trăm triệu cũng hóa thành con số không!

Diệp Thừa Trạch! Hết thấy chuyện này đều do anh ta đứng phía sau thao túng!

"Anh cả, anh thắng rồi!" Tiếng cười âm thầm khàn khàn của Diệp Gia Đình vang vọng khắp căn phòng, cô và anh ta là anh em cùng cha khác mẹ, không giống ruột thịt mà y hệt như kẻ thù, từ khi biết đến sự tồn tại của đối phương cũng từ ngày đó đã bắt đầu dùng hết khả năng để đối chọi gay gắt với nhau.

Hiện giờ, trận đấu này rốt cuộc cũng kết thúc bằng chiến thắng về vang của anh cả Diệp Thừa Trạch.

Nhét từng viên thuốc ngủ vào miệng, Diệp Gia Đình chìm nghỉm: Cuối cùng Diệp Thừa Trạch cũng coi như đã giải trừ được mối hận trong lòng.

Người mẹ lúc trước của anh ta hẳn là bị mẹ cô làm cho tức chết, mẹ của cô vô cùng khôn khéo, tính toán đầy mình, gần như dùng phương thức giết người không thấy máu để xử lý người vợ lúc đó của cha. Sau đó thay thế bà ta, chắc chắn Diệp Thừa Trạch rất hận hai mẹ con cô, nhịn nhục nhiều năm như thế, cuối cùng cũng vùng dậy trở mặt cắn lại.

Anh ta giống như một tên thợ săn vô cùng nhẫn nại, dùng một thời gian dài để tỉ mỉ bố trí giăng dẫy cạm bẫy, cố dựng nên hàng loạt ca múa mừng cảnh thái bình giả dối để mê hoặc con mồi là cô, sau đó tung một đòn trí mạng! Tâm địa sâu độc, thủ đoạn tàn ác, từ sau khi mẹ ruột của Diệp Gia Đình chết

đi, cô đã không còn người đứng sau chỉ về, căn bản không phải là đối thủ của anh cả, chỉ có thể thua trong ê chề nhục nhã!

Ý thức ngày càng mơ hồ, Diệp Gia Đình biết mình sắp được hoàn toàn giải thoát, rời khỏi cái thế giới phồn hoa phức tạp đầy cám dỗ khiến cô không muốn từ bỏ này, nhưng lại có thể thoát được cái số mệnh mà cô sợ hãi nhất... Số mệnh bị biến thành người nghèo chịu sự khinh khi, dè bĩu và chỉ chỏ của người đời, khiến cô cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Diệp Gia Đình cam chịu số mạng nằm xuống giường nhắm mắt lại, thầm nghĩ thì ra cảm giác đối mặt với cái chết cũng không quá đáng sợ như cô tưởng, giống như đang chuẩn bị đi ngủ vậy, có một chút nhẹ nhõm, có một chút tiếc nuối... Còn có cảm giác có lỗi với Ba Ni... Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, cô nghĩ như thế.

Ngày hôm sau, cơn mưa rào rơi rả rích suốt cả ngày, bầu trời âm u ẩm ỉm.

Hôm sau nữa, mây mù tan biến, khí trời chuyển biến thoáng đãng trong lành.

Bình minh lên, khi những vệt nắng lung linh chen chúc nhau chiếu vào trong phòng qua từng khe hở của lớp rèm nhưng, Diệp Gia Đình đang nằm im không nhúc nhích trên giường bỗng nhiên mở mắt, hoảng sợ đánh giá xung quanh, nhỏ giọng thì thào: "Minh sao thế này?"

Nhớ rõ ràng cô vừa tan ca đêm, vừa ra sức đạp xe về phòng trọ, vừa tính toán xem đêm nay có thể đi ngủ sớm một chút hay không.

Do mệt mỏi quá độ nên có hơi sơ xuất, xe đạp bị vấp vào trướng một miếng cống mở toang. Bởi vì tốc độ xe quá nhanh, cho nên sau khi va vào thì cô bị văng ra xa, nhớ được là đầu đập xuống đất, sau khi cơn đau kéo tới thì không còn nhớ được gì nữa.

"Nguyên rủa cái lũ nào trộm nắp cống đem đi bán đều bị trả tiền giả!" Ngải Hiểu Hiểu lầu bầu nguyên rủa, sau đó cố gắng ngồi dậy.

Sau khi nhìn quanh một vòng, miệng cô từ từ há ra thật to, tất cả mọi thứ xung quanh đều khiến cô cảm thấy không thể nào tin được!

Đây là một phòng ngủ tuyệt đẹp và vô cùng rộng rãi, được thiết kế theo phong cách phương Tây, trần nhà trên đỉnh đầu đều là viên thạch cao khắc hoa, những bức tường xung quanh được trang trí bằng giấy dán tường có màu sắc ấm áp và hoa văn trang nhã, khắp nơi đều được bày biện những đồ dùng tinh xảo, bên cạnh chiếc gương to là cửa phòng tắm có kính mờ, nhìn xuyên qua cánh cửa hơi hé mở có thể thấy được bên trong là một phòng tắm lớn mang phong cách Châu Âu, chiếc bồn tắm lớn có bốn chân màu trắng mà trước giờ Ngải Hiểu Hiểu chỉ được nhìn thấy trên phim ảnh, chính là phong cách xa hoa cô luôn ngưỡng mộ từ trước đến nay, mà lúc này cô đang nằm trên một cái giường có kích cỡ cực lớn, thoải mái đến không thể tin được.

Ngải Hiểu Hiểu xóc chấn lên, chân trần nhảy xuống giường, vừa cúi đầu đã sợ đến hồn vía lên mây: "Cái này..." Thứ cô đang dẫm lên là tấm thảm lông mềm mại không phải chân của cô, mà đôi chân này trắng nõn nượt nà, móng tay sơn màu hồng mát dịu, làn da nhẵn mịn như da em bé, nhìn thôi cũng đủ biết ngày thường nó được chăm sóc tỉ mỉ cỡ nào.

Nhấc nhẹ chân lên, dưới vạt áo ngủ lộ ra bắp đùi thon thả xinh đẹp... Đây cũng không phải bắp chân thô kệch của mình!

"Trời ạ!" Ngải Hiểu Hiểu hét lên một tiếng đầy kinh hãi rồi vọt vào phòng tắm.

Đứng trước tấm gương ở bồn rửa tay, sự kích động lẫn ngạc nhiên sau khi tỉnh dậy đã lên đến đỉnh điểm.

Trong gương là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, làn da trắng nõn với gương mặt có đường nét tinh xảo, mái tóc dài suông mượt, dáng người thon thả, đoán chừng có lẽ lớn hơn cô vài tuổi, độ khoảng hai sáu, hai bảy.

Ngải Hiểu Hiểu chớp mắt, cô gái trong gương cũng chớp mắt; Ngải Hiểu Hiểu nhú mày, cô gái trong gương cũng nhú mày; Ngải Hiểu Hiểu véo hai má mình làm mặt quỷ, cô gái trong gương cũng bắt chước làm theo y chang từng động tác.

Buông tay xuống, Ngải Hiểu Hiểu thì thào tự nói với chính mình: "Cái này là linh hồn bị hoán đổi, mình đã chết và được sống lại dưới thân xác của của một người khác...."

Ôn trời bây giờ đâu đâu cũng có mấy truyền xuyên không, rồi truyền chết đi được sống lại, nên Ngải Hiểu Hiểu mới có thể xác định được tình huống hy hữu này đã xảy ra với mình, hơn nữa còn rất đúng cảm đối mặt với hiện thực, không có vì sợ quá mà hét lên rồi lẫn đường ra ngất xỉu.

- Diệp Gia Đình

- Nữ

- Hai mươi bảy tuổi

- Độc thân

- Có một đứa con trai tên Diệp Ba Ni, bốn tuổi.

- Tài sản hiện có: 201 vạn 3980 đồng.

Diệp Gia Đình là con gái của ông trùm giàu có khét tiếng Diệp Khải Tích. Sau khi cha qua đời, cô với bà mẹ ruột của mình không ngừng đấu đá tranh giành tài sản cùng anh trai cả Diệp Thừa Trạch, mãi đến khi người mẹ mạnh mẽ giòi giang qua đời vào năm trước, Diệp Gia Đình một thân một mình thân cô thế cô, không phải là đối thủ của anh cả, một nửa gia sản đã thừa kế tới tay lại dần rơi hết vào trong tay anh cả Diệp Thừa Trạch.

Hiện giờ, trong tay Diệp Gia Đình chỉ còn hai trăm vạn tiền mặt, là số tiền còn sót lại sau khi cô bán khu nhà cao cấp của mình và trả phí một năm cho các câu lạc bộ ở hội sở và những trung tâm giải trí sòng bạc đã ký hợp đồng ở Macao.

Bởi vì Diệp Gia Đình không thể chấp nhận được hiện thực mình sắp trở thành một kẻ nghèo hèn tay trắng nên đành uống thuốc ngủ tự tử.

Ở trên là những tư liệu về thân phận mới của mình mà Ngải Hiểu Hiểu dùng hết ba giờ để tổng kết ra, sự thật này khiến cô không biết phải nói gì. So với người nghèo rách mồng tơi như cô, người có hai trăm vạn gửi ngân hàng lại tự nhận là nghèo, hơn nữa còn nghèo đến không thể sống nổi, phải lựa chọn tự sát?

Thật sự là không thể tin nổi mà!

Ba mẹ của Ngải Hiểu Hiểu đã qua đời vì tai nạn từ khi cô còn rất nhỏ, cô và bà ngoại sống nương tựa lẫn nhau, khoảng thời gian đó cũng xem như là yên bình hạnh phúc, nhưng khi cô lên cấp ba thì bà ngoại bị ung thư xương, vì trị bệnh mà đã dùng hết tất cả số tiền gửi ngân hàng trong nhà.

Sau khi bán nhà còn mượn bên ngoài thêm mấy vạn đồng, nhưng bà ngoại vẫn không qua khỏi căn bệnh hiểm nghèo, buông tay rồi bỏ nhân thế, để lại một mình Ngải Hiểu Hiểu gian nan sống qua ngày, mục tiêu lớn nhất trong đời chính là trả hết số nợ kia.

Cô làm cùng lúc ba công việc, mỗi ngày làm việc hơn mười tiếng, làm giúp việc nhà, đến cả vệ sinh công cộng cũng làm luôn, mặc dù cuộc sống qua ngày gian khổ như vậy, nhưng cô luôn sống rất vui vẻ lạc quan, rất sôi sảng hăng hái, chưa bao giờ nghĩ rằng mình nghèo đến mức phải tự sát.

Amen, ôi thế giới này thật kỳ diệu!

Qua sự việc lần này, Ngải Hiểu Hiểu ngộ ra một điều rằng, đối với một người mà nói từ nhỏ đến lớn sống trong một hoàn cảnh quá tốt cũng chưa hẳn là chuyện tốt đẹp gì, Diệp Gia Đình chính là ví dụ điển hình. . . Cô ta tình nguyện đi tìm cái chết chứ không muốn chấp nhận đối diện với thất bại và hoàn cảnh gian khổ.

Được rèn luyện mài dũa từ nhỏ chắc chắn sẽ thành công trong việc bồi dưỡng nên một nhân sinh quan tích cực. Câu nói hàm ý sâu xa này là do giáo viên chủ nhiệm thời trung học khi thấy hoàn cảnh đáng thương của cô, đã tận tâm lục tìm trong bách khoa toàn thư được một quyển châm ngôn, sau đó tìm được một câu tương đối đúng bệnh để giảng cho cô nghe, cô vũ tình thần cô.

Ngải Hiểu Hiểu cho rằng câu nói này rất có đạo lý.

Giống như cô vậy, nghèo rách mồng tơi, làm mệ như chó, nhưng vẫn cảm thấy cuộc sống này vô cùng tươi đẹp, hy vọng tràn trề, thú vui lớn nhất mỗi ngày chính là tính xem dựa vào tốc độ kiếm tiền hiện tại của cô thì còn cần bao nhiêu năm nữa mới có thể thanh toán được hết số nợ ba vạn.

Lúc vui vẻ còn có thể mơ ước đến cuộc sống hạnh phúc sau khi trả hết nợ, đến lúc đó cô sẽ:

Muốn ăn gà chiên thì ăn gà chiên,

Muốn uống nước trái cây thì uống nước trái cây,

Nhất quyết không làm tăng ca nữa,

Chủ nhật ngủ cho đã khi nào muốn dậy thì dậy.

Hiện giờ giấc mộng "to lớn" ấy dường như sắp thành hiện thực rồi, Ngải Hiểu Hiểu nhìn gương mặt xinh đẹp xa lạ trong gương hơi mỉm cười.

Nếu cô gái trước kia đã không biết quý trọng cuộc sống tốt như thế, dễ dàng từ bỏ tất cả, vậy thì mình sẽ thay cô ấy sống tiếp, mình sẽ để thân xác này sống một cách vui vẻ, thoải mái hết quãng đời còn lại.

Ngải Hiểu Hiểu hít sâu một hơi, tự nói với chính mình trong gương: "Vậy thì, kể từ bây giờ, trên đời này không còn Ngải Hiểu Hiểu nữa! Mà mình, chính là Diệp Gia Đình; Diệp Gia Đình, chính là mình, phải làm được như khi mình vẫn còn trong thời điểm khó khăn nhất. Tích cực cố gắng, luôn lạc quan tiến về phía trước, đối mặt với bất kỳ khó khăn nào cũng không được nản lòng, tuyệt đối không bao giờ bỏ cuộc, bản thân mỗi ngày đều phải cố gắng sống cho thật tốt!"

Nắm hai bàn tay mịn màng trắng trẻo không có vết chai điển hình của người dân lao động cực khổ lại thành quyền vung lên, tự cổ vũ bản thân: "Diệp Gia Đình! Cố lên!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Giống như một người thay đổi cuộc sống mới sau khi đã đổi chỗ ở, chuyện đầu tiên Diệp Gia Đình làm chính là làm quen với hoàn cảnh.

Căn nhà xa hoa mà cô đang ở hiện tại có diện tích rất lớn, nằm gần một khu chung cư dành cho giáo viên đại học, cũng gần với trung tâm thành phố, rất đầy đủ và tiện nghi, là một nơi không tệ, Diệp Gia Đình mua lúc cô học đại học để cho thuận tiện. Sau khi tốt nghiệp đại học thì không trở lại đây nữa.

Hai tháng trước tình trạng tài chính của Diệp Gia Đình rơi vào tình cảnh túng quẫn, những tiệm thẩm mỹ, câu lạc bộ thể hình, các trung tâm giải trí, sòng bạc cũng bắt đầu truy lùng yêu cầu cô phải thanh toán chi phí trong một năm, ý là sợ cô phá sản bỏ trốn, Diệp Gia Đình rơi vào đường cùng phải bán đi khu nhà cao cấp và ba chiếc xe hơi thể thao rồi dọn đến nơi này.

Thì ra là do hoàn cảnh sống chênh lệch quá mức nên Diệp Gia Đình cảm thấy không thể chấp nhận được, nhưng tất nhiên là cô sẽ không nghĩ thế... đây chính là chỗ tốt nhất mà cô từng ở!

Trong đầu cô vẫn còn sót lại vài mảnh ký ức của chủ nhân trước, ngôi nhà này mang đến cho cô rất nhiều tiện lợi. Ví dụ như vật gì đặt ở chỗ nào, mật mã khóa cửa là bao nhiêu... những chuyện này chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể nhớ ra.

Nhưng có một số chuyện dù có nghĩ thế nào cũng không ra được.

Ví dụ như chợ bán đồ ăn gần đây nhất là ở đâu? Cô đã cố gắng nhào nặn nhưng trong đầu vẫn không có chút khái niệm nào, đành phải tự mình đi khảo sát xung quanh.

Sau khi quan sát cẩn thận phòng ngủ chính, phòng ngủ cho khách, phòng ăn, phòng khách, nhà vệ sinh, nhà kho, phòng chứa quần áo cực lớn cùng những trang phục khiến người ta yêu thích đến mức không nỡ buông tay xong, bụng của Diệp Gia Đình bắt đầu réo ầm lên, nhìn lên đồng hồ, đã năm giờ rưỡi chiều, quả thật cũng đến giờ đói bụng rồi.

Sau khi lật tung cái nhà bếp sạch đến mức có thể phản chiếu ánh sáng lên, cuối cùng cũng chỉ có thể tìm được một ít bột lúa mạch và bơ trong tủ lạnh, ngoài ra không còn gì cả, ngay cả những gia vị cơ bản nhất như dầu, tương, dấm... cũng không có, chỉ có muối và một hũ đường viên dùng để uống cà phê.

Ngược lại phía trên kệ treo lại có mấy chai rượu vang đỏ vừa nhìn đã biết là loại đắt tiền, đáng tiếc rượu không thể thay cơm, bụng rỗng mà uống vào dễ say hơn.

Diệp Gia Đình nhìn căn phòng không có chút dáng vẻ của phòng bếp thì buồn bực, người có tiền đều không dính khói bụi trần gian như thế sao? Dựa theo trí nhớ của cô, chủ cũ của thân thể này đã ở căn hộ nhỏ này hơn một tháng rồi, chẳng lẽ bình thường cô ta đều ăn bánh mì tướt bơ? Ngán đến không thể ngán hơn mà!

Không nên nổi tò mò, cô lại cố gắng tìm tòi lục lọi trong đầu xem gần đây cơ thể này ăn gì để sống.

Mất thật nhiều sức lực mới nhớ ra được, gần đây bởi vì cảm xúc tụt dốc, thường thì cả ngày cô ấy cũng không nhớ đến việc ăn cơm, đến lúc đói đến mức khó chịu mới gọi điện kêu cơm, gần căn hộ này có rất nhiều nhà hàng đắt tiền có dịch vụ đặt hàng tại nhà.

Sờ sờ khuôn mặt vẫn trơn mịn mềm mại như cũ, Diệp Gia Đình cảm thán, cơ thể này quả thật quá tốt, sống một cách chán chường suốt mấy tháng trời, cơm thì ba bữa lẫn lộn, lúc có lúc không, vậy mà làn da vẫn đẹp thế này, quá hiếm!

Nhớ đến chính mình do bị gió thổi nắng chiếu, lại không có thời gian để chăm sóc, cuối cùng làn da biến thành vừa đen vừa thô, nên Diệp Gia Đình vô cùng trân quý làn da đẹp hiếm có này, quyết tâm sẽ chăm sóc bảo dưỡng thật tốt, để có thể duy trì làn da xinh đẹp này thật lâu.

Rửa mặt, bôi thêm một lớp kem dưỡng cao cấp, lại tìm thêm một bộ quần áo T-shirt bình thường nhất, Diệp Gia Đình xoa bụng đi đến một trung tâm thương mại gần đó.

Đầu tiên cô đến một quán ăn nhanh kiểu Trung Quốc ở tầng một ăn một lồng bánh bao và một chén cháo trắng, lúc này mới thấy dạ dày đã chắc, không còn đói đến hoảng hốt nữa.

Sau đó cô lại lên siêu thị lớn trên lầu hai để mua sắm một chút.

Mua chút rau cải tươi, vài hộp thịt bò, lại chọn thêm một đồng gia vị nấu ăn, nào là nước tương, dấm ăn, tiêu cay,... vô số hàng hóa, lúc ra cửa tính tiền phải chất đầy cả bốn túi lớn.

Lúc Diệp Gia Đình xách bốn cái túi lớn đi ra thang máy thì nhìn thấy một người đàn ông khoảng hai tám, hai chín tuổi, vóc người tầm tầm, diện mạo xuất chúng đang đi qua đi lại trước cửa căn hộ, thỉnh thoảng còn nhìn vào cánh cửa đang đóng chặt, bộ dáng có vẻ như đang do dự xem có nên tiếp tục chờ nữa hay không.

Người nọ ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Gia Đình bị bao quanh giữa mấy cái túi cực lớn, nặng nhọc bước ra khỏi thang máy thì sững sờ, “Gia Đình?” Bước nhanh tới đón lấy mấy cái túi lớn trong tay cô, vẻ mặt không tưởng tượng nổi: “Em lại có thể tự đi mua thức ăn! Còn mua nhiều như vậy?”

Diệp Gia Đình đứng lại thờ dốc, thuận tiện mượn cơ hội này để vận động đầu óc, nhớ xem đây là người nào, sau một phút đồng hồ, cuối cùng cô cũng biết được người này: “Minh Duệ, sao anh lại tới đây? Tìm tôi có việc?” Dừng một chút, lại nhú mày hỏi, “Hay là Diệp Thừa Trạch có việc tìm tôi?”

Người đàn ông trước mắt có phong độ không tệ, biết xách đồ dùm phụ nữ mang họ Trịnh, tên Trịnh Minh Duệ, là con trai tài xé riêng của ba Diệp Gia Đình, làm chức quản lý nhỏ trong công ty giải trí Diệp Thị, mặc dù chức vụ không cao, nhưng vì ba anh ta có thân phận đặc biệt, nên từ nhỏ Trịnh Minh Duệ đã quen biết với anh em nhà họ Diệp, làm bạn thì chắc chắn là không đủ tư cách, nhưng cũng coi là có chút giao tình, hai năm nay bởi vì Diệp Thừa Trạch quản lý công ty nên mới thân thiết với anh ta hơn.

Kể từ sau khi cha chết thì hai anh em nhà họ Diệp không cần duy trì chút tình nghĩa giả tạo ngoài mặt nữa, lâu lắm rồi không nói chuyện với nhau, những lúc Diệp Thừa Trạch cần bàn với em gái về chuyện trong công ty đều nhờ Trịnh Minh Duệ đi truyền lời.

Trịnh Minh Duệ nhướn cặp lông mày không đậm không nhạt, không có gì đặc biệt lên, cười khỏ một cái, “Không liên quan tới anh ấy, là do anh lo lắng nên mới tới thăm em một chút. Gia Đình, anh không hiểu những mâu thuẫn giữa hai người, anh chỉ biết từ nhỏ anh đã quen biết hai người, em xảy ra chuyện lớn như vậy thì nên đến thăm em.”

“Cảm ơn.” Diệp Gia Đình mở cửa để anh ta xách đồ vào, đặt trên nền đất trong phòng bếp, “Trừ việc tất cả bạn bè, người quen đều trốn tôi như bệnh dịch, thì tất cả đều tốt.”

Ánh mắt Trịnh Minh Duệ nhìn cô rõ ràng mang theo sự thương hại, “Gia Đình, có việc gì anh có thể giúp thì cứ nói, chuyện lớn anh không làm được, nhưng chuyện nhỏ thì vẫn có thể.”

Diệp Gia Đình tự nhiên khoát tay, “Cảm ơn ý tốt của anh, chẳng qua là cuộc sống bây giờ của tôi rất đơn giản, tạm thời chưa cần người khác đến giúp.”

Trịnh Minh Duệ nhìn những thức ăn cô mua trên đất thì khuôn mặt hiện lên vẻ hoài nghi, thật sự không tưởng tượng được vị đại tiểu thư này sẽ nấu cơm thành cái thứ gì, ăn vào có bị ngộ độc thức ăn hay không.

Nhưng mà anh ta vẫn rất quan tâm, không hỏi nhiều lời, “Vậy thì tốt, thấy em như vậy anh cũng an tâm.” Lại đưa ra một tấm thẻ, “Đây là số di động mới của anh, có chuyện gì cần giúp thì cứ tới tìm anh.”

Trước kia Diệp Gia Đình cũng không mấy chú ý tới Trịnh Minh Duệ, cảm thấy anh ta xuất thân bình thường, năng lực cũng bình thường, không có gì đáng để cô phải kết giao, hiện giờ cô gái này dĩ nhiên là không còn những ý tưởng cao ngạo hay bợ đỡ nữa, rất cảm kích ý tốt của người đàn ông đơn hậu trước mặt, khách khí tiễn anh ta ra cửa.

Nếu như không phải sợ hình tượng của mình bất chợt thay đổi quá mức sẽ khiến người khác hoài nghi, nhất định Diệp Gia Đình sẽ mời anh ta ở lại uống ly trà.

Dù vậy, thái độ của cô cũng tốt đến mức khiến Trịnh Minh Duệ phải kinh ngạc, trước khi bước vào thang máy còn nói với cô: “Gia Đình, tính cách bây giờ của em tốt hơn rất nhiều.”

Bởi vì hoàn cảnh hiện giờ có chút đặc biệt, nên Diệp Gia Đình không muốn liên quan quá nhiều đến những người đó. Dựa vào chút tiền nhỏ bây giờ vốn không đủ tư cách để bước vào cái vòng luẩn quẩn lúc trước, cho nên cô vui vẻ lùi một bước, làm một người bình thường, cô có thể dựa vào hai trăm vạn đó để sống thoải mái, nhàn hạ.

Sau khi tiễn Trịnh Minh Duệ đi, tâm tình của Diệp Gia Đình cũng tốt lên không ít, trong lúc nhất thời ngay cả chính cô cũng không rõ là vui mừng vì có được một người bạn tốt, hay thấy may mắn thay cho Diệp Gia Đình trước kia... dù sao vẫn còn có người quan tâm đến cô.

Vừa ngâm nga bài hát vừa sắp xếp lại những vật phẩm mới mua, trầm nghĩ tình cảnh hiện tại cũng khiến cô bớt lo, nếu có một đám bạn bè, thân thích tới làm phiền, cô còn phải đau đầu mà đi đối phó với bọn họ.

Sáng mai phải lấy ra ba vạn, lặng lẽ dùng danh nghĩa của Ngải Hiểu Hiểu để trả cho chủ nợ, những người đó phần lớn đều là hàng xóm cũ của cô lúc trước, cũng không giàu có gì, không thể bởi vì cô đột nhiên xảy ra tai nạn ngoài ý muốn mà khiến cho khoản tiền người ta tốt bụng cho mượn trở thành món nợ khó đòi.

Sau đó mới chính thức bắt đầu cuộc sống mới!

Chỉ là..... nói đến thân thích...

Diệp Gia Đình cảm thấy mình bỏ sót chút gì đó, là cái gì chứ? Cô gõ gõ đầu mình, cảm thấy nó vô cùng quan trọng, nhưng lại không nhớ ra được!

Vì vậy mới quay lại chuyện vừa rồi, nghĩ đến lúc này khi tiễn Trịnh Minh Duệ... cảm thấy anh ta cũng không tệ lắm... cũng may là không có bạn bè, thân

thích... không có người thân sao? Anh trai là kẻ thù thì không thể coi là người thân được.

“Trời ạ! Mình còn một đứa con trai!” Trong lúc Diệp Gia Đình cầm mớ rau trong tay bước tới bồn rửa, cuối cùng cũng nhớ tới mình đã quên mất cái gì.

Diệp Ba Ni

Nam

Bốn tuổi

Con riêng

Còn ba nó.... Gặp chuyện xui... Không đúng, hình như nhớ được anh ta là một nhân vật rất lợi hại.

Diệp Gia Đình lắc lắc đầu, quan tâm ba nó làm gì chứ, để cho con trai mình trở thành con riêng thì chắc chắn không phải là người tốt, cho dù có nhiều tiền thì cũng không đáng để quan tâm.

Lau nước trên cái tạp dề viền hoa tinh xảo như hàng mỹ nghệ, lấy điện thoại di động ra lục số danh bạ.

Con trai được gửi đến nhà một bảo mẫu họ Trầm, cô phải lập tức liên lạc với bảo mẫu.

Mẹ còn sống, có tay có chân, thân thể khỏe mạnh, lại để con ruột sống ở nhà người khác, sao được chứ! Diệp Gia Đình cảm thấy loại hành động này giống như phạm tội vậy!

Không được, sáng mai cô phải đi đón con về, nếu đã tiếp nhận tài sản của chủ trước thì đương nhiên cũng phải gánh vác trách nhiệm của người ta, cô có thể cảm nhận được chút gọn sóng trong lòng khi nghĩ đến Diệp Ba Ni, thì ra đây là tình cảm chôn sâu dưới đáy lòng của Diệp Gia Đình.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Diệp Gia Đình không ngờ con trai riêng của mình lại đẹp như vậy!

Là một đứa nhỏ sáng chói hơn cả thủy tinh!

Làn da trắng như tuyết, mịn màng như sữa, lông mày tinh tế đen nhánh, đôi mắt màu hạnh nhân, bởi vì còn nhỏ nên đôi mắt vừa đen vừa tròn, khóe mắt hơi héch lên, lông mi cong vút, mấy sợi cuối đuôi mắt rất dài, giống như cánh bướm, có thể đoán được sau khi lớn lên chỉ dựa vào đôi mắt này thôi cũng đủ khiến cho cả đám người mê chết. Mặc dù chiếc mũi khá nhỏ, nhưng hình dáng lại hoàn mỹ, sống mũi thẳng giống như kiệt tác điêu khắc của người Hy Lạp, cái miệng nhỏ nhắn màu phấn hồng vô cùng mềm mại, bởi vì đang uống sữa, cho nên xung quanh còn có một vòng sữa màu trắng. Hết lần này tới lần khác bé cô tỏ vẻ nghiêm túc, trông cũng cực kỳ đáng yêu.

Chỉ liếc mắt, lòng của Diệp Gia Đình đã mềm mại hơn rất nhiều.

Ban đầu cô đến đây chỉ vì ý thức trách nhiệm không thể bỏ qua, thăm nghĩ mình thừa kế thân thể và nhiều tiền của người ta như vậy, gánh vác trách nhiệm là việc không thể chối bỏ được, trong ấn tượng của cô tinh tinh của Diệp Ba Ni có chút quái dị, cũng không phải là đứa trẻ dễ chung sống, vì vậy trước khi đến đây Diệp Gia Đình còn chuẩn bị tư tưởng, nhắc nhở bản thân đừng vì đứa nhỏ không đáng yêu mà mất kiên nhẫn với bé.

Kết quả là vừa gặp mặt, cô như bị thần Cupid bắn trúng, lập tức bị Diệp Ba Ni chinh phục, trong lòng dâng đầy mật ngọt dịu dàng, chứ đừng nói chi đến chuyện mất kiên nhẫn.

“Mẹ, chào buổi sáng.” Trên khuôn mặt nhỏ đáng yêu của Diệp Ba Ni không có một chút biểu cảm, nói ra câu chào hỏi như đang trả bài.

Bảo mẫu là một phụ nữ trắng trẻo, mập mạp, vẻ mặt ôn hòa, bà mỉm cười khích lệ, “Bây giờ Ba Ni đã hiểu biết lễ phép, biết chủ động chào hỏi rồi.”

Diệp Gia Đình ngồi xổm xuống, cẩn thận xoa mặt con trai, còn móc khăn giấy ra lau miệng cho nó, “Gần đây Ba Ni ở nhà trẻ có ngoan không? Cô giáo có khen con không?”

“Có, cô Thi có phát phiếu bé ngoan cho con.” Diệp Ba Ni đáp lại rất có bài bản, nhưng khuôn mặt vẫn hờ hững như cũ.

“Cô Thi ở nhà trẻ khen Ba Ni ăn cơm nghiêm túc, lúc chơi trò chơi là ngoan nhất, hai ngày nay ngày nào cũng tặng phiếu bé ngoan cho nó.” Di Trầm đứng bên cạnh bổ sung, Diệp Ba Ni hờ hững lắng nghe, như thể chuyện mà hai người lớn trước mặt đang bàn luận không phải về bé mà là bạn nhỏ nhà người ta.

Diệp Gia Đình lặng lẽ thờ dài, nhìn Diệp Ba Ni, trong lòng dâng lên nỗi chua xót.

Tối hôm qua cô đã đặc biệt chỉnh sửa những tư liệu trong đầu về Diệp Ba Ni.

Ba của Ba Ni tên là Hạ Vũ, vẫn chưa tới ba mươi tuổi, tuổi trẻ tài cao, là chủ tịch của công ty giải trí Thiên Hằng, năng lực mạnh thì không nói, còn có vẻ ngoài rất đẹp trai, là mẫu người “tài” mạo song toàn hiếm có, bối cảnh xuất thân cũng vượt trội hơn người, vậy nên lúc trước Diệp Gia Đình mới nhìn trúng anh ta.

Mẹ của Diệp Gia Đình là người thứ ba, ngoại trừ đầu óc khôn khéo, có nhiều thủ đoạn, thì ắt hẳn cũng không thể thiếu được nhân tố quan trọng nhất là diện mạo xinh đẹp, Diệp Gia Đình được di truyền ưu điểm của mẹ, lớn lên rất xinh đẹp, cho nên vẫn luôn có lòng tin với chính mình, không thì cũng đã không đụng vào cái vách sắt Hạ Vũ.

Sau vài lần chủ động lấy lòng, Hạ Vũ mất hết kiên nhẫn với sự dầy dụa của cô, dùng giọng điệu sắc bén nói rõ mình không hề thích những cô gái như Diệp Gia Đình, đề nghị cô không cần tốn sức, nên tìm người khác thì hơn.

Lòng tự ái và tự tin của Diệp Gia Đình bị tổn thương, tức đến mức gần như nổi điên, chưa kịp thương lượng với mẹ đã tự mình làm ra một việc ngốc nghếch... trong bữa tiệc đã bỏ thuốc vào rượu của Hạ Vũ, sau đó thì lên giường với Hạ Vũ.

Cái hành động dù đối phương không thích vẫn cố gắng tự đưa đến cửa thế này tất nhiên sẽ không có được kết quả tốt đẹp gì. Sáng hôm sau khi Hạ Vũ tỉnh lại phát hiện Diệp Gia Đình đang nằm bên cạnh thì dùng biểu cảm chán ghét xóa bỏ hoàn toàn ý nghĩ muốn dùng thân thể để trói buộc anh ta của Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình cũng là đại tiểu thư, tính khí kiêu ngạo không nhỏ, chưa từng bị tức thế này, trong lúc thẹn quá thành giận liền dập tắt tất cả tình cảm ái mộ với Hạ Vũ, còn thẳng tay ném một xấp tiền lên giường, cay nghiệt tuyên bố vốn nên cho nhiều tiền bồi thường một chút, nhưng vì biểu hiện tồi qua của ông chủ Hạ cũng chỉ tạm được, kỹ thuật cực kém, cho nên chỉ có thể trả cái giá này thôi.

Sau khi chọc tức Hạ Vũ thành công thì cô mặc quần áo bỏ đi, quyết định từ nay về sau sẽ đoạn tuyệt quan hệ với người này, vĩnh viễn không thèm nhìn đến anh ta nữa.

Chuyện này vốn cũng chỉ như thế là xong, nhưng Diệp Gia Đình lại trúng độc đặc không đúng dịp... mang thai.

Chu kỳ sinh lý của cô không giống với người bình thường, chu kỳ bình thường của người khác là một tháng, của cô thì đặc biệt dài, là nửa năm.

Trước kia Diệp Gia Đình còn vì thế mà đắc chí, cảm thấy mình ít bị phiền toái hơn những cô gái khác rất nhiều, nhưng cái gì cũng đều có mặt lợi, mặt hại, ít phiền toái đồng thời cũng khiến cô không kịp thời phát hiện mình đã mang thai.

Đợi đến khi phát hiện được thì thai nhi đã được hơn bảy mươi ngày, bác sĩ trình trọng đề nghị cô nên sinh đứa bé, nếu không thì chỉ có thể phá thai.

Diệp Gia Đình suy tính, cân nhắc một phen, cảm thấy giết chết một đứa trẻ đã thành hình thì quá tàn nhẫn, không đành lòng được, mà khi mang thai thân thể của cô cũng không khó chịu cho lắm, vì vậy quyết định sinh ra thì tốt hơn, dù sao cô cũng nuôi được.

Diệp Ba Ni đã bị trời xui đất khiến mà sinh ra như vậy.

Đứa nhỏ rất đẹp, cũng rất đáng yêu, nhưng Diệp Gia Đình vì có một vết thương rất sâu đối với ba đứa nhỏ nên khó tránh khỏi có sự xa cách, thêm nữa cô còn tìm được bạn trai mới, mỗi ngày đều bận việc... hẹn hò, có thêm một đứa nhỏ trước mặt sẽ rất cản trở, cho nên mới bỏ tiền tìm một người khác giúp cô nuôi con.

Ấy thế mà lại không may, bảo mẫu thứ nhất nhìn như chuyên nghiệp, chăm chỉ học tập, có một đồng chứng chỉ, nhưng lại là một kẻ biến thái, lấy việc ngược đãi những đứa trẻ sơ sinh không có năng lực phản kháng làm thú vui.

Sợ bị chủ nhà phát hiện, không dám đánh ở những chỗ quá rõ ràng, cô ta liền tìm đủ loại biện pháp không thể tưởng tượng nổi để giày vò đứa nhỏ, trẻ nhỏ không hiểu chuyện cũng chưa biết nói, đương nhiên là không thể tố cáo.

Cho đến khi Diệp Ba Ni hơn hai tuổi Diệp Gia Đình mới phát hiện có chuyện bất thường, sau khi điều tra nhất thời hận đến nghiến răng, cũng không thèm báo cảnh sát đã tự mình định tội, tìm người đánh cô bảo mẫu kia, đánh đến nửa chết nửa sống chỉ còn sót lại một hơi thở thì lấy hết quần áo rồi ném cô ta xuống một con sông nhỏ ngoài ngoại ô, để mặc cô ta sống chết do trời định.

Lúc Diệp Gia Đình tìm bảo mẫu thứ hai thì càng thêm cẩn thận, cũng thật sự tìm được một người tốt, nhưng Diệp Ba Ni đã bị ảnh hưởng rất lớn từ sự việc lần trước, trở nên khép mình, không còn chơi đùa hoạt bát như những đứa trẻ cùng tuổi nữa, bình thường luôn yên lặng đến đáng sợ, mất một thời gian dài mới học được cách nói chuyện, không có cảm giác an toàn, gần như chưa bao giờ cười.

... Đây chính là nguyên nhân một đứa bé xinh đẹp, khả ái như thế lại có bộ mặt than, sau khi Diệp Gia Đình nhìn thấy con trai, cảm giác tiếc hận đã biến thành đau lòng khôn nguôi.

Cô ôm lấy Diệp Ba Ni, có chút vụng về mà dịu dàng hỏi, “Bảo bối, về nhà với mẹ có được không? Sau này con sẽ sống chung với mẹ.”

Diệp Ba Ni nháy mắt mấy cái, không lên tiếng, ngay cả lông mày cũng không động, không biết là có hiểu được hay không.

Diệp Gia Đình coi như nó đã đồng ý. Một tay móc lấy bao thư trong túi xách đưa cho dì Trầm, “Đây là 9000 của tháng này, dì đếm lại đi, hôm nay tôi tới đón Ba Ni về, cảm ơn dì đã chăm sóc nó trong một năm nay.”

Bảo mẫu biết tình cảnh hiện tại của Diệp Gia Đình, có chút ngượng ngùng, “Cô Diệp, đừng nói như vậy, chăm sóc Ba Ni là công việc của tôi mà. Chỉ là hôm nay mới có mười lăm, sao cô lại đưa cho tôi toàn bộ tiền công tháng này.”

“Dì cảm đi, bỗng nhiên tôi nói tới đón Ba Ni, dì cũng cần thời gian để tìm việc làm mới.”

Tối hôm qua Diệp Gia Đình đã nói chuyện điện thoại với bảo mẫu, cho nên bà cũng đã chuẩn bị trước, xách theo một cái va li cỡ vừa, “Đây là một vài vật dụng của Ba Ni, quần áo, giày dép, đồ chơi, có cả một số thuốc thường dùng cho trẻ con, thức ăn và vitamin bình thường thằng bé hay ăn tôi cũng đã bỏ vào rồi. Những vật khác tôi sẽ thu dọn dần trong hai ngày tới, đóng gói xong sẽ nhờ công ty vận chuyển đưa tới cho cô.”

“Được, cảm ơn dì.” Diệp Gia Đình rất hài lòng với sự chu đáo, tỉ mỉ của bảo mẫu Trầm, khách khí nói cảm ơn xong mới ôm Diệp Ba Ni rời khỏi.

Diệp Ba Ni vẫn không lên tiếng, chỉ là từ sau khi ra cửa vẫn luôn dùng hai cánh tay nhỏ bé ôm chặt lấy cổ Diệp Gia Đình, hiển nhiên là có chút lo lắng.

Sức lực của Diệp Gia Đình rất lớn, một tay ôm đứa bé một tay xách vali, bước nhanh về phía trạm xe buýt, khiến cho người đi đường không ngừng liếc nhìn, không hiểu sao cô gái xinh đẹp này trông lại nhếch nhác như một mụ quán gia, cô cũng không để ý, chỉ cố gắng vất óc muốn tìm cách an ủi con trai, nói những chuyện nhỏ như sáng nay ăn gì, mặc quần áo gì, ven đường có con chim... để phân tán sự chú ý của bé.

Mới vừa rời lúc ở nhà trẻ Diệp Ba Ni còn có hỏi có đáp, lúc này lại hoàn toàn không nói tiếng nào, đóng chặt cái miệng nhỏ, ôm chặt cổ cô, Diệp Gia Đình tự mình lăm bầm lâu bầu suốt đoạn đường đến trạm xe buýt, có người nhường chỗ cho cô ngồi xuống, mới nghe con trai nhỏ giọng hỏi, “Mẹ, xe hơi của mẹ đâu? Còn chú Hách đâu?”

Chú Hách mà Ba Ni nói là tài xế trước kia của Diệp Gia Đình, lúc Diệp Gia Đình đến chở bé đi chơi có gặp một lần, bé liền nhớ.

Diệp Gia Đình đặt đứa nhỏ trên đùi, đặt vali xuống bên cạnh, vẫy vẫy cánh tay như mời, “Xe của mẹ và chú Hách sao, xe bán rồi, chú Hách không thể lái xe nữa nên phải đi tìm việc khác.”

Diệp Ba Ni nháy mắt, “Bán rồi?”

“Sau này chúng ta ra ngoài không được ngồi xe hơi nữa rồi, mẹ chỉ có thể ôm con ngồi xe buýt, có được không?” Diệp Gia Đình trêu chọc nó.

Diệp Ba Ni còn chưa qua sinh nhật bốn tuổi, tuổi thật mới ba tuổi rưỡi, vì vậy cái hiểu cái không, đáp lại về sau của câu hỏi, “Mẹ ôm con là được.”

Diệp Gia Đình siết tay thật chặt, hết sức vui mừng, con trai không vì xa cách lâu ngày mà bài xích cô, thật quá may mắn.

Vì để tạo cho Diệp Ba Ni một ấn tượng “đầu tiên” hoàn mỹ, vừa về đến nhà Diệp Gia Đình đã nỗ lực xuống bếp, tự tay nướng cho con trai một khay bán quy nhân sôcôla quả phi (Quả thuộc họ hạt dẻ).

Trước kia cô có làm công ở một tiệm bánh Tây, biết làm một vài món bánh quy, bánh ngọt đơn giản, không ngờ bây giờ chút tài lẻ này lại có công dụng thật lớn.

Lấy ra một đồng nguyên liệu bột mì, trứng gà, đường cát, sôcôla đen, hạt dẻ, bơ, sữa... mà đã dậy cô từ sớm đi mua, cô bắt đầu nghiền mịn hạt dẻ, nấu chảy sôcôla, đánh trứng gà, nhào bột.

Cố ý để Diệp Ba Ni ở trong bếp giúp việc, phân công cho nó vài việc nhỏ như nhào bột, đánh trứng... hoặc nói là chơi đùa một chút thì đúng hơn.

Đến khi bụng được khay bánh quy có nhân ra khỏi lò nướng thì Diệp Gia Đình hài lòng phát hiện tuy rằng khuôn mặt của con trai vẫn còn lạnh lùng, nhưng đôi mắt nhỏ khi nhìn cô đã có chút sùng bái không quá rõ ràng, nhất thời khiến cô vừa lòng đến mức cả người sáng khoái, không thấy mệt nữa, quả thật là còn thỏa mãn hơn việc uống nước đá trong mùa hè!

Sau khi Diệp Ba Ni ăn hết nửa khay bánh, ăn đến mức không ăn nổi cơm, Diệp Gia Đình mới quyết tâm phải lên kế hoạch cho việc giáo dục con trai. Cô phải nhanh chóng lập một kế hoạch vừa hợp lý, khoa học lại vừa hợp kinh tế!

Đặc biệt nhấn mạnh vấn đề kinh tế, là vì Diệp Gia Đình mới phát hiện ra chi phí để nuôi một đứa bé quả thật là một cái động không đáy, chỉ cần bạn dám trả, bao nhiêu tiền đổ vào cũng không đủ.

Lấy ví dụ về chi phí nuôi dưỡng Diệp Ba Ni, tiền lương mỗi tháng của dì Trầm là năm ngàn; Ba Ni ở lại nhà bà ấy, phí sinh hoạt mỗi tháng ba ngàn; nhà trẻ song ngữ tư nhân ở gần chỗ dì Trầm, mỗi tháng năm ngàn; hơn nữa trong nhà trẻ còn có một đồng phí sinh hoạt lộn xộn, lung tung, nào là phí đồng phục, phí cơm trưa, vô số loại phí, mỗi tháng tiêu tốn của Diệp Ba Ni ước chừng khoảng hai vạn.

Sau khi Diệp Gia Đình tính toán rõ ràng thì không khỏi chặc lưỡi hít hà, không trách được cô ấy lại từng quần đến nỗi muốn tự sát, chỉ riêng một đứa con trai không thường gặp mặt cũng đã tốn nhiều như thế, hai trăm vạn quả thật không đủ cho người chủ cũ sống được lâu đâu, có lẽ một năm cũng không được.

Hiện giờ đổi cô làm chủ thì đương nhiên là không được xa xỉ, lãng phí như vậy nữa, đầu tiên là phải đổi Diệp Ba Ni sang nhà trẻ công lập, sau đó thì đi tìm việc làm, đảm bảo cho hai người không đến mức miệng ăn núi lở. Phải chuẩn bị sẵn sàng cho con trai lên tiểu học, trung học, đại học, thậm chí là ra nước ngoài du học!

Nghĩ tới đây, đột nhiên Diệp Gia Đình cảm thấy khi không có được hai trăm vạn cũng không phải là chuyện may mắn gì lắm, quả nhiên là thiên hạ không có bữa cơm nào là miễn phí!

Chính mình là một cô gái chưa từng nói chuyện yêu đương, vừa sai bước đã vào thẳng hàng ngũ bà mẹ độc thân, sau này còn phải vất vả cực khổ, không oán không hối, bất khuất, kiên cường, dũng cảm phấn đấu, chịu khổ trước, để tương lai hưởng lạc... để nuôi đứa bé của người ta! Trách nhiệm này to lớn cỡ nào! Chi phí cũng khó có thể tính hết!

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn còn dính vụn bánh quy của Diệp Ba Ni, đôi mắt đen láy trong suốt như nước hồ thu, lóe lên như sao sáng, trong suốt như bảo thạch, giống như hai viên ngọc đen lồng vào hai viên ngọc trắng, chỉ một cái nhìn cũng đủ khiến tim người ta đập chậm nửa nhịp, cô cảm thấy mình đã không còn đường lui, chỉ có thể cắn răng đón nhận khó khăn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Kinh nghiệm làm việc của Diệp Gia Đình hết sức phong phú, tính toán trên đầu ngón tay thì cô thật sự đã làm không ít công việc: thu ngân siêu thị, thu quỹ, nhân viên cửa hàng bánh kem, nhân viên phục vụ tiệm ăn nhanh, nhân viên bán quần áo, nhân viên bán điện thoại, các loại công việc bán thời gian, nhất là khi thiếu tiền cô thậm chí còn làm cả giúp việc nhà, công việc tốt đẹp nhất chính là làm một chức văn thư kiêm chạy vặt trong sáu tháng ở một công ty nhỏ chỉ vền vẹn sáu nhân viên.

Hết cách rồi lúc bà ngoại bị bệnh cô vừa mới tốt nghiệp trung học, một là không có trình độ học vấn, hai là không có kinh nghiệm, chỉ có thể tìm những công việc đơn giản.

Nhưng mà bây giờ những công việc bán thời gian này không thích hợp để làm lâu dài.

Vậy cô phải đi tìm công việc gì để nuôi bản thân và con trai đây?

Diệp Gia Đình lâm vào khó khăn. Liên tiếp mấy ngày nay đều bồi dưỡng tình cảm mẹ con rồi lại khổ cực suy nghĩ xem nên tìm công việc gì.

Đem Diệp Ba Ni chuyển đến một nhà trẻ công lập học phí một tháng là ba trăm năm mươi tệ, Diệp Gia Đình có rất nhiều thời gian nhàn rỗi, cô cảm thấy mình không thể không có mục tiêu mà cứ tiếp tục mò mẫm, quá lãng phí thời gian. Vì vậy hôm nay khi quyết định gọi điện thoại cho Trịnh Minh Duệ đã xin anh ta chút thời gian, muốn tự mình thỉnh giáo vài vấn đề.

Trị Minh Duệ rất nề mặt cô, nhận được điện thoại thì sau khi tan việc liền chạy tới.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy một bạn nhỏ xinh xắn đang ngồi ngay ngắn trong phòng khách xem hoạt hình.

Trịnh Minh Duệ biết Diệp Gia Đình có con trai, nhưng không nghĩ tới một người mẹ như cô ngay cả trong lúc có điều kiện cũng không muốn tự mình nuôi dạy con, ngược lại khi nghèo rớt mùng tơi lại có thể đón con trai về sống chung, không khỏi ngán người.

Diệp Ba Ni không bị nhắc nhở phải chào hỏi người mới tới, vì vậy liền ngồi im lặng không lên tiếng, hờ hững nhìn Trịnh Minh Duệ một cái rồi quay đầu tiếp tục xem hoạt hình.

Diệp Gia Đình đang bận rộn dọn dẹp bát đĩa trên bàn ăn, bưng một ly trà ra cho Trịnh Minh Duệ, mời anh ta ngồi xuống: “Anh tới chậm một chút, buổi tối đúng sáu giờ Ba Ni phải ăn cơm tối, chúng tôi mới ăn xong, anh tới sớm một chút thì đã dành cho anh một phần.” Rồi bưng một khay bánh quy của Diệp Ba Ni ra: “Hiện tại chỉ còn cái này.”

Trịnh Minh Duệ vừa bất ngờ vừa lo lắng, liên tục nói cảm ơn: “Hai người không cần lo cho anh, Gia Đình, lát nữa anh về nhà sẽ ăn cơm. Mẹ anh ở nhà rảnh rồi không có chuyện gì để làm cho nên đều dồn hết tâm trí vào việc nấu nướng, nếu không về ăn thì sẽ khiến cho bà thất vọng.”

Diệp Gia Đình hâm mộ: “Có mẹ thật hạnh phúc.”

Trịnh Minh Duệ hơi khựng lại, anh cho rằng mình đã nói sai, làm cho cô nhớ đến người mẹ mới qua đời hai năm trước, nên vội ho một tiếng, rồi cảm lý trà lên uống, muốn lựa lời an ủi cô.

Nhưng anh thấy Diệp Gia Đình giống như không có việc gì, cô cầm chiếc khăn lông ấm đi vòng qua ngồi trước mặt Diệp Ba Ni, cúi đầu thuận thực lau mặt cho cậu bé, vẫn không quên khoe khoang: “Ba Ni, dùng khăn ấm lau mặt rất thoải mái đúng không, có mẹ ở đây đảm bảo lúc nào khuôn mặt nhỏ bé của con cũng sạch sẽ.”

Diệp Ba Ni vẫn im lặng như thường lệ, chỉ dùng đôi mắt long lanh của mình nhìn Diệp Gia Đình một cái rồi sau đó lại tiếp tục coi hoạt hình.

Trịnh Minh Duệ mơ hồ cảm thấy đứa nhỏ này quá mức yên tĩnh rồi, từ sau khi anh vào cửa cũng chưa từng nghe thấy bé nói một câu nào, theo lý thuyết mà nói trẻ con tuổi này đều rất hiếu động mới đúng, coi như có ngại ngùng gặp người ngoài cũng sẽ không dùng phản ứng lạnh lùng như thế này.

Nhưng mà Diệp Gia Đình không qua tâm, anh cũng rất cẩn thận không phát biểu gì, khẽ đặt ly trà xuống rồi hỏi: “Gia Đình, em tìm anh là muốn anh giúp chuyện gì sao?”

Diệp Gia Đình xoa xoa tay một chút rồi cũng ngồi xuống: “Minh Duệ, anh cũng biết tình trạng hiện tại của tôi, tôi không thể cứ ở nhà mãi, phải đi tìm công việc, nhưng lại không biết nên làm cái gì, anh có ý tưởng gì không?”

“Tìm việc làm?” Trịnh Minh Duệ kinh ngạc tròn to hai mắt: “Gia Đình, ý của em là em chuẩn bị ra ngoài làm thuê cho người khác? Em.....em có thể quen được không?”

Diệp Gia Đình theo bản năng nhăn nhó lại, làm bộ dạng mặt quỷ đáng yêu: “Cái này thì có gì mà quen hay không, tôi cũng đang cần làm ra tiền để nuôi sống bản thân và Ba Ni, còn lên mặt đòi quen hay không quen vậy chẳng lẽ phải đợi đến lúc đó ăn không khí chắc.”

Lần đầu tiên Trịnh Minh Duệ cảm thấy bộ dạng của cô hiền hòa đáng yêu, anh cố gắng nhịn cười, nhưng sau đó lại không nhịn được nữa: “Gia Đình, chẳng lẽ em một chút tiền cũng không có? Không thể nào, không phải mấy tháng trước em mới bán một căn hộ lớn ở đại lộ Anh Hoa sao, căn hộ đó giá rất đắt, làm sao lại trở nên túng thiếu như này rồi!”

Diệp Gia Đình có chút ngượng ngùng: “Sau khi tôi bán căn hộ ấy đi quả thật còn dư ít tiền, chẳng qua là có chút việc gấp nên đã dùng, số còn dư thì gửi vào ngân hàng. Anh cũng biết, tiền lãi định kỳ của ngân hàng khá cao, em gửi luôn kỳ hạn hai năm, chưa đủ hai năm sẽ không rút. Huống chi số tiền ấy tôi cũng không muốn động vào, muốn để dành cho Ba Ni, về sau ngộ nhớ Ba Ni phải đi nước ngoài học, hoặc là muốn đầu tư làm ăn gì đó thì cũng có sẵn tiền để dùng.”

Trịnh Minh Duệ tròn mắt há hốc mồm: “Gửi ngân hàng? Còn là kỳ hạn hai năm? Cũng bởi vì tiền lãi có chút cao?”

Diệp Gia Đình thành thật gật đầu: “Ừ, chính là như vậy. Cho nên nhu cầu cấp bách của em là tìm một công việc, kiếm tiền sinh hoạt cho em và Ba Ni.”

Trịnh Minh Duệ mất năm phút để tiêu hóa những điều nghe được, cuối cùng thở dài một hơi: “Gia Đình, mặc dù anh rất bất ngờ, nhưng anh cho rằng em thay đổi như vậy là rất tốt. Thương trường như chiến trường, có tranh ắt có cướp, vận khí của em không tốt phải bán tài sản ra ngoài cũng là chuyện không thể cứu vãn được, việc đã đến nước này, chỉ bằng cứ suy nghĩ thông suốt, ổn định tinh thần thật tốt rồi mới lên kế hoạch xem tương lai sau này nên thế nào.”

“Minh Duệ, anh nói vậy giống như đang gở tội cho anh trai tôi, tôi cũng không phải là buồn bán thua lỗ, mà là anh ta cố ý hãm hại tôi.” Diệp Gia Đình cảm thấy Trịnh Minh Duệ này quá bao che cho anh trai của mình rồi.

Trịnh Minh Duệ cười khổ, khuôn mặt bình thản hiện lên một chút bất đắc dĩ: “Gia Đình, anh bị kẹt ở giữa thật khó xử, khách quan mà nói cách làm trước đây của hai người đều có vấn đề, huống chi bây giờ anh còn là cấp dưới của anh trai em, chẳng lẽ em muốn anh vừa lấy tiền vừa nói xấu anh ta ư, anh đây làm không được.”

“À, vậy chúng ta đừng nói cái này nữa.” Diệp Gia Đình nhún nhún vai, không muốn cùng anh tranh cãi phải trái nữa, ngược lại trong lòng cô lại có chút khen ngợi anh, xem tình huống hiện tại, có lẽ Trịnh Minh Duệ cũng là người thẳng thắn, có thể giữ vững lập trường của bản thân thật đúng là hiếm gặp.

Trịnh Minh Duệ thấy cô không cố gắng bám lấy vấn đề này nữa thì khẽ thở dài một hơi, suy nghĩ một chút rồi nói: “Ngược lại anh có thể tạm thời tìm công việc kiếm tiền cho em, chỉ là không biết em có đồng ý hay không?”

“Là việc gì?” Diệp Gia Đình sáng mắt lên.

“Hiện tại trong công ty có mấy bộ phim đang trong giai đoạn chạy nước rút, sẽ công chiếu vào mùa hè, cho nên tạm thời thiếu diễn viên đóng vai phụ, mà lại kiếm được ít diễn viên quá, chẳng qua anh có thể sắp xếp cho em đi đóng vai quần chúng, thoại mấy câu, ngoại hình em không tệ. Đừng ngại phiền toái, nếu như đi theo mấy tổ làm phim trong hai tháng thì cũng kiếm được hơn bảy tám ngàn tệ.” Trịnh Minh Duệ đắn đo nói: “Cái này cũng không khác với việc em ra ngoài tìm việc, mặc dù là tạm thời, nhưng trước mắt cứ tạm như thế, em có thêm hai tháng để suy nghĩ tìm một công việc dài hạn mà làm.” Anh đưa ánh mắt không chắc chắn nhìn Diệp Gia Đình: “Gia Đình, em có cần suy nghĩ thêm không?”

Diệp Gia Đình trước kia cũng đã từng làm diễn viên quần chúng, mỗi ngày được năm mươi tệ, thời gian nghỉ ngơi thì được một hộp cơm, cả ngày đều phải ở trường quay cách xa thành phố, đãi ngộ quả thực là không được tốt lắm.

Nhưng có những loại người mà lời nói bất đồng với bản chất, rõ ràng lời nói của Trịnh Minh Duệ có vẻ nhẹ nhàng, băng quơ, giống như anh ta đang giới thiệu mấy vai phụ chẳng đáng bạc tiền, chỉ lo cô ghê tởm, nhưng kỳ thực những chuyện này đều phải dựa vào quan hệ cùng các món nợ ân tình.

Vì vậy cô đã đáp ứng, hết sức thành khẩn nói: “Thật tốt quá, Minh Duệ, không cần nghĩ nhiều nữa, tôi đương nhiên là đồng ý. Cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi.”

Trịnh Minh Duệ rất có uy tín, cũng có thể nhìn ra anh đem chuyện của Diệp Gia Đình để ở trong lòng, ba ngày sau thì anh đem tới cho Diệp Gia Đình hai kịch bản.

Bộ đầu tiên là phim cổ trang, anh cho Diệp Gia Đình nhận vai một nha hoàn trong một gia đình giàu có, nên nha hoàn này có vài phần thủy mị, tâm tình cũng kiêu ngạo, không cam lòng làm nô tỳ, vì vậy tìm cơ hội bỏ lên giường của ông chủ, kết quả là mệnh bạc, thành vật hy sinh, từ bỏ tính mạng.

Diệp Gia Đình tổng cộng có ba phân cảnh.

Cảnh thứ nhất là phải ăn mặc thật lẳng lơ, vẻ mặt phải có thần thái quyến rũ, bụng rượu bầu tiền vào phòng ngủ của ông chủ vào ban đêm, chỉ cần đi vào cửa là được.

Cảnh thứ hai là khi bị đại phu nhân khí thế hung hăng đem người tới bắt, sau đó sai người ra sức đánh. Diệp Gia Đình cần lộ ra vẻ mặt hoảng sợ và bất lực, nói vài câu oan uổng, phu nhân tha mạng, sau đó đó sẽ bị người quăng ngã trên mặt đất trong sân là được, phần bị đánh kêu đau chỉ có tiếng chứ không cần hình ảnh, đạo diễn sợ diễn viên mới không kêu được thảm thiết, ảnh hưởng tới hiệu quả kích thích của bộ phim nên đã để diễn viên có kinh nghiệm lồng tiếng làm thay.

Cảnh thứ ba là khi cô thể thắm nằm trong kho củi hấp hối, trước khi tắt thở còn phải khờ dại kêu tên ông chủ bạc tình kia.

Nhân vật này mặc dù là được Trịnh Minh Duệ sắp xếp, nhưng bởi vì trong bộ phim cũng xuất hiện ba lần cũng coi như là nhân vật chính thức, cho nên đạo diễn muốn gặp trước người được sắp xếp, nếu như quá tệ thì cũng không thể dùng được.

Thế nên Diệp Gia Đình sáng sớm đã đặc biệt ngồi trong xe đưa đón diễn viên quần chúng, cho đến khi trời tối mới được gọi đi hóa trang thay quần áo.

Diệp Gia Đình vỗ vỗ mặt nghĩ thầm nên nể mặt một chút, nhất định phải trang điểm cho phù hợp với cổ trang.

Bị thợ trang điểm dày vò một lúc lâu, hiệu quả không tệ, đạo diễn không nói gì nhiều, chỉ gật đầu đồng ý, tức là đã thông qua khâu tạo hình.

Đợi đến khi trời tối sau khi bố trí xong bối cảnh, Diệp Gia Đình cầm lấy bình rượu, lắc thân, nâng cằm lên một góc bốn mươi lăm độ đi về phía tấm rèm cửa có phong cách cổ xưa.

Bởi vì cảm thấy cô hóa trang không tệ, đạo diễn tạm thời cho ống kính quay cận mặt cô, điều này làm rút ngắn thời gian đi bộ, vì thế Diệp Gia Đình lại một lần nữa thông qua.

Lần này rốt cuộc có thể thả lỏng tâm trạng trong lòng, đợi đến ngày hôm sau quay cảnh thứ hai, khi đứng trước ống kính Diệp Gia Đình cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Nhớ lại lúc bà ngoại bệnh nặng nằm viện, mỗi lần nhìn thấy hóa đơn viện phí trên mặt cô liền hiện lên bộ dạng tuyệt vọng, hết sức phù hợp với yêu cầu nhân vật, khiến cho đạo diễn khó tính cũng phải gật đầu tán thưởng một cái, sau đó ghé qua bên phó đạo diễn nói cái gì đó, Diệp Gia Đình lạc quan đoán chừng có lẽ là nói mình diễn tạm được.

Chỉ là vì mất hồn cho nên câu thoại trong kịch bản cô nói chậm một chút nên bị đạo diễn hô cắt làm lại, lần thứ hai quay lại cô không dám suy nghĩ lung tung nữa, nói chính xác lời kịch bản, rốt cuộc cũng được thông qua.

Cảnh quay thứ ba không có gì đáng để nói, chỉ là Diệp Gia Đình mặc một bộ quần áo rách rưới nhuộm phẩm hồng, trên mặt thoa một tầng phấn trắng dày, trắng bệch đến dọa người, đôi môi lúc này cũng bị hóa trang thành màu trắng, tóc dài rối bời, nằm trong kho củi, nhắm mắt sầu não triền miên gọi tên người đàn ông phụ tình là xong việc.

Diệp Gia Đình sẽ không sầu não triền miên cho nên phó đạo diễn đã dạy cô cách dùng vẻ mặt sững sờ vô hồn thay thế, rồi đôi môi khẽ run rẩy mấy cái, quả nhiên hiệu quả rất tốt, chỉ diễn một lần là qua.

‘Trận chiến mở màn’ của Diệp Gia Đình thuận lợi, tâm tình cô thật tốt, cô ý gọi điện thoại cho Trịnh Minh Duệ thuận tiện cảm ơn anh một lần nữa.

Trịnh Minh Duệ nghe xong cũng rất vui mừng, chỉ là vẫn tác phong chừng mực như mọi khi, sau khi khích lệ cô vài câu thì nhắc nhở cô tranh thủ thời gian luyện tập kịch bản thứ hai. Đây là phim bộ, Diệp Gia Đình vẫn là một nhân vật không biết tự lượng sức, muốn trèo cành cao, có vài tập được xuất hiện liên tục, nếu như diễn tốt nhân vật này thì công việc tháng này sẽ được nhận rất đều.

Diệp Gia Đình khiêm tốn tiếp thu, thừa dịp Diệp Ba Ni vẫn còn đang ở nhà trẻ, cúp điện thoại rồi vội vàng lấy kịch bản thứ hai ra nghiêm túc xem.

Nhìn một hồi, cô phát hiện mình sẽ có cơ hội nói vài câu với nam chính nên nhờ Trịnh Minh Duệ hỏi xem nam chính là ai diễn.

Bảng diễn viên viết: vai nam chính—Lý Hạo Nhiên

Khi ba chữ Lý Hạo Nhiên đập vào mắt Diệp Gia Đình thì cô chợt có một loại cảm giác khó chịu mãnh liệt.

Sau đó, một bóng lưng trần truồng xông ra khỏi đầu óc cô!

Đây là bóng lưng của một người đàn ông, vai rộng eo thon chân dài, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, nhìn hết sức đẹp, mà mê hoặc người nhất chính là ở đoạn giữa, chỗ giao giữa eo với mông còn có một hình xăm cây mận gai hết sức yêu dị dọc theo bên hông căng đầy, kéo dài tới tận cặp mông vung cao, gợi cảm thần bí, trần ngập hấp dẫn!

Diệp Gia Đình khó khăn nuốt nước miếng một cái.....Tạm thời để cho cô gọi cái mông này là đồ đi.....đây cũng là đồ Diệp Gia Đình thích nhất từ trước đến giờ.

Đĩ nhiên, khi đó Lý Hạo Nhiên vẫn là bạn trai của Diệp Gia Đình.

Lý Hạo Nhiên là quân cờ mới dưới chướng của Diệp Thi hai năm qua, đã trở thành tiểu thiên vương. Diệp Gia Đình hết sức hoài nghi anh ta và mình trước kia có quy tắc ngầm, cho nên mới nổi lên cái tên bạn trai của Diệp Gia Đình, nhưng sau khi ra khỏi nhà Diệp Gia Đình thì không hề qua lại nữa, cắt đứt quan hệ, không còn một chút đáng về tình cảm.

Đây thật là làm cho người ta rầu rĩ, cô phải làm sao để đối mặt với người này đây. Nếu như trong đầu luôn bị ám ảnh bởi cái mông vênh cao, cô sẽ xấu hổ chết mất!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Con trai xinh đẹp thật tham ăn!

Nhìn vẻ mặt không biểu cảm của Diệp Ba Ni trên bàn ăn một miếng bánh mì nướng trét mứt hoa quả, rồi ăn một quả trứng luộc mềm mại, hai miếng chân giò hun khói, một miếng sô-cô-la, một cốc thủy tinh dưa hấu, một ly sinh tố táo chuối kèm với một ly sữa, Diệp Gia Đình một lần nữa khẳng định cái kết luận này..... đưa con trai xinh đẹp thật là tham ăn.

Còn là đầu lười vô cùng linh hoạt, cực kỳ kén chọn.

Cô yên lặng gặm miếng bánh mì không đủ độ lửa cùng với hai quả trứng luộc hơi già trong đĩa của mình, Diệp Gia Đình vô cùng muốn nhéo hai má trắng trẻo của con trai, mong manh tới trong suốt, hiển cho người ta liên tưởng đến một loại vẻ đẹp yếu ớt muốn bắt nạt một phen.

Con trai ăn khỏe như gấu vậy! Lười có cần phải linh hoạt như vậy không! Cái bánh mì chỉ nướng thiếu có mười giây đồng hồ, còn hai quả trứng này cũng chỉ nấu nhiều hơn có độ hai mươi giây thôi, thế mà con trai không thèm ăn tới!!

Làm hại cô mỗi ngày đều phải ăn đồ thừa của nó, mẹ kiếp cô không muốn ăn đồ ăn dinh dưỡng của trẻ em, cô cũng muốn ăn mấy món mình thích chứ!!!

Cô buồn bực cắn cái bánh mì một cái, trong lòng biết rõ chuyện này cũng chỉ có thể mơ mộng mà thôi.

Phương thức kén ăn của Diệp Ba Ni cũng khác so với người bình thường, cậu luôn yên lặng, chưa bao giờ khóc lóc làm khó, khi gọi cậu tới ăn cơm cậu liền ngoan ngoãn tới ngồi xuống, mỗi loại đồ ăn đều sẽ nếm một chút bản bản hỏi, nếu ngon sẽ ăn rất nhiều, nếu không ngon sẽ đẩy ra, thà chịu đói bụng cũng không tiếp tục đụng vào.

Diệp Gia Đình nói với thằng bé là cái này ăn ngon lắm, con nếm thử một chút đi, nó liền ngoan ngoan lấy thêm một muỗng để ăn như gà mổ thóc, nhưng sau đó lại mặt không đổi sắc đẩy ra.

Diệp Gia Đình nếu như tiếp tục lừa gạt nói cho nó biết cái này thật sự ngon thì nó có thể nếm thêm một lần nữa, nhưng kết quả sau khi nếm xong liền đưa đôi mắt mang theo nhò mang một chút chỉ trích nhìn Diệp Gia Đình.

Con trai bảo bố suốt ngày mặt than, nếu chột lộ ra một chút hứng thú thì Diệp Gia Đình tất nhiên sẽ vô cùng coi trọng. ...điều này cho thấy sự mâu thuẫn của Diệp Ba Ni đã đạt đến cảnh giới nhất định.

Huống chi khi còn bé cô từng nghe bà ngoại nói qua, vị giác của người với người rất khác nhau, có người cho rằng món ăn này ngon nhưng người khác lại không nhất định cho là vậy, giống như đậu hũ thối, có người ăn thì nói hương vị ngọt ngào, có người lại nói là thối; còn có rau mùi tây có người đặc biệt thích còn có người khi ăn vào sẽ bị ngứa; còn cả quả đào nữa, cô từng có một người bạn học khi ngửi thấy mùi liền ói. ...Cho nên nếu ép buộc trẻ con ăn đồ ăn mà chúng không thích chính là hành động không tốt, có thể bị xem là ngược đãi trẻ nhỏ.

Diệp Gia Đình không dám làm loạn, lại không bỏ đói Diệp Ba Ni được, cô không thể làm gì khác hơn là khi Diệp Ba Ni không muốn ăn cô đành gắp đồ ăn ‘thất bại’ bỏ vào bát của mình, mỗi ngày đều phải cố ăn đồ ăn dinh dưỡng của trẻ em.

Đồ ăn dinh dưỡng của trẻ em có một đặc điểm chính là gia vị nhạt, muối, nước tương, dấm, cái gì cũng không thể cho quá nhiều, ngay cả ớt căn bản cũng không có, điều này làm cho Diệp Gia Đình vốn hứng thú với đồ cay Tứ Xuyên, Hồ Nam khổ không thể tả, trong miệng lúc nào cũng nhạt nhẽo.

“Mẹ, ăn xong rồi.” Rót cuộc Diệp Ba Ni cũng để cái muỗng xuống.

“Được.” Diệp Gia Đình lập tức ôm thẳng bé từ trên chỗ ngồi xuống, trong lòng thầm nghĩ bảo bối à, nếu con không muốn ăn nữa thì mẹ sẽ dọn chén, tránh cho con ăn quá no.

Đầu năm nay làm mẹ quả thật không dễ dàng gì, con không ăn cũng lo lắng mà ăn quá nhiều cũng lo lắng.

Cô xoa đầu Diệp Ba Ni dặn dò bé: “Con ngoan ngoãn đứng yên đây, mẹ đi lấy khăn lau mặt cho con.”

Sau khi lau sạch mặt bé rồi, cô mặc chiếc áo khoác mỏng màu vàng nhạt cho Diệp Ba Ni, rồi dẫn bé đi nhà trẻ.

Nhà trẻ Diệp Gia Đình chọn cũng không xa nhà trọ cô là mấy, đi bộ chừng mười lăm phút. Diệp Gia Đình có ý mua một cái xe đạp, trên băng ghế sau có gắn một cái ghế trẻ em, mỗi ngày đều đạp xe đưa Diệp Ba Ni đến nhà trẻ.

Thời tiết tháng tư ôn hòa, gió xuân hiu hiu, là mùa rất thích hợp để đạp xe đạp.

Hai ngày đầu Diệp Ba Ni còn âm thầm cảm thấy kỳ quái tại sao không phải là xe của nhà trẻ tới đón bé, trước kia bé đi học trong nhà trẻ quý tộc luôn có xe đưa đón, sáng sớm bảo mẫu chỉ cần đưa bé ra cửa rồi lên xe là được.

Nhưng sau này Diệp Ba Ni cảm thấy việc đạp xe thú vị hơn nên cũng không quan tâm tới vấn đề không có xe đưa đón của trường học nữa.

Mỗi lần ngồi im lặng sau lưng mẹ, bé hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, xem quang cảnh thành phố một chút, cảm giác hết sức dễ chịu.

Diệp Gia Đình đạp xe đạp không sợ ảnh hưởng xấu tới địa cầu, dặn dò con trai ở trong nhà trẻ phải ngoan, phải chú ý an toàn, phải hòa đồng cùng bạn bè, nhưng cũng phải biết tự bảo vệ mình, không để cho người khác khi dễ, nếu như có đứa bé nào ăn hiếp thì phải tìm thầy giáo, không nên đánh người, trừ khi đối phương quá mạnh động.

Nói tóm lại là phải biết văn minh hiểu lễ phép, không đánh nhau không mắng người thì mới là một đứa bé ngoan.

Nhưng cô lại lo lắng chuyện khác, thầy giáo cũng là người, tuyệt đối không thể nào công bằng, vì vậy lại thao thao bất tuyệt dặn dò Diệp Ba Ni mặc kệ chuyện lớn nhỏ, nếu cảm thấy mình chịu uất ức cho dù thầy giáo đã xử lý xong, nhưng khi trở về cũng phải nhất định nói cho mẹ biết.

Bỏ ló ba la mắt nửa ngày, cô cảm thấy mình độc thoại đủ rồi liền nói: “Ba Ni, nghe rõ mẹ nói cái gì với con chưa? Nếu đã hiểu thì vỗ vỗ sau lưng mẹ một cái.”

Vừa dứt lời, thì có một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng sờ sờ trên lưng cô.

Phản ứng này cũng đủ khích lệ Diệp Gia Đình tiếp tục liều lĩnh mạo hiểm nói tiếp.

Sau khi đưa con trai ngoan tới nhà trẻ, Diệp Gia Đình vội vã về nhà, nhanh chóng thu dọn một chút rồi đi theo xe đến phim trường.tối hôm qua nhận được thông báo, hôm nay phải đi gặp đạo diễn, nếu như có thể vượt qua kỳ kiểm tra này cô có thể thành công lần thứ hai.

Từ trước đến giờ Diệp Gia Đình quen chịu khổ cực, tiết kiệm, chưa bao giờ nuông chiều bản thân, dù phát sốt ba mươi tám độ cũng không xin nghỉ, vì vậy mà tuyệt đối sẽ không vì chút lúng túng này mà từ bỏ công việc.

Cố gắng áp chế hình ảnh thân thể trần truồng cực lớn cực hấp dẫn trong đầu, cô chạy tới trường quay đúng thời gian.

Lần này không phải là phim cổ trang, mà là một bộ phim thần tượng, cô diễn vai bạn của nữ chính, nhưng không phải là bạn thân, mà chỉ là kiểu bạn bè bình thường.

Qua loa tính một chút đại khái là diễn vai nữ phụ số bốn trong kịch bản.

Nữ phụ số một là bạn thanh mai trúc mã của nam chính tên Bạch Phú Mỹ, nữ phụ thứ hai là bạn thân của nữ chính, nữ phụ thứ ba là cô của Bạch Phú Mỹ, người chuyên đưa ra những chủ ý cùi bắp giúp Bạch Phú Mỹ hãm hại nữ chính, tỷ lệ xuất hiện cũng khá cao.

Diệp Gia Đình là nữ phụ số bốn, là nhân vật có xuất thân bình thường như nữ chính, có tướng mạo xinh đẹp, có mơ ước về một tương lai tốt đẹp, giống như mơ ước ngây thơ của Cô Bé Lọ Lem.

Không giống với nữ chính là người có hào quang bao quanh, một đường đánh đầu thẳng đó không có gì can nỏi, hạ gục tất cả các anh chàng đẹp trai giàu có, nữ phụ số bốn đang liều mình cố gắng muốn tỏa sáng nhưng vẫn không có cơ hội, nhưng bởi vì tình cờ gặp được nam phụ số hai, bị vẻ đẹp anh tuấn mang chút xấu xa phong lưu bắt cần đòi của anh ta hạ gục, vừa thấy đã yêu, không thoát ra được.

Dĩ nhiên là Nam phụ số hai lại thật lòng yêu thương nữ chính, cho nên từ đó về sau cô luôn ghen ghét cuộc sống của nữ chính, đòi người thật đáng buồn, luôn bắt tay giúp nữ phụ số một hãm hại nữ chính, trở thành trượng ngại vật trong cuộc đời nữ chính.

Diệp Gia Đình cực kỳ nghiêm túc chuẩn bị, tối hôm qua trước khi đi ngủ cô còn đắp mặt nạ, sáng dậy sớm còn trang điểm nhẹ, cộng thêm nền tảng của bản thân vốn đã tốt, hết sức xinh đẹp, vừa đứng trước mặt đạo diễn đã được thông qua.

Sau đó được yêu cầu diễn thử trước ông kính: lần đầu tiên nữ phụ số bốn nhìn thấy nam phụ số hai, bị sự phóng khoáng lỗi lạc cùng với sự hài hước của anh ta chinh phục, lén lút quan sát anh ta không ngừng.

Phân đoạn này hết sức đơn giản, lời thoại cũng không có.....đạo diễn cũng không rảnh để ý nhiều tới những nhân vật phụ, chỉ xét xem ở trước ông kính cô có tự nhiên hay không, có thể làm theo chỉ dẫn hay không là được.

Diệp Gia Đình bởi vì có kinh nghiệm lúc trước, cộng thêm suy nghĩ tương đối đơn thuần, đem chuyện này xem như công việc lúc trước phải nghe theo lệnh của cấp trên, mục tiêu chỉ có một.....nghe cấp trên chỉ bảo rồi chăm chỉ làm việc là có thể lấy được tiền lương, cho nên đối với ông kính rất tự nhiên.

Đạo diễn vì vậy mà rất sáng khoái hô ok.

Diệp Gia Đình nghe thấy ông ta nói với thư ký trường quay: “Biểu hiện chưa tốt lắm, nhưng cũng may không phạm sai lầm gì, diễn nhân vật này cũng ok như thích hợp, thông qua. Được rồi, ngày mai tới đoàn phim bắt đầu làm việc thôi.” Câu nói sau cùng là nói với Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình vô cùng vui mừng trở về nhà, nhất thời quên luôn trong đoàn phim này còn có một người mà cô muốn tránh.

Ngày thứ hai tới trường quay, từ sáng đến tối đều không có cảnh quay của cô, nhưng cũng không thể nhàn rỗi, cô không ngừng bị phó đạo diễn kêu đi giúp mọi người trong đoàn một tay, ngày tiếp theo thì phụ giúp cùng tổ đạo cụ, quần áo, trang điểm, nhà tạo mẫu tóc, thậm chí đến người phụ trách âm thanh cũng trở nên thân quen.

May nhờ Diệp Gia Đình giác ngộ mình chỉ là một nhân vật nhỏ bé phải dựa vào quen biết, nên dù bị sai bảo gì cũng cư xử rất bình thường.

Lúc này, nhiều năm kinh nghiệm đi làm đã phát huy tác dụng cực lớn, cô có thể vừa phân bổ thật tốt công việc vặt cũng có kỹ xảo tính toán để lên lên lùi, tránh cho tiêu hao thể lực, ảnh hưởng đến việc chăm sóc con trai buổi tối.

Dù vậy, buổi tối khi đi ngủ cũng là eo mỏi lưng đau, nghĩ thầm đây thật là từ tiết kiệm mà đổi qua xa xỉ thì dễ, điều kiện tốt là thích ứng ngay, lúc này mới trải qua vài ngày nhàn nhả, thì đã trở nên như thế này rồi.

Lúc trước kia, đồng thời làm ba công việc đối với cô là chuyện bình thường, buổi sáng tám giờ ra cửa, mười hai giờ khuya mới về đến nhà, lúc đó thời gian ăn cơm rửa mặt đều là xa xỉ, hiện tại chỉ làm thêm một công việc kèm với chăm sóc Diệp Ba Ni đối với cô mà nói phải là việc rất nhẹ nhàng mới đúng.

Tuy nói như vậy, nhưng một môi quá khiến cô cũng ngủ thiếp đi, đáng tiếc ông trời thật không tốt, nửa đêm còn đổ mưa, kèm theo sấm chớp làm đánh thức Diệp Gia Đình đang ngủ ngon lành, đành phải bò dậy đi kiểm tra các cửa sổ.

Kiểm tra một vòng, cuối cùng rón ra rón rén đi vào phòng của Diệp Ba Ni, ánh đèn phòng yếu ớt khi cô vừa đi tới bên giường nhất thời sợ hết hồn, gối trên giường trống trơn.

Cô lại cẩn thận nhìn một cái, mới phát hiện trên giường có một khối tròn, liền vội vàng tiến lên, kéo Diệp Ba Ni ra khỏi chăn: “Ba Ni, sao vậy, sợ sấm sao? Tại sao không gọi mẹ?”

Diệp Ba Ni không lên tiếng, chỉ đem mặt chôn ở trong ngực cô, cách một tầng áo ngủ, Diệp Gia Đình có thể cảm thấy trán con trai ướt đầm mồ hôi lạnh.

Cô đau lòng: “Vậy ngủ cùng mẹ có được không, về sau gặp chuyện gì sợ hãi không cần phải tự chịu đựng, phải gọi mẹ nha.”

Cái đầu nhỏ trong ngực nhẹ nhàng gật một cái, có vẻ đồng ý.

Bởi vì buổi tối có một cái chân nhỏ gác lên bụng, Diệp Gia Đình ngủ đến là lơ mơ, cả buổi sáng hôm sau đều ngáp, đem Diệp Ba Ni đưa tới nhà trẻ rồi ngủ gật trên xe của đoàn phim.

Biên kịch là một phụ nữ họ Cố hơn bốn mươi tuổi, gầy gò giòn giã, gần đây đạo diễn muốn tăng tiến độ cho nên mỗi ngày chị ấy đều chân không chạm đất, ngày hôm qua nhờ Diệp Gia Đình làm giúp hai việc nên cảm thấy rất vừa lòng, vì vậy hôm nay khi nhìn thấy cô đã ôm cả thùng giấy đưa qua: “Tiểu Đình, giúp tôi một chuyện, đưa cái đồ màu vàng này cho tiểu Lưu ở phòng hóa trang.”

“Đạ.” Diệp Gia Đình nhận lấy thùng giấy, đoán chừng không nặng, cũng đoán trong đó là chút ít quần áo.

Cô ôm cái thùng đi, khi tới nơi thấy có người nói chuyện ở bên trong nên cô gõ cửa một cái.

Một lát sau cửa được mở từ bên trong, một người đàn ông cao ráo, ăn mặc thời thượng đứng ở cửa lên tiếng: “Có chuyện gì?”

Diệp Gia Đình xoa xoa con mắt chưa xót trả lời: “Tiểu Luru có ở chỗ này không? Chị Cố bảo tôi mang cái này qua cho cậu ta.”

Người đàn ông trẻ tuổi nhìn Diệp Gia Đình rồi từ từ tròn to hai mắt: “Là cô!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

“Hà?” Diệp Gia Đình cảnh giác, giương mắt lên, đập vào mi mắt là khuôn mặt anh tuấn viết đầy kinh ngạc cùng không thể tin. Biểu lộ chút đột ngột, nhìn rất dọa người: “Ai da.”

Diệp Gia Đình lui về sau một bước, vỗ vỗ ngực một cái, nhẹ giọng tự nói: “Làm tôi sợ hết hồn.”

“Hù dọa cô giết mình?! Diệp Gia Đình, cô có ý gì? Cô ăn mặc như vậy tới tìm tôi. Còn lấy cớ tìm Tiểu Luru. Là cô làm tôi hoảng sợ mới đúng.” Lý Hạo Nhiên nhướn lông mày lên, một tay kéo cô vào phòng hóa trang riêng của mình sau đó đóng chặt cửa lại.

Phòng hóa trang còn có một cậu thanh niên, mặc áo T shirt quần jean, đó chính là Tiểu Luru.

Lúc này Diệp Gia Đình mới phản ứng kịp, Tiểu Luru chính là trợ lý của Lý Hạo Nhiên.

Bởi vì Tiểu Luru có mối quan hệ thân thiết với Lý Hạo Nhiên, cho nên nhận ra Diệp Gia Đình, biết cô có quan hệ với Lý Hạo Nhiên, cho nên lúc nhìn thấy Lý Hạo Nhiên kéo Diệp Gia Đình vào cũng khiếp sợ.

Diệp Gia Đình hất tay Lý Hạo Nhiên ra, cau mày nói: “Anh kéo tôi vào đây làm cái gì. Đừng có ngạc nhiên, không phải tôi tới tìm anh, bây giờ tôi đang làm việc ở đây, là diễn viên trong đoàn phim này, diễn vai Phương Văn Vi.”

Về mặt Lý Hạo Nhiên mê man, xoay mặt nhìn Tiểu Luru: “Phương Văn Vi?”

Tiểu Luru suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Là một trong những người diễn vai bạn của Dụ Hoa Thư, xuất hiện trong phim cũng không nhiều lắm, Dụ Hoa Thư sẽ gọi cô ấy là Tiểu Vi, về phần lời thoại.....Cũng chỉ nói mấy câu thôi.”

Tiểu Luru nói đến Dụ Hoa Thư đó chính là nữ diễn viên chính, cậu ta nói như vậy chắc là Lý Hạo Nhiên cũng sẽ hiểu, nhưng vẫn không thể tưởng tượng nổi, trừng mắt nhìn Diệp Gia Đình: “Cô điên ư, chạy tới đây diễn vai phụ lại còn giúp người ta mang thùng giấy? Chẳng lẽ là quá nhàm chán cho nên đi trải nghiệm cuộc sống mới?”

“Đừng nói lung tung nữa, anh mới điên. Gần đây tôi xảy ra chuyện gì không phải anh không biết, tôi không đi làm thì sao có thể nuôi sống bản thân.” Diệp Gia Đình trừng mắt.

Lý Hạo Nhiên nghe được những lời này có chút nhe răng tròn mắt, may mà vóc dáng người của anh rất điển trai cho nên làm bộ dạng quái đản như vậy cũng không khó coi: “Không đến nỗi thành ra như vậy chứ, tôi tưởng là cô chỉ không có cổ phần của công ty mà thôi, không thể giống như trước kia ăn chơi lù bù nhưng ít nhất vẫn có thể duy trì cuộc sống bình thường. Hơn nữa, thế nhưng cô lại chịu làm loại công việc này. Thật hay giả vậy?” Lông mày đen nhánh anh tuấn nhíu lên: “Cô thật sự không tới tìm tôi?”

“Tôi thật sự làm việc ở đây anh có ý kiến gì không. Chẳng lẽ người ta nghèo lại không cho phép người ta đi làm sao. Có biết lao động là vinh quang không, đạo lý người người bình đẳng, đừng có tùy tiện kỳ thị địa vị của người khác nếu không tôi sẽ đem những lời này công khai ra ngoài, khiến cho cộng đồng mê điện ảnh sẽ giáo huấn anh. Còn nữa, xin anh đừng suy nghĩ lung tung, hiện tôi không còn tiền mua nhà mua xe cho anh vậy tới tìm anh làm gì. Tôi tới đây là vì thay chị Cố đưa đưa thùng giấy cho Tiểu Luru.” Diệp Gia Đình nói xong liền hùng hăng đưa thùng giấy cho Tiểu Luru rồi quay đầu bước đi.

Lý Hạo Nhiên ở sau lưng cô sờ sờ mũi một cái: “Được... được... được, cô cam tâm tình nguyện làm người nghèo, ai dám quản chuyện của đại tiểu thư Diệp chứ.” Rồi nói với Tiểu Lưu: “Cô ta quá tự nhiên rồi.”

Tiểu Lưu ôm thùng giấy đứng im, cảm thấy hôm nay được mở rộng tầm mắt, thì ra khi người giàu trở nên nghèo đi sẽ có bộ dạng như thế này, có thể nói là tiền được lùi được, còn rất mạnh mẽ.

Sau khi Lý Hạo Nhiên khiếp sợ với cái phát hiện này thì cảm thấy có chút hả hê, mặc dù anh là bạn trai của Diệp Gia Đình, nhưng giữa hai người không có tình cảm, chẳng những không có tình cảm mà còn có chút thù hận.

Ban đầu Diệp Gia Đình ý mình là đại cô đồng nên ăn ngang nói ngược, lấy địa vị bà chủ ép buộc Lý Hạo Nhiên cắt đứt quan hệ với bạn gái rồi qua lại với cô.

Nói tới nói lui thì cũng không đúng lắm, Diệp Gia Đình tùy tiện tìm một công ty muốn bồi dưỡng Lý Hạo Nhiên làm ngôi sao thần tượng, do đó không nên công khai chuyện tình cảm, cũng không lấy cớ để truyền chuyện xấu ra ngoài, chịu cùng anh phát triển một mối quan hệ.

Lý Hạo Nhiên hận đến nghiến răng, coi như Diệp Gia Đình có là một cô gái xinh đẹp cũng không thể làm người lừa gạt hừng hực trong lòng với cô. Đáng tiếc, người ở dưới mái hiên, giận mà không dám nói gì, chỉ có thể nhắm mắt qua lại cùng cô.

Lúc nghe Diệp Gia Đình tranh chấp với anh trai, sau đó thua sạch tài sản thì anh như được đại xá, lập tức phui sạch quan hệ với cô, kiên quyết không muốn tiếp xúc với Diệp Gia Đình nữa.

Nhưng trong khoảng thời gian ngắn không thể nói đến chuyện trả thù, cho tới hôm nay trong lúc vô tình nhìn thấy dáng vẻ nghèo túng của Diệp Gia Đình mới đột nhiên tỉnh ngộ: Không riêng gì cô mới có thể cười lên đầu lên cổ người khác làm mưa làm gió, hiện tại thời thế thay đổi, bản thân anh ta cũng có thể ăn trên ngồi trước mà chê cười nhìn cô.

Diệp Gia Đình ra khỏi phòng hóa trang của Lý Hạo Nhiên tới nơi không có ai mới dựa lưng vào tường dùng sức vỗ ngực thở dài một hơi.

Cô không phải là người nóng tính, thích nổi nóng với người khác, đôi khi hung hãn là muốn che giấu bộ dạng chột dạ và lúng túng, cho nên vừa rồi không thể không làm ra bộ dạng hung ác.

Sau khi nhìn thấy Lý Hạo Nhiên, trong đầu Diệp Gia Đình vẫn không thể tổng khứ những hình ảnh hấp dẫn kia ra khỏi.

Trước mặt cô là Lý Hạo Nhiên cực kỳ anh tuấn, khuôn mặt ngũ quan rõ ràng, trong đầu lại ẩn hiện bóng lưng trần trụi: Màu lúa mì khỏe mạnh sáng bóng, bên hông có một hình xăm diêm dúa lẳng lơ, phía dưới là cặp mông căng đầy ngạo nghễ....

Tình huống này cũng làm cho Diệp Gia Đình cảm thấy da đầu tê dại, khuôn mặt nóng ran, vì không muốn để người khác nhìn thấy sự khác thường nên chỉ có thể dùng bộ dạng hung hăng phớt lờ nói vài câu sau đó vội vàng chạy đi.

Vài ngày sau, Diệp Gia Đình hết sức khổ sở, chỉ cần cô ở phim trường thì sẽ có biết bao ánh mắt hả hê rơi trên người cô.

Diệp Gia Đình bị nhìn đến lông trên lưng cũng dựng đứng, có đôi khi thật không chịu nổi, không nhịn được mà trừng mắt nhìn lại, Lý Hạo Nhiên - đại minh tinh họ Lý sử dụng khuôn mặt minh tinh nở ra nụ cười rực rỡ nhìn cô, tỏ vẻ tâm tình cực tốt khi nhìn thấy vẻ nghèo túng của cô.

Diệp Gia Đình không có cảm giác mình nghèo khó, nhưng cũng không ưa thích loại ánh mắt này, chuyện này thực sự làm cho người khác có cảm giác đứng ngồi không yên.

Đang suy nghĩ không biết biện pháp giải quyết, thì đột nhiên đến phản diện của cô, vậy là mấy ngày tới cô sẽ được ra khỏi phim trường.

Thế Diệp Gia Đình mới biết, đoàn làm phim trong quá trình làm phim đã sớm được phối hợp nhịp nhàng, kế hoạch đã được lên sẵn, mỗi ngày muốn quay cái gì đều sẽ phải thông báo với đạo diễn.

Nếu như cô có người chiều cổ, cho người đi chào hỏi tổ làm phim, thì thật ra không cần mỗi ngày đều phải tới đoàn phim.

Giờ thì tốt rồi, trở thành tạp vụ hậu cần của đoàn phim, ngày ngày theo đoàn biên kịch của chị Cố bận tui bụi. đoàn làm phim trả cho cô mấy ngàn tiền công thật ra là rất lời rồi, chẳng những có người diễn vai phụ còn kiếm luôn cả người làm công.

Không trách được mấy ngày nay Lý Hạo Nhiên đều nhìn cô cười đến hả giận.

Chỉ là chị Cố nhìn thấy cô tính khí diêm dạm, chịu khó thì hết sức thích cô. Khi biết Diệp Gia Đình đang một mình nuôi con trai bốn tuổi, áp lực kinh tế rất lớn, cho nên đầu tiên là lòng đầy cảm phần đem tất cả những tên đàn ông thói tha không có trách nhiệm mà chửi rủa một trận, may mắn là chị ấy vẫn còn độc thân. Sau đó còn tốt bụng giúp cô một tay, nói hai ngày nữa sẽ đi nói chuyện với chủ nhiệm sản xuất, giúp cho Diệp Gia Đình kiếm một công việc tạm thời trong đoàn phim, giống như bây giờ đi theo giúp đỡ chị ấy, còn có thể kiếm thêm một chút tiền công.

Diệp Gia Đình cũng không có nói nhiều lời, đây chính là điển hình của người ngốc có phúc của người ngốc, nếu như cô quá so đo, khi đến đây cái gì cũng thăm dò nghe ngóng, những chuyện không liên quan đến mình tuyệt đối sẽ không làm vậy thì sẽ không có cơ hội tìm thêm việc làm rồi.

“Tiểu Đình, em giúp chị nói Bàn Tử mang mấy cái thang này đi chỗ khác.” Từ khi chị Cố hứa hẹn giúp Diệp Gia Đình kiếm việc làm thêm cho nên cũng danh chính ngôn thuận mà nhờ vả cô.

“Dọn đi chỗ nào? Phó đạo diễn Lý nói chúng ta sắp có cảnh đùa giỡn dưới mưa.” Diệp Gia Đình sợ làm trễ nãi việc chính.

“Đề bên kia, rất gần đây thôi, qua giúp chị một tay là được.” Bàn Tử ôn tồn nói với Diệp Gia Đình, anh ta là người điều chỉnh ánh sáng tên là Hoàng Vĩ, thân thể khỏe mạnh, bởi vì dáng dấp mập mạp, lại có thâm niên như chị Cố nên mọi người liền gọi anh ta là Bàn tử.

Mỗi lần diễn viên phụ xinh đẹp Diệp Gia Đình phụ giúp anh ta thì anh ta đều hết sức khách khí.

Diệp Gia Đình nhìn anh ta chỉ vào một đồng đồ chất ở bên ngoài liền đồng ý nói: “Được.”

Lúc cô vén tay áo khom lưng xuống thì cảm giác đứng ngồi không yên ấy lại tới, đây đã là lần thứ tư của hôm nay rồi, thật sự là không thể nhịn được nữa, lập tức quay đầu trừng mắt.

Chị Cố thấy cô mạnh mẽ quay đầu lại liền nhìn theo một chút, kết quả là kêu lên một tiếng sợ hãi: “Tiểu Đình, Lý Hạo Nhiên đang cười với em kia. Thật kinh người, thật là đẹp trai nha.”

Diệp Gia Đình nhún nhún vai không thừa nhận: “Có lẽ anh ta đang cười với ngọn đèn vàng đấy, em chỉ là một diễn viên phụ làm sao anh ta có ấn tượng.”

Lúc này Diệp Gia Đình vô cùng cảm thấy may mắn, trước kia năng lực quản lý có hạn, không hiểu chuyện công ty, cho nên dù chiếm giữ nhiều cổ phần của Diệp Thị nhưng cũng không đảm nhận chức vụ cao nhất, cho nên không nhiều người biết cô cũng lắm, nếu không thật là không thể tới đây làm.....bị người ta chỉ chỗ cũng rất khó chịu.

Sau khi phụ mang đồ, phó đạo diễn Lý tới bảo cô chuẩn bị bối cảnh kế tiếp, thuận tiện cũng bảo những diễn viên quần chúng chú ý những điều quan trọng.

Màn này là khi nữ chính có tâm tình không tốt, liền hẹn hai người bạn (bạn thân của cô và Diệp Gia Đình) đi đến quán bar uống rượu giải sầu, lúc đi ra bên ngoài thì trời đổ mưa, nữ chính uống rượu giải sầu muốn say rồi, bạn thân đang buồn rầu không biết làm sao đưa cô ta về thì đúng lúc gặp phải nam phụ số hai, nam phụ số hai lập tức cởi áo khoác tây trang đắt tiền che mưa cho nữ chính, rồi cùng bạn thân nữ chính đưa cô ta trở về nhà, mà bọn họ không để ý tới nữ phụ số bốn Diệp Gia Đình đang chua xót một thân một mình đứng dưới mưa hăm mộ nhìn mấy người đi xa.

Cảnh này chủ yếu là muốn thử thách biểu hiện say rượu của nữ chính, Diệp Gia Đình cũng có một chút bối cảnh, nhưng cũng chỉ là biểu lộ vẻ mặt hăm mộ, vốn là không khó diễn.

Nhưng đạo diễn cho rằng nữ chính chưa thể hiện tốt về say rượu, đạo diễn vốn chỉ yêu cầu cô ta ngả ngà say nhưng khi cô ta diễn tả lại là về say, cho nên bị kêu cắt hai lần, vì vậy cảnh này Diệp Gia Đình cũng phải hai lần hứng mưa như trút.

Rốt cuộc khi quay xong thì toàn thân cũng ướt đầm rồi, đi tới phòng thay đồ công cộng thay quần áo xong liền lau khô tóc, cô sợ bị cảm, nên nhanh chóng đi rót một chén nước nóng cầm trong tay.

Lúc trưa, khi tất cả mọi người đều đi ra ngoài ăn cơm hộp, Diệp Gia Đình ngồi một mình, muốn uống hết ly nước ấm, đến khi cảm thấy thân thể ấm áp rồi mới đi ra.

Đang cúi đầu dùng sức uống hóp hóp chút nước ấm, một khuôn mặt anh tuấn từ bên ngoài ngó vào: “Tại sao cô không đi ăn cơm?” Là Lý Hạo Nhiên không biết từ đâu chạy đến chỗ của diễn viên quần chúng.

“Tôi lạnh, muốn uống ly nước nóng nữa rồi sẽ đi.” Diệp Gia Đình thuận miệng trả lời.

Lý Hạo Nhiên bỏ tay trong túi, nhanh chóng đi tới, ngó nghiêng xung quanh một chút rồi mắt tự nhiên hỏi: “Cô không sao chứ, tôi nhớ lúc trước khi mắc mưa cô sẽ bị dị ứng.”

“Không có gì, tôi không có yếu đuối như vậy.” Diệp Gia Đình cảm giác trên bả vai mình hơi ngứa, mới lúc này khi thay quần áo liền đỏ ửng một mảnh, cô cũng không hề gãi, đây chỉ là triệu chứng da thịt hơi nhạy cảm, cũng giống như nổi mề đay, nếu không đụng vào thì sẽ không sao, cũng không đến mức bị coi là dị ứng.

Diệp Gia Đình không quan trọng, lấy một túi điểm tâm Diệp Ba Ni không ăn, chuẩn bị ăn lót dạ.

Cô hỏi Lý Hạo Nhiên: “Tại sao anh không đi ăn cơm?” Nói xong liền đem một ít điểm tâm nhỏ đưa cho anh ta: “Có muốn ăn không?”

Lý Hạo Nhiên là một người miệng cứng nhưng lòng mềm, mấy ngày nay nhìn Diệp Gia Đình bị người khác coi là người làm công sai bảo cũng cảm thấy há gặm, nhưng thấy cô không chịu được mưa nhưng phải dầm mưa ba lần, đến khi đạo diễn nói ok đã trở nên ướt sũng liền lo lắng, sợ xảy ra vấn đề. Mặc dù đoàn làm phim có hệ thống cung cấp nước, nhưng ai biết được hệ thống phun nước ấy có sạch sẽ hay không, thân thể đại tiểu thư Diệp cực kỳ yếu đuối, chỉ cần quần áo hơi cứng một chút cọ vào cũng sẽ ửng đỏ, vì vậy nên muốn ghé xem qua một chút.

“Tiểu Lưu đi lấy cơm rồi, tôi không có việc gì nên muốn đi dạo.” Lý Hạo Nhiên kiểm soát.

Trước kia anh ta ở chung với Diệp Gia Đình tâm trạng luôn buồn bực nhưng không thể chộc vào đối phương, cho nên luôn bày ra bộ dạng lạnh lùng, trên gương mặt anh tuấn luôn mang vẻ lạnh lẽo bất chấp ngày đêm, Diệp Gia Đình thích điều này nên cũng không để ý, hiện tại mọi chuyện thay đổi, Lý Hạo Nhiên có chút không biết nên lấy thái độ gì đối mặt với cô.

Anh ta lấy từ trong túi ra một khối bánh có nhân sữa đặc và mật ong: “Cái này là gì?” Thử cắn một cái: “Ừ cũng không tệ lắm, ăn rất ngon.”

Đây là bánh mới Diệp Gia Đình thử làm cho Diệp Ba Ni, lần đầu tiên làm cho nên tỷ lệ nguyên liệu không điều chỉnh tốt, không đủ ngọt nên Diệp Ba Ni sẽ không chịu ăn, cô cũng không lãng phí đồ, vì vậy tự mình mang đi để ăn: “Tôi cũng cảm thấy mùi vị tạm được, là đồ ăn tôi làm cho con trai.”

Loại đồ ăn không quá ngọt này rất hợp với khẩu vị của Lý Hạo Nhiên, anh ta cũng chưa ăn cơm trưa nên có chút đói, sau khi ăn xong một miếng liền lấy cái thứ hai, còn chưa đưa đến bên miệng liền bị lời nói của Diệp Gia Đình làm cho khựng lại, hoảng sợ hỏi: “Con trai!!! Con trai của người nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Diệp Gia Đình không giải thích được: “Đương nhiên là con trai của tôi.”

Lý Hạo Nhiên nhìn cô thừa nước đục thả câu không chịu nói, càng thêm gấp gáp: “Tại sao đột nhiên có con trai!!! Điều này sao có thể!” Anh đem bánh sữa đặc mật ong ném vào trong túi, bắt đầu nóng nảy mà đi tới đi lui: “Có con trai khi nào? Nhớ nửa năm mà căn bản không ai nhìn thấy em, chẳng lẽ là do đó! Lại xuất hiện một tiểu phiến toái nhỏ! Diệp Gia Đình! Rốt cuộc cô tính toán gì...”

Lúc này Diệp Gia Đình mới nghe rõ anh ta đang nói cái gì, nhất thời nổi giận, dám nói con trai bảo bối xinh đẹp, thông minh, hiểu chuyện, đáng yêu của cô là phiến toái.

Cô giận đến trợn mắt: “Diệp Ba Ni là con trai của tôi, cũng bốn tuổi rồi. Không có quan hệ với anh. Một xu quan hệ cũng không có. Tạm thời anh đừng ở chỗ này mơ chuyện tốt.”

“A! Cũng bốn tuổi rồi sao?”

Lúc này Lý Hạo Nhiên mới tỉnh ngộ mình bị Diệp Gia Đình kích thích nên vô cùng kích động.

Cẩn thận phân tích một chút cũng có thể biết, cho dù Diệp Gia Đình thật có con trai, đứa trẻ kia khẳng định cũng không có nhiều quan hệ với anh ta.

Anh ta và Diệp Gia Đình mới chia tay nửa năm, coi như Diệp Gia Đình lạng lẽ có thai, hơn nữa thừa dịp sinh con, đó cũng là một đứa bé, căn bản không thể ăn điểm tâm...đứa bé nhỏ như vậy còn chưa có mọc răng đâu.

Diệp Gia Đình mắt hừng, trừng mắt nhìn anh ta, trong lòng Lý Hạo Nhiên cũng cực kỳ khó chịu, tốt bụng tới nhìn cô một chút lại bị hù dọa kinh hãi.

Vì vậy lúc đoàn phim ăn cơm trưa trở về thì nhìn thấy nam chính Lý Hạo Nhiên mặt mũi không vui chỉ trích Diệp Gia Đình: “Cô nói cái gì vậy. Còn chê thái độ tôi không được. Rõ ràng lời nói của cô mới có vấn đề.”

Diệp Gia Đình há hốc mồm muốn phản bác, nhưng lại nhìn thấy có người đi vào liền ngậm miệng lại, Lý Hạo Nhiên không nói thêm gì, xoay người đi.

Đến buổi chiều, tin tức Diệp Gia Đình đắc tội nam chính được truyền đi khắp đoàn làm phim.

Chị Cố cũng đã tìm đạo diễn để nói chuyện về việc làm của cô, sau đó dẫn Tiểu Dương đi tìm Diệp Gia Đình để giáo dục cô: “Bình thường tính tình của em rất tốt, sao lại không hiểu chuyện, chọc ai không chọc lại đi trêu chọc Lý Hạo Nhiên. Anh ta không cùng cấp bậc với em, nếu như Lý Hạo Nhiên đi nói với đạo diễn không muốn diễn chung với em thì đạo diễn Cửu Thành sẽ thay người.”

“Thay người?”

“Đúng. Đuổi việc em.” Về mặt Tiểu Dương đầy đe dọa.

“May mà trong bộ phim này em không có cơ hội diễn chung với Lý Hạo Nhiên.” Diệp Gia Đình may mắn: “Anh ta không thể nào dùng lý do không muốn hợp tác với em.”

“Đạo diễn cũng sẽ đổi người để đảm bảo anh ta có được tâm trạng vui vẻ tiếp tục diễn.” Chị Cố không nể mặt nói: “Hiện tại Lý Hạo Nhiên đang nổi tiếng, anh ta là người đảm bảo tỷ lệ người xem TV, dù như thế nào đạo diễn cũng không thể vì em mà để cho anh ta không vui.”

Diệp Gia Đình nghe các cô nói xong liền vội vã cuống cuống, không thể không bắt đầu cố gắng tìm tòi tin tức về Lý Hạo Nhiên.

Theo lý thuyết, hiện tại cô nên không chế tốt tâm tình của mình, không nên hơi một chút là lại nhớ tới Lý Hạo Nhiên. Nhưng ngôi sao lớn, gọi cảm, mộng đẹp, thật là không cần chuyên môn cũng có thể cân nhắc anh ta.

Nhưng hết cách rồi, lúc này xem ra Diệp Gia Đình cảm thấy thức quan trọng nhất trong cuộc sống của cô chính là chuyện kiếm tiền, tuyệt đối không thể để vì anh ta mà phát sinh chuyện thất nghiệp xui xẻo.

Đến buổi tối mới ra được một kết luận đáng tin: Lý Hạo Nhiên không phải là người đàn ông hẹp hòi. Ngược lại, tính cách của anh rất cởi mở, trên người còn có chút ánh sáng mặt trời của cậu thiếu niên. Mặc dù đã lẫn lộn trong làng giải trí mấy năm, nhưng loại tính cách này cũng không hề biến mất, buổi trưa hôm nay thấy anh ta tới hỏi thăm có cô phải bị bệnh hay không cũng có thể nhận ra ý tốt.

Diệp Gia Đình thở nhẹ một cái, lần này có thể yên tâm, Lý Hạo Nhiên sẽ không bởi vì chút chuyện nhỏ này mà đuổi cô ra khỏi đoàn phim.

Cô đuổi người ngồi dậy trên ghế salon, kêu Diệp Ba Ni: “Ba Ni, đi tắm rồi đi ngủ thôi.”

Diệp Ba Ni ngồi bên bàn nhỏ dùng cọ vẽ tranh, nghe Diệp Gia Đình gọi liền ngẩng đầu lên dùng đôi mắt long lanh nhìn mẹ một cái, sau đó im lặng không lên tiếng cúi đầu đem bảng màu cất vào trong hộp, động tác có chút chậm rãi, nhưng thật cẩn thận, có thể nói sau này chính là một người chính tề.

Bình thường buổi tối nếu Diệp Gia Đình không làm việc nhà thì sẽ chơi đùa với thằng bé một chút, hôm nay bởi vì có chút chuyện cần suy nghĩ cho nên cô ngồi im lặng trên ghế sofa, lúc này khi nhận ra mình lạnh nhạt với con trai nên khá áy náy.

Diệp Ba Ni là đứa bé không làm nũng cũng không náo loạn, chỉ nhìn cô bày tỏ thái độ, Diệp Gia Đình vội vàng đi tới nhìn bức tranh của Diệp Ba Ni vẽ có căn nhà nhỏ mà ra sức khen, mặc dù căn nhà không có cửa sổ, cây cối xung quanh cũng xiêu vẹo. Sau đó liền ôm nó đi tắm, hứa trước lúc đi ngủ nhất định sẽ kể chuyện cổ tích.

“Sáng mai ăn hai cái bánh ngọt sô-cô-la.” Diệp Ba Ni trước giờ luôn thờ ơ, nghe một lát mới không thay đổi cảm xúc mở miệng, lại thêm vào một điều kiện.

Hôm nay Diệp Gia Đình nướng cho nó mấy cái bánh ngọt sô-cô-la nhỏ, bởi vì ăn nhiều sợ ảnh hưởng đến bữa ăn chính, cho nên cô quy định mỗi lần chỉ được ăn một cái, có lẽ Diệp Ba Ni chưa từng được ăn cho đã, vì vậy có cơ hội lập tức nói ra.

Diệp Gia Đình lau mồ hôi, nghĩ thầm thằng nhóc này thật đúng là biết điều, thật rất khôn khéo nha, biết ra điều kiện đúng thời điểm.

“Được, hai cái liền hai cái. Nhưng chỉ được ăn sáng mai thôi.”

Diệp Ba Ni nghiêm mặt gật đầu một cái, tỏ ý mặc cả xong.

Vừa mới bước vào phòng tắm pha nước thì cửa lớn chợt vang tiếng chuông, trong lòng Diệp Gia Đình cảm thấy kỳ quái, không biết trẻ như thế ai còn đến, để phích nước nóng trên tay xuống.

Trên màn hình là một người đàn ông, giọng nói lễ phép truyền tới: “Cô Diệp, tôi chịu sự ủy thác của công ty Nhận Khái ở Macao tới tìm cô.”

“Tôi chưa từng nghe nói tới công ty này.” Diệp Gia Đình cau mày.

“Nếu như nói là Câu lạc bộ Kim Cảng không biết cô có nhớ tới? Năm ngoái cô chơi ở Kim Cảng một đêm, ký hóa đơn, nhưng đầu năm nay chúng tôi đi thu tiền liền khất nợ không trả, muốn tìm tài vụ của cô nhưng cũng không liên lạc được, hành vi như vậy không tốt lắm đâu. Cô Diệp đôi số liên lạc cũng không thông báo cho chúng tôi một tiếng, hại chúng tôi phải tìm thật lâu mới ra chỗ này.” Người đàn ông thông thả ung dung nói: “Không biết bây giờ cô Diệp có thuận tiện để thanh toán không? Tiền lời và tiền công tôi tìm cô, hiện tại tổng cộng là năm mươi tám ngàn tệ.”

Náo loạn nửa ngày thì ra là người ở song bạc đến đòi nợ.

Trên trán Diệp Gia Đình toát mồ hôi lạnh, đầu óc bắt đầu suy nghĩ.

Năm Ngóai? Macao? Kim Cảng?

Hình như thật có chuyện như vậy, hàng năm cô đều đi Macao giải trí, năm ngoái khi đi lần cuối cùng có mang Lý Hạo Nhiên đi cùng.

Kim Cảng không phải là nơi Diệp Gia Đình hay ghé chơi, chỉ là khi cô và Lý Hạo Nhiên đi ngang qua nhất thời ghé vào chơi vài ván.

“Thật xin lỗi, tôi không phải là muốn quỵt nợ, bởi vì số tiền này không quá lớn cho nên tôi không cẩn thận quên mất.” Diệp Gia Đình chợt dạ nói.

Thật ra thì cô cũng không có nói láo, lúc ấy ở Kim Cảng chơi thua cũng chỉ hai ba vạn, số tiền ấy so với Diệp Gia Đình trước kia không là gì, chỉ giống như cô mua mấy bộ quần áo, quay đầu lập tức quên mất, cho tới hai tháng trước khi bán đi căn hộ cao cấp thanh toán các khoản nợ nhưng lại quên chuyện này.

Người đàn ông dưới lầu cười ha ha, cũng không biết là trời sinh ông luôn cười như thế hay nó có ý tứ gì: “Vậy là tiểu thư đã nhớ ra rồi?”

“Khụ, dĩ nhiên, chẳng qua bây giờ tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, cuối tuần được không? Trước thứ tư tuần sau tôi nhất định sẽ chuyển khoản ngân hàng tới công ty các ông.”

“Không thành vấn đề, mặc dù cô Diệp từng thất tín một lần, nhưng chúng tôi cũng không quá chèn ép, có thể lui thời gian thanh toán lại cho cô, chỉ có là tiền lời, hi vọng cô Diệp có thể hiểu, thứ tư tuần sau xin chuyển khoản cho chúng tôi sáu mươi vạn.” Đối phương đồng ý.

Diệp Gia Đình muốn học máu, thật đen nha. Mới có mấy ngày mà thu tiền lời của cô hết hai ngàn.

Nhưng hết cách rồi, không ai chọc nổi những công ty như thế này, ai bảo cô nợ tiền không trả, còn ‘biến mất’ hơn mấy tháng trời, đối phương không tìm được cô sau đó phải mất tay chân tới cửa cũng rất khách khí, cô cắn răng đồng ý: “Được, không thành vấn đề.”

Mấy ngày kế tiếp, tinh thần Diệp Gia Đình vô cùng mệt mỏi.

Trước mắt cô nghĩ đến vài công việc, trước kia cô cũng không có cách nào kiếm được nhiều tiền như thế. Cố gắng hết mình thì một tháng cũng chỉ có thể kiếm được mấy ngàn, lần này muốn cô cống ra ngoài sáu vạn thì cô rất không nỡ.!

Đáng tiếc không bỏ được cũng không dám không trả tiền.

Vốn cô đã sắp xếp thật tốt, đem một trăm chín mươi hai vạn gửi kỳ hạn hai năm vào ngân hàng để hưởng lợi tức hàng năm, còn dư lại chín vạn, một vạn tệ dùng để trả cho bảo mẫu của Diệp Ba Ni và tiền sinh hoạt phí, còn ba vạn khác thì lặng lẽ đem tiền đi trả cho những hàng xóm cũ còn thiếu tiền trước kia, cuối cùng còn dư năm vạn để dùng lúc khẩn cấp.

Giờ thì tốt rồi, năm vạn khẩn cấp dùng hết còn chưa đủ, không thể làm gì khác hơn là tham ô khoản tiền trả cho hàng xóm cũ kia.

Sau khi Diệp Gia Đình trải qua chuyện này liền căm ghét đánh bạc nhiều hơn, thẻ đời này tuyệt đối sẽ không bước nửa bước vào sòng bạc Macao nữa.

Ở nhà gặp phải chuyện phiền não làm người ta hốt hoảng lo sợ, đến chỗ làm cũng không thể yên bình.

Kể từ khi bị mấy người nhìn thấy cô gây gỗ với nam chính Lý Hạo Nhiên, bản thân Lý Hạo Nhiên tuy không sao, nhưng mấy người muốn nịnh nọt trong đoàn làm phim để làm anh ta vui lòng liền bắt đầu tìm Diệp Gia Đình gây phiền phức.

Đầu tiên là vị cô của tình địch của nữ chính, nữ diễn viên Bạch Phú Mỹ. Nữ diễn viên trung niên này họ Hách, bởi vì lớn tuổi cho nên đoàn làm phim thường gọi là di Hách.

Diệp Gia Đình vốn dĩ luôn tôn trọng lễ phép với bà ta, nhưng cuối cùng phát hiện di Hách kia không được chút nào, rất không đáng tôn trọng.

Có mấy lần Diệp Gia Đình nhìn thấy thợ trang điểm đang rảnh rỗi, liền muốn nhanh chóng trang điểm, nhưng mới đi được mấy bước thì thấy di Hách ở phía sau đi tới có lẽ cũng muốn tìm nhóm trang điểm, nên nhanh chóng ngồi lên ghế.

Cô là nhân vật nhỏ trong đoàn làm phim cho nên đều muốn nhường ba bước mới đứng, di Hách không vui: “Ai da, Tiểu Diệp gấp cái gì vậy? Lập tức tới phiên cô diễn sao, vậy thì để tôi đợi một chút, tránh cho người quan trọng tới muộn đạo diễn sẽ không vui vẻ.”

Trước kia Diệp Gia Đình từng gặp rất nhiều loại tiểu nhân, bình thường cũng không chấp nhặt với loại này, đứng lên nhường ghế cho bà ta ngồi: “Di Hách, đi trước đi, hồi nãy tôi thấy không có ai qua đây, cho là chị Lưu đang rảnh ồi.”

Di Hách bĩu môi: “Vây cảm ơn cô, nửa giờ nữa tôi có cảnh quay, cũng không nhường nhịn với cô rồi.”

Chợt nhìn thấy Lý Hạo Nhiên cùng hai trợ lý đi tới, giọng nói chợt cao lên, giống như là cố tình nói cho người khác nghe: “Tôi có vài câu muốn nói này, cô chính là người lỗ mãng, không hiểu quy củ. Cho là chỗ nào cũng là nhà mình, đối với ai cũng không lễ phép. Đẩu đá lung tung, cái này là không được, làm cái nghề này, phải tôn trọng tiền bối mới là quan trọng nhất, tôi không dám nhận là tiền bối nhưng cũng là người lớn tuổi, có sự từng trải. Người ta đường đường là một diễn viên, liền chứng minh thực lực của người ta, còn cái thứ nhân vật phụ căn bản là không cùng đẳng cấp.....”

Lý Hạo Nhiên ngừng chân không khỏi nhìn sang, di Hách nhiệt tình mỉm cười cùng anh ta.

Diệp Gia Đình lặng lẽ liếc mắt xem thường rồi ngồi xuống: “Tôi thấy di Hách cũng chưa vội nha, còn có chút rảnh rỗi diễn thuyết như vậy, nếu như vậy, di cứ từ từ nói, tôi đi trang điểm trước.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Diệp Gia Đình luôn luôn cho là ‘người hiền hay bị bắt nạt, ngựa hiền thì sẽ bị người cưỡi’ là một câu vô cùng thực tế và rất chí lý, vì vậy khi có người muốn lấn lên đầu thì sẽ không khiêm nhường mà phải phản kích.

Nói một câu làm cho Di Hách chết ghen sau đó cô cũng không thêm để ý đến bà ta nữa, mím miệng nhin cười đợi thợ trang điểm bắt đầu trang điểm cho mình. Cô nghĩ thầm người này không đáng để cô phải khiêm nhường, vậy cô cũng không cần khiêm tốn, có bản lĩnh thì đi tìm đạo diễn mà tố cáo đi, xem đạo diễn có bởi vì sợ tâm tình bà ta không tốt mà đuổi cô hay không.

Di Hách thật sự cũng không đi tìm đạo diễn để tố cáo, chỉ có thể giương mắt ra nhìn. Vốn cứ tưởng Diệp Gia Đình tính tình yếu đuối, trong trường quay ai có việc gì nhờ vả đều giúp đỡ, nhất là những người có lòng dạ không tốt liền mượn cơ hội này để lấy lòng Lý Hạo Nhiên, cứ liên tục chà đạp cô, nhưng cô gái này chịu đựng chèn ép rất tốt, nhưng cuối cùng cô cũng không chịu đựng thêm nữa.

Diệp Gia Đình có một cái tốt, đó là bình thường cô không dễ dàng gì đắc tội với người khác, chỉ là nếu bất đắc dĩ phải đắc tội với ai đó, cũng sẽ không quá quan tâm lo lắng về chuyện này. Dù sao đó cũng là chuyện đã xảy ra, lo lắng hay hối hận cũng không có tác dụng, còn không bằng thoải mái một chút, muốn làm gì thì làm.

Cho nên mặc dù tâm tình Di Hách không vui nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến cô, ngược lại ngày mai là đến ngày cô phải diễn điều này làm cho cô thêm lo lắng.

Đó là cảnh quay của cô với nam phụ số hai.Nhân vật nữ phụ của Diệp Gia Đình lấy hết can đảm để thổ lộ với anh ta nhưng không ngờ lại bị từ chối một cách lạnh lùng.

Những cảnh quay của Diệp Gia Đình từ trước đến nay, biểu cảm khó nhất cũng chỉ là một phân đoạn ngắn ngủi mấy phút bộc lộ về cảm giác lo lắng, khao khát, chờ đợi, đè nén, mất mát, khổ sở, kích động. ... một chuỗi tâm tình phức tạp liên tục kéo đến.

Diệp Gia Đình còn có một đức tính tốt, đó chính là có khả năng chịu khổ cực, dám vì công việc mà bỏ ra nhiều công sức.

Cô nhận thấy cảnh quay của mình lần này rất khó khăn cho nên Diệp Gia Đình liền nghiêm túc chuẩn bị.

Buổi tối chờ Diệp Ba Ni ngủ xong, Diệp Gia Đình soi gương đọc lời thoại trước, tập luyện tới nửa đêm, vẫn cảm thấy chưa ổn, vì vậy sáng ngày hôm sau dậy thật sớm, đưa con trai đi nhà trẻ sớm một chút, sau đó cũng không đợi xe của đoàn phim mà tự mình đi xe buýt ra ngoại ô rồi ngồi tàu điện chuyển sớm nhất tới trường quay, tìm phó đạo diễn phụ trách chỉ đạo diễn xuất cho những diễn viên quần chúng, muốn được chỉ bảo thêm về cảnh quay hôm nay của mình.

Tổ diễn có rất nhiều người chuyên nghiệp, buổi sáng sớm khi tới trường quay đã thấy có không ít người tới. Lúc Diệp Gia Đình tới đã thấy phó đạo diễn đang đứng nói chuyện cùng với nam phụ số hai.

Nam phụ số hai tên là Hoắc Triệu Minh, ngoại hình và điều kiện đều không tồi, thân hình cao ráo, mái tóc ngắn nhuộm màu nâu, mái tóc dài được cắt vuốt keo vô cùng tự nhiên, có vài sợi tóc thật dài che trước mắt.

Bất quá khuôn mặt anh ta không có vẻ nghiêm chỉnh như Lý Hạo Nhiên, tướng mạo diễn trai đến không thể bắt bẻ, ngũ quan và đường nét khuôn mặt của Hoắc Triệu Minh đều mang đến cho người ta cảm giác dịu dàng.

Nghe nói ban đầu khi lựa chọn vai nam chính thì đạo diễn đã chọn Lý Hạo Nhiên một cách nhanh chóng, nhưng khi chọn vai nam phụ số hai lại tốn rất nhiều công phu, giữa Hoắc Triệu Minh cùng một nam diễn viên mới vào nghề tên là Đào Tư Lịch, tuy Đào Tư Lịch không bằng Hoắc Triệu Minh nhưng khả năng diễn rất tự nhiên nên phải chọn lựa khá lâu.

Cuối cùng vẫn là Hoắc Triệu Minh nhận được vai này, không biết là phía sau lưng anh ta có người chống lưng hay là đạo diễn cho rằng đáng về xấu xa lạnh lùng của anh ta thích hợp với vai nam phụ số hai hơn.

“Tiểu Diệp không tệ, rất biết cố gắng nha. Người trẻ tuổi đều phải như vậy, làm diễn viên cần phải chịu khổ cực, nếu chỉ dựa vào bề ngoài xinh đẹp thì không đủ để đi xa, còn cần phải có tài năng thiên phú và sự chăm chỉ.” Khi thấy mới sáng sớm Diệp Gia Đình đã tới thính giáo thì Phó đạo diễn đã lên tiếng vui vẻ phát biểu một bài cảm nghĩ về người trẻ tuổi muốn tiến thân phải chăm chỉ cố gắng.

Giọng nói của ông ta rất lớn làm cho mọi người đến sớm cũng vậy lại tham gia náo nhiệt một chút.

Hoắc Triệu Minh gật đầu với Diệp Gia Đình một cái nghiêm túc nói: “Cô cũng không cần phải lo lắng, lát nữa diễn cảnh kia cũng không khó, nếu như cô có diễn không đúng, tôi sẽ nhắc nhở cô.”

Hoắc Triệu Minh đã vào nghề nhiều năm, mặc dù vẫn không nổi tiếng mà chỉ đóng vai phụ, nhưng cũng được coi là người có tiếng trong giới nghệ sĩ, bình thường có chút ra vẻ, ở trong đoàn phim cũng chỉ nói chuyện với diễn viên, cho nên chưa từng nói chuyện với loại diễn viên quần chúng như Diệp Gia Đình, lúc này chợt khách khí không khỏi làm Diệp Gia Đình có chút kinh ngạc, vội vàng nói cảm ơn.

Phó đạo diễn nhìn thấy vậy liền nói: “Vậy thì tốt rồi, nếu Triệu Minh đồng ý giúp cô, không bằng bây giờ hai người thử diễn trước một lần ở đây đi.”

“Được ạ.” Hoắc Triệu Minh đồng ý.

Anh ta đã đồng ý thì Diệp Gia Đình tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Lúc này một cô bé thư ký trường quay đã chạy tới gọi phó đạo diễn: “Phó đạo diễn Vương, anh Khương bên đạo cụ gọi điện thoại đến nói sẽ tới muộn hai mươi phút, muốn nhờ chú đi xem bối cảnh sẽ quay sáng nay có vấn đề gì hay không.”

Phó đạo diễn nghe vậy liền đem việc hướng dẫn Diệp Gia Đình giao cho Hoắc Triệu Minh: “Triệu Minh, giúp tôi, chỉ bảo cho cô bé này, đừng khách khí, nếu như Tiểu Diệp diễn không đúng chỗ nào thì cậu cứ nói.”

“Không có vấn đề gì.”

Phó đạo diễn hài lòng vỗ vỗ bả vai anh ta rồi đi theo cô bé thư ký trường quay ra ngoài.

Hoắc Triệu Minh và Diệp Gia Đình chuẩn bị tư thế, mấy người vây xem xung quanh nghĩ là họ muốn tập luyện trước một lần.

Diệp Gia Đình liền đem vẻ mặt sau khi bị cự tuyệt, đau khổ không cam lòng kích động nói: “Em sẽ không buông tay. Em sẽ khiến cho anh nhìn thấu lòng em.”

Hoắc Triệu Minh liền hô ngừng, nghiêm nghị nói: “Cô Diệp, cô phải nhớ, đóng phim chính là muốn biến hóa nó tự nhiên giống như cuộc sống, chúng ta không phải là đang đóng kịch trên sân khấu, cô diễn quá khoa trương cứng nhắc sẽ làm cho người xem cảm thấy rất giả.”

Mấy người đứng bên cạnh nghe xong cũng thấy hợp lý: “Đúng vậy đó, nói rất hợp lý.”

Diệp Gia Đình do dự đặt câu hỏi: “Thế nhưng phân đoạn này diễn tả tâm trạng bất ổn của nhân vật, tôi cảm thấy cũng không thể quá nhạt nhẽo, loại cảm xúc lấy hết dũng khí đi thả lợ lại bị từ chối thì trở nên kích động không phải bình thường đều như vậy sao?”

“Cô cũng không cần phải cứng nhắc như vậy, tôi nghe nói cô cũng không có học qua trường lớp chính quy, trước kia cũng không có kinh nghiệm diễn xuất, mà được người quen giới thiệu vào đoàn phim, cho nên thiếu một chút kiến thức và kỹ xảo cũng là điều rất bình thường. Nhưng cô phải nhớ, hành động kém không sao cả, không hiểu có thể học, sợ nhất là không biết khiêm tốn, lời nói cậy mình nhiều tuổi lên mặt. Chúng tôi đã vào ngành mấy năm nên có rất nhiều kinh nghiệm, khi chỉ dẫn cho cô có thể sẽ không xuôi tai, nhưng nhất định sẽ không sai.” Hoắc Triệu Minh nghiêm túc giống như giáo viên chủ nhiệm đang lên lớp giảng dạy cho Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình cảm thấy thái độ của anh ta có cái gì đó không đúng, cực kỳ quái dị, nhưng nhất thời lại không rõ là cái gì, đành phải gượng cười: “Xin đừng nói vậy, anh còn là người tình trong mộng của rất nhiều cô gái trẻ thì làm sao mà già được.”

Nói xong cô còn nghe có người ở xung quanh nhỏ giọng bàn tán về Hoắc Triệu Minh nào là anh ta là nhân tài tốt nghiệp ở Học Viện Diễn Xuất, xuất thân từ chính quy. Để ý một chút thì những lời nói của những người này đều giống nhau, anh ta chính là người đa tài.

“Tôi chỉ nói là tôi già đòi một chút thôi.” Hoắc Triệu Minh vẫn nói năng cẩn trọng như cũ: “Cô Diệp, tôi nói nghiêm túc, hi vọng cô cũng sẽ nghiêm túc nghe, nếu như phó đạo diễn Vương để tôi hướng dẫn cho cô, tôi cũng sẽ không làm việc qua loa. Nghe nói mấy ngày trước cô có xảy ra chút chuyện không vui với Hạo Nhiên, vậy tôi thật sự khuyên cô một câu, mới bước chân vào nghề không nên tự cao tự đại, tự cho là đúng như thế không tốt với cô đâu, có cơ hội thì nên Hạo Nhiên để xin lỗi đi. Mặc dù cậu ta còn trẻ tuổi nhưng cũng là tiền bối trong nghề của cô, cô nên tôn trọng cậu ta.”

Nụ cười gượng trên mặt Diệp Gia Đình hoàn toàn cứng lại, cô mạo phạm Lý Hạo Nhiên cái gì? Tại sao lại kéo anh ta vào nữa rồi.

Cô mơ hồ hiểu được, vị Hoắc Triệu Minh nhìn nghiêm túc, đứng đắn, kỳ thật bên trong cũng giống như dì Hách, muốn mượn cơ hội dạy dỗ mình để kéo gần quan hệ với Hạo Nhiên.

Chỉ là dì Hách kia là người phụ nữ chợ búa, có chuyện đều nói thẳng ra, người này được dạy dỗ ở môi trường chính quy, nói chuyện rất hàm súc quanh co, ở trước mặt mọi người nói mình phải đi xin lỗi Lý Hạo Nhiên như vậy, cách làm này còn thông minh hơn dì Hách gấp trăm lần. Người đi ngang qua tự nhiên sẽ đem chuyện này kể lại cho Lý Hạo Nhiên nghe.

Đứng cười khàn cả ngày, khóe miệng mệt mỏi thu nụ cười lại, Diệp Gia Đình cũng bắt đầu làm ra vẻ mặt nghiêm túc: “Lời này tôi nghe không hiểu, tôi và Lý Hạo Nhiên có chuyện không vui, anh nghe ai nói chuyện này?”

Hoắc Triệu Minh sửng sốt, “-....”

Nhắc Tào Tháo thì Thào Tháo liền tới, không biết Lý Hạo Nhiên đã tới trường quay từ lúc nào, đi tới đằng sau mấy người đang xem náo nhiệt, hết sức thân thiện lôi kéo Hoắc Triệu Minh: “Triệu Minh, buổi sáng trợ lý của tôi thuận đường có mua mấy ly cà phê, bên trong có vị anh thích, đi, đi uống một ly để lên tinh thần đi.”

Nói xong liền kéo Hoắc Triệu Minh đi, trước khi đi vẫn không quên nói với Diệp Gia Đình một câu: “Cô Diệp, sáng sớm tới đây tập luyện thật sự cực khổ rồi, lát nữa tôi sẽ nói Tiểu Lưu mang qua cho cô một ly.” Thái độ khách khí đúng mực, chính là tố chất cần có của một minh tinh.

Diệp Gia Đình có chút buồn bực, hiện tại trừ phó đạo diễn còn có một người trực tiếp quản lý cô.....cô tìm chị Cố để thỉnh giáo: “Lúc này Lý Hạo Nhiên đang nổi tiếng, là nhân vật số một của đoàn phim, nhưng anh ta cũng không phải là đạo diễn, người hâm mộ cùng các bà đi theo đuổi thì còn có thể lý giải, nhưng tại sao Hoắc Triệu Minh lại muốn nịnh bợ anh ta?”

Chị Cố bật cười: “Tại em không biết đấy, hiện tại vận khí Lý Hạo Nhiên rất tốt, có không ít đạo diễn muốn mời cậu ta đóng phim, chỉ cần cậu ta nói một vài lời với những người này, nói trong đóng phim cậu ta hợp tác với Hoắc Triệu Minh rất vui vẻ, những đạo diễn kia tự nhiên sẽ suy xét mời Hoắc Triệu Minh diễn vai nam phụ nhiều một chút, đôi khi chỉ cần một câu nói có tác dụng hơn những lời đề cử khác còn, dù sao đạo diễn vẫn chú trọng đến chất lượng của bộ phim.”

Đang nói chuyện thì trợ lý Tiểu Lưu của Lý Hạo Nhiên đã mang cả phê đến, Lý Hạo Nhiên là người ăn ngay nói thẳng, thậm chí có chút tính tình hấp tấp, nhưng bên ngoài thô kệch mà bên trong lại tinh tế, làm việc hết sức chu đáo, chưa từng đắc tội người nào, khi đề Tiểu Lưu mang cả phê cho Diệp Gia Đình còn đề cho cậu ta mang thêm một ly, tránh cho người khác ở trước mặt cô gây khó dễ.

Loại cà phê này hiện tại có giá là ba mươi đồng một ly, tất nhiên là sẽ ngon hơn so với thức uống ở trường quay, khiến cho tinh thần mọi người tăng lên rất nhiều. Lý Hạo Nhiên rất biết cách làm người, buổi sáng thường sẽ đề trợ lý mua cà phê để mời khách.

Chị Cố vừa uống cà phê vừa nhìn Diệp Gia Đình cảm thán: “Em nhìn người ta một chút đi. Có thể đi thẳng lên làm minh tinh, không phải chỉ dựa vào khuôn mặt đẹp trai hay kỹ thuật diễn tốt, mà còn phải biết làm người. Lặn lội trong hồ nước sâu của Làng giải trí nếu như sơ xuất có một lỗi nhỏ cũng sẽ rước lấy rất nhiều phiền toái. Giống như em, không có việc gì lại to tiếng với nam chính, kết quả là bao nhiêu đại bác đều tìm tới chỗ em, lại nhìn Lý Hạo Nhiên một chút đi, dù bị em đắc tội nhưng vẫn rất phong độ. Chắc chắn, chỉ một câu nói hai ly cà phê liền mua chuộc được người khác, Tiểu Đình, em muốn phát triển lâu dài ở trong cái vòng lẩn quẩn này thì nên đi học hỏi một chút đi.”

Diệp Gia Đình lặng lẽ bĩu môi, cô cảm thấy chị Cố khen Lý Hạo Nhiên hơi khoa trương, nhưng trong lòng vẫn quyết định sẽ học hỏi chút, cô không muốn phát triển lâu dài trong giới giải trí, nhưng trước mắt đây là công việc duy nhất của cô, vì vậy tuyệt đối không muốn từ bỏ sớm.

Bởi vì chuyện buổi sáng, Diệp Gia Đình bất ngờ buông lỏng tâm tình khi diễn phân đoạn mà cô cho là khó nhất nên biểu hiện rất tự nhiên, tình cảm cũng chân thành, tha thiết, đến cuối cùng khi hô to tuyên ngôn về chân tình quyết không buông bỏ rất thích hợp chỉ cần diễn một chút, không có hô khan cả giọng mà dùng khuôn mặt xinh đẹp của cô làm ra sự thống khổ ai oán.

Đạo diễn hết sức hài lòng, chỉ cần diễn một lần đã đề cô thông qua. Còn hiếm khi lên tiếng khen một câu nói kỹ năng diễn xuất của Diệp Gia Đình có tiến bộ. Tiếp tục phát huy.

Diệp Gia Đình ghi nhớ chiều mới học được của đại minh tinh Lý Hạo Nhiên, lập tức bày tỏ muốn cảm ơn phó đạo diễn Vương và Hoắc Triệu Minh đã nhiệt tình hướng dẫn.

Quả nhiên cô nhận được ánh mắt tán dương của phó đạo diễn và một cái mỉm cười hữu nghị của Hoắc Triệu Minh.

Nhưng mà không biết là do Lý Hạo Nhiên không cẩn thận đi ngang qua hay cố ý đến nên có biểu hiện hơi khó chịu, cứ mở to mắt, nhìn tay cô.

Diệp Gia Đình không để ý tới anh ta, trở về tìm chị Cố. Chị Cố rất nhanh chóng, đã tranh thủ tìm công việc làm thêm cho cô, sau khi diễn xong cô cũng nên đi làm việc thêm của mình rồi.

Lúc hơn bốn giờ chiều, Diệp Gia Đình theo chị Cố bước trước bạn sau, chợt nhận được điện thoại của Chu Mai, người giúp việc theo giờ gọi tới.

Lúc bốn giờ chiều nhà trẻ của Diệp Ba Ni sẽ tan học vào, sau khi Diệp Gia Đình từ trường quay trở về không thể nào đi đón thẳng bé cho nên không thể làm gì hơn là mượn một người giúp việc theo giờ, giúp cô chăm sóc Diệp Ba Ni khi cô chưa về. Sau đó cô ta sẽ làm bữa ăn nhẹ cho Diệp Ba Ni, thuận tiện dọn dẹp nhà cửa đợi Diệp Gia Đình trở về.

Đây chính chuyện xa xỉ nhất mà Diệp Gia Đình làm từ khi chào đời cho đến bây giờ, chỉ cần kéo kéo, lau lau cái bàn, rửa mấy món đồ.....làm một ít việc đơn giản nhưng vẫn phải mượn người tới làm. Nếu như trước kia tuyệt đối sẽ không có khả năng, chỉ là bởi vì muốn con trai được thoải mái một chút nên Diệp Gia Đình cần phải chịu đựng.

“Cô Diệp, chồng tôi bị tai nạn, đang đưa đến bệnh viện. Tôi sẽ khóa cửa nhà cô cẩn thận, để con trai cô ở trong nhà mấy tiếng có được không? Hiện tại tôi phải đến bệnh viện để thăm chồng. Thật xin lỗi, tôi thật sự rất sốt ruột. Không đi không được.” Điện thoại vừa kết nối, người giúp việc làm theo giờ Chu Mai đã cực kỳ vội vàng, nói liên hồi.

“A.” Diệp Gia Đình giật mình: “Bị đụng xe? Xảy ra chuyện gì vậy, chồng chị không sao chứ?”

“Ôi trời ơi, nghe nói lúc anh ấy đi giao hàng bị một chiếc xe khác đụng phải, trên đầu trên mặt không ít ngoại thương, bị gãy một chân, còn cái khác thì tôi cũng không rõ, hiện tại vẫn đang kiểm tra ở bệnh viện, sau khi kiểm tra xong mới biết.” Chu Mai nói gấp đến độ nước nôi: “Cô Diệp, thật xin lỗi, hiện tại tôi phải tới bệnh viện.”

“Cái này....” Diệp Gia Đình nghĩ trong tình huống này không cho chị ta đi cũng không được, Diệp Ba Ni rất ngoan, để thằng bé ở nhà một mình trong hai ba tiếng cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là cô còn có chút do dự, nên nói: “Chị đưa điện thoại cho Ba Ni, tôi nói chuyện với nó một chút có được hay không?”

Chu Mai lập tức đưa điện thoại cho Ba Ni, Diệp Gia Đình bên này có thể nghe thấy chị ta đang nói chuyện với con trai mình: “Ba Ni, giúp đi một chút đi đang vội, con nói chuyện với mẹ nói con có thể ở nhà một mình, trong nhà đi xảy ra chuyện lớn, đi phải về một chút.”

“Mẹ.” Giọng nói trẻ con non nớt không mang theo hào hức của Diệp Ba Ni vang lên trong điện thoại.

Diệp Gia Đình thương lượng với bé: “Bảo bối, chồng đi Chu bị tai nạn, đi ấy cần phải trở về chăm sóc, con ở nhà chơi một mình một lát được không? Sau khi đi làm xong mẹ sẽ về, con nói đi Chu mở tivi cho con xem, con xem phim hoạt hình, cũng nói đi lấy giấy cùng màu vẽ ra, khi con không muốn xem ti vi có thể vẽ tranh chơi có được không?”

“Được.” Diệp Ba Ni nói ít nhưng ý nhiều.

Chu Mai lập tức cầm điện thoại: “Cô Diệp, con trai cô nói là có thể, cậu bé rất hiểu chuyện, khẳng định sẽ không có gì.”

“Được rồi.” Diệp Gia Đình không thể làm gì khác hơn là đồng ý: “Chị nhất định phải đóng kỹ cửa sổ, cửa chính cũng phải khóa chặt lại nha.”

“Nhất định. Nhất định.”

“Nhớ rót ly nước ấm cho Ba Ni....”

Bên kia đã cúp máy, Diệp Gia Đình không thể làm gì khác hơn là tắt điện thoại, xoa xoa chân mày, trong lòng cảm khác bất an.

Chị Cố nhìn thấy cô nhận điện thoại xong thì có chút không yên lòng lập tức hỏi: “Em làm sao vậy? Trong nhà có việc?”

“Cũng không phải.” Diệp Gia Đình đem chuyện lúc nãy kể cho chị nghe.

Chị Cố ngược lại là một người rất rộng lòng, vừa nghe liền nói đã biết cô không an lòng, không phải con trai chỉ ở nhà một lát thôi sao, khẳng định sẽ không có chuyện gì. Hiện bây giờ người lớn quá cưng chiều con nít cho nên bên cạnh phải có người lớn mới yên tâm, chứ thực tế nếu để chúng một mình tự chơi thì cũng sẽ không có chuyện gì.

Giống như khi họ còn bé, người lớn trong nhà luôn bận rộn đi làm làm sao có thời gian để trông coi trẻ nhỏ. Đám con nít đứa nào cũng được thả tự do, ngày ngày tự mình mò mẫm, chạy loạn chơi trong những con ngõ hẻm, mà cũng đâu có chuyện gì.

Đừng quá lo lắng, tranh thủ thời gian thêm chút sức lực, cố gắng hôm nay sửa soạn xong đồng đạo cụ này để ngày mai bắt bọn họ trả lại cho tổ đạo cụ, lúc đó chúng ta không cần lo bảo quản đồng này nữa.

Diệp Gia Đình nghe thấy chị ấy nói có lý, lại thấy Diệp Ba Ni láu lỉnh hơn những đứa khác đều rất nhiều, ở nhà xem tivi một mình chắc cũng không có vấn đề gì nên đỡ lo lắng hơn.

Qua nửa giờ sau, một người ở bên tổ đạo cụ đi tới: “Chị Cố, nghe nói bên chị có đạo cụ không cần dùng nữa, em tới để lấy lại.”

“Đến đúng lúc lắm, ở chỗ này này.” Chị Cố chỉ một đồng đồ lớn ở bên cạnh.

Cậu thanh niên ngồi chồm hóm xuống vừa bắt đầu kiểm tra vừa than phiền: “Mùa xuân năm nay hơi có nhiều mưa, còn là mưa rào có sấm chớp, thật phiền phức. Lúc này ở bên ngoài mây đen giăng đầy trời, em mới coi thời tiết trên điện thoại, nói là lát nữa sẽ có sấm chớp.”

Diệp Gia Đình nhảy dựng lên: “Sắp có mưa rào kèm sấm chớp rồi sao?”

“Đúng vậy, sấm chớp ở mức màu cam có nghĩa là không nhỏ đâu.”

Diệp Gia Đình nhất thời nóng nảy: “Vậy phải làm sao bây giờ, con tôi rất sợ sấm chớp, nếu ở nhà một mình nhất định sẽ bị hù dọa đấy.”

Chị Cố đề nghị: “Vậy em mau về nhà đi.”

Diệp Gia Đình xoa xoa tay, gấp đến độ muốn bứt tóc: “Chuyến xe trở về thành phố sớm nhất cũng phải một tiếng nữa mới tới, chỗ này muốn gọi taxi cũng không đến.”

“Sao vậy? Con trai cô sợ sấm chớp, cô cần phải về nhà với thằng bé?” Cậu thanh niên trong tổ đạo cụ chen miệng hỏi.

“Đúng vậy, lúc này nhà Tiểu Đình lại không có ai.” Chị Cố trả lời thay Diệp Gia Đình.

“Đạo diễn lo không đủ ánh sáng cho nên mới tuyên bố công việc hôm nay kết thúc, cô hỏi những người tự lái xe xem có thể đi nhờ ai một đoạn không, vào đến nội thành thì gọi xe taxi.” Cậu thanh niên ở tổ đạo cụ nghĩ cách.

Tiếng nói của cậu ta vừa dứt thì Diệp Gia Đình liền chạy ra ngoài: “Chị Cố, thật xin lỗi, em đi trước.”

“Được, đi mau đi, đi đường cẩn thận.” Chị Cố nói.

Diệp Gia Đình ba chân làm thành hai bước chạy vào phòng hóa trang của Lý Hạo Nhiên: “Tôi có thể mượn xe của anh sử dụng một chút không?”

Lý Hạo Nhiên đang nói trợ lý thu dọn đồ đạc, Diệp Gia Đình chợt xông vào làm cho anh ta sợ hết hồn: “Cô mượn xe? Đem xe cho cô mượn thì tôi phải

làm sao?”

“Con tôi ở nhà một mình, tôi phải về với nó.” Lúc này Diệp Gia Đình không để ý tới cái khác, chỉ có thể nhờ Lý Hạo Nhiên giúp đỡ một tay: “Bằng không anh cho tôi đi nhờ một lần được không?”

Lý Hạo Nhiên hết sức bất mãn nhìn cô: “Đại tiểu thư, bây giờ chúng ta không có bất kỳ quan hệ gì, cô không có quyền sai bảo tôi.”

Diệp Gia Đình nóng nảy, nắm lấy cánh tay anh ta, chỉ kém không lay lay vài cái rồi nói: “Không phải tôi sai bảo anh, mà tôi đang nhờ anh giúp đỡ. Tôi xin anh! Tôi thật sự rất gấp! Xe của đoàn phim phải hơn một tiếng nữa mới tới, tôi không đợi lâu như vậy được.”

Khóe miệng Lý Hạo Nhiên giật giật, cố gắng đem cánh tay của mình thoát khỏi tay của Diệp Gia Đình: “Sợ cô rồi, cô tới bãi đậu xe đợi tôi đi.”

“Được, anh nhanh lên một chút.” Diệp Gia Đình lập tức chạy đi.

Đợi ở ngoài bãi đậu xe năm phút, một chiếc xe SUV hạng sang chạy ra, Lý Hạo Nhiên mở cửa xxe, trên mặt đeo kính mát, ngoắc tay: “Mau lên đây.”

Anh ta sợ người khác nhìn thấy sẽ tung tin đồn đãi, cho nên cố ý bảo Diệp Gia Đình nhanh chân lên một chút, Diệp Gia Đình còn gấp hơn cả anh ta, bước nhanh một cái rồi nhảy lên: “Nhanh lên một chút. Nhanh lên một chút.” Thấy người lái xe là trợ lý Tiểu Lưu của Lý Hạo Nhiên cô liền nói địa chỉ nhà mình cho cậu ta.

Lý Hạo Nhiên đóng cửa xe liền lấy mắt kính đen thui trên mặt xuống, phát hiện Diệp Gia Đình lúc nào cũng mang phiền toái tới cho mình liền không kiên nhẫn nhắc nhở: “Này, cô lịch sự một chút có được hay không, đi nhờ xe người khác còn khoa chân múa tay như vậy.”

Diệp Gia Đình vẫn giữ thói quen nói chuyện sắc bén với anh ta: “Anh chánh cái gì. Xe này là tôi bỏ tiền mua cho anh chứ đâu.”

Lý Hạo Nhiên lập tức phản bác: “Cô cho lúc nào, đây là do tôi lao động mà có được, từ góc độ pháp luật mà nói, bây giờ nó là của tôi.”

“Được, của anh, tôi nói không lại.” Diệp Gia Đình cũng cảm thấy giọng điệu của mình lúc này không được tốt lắm: “Tôi cũng không muốn vung tay múa chân, vì quá gấp nên muốn thúc giục.” Vừa nói cô vừa quay qua nhắc với Tiểu Lưu: “Làm ơn, lái nhanh một chút.”

Lý Hạo Nhiên không còn cách nào khác, nhìn cô nửa ngày cuối cùng mới lên tiếng nói với Tiểu Lưu: “Không cần nhanh quá, đi từ từ thôi.”

Diệp Gia Đình tức giận gõ anh ta một cái, nhưng biết là không thể chạy quá nhanh, thấy bản thân thúc giục Tiểu Lưu chạy quá tốc độ là chuyện rất nguy hiểm, cho nên cố nhịn không giục nữa.

Lý Hạo Nhiên bị gõ một cái hết sức khó chịu, không tự chủ được mà bày ra vẻ mặt lạnh lùng khi ở cùng với Diệp Gia Đình trước đây, ngồi sát qua một bên, cách cô rất xa.

Một lát sau trên xe không có động tĩnh gì, Diệp Gia Đình cũng không phát tiết tính tình tiểu thư nữa, anh ta nghiêng đầu qua nhìn qua phía cô, chỉ thấy cô đang ngồi thẳng, hai mắt nhìn chăm chăm con đường phía trước, đường cong trên gò má nhìn vô cùng dịu dàng như lại nghiêm túc, đôi môi màu hồng nhạt khẽ mấp máy, ngồi gần một chút nếu lắng nghe kỹ sẽ thấy được cô đang tự lẩm bẩm: “Ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng có sấm chớp. Ngàn vạn lần đừng có sấm chớp. Ngàn vạn lần đừng có sấm chớp...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Khi trợ lý Tiểu Lưu lái xe vào tới nội thành thì trên trời cũng giăng đầy mây đen, xa xa ở phía chân trời còn có tiếng sấm vọng.

“Dự báo thời tiết thật chính xác, nhất định sắp có mưa rào rồi.” Lý Hạo Nhiên nói rồi liếc mắt nhìn về phía Diệp Gia Đình, thấy đôi tay cô nắm chặt đến mức trên trán tứa đầy mồ hôi: “Cô sao vậy, đứa nhỏ bốn tuổi rồi mà vẫn nhát gan vậy sao.”

“Ba Ni mới ba tuổi rưỡi.”

“Lần trước không phải nói bốn tuổi sao?”

“Là tuổi ta. Tuổi ta.” Diệp Gia Đình nóng nảy nhìn chăm chăm về phía trước, cũng không quay đầu lại, trả lời.

Lý Hạo Nhiên miễn cưỡng: “Hừ, tốt bụng khuyên cô đừng nên gấp, cô sốt ruột như thế thì có làm được gì, không nên quá chiều chuộng trẻ con, cẩn thận lại làm hư nó.”

Lúc này trong lòng Diệp Gia Đình như có lửa đốt, mặc dù cảm thấy những lời nói kia của Lý Hạo Nhiên không hề có ý khuyên bảo mà còn có ý xoi mói nhưng tâm tư cô lúc này thật không muốn cãi vã với người khác, cho nên là đành im lặng không lên tiếng.

Lúc này cũng là giờ tan tầm, lượng xe chạy trên đường càng lúc càng nhiều, tốc độ chạy rõ ràng bị chậm lại.

Diệp Gia Đình cảm thấy một phút dài như một giờ, thật khó khăn lắm mới đợi được đến khi Tiểu Lưu chạy đến dưới lầu nhà mình.

Cảm giác cả đoạn đường này giống như hết mấy giờ, kiên nhẫn trong người cũng đã cạn kiệt, sau khi mở cửa xe liền chạy xuống, vọt lên lầu, phát hiện ra thang máy vẫn đang dừng ở tầng mười, cô dậm chân một cái, quay đầu chạy về phía thang bộ, mơ hồ nghe thấy có tiếng người gọi cô phía sau nhưng cũng không đoái hoài để ý tới. Chạy một mạch lên đến nhà của cô ở lầu sáu, chỉ nghe thấy tiếng thang máy cũng vang lên một tiếng ‘ding’, sau khi mở, Lý Hạo Nhiên ung dung bước ra từ trong, đối với Diệp Gia Đình lúc đầu: “Phụ nữ chính là thiếu kiên nhẫn, đừng phải chuyện gì cũng sợ thành như vậy, tôi ở phía sau kêu cô lại để đi thang máy, cô cũng không cần nghe, cô xem, như vậy không phải cũng rất nhanh sao.”

Diệp Gia Đình thở mạnh không nói ra lời, chỉ có thể liếc mắt nhìn kẻ đang châm chọc một cái nhanh chóng móc chìa khóa ra mở cửa, dép cũng không kịp thay, bất chấp tất cả chạy vào trong, lớn tiếng gọi: “Ba Ni. Ba Ni. Không phải sợ, mẹ đã về rồi đây.”

Ti vi trong phòng khách đang chiếu phim hoạt hình, trên bàn nhỏ cũng có màu vẽ và giấy trắng, nhưng lại không thấy bóng dáng Diệp Ba Ni ở đâu.

Diệp Gia Đình vội vàng đến phòng của con trai.

“Ba Ni.”

Bên trong vẫn trống không.

Cô chạy thật nhanh vào phòng của mình.

“Ba Ni.”

Chỉ thấy ở góc tường có một bóng dáng nho nhỏ đang ngồi xõm, co thành một cục, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn không lộ bất cứ vẻ gì, chỉ có đôi mắt sáng long lanh đang nhìn sang.

Rốt cuộc Diệp Gia Đình cũng nghe được trái tim cô ‘rầm’ một tiếng quay lại bình thường, cõi lòng đang treo lại cũng ổn định lại, cộng thêm vừa rồi chạy lên lầu rất nhanh, nên cứ thế mà thở mạnh.

Cô chạy lại ôm lấy con trai, ôm nó thật chặt vào trong ngực, liên tục nói xin lỗi: “Ba Ni, mẹ xin lỗi, mẹ không nên để con ở nhà một mình, có sợ không?”

Một đôi tay nhỏ bé ôm lấy cổ cô: “Mẹ.”

Giọng nói vẫn nhàn nhạt, nhưng Diệp Gia Đình có thể nghe ra trong giọng nói đó lộ ra vài phần uất ức, đau lòng sắp chết rồi, cô dùng sức đặt một nụ hôn nhẹ lên khuôn mặt giống như đậu hũ non của Diệp Ba Ni nói: “Bảo bối, không sao, có mẹ ở đây, sấm chớp cũng không cần sợ.”

Diệp Ba Ni ôm lấy cổ cô, đem khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào lòng Diệp Gia Đình, khẽ “ừ” một cái.

Ôm con trai dỗ dành nửa ngày, cuối cùng Diệp Ba Ni cũng khôi phục lại bình thường, khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn biểu hiện uất ức và sự sợ hãi trong giọng nói như vừa rồi.

Diệp Gia Đình vì vậy cũng bình thường lại, không gấp đến mức ót cũng đỏ mồ hôi, sau khi hoảng hốt, lúc này cô mới nhớ ngoài phòng khách vẫn còn một người khách.

Cô ôm Diệp Ba Ni ra ngoài, thiếu chút nữa thì bật cười khi thấy Lý Hạo Nhiên đang ngồi trên sofa say sưa xem phim hoạt hình của Diệp Ba Ni.

Dáng người cao lớn, to con, nghiêm chỉnh ngồi trên sofa, hai tay đặt trên đầu gối, dáng vẻ thật biết điều, xem phim hoạt hình với dáng vẻ nhập tâm không kém gì Diệp Ba Ni.

Diệp Ba Ni không ngờ trong nhà lại có người khác, vẻ lẳng lặng nhìn Diệp Gia Đình ý hỏi người kia là ai vậy?

Diệp Gia Đình đặt thẳng bé xuống bên cạnh Lý Hạo Nhiên: “Ba Ni, đây là chú Hạo Nhiên, vừa nãy chú ấy đưa mẹ về, nếu không mẹ sẽ không về nhà nhanh như vậy được, con phải cảm ơn chú ấy.”

“Cảm ơn.” Sắc mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi nói cảm ơn.

Lý Hạo Nhiên tự nhiên đáp một tiếng: “Không cần khách sáo.” Anh ta nhìn Diệp Ba Ni nháy mắt mấy cái, sau đó quay qua khen ngợi Diệp Gia Đình: “Đứa bé này thật là đáng yêu.”

Diệp Ba Ni làm như không nhìn thấy ánh mắt của anh, tự tìm điều khiển ti vi, muốn mở lại phim hoạt hình mà lúc nãy cậu đang xem.

“Cái đó là tất nhiên rồi.” Diệp Gia Đình hài lòng, xoa xoa tay nhìn Lý Hạo Nhiên, đợi anh ta ra về, sau đó cô sẽ đi làm cơm tối cho Diệp Ba Ni.

Nhưng Lý Hạo Nhiên lại có hứng thú nhìn tivi rồi lại qua nhìn Diệp Ba Ni, sau đó bắt đầu nhìn chung quanh đánh giá nhà trọ của cô một lượt, không hề đề cập tới chuyện rời đi.

Diệp Gia Đình không thể làm gì khác hơn là tế nhị nhắc nhở: “Tiểu Lưu vẫn đang còn ở dưới lầu chờ anh, hôm nay thật cảm ơn các người, lát nữa anh nói cảm ơn cậu ấy giùm tôi.”

“Tiểu Lưu mới điện thoại cho tôi, nói hôm nay bà nội cậu ta có hẹn vài người bạn đi chơi, kết quả là mấy bà cụ bị mắc mưa to nên không về được, không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại cầu cậu ta giúp đỡ, tôi đành phải để cho cậu ta đi rước bà nội của mình trước.” Lý Hạo Nhiên tự nhiên trả lời.

Cô Diệp cao cao tại thượng ở trong một gian nhà trợn nhỏ chăm sóc con nít. Đây là chuyện cười hiếm thấy thấy, nói thật là rất hiếm thấy, nếu lấy địa vị trước kia ra mà nói thì đây chính là đầm rồng hang hổ, anh còn chưa nhìn đủ đâu.

“Cậu ta đi rồi?” Từ nhỏ Diệp Gia Đình đã được giáo dục truyền thống của nhân dân Trung Hoa là phải biết kính già yêu trẻ cho nên cảm thấy việc Tiểu Lưu đi đón bà nội trước là hết sức tự nhiên không có gì đáng oán trách.

Không thể làm gì khác hơn, cô đành nói: “Vậy hai người xem tivi trước đi, tôi đi nấu cơm.”

Lý Hạo Nhiên sững sờ: “Nấu cơm tối? Cô biết làm sao?”

“Đương nhiên là biết, nếu không tôi cho Ba Ni ăn cái gì?”

“Không phải cô có người giúp việc làm theo giờ sao?”

“Chỉ ấy chỉ phụ trách đón con trai với quét dọn, nhiều nhất là làm thêm bữa ăn lót dạ rồi tắm cho thằng bé, còn cơm nước thì không.” Diệp Gia Đình giải thích đơn giản rồi xoay người vào phòng bếp.

“Này....”

Lý Hạo Nhiên còn muốn nói nữa nhưng trên đùi chợt bị một bàn tay nhỏ vỗ vỗ, quay đầu hạ thấp tầm mắt thì thấy khuôn mặt xinh đẹp không biểu cảm của Diệp Ba Ni đang ngửa đầu lên, dùng ngón tay trắng trắng mềm mại đặt trên môi, rất nghiêm túc ý nói anh đừng làm ồn nữa.

Bị người bạn nhỏ bên cạnh ghét bỏ vì ồn ào, mặt của Lý Hạo Nhiên có chút khó chịu, không tự chủ được mà ngậm miệng lại, ngó Diệp Ba Ni đang cảm điều khiển ti vi hướng về phía ti vi, thật sự cảm thấy bé rất đáng yêu. Thầm so sánh diện mạo của Diệp Gia Đình với con trai của cô, chỉ là so với cô thì thằng bé càng xinh đẹp hơn, thật không biết vì sao đứa bé này đẹp đến thế.

Anh rón ra rón rén đi tới phòng bếp, chỉ thấy Diệp Gia Đình đang mặc tạp dề thái rau, mặc dù nhìn tận mắt nhưng Lý Hạo Nhiên vẫn còn có thái độ hoài nghi, trước kia vị tiểu thư này đến trứng cũng không biết, đừng nói là chiên đến luộc cũng không thể luộc chín liền đề nghị: “Hay là chờ mưa tạnh chúng ta ra ngoài ăn đi, nhà hàng cũng không xa nơi này, món ăn Quảng Đông ở nhà hàng rất nhẹ, trẻ con ăn cũng không thành vấn đề.”

Ở trong đầu Diệp Gia Đình liền hiện lên cái nhà hàng đắt tiền kia, lập tức lắc đầu: “Không đi, quá đắt, tôi không có tiền.”

Khóe miệng Lý Hạo Nhiên co giật: “Tôi mời khách.”

“Vậy cũng không đi.” Diệp Gia Đình bắt đầu bác chào chiến cả tít: “Hôm nay anh giúp tôi một chuyện, tôi nên cảm ơn anh mới đúng, sao có thể để anh mời khách, huống chi Ba Ni cũng không thích ăn đồ ăn bên ngoài, nếu như nó không thích sẽ không động đũa vào đâu, tôi tự mình làm cơm cho chắc.” Cô tranh thủ thời gian đẩy Lý Hạo Nhiên một cái. “Anh đi ra phòng khách ngồi đi, sẽ xong nhanh thôi, lúc này sấm chớp vẫn chưa ngừng, Ba Ni ngồi một mình hẳn rất sợ.”

Lý Hạo Nhiên không thể làm gì hơn là quay trở về phòng khách, nghĩ thầm trong bụng cô cảm ơn tôi mà còn bắt tôi trông con cho cô.

Tốc độ Diệp Gia Đình rất nhanh, không tới một tiếng đồng hồ đã đem thức ăn thơm phức đã được đặt lên bàn.

Cô đem Diệp Ba Ni đi toilet rửa tay xong quay lại, thì thấy Lý Hạo Nhiên đang nhìn một bàn ăn có trứng gà, tôm khô xào rau hẹ thì chân mày nhíu chặt: “Rau hẹ xào trứng? Diệp Gia Đình, cô đãi khách như vậy sao? Này....” đây cũng quá nghèo rồi, rau hẹ còn có mùi nồng như thế, anh không muốn ăn đâu!

Chương 10

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

“Anh có ý kiến gì sao?” Diệp Gia Đình ôm con trai đến ghế của thằng bé, lấy chén muống nhỏ, tay chân vừa bận rộn vừa nói: “Rau hẹ có cái gì mà không được. Các cụ đều nói mùa xuân nên ăn nhiều giá đỗ với rau hẹ một chút để bổ gan. Rau hẹ trên bàn này là rau hẹ tươi nhất ở chợ đó, tôi phải đi chợ vài vòng với tìm được đây.”

Lý Hạo Nhiên dùng đũa kiểm tra thử, chọc chọc đĩa rau hẹ xào trứng trước mắt, phát hiện ra đĩa rau có màu xanh màu vàng rất đẹp mắt, nhìn bên ngoài cũng không tệ lắm, được nấu trong thời gian vừa lửa. Không ngờ trong khoảng thời gian ngắn như thế mà Diệp Gia Đình đã học được cách nấu ăn xong.

“Trước kia không phải là cô thường dùng tổ yến hay đông trùng hạ thảo cái gì đó tẩm bổ sao, hiện tại lại đổi thành đồ bổ bình dân rồi sao? Mùi rau hẹ nặng như vậy, bình thường tôi đều không ăn nó.”

Diệp Gia Đình gấp đồ ăn cho Diệp Ba Ni, rồi múc một chén canh đặt trước mặt nó: “Đây là rau củ theo mùa, giá cả phải chăng.”

“Bời vì giá rẻ??!!” Khóe môi Lý Hạo Nhiên co rút lại.

"Thuốc trừ sâu rất ít." Diệp Gia Đình mặt không biến sắc bổ sung.

Diệp Ba Ni không để ý đến người khác, bắt đầu ăn một muống com rồi uống một ngụm canh, có bài bản hẳn hoi, tuần tự ăn từng cái, thìa nhỏ được cảm vững vàng.

Diệp Gia Đình thấy đồ ăn trong đĩa nhỏ của nó đã sớm hết, vội vàng gấp thêm hai đĩa, còn gấp thêm mấy miếng Lạp Xưởng, múc hai muống trứng hầm cách thủy, thái độ vô cùng rõ ràng: Con trai của cô thích là được, người khác không thích thì có thể không ăn.

Lý Hạo Nhiên nhìn một lượt đồ ăn trên bàn, trừ hẹ xào trứng, còn có một đĩa cà tím rất đẹp mắt, một đĩa Lạp Xưởng cắt lát, một tô trứng ngao sò hầm cách thủy, một ít canh củ từ hầm xương... vài món ăn gia đình thanh đạm này thoát nhìn đều không tệ, thật không may là không có món rau nào khác.

Anh ta không nhìn được mà ai oán nói: "Cô ra chợ không mua chút rau cải nào khác sao, cứ ăn rau theo mùa sao, vì rau đó rẻ hả?" Bọn họ là diễn viên, chăm sóc cơ thể là chuyện hết sức quan trọng, mỗi ngày đều phải ăn rau xanh, vừa tốt cho thân thể vừa tốt cho da.

Diệp Gia Đình lắc đầu một cái, khinh thường hành động kén cá chọn canh này: “Buổi tối hôm nay anh còn hoạt động khác sao?”

“Không có.”

“Vậy thì không sao, ăn đi, ăn xong tôi sẽ cho anh một ly trà thơm để súc miệng miễn phí, yên tâm, rau hẹ non không có mùi quá nặng. Anh xem Ba Ni đi, ăn rất nhiều, làm sao mà người lớn còn kén chọn hơn trẻ con vậy.”

Diệp Ba Ni rất biết phối hợp, nhanh chóng đưa thìa nhỏ đến bên miệng, chớp chớp mắt to nhìn Lý Hạo Nhiên một cái.

Diệp Gia Đình sớm phát hiện Diệp Ba Ni là đứa bé luôn ít lời lạnh lùng, nhưng đôi mắt to tròn kia rất biết nói, không lên tiếng chỉ cần liếc mắt nhìn sang đã có rất nhiều người hiểu ý của thằng bé.

Cái nhìn về phía Lý Hạo Nhiên lúc này Diệp Gia Đình có thể phiên dịch lại chính là: Người lớn như vậy rồi còn không bằng tôi, thế mà lại biếng ăn, không thấy bẽ mặt à?

Lý Hạo Nhiên quả nhiên không hề oán trách nữa, vui đầu ăn com, khuôn mặt còn khê đỏ lên, xem ra anh ta cũng hiểu được ánh mắt khinh thường của Diệp Ba Ni.

Sau khi ăn vài miếng chợt ‘ah’ một tiếng: “Thức ăn rất ngon nhé.”

Đúng như Diệp Gia Đình nói rau hẹ không có mùi quá nặng, để vào một chút trứng gà vừa phải làm cho hương vị món ăn thêm ngon, ăn một miếng vào thì trong miệng đầy mùi thơm.

Những món ăn khác trên bàn cũng đều rất đẹp mắt và ngon miệng.

Canh cà tím được cắt thành những miếng vuông vức, bên ngoài được bọc một lớp bột mì thật mỏng, được sốt với cà chua, mùi vị chua ngọt hòa quyện.

Còn canh sò hầm cách thủy với trứng ngao trừ con sò được ướp tiêu và hạt đinh hương, còn có cả chân giò hun khói, mùi hương của hầm cách thủy xông vào mũi.

Mà món Lạp Xưởng càng ngon hơn đến mức khiến cho người ta muốn đem đầu lưỡi nuốt xuống luôn.

“Cô mua Lạp Xưởng ở chỗ nào mà ngon vậy?” Lý Hạo Nhiên ăn tới miếng thứ ba thì bắt đầu hỏi thăm, nghĩ thầm trong bụng ngày mai sẽ để Tiểu Lưu mua mười cân(*) để ở nhà từ từ mà ăn.

• 1 cân ở Trung Quốc là ½ kg đó ạ. Tứ là mua 5kg Lạp Xưởng

"Đây là do một tiệm thức ăn trong chợ thịt làm theo yêu cầu, một vài chỗ có thể giúp khách hàng làm Lạp Xưởng, chỉ là mình không nên dùng quá nhiều gia vị nhà người ta, bọn họ dùng rượu và chất sinh giúp săn thịt lại nên chất lượng không tốt, hơn nữa tỉ lệ cũng không đúng. Tôi tự làm theo cách của mình, chỉ nhờ bọn họ chế biến ở công đoạn thành phẩm mà thôi, hôm trước tôi mới lấy về."

Lý Hạo Nhiên dùng ánh mắt hết sức cổ quái nhìn cô: “Đại tiểu thư Diệp, không ngờ tới cô lại có tài nấu ăn thiên phú. Làm Lạp Xưởng mà cũng được cô nghiên cứu kỹ như vậy, trước kia không chịu vào phòng bếp đúng là lãng phí nhân tài.”

Diệp Gia Đình mỉm cười ngọt ngào nhìn con trai: “Bây giờ phát hiện ra cũng chưa muộn, tối thiểu Ba Ni sẽ không bị đói.”

Sau khi ăn xong Diệp Gia Đình theo thường lệ sẽ chơi với Diệp Ba Ni một lát, nhìn thằng bé vẽ một bức tranh, có căn nhà cùng cây cối, nhưng lần này căn nhà có cửa sổ, còn có thêm một cái ống khói nhỏ, làm cho Diệp Gia Đình hết lời khen ngợi.

Sau khi vẽ xong thì sẽ chơi cầu lông, cái vợt nhỏ, quả cầu nhỏ cho nên có thể chơi được ở trong phòng khách, rất thích hợp cho đứa bé vận động sau khi ăn xong mà bên ngoài lại mưa.

Diệp Gia Đình cẩn thận không chế sức lực đánh trái cầu làm sao để cho Diệp Ba Ni dễ đón được, Diệp Ba Ni sẽ đánh cầu trở lại. Đứa nhỏ thì không thể không chế được lực cho nên bình thường Diệp Gia Đình đánh qua ba trái thì Diệp Ba Ni chỉ đỡ được một, nhưng nó chơi rất nghiêm túc, sắc mặt rất chân thành, từng cái vung vợt đều rất cẩn thận.

Lý Hạo Nhiên ngồi trên ghế sofa mở Microblogging trên điện thoại di động ra, đây là công việc hàng ngày của anh. Mỗi ngày sẽ đăng hai tin đồn thú vị nào đó, có thể là ảnh chụp với những bạn bè trong giới văn nghệ sĩ hay đăng vài tin mới lạ lên, miễn không ảnh hưởng quá lớn là được. Thỉnh thoảng cũng sẽ bình luận những điều hài hước, rất có khả năng hấp dẫn ánh mắt của người hâm mộ, thời điểm tụ tập nhiều ngôi sao đương thời đăng ảnh là tốt nhất.

Cúi đầu nhìn điện thoại nửa ngày, anh ta chợt ngừng đầu nói: “Gia Đình, tôi phát hiện con trai cô rất nghiêm túc, ăn cơm, vẽ tranh, chơi cầu, đều rất tỉ mỉ, rất tốt. Nhưng mà lá gan thì quá nhỏ, con trai mà nhát gan như vậy thì không được, sẽ bị người ta cười chê.”

Hai mẹ con cùng quay đầu trừng anh ta.

Lý Hạo Nhiên cũng không sợ làm người ta ghét, tiếp tục nói: “Chớ trừng tôi.lời tôi nói là sự thật, cô xem sét đánh thôi mà nó đã thành ra như vậy, muốn cô nhanh chóng về nhà bảo vệ, cái này không phải là nhát gan?”

Diệp Gia Đình thiếu chút nữa muốn lấy vợt cầu lông gõ anh ta: “Trẻ con sợ sét là chuyện rất bình thường. Lúc anh còn nhỏ khẳng định cũng như vậy.”

Lý Hạo Nhiên không thừa nhận: “Không có chuyện như vậy đâu.”

Sắc mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi, nó nhìn Diệp Gia Đình một cái rồi để vợt đánh cầu xuống chạy về phòng của mình.

Diệp Gia Đình cho rằng thằng bé bị những lời nói của Lý Hạo Nhiên làm cho không vui, nhất thời đau lòng, nhẫn nhịn nhìn đồng hồ treo tường: “Tại sao Tiểu Lưu còn chưa qua đón anh?”

“Phải tới khuya, nhà người ta cũng còn phải ăn cơm nghỉ ngơi một chút chứ.” Lý Hạo Nhiên nói rồi cũng ngừng đầu nhìn đồng hồ, giật mình khi phát hiện bây giờ thật đã không còn sớm, lần đầu tiên anh ta ở bên cạnh Diệp Gia Đình mà vô cùng thoải mái, cảm thấy thời gian trôi qua nhanh như vậy: “Tám giờ rồi. Tôi còn tưởng mới hơn bảy giờ. Tôi gọi điện thoại hỏi Tiểu Lưu xem đi tới đâu rồi.”

Gọi một cuộc điện thoại, mới nói được mấy câu thì sắc mặt anh ta biến thành lúng túng, đè thấp giọng nói: “Không thể được..... mau tới đây đón tôi, buổi tối tôi đương nhiên muốn về nhà mình ngủ rồi.”

Diệp Gia Đình vòng tay trước ngực nhìn anh ta: “Nói trước, nhà tôi không có phòng trống, muốn ngủ nhờ thì chỉ có ngủ trên sofa thôi.”

Lý Hạo Nhiên rất khó khăn mới thoát khỏi những quy tắc ngầm, tuyệt đối không có tự đưa mình tới cửa nữa, chỉ là khi nghe Diệp Gia Đình nói chỉ cho anh ta ngủ trên ghế salon thì cũng khó tránh khỏi không vui: “Không cần. Tôi về nhà mình. Cái ghế salon nhà cô không biết là đồ cổ của bao nhiêu năm trước rồi? Đệm phía dưới cũng biến dạng, cao cao thấp thấp, cô còn không biết xấu hổ để cho khách ngủ.”

Diệp Gia Đình chợt nhướn lông mày, kinh ngạc nhìn về phía sau anh ta, Lý Hạo Nhiên cho là đã chạm vào nỗi đau của cô, chợt đổi giọng: “Chỉ là không cần lo, mấy ngày nữa tôi sẽ cho người mang đến cho cô một cái khác tốt hơn, lần trước tôi làm đại diện phát ngôn cho một nhà máy, bọn họ có một....”

Đang nói, bên tai chợt ‘phanh’ một tiếng lớn, Lý Hạo Nhiên bị hù dọa sợ nhảy dựng lên từ trên ghế salon: “Cái gì vậy? Cái gì vậy?”

Quay đầu lại thì thấy sắc mặt Diệp Ba Ni không thay đổi đứng ở đằng sau ghế salon, trên đầu đội một chụp tai lông xù mùa đông, trong tay cầm một quả bóng lớn.

“Cháu....”

Diệp Ba Ni gõ chụp tai xuống, giọng nói non nớt đơn giản nói cho anh ta biết: “Chú cũng sợ sét đánh.”

“Ai nói.”

“Quả bóng bễ, chú sợ.” Diệp Ba Ni chỉ vào sự thật trước mắt.

“Không giống nhau, cháu lợi dụng lúc chú không có để ý, đứng ở sau lưng đâm bễ quả bóng, dĩ nhiên chú bị giật mình rồi.”

“Sấm chớp cũng là bất ngờ.” Khí thế của Diệp Ba Ni bùng bùng, theo ý thẳng bé thì sấm chớp cũng bất chợt, làm gì có ai biết sét sẽ đánh lúc nào.

Lý Hạo Nhiên há hốc mồm cứng lưỡi, nói không lại Diệp Ba Ni, dù sao thẳng bé cũng xác định khi quả bóng bễ cũng sẽ nhảy dựng lên thì làm sao có thể không sợ sấm đánh?

Diệp Gia Đình ôm bụng, cảm giác ruột gan mình đều xoắn lại rồi, cô cố nhịn cười kéo Diệp Ba Ni qua dạy dỗ: “Ba Ni, con như vậy là không được, có vấn đề gì đều phải dùng đạo lý để nói chuyện, ở phía sau bất ngờ đâm thủng quả bóng dọa người là không đúng. Ngoan, mau đi xin lỗi chú Hạo Nhiên đi.”

Mặt Diệp Ba Ni không biến sắc cũng không lên tiếng, có thể thấy được thẳng bé không muốn thế, Diệp Gia Đình còn muốn nói nữa nhưng thẳng bé đã chạy đi, lần này là vào phòng bếp.

Diệp Gia Đình không thể làm gì hơn là đành thay con trai nói lời xin lỗi: “Đừng để bụng, trẻ con không hiểu chuyện, mới vừa rồi anh nói nó nhát gan, có lẽ nó có chút tức giận.”

Lý Hạo Nhiên không để tâm: “Tiểu tử kia thù rất dai.”

Lúc này Diệp Ba Ni lại chạy ra, trong tay cầm một cái bánh đưa cho Lý Hạo Nhiên: “Cho chú.”

Diệp Gia Đình giúp thẳng bé phiên dịch: “Ba Ni có ý là hồi nãy hù dọa anh là thẳng bé có lỗi, cho nên nó đưa cái bánh này để xin lỗi anh, mong anh đừng tức giận.”

Lý Hạo Nhiên nhận lấy rồi mở ra, phát hiện đây là bánh nhân mật ong lần trước Diệp Gia Đình cho mình ăn, cái vị này anh rất thích, bèn cúi người vỗ vỗ đầu Diệp Ba Ni, đem gương mặt tuần tú của mình lại gần Diệp Ba Ni: “Cảm ơn, không có gì đâu, chú không có để giận như vậy đâu.” Sau đó đem bánh trả lại cho nó: “Cháu giữ lại mà ăn đi.”

Diệp Ba Ni lắc đầu, kiên định dùng tay đẩy hộp bánh trở về.

Lý Hạo Nhiên không khách sáo nữa, cười híp mắt nói: “Vậy chú nhận nha.”

Diệp Gia Đình ở bên cạnh cố gắng coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng trong lòng thì đang rối bời: trước là hù dọa, sau đó sẽ thuận tay đem bánh mình không thích ăn cho người ta để xin lỗi, hành vi này có vẻ không được tốt lắm, buổi tối mình có nên dạy dỗ lại Ba Ni một chút hay không đây?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Diệp Ba Ni đem đồ mình không thích đưa cho người khác, nghe có vẻ rất bình thường, không đáng để phải dạy dỗ một trận.

Mặc dù trong lòng có một chút tình nghi báo thù, nhưng Lý Hạo Nhiên lại là người khiêu khích trước, chỉ trích một đứa bé ba tuổi rưỡi là nhát gan.

Diệp Gia Đình suy nghĩ một hồi lâu rồi rất thiên vị mà quyết định như vậy, không nên vì chút chuyện nhỏ này mà quấy rầy giấc ngủ buổi tối của con trai cô.

Dù sao một đứa bé mà quá hiền lành cũng không tốt, ở bên ngoài sẽ dễ bị người khác bắt nạt.

Nhưng mà khó tránh khỏi có chút áy náy với Lý Hạo Nhiên.

Trong lòng cô rõ ràng lúc trước mình có phần xấu xa, Lý Hạo Nhiên từng bị cô khi dễ, nhưng bây giờ cũng không làm chuyện trả thù, nguyện ý giúp đỡ cô, mặc dù thỉnh thoảng có ác miệng.

Vì vậy cô quyết định dùng phương thức bình dân nhất để bồi thường anh.

Ngày thứ hai, Diệp Gia Đình làm hai phần lạp xưởng mà Lý Hạo Nhiên từng khen mang tới trường quay, thừa cơ hội buổi sáng không có ai liền mang một phần phòng trang điểm của Lý Hạo Nhiên.

Buổi sáng hôm nay Tiểu Lưu không có ở đây, một người trợ lý khác của Lý Hạo Nhiên tới mở cửa, nhìn thấy Diệp Gia Đình thì không muốn cho cô vào: “Có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi sẽ báo lại.”

Diệp Gia Đình không thể làm gì khác hơn là ở ngoài cửa gọi vào: “Hạo----, Lý Hạo Nhiên.”

Một tiếng gọi này liền kéo được Lý Hạo Nhiên đang cầm kịch bản học thuộc lời thoại đi ra, sau đó oán trách kéo cô đi vào: “Cô làm tôi hết hồn, tại sao lại có thể gọi tôi như vậy, làm tôi còn tưởng fan cuồng xông vào.”

Trợ lý thấy thế rất biết điều liền lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại giúp anh.

“Không phải tôi sợ nếu gọi quá thân mật sẽ bị người ta để ý không tốt đâu.” Diệp Gia Đình nói xong liền đem hộp thủy tinh đựng đồ ăn trong tay đưa cho anh ta: “Hôm qua anh nói cái này ăn ngon, hôm nay tôi làm lại cho anh, cái này đã được nấu chín, có thể ăn luôn được rồi.”

Lý Hạo Nhiên sững sờ nhận lấy, đồ com cầm trong tay vẫn còn độ ấm, có thể biết được là buổi sáng mới nấu xong, qua lớp thủy tinh của hộp có thể nhìn thấy lạp xưởng được cắt một cách cẩn thận thành từng miếng, xếp rất gọn gàng.

Sắc mặt anh ta kỳ quái: “Mặc dù có câu muốn giữ được lòng đàn ông trước hết phải nắm lấy dạ dày anh ta, nhưng tôi cũng không phải là người dễ dàng bị mua chuộc như vậy.” Nhấn mạnh thêm một chút: “Đặc biệt là bị cô mua chuộc, trước kia cô đã làm những chuyện không đúng gì thì trong lòng của cô rõ nhất.”

“Này, tôi không phải mà mua chuộc anh, đừng nói khó nghe như vậy. Không phải là khi đó tôi chỉ không cho anh và cái cô Nghiên gì đó qua lại thôi sao? Đừng cho là tôi không biết, anh cũng không thật lòng với cô Nghiên kia, theo đuổi cô ta cũng chỉ bởi vì đánh cược với bạn học mà thôi.” Diệp Gia Đình giải thích, thật ra cô thì đúng là cố ý ép Lý Hạo Nhiên chia tay với bạn gái cũ rất sai, nhưng bây giờ cô gánh trách nhiệm, cho nên dù có nói dối cũng cố vì mình mà biện minh vài lời

“Cô ấy tên là Mục Nghiên. Đánh cược thì thế nào.” Nhắc tới chuyện này thì Lý Hạo Nhiên rất tức giận: “Tôi với cô ấy cũng có một chút cảm tình nếu không cũng sẽ không tham gia cái trò đánh cược này, biết đâu sau khi qua lại tình cảm cũng sẽ tiến triển hơn nữa. Giờ thì thì tốt rồi, Mục Nghiên hận tôi muốn chết, tôi đang hoài nghi không biết cô ấy có phải là người suốt ngày lên mạng nói xấu tôi hay không nữa. Còn đặt cái tên là Nghiên sát thủ, quả thật vô cùng hù dọa người.”

Diệp Gia Đình yên lặng quay đầu, trong lòng cũng có chút sợ hãi.

Mặc dù cảm thấy lời này nói ra sẽ rất mất mặt, nhưng cô cũng không nhịn được mà nhắc nhở: “Vậy anh ra ngoài phải cẩn thận hơn một chút, cô bé này hình như có tính cực đoan, coi chừng bị hắt axit sunfuric.”

Quả nhiên Lý Hạo Nhiên trừng mắt lớn: “Cô còn châm chọc. Còn không phải đều là tại cô sao.”

Diệp Gia Đình yếu ớt đáp trả: “haizzz, không thể qua lại với người có tính khí cực đoan, nếu không sẽ gặp nguy hiểm, anh nên cảm thấy may mắn khi tôi muốn anh chia tay với cô ấy, giúp anh ngăn chặn nguy hiểm tánh mạng.”

Lý Hạo Nhiên không rảnh để quan tâm những lời nói này, kéo một cái học tủ ra đem lạp xưởng bỏ vào trong một cái ba lô rồi đóng lại.

Diệp Gia Đình vội vàng nói cho anh ta biết: “Đây là cái hộp lớn nhất trong nhà tôi, dùng đựng trái cây khi dẫn Ba Ni đi chơi, nó rất thích ăn trái cây.”

Lý Hạo Nhiên tức tới mức đứng dậy mở cửa tiễn khách: “Đi đi, lát nữa tôi sẽ nói người đưa cho cô một bộ đầy đủ các loại hộp thủy tinh được hay không. Cô đi đi, bằng không lời thoại sáng nay của tôi đều vì tức giận mà quên đi sạch mất.”

Cửa vừa mới mở ra thì nghe thấy người trợ lý ở bên ngoài kêu lớn: “Chị Dụ Hoa.”

Một bóng dáng thanh thuần xinh đẹp, mái tóc dài thẳng tắp đi tới, đây chính là nữ chính Trịnh Dụ Hoa.

Trịnh Dụ Hoa là một nữ minh tinh đang nổi tiếng, vào nghề sớm hơn Lý Hạo Nhiên vài năm, trong tay có nhiều giải thưởng lớn, là diễn viên nặng ký của các đoàn phim, mặc dù đã hai tám hai chín, nhưng vẫn có thể xuất hiện với những tạo hình thiếu nữ ngây thơ.

Lý Hạo Nhiên nhìn thấy cô ta cũng phải kêu một tiếng ‘chị Dụ Hoa’, lập tức thu hồi vẻ căm rắng nghiêng lợi với Diệp Gia Đình, đổi thành bộ dạng xa cách nhưng khách khí cười, hỏi: “Chị tới sớm vậy, có chuyện gì sao?”

Trịnh Dụ Hoa mỉm cười đi tới: “Tôi tới tìm cậu để tập lời thoại, đạo diễn Khương vì muốn đuổi kịp tiến độ nên tính khí trở nên nóng nảy, hôm nay muốn theo đúng kế hoạch, chúng ta nên tập luyện trước một chút, tránh cho lúc đó phạm sai lầm làm chậm trễ thời gian khiến ông ta không vui.”

Cô ta nhìn sang Diệp Gia Đình: “Diệp Đình, cô cũng ở đây à, đang cùng Hạo Nhiên nói chuyện gì đấy, tôi có quấy rầy các người không?”

“Không có, không có.” Diệp Gia Đình vội vàng khoát tay, nói úp úp mở mở: “Tôi tới để đưa đồ, bây giờ cũng chuẩn bị đi.” Hôm nay cô cũng được coi là nhân viên tạm thời của đoàn phim, cho nên việc đưa đồ này cũng là chuyện bình thường.

Trình Dụ Hoa nhìn theo bóng lưng cô có chút nghi ngờ: “Hạo Nhiên, tôi thấy cậu cùng với cô ấy có vẻ quen biết, mấy ngày trước cô ấy đứng một mình nên cũng không để ý, nhưng lúc này nhìn lại thấy cô ấy có chút quen thuộc.”

Lý Hạo Nhiên ho khan một tiếng, không có đáp lời.

Diệp Gia Đình lười biếng không có ý tưởng, cho nên khi tới trường quay liền lấy nghệ danh là Diệp Đình.

Nhớ có một lần anh cùng Diệp Gia Đình đi tham dự một bữa tiệc từ thiện, lúc ấy Trình Dụ Hoa là người đi bên cạnh anh trai Diệp Gia Đình, Diệp Thừa Trạch. Lúc anh em bọn họ gặp mặt chỉ lạnh nhạt nói với nhau mấy câu vì vậy Trình Dụ Hoa cũng thường tránh mặt.

Khi đó Diệp Gia Đình ăn mặc vô cùng lộng lẫy, đến mức có chút khoa trương, mỗi ngày trước khi ra cửa phải tốn ít nhất một giờ để trang điểm. Còn bây giờ vị này khiến cho Lý Hạo Nhiên cảm thấy có chút không thực, mỗi ngày sau giờ làm việc đều dùng thời gian của mình ở trong phòng bếp nghiên cứu thực đơn ‘hầu hạ’ con trai, đồ trang điểm thường dùng để ở đâu sợ rằng đều quên lãng, gương mặt luôn để mộc không trang điểm, tóc cũng bộc tụt tiện, đuôi tóc có chút lộn xộn, vừa nhìn là biết đã lâu rồi không có tới tiệm làm tóc, hơn nữa trước đây tính khí kiêu ngạo tự mãn bây giờ trở nên hòa đồng, quả thật nhìn như hai người khác nhau, cho nên Trình Dụ Hoa mới không nhận ra được, chỉ cảm thấy nhìn có chút quen mặt, và cái tên có chút quen thuộc.

Diệp Gia Đình sau khi ra khỏi phòng trang điểm của Lý Hạo Nhiên thì tâm trạng không tệ, thật vui vẻ khi phát hiện ra sau một thời gian dài tiếp xúc, cô đã có thể không chế được đầu óc của mình, sẽ không vì nhìn thấy Lý Hạo Nhiên mà suy nghĩ đến bộ phận riêng tư nào đó của anh, đây là một điều rất tốt, nếu không cô lo lắng mình sẽ biến thành một kẻ cuồng sắc hoặc một người yêu thích luyện ái.

Xét thấy lần trước chị Cố nói cho cô biết giới văn nghệ không dễ vào, muốn cô đi học hỏi Lý Hạo Nhiên nhiều một chút, nhìn xem cách làm người của người ta. Diệp Gia Đình liền tiến hành bằng hành động hết sức bình dân, buổi sáng nấu một phần cơm lạp xưởng lớn đem đến.

Đến trưa khi tới lúc ăn cơm, cô đưa cho phó đạo diễn hai cây, nhưng vừa may đạo diễn cùng phó đạo diễn ở chung một chỗ, vận số Diệp Gia Đình cũng xem như tốt nên cô tranh thủ nịnh bợ luôn vị lãnh đạo lớn này, nên để cho ông ấy ném thử hai cây, rồi trở về chỗ chị Cố, cho Tiểu Dương, thợ trang điểm, mấy người quen bên tổ ánh sáng mỗi người một cây, lần này Hoắc Triệu Minh và di Hách đều có, phần còn lại không còn bao nhiêu, cho nên người nào tới trước thì sẽ có phần.

Chị Cố vừa ăn vừa khen, đầu tiên khen lạp xưởng ăn có mùi vị rất ngon, sau đó là khen Diệp Gia Đình còn trẻ tuổi nhưng tính nết tốt, rất linh hoạt lại còn biết nghe lời khuyên, cuối cùng trọng điểm là khen cô biết chủ động làm quen với Hách Triệu Minh và di Hách thế là tốt

Lời nói của chị Cố chính là: Người càng phiền toái thì càng phải đối phó cẩn thận, tốt nhất đừng có lạnh nhạt, tính tình người tốt sợ sẩy một chút ngược lại không sao.

Diệp Gia Đình cười cười: “Sao chị Cố lại nói như vậy, vậy về sau em không cần phải so đo tính toán trước mặt chị không ạ, như vậy chị sẽ đối xử với em tốt hơn.”

Chị Cố vừa nhai lạp xưởng vừa liếc mắt: “Quan hệ chúng ta tốt như vậy, em muốn làm như vậy sao. Đây là kinh nghiệm quý báu chị tích lũy được sau nhiều năm lăn lộn trong giới giải trí, nghiêm túc nói cho em biết, em còn đùa giỡn với chị.” Chị đẩy cô một cái: “Lát nữa nhớ viết công thức làm lạp xưởng cho chị, về nhà chị muốn thử làm một chút.”

Lý Hạo Nhiên tự mình đi bộ qua đây một chuyến, cảm hộp cơm còn dư một cây lạp xưởng đưa cho Diệp Gia Đình, nửa thật nửa giả oán trách: “Còn tưởng cô chỉ tặng cho một mình tôi, thì ra tất cả mọi người đều có phần, ai cũng có phần thì còn gì đáng giá, đừng nghĩ dùng chút ít này mà đã mua chuộc tôi.”

Diệp Gia Đình lấy kiên nhẫn dụ dỗ Diệp Ba Ni ra: “Không giống như vậy, tôi đưa cho anh nguyên hộp, những người khác chỉ có một hay hai cây, cả đạo diễn Khương cũng như vậy, anh xem đi, có phải anh được đối xử tốt nhất không?”

Sắc mặt Lý Hạo Nhiên dần trở nên tốt hơn cô liền nói cho anh ta biết: “Yên tâm đi, tôi thật sự không có tính toán nắm lấy cái dạ dày của anh, trước kia anh thích ăn cái gì tôi đều nhớ rõ, nào là tôm hùm, hải sâm, xương sườn bò, gan ngỗng, chân giò Parma hun khói...mấy cái đó quá khó tìm, phần lớn đều không thể mua được trong chợ, coi như có thể mua cũng rất đắt, hiện tại tôi không đủ sức mua nó.”

Con đau bao tử của Lý Hạo Nhiên cũng đã đi, anh ta không thể nói cho Diệp Gia Đình trước kia bởi vì khó chịu trong lòng cho nên khi ăn cơm mới bắt bẻ nhiều thứ, thật ra thì khẩu vị của anh ta rất bình thường, chỉ thích ăn đồ ăn gia đình.

Cũng không biết bởi vì chuyện Diệp Gia Đình tặng lạp xưởng hay bởi vì Lý Hạo Nhiên thay đổi thái độ với cô... ở trường quay khi gặp hỏi nhau thì cũng gật đầu chào hỏi. Trong đoàn phim giá trị của cô cũng tăng lên, mấy diễn viên khác vốn không thèm nói chuyện với cô chủ động tới làm quen, nam diễn viên phụ Hoắc Triệu Minh cũng đối xử hiền hòa với cô hơn.

Mục tiêu của Diệp Gia Đình hết sức rõ ràng, đó chính là đừng đắc tội với người khác, làm thân với mọi người, an toàn đem tiền công làm diễn viên phụ số bốn và việc làm thêm về tay, tốt nhất còn để vài ấn tượng tốt với đạo diễn, tranh thủ lần sau nếu có vai diễn tương tự thì sẽ dùng cô.

Trời vào tháng sáu, thời tiết vô cùng nóng bức, mà công việc trong đoàn phim ngày càng khẩn trương.

Bộ phim được tuyên truyền thử máy tập, phản ứng rất tốt, đã có mấy đài truyền hình muốn mua bản quyền, buổi tối mùa hè chính là thời kỳ hoàng kim để chiếu phim, nên áp lực vô cùng lớn, nhất định phải hoàn tất trong giữa tháng sáu, cuối tháng sáu phải hoàn thành phần hậu kỳ của hai mươi tập phim đầu, trước giữa tháng bảy sẽ phải hoàn thành hết phần cuối của toàn bộ phim.

Vì thể đạo diễn và đoàn làm phim đều tăng ca điên cuồng giống như cần thuốc lác.

Cuối cùng vai diễn của Diệp Gia Đình cũng đã hoàn tất, mà chị Cố biết ở nhà cô còn có một đứa con, không thể về quá muộn cho nên đặc biệt quan tâm cô, không để cho cô làm thêm buổi tối.

Diệp Gia Đình là người rất hiểu chuyện, cho nên ban ngày cô đều nỗ lực làm thêm nhiều việc.

Hôm ngày đoàn phim đều có một đồng việc, mở hội đàm địa, đến bữa trưa cũng còn một cảnh chưa được bố trí tốt, chị Cố tới gọi cô đi ăn cơm: “Com đã đưa tới, chúng ta đi ăn com trước đi, ăn no rồi quay về làm tiếp, trời nóng mà để bụng đói sẽ bị xiu đấy.”

Diệp Gia Đình cười, xoay tay đi lĩnh một phần com hộp, cô cũng lười trở về phòng nghỉ, cảm thấy ngồi ở ngoài hóng gió sẽ mát hơn, cô cùng với một đám diễn viên phụ cùng với nhân viên của tổ hậu cần ngồi chen chúc ăn com hộp.

Chỉ một chốc lát, Tiểu Dương cũng bung một hộp com lại gần ngồi xuống thần thần bí bí nói: “Này, này, có nghe nói hay không, hôm nay ông chủ lớn đến thăm chị Dụ Hoa, chị Dụ Hoa thật là có mặt mũi.”

“Gần đây trời nóng, công việc lại nhiều, nhất định là đau lòng. Cho nên mới tới an ủi chứ gì. Chị ấy còn rất có bản lĩnh, đã qua lại với ông chủ lớn mấy năm, còn có thể khiến cho người ta tới tận nơi.” Chị Cố cũng thần bí cười: “Khi nào thì tới?”

“Đã tới.” Tiểu Dương vừa bĩu môi vừa nói.

Mọi người quay đầu lại nhìn, bên kia quả nhiên có một đồng người, người bị vây ở chính giữa chính là đạo diễn Khương, bên cạnh Trịnh Dụ Hoa là một người đàn ông dáng dấp người vừa phải, trên người mặc một cái áo sơ mi màu sáng, nhìn từ xa đã có cảm giác hết sức sáng sủa, mặt mũi thanh tú, nhìn hết sức lịch sự. Những người quản lý khác cũng đứng vây quanh anh ta, bên cạnh đó còn có mấy người lạ mặt khác, nhìn dáng dấp hình như là đi cùng ông chủ.

Một đám người từ từ đi qua, bộ dáng là chuẩn bị đi xung quanh xem xét với ông chủ.

Chị Cố cười nhạo một tiếng: “Ai muốn nịnh hót đường như đều chen qua, những người như chúng ta không có tư cách tốt nhất là đứng đi theo, an tâm mà ăn com.”

Diệp Gia Đình lập tức hưởng ứng, cúi đầu thật thấp chuyên tâm ăn com. Nghĩ thầm trong lòng, thăm hỏi nhanh một chút, ngàn vạn lần đừng phát hiện cô ở chỗ này.

Đáng tiếc trời không cho người toại nguyện, một nhóm ông chủ lớn đang đi tới gần thì đột nhiên có người lớn tiếng kêu một câu: “Chị Cố, Tiểu Diệp, bên kia có một bối cảnh cần sử dụng, hai người ăn nhanh lên, ăn xong phải đem nó đi bố trí.”

Chị Cố vừa ăn xong com đang bung canh húp, Diệp Gia Đình không thể làm gì hơn là lên tiếng đáp. Vừa ngẩng đầu lên thì đúng lúc ông chủ lớn cũng tới, ông chủ nhìn thấy Diệp Gia Đình thì nhất thời ngây ngẩn cả người, sắc mặt Diệp Gia Đình không đổi nhìn anh ta sau đó mới cúi đầu tiếp tục ăn com hộp.

Người bên kia cũng hoàn hồn lại, quay đầu nói với đạo diễn mấy câu, rồi từ từ rời đi.

Tiểu Dương buồn bực: “Diệp Đình, hồi nãy ông chủ hình như nhìn cô chăm chăm, anh ta biết cô?”

“Làm sao có thể, anh làm rồi, anh ta đại khái chỉ ngắm nghía địa hình phía sau chúng ta mà thôi.” Diệp Gia Đình đáp qua loa, trong lòng vang lên lời biện bạch giống như trên TV: Đương nhiên anh ta biết tôi rồi, anh ta chính là người anh trai tâm địa hiểm độc của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Sau khi Diệp Gia Đình ăn cơm xong liền bị phó đạo diễn Vương kéo qua một bên: “Qua đây, Diệp Gia Đình, ông chủ nói lúc này nhìn cô rất nghiêm túc, muốn gặp cô một lát.”

Diệp Gia Đình nghĩ thầm rằng anh ta lấy cớ thật là vụng về, mới vừa này khi nhìn thấy cô là đang chen chúc ăn cơm hộp với mọi người, chẳng lẽ ông chủ cảm thấy cô ăn cơm hộp vô cùng nghiêm túc, vui đầu ăn liên tục thì có phong thái khác với người thường?

Rõ ràng Phó đạo diễn Vương không tin cái lý do này, lặng lẽ đem Diệp Gia Đình đến phòng trang điểm của Trịnh Dụ Hoa, đưa hai mắt thâm ý nhìn cô, đoán chừng đã nhận sai.

Ông chủ lớn đứng là có đặc quyền, vừa tới trường quay liền tu hú chiếm tổ chim khách, độc chiếm phòng hóa trang của Trịnh Dụ Hoa, không biết đây chủ nhân đi đâu, chỉ có một mình anh ta ở bên trong cau mày đi tới, mặc dù dáng dấp lịch sự, nhưng trên người lại có phong cách kiên nghị, hết sức phù hợp với thân phận ông chủ lớn của anh ta.

Sau khi phó đạo diễn Vương giới thiệu mấy câu rồi lùi về phía sau, Diệp Thừa Trạch liền trừng mắt một cái: “Diệp Gia Đình, rốt cuộc em là đang làm cái gì vậy?”

Bắt đầu lên mặt giảng dạy, Diệp Gia Đình thật sự muốn bảo trì sự cung kính lễ phép với ông chủ lớn, để có thể an ổn làm việc tiếp, ý thực được quán tính trong cơ thể khá mạnh mẽ, vừa thấy Diệp Thừa Trạch thì cơ thể không được tự nhiên, có loại cảm xúc thẹn quá, quá giận, bất đắc dĩ và mặc kệ.

Trạng thái này làm cô điều chỉnh không kịp, vì vậy Diệp Gia Đình mang theo bộ dạng căm phẫn phát hiện thấy, ngoài mặt bất mãn không thêm đề ý nhưng bộ dáng lại rất ngông nghênh. Cô đứng dựa lưng vào tường, đút tay vào túi áo, mũi chân tùy ý đâm đâm xuống đất, ánh mắt cũng không có nhìn Diệp Thừa Trạch, chỉ rừ lông mi nhìn mũi chân, hỏi ngược lại: “Tôi làm cái gì? Không phải anh đã hỏi rõ rồi sao, tôi làm công ở phim trường này.”

Diệp Thừa Trạch giận dữ nói: “Diệp Gia Đình. Muốn gạt anh cũng phải tìm một cái cớ cho tốt chứ? Đi làm ở trường quay? Từ khi nào em có thể để mất tới chút tiền ở chỗ này?”

Diệp Gia Đình cố gắng không để cảm xúc ảnh hưởng đến mình, lạnh nhạt trả lời: “Trước kia tôi có thể chường mặt, nhưng hiện tại sẽ không như thế, tôi phải tự nuôi sống mình và Ba Ni. Tôi không thể làm cái khác, có thể tìm được công việc như này là rất may mắn rồi, cho nên anh đừng nghi ngờ, tôi tới đây đúng là để làm công.”

Diệp Thừa Trạch cực kỳ kinh ngạc: “Nuôi bản thân em và Ba Ni? Trong tài khoản em không có chút tiền nào? Không thể nào.”

Diệp Gia Đình không nhịn được bĩu môi: “Tiền của tôi đều đi chỗ nào anh không rõ hay sao? Dạ, xác thực là tôi cũng còn dư một chút, nhưng tôi cũng không thể miệng ăn núi lở như vậy được, tôi còn có Ba Ni.”

Phần uất trong lòng lúc đầu hóa thành thẹn, cho nên lời nói chanh chua cứ như thế mất không chế xông ra: “Không phải là anh vẫn muốn nhìn thấy dáng vẻ xui xẻo của tôi hay sao? Bây giờ nhìn thấy rồi, thế nào, còn chưa thỏa mãn? Nhất định phải để tôi ở trước mặt anh thừa nhận, bây giờ tôi là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, phải dốc sức đi làm mới không bị đói chết.”

Diệp Thừa Trạch há hốc mồm: “Anh...Diệp Gia Đình, là tự em đầu tư sai lầm, không có bản lĩnh làm ăn còn muốn khoe khoang...”

Diệp Gia Đình cắt đứt lời anh ta: “Đúng, đúng, chuyện lúc trước là do tôi không có bản lĩnh mới rơi vào kết quả này, tôi cũng không nói gì nhiều, chỉ cầu xin anh thương xót, tôi đã như vậy, anh cũng để cho tôi một con đường, làm như không nhìn thấy tôi có được không? Tôi rất bận. Không làm xong việc, tôi cũng không có tiền.” Nói xong Diệp Gia Đình liếc nhìn Diệp Thừa Trạch đập cửa mà đi ra.

Cô cũng không thêm đề ý Diệp Thừa Trạch ở sau lưng có phản ứng gì, cũng giống phản ứng lần đầu tiên gặp Lý Hạo Nhiên, chạy đến chỗ không người cô mới vỗ lực dựa vào tường, vỗ ngực thở dài một cái.

Nhìn thấy Diệp Thừa Trạch làm cho cô xúc động hơn cả khi thấy Lý Hạo Nhiên, có thể thấy trong lòng Diệp Gia Đình người anh cả này có một vị trí không nhẹ, lớn hơn nhiều so với Lý Hạo Nhiên.

Diệp Gia Đình không có hứng thú rồi rầm giữ nợ nần của hai anh em nhà này, nhưng cảm xúc thì không do cô điều khiển, tự động đến. Vững may có kinh nghiệm lúc trước đối mặt với Lý Hạo Nhiên, biết những cảm giác này sẽ nhanh chóng biến mất, nên cũng không vội vàng.

Tồn hết năm phút để bình phục lại cảm xúc, Diệp Gia Đình vội vã trở về giúp đỡ tổ đạo cụ dựng bối cảnh cần dùng buổi trưa.

Nhưng vẫn bị chị Cố trách cứ mấy câu: “Em chạy đi đâu vậy. Đạo diễn đang rút ruột, mới lúc này bực bội phải người tới hỏi thúc.”

Ngày hôm nay Lý Hạo Nhiên được công ty phái tới Đài truyền hình tham gia một chương trình truyền hình, không có ở trường quay, cho nên buổi quay hôm nay chủ yếu là cảnh quay của nữ chính cùng nam phụ, buổi chiều sẽ quay đến cảnh nữ chính Trịnh Dụ Hoa đi tới biệt thự của nam phụ Hoắc Triệu Minh đưa tài liệu, mà lúc này nam phụ lại bộc phát tính khí nóng nảy, nhìn thấy nữ chính nghiêm túc nói chuyện công việc thì cho là cô đang làm bộ, liền ra tay, chuẩn bị cưỡng hiếp cô, trong lúc nữ chính tránh né thì đụng phải giàn hoa sau lưng, khiến cho chậu hoa rơi xuống bể nát, vì vậy một đoạn chuyện xưa lại được nhắc tới.

Diệp Gia Đình và mấy người ba chân bốn cẳng chuẩn bị giàn hoa, treo những bồn hoa vừa được công ty cây cảnh đưa đến lên.

Lúc đang chuẩn bị, anh trai cô ở đằng xa lại dẫn một đám người tới để thị sát, chị Cố đag chăm chú làm việc nhưng vẫn còn có tâm tình bất quái: “Hôm nay ông chủ lớn thật có dư thời gian, những lần trước chỉ tới nhìn một lượt rồi đi, chẳng lẽ hôm nay không phải đặc biệt tới xem Trịnh Dụ Hoa diễn, mà tới kiểm tra công việc? Ai u, anh ta đang nhìn qua chỗ chúng ta...”

Chị Cố lập tức bày ra tư thế chỉ đạo, vung tay múa chân lớn tiếng: “Này này, Bàn Tử mau tới giúp một tay, giúp chúng tôi đưa cái này lên...”

Bàn Tử vừa đúng lúc đi ngang qua không thể làm gì hơn là tới phụ giúp, còn nhỏ giọng lầm bầm: “Chị Cố, làm rõ một chút nha, tôi ở bên tỏ ánh sáng, chứ không phải bên tỏ đạo cụ.”

Chị Cố hài lòng, nhỏ giọng nói: “Tôi là có ý tốt, ông chủ lớn đang nhìn qua bên đây, tôi tạo điều kiện cho cậu thể hiện.” Nói xong còn tìm Diệp Gia Đình kiểm ủng hộ: “Tiểu Đình em nói đúng không?”

Diệp Gia Đình đau răng hít một hơi, cô cảm thấy ánh mắt chiếu trên người mình giống như mũi kiếm, khó chịu vô cùng: “Hả? Ồ...”

Chị Cố bắt mắt: “Cái gì mà hà, ồ. Đang hỏi em đây.”

Có lẽ bởi vì có Diệp Thừa Trạch ở đây cho nên toàn thể nhân viên đều nỗ lực, cảnh quay của Trịnh Dụ Hoa và Hoắc Triệu Minh cũng được thông qua, đạo diễn hết sức hài lòng, lộ ra vẻ mặt tươi cười hiếm thấy, thúc giục mọi người mau chóng chuẩn bị, tiếp tục cảnh quay tiếp theo.

Diệp Gia Đình mở hời dầm đĩa đem đạo cụ ngổn ngang bỏ vào một cái rương cất đồ của tổ đạo cụ, lại quay ra cùng mọi người gỡ dàn hoa mới chuẩn bị lúc này.

Giàn hoa trong biệt thự được dùng những chậu tốt nhất, đồ sộ, nặng nề. Chị không biết tổ biên kịch tiết kiệm chi phí thế nào, mua hàng tiện nghi, cái này nhìn như hàng đắt giá nhưng giá lại rất rẻ, bị nhân viên của đoàn làm phim gỡ lắt qua lắt lại vài cái một chậu rơi xuống.

Đầu tiên là cột kệ, cột kệ mấy tiếng nhẹ, rồi là rầm rầm rào rào. Lách ca lách cách, mấy bồn hoa đồng loạt rơi xuống tấm ván gỗ.

Thật may trước kia Diệp Gia Đình từng làm nhân viên xếp hàng ở siêu thị, nên nhanh chóng mà tránh khi những chậu hoa ấy rơi xuống. Cô cũng nhanh tay níu lấy Bàn Tử chạy nhanh ra ngoài, lại phát hiện ra chị Cố vẫn còn đang đứng yên một chỗ không nhúc nhích, phía trên còn một giàn hoa chính là một chậu có hòn non bộ giả đang muốn rơi xuống.

Cô không thêm suy nghĩ, chạy tới đẩy chị Cố một cái, rồi cô nghe thấy tiếng hét của người bên ngoài, chỉ kịp tránh đầu qua một bên, bả vai và cánh tay bị một vật nặng gì đó đập vào, rồi nặng nề rơi xuống.

Diệp Gia Đình ngã ngổ ngay chỗ đó, dùng một cái tay khác che mặt, ngăn cho những bồn gỗ, còn có bùn đất, các đồ ngổn ngang đang tiếp tục rơi xuống, phản ứng đầu tiên trong lòng chính là: Tiêu rồi. Nếu mà bị thương trong khoảng thời gian này thì ai sẽ chăm sóc Ba Ni.

Giàn hoa sụp xuống chỉ là chuyện sớm muộn, đợi đến khi mọi người nhận biết được chuyện gì đang xảy ra thì đã xong, nhân viên trong trường quay vội chạy tới gần, ba chân bốn cẳng gạt đồ vật ở trên ra kiểm tra xem có ai bị thương hay không.

Diệp Gia Đình đang u mê thì bị người ta tóm lấy: “Bị va trúng chỗ nào rồi?”

Diệp Gia Đình đứng lên, cử động tay chân phát hiện mọi thứ đều bình thường, không có gì bất thường, nhất thời thờ phào một cái, ngẩng đầu cười nói: “Không sao.”

Bàn tay nắm lấy tay cô chợt thu về, giọng nói mát bình tĩnh: “Thật là không biết tự lượng sức. Rõ ràng là đã thoát được còn quay lại làm gì.”

Diệp Gia Đình đưa mắt nhìn về phía Diệp Thừa Trạch lẽ ra lúc này anh ta nên cười vui vẻ thoải mái nhưng gương mặt lúc này lại hết sức cứng nhắc, nụ cười trên môi cô cũng cứng nhắc, quay đầu tăng hắng một cái, phui bụi trên người, trên cánh tay truyền đến một hồi đau đớn.

‘H’ hít một hơi, nghiêng đầu kiểm tra thì thấy ống tay áo đã bị rách một mảng lớn, vết máu loang lổ, xem ra là bị cái bồn cảnh rơi xuống cắt trúng, này giờ chỉ lo kiểm tra gân cốt nên không có cảm giác bị thương.

Diệp Thừa Trạch nhìn thấy vết thương của cô nhíu mày: “Lập tức đi bệnh viện.”

Xét thấy ông chủ lớn là người đầu tiên lao vào cứu người, cho nên những nhân viên vốn cảm thấy đây chỉ là một sự cố nhỏ cũng không dám chậm trễ, cùng nhảy vẩy lại an ủi, đạo diễn cũng chen vào: “Không sao chứ? Diệp Đình cánh tay không sao chứ?”

Phó đạo diễn Vương đi gọi nhân viên y tế của trường quay đến: “Tôi thấy chính là bị trầy xước, cũng không quá nặng, cho cô ít thuốc khử trùng bôi lên một lát là được.”

“Không được, ngộ nhỡ bị thương đến xương thì sao, phải đi bệnh viện một chuyến.” Diệp Thừa Trạch trầm mặt.

Phó đạo diễn Vương thấy thái độ của anh ta như vậy thì cho rằng do tai nạn phim trường nên anh ta giận dữ vội vàng đi kêu xe.

“Ngồi xe của tôi đi, tôi đưa cô đi.” Diệp Thừa Trạch nói

“Không cần đi bệnh viện, tôi chỉ cần khử trùng một chút thôi.” Diệp Gia Đình yếu ớt phản đối.

Đáng tiếc phản đối không có hiệu quả, lời của ông chủ lớn chính là đạo lý, mười phút sau dưới cái trừng mắt của nhiều người Diệp Gia Đình không tình nguyện ngồi lên xe Diệp Thừa Trạch, lại vẫn là ánh mắt nhìn trừng trừng của mọi người, trong đó có không ít ánh mắt ngưỡng mộ, trong lòng cô vô cùng bất đắc dĩ, nếu như có cơ hội chuyển nhượng, nhất định cô sẽ hét giá trên trời

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Diệp Gia Đình và Diệp Thừa Trạch ngồi song song ở hàng ghế sau trong chiếc xe sang trọng của Diệp Thừa Trạch, mỗi người dựa vào một bên cửa, nhìn phong cảnh bên ngoài, không ai để ý đến ai.

Mấy lần tài xế lạng lẽ quan sát bọn họ qua gương chiếu hậu, bị Diệp Gia Đình phát hiện, trong lòng cũng không khỏi cảm thán, thân là anh em nhưng hai người bọn họ cũng không thường ngồi bên cạnh nhau thế này, nhìn bộ dạng tài xế của Diệp Thừa Trạch cũng đã nhận ra cô.

Lúc lên xe Diệp Thừa Trạch có nhỏ giọng dặn dò tài xế một tiếng, Diệp Gia Đình không nghe rõ, chờ đến khi bị kéo ra mới phát hiện đây là một bệnh tư nhân.

Trước kia Diệp Gia Đình vẫn hay tới đây khám bệnh, nhưng chưa từng quan tâm đến giá tiền, lúc này khi quan tâm thì nhất thời bị kinh sợ. Lệ phí của bệnh viện này đắt đến thái quá, chỉ lấy số khám bệnh cũng mất hai ngàn.

Diệp Gia Đình bị sợ đến suýt nữa té xỉu, dường như quên mất vết thương trên cánh tay, đứng ở đại sảnh trực tiếp kéo Diệp Thừa Trạch lại: “Đổi qua bệnh viện nhà nước đi, hôm trước tôi mới làm thẻ bảo hiểm y tế.”

Diệp Thừa Trạch dừng bước nhìn cô, trong ánh mắt thoáng qua một tia tính toán và hoài nghi: “Vậy sao?”

Diệp Gia Đình bị anh ta dùng cái loại ánh mắt đó dò xét, cả người đều không cảm thấy tự nhiên mặc dù trong lòng đã vô cùng bị thương khi nhìn thấy giá cả trên trời, cô rất muốn la lớn lên: Lấy số cũng hai ngàn. Hai ngàn. Muốn cướp tiền sao!! Nhưng cũng phải cố gắng kiềm chế bản thân, nhỏ nhẹ nói: “Tôi cảm thấy chỗ này quá đắt, không bằng tới bệnh viện công lập đi, chẳng những rất tiện nghi mà bảo hiểm y tế còn trợ giúp một phần tiền khám bệnh.”

Diệp Thừa Trạch lẳng lặng nhìn cô, vẻ mặt thận trọng và đánh giá dần dần biến mất: “Diệp Gia Đình, em đang nói cái gì, lặp lại một lần nữa, anh nghe không có hiểu.”

Hôm nay anh đã bị sốc, khi kẻ thù cũng là em gái Diệp Gia Đình của mình đi làm hậu cần ở trường quay (Theo ông chủ lớn cho rằng công việc diễn viên tạm thời của đoàn phim cũng là công nhân lao động đơn giản), vẫn chưa có cảm giác chân thật.

Diệp Gia Đình là ai? Là đại tiểu thư được mẹ kế cưng chiều đến ngang ngược kiêu ngạo. Bản lĩnh không lớn nhưng tính khí lại không nhỏ. Có thể vì tùy hứng mà mặc quần jean đục lỗ cùng áo như ăn mày ra khỏi cửa, nhưng tuyệt đối sẽ không vì mấy ngàn đồng một tháng mà đi làm công.

Ở trong đoàn phim chạy việc, bị người ta sai khiến, quát nạt, dù có đánh chết Diệp Gia Đình cũng không thể chịu được công việc này.

Cho nên Diệp Thừa Trạch mới có chút nửa tin nửa ngờ, lúc Diệp Gia Đình kéo anh ta lại thì cũng đã chuẩn bị trước tâm lý mình sẽ bị cô mượn chuyện để nói này nói kia, nhưng cô lại nói một câu mà nằm mơ anh cũng không nghĩ cô sẽ nói ra, điều này làm cho Diệp Thừa Trạch cảm thấy anh ta bị lừa bịp.

Diệp Gia Đình không có ngốc, sắc mặt rõ ràng như vậy nhất định sẽ nhìn ra, giọng nói cũng từ từ hạ xuống: “Tôi nói là chỗ này giá quá cao, tiền lương một tháng sợ cũng không đủ cho vết thương nhỏ này...”

“Cái này thuộc về tai nạn lao động, tiền đi bệnh viện sẽ do đoàn phim lo.” Mặt Diệp Thừa Trạch đen lại rồi gọi tài xế: “Cậu đi theo nộp viện phí cho cô ấy, tôi đợi ở trong xe.”

Diệp Gia Đình suy nghĩ, đây không phải là vấn đề ai bỏ tiền mà chính là vấn đề lãng phí tiền, chỉ trải da một chút mà phải tốn hai ngàn, trên đời này còn có cái nào ngu hơn so với người coi tiền như rác vậy?

Đáp án dĩ nhiên là: Có, anh trai Diệp Thừa Trạch của cô đúng là như vậy, còn cho đó là hợp tình hợp lý, người khác nhắc nhở liền trừng mắt lại.

Vì vậy phản đối của Diệp Gia Đình bị vô hiệu đành bị đưa đi gặp bác sĩ, thời điểm xử lý vết thương, không phải là cánh tay bị thương mà là đau lòng.

Dùng ánh mắt mộc mạc của Diệp Gia Đình để nhìn, mặc kệ người nào bỏ tiền thì lãng phí chính là không đúng, chỉ vết thương nhỏ thế này mà tốn nhiều tiền như vậy, thật sự là quá lãng phí.

Sau khi về nhà, Diệp Gia Đình thương lượng với con trai: “Ba Ni, thật xin lỗi, cánh tay mẹ bị thương, có hơi đau một chút, không thể vận động mạnh, ngày hôm qua nói sẽ làm canh thịt cho con, nhưng giờ mẹ không làm được, trong nhà còn có canh xương, tối nay mẹ nấu canh xương cho con ăn, có được không?”

Diệp Ba Ni bỏ xe hơi nhỏ trong tay ra, dùng đôi mắt trong suốt, to xinh đẹp nghiêm túc nhìn Diệp Gia Đình một lần: “Mẹ đau ở đó?”

Diệp Gia Đình đưa cánh tay bị băng bó cẩn thận cho thẳng bé nhìn, vì sợ nó sẽ cảm thấy hoảng, nên chỉ nghiêng người một chút: “Trên cánh tay đau, cho nên hôm nay mẹ không thể chặt thịt. Ba Ni, tối nay nấu mì cho con ăn nha?”

“Dạ.” Diệp Ba Ni đồng ý.

Diệp Gia Đình vỗ vỗ đầu con trai vui mừng: “Ba Ni thật hiểu chuyện, cũng biết thông cảm cho mẹ.”

Một lát sau cô phát hiện ra Diệp Ba Ni không chơi nữa mà như một cái đuôi nhỏ đi theo phía sau cô, Diệp Gia Đình sợ trong phòng bếp có nước nóng, đợi đến khi nồi canh sôi cô sẽ tìm cách đuôi bé ra ngoài, quay đầu nhìn lại, thì đã thấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Ba Ni đang cầm cái vớt nghiêm túc đưa cho cô: “Giúp mẹ.”

Được con trai giúp đỡ tâm tình thật tốt, cô đột nhiên bật cười: “Ba Ni thật biết nghe lời, chỉ là mẹ không cần con giúp, nấu mì rất dễ, mẹ có thể tự làm một mình được.”

Diệp Ba Ni vẫn cố chấp như cũ không chịu rời khỏi phòng bếp, xem bộ dáng là muốn ‘giúp một tay’, Diệp Gia Đình khuyên kiểu gì cũng chỉ làm cho thẳng bé đứng cách xa cái nồi ra một chút.

Một lát sau chợt nghe thấy giọng nói trẻ con ngây thơ của Diệp Ba Ni vang lên: “Đánh hấn.”

“Đánh ai vậy?”

“Người làm mẹ đau tay.”

Diệp Gia Đình dờ khóc dờ cười: “Từ trước cho tới bây giờ mẹ không có đánh nhau cùng với người ta.”

“Con đi.” Đương nhiên Diệp Ba Ni cũng không biết là ai nhưng gương mặt non nớt của bé đầy căm tức, già vờ như người lớn đang nghỉ ngơi.

Diệp Gia Đình nhất thời lâm vào tình thế khó xử, đôi khi cô đang dạy dỗ con trai thì sẽ lâm vào tình huống khó xử, một mặt cảm thấy Ba Ni che chở mình thật đáng yêu, đáng khen ngợi, nhưng mặt khác lại cho là trẻ con có khuynh hướng bạo lực thì không được, dù xảy ra chuyện gì cũng muốn đứng đảm bảo để giải quyết, đây không phải là chuyện tốt, cần phải sửa đổi.

Suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng nhìn con trai giống mình y như đúc lại có cảm giác an ủi: Diệp Ba Ni xinh đẹp như thế này cũng có điểm hại hại nếu không sẽ bị người ta khi dễ.

Ngày thứ hai tới trường quay, Diệp Gia Đình thấy ánh mắt mọi người nhìn mình không giống nhau, mấy người quen cũng thần thần bí bí đến gần hỏi cảm giác ngày hôm qua được ông chủ lớn đưa đi bệnh viện như thế nào? Kết quả đều bị chị Cố không lưu tình đánh đuổi từng người một ra về.

Ở phương diện này từ trước đến nay Diệp Gia Đình luôn rộng lượng, cười một cái rồi không để ý: “Chuyện như hôm qua ở trường quay cũng hiếm xảy ra, bọn họ tò mò cũng là chuyện bình thường, chị đừng hung dữ với bọn họ như vậy.”

Chị Cố dựng lông mày lên: “Như vậy mà được ư, không có ai tới hỏi xem em bị thương ra sao, tất cả đều là tới hỏi chuyện linh tinh, chị chỉ đuổi mà không oanh bọn họ là coi như khách khí lắm rồi.” Sau đó lại bày ra vẻ mặt cảm kích: “Diệu Đình, cảm ơn em. Ngày hôm qua nếu như không phải em cứu chị, người đi bệnh viện chính là chị rồi.”

Diệp Gia Đình khoát tay lia lại: “Cảm ơn cái gì, chị Cố còn khách sáo với em như vậy sao, ngày hôm qua em nhìn thấy một cái bồn hoa sắp rơi xuống nên thuận tay đẩy chị ra, cũng không có suy nghĩ gì.”

Lúc này trợ lý của Lý Hạo Nhiên cũng đi vào, có chút khẩn trương đi về phía Diệp Gia Đình, không biết nên lấy thái độ gì để đối mặt: “Cô Diệp, anh Hạo nghe nói chiều hôm qua ở trường quay xảy ra chuyện, ông chủ đưa chị đi bệnh viện, là thật sao?”

“Đúng rồi.”

“Này---, cái đó, anh Hạo có mua được ít điểm tâm ở bên đó, có sữa nóng với bánh mì mới nướng, bánh trứng, anh ấy nói tôi qua mời chị sang ăn chung.”

Diệp Gia Đình nhìn chị Cố một chút, chị Cố vuốt tay cô, tiến tới bên tai nói nhỏ: “Cái này là nhân vật lớn hỏi thăm tin tức, chị không có cách nào cản giúp em.”

Diệp Gia Đình cảm thấy ngại ngùng, thấy chị ấy không có ý kiến gì thì liền theo trợ lý Tiểu Lưu đến phòng trang điểm Lý Hạo Nhiên một chuyến.

Quả nhiên ở chỗ của Lý Hạo Nhiên có sữa nóng và bánh mì, Diệp Gia Đình cũng không khách khí, đi qua rót cho mình một ly sữa tươi.

Lý Hạo Nhiên cuối cùng cũng tò mò hỏi chuyện: “Cô bị giàn hoa sập vào người? Có bị sao không?”

“Không có gì, chỉ bị thương nhẹ thôi.”

“Này....” Lý Hạo Nhiên chần chờ nhìn cô rồi hỏi: “Là anh trai cô đưa cô đi bệnh viện? Quan hệ của hai người lúc này ra sao? Tốt đẹp lắm hả?”

“Làm sao có thể.” Diệp Gia Đình xém chút nữa bị sặc sữa: “Quan hệ của chúng tôi bây giờ sẽ không dễ chịu, không hẳn đã hợp nhau!”

“Tôi lại không cảm thấy thế.” Lý Hạo Nhiên nghĩ ngợi nói: “Tôi thấy các người gặp nhau thì như kẻ thù, dĩ nhiên là không khác kẻ thù, người này làm cho người khác phá sản, vậy hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Diệp Gia Đình rên một tiếng, lúc này nhắc tới còn không hết giận: “Diệp Thừa Trạch nói, hôm qua anh ta chỉ là thấy người gặp nạn thì tiện tay cứu thôi, không có ý gì khác. Thật quá mức. Tôi đã nói không cần đi bệnh viện, để tôi tự lo, thế mà cứ kéo tôi đi, rốt cuộc bác sĩ cũng nói không sao, thì anh ta đi luôn, để mặt cho tôi ở bệnh viện. Bảo mẫu của Ba Ni đến giờ tan làm, làm tôi phải vội vàng ngồi taxi về, nơi đó cách rất xa nhà tôi, phải tốn hết sáu mươi đồng, Sáu mươi đồng. Cũng không ai chi trả cho tôi, tức chết tôi mà! !”

Lý Hạo Nhiên vẫn không thể quen bộ dáng keo kiệt này của cô, không chịu nổi mà cắt ngang: “Không phải chỉ là sáu mươi đồng tiền taxi thôi sao, ở chỗ tôi còn có một cái xe dư, cô dùng tạm đi, sau này không cần đi taxi nữa.”

Diệp Gia Đình bởi vì gần đây phải chi quá nhiều tiền cho nên có chút nhạy cảm quá độ, nghe xong liền lập tức khản trương: “Không cần, không cần, quan hệ của hai chúng ta không cần khôi phục, mặc dù anh vô cùng đẹp trai, cái mông...oh, cái hình xăm ở bên hông cũng rất đẹp, nhưng hiện tại tôi không bao nuôi anh nổi, bây giờ tôi đến chút tiền nuôi Ba Ni cũng rất khó khăn rồi.”

Lý Hạo Nhiên giận dữ vỗ bàn: “Diệp Gia Đình.”

Diệp Gia Đình rụt cổ lại.

Lý Hạo Nhiên tiếp tục nổi giận phùng phùng: “Mỗi buổi sáng cô không chọc tôi nổi giận cô không chịu được sao? Cô cũng nên hiểu rõ cho tôi, bây giờ là tình trạng gì, hiện tại cô đã phá sản, nghèo đến mức phải chạy đến trường quay làm thêm. Coi như tôi khoan dung độ lượng, bất kể hiềm khích lúc trước, vừa nhìn cô thật sự tội nghiệp, trong lúc mền lòng cũng muốn qua lại giúp đỡ cô, cái gì mà muốn cô cung cấp nuôi dưỡng!”

Diệp Gia Đình thấy không cần thận đã chọc phải tổ ong vò vẽ, vội vàng đem ly sữa đặt lên bàn, nhanh chóng chạy đi, lúc rút lui không quên phản bác: “Lý Hạo Nhiên, mắng chửi người không moi móc khuyết điểm, hiện tại tôi xiêu xèo nhất chính là không có tiền, anh không có chuyện gì lại nhắc đến chuyện xưa thật là quá quắc!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Lý Hạo Nhiên bị chọc cho không ngừng tức giận, nhân tiện còn nhớ tới những hình dáng hung ác trước đây của Diệp Gia Đình, thế mà tự dừng lại đồng ý cấp xe hơi cho cô.

Diệp Gia Đình cũng không quá để ý, hiện tại cô không lái xe được, nếu đi khoảng cách gần như đoán Diệp Ba Ni hay đi chợ mua đồ ăn thì có thể dùng xe đạp, còn khoảng cách xa như đi tới trường quay làm việc thì có thể ngồi xe công ty, vừa tiết kiệm tiền lại bảo vệ môi trường, một công đôi việc, tội gì mà không làm.

Diệp Gia Đình hiện tại tương đối quan tâm khi kết thúc bộ phim này, cô sẽ phải kiếm công việc kế tiếp ở đâu.

Chị Cố khuyên Diệp Gia Đình nên nghỉ ngơi một thời gian, chị ấy cũng nói vào giữa tháng bảy sẽ có một đoàn làm phim cổ trang, lúc ấy sẽ mang Diệp Gia Đình đi làm chung, giống như bây giờ, lúc đầu sẽ tạm thời an bài cho cô làm công việc hậu cần sau đó sẽ kiếm cho cô một vai diễn quần chúng.

Diệp Gia Đình rất muốn đi cùng chị, nhưng lại không muốn bỏ phí khoảng thời gian nghỉ dài như vậy: “Cuối tháng sáu đến giữa tháng bảy cũng hai tuần,

em nghỉ ngơi hai ngày là đủ, thời gian còn lại không thể lãng phí, không biết còn có thể làm gì nữa không?”

Chị Cố biết một người phụ nữ đơn độc có một đứa con, tiền lương hàng tháng sẽ rất khó khăn, nếu như nói nghỉ ngơi nửa tháng quả thật là không chịu nổi, nên lại nghĩ biện pháp giúp: “Để chị gọi hỏi đồng nghiệp trong công ty hỏi thử xem có cần nhân viên tạm thời hay không.”

Đang nói chuyện thì phó đạo diễn cười híp mắt chạy tới đây: “Tiểu Diệp, tôi có một tin tốt muốn báo cho cô biết.”

Diệp Gia Đình ngừng đầu hỏi: “Tin gì?”

“Buổi họp báo công bố phim mới ngày mai, đạo diễn Khương muốn cô xuất hiện.”

Diệp Gia Đình sững sờ: “Có chuyện liên quan đến tôi?”

Chị Cố cũng hỏi: “Buổi họp báo không phải đạo diễn chỉ mang theo diễn viên chính đi công bố thôi sao? Tiểu Đình đi theo làm cái gì?”

Phó đạo diễn Vương cũng không nói chuyện vòng vo với các cô mà trực tiếp trả lời: “Diệp Đình vốn là nhân vật nhỏ không cần đi, chỉ là đạo diễn Khương thấy hình tượng của cô ấy tốt, bộ phim này của chúng ta chính là loại phim thần tượng nên cần tuổi nam nữ, cho nên để cho cô ấy đi cho đông đủ.”

“Thì ra là vậy.” Chị Cố đẩy Diệp Gia Đình một cái: “Cơ hội khó có được, đến lúc đó em nhớ ăn mặc cho đẹp, ở trước mặt giới truyền thông ăn mặc có đẳng cấp một chút, sau này cũng dễ dàng tìm được vai diễn mới hơn.”

“Được.” Diệp Gia Đình làm ở trường quay cũng được hai tháng, tự cảm thấy không tệ lắm, làm được nhiều tiền nhưng cũng không cảm thấy mệt mỏi (giống như lúc trước một ngày cô làm tới ba công việc), vì vậy cũng hi vọng có thể tiếp tục làm tiếp.

Buổi tối ngày thứ hai cô đặc biệt đi tới tiệm làm tóc, đem mái tóc mềm mại xinh đẹp của Diệp Gia Đình đã bị cô làm cho khô xơ trở lại như ban đầu, nhân tiện cũng đem Diệp Ba Ni đi cắt tóc.

Diệp Gia Đình đối với bản thân thì không chú trọng, nhà tạo mẫu tóc nào ở trong tiệm đang rảnh sẽ để cho người đo làm, nhưng đối với tóc của con trai thì hết sức cẩn thận, tìm một nhà tạo mẫu tóc nữ để cắt tóc cho Diệp Ba Ni.

Nhà tạo mẫu tóc trước rẽ tóc cho Diệp Ba Ni kiểu 3-7, sau đó cười híp mắt hỏi Diệp Ba Ni có thích hay không?

Diệp Ba Ni nghiêm mặt lắc đầu một cái, Diệp Gia Đình đang ngồi dưới cái lồng hấp bên cạnh thẳng bé vội vàng hỏi: “Vậy con thích kiểu gì?”

Sắc mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi, chỉ dùng đôi mắt to liếc nhìn cô mà không lên tiếng, Diệp Gia Đình tỉnh ngộ, lại nói với nhà tạo mẫu tóc: “Cô có hình mẫu để cho con trai tôi xem một chút không? Để cho nó tự chọn.”

Nhà tạo mẫu tóc thấy Diệp Ba Ni vừa lạnh lùng lại vừa đáng yêu nên trong lòng vô cùng ngứa ngáy, hận không thể ôm hôn một cái, thấy Diệp Ba Ni không thích kiểu tóc cô làm cũng không tức giận, chỉ có chút lẩm nhẩm: “Trong tiệm không có mẫu tóc của trẻ em, bạn nhỏ cũng chỉ có mấy kiểu, bạn nữ tới thì sẽ yêu cầu cắt kiểu tóc Maruki, bạn nam thì sẽ yêu cầu cắt kiểu tóc ngắn hoặc là chia 3-7, mái tóc dài đáng yêu bị cắt bỏ, đầu tiểu Beckham cũng được, bất quá còn phải đáng xị keo tóc.”

Diệp Gia Đình đoán chừng Diệp Ba Ni nghe không hiểu, lập tức nói với thằng bé: “Ba Ni muốn kiểu tóc ngắn, thoải mái hay là muốn kiểu tóc cầu kỳ một chút, trước trán có chút tóc rơi?”

Diệp Ba Ni hết sức trầm tĩnh dùng ánh mắt to tròn liếc nhìn tiệm một vòng, cuối cùng chỉ vào cái đầu cua mới cắt xong của một người đàn ông: “Là cái này.”

Diệp Gia Đình cùng người tạo mẫu đồng thời ịu xịu hỏi: “Con muốn như vậy?”

Loại đầu ngắn ngắn này được gọi là đầu cây dương mai, bởi vì tóc quá ngắn, sát với da đầu, giống như cây dương mai, nhẹ nhàng khoan khoái, tất cả cá tính đàn ông, chỉ là Diệp Ba Ni còn là một đứa trẻ con giống như búp bê trắng nõn mà muốn cắt kiểu này thì thật là có chút quá cứng nhắc rồi.

Diệp Ba Ni gật đầu.

Diệp Gia Đình vội lắc đầu liên tục: “Bảo bối, đó là kiểu tóc của người lớn, con còn nhỏ, cắt ngắn như vậy nếu phơi nắng sẽ làm bị thương da đầu, muốn mẹ nói thì cắt một chút sẽ đáng yêu hơn”

Diệp Ba Ni ‘ừ’ một tiếng, Diệp Gia Đình biết là nó có chút không kiên nhẫn, muốn một đứa bé lớn như vậy ngồi yên lặng cho người khác cắt tóc là không dễ dàng, bình thường thì mười phút thì sẽ bắt đầu lộn xộn, Diệp Ba Ni đã rất kiên nhẫn rồi.

Cô nói với nhà tạo mẫu tóc: “Đoán chừng thằng bé cũng không thích kiểu này lắm, cô cắt sao cho đáng yêu là được.”

Nhà tạo mẫu tóc đại khái cho là bé muốn làm bạn bè với Chi-bi Maruko nên cắt khá nhiều tóc, đây là mái tóc sở trường nhất, vì vậy tỉ mỉ chỉnh chỉnh cắt cắt cho Diệp Ba Ni.

Diệp Ba Ni rất hợp với kiểu tóc mái ngang ngắn nên càng lộ thêm vẻ đáng yêu, vẻ ngoài Diệp Ba Ni bình thường rất xinh đẹp, nhưng vừa nhìn là biết một

bé nam, nhưng như thế cũng tốt, bên ngoài cũng có điểm giống như một bé gái.

Diệp Ba Ni vốn nghiêm mặt, ánh mắt lúc này cũng có chút tức giận, khó có thể kiềm chế cảm xúc, tức giận: “Khó coi.”

Diệp Gia Đình thì cảm thấy như vậy rất được, bởi vì lần này cô tự ý quyết định kiểu tóc con trai thích nên cố dỏ dành: “Nhìn được lắm, ai nói không đẹp, mẹ thấy so với trước kia còn đẹp hơn nhiều.”

Diệp Ba Ni nhìn cô với ánh mắt chỉ trích: “Lần sau, ngắn.”

“Được, được, được, lần tới sẽ cho con cắt ngắn.” Diệp Gia Đình có chút buồn cười: “Đi, về nhà thôi, tới giờ con đi ngủ rồi.”

Buổi họp báo công bố phim mới diễn ra buổi xế chiều ngày hôm sau, Diệp Gia Đình nhớ kỹ những lời chị Cô dặn dò, buổi sáng ở nhà tỉ mỉ lựa chọn một bộ trên trắng dưới đen, được cắt may tinh xảo ở phần chân váy, kết hợp với ví cầm tay nhỏ màu trắng, rồi trang điểm một cách nhẹ nhàng nhất rồi mới đi ra cửa.

Ngày hôm đó có hai buổi họp báo được bố trí cùng nhau, cũng chính là trọng tâm của mùa hè. Một chính là bộ phim thần tượng mà Diệp Gia Đình tham gia, một chính là bộ phim hành động được đầu tư rất nhiều, hai hàng người chen lấn hò hét loạn cả lên.

Diệp Gia Đình rất biết điều không đi chen lấn, chỉ đứng nhìn những người thợ hóa trang, nhìn một lát cũng không thấy có người để ý đến cô, liền định đi tới phòng giải khát pha ly trà uống chờ đợi.

Đang đi nửa đường liền xuất hiện Lý Hạo Nhiên, anh ta nhìn cô từ trên xuống dưới, nhẹ nhàng hút sáo: “Váy Yves Laurent, túi xách Fendi phiên bản giới hạn, Diệp Gia Đình, cô tính toán muốn đem nữ chính Dự Hoa đim xuống hả?”

Diệp Gia Đình hỏi lại anh ta: “Anh cuối cùng cũng hết giận, chịu nói chuyện với tôi rồi à?”

Lý Hạo Nhiên bĩu môi: “Tôi không có nhỏ mọn như vậy.” Rồi lại hỏi: “Cô làm sao mà lại ăn mặc như này, cẩn thận chị Dự Hoa hiểu lầm.”

Diệp Gia Đình nhìn lại bản thân, lúc này mới nhận ra, buổi sáng chỉ một lòng muốn chọn quần áo đẹp để mà không quá khoa trương, nên chỉ mặc một chiếc váy đen trắng, lại quên rằng đây là hàng Yves Laurent cao cấp thịnh hành.

Yves Laurent là nhãn hiệu thời trang cao cấp ở nước ngoài, thiết kế tao nhã lại có tính nghệ thuật mười phần, theo đuổi sự hoàn hảo cho phái nữ, chỉ phục vụ những người có tiền, dùng toàn những vật liệu đắt đỏ, công nghệ gia công cầu kỳ, giá thành đắt đỏ làm cho người bình thường khó có thể mua nổi, dù là Diệp Gia Đình thì trong tủ quần áo cũng chỉ có một vài bộ như vậy mà thôi, không thể thường xuyên cập nhật.

“Ai nha, tôi cứ mãi chọn đồ đẹp mắt mà không quá khoa trương, nhưng lại quên cái này thật sự rất đắt tiền.” Diệp Gia Đình ôm chút mong chờ vào vận may hỏi Lý Hạo Nhiên: “Đây là mẫu năm ngoái rồi, cũng không có rõ là nhãn hiệu gì, cũng sẽ không bị người khác nhìn ra chứ?”

Lý Hạo Nhiên nhún nhún vai: “Khó nói, phụ nữ và giới truyền thông có độ mẫn cảm khó có thể tưởng tượng với quần áo, tôi nói cô từ công nhân trở thành cán bộ sao, tủ quần áo của cô không phải có rất nhiều lễ phục sao, tùy tiện chọn một cái mặc không phải là được rồi à.”

“Cái này....” Diệp Gia Đình sờ sờ mũi một cái: “Tôi không có trợ lý như các người, cũng không có xe riêng, ban ngày mặc như vậy thì làm sao mà có thể ra cửa?”

Lý Hạo Nhiên không chịu nổi cô: “Sao không nói trước với tôi một tiếng, tôi cho tiểu Lưu qua đón cô.” Thuận tay anh ta cầm lấy cái túi xách trong tay Diệp Gia Đình: “Đừng xách cái túi này nữa, người không biết còn tưởng cô cố ý khoe của, để cho trợ lý của tôi cầm giùm cho.”

Diệp Gia Đình im lặng, nghĩ thầm anh ta mấy ngày trước nhìn thấy cô liền tròn mắt, cô nào dám đi trêu chọc anh ta.

Đợi đến khi cuộc họp báo gần bắt đầu, đạo diễn rút cuộc cũng nhớ đến cô, cho người dẫn Diệp Gia Đình đi ra, an bài một chỗ đứng cho cô, hơn nữa còn dặn dò: “Bình thường các ký giả chỉ hỏi những diễn viên chính, nhưng ngộ nhỡ nếu có người nào hỏi cô, cô chỉ cần trả lời qua loa, những cái không thể trả lời được thì không cần trả lời.”

Diệp Gia Đình đang hoang mang ý, bảo đảm nói: “Đạo diễn Khương, ông yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không nói nhiều.”

Truyền thông đã đến, buổi họp báo chính thức bắt đầu, người đầu tiên được mời ra nói chuyện chính là ông chủ của công ty giải trí Thiên Hằng – Diệp Thừa Trạch, Diệp Gia Đình lúc này mới biết thì ra anh trai cô cũng tới.

Công ty giải trí Thiên Hằng là sản nghiệp lớn nhất của Diệp Thị, Diệp Thừa Trạch so với Diệp Gia Đình thì có kinh nghiệm hơn rất nhiều, hầu như là tất cả mọi chuyện đều muốn tự thân tự lực, lúc Diệp Gia Đình lần đầu tiên tham gia tiệc tùng, đi Châu Phi xem sự tử, đi lặn ở rặng san hô Great Barrier, cùng bạn trai đi song bạc, bay đi các nơi trên thế giới tham gia tuần lễ thời trang thì Diệp Thừa Trạch lại đang vui đầu trong công việc, quản lý công ty, hoạch định chiến lược phát triển công ty.

Diệp Gia Đình ở dưới khán đài nhàn nhã nghe Diệp Thừa Trạch hướng về các phóng viên mà nói chuyện, trong lòng hết sức bình thản khách quan mà bình luận: so sánh cá tính cùng thành tựu, từ trước khi mình và Diệp Thừa Trạch đấu đá, thì thảm bại là tất nhiên, không thua mới kỳ quái.

Sau đó đạo diễn mang theo những diễn viên chính của bộ phim ra giới thiệu, trả lời những câu hỏi của ký giả, trong đó có không ít những vấn đề không có quan hệ với bộ phim, mà nhắm vào những vấn đề riêng tư của cá nhân diễn viên.

Diệp Gia Đình đứng ở trong góc nhỏ, bởi vì lần đầu tham gia loại hoạt động này nên hết sức lạ lẫm, vốn là có chút bận tâm Trịnh Dụ Hoa sẽ hiểu lầm cái gì đó khi thấy cách ăn mặc như này của cô, đang lo lắng thì chợt xuất hiện một mái tóc xõa ngang vai, trên người mặc một cái váy màu tím nhạt, biểu thị rõ ràng là Trịnh Dụ Hoa căn bản là không có nhìn qua bên phía cô. So với Trịnh Dụ Hoa thanh thuần mềm mại lại không mất vẻ đoan trang quén rũ, Diệp Gia Đình cho là bản thân mình ăn mặc vô cùng khô khan đơn điệu.

Vì vậy nên yên lòng, giống như khán giả, say sưa nhìn Lý Hạo Nhiên cùng Trịnh Dụ Hoa phối hợp ăn ý, một hỏi một trả lời, đem rất nhiều câu hỏi liên quan đến mối quan hệ cá nhân của bọn họ ngăn cản trở lại, cũng không quên tuyên truyền bộ phim, tán dương đạo diễn, biểu hiện vô cùng khôn khéo.

Có ký giả hỏi Lý Hạo Nhiên: “Hiện tại trên internet có rất nhiều lời đồn đại, đều nói ở trong bộ phim này anh cùng Trịnh Dụ Hoa tiểu thư phát sinh tình cảm, xin hỏi đây là sự thật?”

Lý Hạo Nhiên lộ ra nụ cười mê người: “Nếu đã là lời đồn đại trên internet, đó đương nhiên không phải là sự thật rồi, tôi cùng với chị Dụ Hoa hợp tác vui vẻ trong đoàn phim, bây giờ chúng tôi là bạn rất thân.”

Ngay sau đó ký giả lại hỏi: “Tại sao không thể tiến thêm một bước để trở thành bạn trai bạn gái? Là bởi vì hai người không phải là mẫu hình lý tưởng của nhau sao?”

Lý Hạo Nhiên nghiêng đầu làm ra dáng vẻ suy tư: “Phải nói là chúng tôi rất hâm mộ đối phương, nhưng còn chưa tiến tới mức muốn phát triển tình yêu.”

Lại một ký giả giơ tay: “Xin hỏi tiêu chuẩn bạn gái của anh là gì?”

“Không có gì đặc biệt, chỉ cần có tình cảm với nhau là được rồi.”

“Nghe nói trước kia anh có qua lại với một người bạn gái bí mật, xin hỏi vì lý do gì mà hai người chia tay?”

“Cái này, ...thuộc về vấn đề riêng tư rồi, tôi có thể lựa chọn không trả lời có được hay không?” Lý Hạo Nhiên vẫn còn đang mỉm cười, nhưng cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Anh ta là minh tinh được rất nhiều phái nữ theo đuổi, chỉ cần có thể đào ra ở trên người anh ta một chút tin tức xì căng đan thì lượng phát hành sẽ tăng rất nhiều, vì vậy càng ngày càng có nhiều ký giả muốn đào bới: “Nghe nói anh và một nữ diễn viên trẻ ở tổng đoàn phim có mối quan hệ thân thiết, còn từng đưa cô ấy về nhà, có chuyện như vậy sao? Xin hỏi giữa hai người có chút tình cảm nào hơn tình bạn không?”

Diệp Gia Đình đang nghe này giờ, cái vấn đề này mỗi lần đều bị ném đi xa hơn thì liền ngây ngẩn cả người, giống như đang nói đến mình? Tại mắt của những ký giả này thật quá nhạy bén rồi.

Liền nghe Lý Hạo Nhiên hờ hờ đáp: “Đúng là có chuyện này, đó chỉ là một cấp dưỡng ở trường quay, ngày hôm đó có mưa to, chỉ có một mình con trai cô ấy ở nhà, cô ấy không yên lòng, tôi liền thuận đường đưa cô ấy về nhà... nói đến thật cảm động nha, con trai của cô ấy vừa ngoan lại vừa đẹp, tôi đối với người bạn nhỏ đó rất có cảm tình.”

Dưới khán đài chợt cười ầm lên.

Cười được một lát thì mọi người lại thay đổi mục tiêu, lại bắt đầu quay qua khám phá nữ chính Trịnh Dụ Hoa cùng nam phụ Hoắc Triệu Minh có hay không có mối quan hệ mật thiết, hai người kia chỉ mỉm cười đáp lại.

Diệp Gia Đình lặng lẽ xem thường nhìn Lý Hạo Nhiên, cảm giác như anh ta đang mượn cơ hội để chế nhạo mình. Cô là mẹ của Diệp Ba Ni, nói cô là cấp dưỡng cũng không sai, nhưng sao nghe giống như lúc này Lý Hạo Nhiên đang nói về một bà cô lớn tuổi không bằng.

Lý Hạo Nhiên thế nhưng rất nhỏ mọn, lựa lúc không ai nhìn thấy, lập tức hướng về cô không dấu vết mà chau mày, cười hả hê.

Diệp Gia Đình không dám làm loạn trên khán đài, nên không thể làm gì khác hơn là buồn bực quay đầu đi.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, phó đạo diễn Vương tới gọi Diệp Gia Đình: “Tiểu Đình à, biểu hiện hôm nay không tệ, đứng ở trên khán đài rất đẹp. Chuẩn bị tiến hành tiệc đóng máy, cô đừng đi, cùng nhau tham gia thôi.”

Diệp Gia Đình nghĩ thầm đây là nói tôi giả dạng bình hoa không tệ sao? Tâm tình cô tốt, nên cho là làm bình hoa cũng là một công việc, không phải ai cũng có thể làm được, tối thiểu cũng phải có vẻ bề ngoài xinh đẹp, cho nên không chút ngần ngại nào, cảm ơn một tiếng, đang muốn từ chối buổi tiệc không muốn tham gia, muốn trở về nhà sớm để đón con trai, chợt thấy tiểu Lưu trợ lý của Lý Hạo Nhiên cầm túi xách của cô đang vẫy vẫy tay với cô.

Cô vội vàng chào hỏi cùng với phó đạo diễn Lưu rồi chạy qua, hỏi tiểu Lưu: “Gọi tôi có chuyện gì?”

Tiểu Lưu đưa túi xách cho cô: “Diệp tiểu thư, điện thoại của cô quên tắt, từ lúc bắt đầu họp báo đã không ngừng reo, tôi cũng không dám chạm vào chỉ biết để nó kêu, cô bây giờ xem một chút đi, chắc là có người có việc gấp cần tìm cô.”

Diệp Gia Đình bởi vì có con trai ở nhà trẻ cho nên bị giáo viên yêu cầu luôn giữ điện thoại trong tình trạng mở máy, để phòng lúc đứa bé có chuyện gì có thể liên lạc được với người lớn, cho nên cô chưa bao giờ tắt máy, nghe thấy lời này cô vội vàng lấy điện thoại ra nhìn, quả nhiên là điện thoại ở nhà trả của Ba Ni gọi tới, trong lòng vô cùng căng thẳng, ở ngay trước mặt tiểu Lưu cô liền gọi điện thoại: “Alo, cô giáo Triệu, thật xin lỗi, lúc này tôi bận chút chuyện không có nghe thấy tiếng điện thoại di động kêu, Ba Ni xảy ra chuyện gì sao?”

Giọng nói của cô giáo Triệu ở đầu bên kia có chút nóng nảy: “Mẹ Ba Ni, Ba Ni nhà chị đánh nhau cùng với một bạn học khác, cả hai cùng bị thương, vô cùng ồn ào, người lớn nhà bên kia đã tới, chị mau chạy tới đây một chuyến đi.”

“Cái gì!! Ba Ni bị thương? Là thằng bé đánh người ta hay là người ta đánh nó? Có nghiêm trọng không? Bị thương ở chỗ nào?” Diệp Gia Đình gấp gáp.

Bên cô giáo Triệu âm ỉ, giống như là có tiếng gậy gõ của mấy người lớn, cô giáo Triệu nôn nóng: “Mẹ Ba Ni, trong điện thoại không tiện nói, chị mau chạy tới một chuyến đi!! Chuyện này chúng tôi giải quyết không nổi.”

“Được được, tôi lập tức qua.”

Diệp Gia Đình bắt lấy tiểu Lưu, cầu xin cậu ta đi nói với phó đạo diễn Vương một tiếng rồi co cẳng chạy thẳng.

Khác sạn mở hộp báo nằm ở phía Tây nội thành, khoảng cách rất xa với nhà trẻ của Diệp Ba Ni, chỉ là Diệp Gia Đình lúc này cũng không thèm để ý đến giá xe taxi đắt đỏ, sau khi chạy ra ngoài đường, không ngừng vẫy xe, chỉ là mấy chiếc xe chạy qua đều đã có người ngồi, mà đường ngược lại thì có xe trống.

Diệp Gia Đình xoa mồ hôi trên trán, quyết định sẽ đi qua bên kia đường đón xe, dường như bên kia có nhiều taxi trống hơn một chút.

Vừa nhắc chân tính băng qua đường, một chiếc xe đen nhánh bóng loáng dừng trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống lộ ra khuôn mặt của Diệp Thừa Trạch cùng giọng nói không vui: “Diệp Gia Đình, em bao nhiêu tuổi rồi. Đây là đường lớn, bên kia có cầu vượt, em ở chỗ nhiều xe như này chạy loạn cái gì.”

“Con tôi ở nhà trẻ xảy ra chút chuyện, tôi vội vàng chạy qua đó.” Diệp Gia Đình không có tâm tình nào loạn cùng anh ta: “Bên này không bắt được taxi, tôi muốn qua bên đường chờ một chút.”

Diệp Thừa Trạch liếc nhìn cô một cái, thấy phong cách của em gái so với lần trước tăng không ít, váy áo nghiêm túc, giày cao gót, trên mặt cũng trang điểm, vô cùng xinh đẹp, cuối cùng cũng không giống như công nhân lao động nữa, lại có phong thái như trước kia, nhưng trên mặt lại có bộ dạng hoảng loạn, mồ hôi cũng chảy xuống, lần trước bị bốn hoa rơi trúng người cũng không giống như vậy, anh ta vội mở cửa xe: “Lên đi, anh đưa em đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Edit: Thiên Kết

Diệp Gia Đình ngồi trên xe Diệp Thừa Trạch gọi điện cho nhà trẻ một lần nữa: “Cô giáo Triệu, tôi là mẹ của Ba Ni, bây giờ tôi đang trên đường tới, rất nhanh sẽ tới nhà trẻ, cô có thể nói cho tôi biết trước tình hình cụ thể, Ba Ni bị thương ở đâu rồi? Nghiêm trọng không?”

Bên cô giáo Triệu vẫn còn đang hò hét âm ỉ, nói chuyện cũng không nghe rõ: “Ba Ni ở trên đầu gối---, bạn nhỏ khác thì bị trên mặt...chao ôi? Mẹ. mẹ Tư Ý, chị đừng cướp điện thoại a-....”

Một giọng nói tức giận vang lên ở đầu bên kia điện thoại, làm tai Diệp Gia Đình chấn động, không gian yên tĩnh bên trong xe cũng có thể nghe thấy âm thanh tức giận sắc bén kia: “Cô chính là người nhà của thằng bé đánh người? Cô dạy con mình kiểu gì vậy? Sao lại dã man như vậy. Còn nhỏ như vậy đã đánh người. Trưởng thành sẽ không đi giết người phóng hỏa chứ.”

Diệp Gia Đình không vui, cầm điện thoại gần hơn chút nữa nói: “Vị phụ huynh này, sao cô có thể nói như vậy. Là trẻ con đánh nhau. Cô giáo đã nói cả hai cùng bị thương, vậy con của cô khẳng định cũng ra tay.”

Bên này vừa nói xong, lập tức nghe thấy tiếng la hét với cường độ lớn, Diệp Gia Đình không thể không nhắc điện thoại cách xa mình nhĩ một chút, dù vậy, vẫn có thể nghe được tiếng nói trong loa truyền tới: “Là thằng nhóc dã man nhà cô động thủ trước, con nhà tôi chẳng lẽ phải đứng im chịu đánh sao? Chính cô tới xem một chút đi, mặt con tôi đã không còn hình dáng gì. Tôi nói cho cô biết, bảo bối nhà tôi không thể bị ức hiếp, con tôi nếu bị lưu lại âm ảnh trong lòng tôi nhất định sẽ không tha cho các người. Con trai cô trước mắt phải ở trước lớp trước cô giáo và các bạn học xin lỗi con tôi. Cô cũng phải xin lỗi, sau đó sẽ tính sau—“

Bên cạnh chợt xuất hiện một bàn tay với sang cúp điện thoại của Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình buồn bực nhìn Diệp Thừa Trạch: “Anh làm gì vậy?”

Diệp Thừa Trạch bất mãn: “Âm ỉ chết được, thứ người như vậy em tiếp điện thoại làm cái gì?”

“Tôi muốn nói cho cô ta biết đừng có mơ mộng, sau đó sẽ cúp.”

Diệp Thừa Trạch: “-....”

Đến nhà trẻ, bộ dáng cô giáo Triệu vô cùng lo lắng chờ ở cửa, Diệp Gia Đình mở cửa xe đi vào trong: “Mẹ Ba Ni, cũng may chị đã tới, phụ huynh của bạn nhỏ kia quá hung hăng, chúng tôi hết cách rồi, không thể làm gì khác hơn là đưa chị ta tới phòng của hiệu trưởng ngồi. Cô giáo Vương cùng với Ba Ni đang ở trong phòng học đợi chị.”

Diệp Gia Đình biết nhà trẻ sợ gánh trách nhiệm, cho nên trong khi mình không có ở đây đã tách Diệp Ba Ni và phụ huynh của đứa bé kia ra, cô gật đầu một cái: “Được, để tôi đi gặp Ba Ni trước một chút, sau đó chúng ta sẽ từ từ giải quyết vấn đề.”

Diệp Ba Ni không có chịu thương tổn gì lớn, sức lực của trẻ con có hạn, đánh nhau cũng không gây ra vết thương nặng gì, thằng bé là bị té nên đầu gối bị trầy một mảnh da, ống quần được xắn lên, trên bắp chân trắng nõn máu me nhầy nhụa, nhìn hết sức đau lòng.

Diệp Gia Đình hít vào một hơi, nhìn vết thương trên chân con trai thì khó chịu, hận không thể đổi thành bản thân mình bị trầy da, cẩn thận hỏi: “Ba Ni, có đau không?”

Diệp Ba Ni gật đầu, rất trầm tĩnh trả lời: “Đau.”

“Ai.” Diệp Gia Đình xoa xoa tay: “Làm sao con lại đánh nhau với bạn, vì chuyện gì vậy?”

Diệp Ba Ni không đáp, chỉ là không đổi nét mặt cúi đầu về phía cô.

Diệp Gia Đình vội vàng ôm nó từ ghế nhỏ lên, đi về phía cô giáo nói: “Cô giáo Vương, cảm ơn cô đã ở đây chăm sóc thằng bé.”

Cô giáo Vương là một cô giáo trẻ tuổi tốt tính, bình thường rất kiên nhẫn với các bạn nhỏ, lúc này liền cười cười: “Đừng khách khí như vậy, đúng rồi, mọi người đi tới chỗ viện trưởng đi, chuyện này vẫn phải để người lớn hai bên giải quyết mới được.”

Diệp Ba Ni ôm cổ Diệp Gia Đình, tựa mặt vào vai cô, Diệp Gia Đình biết là thằng bé muốn thả lỏng, đi hỏi cô giáo Triệu trước: “Tại sao bọn chúng lại đánh nhau như vậy?”

Cô giáo Triệu cười khổ: “Không biết, Ba Ni không có nói, mà người bạn nhỏ kia nói thì mọi người lại không hiểu, nhưng mà trẻ con bây giờ ở nhà đều được cưng chiều, ai cũng không muốn chịu vất vả, rất dễ dẫn đến đánh nhau, đặc biệt là những bé trai hiếu động, chúng tôi không để ý cũng không được, nhưng hôm nay Ba Ni đánh An Tư Ý rất kịch liệt.” Cô ấy nhỏ giọng nói với Diệp Gia Đình: “Theo như Tư Ý nói, đây không phải là lần đầu tiên Ba Ni đánh nó, cho nên mẹ thằng bé mới tức giận như vậy.”

Diệp Gia Đình kinh ngạc, nghiêng đầu hỏi con trai: “Ba Ni, con và An Tư Ý tại sao lại đánh nhau? Trước kia con cũng đánh người ta?”

Diệp Ba Ni quay mặt đi chỗ khác, không để ý tới.

Diệp Gia Đình thở dài, nói với cô giáo Triệu: “Ba Ni của chúng tôi rất ngoan, huống chi bộ dáng của nó như thế này, tôi cảm thấy thằng bé là người bình thường trong lớp, không mập, cũng không phải là người thích đánh nhau.”

Lời này ngược lại cô giáo Triệu lại tán thành: “Tôi cũng cảm thấy như vậy.” Thế giới của trẻ con vô cùng đơn thuần, chỉ cần liếc mắt qua là hiểu, quy tắc lấy mạnh uy hiếp yếu chính là quy tắc đơn giản nguyên thủy, thân thể cao lớn khỏe mạnh chính là lợi thế, cũng tự nhiên thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề, đối với đồ chơi yêu thích, đồ ăn vặt yêu thích, dùng cách cướp đoạt tự nhiên sẽ có hiệu quả cao nhất.

Trong phòng làm việc của Viện trưởng đang có một người phụ nữ dáng người mập lùn quắc mắt nhìn trừng trừng, bên cạnh còn có một đứa bé trai đang khóc, trên mặt bị trầy một mảng, còn có vết máu mũi đang chảy.

Người phụ nữ mập lùn vừa nhìn thấy cô giáo Triệu cùng với Diệp Gia Đình đi vào liền lập tức nhảy lên: “Chính là con cô đánh An Tư Ý nhà tôi. Lúc này cô còn cúp điện thoại của tôi. Tới đây, tới đây nhìn đi, cô muốn giải quyết sao.” Nói xong vội đẩy con trai ra.

Đứa bé gọi là An Tư Ý nhìn dáng vóc cũng không khác Diệp Ba Ni cho lắm, nhìn còn có phần phúng phính hơn, vừa bị mẹ lớn giọng gọi, miệng thằng bé lại muốn khóc lên.

Diệp Gia Đình cau mày, hơi nghiêng người qua, kéo ống quần Diệp Ba Ni lên để lộ ra đầu gối bị thương: “Con nít khó tránh khỏi ầm ĩ, con tôi cũng bị thương ở chân, muốn giáo dục thì nên giáo dục cả hai đứa mới đúng.”

Mẹ An Tư Ý nhất định không buông tha, lớn tiếng: “Không giống nhau, là con trai cô đánh con tôi trước. Nhìn xem nó đánh An Tư Ý thành cái dạng gì rồi. Muốn nói một vài câu cho qua. Không có cửa đâu.” Nói xong bà ta móc điện thoại ra: “Này. Ông đã tới chưa? Tôi đang ở trên lầu, phòng làm việc của viện trưởng ở lầu hai. Mau lại đây, người đàn bà này muốn ăn vạ.” Hình như bà ta còn gọi người đến giúp một tay.

Viện trưởng trường mầm non là một người phụ nữ trung niên đeo kính, đứng lên hòa giải, kiên nhẫn nói: “Mẹ An Tư Ý, chị cứ bình tĩnh chớ nóng vội, không phải chúng tôi cũng mới nói cho chị nghe sao? Trẻ con khó tránh khỏi xích mích, hai bạn nhỏ đánh nhau một trận qua một hai ngày lại hòa thuận, cùng nhau chơi đùa vui vẻ, người lớn hai nhà tức giận tổn thương hòa khí là không đáng. Không bằng chị và mẹ Diệp Ba Ni bắt tay giải hòa một cái, sau đó cùng trở về nói chuyện với con mình, nói cho chúng hiểu sau này nếu có chuyện gì thì cần đi tìm cô giáo, không nên đánh nhau.”

Đang nói chuyện, bên ngoài chợt có một người đàn ông trung niên khỏe mạnh, mặc áo sơ mi kẻ ca - rô đỏ thẫm, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng chói mắt xông vào lớn tiếng: “Ai đánh Tư Ý nhà chúng ta rồi còn muốn ăn vạ.” Quay đầu nhìn quanh phòng một vòng rồi trừng mắt nhìn Diệp Gia Đình: “Cô, đúng không. Cô dạy con mình như vậy sao. Không có lễ nghĩa phép tắc gì cả.”

Diệp Gia Đình cũng trừng mắt lại: “Con tôi rất ngoan.”

Khí thế người đàn ông kia vô cùng lớn, giống như ác bá muốn giơ tay lên đẩy Diệp Gia Đình: “Để xem hôm nay cô nói chuyện ra làm sao. Hôm nay không cho chúng tôi biện pháp giải quyết hài lòng thì đừng ai nghĩ sẽ đi được.”

Diệp Gia Đình ôm con trai hết sức nhanh nhẹn nghiêng người né qua một bên, sau lưng chợt xuất hiện một cánh tay đỡ lấy bàn tay của người đàn ông trung niên kia, Diệp Thừa Trạch trầm giọng trách cứ: “Ông làm cái gì thế.”

Người đàn ông “Hây a” một tiếng: “Muốn đánh nhau phải không.” Ông ta nhìn thấy diện mạo lịch sự của Diệp Thừa Trạch, trời rất nóng mà còn mặc tây trang thẳng thớm làm cho người khác nhìn vào sẽ khẳng định dễ bắt nạt nên mới xắn tay áo lên: “Tối đi, ai sợ ai.”

Viện trưởng nhà trẻ và cô giáo Triệu vội kêu lên, giữ khoảng cách an toàn đứng bên ngoài khuyên can: “Hai vị, bình tĩnh. Bình tĩnh. Đây nhà nhà trẻ, xin chú ý, không nên động chân động tay.”

Diệp Thừa Trạch khinh miệt nhìn đối phương một cái, kéo Diệp Gia Đình lui về phía sau một bước, người tài xấn nhảy giờ đứng yên lặng bên cạnh liền tiến lên trước mặt, ưỡn ngực hất cằm, giơ tay khẽ bẻ khớp tay một chút, thể nhưng lại phát ra từng tiếng rắc rắc.

Tài xế của Diệp Thừa Trạch chính là vệ sĩ, đã được trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, nhìn qua đã biết là người luyện võ, chỉ chốc lát đã đàn áp người đàn ông trung niên lúc này còn phách lối, hoảng sợ mà lùi về sau hai bước: “Anh là ai? Chuyện của hai bên cha mẹ chúng tôi, không cần người ngoài can dự vào.”

Ông ta vừa đi vào đã náo loạn, cũng không để cho ai kịp giới thiệu, dĩ nhiên đem Diệp Thừa Trạch cùng Diệp Gia Đình bị nhận định là cha mẹ của Diệp Ba Ni.

Diệp Thừa Trạch cũng lười giải thích với ông ta, hừ lạnh một tiếng: “Đây là vệ sĩ của tôi, ông biết điều thì mang con mình về đi, nếu như vẫn còn muốn làm loạn thì cũng được, chúng ta đi tìm chỗ nào đó để nói đạo lý. Chân con nhà tôi cũng bị thương tôi đang muốn mấy người chịu trách nhiệm. Tôi không đánh trẻ con, để một chân của người lớn ở lại thì coi như hòa nhau.”

Người đàn ông trung niên kia có lẽ bởi vì trung tuổi mới sinh được một đứa con trai, cho nên cực kỳ cưng chiều đối với con trai, nghe thấy vợ hùng hùng hổ hổ gọi điện thoại nói con trai bị bạn học đánh thì hung hăng chạy tới ra mặt thay cho con trai, không ngờ lại đụng phải một người không chọc nổi.

Người bình thường làm gì có ai ra khỏi cửa mang theo vệ sĩ?

Nhất thời dừng khí bị đâm thủng, người đàn ông trung niên lùi về sau vài bước ôm lấy An Tư Ý, sau đó gọi vợ: “Đi đi, đều là người lớn, náo loạn cái gì, chuyện nhỏ như này có gì để mà gây. Về nhà lấy túi chườm nước đá, chườm mặt cho con trai.”

Diệp Thừa Trạch xùy một tiếng: “Miệng cộp gan thỏ.”

Diệp Gia Đình cảm thấy mấy câu nói của Diệp Thừa Trạch quá mức dọa người, có hiệu quả rất tốt, chẳng những hù dọa ba An Tư Ý mà ngay cả cô giáo Triệu cũng tỏ vẻ sợ sệt, muốn giải thích cùng họ mấy câu, nhưng lại bị Diệp Ba Ni lên tiếng: “Mẹ, miệng cộp gan thỏ là có ý gì?”

“Cái này á.” Diệp Gia Đình suy nghĩ: “Ý nói một người có bề ngoài vô cùng hung dữ nhưng thật ra không hề đáng sợ chút nào, đến lúc thật sự cần đánh nhau thì lại không dám.”

Diệp Ba Ni như suy nghĩ cái gì đó rồi gật đầu một cái: “Chính là ba An Tư Ý.”

Cứ như vậy lộn xộn thêm một lát, Diệp Thừa Trạch cùng viện trưởng khách khí tạm biệt, mang theo tài xế kiêm vệ sĩ đi, lúc này khi viện trưởng nghe thấy những lời nói ác độc của anh thì có chút lo lắng, mặc dù cảm thấy người này rất lịch sự, cử chỉ lời nói đều rất phong độ, nhưng cũng không dám chậm trễ, lập tức gấp gấp tiễn anh ta ra cửa: “Trẻ con có chút mâu thuẫn là chuyện bình thường, vừa này cha mẹ An tư Ý có chút kích động, hai người chớ để ý, hai đứa trẻ là bạn học, tất cả đều muốn hòa thuận....”

Diệp Thừa Trạch cảm thấy có chút phiền phức không kiên nhẫn gọi Diệp Gia Đình: “Đi thôi.”

Diệp Gia Đình ngại ngừng hỏi cô giáo Triệu: “Cô giáo Triệu, cô có cái túi lớn nào không, cho tôi mượn đựng chút đồ.”

Viện trưởng vừa nghe thấy đã thuận tay cầm lấy một cái túi giấy bên tường, lấy đồ của mình ở bên trong ra: “Cô xem cái túi này có vừa không? Tôi chỉ có cái này thôi.”

Diệp Gia Đình vội nói cảm ơn: “Được rồi, cảm ơn cô, viện trưởng Mễ.”

Diệp Thừa Trạch đi trước, Diệp Gia Đình ôm con trai xách túi giấy đi phía sau, vệ sĩ đi sau cùng, chờ mấy người đi ra tới sân trường viện trưởng cùng cô giáo Triệu liếc nhau thở phào một cái, thầm nghĩ bây giờ nhà trẻ thật không dễ làm, trẻ con nhà nào cũng đều là bảo bối, chỉ cần trầy chút da cũng là chuyện lớn, mà người lớn thì lại càng lợi hại khó dây dưa.

May mà lần nào loạn này cũng trôi qua.

Diệp Thừa Trạch ở trong hành lang hỏi Diệp Gia Đình: “Em lấy túi giấy làm gì.”

Diệp Gia Đình đặt Diệp Ba Ni xuống đất một lát, thuận tay cởi giày cao gót tám cm xuống: “Ba Ni bị thương ở chân, tôi phải bế nó, sợ mang giày đi không được, cho nên lấy túi bỏ giày vào.”

Diệp thừa Trạch nhìn cô hẳn là có ý muốn đi chân không, khoe miệng giật giật, dứt khoát cúi người ôm lấy cháu ngoại nhỏ bé, quay người đi: “Đi giày vào, đi chân trần thì còn ra cái thể thống gì.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Edit: Thiên Kết.

Diệp Gia Đình vội mang giày cao gót vào, nhắc chân đuổi theo Diệp Thừa Trạch, muốn nói anh ta đừng ôm loạn thằng bé, bình thường Ba Ni không chịu để cho người lạ ôm.

Lại phát hiện con trai đã nằm yên ổn trong lòng Diệp Thừa Trạch, một cái tay nhỏ còn vắt lên bờ vai anh, cũng không có ý tứ ghét bỏ.

Diệp Gia Đình rất là buồn bực, trong trí nhớ của cô Ba Ni và Diệp Thừa Trạch chưa từng gặp nhau mới đúng.

Sau khi lên xe, Diệp Thừa Trạch để Diệp Ba Ni cùng Diệp Gia Đình ngồi ở phía sau với anh ta, sau đó bảo Diệp Gia Đình nói địa chỉ: “Em bây giờ đang ở đâu vậy? Nói địa chỉ cho A Dũng biết đi.”

Diệp Gia Đình nói địa chỉ của mình, cúi đầu xuống thì thấy Diệp Ba Ni đang mở to mắt nhìn mình: “Sao vậy, Ba Ni? Đau chân sao?”

Diệp Ba Ni đưa mắt nhìn Diệp Thừa Trạch lại chuyển mắt qua nhìn cô.

Sau khi Diệp Gia Đình sống cùng với Diệp ba Ni vài tháng, năng lực giải mã ánh mắt của thằng bé đã tiến bộ vượt bậc, lập tức hiểu, vội nói cho nó biết: “Đây là bác của con.”

“Bác?” Diệp Ba Ni vẫn mở to mắt nhìn Diệp Gia Đình, đoán chừng là không hiểu.

“Chính là anh trai của mẹ, là người thân của con, con phải gọi anh trai của mẹ là bác.” Diệp Gia Đình giải thích.

Diệp Thừa Trạch liếc mắt nhìn ngoài xe, giống như đang nhìn quang cảnh thành phố, nhưng lỗ tai cũng không nhàn rỗi, đem hết mọi âm thanh nghe được rất rõ ràng, nghe Diệp Gia Đình hết sức tự nhiên nói con trai cô gọi anh là bác, không ngờ Diệp Gia Đình còn có thể để con trai nhận người bác này.

Diệp Ba Ni rất nhanh chóng nói ra khúc mắc: “Không giống, chưa từng gặp qua.”

“Khụ.” Diệp Gia Đình che miệng tăng hắng một cái: “Cái này không phải là thấy rồi hay chưa, trước kia... bác con rất bận, mẹ cũng rất bận, cho nên không có thời gian rảnh dẫn con đến gặp mặt, hôm nay bác tới trường giải quyết chuyện đánh nhau của con với bạn học, con phải cảm ơn bác.”

Diệp Ba Ni rất nghe lời, quay đầu, mặt không chút thay đổi ngọt ngào nói với Diệp Thừa Trạch: “Cảm ơn bác.” Giống như đang cảm ơn bác của người khác.

Diệp Thừa Trạch không tự chủ đưa tay ra sờ sờ đầu của nó, da Diệp ba Ni trắng nhưng tóc rất đen, vì là trẻ con nên tóc rất mềm, lúc sờ vào làm cho lòng anh có cảm giác như mềm mại đi vài phần.

Kể từ khi ông chủ ôm con trai của Diệp tiểu thư từ nhà trẻ ra, tính tò mò liền dâng cao, tài xế vừa lái xe vừa dừng đứng lỗ tai lên, khi nghe thấy tiếng ‘bác’ thì cảm dường như muốn rơi xuống tay lái, các loại phiên bản về tình yêu của ông chủ, sinh ra con riêng hoàn toàn bị sục đổ, thì ra người phụ nữ này chính là kẻ tử thù trong truyền thuyết của ông chủ.

Một năm trước A Dũng mới tới làm việc bên cạnh Diệp Thừa Trạch, cho nên chưa từng có cơ hội nhìn thấy Diệp Gia Đình, chỉ nghe nói Diệp Thừa Trạch có một người em gái, thừa kế tài sản kếch xù, đáng tiếc cả ngày không làm được chuyện gì đáng hoàng, giống như tất cả những con nhà giàu bị làm hư khác, chỉ biết tiêu tiền như nước, quan hệ với anh trai Diệp Thừa Trạch cực xấu. Thời gian trước có nghe nói Diệp Thừa Trạch thu mua tất cả cổ phần Diệp thị của cô ta, bởi vì cô ta đầu tư sai lầm mà phá sản,

A Dũng sờ mũi một cái, đạp cần ga, tăng tốc độ xe, vừa kịp điều chỉnh suy nghĩ của mình, đem phiên bản người tình cùng con riêng lãng mạn đổi thành ân oán anh em hào môn.

Phải biết, công việc này đối với anh ta mặc dù có tiền lương khả quan, nhưng vô cùng nhàm chán, có hai người đồng nghiệp để đổi ca chứ không thường làm việc chung, cho nên phải tự mình tìm chuyện tiêu khiển mỗi ngày, không có việc gì thì thám thính chuyện bát quái của Diệp Thừa Trạch cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhà trẻ cách nhà của Diệp Gia Đình rất gần, năm phút sau xe đã đậu dưới lầu.

Diệp Ba Ni bị thương ở đầu gối, không chịu đi bộ, đưa hai tay ra rồi nhìn về phía Diệp Thừa Trạch, muốn anh ôm.

Diệp Thừa Trạch nhìn Diệp Gia Đình đang đi giày cao gót, tạm thời không muốn tính toán, mới ôm lấy Diệp Ba Ni rồi cùng Diệp Gia Đình đi vào thang máy lên lầu.

Nhìn xung quanh phòng trọ nhỏ của em gái, anh phát hiện nơi này nhỏ đến mức, liếc mắt nhìn thì phòng khách chỉ chừng mười mét vuông, nhưng được dọn dẹp hết sức sạch sẽ ngăn nắp, đồ dùng được bày biện thanh thoát, trên ghế salon vương vãi một vài món đồ chơi của trẻ con, làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

Diệp Ba Ni vừa vào cửa đã ngồi xuống ghế sofa, ngẩng đầu lên: “Mẹ, đói bụng.”

Diệp Gia Đình vội đi xuống phòng bếp pha cho nó một ly sữa bò nóng, lấy một phần bánh xốp hoa quả mới nướng hôm qua, đặt trước mặt Diệp Ba Ni: “Ăn đi.”

Sắp xếp xong cho Diệp Ba Ni, cô xoay người pha trà mời Diệp Thừa Trạch, cho dù cô có cảm thấy Diệp Thừa Trạch có gì đó bất thường thì hôm nay cũng là Diệp Thừa Trạch giúp cô, nên nói cảm ơn.

Diệp Gia Đình vừa ngày hôm nay thật ra thì không có thành kiến gì đối với anh trai, chỉ là theo thói quen, khi gặp mặt anh ta liền khó chịu, cô cố gắng vượt qua những thứ cảm xúc kia, giọng nói có chút mềm mỏng: “Hôm nay... hôm nay cảm ơn anh, tôi không ngờ, anh nguyện ý giúp tôi.”

Diệp Thừa Trạch im lặng, chính anh ta cũng không nghĩ đến, mọi chuyện đều đột ngột xảy ra, lúc đầu là gặp Diệp Gia Đình lo lắng trên đường cái, sau đó muốn đưa cô đi một đoạn cũng không sao, khi đến nơi lại không biết vì sao mà cũng tiến vào, chuyện về sau cũng là thuận nước đẩy thuyền.

Anh ta chính là người kỳ quái như vậy, anh có thể trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau với Diệp Gia Đình, có thể vừa gặp mặt là chê cười lẫn nhau, cùng cô đấu sống đấu chết. Nhưng ngày hôm đó khi nhìn thấy dáng vẻ suy sụp của cô ở trường quay thì trong lòng lại căng thẳng, không kịp nghĩ ngợi đã tiến tới. Hôm nay trên xe nghe được mẹ An Tư Ý nạt nộ Diệp Gia Đình anh ta cũng rất hứng, mà cái người đàn ông kia cũng may là động tác của ông ta không đủ nhanh, không có đẩy ngã Diệp Gia Đình, nếu không Diệp Thừa Trạch sẽ thật sự sai về sĩ diện cánh tay ông ta xuống tại chỗ.

Loại tâm lý này có lẽ nên được gọi là ‘mình có thể khi dễ, người khác thì không thể’, tâm lý quái dị.

“Cái đó, anh đi theo tôi một vòng, đại khái cũng đói bụng, cũng khát nước rồi... tôi cũng pha cho anh ly sữa bò, điểm tâm mà Ba Ni ăn cũng không tệ, anh cũng ăn hai miếng, tôi cho ít bơ, ăn rất thơm nhưng lại không ngán, Ba Ni rất thích...” Diệp Gia Đình nhìn Diệp Thừa Trạch không trả lời, chỉ là trên mặt có vẻ kỳ quái nhìn cô, cô đành vắt hết óc tiếp tục khách sáo, lấy đồ ăn bình dân ra đãi khách: khách tới nhà phải mời ăn cái gì đó mới gọi là nhiệt tình.

Đợi đến khi cô thật sự bụng ly sữa tươi ra, Diệp Thừa Trạch cũng chuẩn bị đi, anh nhàn nhạt mà nói: “Em uống đi, anh đi đây.”

“À.” Diệp Gia Đình thở phào một hơi, cô cũng không cho là Diệp Thừa Trạch sẽ thật sự ngồi ăn điểm tâm nói chuyện phiếm cùng với bọn họ.

Diệp Ba Ni từ trên ghế salon nhảy xuống, chợt nhíu mày, là đau đớn từ đầu gối truyền đến, thằng bé lấy từ trong đĩa hai miếng bánh xốp hoa quả đưa cho Diệp Thừa Trạch.

Diệp Thừa Trạch cúi người xuống vỗ vỗ đầu của nó: “Ba Ni tự ăn đi, bác không thích cái này.”

Diệp Ba Ni chớp mắt, chợt đem một miếng bánh xốp nhét vào miệng của Diệp Thừa Trạch: “Ăn ngon.”

Diệp Thừa Trạch không thể ỏi ra, nhiệt tình khó chối không thể làm gì khác hơn là nhai một cái rồi nuốt xuống, miếng bánh xốp mặc dù không lớn nhưng ăn một miếng cũng có chút sượng, Diệp Gia Đình nín cười đem ly sữa đưa cho anh ta, nhìn Diệp Thừa Trạch nghiêm mặt uống một hơi hết nửa ly, sau đó đem cái ly trả lại cho cô, cũng không quay đầu lại mà đi ra.

Diệp Gia Đình chưa bao giờ thấy con trai nhiệt tình với ai như vậy, khi thấy cánh cửa đóng lại mới hỏi Diệp Ba Ni: “Ba Ni, tại sao hôm nay con lại hào phóng như vậy? Lần trước chú Trịnh tới, mẹ nói con đem bánh sofa cô la con thích cho chú ấy con đều không chịu.”

Mặt Diệp Ba Ni không biến sắc, lại bò lên ghế tiếp tục ăn điểm tâm: “Bác lợi hại.”

“Hừ.” Diệp Gia Đình không cho là đúng liền khoát khoát tay: “Cái loại ý vào có tiền là sĩ diện, con không cần học.” Chợt nhớ tới chuyện quan trọng còn chưa có hỏi: “Ba Ni, tại sao con lại đánh nhau với An Tư Ý? Cô giáo Triệu nói trước kia An Tư Ý cũng từng bị con đánh, có phải như vậy thật không?”

Diệp Ba Ni uống sữa tươi, sau đó gạt đầu, rồi cầm một miếng bánh xốp đưa vào miệng.

Diệp Gia Đình ôm chặt lấy mặt của nó: “Khẩu vị của con tốt, ăn thêm một miếng nữa thôi, không thì lát nữa sẽ không ăn được cơm tối.”

Diệp Ba Ni nói cho cô biết: “Con ăn nhiều, cho có sức khỏe.”

Diệp Gia Đình nhủ mầy hoài nghi: “Con muốn khỏe mạnh hơn nữa làm gì? Để đánh An Tư Ý?”

Diệp Ba Ni ừ một tiếng

“Tại sao?” Diệp Gia Đình hỏi tới.

“Đánh tới khi nó nghe lời.”

Diệp Gia Đình thật muốn té xỉu: “Cô giáo đều không quản sao?”

Diệp Ba Ni liếc nhìn cô một cái, ý giống như là cô đang hỏi một câu dư thừa: “Bí mật.”

“Vậy tại sao hôm nay không đánh An Tư Ý một cách bí mật, tại sao lại um sùm như vậy?”

“Nó cười tóc của con.”

Sau đó Diệp Gia Đình cũng không hỏi được gì nữa từ miệng Diệp Ba Ni.

Diệp Gia Đình mỗi ngày đều nhìn kiểu tóc dễ thương như con gái của con mình, thẳng nhóc này trong ngoài không đồng nhất, bên ngoài mảnh khảnh trắng nõn, xinh đẹp đều là giả, thực chất nó là đứa hiếu động trời sinh đã thích đánh nhau, mà hình như còn rất biết cách đánh, cần phải giáo dục thêm mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Edit: Tịnh Yên

Đứa bé xinh đẹp này là một thiếu niên bạo lực!

Việc này thật sự làm cho Diệp Gia Đình nhức đầu trọn cả một đêm, cuối cùng chỉ có thể quyết định trước tiên đem cái việc giáo dục gian nan này bỏ qua một bên, đừng có gấp, từ từ sẽ đến.

Ba Ni nhỏ như vậy, nếu giảng đạo lý sống cao cả với bé, thì bé cũng không thể nào hiểu hết. Ra lệnh ép buộc bé không cho phép đánh nhau với những bạn bè khác thì cũng không đúng lắm, khẳng định không chỉ có một mình Ba Ni là đứa trẻ hiếu chiến, nếu bị người khác khi dễ mà không được đánh trả thì sao, đó không phải là cách giáo dục tốt.

Kế hoạch của Diệp Gia Đình trong hai ngày nữa chính mình bớt thời gian làm chút điểm tâm đẹp mắt lại ngon miệng để Ba Ni đem đến nhà trẻ, bảo Diệp Ba Ni phát cho mấy đứa trẻ khác, coi như là an ủi những người bạn nhỏ đã từng bé đánh.

Nhà trẻ có quy định bắt thành văn, phạm là người bạn nhỏ nào sinh nhật hoặc là có chuyện gì muốn chúc mừng, sẽ mang cả hộp chocolate và kẹo vào nhà trẻ mời bạn bè. Trước khi tan học thầy giáo sẽ giành ra vài phút để bạn nhỏ kia mang đồ ăn đi phân phát cho mọi người, làm cho tình cảm của những người bạn bè tốt lên khi biết chia sẻ niềm vui với xung quanh, đồng thời cũng tiến hành gia tăng tình hữu nghị.

Cơ hồ không có đứa trẻ nào có thể cự tuyệt các món ăn ngon, Diệp Gia Đình tính toán cách hai tuần sẽ làm một món sở trường của mình, chút bánh ngọt để Diệp Ba Ni đi phát, sau một khoảng thời gian, nhất định hình tượng của bé sẽ được cải thiện rất nhiều trong mắt bạn bè, đồng thời giáo dục con trai có rất nhiều phương pháp sống chung với mọi người, bạo lực nên áp chế, chỉ gặp trường hợp bất đắc dĩ mới nên dùng.

Vừa vận công tác ở studio gần đoạn có một đoạn thời gian chờ duyệt, đoạn thời gian này Diệp Gia Đình hơi nhàn rỗi, lập tức cho Diệp Ba Ni nghỉ học hai ngày, muốn để vết thương trên đầu gối bé khép miệng mới đưa bé đến nhà trẻ.

Trong hai ngày này thời tiết sáng sủa, Diệp Gia Đình chạy xe đạp đưa Diệp Ba Ni đi qua công viên gần đó ăn cơm dã ngoại.

Diệp Ba Ni ngồi trên ghế dành cho thiếu nhi đặt ở phía sau.

Phía trước xe để giỏ thức ăn nặng trĩu, bên trong có bình đồ uống, một chút canh đã hâm nóng, một chút nước táo và cà rốt ép, còn có một bình nước chè ngọt; một hộp giữ ấm cho bánh hạnh nhân mới nướng sáng nay; còn có một cái mền giữ ấm chứa cá, tôm đã bóc vỏ và com, trong com bỏ thêm hạt bắp, hạt thông tạo cảm giác mới lạ.

Sau lưng Diệp Gia Đình còn đeo một bộ đồ chơi cho con trai, bên trong có cầu lông và điều gió.

Trang bị đầy đủ bắt đầu đến công viên, sau khi mở đệm ra, Diệp Ba Ni lập tức lấy lại tinh thần, không hề để tâm đến vết thương trên đùi, cũng không cần chơi cùng người khác, chính mình cầm lấy dây điều, dùng sức chạy trên bãi cỏ, cố gắng canh chừng rồi thả ra, chạy đã mệt sẽ trở về ngồi bên cạnh Diệp Gia Đình uống nước trái cây ăn bánh hạnh nhân.

Chơi được nửa chừng, lần nữa quay lại đã muốn ăn bánh ngọt, Diệp Gia Đình cho bé chiếc bánh vùng đen, chính mình đã quen xào bánh vùng đen và nhân hạch đào già nát, phối hợp với bột gạo nếp và bột móng ngựa, đường trắng nấu thành keo, hơn nữa để thêm Thanh Long lên tạo cảm giác mới lạ, đã dinh dưỡng hương vị lại ngọt ngào ngon miệng, làm cho Diệp Ba Ni yêu thích món đồ ngọt này nhất.

Diệp Gia Đình sờ sờ mái tóc đen dịu dàng của bé, trên mặt bé vẫn không biểu lộ cảm giác gì, bắt quá ánh mắt lóe sáng một chút, là một loại cảm xúc vô cùng vui vẻ, không khỏi cao hứng, cảm giác buổi sáng mình đã rời giường từ sáu giờ để chuẩn bị rất đáng giá.

Lúc này chuông điện thoại reo lên, Diệp Gia Đình lấy điện thoại cầm tay ra xem, là Trịnh Minh Duệ gọi tới, vì vậy cô vỗ vỗ con trai, để bé đi chơi còn mình nghe điện thoại.

"Alo, Minh Duệ."

Giọng nói đôn hậu của Trịnh Minh Duệ vang lên ở đầu dây bên kia, "Gia Đình, mấy ngày hôm trước em nói muốn tìm công việc ngắn hạn, loại làm hai ba tuần, anh đã giúp em hỏi thăm rồi, ngược lại có một công việc thủ lao không tồi, cũng không biết em còn duy trì suy nghĩ làm việc đó hay không?"

"Là việc gì?" Trong lòng Diệp Gia Đình đầy vui vẻ, mấy hôm trước Trịnh Minh Duệ đến thăm cô, cô ngẫu nhiên nói mình muốn tìm hai ba công việc để làm, không nghĩ tới quay về Trịnh Minh Duệ đã tìm giúp cô.

"Cái này, trong điện thoại nói không rõ ràng, buổi tối anh qua chỗ em chúng ta nói trực tiếp đi." Trịnh Minh Duệ đáp.

"Được, hai ngày nay em ở nhà rảnh rồi, lúc nào anh cũng có thể đến, chỉ cần gọi điện thoại trước cho em là được."

Ở đầu dây bên kia Trịnh Minh Duệ cười đến dịu dàng, "Gia Đình, bây giờ em thật giản dị và gần gũi, khoảng sáu giờ rưỡi anh sẽ tan làm"

Lúc Diệp Gia Đình làm com tối cô ý làm thêm một ít, lần trước Trịnh Minh Duệ tới cũng là sau khi tan việc, thái độ đã buông lỏng tự tại hơn hai lần gặp nhau trước rất nhiều, đồng ý ở lại ăn com với bọn họ, cho nên lần này Diệp Gia Đình cũng đã sớm làm com tối cho anh.

Bởi vì Diệp Ba Ni bắt bẻ việc ăn quả vật, nên mỗi buổi com Diệp Gia Đình đều dụng tâm để làm, ngẫu nhiên mời người ta ăn một bữa com cũng không phí nhiều công sức, thời gian hai ngày sung túc này cô cố ý chuẩn bị những thức ăn ngon hơn chút.

Trên bãi cỏ công viên để cho Diệp Ba Ni chơi thật vui vẻ sau đó cô đưa Diệp Ba Ni về ngủ trưa, Diệp Gia Đình thừa dịp không có gì làm chạy lòng vòng chợ mua thức ăn, mua các loại rau đắt tiền nhất, gà mái xa hoa, sau khi về nhà đem con gà bỏ vào nồi súp, đun nước lên cho nóng, rượu vàng, miếng gừng, nhanh chóng thêm nấm Kim Chiên, vài miếng nấm hương, nấm rom, nấm Khẩu Bắc, măng tì, hành cắt khúc, làm thành một nồi canh gà và nấm ngon miệng.

Phối hợp hai loại rau dưa, một đĩa chính cô dùng nước muối nấu ra năm mùi vị, bữa tối dinh dưỡng đã chuẩn bị tốt.

Trịnh Minh Duệ vừa vào cửa lập tức hít hít lỗ mũi, "Gia Đình, bữa tối em làm rất ngon, ngửi hương vị thật thơm"

Diệp Gia Đình cười cười, thoáng cái đã cảm thấy ngồi ở bên cạnh Diệp Ba Ni, "Làm được chút canh mát, Ba Ni ăn nhiều một chút, cũng không khó, mẹ nhìn thực đơn làm món gì đều là suy nghĩ vì con. Con ngồi bên này, ăn cùng mẹ đi."

Trong tay Trịnh Minh Duệ xách một túi lớn hoa quả đặt cạnh cửa, đi qua ngồi xuống, cảm thán, "Trước kia nằm mộng anh cũng không nghĩ đến có một ngày có thể ăn com cho tự Gia Đình làm" Sau khi ném mấy ngụm nghỉ ngơi, "Không nghĩ đến thực đơn có thể ăn ngon như vậy? Em thật sự có tài thiên phú."

Diệp Gia Đình nhớ tới Lý Hạo Nhiên cũng nói lời giống vậy, xem ra hiện tại tài nấu nướng của cô rất tốt. "Cũng không phải em tự nghĩ ra các món này, mà tham khảo rất nhiều tài liệu, sau khi đọc xong thì bắt chước làm theo, chủ yếu cần phải dùng trái tim. Nếu anh cũng ở bên cạnh con trai, anh làm com ăn ngon thì thằng bé sẽ ăn thêm chút, khẳng định tài nấu nướng của anh sẽ tăng ngay."

Nói xong rồi chính cô cũng cảm thán, trước kia tài nghệ nấu nướng của cô cũng không có gì đặc biệt, ngoại trừ nguyên nhân mình từng làm công ở tiệm bánh ra, tài nấu nướng chỉ biết một vài món ngoài, xào rau nấu com đều cực kỳ qua loa, dừng lại tại giai đoạn nấu canh, chủ yếu do lúc ấy cũng không nhiều thời gian rồi có thể cân nhắc đến việc nấu com.

Hiện tại rất khác biệt, cô luôn nấu com bằng trái tim, mặt Diệp Ba Ni không đổi sắc, ăn thêm mấy đĩa đã là một động lực rất lớn cho cô, đủ để nhắc nhở Diệp Gia Đình phải cẩn cù chăm chỉ, cẩn thận tỉ mỉ, bắt đầu từ việc mua thức ăn, so sánh giá cả, quan trọng nhất khi đi chợ chọn thức ăn phải chọn rau xanh tươi và thịt trứng ngon miệng nhất. Về đến nhà cũng không thể qua loa, rửa, pha, cắt, chế biến, gia vị, trình tự làm việc đều phải từ tốt trở lên. Nên cắt lát tuyệt không cắt miếng, nên ướp gia vị trước nửa tiếng mới để vào nồi thì nhất định sẽ ướp trước nửa tiếng, tình trạng ướp hai mươi lăm phút hoặc

ba mươi lăm phút nhất định không thể phát sinh; dầu phải nóng lên bảy độ thì sẽ nghiêm khắc đợi đến nhiệt độ thích hợp mới bỏ thức ăn vào để bọt khí bên trên dày, mặt dầu bắt đầu tỏa khói xanh.

Kỳ thật đều là chút món ăn gia đình, nhưng làm được theo sách mới hay, kỹ thuật cắt rau đúng, chỉnh độ lửa thích hợp, gia vị vừa đủ như thế mới có thể làm ra được món ăn ngon, nói cho cùng chính là phải dụng trái tim mà nấu nướng, nhất định phải có cảm xúc mới hoàn thành tốt.

Trịnh Minh Duệ giống như một người anh trai, mỉm cười lắc đầu, "Nuôi con cái phải phí nhiều công sức như thế, thật sự làm em mệt mỏi rồi."

"Thật sự có chút vất vả, nhưng không có gì, em nghĩ việc chăm sóc Ba Ni cũng là một niềm vui, cũng tốt cho thằng bé." Diệp Gia Đình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai càng ngày càng khỏe mạnh hơn lúc vừa đón thằng bé thì cô thật sự cảm thấy có thành tựu. Người bảo mẫu chăm sóc Ba Ni cũng tốt, không có bạc đãi bé, nhưng cuối cùng cũng không thể kiên nhẫn như cô, ngẫu nhiên làm cơm không hợp khẩu vị Diệp Ba Ni, bé không chịu ăn khẳng định cũng không cố gắng làm kỹ hơn một chút, thường xuyên bắt bé uống sữa cho đủ dinh dưỡng.

Sau khi buồn vài câu chuyện, rốt cuộc Trịnh Minh Duệ cũng nói về chuyện công việc "Gia Đình, anh nghe được có một gia đình ở khu Bắc Tạ muốn mướn một người làm việc nhà mà công việc chính là nấu ăn".

Bắc Tạ là khu nhà của những người giàu có, chỗ đó có người muốn thuê đầu bếp không kỳ quái, nhưng hiện tại Diệp Gia Đình không muốn đi làm phục vụ cho gia đình nào cả, tuy trước kia cô cũng đã từng làm công việc này, cũng không có gì gọi là thành kiến với công việc đó, nhưng hiện nên vì Diệp Ba Ni mà suy nghĩ, tận lực muốn tìm một công việc có thể diện hơn, tỷ như làm việc tạm thời ở studio đoàn phim, tuy những việc làm ở đó rất vất vả, nhưng nhìn chung làm cho Diệp Ba Ni không cần nói mẹ nó làm người nấu ăn cho gia đình người khác.

"Nấu cơm cho nhà người ta sao, em cảm thấy rất tốt nhưng có vẻ không phù hợp..." Diệp Gia Đình chần chờ. Gửi thanks Tieukhang | Re: [Trùng sinh] Nhật được 201 vạn - Tế Phẩm [15/74] 26.05.2015, 05:31

"Không phải, em hãy nghe anh nói hết đã" Trịnh Minh Duệ nói tiếp, "Nhà này nghe nói trước kia có một đầu bếp đột nhiên bị bệnh phải vào bệnh viện, trong nhà không có người nấu cơm, lại không có thói quen ăn cơm bên ngoài, nghe nói khẩu vị của chủ nhà này rất nhạt, các món ăn do chính người nhà làm mới ăn, các món ăn khác đều không thuận miệng, bình thường chị của bà ấy nấu đồ cũng không chịu ăn, đầu bếp trong tiệm nấu cơm thử qua hai lần thì nói không được, nói là các món ăn đẹp mắt trước mặt được nấu đúng lửa, nhưng dầu muối đồ gia vị quá nặng, rau xào quá mạnh, hầm cách thủy không có vị nhà. Cho nên bà chủ vội vàng muốn tìm một người có thể nấu ăn ổn, nấu được món ăn gia đình là tốt nhất, nếu như không thể thì có thể dạy cho người giúp việc lâu năm trong nhà, chỉ dạy một chút là được, thù lao rất tốt, lương tính theo tuần, một tuần hai ngàn đồng, bao phí taxi đi tới đi lui. Mỗi ngày phải đi làm trước giờ cơm tối, thuận tiện chỉ dạy thêm cho người giúp việc mới ở nơi này."

"Như vậy...." Diệp Gia Đình có chút dao động, từ một người giúp việc nhà biến thành người dạy nấu ăn cho người giúp việc gia đình chủ, cái này nghe cũng ổn, lượng công việc chủ yếu không lớn, lương không tồi.

"Lần trước ở nhà em nếm qua các món ăn em làm, cảm thấy tài nấu nướng của em rất tốt, cơ bản có thể đảm nhiệm." Trịnh Minh Duệ chú ý quan sát sắc mặt của cô, "Gia Đình, anh không có ý tứ gì, anh cũng không nhìn hoàn cảnh gì, vội vàng chỉ có thể giúp em tìm một chút tin tức về công việc, anh chỉ muốn cố gắng hết sức giúp đỡ em mà thôi, không có ý gì khác, em đừng để ý, nếu cảm thấy không thích hợp thì coi như anh chưa nói gì cả."

"Anh đừng nói như vậy" Diệp Gia Đình cho anh một nụ cười an ủi, "Trong khoảng thời gian gần đây anh đã giúp đỡ em rất nhiều, em phải cảm ơn anh mới đúng, em nghĩ nhà này muốn thuê đầu bếp kỳ thật không khó tìm, không ít người nấu ăn rất ngon biết làm các món sở trường của bà chủ, chỉ là bọn họ sốt ruột, cho nên trong khoảng thời gian ngắn không tìm thấy người thích hợp, em cảm thấy việc này không tồi, vừa vặn hai tuần lễ em đi thử một chút xem sao."

Trịnh Minh Duệ thờ dài một hơi, cũng lộ ra một nụ cười vui vẻ, "Được, ngày mai anh sẽ liên lạc với bọn họ một chút, có gì sẽ gọi điện thoại lại thông báo cho em, phòng chừng phải đi làm một bữa cơm cho người ta mềm thử."

Diệp Gia Đình đồng ý, "Được."

Trịnh Minh Duệ đi rồi, tâm tình Diệp Gia Đình rất tốt thu dọn bàn ăn, rửa bát đĩa xong, lau phòng bếp sạch sẽ rồi lấy đậu đỏ và đậu tây ra rửa bằng nước tinh khiết chuẩn bị cho món cháo sáng mai. Sau đó để tạp dề xuống, duỗi cái lưng mỏi nhừ, cuối cùng thì một ngày bận rộn trong phòng bếp cũng xong.

Ra đến phòng khách xem xét, đại khái Diệp Ba Ni cũng đã có một ngày chơi mệt mỏi, buổi tối sẽ không quậy phá, bé ngoan ngoãn mở ti vi ngồi ở trên sofa xem phim hoạt hình.

Diệp Gia Đình ôm bé từ trên ghế salon qua bên cạnh, "Ba Ni, cơm nước xong không thể ngồi như vậy, sẽ không tốt cho hệ tiêu hóa, hiện tại cũng sắp đến thời gian ngủ rồi, mẹ và con cùng nhau chơi xếp gỗ được không?"

Diệp Ba Ni đưa mắt nhìn cô, "Mẹ, nấu cơm mệt mỏi."

Mặc dù chỉ nghe câu trần thuật, nhưng Diệp Gia Đình biết là Diệp Ba Ni đang hỏi mình, phòng chừng vừa rồi bé nghe mấy câu Trịnh Gia Đình nói ở bàn cơm, rồi có suy nghĩ này.

Cúi người, rất thân mật nói với Diệp Ba Ni, "Không có đâu, mẹ rất thích nấu cơm cho Ba Ni."

"Chính là chú Trịnh nói mệt mỏi." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Ba Ni mơ hồ trở nên nghiêm túc.

Diệp Gia Đình ôm bé lên, ngồi trên sofa cùng bé, kiên nhẫn giải thích, "Chú Trịnh nói cũng không sai, làm việc tay chân nhiều sẽ mệt mỏi, nhưng bởi vì mẹ vui vẻ, cho nên nguyện ý hưởng thụ cái mệt mỏi này. Giống như con ngày hôm nay chơi đùa, chạy tới chạy lui, chạy trốn mệt chết đi được phải không?"

Diệp Ba Ni nhú chặt chân mày, cái đầu nhỏ không ngừng gật gù.

"Nhưng cũng làm cho con rất vui vẻ có đúng không?"

Diệp Ba Ni lại gật gù đầu.

"Cho nên con tình nguyện để mệt mỏi, đúng không?"

"Ừ." Lúc này ừ một tiếng, ánh mắt có chút buồn lòng.

Diệp Gia Đình cười đặt một nụ hôn xuống mặt bé "Mẹ nguyện ý làm cơm cũng giống như thế, mặc dù mẹ nấu cơm có chút mệt mỏi, nhưng Ba Ni thích ăn, mẹ lập tức vui vẻ, tình nguyện mệt mỏi một chút. Cho nên con không cần lo lắng, chỉ để ý đến việc ngoan ngoãn ăn và chơi là được! Đương nhiên, nếu có thể ít đánh nhau hơn thì càng tốt."

Diệp Ba Ni ôm cổ của cô, "Di Thâm không đáng yêu như mẹ, không làm đồ ăn thật ngon." Di Thâm là bảo mẫu từng chăm sóc Diệp Ba Ni, bé ở cùng bảo mẫu đôi khi phải ăn những món ăn không hợp khẩu vị, lúc ấy chỉ có thể uống sữa đỡ đói.

Diệp Gia Đình thở dài, "Di Thâm không phải là mẹ mà, nhưng đi ấy thật sự rất tốt với con, từ nay về sau gặp đi ấy phải lễ phép."

Diệp Ba Ni ông nói gà bà nói vịt, mở to hai mắt nhìn cô, "Con không muốn quay lại nhà đi Thâm."

Diệp Gia Đình đã giật mình, trong lòng căng thẳng, không nghĩ tới việc cho con trai hiểu lầm như vậy, từ nhỏ Diệp Ba Ni đã bị tổng cho người khác nuôi, nên rất mẫn cảm, quyết không thể làm cho bé tự nhiên lại nghĩ về đoạn thời gian sống cùng bảo mẫu được nếu không thẳng bé sẽ đau khổ.

Nghĩ đến nỗi đau của con trai, Diệp Gia Đình đã nghĩ dùng sức gõ gõ đầu của mình.... miệng mồm sao ngu ngốc như thế!

Lau lau mồ hôi, vội vàng ôm chặt thẳng bé "Ai nói muốn đưa con về lại nhà đi Thâm, từ nay về sau Ba Ni đều ở cùng mẹ, không đi đâu cả!"

"Mẹ cam đoan."

Diệp Gia Đình vạn phần trình trọng nói với bé, "Mẹ cam đoan!"

Đứng dậy, "Hiện tại đi tắm rửa, cho con được nghịch nước trong bồn tắm, cho con được hoạt động thoải mái sau khi ăn cơm xong?" Nhìn Diệp Ba Ni còn không lên tiếng, cô không ngừng cố gắng tăng thêm điều kiện nịnh nọt, "Đêm nay ngủ cùng với mẹ được không?"

"Được." Cuối cùng Diệp Ba Ni đã mở miệng. Diệp Gia Đình có thể cảm nhận được cái hạ vai buồn lòng cơ thể của thẳng bé, nhin không được nghiêng mặt cọ xát định đầu thẳng bé, cảm giác mềm mại ấm áp di chuyển nhanh chóng từ đầu óc đến đáy lòng.

Sáng sớm ngày thứ hai Trịnh Minh Duệ lập tức gọi điện thoại tới, bảo đã hẹn giúp Diệp Gia Đình, nói buổi chiều đi đến nhà của người kia làm cơm nếm thử, địa điểm cụ thể, thời gian thì sẽ có người trực tiếp gọi điện thoại di động đến cho cô.

Diệp Gia Đình âm thầm cảm thấy may mắn vì hôm nay cô đưa Diệp Ba Ni đến nhà trẻ, bằng không đầu thế nào đi được, trước gọi điện thoại cho người làm thêm giờ Chu Mai, bảo cô ấy khôi phục công tác đã tạm ngừng hai ngày nay, xế chiều đến nhà trẻ đón Diệp Ba Ni tan học.

Lần trước chồng Chu Mai bị tai nạn xe cộ may mắn không bị thương nặng, Chu Mai đến bệnh viện hai ngày trước vừa trở về tiếp tục công việc làm thêm của mình, Diệp Gia Đình cảm thấy cô làm rất được việc, Diệp Ba Ni cũng đã quen với cô ấy, cho nên vẫn để Chu Mai tiếp tục làm.

Diệp Gia Đình nói chuyện điện thoại với Chu Ma rồi lục lục chuẩn bị làm món ăn cho bữa tối, nếu lỡ như cô trở về muộn sẽ bảo Chu Mai cho Diệp Ba Ni ăn cơm trước.

Đang thái rau ở phòng bếp, nghe thấy chuông cửa reo lên, cô cảm thấy công tác quản lý của nhà trọ rất tốt, công tác an toàn đặt đúng chỗ, mỗi gia đình có một bộ thiết bị nổi thẳng với bộ đàm ở cửa lớn tầng dưới, có người ngoài tìm thì sẽ đứng trước lầu gọi lên, hộ gia đình có thể nghe xem người trông bộ đàm là ai, sau khi cảm thấy không có vấn đề thì mới mở cửa để cho người kia lên lầu.

Diệp Gia Đình lau tay đi xem là ai, trên màn hình dĩ nhiên là gương mặt của Lý Hạo Nhiên, vội vàng để người kia lên.

Lý Hạo Nhiên đang đeo kính mát, mặc quần jean bó sát người, bên ngoài khoác áo sơ mi trắng dạng thoải mái, vừa lạnh lùng lại vừa đẹp trai đi vào cửa, lên tiếng nói: "Hôm nay trong lúc tôi tiện đường đi ngang chỗ này, liền ghé thăm cô một chút. Sao ngày đó cô lại đột nhiên đi, Tiểu Lưu nói cô vừa nhận điện thoại xong cứ như chạy đến chân vội vàng chạy mất, anh ta phải thay cô đi giải thích với phó đạo diễn Vương."

"À, nhà trẻ Ba Ni gọi điện thoại tới nói thẳng bé đánh nhau với bạn bè, hai đứa đều bị thương, cho nên tôi không thể không vội?"

"Thẳng bé đánh nhau?" Lý Hạo Nhiên gãi gãi đầu, không cho là đúng, "Vậy thì có sao, vậy thì sao! Khi còn bé, những đứa bé nam thường hay đánh nhau."

Diệp Gia Đình tức giận, "Không phải con của anh, đương nhiên anh không cần lo lắng. Ba mẹ của đứa bé trai đánh nhau với nó đều đến, tức giận đến muốn chết, thiếu chút nữa đại não một trận rồi."

Lý Hạo Nhiên nhủ mày, "Còn có loại người này....?"

Chuông cửa đột nhiên lại vang lên, Diệp Gia Đình kỳ quái, ngoại trừ Trịnh Minh Duệ, Lý Hạo Nhiên có mấy lần đến chỗ này, và cái người đến đây đòi nợ ra thì không ai đến đây tìm cô, vậy người đó là ai?

Nhìn nhìn lại, trong màn hình hiện lên gương mặt quen thuộc, đúng là A Dũng – người lái xe cho Diệp Thừa Trạch, A Dũng rất khách khí chào hỏi trước, sau đó nói, "Cô Diệp, lần trước con trai của cô đi xe của tôi bị rơi một đôi giày, tôi đến để đưa lại."

"A, cảm ơn, đã làm phiền anh đã đến đây một chuyến rồi." Diệp Gia Đình cảm thấy Diệp Thừa Trạch chuyện bé xé ra to, vì hai đứa trẻ muốn lái xe mà đặc biệt tặng một đôi giày lái xe, bất quá vẫn tranh thủ thời gian mở cửa.

Chờ đến lúc A Dũng đi lên, Diệp Gia Đình mới phát hiện cũng không phải là tặng một đôi giày đơn giản như vậy, trong tay anh ta là cả một thùng giấy, sau lưng còn theo hai người nữa, trong tay mỗi người cũng xách một thùng giấy lớn, nhìn cũng không nhẹ.

Đem ba cái thùng giấy lớn đặt xuống mặt sàn phòng khách xong, A Dũng dùng tay áo lau lau mồ hôi trên trán, lúc này mới móc từ trong túi tiền ra một đôi giày nhỏ đưa cho Diệp Gia Đình, "Đôi giày lần trước bị rơi lại."

Diệp Gia Đình thuận tay tiếp nhận, kinh ngạc chỉ trên mặt đất, "Những thứ này cái gì?"

"Là chút lễ vật nhỏ ông chủ tặng cho cháu trai."

"Chút lễ vật nhỏ?!" Diệp Gia Đình nghĩ thầm, đây gọi là một đồng lễ vật lớn mới đúng. Ba Ni làm cho người ta yêu mến đến thế sao? Cô và Diệp Thừa Trạch cơ hồ đều muốn cả đời không qua lại với nhau, anh ta vừa thấy cháu trai của mình đã lập tức đưa một đồng lễ vật tới?

Đi qua mở thùng giấy ra xem qua loa một chút, phát hiện bên trong có thể nói bao gồm mọi thứ, cái gì cũng có, chẳng những có quần áo trẻ em cao cấp, đồ chơi, sách báo, còn có trọn bộ dụng cụ nấu nướng, máy móc sử dụng cho phòng bếp, ít đồ điện, cả hộp chocolate Thụy Sĩ, rượu Rum... , Diệp Gia Đình thậm chí còn phát hiện một cái túi xách Chanel cao cấp dành cho phái nữ, không biết có phải Diệp Thừa Trạch nhớ kỹ lần trước mình đến nhà trẻ mượn cái túi xách to của cô gái, cho nên mới tặng cô cái này.

Quay đầu nhìn Lý Hạo Nhiên đứng bên ngoài xem náo nhiệt thì cứng họng, "Anh ấy là....?"

Lý Hạo Nhiên nhìn một đồng lớn đồ đạc, sắc mặt cũng rất cổ quái, "Anh Diệp, đây là....?"

Diệp Gia Đình đột nhiên cảm thấy phúc đến thì lòng cũng sáng ra, toát ra một câu nói đặc biệt thích hợp dùng để hình dung loại tình huống này "Giúp đỡ người nghèo!!!!" Tức giận dậm chân một cái, "Tôi giống kẻ nghèo khổ thế sao?!"

Lý Hạo Nhiên lập tức bật cười, "Không có, không có, có lẽ anh ấy không mang ý tứ này."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Diệp Gia Đình không có ý định nhận đồ ‘giúp đỡ người nghèo’ của Diệp Thừa Trạch, muốn để cho tài xế A Dũng đem mấy hộp đồ này trở về.

A Dũng cười một cách khó khăn: “Ông chủ đã nói, nếu như Diệp tiểu thư không nhận thì đem đồng đồ này ném ra bãi rác. Những thứ này đều là do tôi theo yêu cầu của ông chủ chạy đi mua ở trung tâm thương mại cho đến trưa, mỗi một loại đều mua đủ.” Sờ đầu một cái: “Nói thật, mua những cái này so với huấn luyện thể lực sáng sớm còn mệt hơn, cô thật sự muốn ném chúng vào đồng rác, công sức của tôi hôm nay đều bị uống phí rồi.”

Anh ta là người miền bắc, làn da ngăm đen, thân thể không cao lắm nhưng khỏe mạnh, mỗi động tác đều rất có lực, lúc không nói lời nào thì sắc mặt nghiêm trọng, làm cho người ta không khỏi có cảm giác bị áp lực, nhưng lúc mở miệng nói chuyện thì lập tức có vẻ hiền hòa dễ gần.

Diệp Gia Đình biết những lời anh ta nói phần lớn là khoa trương, nhưng người ta cũng là đi làm, Diệp Thừa Trạch đã quyết tâm để anh ta mang đồ tới, khẳng định sẽ không đồng ý cho anh ta mang đồ về, nếu như ở ngay trước mặt A Dũng lại quăng đi thành quả mua sắm từ sáng tới giờ của anh ta, Diệp Gia Đình thật đúng là làm không được.

Chỉ đành để cho anh ta bê giúp ba hộp giấy lớn vào phòng chứa đồ, trước mắt cứ để ở đó, đợi cô nghĩ xem nên xử lý thế nào mới nói tiếp.

A Dũng chỉ đạo hai người nhanh tay lẹ chân cùng nhau bê đồ vào phòng chứa đồ của Diệp Gia Đình, sợ cô lại thay đổi ý kiến thì khi trở về không biết phải báo cáo sao, cho nên sau khi đi theo Diệp Gia Đình thu xếp ổn thỏa là lập tức ra về.

Lý Hạo Nhiên gần đây tăng thêm hứng thú tẻ nhạt khi thích xem chuyện tiểu lâm của Diệp Gia Đình, vì vậy không chịu đi, một đường thờ ơ, còn đi theo Diệp Gia Đình vào phòng chứa đồ nhìn một vòng.

Sau khi A Dũng cùng người chuyển đồ đi mất, Diệp Gia Đình tức giận chống nạnh nhìn anh ta.

Lý Hạo Nhiên sờ mũi một cái: “Quan thanh liêm khó đoán việc nhà, tôi sẽ giữ im lặng với chuyện vừa nhìn thấy, không có bình luận gì. Cô đừng nhìn tôi như vậy, cũng không phải tôi có ý tới để xem náo nhiệt của cô, rõ ràng tôi tới trước bọn họ tới sau, chỉ là ngẫu nhiên gặp mà thôi.”

“Đừng vậy, ngẫu nhiên gặp mặt.” Diệp Gia Đình kéo dài giọng nói: “Tôi chính là thấy có chút kỳ quái, Lý đại minh tinh không phải cả ngày lẫn đêm đều bận rộn muốn chết ư, muốn can thông báo, còn phải quay phim, thế nào lại có thời gian đứng ở chỗ tôi nửa ngày không muốn đi. Trước kia tôi hẹn anh ra ngoài, gọi ba lượt thì ít nhất đến hai lần đều nói bận rộn không phân thân ra được, là gần đây anh quá rảnh rồi hay là trước đây anh không quá chuyên nghiệp?”

Nói đến chuyện trước kia, sắc mặt Lý Hạo Nhiên lập tức xấu hổ.

Diệp Gia Đình không để ý đến sắc mặt anh ta, vội vàng đi tới phòng bếp tiếp tục cắt ngó sen, ngó sen cắt ra rồi không thể để quá lâu, màu sắc sẽ bị biến đổi, mấy miếng trước đã trở nên khó coi, Diệp Gia Đình vớt chúng ra, những miếng được cắt ra sau này sẽ lập tức ngấm vào trong nước lạnh.

Lý Hạo Nhiên oán giận đi theo vào trong bếp: “Diệp Gia Đình, tôi tốt bụng tới thăm cô một chút, cô đối đãi với khách như vậy? Nước cũng không cho một ly, lúc này mới hơn hai giờ chiều, cô làm cơm làm gì?”

Diệp Gia Đình chỉ chỉ mấy đụn nước bên cạnh: “Thật xin lỗi, tôi không có thời gian, anh muốn uống nước thì tự mình rót đi, ly ở trong ngăn kéo phía dưới.”

“Không có thời gian?”

“Đừng vậy, chị Cố nói giữa tháng bảy sẽ có một bộ phim bấm máy, chị ấy có thể sắp xếp cho tôi vào trong tổ đạo cụ, lúc này có hai tuần lễ rảnh rồi, tôi đã tìm một công việc làm tạm, xế chiều hôm nay là ngày đầu tiên tôi đi, cũng không thể tới trễ, tôi vội vàng chuẩn bị cơm cho Ba Ni rồi phải đi.” Diệp Gia Đình vừa cắt thức ăn vừa trả lời.

Cô giải thích như vậy Lý Hạo Nhiên dĩ nhiên là không thể nói thêm gì nữa, tự mình đi rót một ly nước lọc để uống... khá là không hiểu hỏi: “Hai tuần cũng không thể rảnh rồi? Cô khẩn trương cái gì? Cô bây giờ chi tiêu cũng không cần nhiều.”

Đối với anh ta, Diệp Gia Đình cũng không cần giấu diếm: “Vốn là không đến nỗi, nhưng lúc đầu khi tôi thanh toán tài sản xung quanh quên một sòng bài ở MaCao nên sau này họ có tới đòi tôi, năm ngàn vạn, mấy hôm trước người ta mới tới cửa đòi, làm cho tôi ứng phó không kịp, đem khoản tiền cố định ra để trả nợ rồi, cho nên mới gấp như vậy.” Nói tới chỗ này chợt nhớ ra, cô buồn bực nhìn Lý Hạo Nhiên một cái: “Hình như lần đó ở Hoàng Kim Cảng tất cả đều là do bị thua vụ chơi bàn quay cá cược, tay của anh thật là xui, hại tôi hiện tại khổ cực như vậy.”

Lý Hạo Nhiên kinh ngạc nhíu mày: “Còn có chuyện như vậy sao? Vậy tôi trả giúp cô số tiền kia, mặc dù dưới tình huống lúc ấy, tôi không cho là những chi phí ấy là gánh nặng với cô, nhưng bây giờ lại khác, tôi...”

Diệp Gia Đình rất sung sướng, ngắt lời anh ta: “Cảm ơn. Hạo Nhiên, chỉ là không cần, tôi cũng cho là tất cả chi phí lúc ấy là nên do tôi chịu, cho nên anh không cần bỏ tiền giúp tôi, nếu không tôi sẽ cảm thấy mắc nợ tiền anh.”

Lý Hạo Nhiên hơi nhíu lông mày: “Nhưng...”

Diệp Gia Đình nghiêng tai hướng về phía cửa phòng bếp rướn cổ lên nghe: “Trong phòng khách có âm thanh gì vậy?”

Một tiếng nhạc du dương mơ hồ truyền tới.

Lý Hạo Nhiên ‘ai da’ một tiếng: “Là điện thoại di động của tôi kêu.” Lúc này mới vào cửa anh cảm thấy nóng mới thuận tay cởi áo khoác ném trên ghế sofa ở phòng khách

Anh chạy nhanh tới nhận điện thoại, là trợ lý tiểu Lưu ở đầu bên kia gấp gấp đến độ luống cuống: “Anh Hạo Nhiên, ai u. Tổ tông của tôi. Tại sao anh còn chưa xuống? Không phải là anh chỉ đi lên nói chút chuyện ư, đã nửa ngày rồi. Tào lão sư nhiều năm nhận cúp vàng đã hỏi tới ba lần về chương trình điều tra phỏng vấn rồi đây, anh đến muộn chính là không cho người ta mặt mũi! Huống hồ anh có thể không nể mặt người mặt khác nhưng không thể không nể mặt Tào lão sư. Ông ấy chính là người quản lý đài Radio, không có mấy người so được!”

“Đừng hỏi, đừng hỏi. Tôi xuống. Nói chuyện một lát mà quên thời gian.” Lý Hạo Nhiên cầm áo khoác lên kéo cửa muốn đi ra: “Gia Đình, tôi bỗng nhiên có một ý tưởng, nhưng hôm nay không kịp nói nữa, lần sau đi, tôi đi trước.”

Diệp Gia Đình vẩy nước ở tay rồi đi tới đóng cửa, chỉ nhìn thấy bóng dáng cao gầy anh tuần của anh tiến vào thang máy. Cô không nhận được bầu môi, thật đúng là trai đẹp, hoàn cảnh nào nhìn cũng đẹp trai như vậy. (chú thích, còi quần áo đẹp trai hơn, chỉ là cô không dám suy nghĩ nhiều!)

Cực kỳ bất đắc dĩ mà nghĩ tới cô còn chưa được hưởng thụ chàng đẹp trai này một ngày nào, lúc gánh chịu phí tổn thì không thể hàm hồ, thật sự là hoảng sợ.

Chợt máu văn nghệ nổi lên: ai... đây chính là cuộc sống

Sau khi than thở xong liền trở về thực tế, cô vào phòng bếp tiếp tục cố gắng, hơn nữa còn đẩy nhanh tốc độ, cắt tất cả ngó sen gọn gàng rồi cho thêm một chút giấm trắng vào trong hỗn hợp nước, sau đó vớt ra thêm một chút màu xanh của hành lá, cùng cà rốt thái sợi, một chút ớt, thêm đường, muối, nước tương, giấm, dầu mè, sau đó trộn đều hỗn hợp này lên, cuối cùng rắc lên một lớp mè trắng rang, thêm một chút rau xà lách thì món rau trộn ngó sen đã hoàn thành, bỏ tất cả vào trong hộp, buổi tối chỉ cần mở ra là có thể ăn luôn.

Bởi vì muốn làm bữa tối sớm, Diệp Gia Đình cũng không xào rau, Diệp Ba Ni tuyệt đối sẽ không ăn rau xào để mấy giờ rồi xào lại một lần nữa, cho nên làm món rau trộn rồi sau đó chuẩn bị làm tiếp món hầm cách thủy.

Cũng may cô có chuẩn bị trước, buổi sáng khi đi chợ mua thức ăn đã mua một con chim bồ câu không tẻ, lúc này nhanh nhẹn sơ chế sạch sẽ con bồ câu, chà mấy miếng thịt nạc tươi vào nước sôi cho hết máu, sơ chế sạch sẽ, trộn cùng với quả óc chó, nấm trắng, một miếng gừng nhỏ rồi bỏ vào hầm cách thủy, dùng lửa lớn đun sôi rồi đổi qua lửa nhỏ, khiến nó từ từ hầm cách thủy.

Cuối cùng để một tờ giấy rất cận kề cho người làm thêm giờ Chu Mai, dặn dò khi đón Diệp Ba Ni về thì đi nấu cơm trước, lúc sáu giờ có thể cho thẳng bé ăn cơm. Bao nhiêu gạo cho bao nhiêu nước, tỷ lệ nhất định không được sai, chim bồ câu hầm cách thủy còn chưa thêm muối, lúc trước chỉ cho một ít, nêm thử nếu không đủ thì hãy cho thêm, nếu như thật sự không chắc có thể để cho Diệp Ba Ni nêm thử một chút, ngàn vạn lần không được nêm mặn, nếu quá mặn, Diệp Ba Ni sẽ kiên quyết không ăn.

Vô số chuyện cần dặn dò đều viết lên, kín cả một tờ giấy, lúc này mới vội vàng thay quần áo ra khỏi cửa.

Diệp Gia Đình là một người thành thật, mặc dù Trịnh Minh Duệ có ý muốn trả tiền phí taxi đi lại cho cô, nhưng cô nghĩ khu Bạc Tạ cách nơi này cũng không phải xa lắm, đi xe đạp nhanh thì nửa tiếng có thể tới, vì vậy mới không đi taxi mà tự mình chạy xe đạp.

Bắc Tạ có tiếng là khu nhà giàu, Trịnh Minh Duệ cho cô địa chỉ căn biệt thự tọa lạc ở khu chung cư cực kỳ xa hoa, Diệp Gia Đình chạy xe đạp tới cửa lớn thì bị bảo vệ mặc đồng phục ngăn lại, sau khi hỏi qua một lượt còn phải gọi điện thoại cho chủ nhà, chờ bên kia xác định thân phận Diệp Gia Đình sau đó mới ghi tên họ, sổ chứng minh nhân dân, điện thoại di động mới cho vào.

Sau khi vào khu chung cư còn phải chạy xe đạp khoảng năm phút nữa mới tìm được đến nơi. Một người đàn ông có diện mạo hiền hòa, tóc hoa râm tiếp đón Diệp Gia Đình. Ông bác tự giới thiệu mình họ Hạ, là bà con xa trong nhà này, đã về hưu không có việc gì làm, tới đây giúp quản lý việc nhà một tay.

Diệp Gia Đình nhìn ông rất hòa khí, là một người có thể chung sống tốt, cho nên khách khí giới thiệu bản thân một chút, nói cô tên là Diệp Gia Đình, trước kia làm công việc ở trường quay, nghe bạn bè giới thiệu nơi này muốn tìm đầu bếp, gần đây lại vừa đúng lúc cô được rảnh rỗi nửa tháng, người bạn của cô cảm thấy cô nấu ăn không tệ cho nên mới giới thiệu tới.

Ông Hạ cũng không dài dòng, trực tiếp đưa cô tới phòng bếp, đi một vòng giới thiệu: “Diệp tiểu thư, ở đây có toàn bộ nguyên liệu nấu ăn, hẳn là đủ cho cô dùng, cô chỉ cần nấu ba món ăn một món canh là được, hôm nay thời gian có chút eo hẹp, không cần quá phức tạp, chỉ cần mùi vị được, làm đơn giản một chút cũng không sao.”

Ba món một canh, ít như vậy sao?” Diệp Gia Đình có chút kinh ngạc, bình thường cô và Ba Ni ăn cơm chỉ có hai người cũng nấu ba món ăn một hoặc hai món canh.

Ông Hạ cười một tiếng: “Thật ra thì đây cũng là hơi nhiều, chủ nhà ở đây họ Hạ, tuổi không lớn lắm, là ông chủ kinh doanh, bởi cảnh gia đình rất tốt, chỉ là người trẻ bây giờ đều rất có cá tính, cậu ấy không muốn ở cùng với cha mẹ mình, một mình ở đây, cô làm cơm cho một mình cậu ấy ăn, cho nên ba món ăn một món canh là đủ.”

“Oh.” Diệp Gia Đình hiểu ra, nghĩ thầm người này chính là một mình ăn cơm còn phải mướn đầu bếp, nhìn dáng dấp nhà này trừ người chăm sóc anh ta là ông Hạ thì còn có một người quản gia muốn học nấu ăn, thật là đủ xa xỉ.

Ông Hạ lại dặn dò: “Không cần cay, đừng quá mặn, cũng không thể quá ngọt, dầu cũng không cần nhiều.”

Diệp Gia Đình vừa nghe, thật sao! Khẩu vị thật giống với con trai Diệp Ba Ni của cô, cho nên thuận miệng hỏi: “Có phải cũng không thể quá sống hoặc là quá chín, rau thì phải xào cuối cùng? Thành thạo làm một ít đồ tráng miệng ngọt vị trái cây?”

Ông Hạ cao hứng: “Diệp tiểu thư, cô thật thông minh, tôi mới nói đại khái cô đã đoán được khẩu vị Hạ tiên sinh nhà chúng tôi.”

Diệp Gia Đình gật đầu, nắm chắc tâm lý: vị này và Ba Ni ăn đồ ăn giống như nhau.

Lần này giảm bớt chuyện, cũng không cần phải tốn công sức suy nghĩ món ăn, cô kiểm tra phòng bếp rồi chuẩn bị tất cả nguyên liệu thật tốt, sau đó lôi sách dạy nấu ăn hai ngày trước nấu cho Diệp Ba Ni ra dùng một chút.

Làm một chút cà chua nhồi thịt, một ít bắp xào với cà chua, món khai vị chua ngọt rất ngon miệng, cà chua nhồi thịt và bắp thật ngon; còn có rau lan, đậu hũ Bắc, dầu nấu lên đến khi đậu và rau lan ra nước, cuối cùng dùng nước canh loãng đưa ra; một mùi thơm ngào ngạt, ăn với thịt kho tàu, bò viên; một chén súp tôm hải sản tuy lượng không nhiều, nhưng bên trong lại vô cùng phong phú. Trong súp có cá mực, cà rốt, thịt bò, cà chua nhỏ, cùng chút

rau cần cắt nhỏ.

Diệp Gia Đình bận rộn tới sáu giờ tối, ba món một canh đã làm xong, đại công cáo thành, vỗ vỗ lòng bàn tay tự tin chạymười phần rồi xe về nhà, nghĩ thắm nếu như thức ăn cô nấu còn không hợp khẩu vị, thì cái vị Hạ tiên sinh kia cũng không cần tốn sức đi tìm đầu bếp nữa. trực tiếp uống thuốc dinh dưỡng mà sống qua ngày đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Chín rưỡi đêm, ông Hạ không kịp chờ đợi mà điện thoại tới.

Bởi vì mỗi tối Diệp Ba Ni đều lên giường ngủ lúc chín rưỡi, do đó Diệp Gia Đình chỉnh điện thoại về chế độ im lặng nên không có nghe thấy, một lát sau phát hiện có cuộc gọi nhờ thì lập tức gọi lại: “Thật xin lỗi, con cháu còn nhỏ, buổi tối ngủ sớm, cháu chính đi động về chế độ im lặng, cho nên mới không biết ông gọi cho cháu.”

“À, không có việc gì.” Ở đầu dây bên kia Ông Hạ lập tức hạ giọng, giống như sợ làm ồn đến giấc ngủ của con trai Diệp Gia Đình: “Là lỗi của tôi, trẻ như thế còn gọi điện thoại, cô Diệp, không làm phiền cô chứ.”

“Không có, không có.” Ông Hạ có ấn tượng rất tốt về Diệp Gia Đình, không giống với vài người, ý mình bỏ chút tiền làm chủ rồi nghênh ngang muốn làm gì thì làm, quên mất điều cần bản nhất là lịch sự.

“Là như thế này, món ăn của cô rất hợp với khẩu vị của cậu Hạ nhà tôi, ý của cậu ấy là muốn cô có thể tới làm lâu dài, tiền công có thể thương lượng, tôi nhớ buổi chiều cô có nói với tôi cô đang làm việc ở phim trường, mỗi tháng được hơn bảy ngàn đúng không, chúng tôi nguyện ý trả một vạn, cuối năm còn có tiền thưởng, cô có thể suy nghĩ một chút?” Giọng nói ông Hạ tràn ngập mong đợi, đoán chừng bởi vì những ngày qua lo tìm đầu bếp cho nhà mà quá vất vả.

Diệp Gia Đình bật cười: “Một vạn? Các người có thể thuê ba người làm toàn thời gian rồi, khẳng định họ cũng biết nấu cơm. Coi như cháu rất muốn kiếm tiền cũng không thể nhận lương loạn như vậy.”

“Không giống như thế, cô Diệp, coi như tôi muốn ba người làm, thì cũng không thể làm ra thức ăn vừa miệng cậu Hạ, kể từ sau khi lão Ngô nằm viện, cậu ấy gây đi trông thấy, cũng bởi vì thức ăn người khác làm không hợp khẩu vị, cô cũng đừng khiêm nhường, như thế nào, cô suy nghĩ một chút chứ?”

Nói không động lòng là giả, nếu là trước kia gặp loại cơ hội tốt như thế này, khẳng định Diệp Gia Đình không cần suy nghĩ mà lập tức đồng ý. Đồng ý xong còn không khỏi đắc ý, đây quả thực là trời sập. Mỗi ngày chỉ cần làm một bữa cơm tối, yêu cầu cũng không cao, không cần phải nấu sơm hào hải vị, chỉ cần nghiêm túc làm mấy món ăn gia đình là được, người xung quanh cũng rất hòa đồng, ông Hạ là người tốt, đoán chừng người bảo mẫu kia cũng không phải là người khó tính.

Nhưng bây giờ cô có rất nhiều băn khoăn, coi như cô có lòng dạ rộng lượng không bị thân phận của chủ trước ràng buộc đi nữa, bản thân cô cũng không có chuyện sĩ diện nhếch nhếch này kia, nhưng cô luôn chú ý đến mặt mũi của con trai bảo bối Diệp Ba Ni. Nếu một quán cơm muốn đầu bếp thì tốt rồi, nấu cơm cho một gia đình hết lần này đến lần khác, miễn là tính về phạm trù công việc nữ công gia chính.

Diệp Gia Đình không thể không nén đau lòng cự tuyệt: “Không được ạ..., giữa tháng bảy cháu phải quay về công việc ở phim trường, chỉ có thể giống như đã nói lúc trước, tôi chỗ mọi người hướng dẫn giúp việc của nhà nấu ăn.”

Ông Hạ không khỏi tiếc nuối, lại khuyên nửa ngày, nhưng nhìn Diệp Gia Đình thật sự không muốn, đành phải thôi, dặn dò cô ngày mai tới sớm một chút, giới thiệu Sally cho cô biết, nửa tháng kế tiếp đành nhờ cô, nhất định phải làm cho tài nấu nướng của Sally tiến bộ hơn.

Diệp Gia Đình nghe đã cảm thấy tên của người giúp việc nhà họ Hạ này có vẻ rất Tây, ngày thứ hai gặp mặt, cô phát hiện thì ra tính cách con người Sally cũng rất Tây. Dáng vẻ chừng hai mươi, da trắng, mặt mày cũng đoan trang, xinh xắn, mái tóc dài xoăn nhẹ được buộc đuôi ngựa cao phía sau ót, có thể nhìn ra khi xổ tóc nó quấn dài tới ngang eo. Gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng ngắn tay phối với quần dài màu trắng, chột nhìn giống như là cô gái nhà bên đến ăn tối, căn bản không giống như giúp việc.

Sally thấy Diệp Gia Đình cũng sững sốt một chút, bật thốt lên: “Ồ trời ơi! Cô còn trẻ tuổi vậy sao, tôi đoán cũng phải là người trên bốn mươi rồi.” Ngay sau đó liền nhẹ nhàng che miệng, lúng túng cười một cái: “Thật ngại quá, tôi nghe bác Hạ nói cô đã có con, lại có thể nấu các món ăn gia đình rất ngon, liền cho rằng cô còn trẻ nữa.”

Diệp Gia Đình gật đầu với Sally một cái, hiền hòa nói: “Không có gì.”

Ông Hạ đứng bên cạnh giới thiệu: “Đây chính là Sally, cháu gái của Tiểu Vương, năm ngoái vừa tốt nghiệp lập tức lên đây làm việc, vừa đúng lúc nhà cậu chủ thiếu người, Tiểu Vương giới thiệu cô ấy tới làm.” Người tên Tiểu Vương trong miệng của ông chính là một người chuyên lo chuyện giặt quần áo và quét dọn vệ sinh, cũng đã năm mươi mấy tuổi, nhưng nếu so với ông Hạ thì vẫn nhỏ tuổi hơn, cho nên bị ông gọi là Tiểu Vương.

Diệp Gia Đình hỏi sơ về tài nghệ nấu ăn của Sally rồi bắt đầu ‘dạy học’. Vẫn giống như hôm qua, đầu tiên là lấy sách dạy nấu ăn cho Diệp Ba Ni ra xem một chút, sau đó sẽ tùy tình hình mà thêm bớt cho vừa miệng.

Sally trẻ tuổi hoạt bát, ứng xử rất tốt, Diệp Gia Đình dạy cô ta cái gì cô ta cũng sử dụng máy tính xách tay cẩn thận ghi chép lại, Diệp Gia Đình rất hài lòng với thái độ này, cảm thấy dạy hai tuần lễ là đủ.

Cô đoán không lầm, cái cậu Hạ trong nhà này thì ra là nhân vật mà Sally không ngừng nhắc tới, Hạ Tổng là một người xa xỉ, một mình ở trong căn nhà ba lầu, sau nhà còn có một hồ bơi nhỏ, còn dùng tới bốn người giúp việc nhà cho anh ta, ông Hạ là quân gia, di Vương trông nom quét dọn phòng tắm, Sally phụ giúp cô một tay, còn có một đầu bếp đặc biệt nấu cơm. Tháng trước vị đầu bếp kia bị đột quỵ nên được đưa vào bệnh viện, trong nhà lúc này mới biến thành ba người, nếu Diệp Gia Đình đồng ý tới làm đầu bếp thì lập tức trở thành một đội bốn người.

Thật ra thì cậu Hạ là một người đàn ông độc thân, như lời ông Hạ nói thì là một người làm kinh doanh, mỗi ngày đi sớm về trễ, chỉ ngủ ở nhà một giấc, ăn một bữa cơm, mà phải dùng đến nhiều người như vậy để làm việc nhà, Diệp Gia Đình dùng sức lắc đầu, than thở người có tiền thật lãng phí, nhất thời cũng quên đi việc mình đã phá sản trước đó, ngày tháng cứ trôi đi trong cảm giác sợ người khác xa xỉ hơn.

Ngày thứ hai, rau trộn ngó sen, rau diếp trộn tương vùng, chim bồ câu hầm cách thủy với nấm tuyết.

Ngày thứ ba, tôm xào tỏi chua ngọt, mướp đắng xào với trứng, canh rau chân vịt với thịt viên.

Ngày thứ tư, nấm tuyết xào với cầu kỷ* và bông cải, thịt bò xào với cải xoăn, canh măng với bí đao.

*Cầu kỷ: một vị thuốc đông y, có tác dụng bổ máu.

.....Thức ăn mỗi ngày đều không phải là các món quá phức tạp, nhưng rau trộn hợp lý, dinh dưỡng đầy đủ, sắc hương vị đều tốt; ngày thứ hai ông Hạ liền tán dương một hồi, nói ngày hôm qua cậu Hạ rất hài lòng.

Diệp Gia Đình cũng nhanh chóng thích ứng với cuộc sống mới, buổi sáng đưa Diệp Ba Ni đi học, rồi mua thức ăn quét dọn nhà cửa, sau buổi trưa lập tức làm cơm tối cho con trai, ba giờ thì chạy tới nhà họ Hà ở khu Bắc Tạ để dạy nấu ăn, chừng bảy giờ tối sẽ về nhà, chơi cùng Diệp Ba Ni một lát, sau đó tắm rồi cho thẳng bé ngủ.

Cô làm việc rất vui vẻ, cảm thấy công việc còn nhẹ nhàng hơn so với làm việc ở phim trường, nhưng Diệp Ba Ni lại có bất mãn nhỏ với cô.

Tối hôm đó sau khi Diệp Gia Đình đưa thẳng bé đi tắm rửa thơm tho sạch sẽ, ôm lên giường hôn một cái: “Ngủ ngon, Ba Ni, ngủ ngoan nha.”

Theo thường lệ Diệp Ba Ni không lên tiếng, chỉ nháy nháy đôi mắt to tròn, lông mi dày cọ vào gò má Diệp Gia Đình, cọ cọ làm cho tâm tình cô vô cùng tốt, nhẹ giọng vừa ngâm nga một bài hát vừa đi tắm.

Vừa tắm xong bước ra, phát hiện giường mình phồng lên một cục, cô bước đến vạch chăn ra, quả nhiên nhìn thấy Diệp Ba Ni mở to mắt nằm bên trong nhìn cô, lúc này trên người chỉ mặc một cái áo ba lỗ và một chiếc quần cụt, đôi chân và cánh tay trắng nõn lộ hết ra ngoài, trong ngực còn đang ôm đầu gối nhỏ, có lẽ do chăn bị vén quá cao làm cho bé hơi lạnh, vịn vịn thân thể.

“Ba Ni, sao con lại chạy lên giường mẹ? Không phải đã nói là bé ngoan đều tự ngủ một mình sao?.” Diệp Gia Đình vội vàng đắp chăn lại rồi đứng lên sau đó hỏi.

Diệp Ba Ni chu môi: “Mấy ngày nay không được ăn cơm với mẹ.”

Theo thường lệ Diệp Gia Đình sẽ cực kỳ coi trọng cảm xúc rất ít khi biểu hiện ra ngoài của con trai, lập tức nói xin lỗi: “Mẹ xin lỗi, Ba Ni, bây giờ công việc của mẹ đều làm từ ba giờ đến sáu rưỡi tối, về nhà sớm nhất cũng phải bảy giờ, con không thể thay đổi thời gian ăn cơm, nếu con đợi mẹ về ăn chung thì sẽ đói bụng.”

“Vậy thì cùng ngủ.” Diệp Ba Ni là đứa bé rất biến hóa, đồng thời cũng rất biết ra điều kiện, nghe Diệp Gia Đình nói không thể ăn cơm với mẹ là có lý do đáng hoàng, cũng không dây dưa, ngược lại nó đưa ra một yêu cầu khác.

“Haizz” Diệp Gia Đình khó xử: “Bảo bối, trẻ con ngủ một mình là thói quen tốt, ngủ cùng với mẹ không tốt. Công việc này chỉ là công việc tạm thời của mẹ, khoảng mười ngày nữa sẽ không làm nữa, đến lúc đó không phải sẽ ăn cơm cùng với Ba Ni sao?”

“Mặc kệ.”

“Ng Sloan, chỉ mấy ngày thôi. Về phòng của mình ngủ đi.”

“Không, mấy ngày nữa con sẽ ngủ với mẹ.”

.....

Mười phút sau, Diệp Gia Đình đàm phán thất bại, không thể làm gì khác hơn là đồng ý không thể ăn cơm với con trai thì mấy ngày nay phải ngủ cùng bé, cô kéo gối của Diệp Ba Ni lên, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ có thể ngủ chưa?”

“Dạ.” Diệp Ba Ni ngoan ngoãn nhắm mắt lại, mặc dù vẫn là nét mặt không biểu lộ gì, nhưng Diệp Gia Đình cảm thấy bộ dáng thẳng nhóc có chút hài lòng, nhẹ nhàng nheo chiếc mũi nhỏ của bé: “Tiểu bại hoại.”

Buổi chiều ngày thứ hai khi đến nhà họ Hạ, cô cố gắng làm việc nhanh nhẹn một chút, vừa qua sáu giờ đã làm xong mọi việc, chạy xe đạp về nhà, thăm nghĩ về nhà sớm hai mươi phút cũng tốt, sáu giờ bốn mươi phút Diệp Ba Ni mới ăn cơm xong có thể chơi cùng thằng bé nhiều thêm một chút, để bé được vui vẻ.

Vừa vào đến nhà lập tức lớn tiếng gọi: “Ba Ni, mẹ đã về.”

Bên bàn trà trong phòng khách một lớn một nhỏ ngồi đối diện nhau, cùng quay đầu qua nhìn cô.

Diệp Gia Đình ghen hòng: “Sao anh lại tới đây?”

Diệp Thừa Trạch đang chơi cờ nhảy cùng Diệp Ba Ni, liếc mắt nhìn Diệp Gia Đình sau đó mặt không đổi sắc lại quay đầu đi, hạ một con cờ xuống rồi mới nhàn nhạt nói: “Hôm nay anh đi ngang qua nhà trẻ của Ba Ni, vừa lúc thấy bảo mẫu tới đón nó, nên đưa bọn họ về.”

Người giúp việc theo giờ Chu Mai cúi tạp dề từ trong bếp đi ra, cười nói cho cô biết: “Cô Diệp, tôi và cậu của Ba Ni gặp nhau ở cửa nhà trẻ, anh ấy đưa chúng tôi về. Cậu của Ba Ni cho tôi một cái thẻ đi xe, về sau tôi không cần dẫn Ba Ni đi bộ nữa, chúng tôi có thể đi taxi.” Sau đó chỉ về phía TV: “Anh ấy lấy ra rất nhiều loại thẻ, còn có một chồng đặt bên cạnh TV của cô.”

Diệp Gia Đình vỗ trán, cái gì mà đi ngang qua nhà trẻ đúng lúc gặp Chu Mai đi đón Ba Ni, anh ta là lại tới ‘giúp đỡ người nghèo’ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Từ góc độ người đứng xem mà nói, Diệp Gia Đình không có suy nghĩ gì nhiều về người anh trai Diệp Thừa Trạch này.

Đừng nói nhà có tiền thì mối quan hệ con cái không tốt rồi tranh giành tài sản, chỉ cần nhà bình thường, bậc cha chú lưu lại bất động sản gửi ngân hàng, có rất nhiều con gái trong nhà đánh nhau vì khối tài sản này.

Đây giống như là một cuộc chiến không có mùi thuốc súng, từ khi mẹ Diệp Gia Đình giờ thủ đoạn, không đánh mà thắng mẹ Diệp Thừa Trạch, lấy thân phận tiểu tam công khai tiến vào nhà họ Diệp thì từ lúc này mọi chuyện đã bắt đầu.

Lúc mẹ Diệp Gia Đình còn sống, Diệp Thừa Trạch luôn ở thế bất lợi trong cuộc tranh đấu này, thậm chí ngay cả tài sản của mẹ ruột anh, thứ vốn nên do anh trực tiếp thừa kế cũng không thể giữ được, bị buộc phải chia sẻ với Diệp Gia Đình. Nếu như không phải quả thực bản thân anh ta có năng lực lớn, đứng vững ở Diệp Thị, trông coi phần lớn công việc của công ty, thì e rằng trước khi cha qua đời đã bị mẹ Diệp Gia Đình thuyết phục mà sửa đổi di chúc, đem phần lớn tài sản để lại cho mẹ con cô.

Nhưng trời cao đúng là công bằng, mẹ Diệp Gia Đình ngoài có tài năng thiên phú bẩm sinh về tranh đoạt đàn ông và tài sản, phương diện giáo dục con cái lại hết sức tệ, trừ cưng chiều con gái Diệp Gia Đình ra chỉ có dung túng.

Trong khi Diệp Thừa Trạch khắc khổ cố sức học hành về chuyên ngành tài chính ở Pennsylvania Mỹ, thì Diệp Gia Đình không hề đếm xỉa đến việc học, lúc học trung học bị nợ môn, toàn bộ thời gian đều chăm chú vào ăn uống, thời trang và các nam sinh anh tuấn.

Khi Diệp Thừa Trạch học thành tài trở về nước, vào Diệp Thị làm việc, để thân phận xuống, bắt đầu từ chức vị thấp nhất, từng bước đi lên thì Diệp Gia Đình bước vào cuộc sống đại học mơ mơ màng màng, tùy ý hưởng thụ tuổi trẻ.

Khi Diệp Thừa Trạch bước vào tầng lớp quản lý công ty, từng bước nắm chắc công ty trong tay thì Diệp Gia Đình phải tốn không ít tiền để tốt nghiệp đại học, bắt đầu đi tham gia các buổi đấu giá trong tuần lễ thời trang trên khắp thế giới, rồi đi xem các trận đấu thể thao đỉnh cao, ra vào sông bãi, ngồi du

thuyền ra biển, bao nuôi mình tinh thỏa mãn với cuộc sống.

Sau khi mẹ Diệp Gia Đình bệnh rồi mất, những ngày tốt đẹp của Diệp Gia Đình cũng kết thúc, thất bại là điều khó tránh khỏi.

Nhưng cuộc đời này của cô trôi qua quá suôn sẻ, được mẹ nuôi dưỡng hết sức chu đáo, không biết thay đổi cũng không có nghị lực và dũng khí gánh chịu hậu quả thất bại, khi đối mặt với khó khăn và nghịch cảnh cô chỉ có một con đường duy nhất để đi, đó chính là tự sát để trốn tránh tất cả.

Bây giờ Diệp Gia Đình cũng có chút cảm thán và thổn thức về lý do tự sát của chủ trước thân thể này. Giàu cũng có cái lo của giàu, nghèo cũng có cái vui vẻ của nghèo, cũng không đến mức bị si nhục như thế.

Mặt khác khi làm việc này cô cũng không suy nghĩ thấu đáo, cô muốn được giải thoát, nhưng còn Diệp Ba Ni thì sao? Trở thành trẻ mồ côi đáng thương, những thứ khác không nói, nói đến những bất bẽ của Diệp Ba Ni trong ăn uống hàng ngày, trừ mẹ ruột ra thì có mấy người bên ngoài có tính kiên nhẫn để dút cho nó ăn no?

Từ tất cả những điều ở trên tổng hợp lại, Diệp Gia Đình không có quá nhiều nhận xét phiến diện với anh trai của chủ trước thân xác này, nhưng cảm thấy rất may mắn khi trời xui đất khiến để cô trở thành Diệp Gia Đình, có thể sẵn lòng chăm sóc thật tốt cho đứa nhỏ.

Hiện tại cô theo thói quen khi nhìn thấy Diệp Thừa Trạch thì cả người sẽ không được tự nhiên, rất muốn trợn mắt với anh ta, cười nhạo mình một trận.

Cô cũng rần rẹn xuống vì không muốn nhiều lời ở trước mặt người làm thêm giờ Chu Mai, chờ khi Chu Mai đi thì lập tức nói với Diệp Thừa Trạch: “Tôi không biết ông chủ Diệp có thói quen mang theo một chục thẻ đi xe, thật hiếm.”

Sắc mặt Diệp Thừa Trạch không biến đổi: “Đây là phúc lợi của nhân viên công ty, lúc ở trên xe anh có lấy vài cái.” Nói xong ‘pằng’ lại đặt một con cờ xuống, sờ sờ đầu Diệp Ba Ni: “Ba Ni, cháu thua.”

Diệp Ba Ni càng thêm tỉnh hơn anh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ quan xinh đẹp không nhúc nhích, mày cũng không nhăn lại, chỉ “ạ” một tiếng, sau đó bắt đầu thu cờ.

Trong bụng Diệp Gia Đình thầm khinh bỉ lời nói của Diệp Thừa Trạch: gạt người sao, chút phúc lợi ít như vậy mà anh cũng mang ở bên người? Chẳng lẽ tính khi gặp nhân viên nào chưa có thì thuận tay phát cho người đó sao, loại chuyện nhỏ như vậy anh còn phải tự mình quan tâm thì người quản lý có thể từ chức đi rồi.

Sau đó lại phi nhỏ anh ta chơi cờ nhảy thối con trai: đánh cờ với con nít mà cũng không chịu nhường nhịn chút nào cả, thắng Ba Ni anh rạng rỡ lắm sao?

Lúc này Diệp Thừa Trạch mới xoay người lại, nhìn Diệp Gia Đình từ trên xuống dưới, hình như là không hài lòng lắm với bộ dáng bây giờ của em gái: “Em lại đi làm thêm cái gì vậy? Làm đến nổi mặt mũi đầy mồ hôi?”

“Tôi...” Diệp Gia Đình cũng không muốn nói cho anh ta biết mình đi dạy nấu ăn: “Có gì mà phải ngạc nhiên như vậy, thời tiết bây giờ hơi nóng, tôi chạy xe đạp nửa tiếng nên mới như vậy.” Nói xong cô khom lưng rút khăn giấy trong hộp trên bàn trà ra lau mặt.

“Chạy xe đạp nửa tiếng?” Diệp Thừa Trạch cau mày, há hốc mồm muốn nói cái gì nhưng lại không nói ra được.

Diệp Ba Ni chợt giật nhẹ ống quần Diệp Gia Đình, Diệp Gia Đình khom lưng xuống hỏi nó: “Ba Ni, sao vậy?”

“Mẹ, cười lên nào.” Diệp Ba Ni nhỏ nhẹ yêu cầu.

Diệp Gia Đình lập tức cho thắng bé một nụ cười tươi: “Để làm gì?”

Bàn tay nhỏ bé của Diệp Ba Ni đưa gương mặt cô về phía Diệp Thừa Trạch: “Cười.”

Nụ cười tươi trên gương mặt Diệp Gia Đình chợt cứng lại, vội vàng đứng thẳng lên, tức giận gõ đầu nhỏ của Diệp Ba Ni: “Không được chọc ghẹo mẹ.”

“Không có, mặt mẹ nghiêm túc khó coi quá, hù dọa cậu.” Diệp Ba Ni bởi vì thấy cô từ khi mới vào nhà đã nghiêm mặt, thật sự nhìn không thoải mái, còn cảm giác cô đang hù dọa khách.

Diệp Gia Đình bĩu môi, nghĩ thầm đúng là con sói mặt trắng, Diệp Thừa Trạch cho con cái gì tốt, thế mà con đã theo phe anh ta rồi? Trịnh Minh Duệ và Lý Hạo Nhiên cũng thường tới nhưng tại sao không bao giờ thấy con nhiệt tình thế? Lại còn không biết xấu hổ mà cười cười, tên tiểu bại hoại này! Cho tới bây giờ con còn chưa từng cười với mẹ một cái.

Nghĩ như vậy, nhưng chắc chắn là sẽ không trách mắng con trai, cô không thể làm gì khác hơn là xoa xoa mặt: “Mẹ thật mất mặt, vừa rồi mẹ mới thổi gió, trên mặt ó chút cứng ngắc. Yên tâm, lá gan của cậu con rất lớn, không hù dọa được cậu ấy đâu.”

Diệp Thừa Trạch ngó qua chỗ khác, bả vai run lên không biết vì ho khan hay vì cười, dù sao khi quay trở lại cũng đeo lên khuôn mặt hết sức bình thường, đứng lên: “Anh đi đây, Ba Ni, hôm nay đã muộn, lần sau bác sẽ để cho chú A Dũng tới chơi với cháu được không?”

Diệp Ba Ni gật đầu: “Được.”

Diệp Gia Đình bừng tỉnh hiểu ra, thì ra đây chính là ‘chỗ tốt’ sao, xem ra Diệp Ba Ni nhớ đến việc lần trước A Dũng thành công khi hù cho ba An Tư Ý

chạy mất, với bé đây là hành động vô cùng anh dũng, nên vẫn luôn để nó trong tim.

Diệp Ba Ni lắc lắc tay nhỏ chào tạm biệt Diệp Thừa Trạch, Diệp Gia Đình cũng tiện thể giáo dục thằng bé một chút: “Ba Ni, khi gặp người lớn thì phải chào hỏi một tiếng, chỉ vẫy tay một cái là không lễ phép, ngộ nhớ người ta không nhìn thấy thì sao? Còn tưởng con lười nói hẹn gặp lại với người khác.”

Diệp Ba Ni rất nghe lời, ngẩng đầu lên nói: “Hẹn gặp lại cậu.”

Sau khi Diệp Thừa Trạch đi, Diệp Gia Đình vào phòng bếp chuẩn bị trái cây buổi tối cho con trai, vừa suy nghĩ xem cô có nên nói với Diệp Ba Ni là hãy tránh xa người cậu kia không.

Cắt quả dưa hấu ra làm đôi, lấy hết thịt ra, cắt thành miếng nhỏ, kèm theo chuối tiêu, thanh long, trái lê, một vài trái nho lớn, mấy quả anh đào, sau đó rưới lên một muống đường hoa quế, làm thành một tô dưa hấu vừa đẹp mắt vừa ngon miệng.

Phần còn dư lại cũng không bị lãng phí, bỏ đường trắng và nước vào nấu lên, sau đó bắt đầu gọt keo bong bóng qua một bên, khuấy đều, đem chút trái cây còn dư lại bỏ vào, cắt vào hộp kính bỏ vào tủ lạnh, ngày mai cô có thể đưa đồ ăn ngọt đông lạnh cho Diệp Ba Ni.

Kỳ thật dạo gần đây đem bong bóng cá đổi thành thạch trái cây thì hương vị ngon hơn, nhưng Diệp Gia Đình lại sợ thạch hoa quả có chứa chất phụ gia không tốt cho trẻ con, cho nên tình nguyện dùng bột keo bong bóng, tính toán ngày mai khi làm sẽ cho thêm một chút nước chanh vào, để che mùi vị của bong bóng cá.

Chờ đến khi mang dưa hấu ra, Diệp Gia Đình cũng đã suy nghĩ kỹ: Vẫn thuận theo tự nhiên đi, đừng đem ân oán của người lớn vào thế giới của trẻ con, nên tạo một hoàn cảnh sống tốt cho Diệp Ba Ni, vừa có mẹ, vừa có họ hàng, sau này còn phải có bạn bè.

Nhưng mà vẫn phải cẩn thận hỏi một chút: “Ba Ni, hôm nay con vô tình gặp cậu ở công trường sao?”

Diệp Ba Ni dùng muống nhỏ múc dưa hấu ăn: “Dạ.”

“Đúng lúc cậu đi ngang qua hay là dừng xe chờ ở cổng nhà trẻ?”

“Chờ.”

“Cậu ấy đưa con về, sau đó dì Chu Mai mời bác ấy vào nhà ngồi?”

“Dạ.”

Diệp Gia Đình tiếp tục kiên nhẫn dò hỏi: “Mẹ thấy hình như con rất thích cậu, tại sao lại vậy? Bởi vì lần trước cậu ấy giúp con dọa ba của An Tư Ý chạy mất?”

Diệp Ba Ni bắt đầu chọn một trái anh đào lớn ăn: “Dạ.”

“Này cậu con nói lần sau sẽ để cho chú Dũng tới chơi với con? Là con muốn như thế?”

Thằng bé ăn một quả nho lớn: “Dạ.”

Diệp Gia Đình tận tình khuyên bảo: “Bảo bối, không cần học tính bạo lực như vậy, đánh nhau là không tốt.”

Thằng bé ăn tới thanh long: “Dạ.”

“Vậy cũng không cần chú Dũng chơi với con, mẹ có thể đánh cầu lông với con.”

Rốt cuộc Diệp Ba Ni cũng ngừng ăn, nâng mắt lên nhìn Diệp Gia Đình với ý trách móc: “Con chơi cờ nhảy với cậu, cậu mới để chú Dũng qua chơi với con.” Ngụ ý là thằng bé đã chơi cờ nhảy với người kia rồi, sao có thể làm không công.

Diệp Gia Đình im lặng, náo loạn nửa ngày thì ra là lúc này nó chơi cờ nhảy với Diệp Thừa Trạch chứ không phải là người ta chơi với nó.

Cô đứng dậy đến bên cạnh TV lấy một cái túi giấy chứa đồ chơi ra, cô tính lấy hai món đồ chơi cho Diệp Ba Ni chơi, còn những thứ khác sẽ tìm thời gian nói Diệp Thừa Trạch mang về, rồi nói cho anh ta biết, nếu muốn gặp cháu thì có rất hoan nghênh, nhưng nếu muốn giúp đỡ người nghèo thì miễn, bây giờ cô cũng có thể coi là người sống rất tốt.

Qua ngày hôm sau thì chị Cố gọi điện thoại tới, Diệp Gia Đình thật vui mừng, bộ phim kia mới được phát sóng đã nhận được phản hồi rất tốt, tỉ lệ người xem TV tăng liên tục, công ty quyết định sẽ quay tiếp phần hai của bộ phim, bên trên đã gửi thông báo xuống, ngày hai mươi tháng bảy này sẽ khai máy. Lần này tiện hơn nhiều, Diệp Gia Đình chỉ cần trở về tiếp tục công việc là được. Tiếp tục công việc làm thêm ở đoàn phim, chị Cố cũng vỗ ngực bảo rằng vai nữ phụ số bốn cũng sẽ không bị thay người. Cho dù dựa vào quan hệ chen chút một chân là không công bằng, dù sau mỗi ngày cô đều đến đoàn làm phim để làm, không có việc gì thì đi khắp nơi tìm công việc tạm thời để kiếm tiền.

Ngày hôm sau khi Diệp Gia Đình đi tới nhà họ Hạ thì lập tức nói chuyện này cho ông Hạ biết, cô làm đến hết tuần sau thì phải trở về phim trường rồi.

Ông Hạ cực kỳ nuối tiếc, ai oán than thở: “Tôi nghe nói công việc ở phim trường rất vất vả, cô không thể suy nghĩ một chút về việc tới đây làm việc lâu

dài cho chúng tôi sao?”

Lúc nói những lời này, Diệp Gia Đình đang đứng ở phòng bếp rộng rãi sáng ngời dưới lầu một hướng dẫn Sally làm món đậu hũ nhân ba món.

Trước tiên là phải đem tàu hũ non cắt thành miếng, lại để ít hành gừng tỏi, để không ác hương vị cá mực, tôm và hải sản. Sau đó rán đậu hũ, miếng cà rốt, để mấy viên đậu Hà Lan vào, trở đầu để gia vị quen thuộc vào xào đến chín là được.

Đây là món ăn của các gia đình bình thường, không khó nấu, mấu chốt ở chỗ phải nắm chắc độ lửa khi chiên đậu hũ, chiên quá non thì sẽ dễ bị nát, chiên quá già thì mùi vị sẽ không ngon, thời gian nấu cũng phải được tính toán cẩn thận, mực và tôm nếu nấu quá lâu cũng sẽ không ngon, nhưng đậu hũ không chín kỹ sẽ không ngon miệng, cho nên cần phải tìm thời gian thích hợp.

Sally cứ theo thường lệ, mang theo laptop ghi chép lại những bước làm, sau khi nghe thấy ông Hạ khuyên Diệp Gia Đình ở lại thì cười: “Bác Hạ, bác cũng đừng khuyên nữa, ở trường quay có nhiều cơ hội nhìn thấy ngôi sao lớn, nói không chừng còn gặp được những đạo diễn biết thưởng thức, còn có thể đi đóng phim, đó chính là tiền đồ trước mắt. Chị Diệp có điều kiện tốt, vóc dáng xinh đẹp, ở lại chỗ này nấu ăn sẽ làm mai một tài năng của chị ấy.”

Diệp Gia Đình nhìn Sally một cái, cảm thấy giọng nói của cô ta có vị chua, nhưng khi Sally quay lại công việc vẫn bày ra nụ cười ngọt ngào, làm như không phát hiện ra lời mình nói lúc này có điều gì sai.

Ông Hạ cũng không nghe ra được, lập tức nói tiếp: “Cậu Hạ nói tối nay cậu ấy sẽ tham gia một bữa tiệc rượu, cho nên sẽ về nhà sớm một chút, nói không chừng có thể gặp cô, nếu không mấy ngày cô làm ở đây cả người cậu ấy cũng chưa từng thấy thì sao được.”

Sally lập tức cau mày: “Tổng giám đốc Hạ cần gì phải như vậy, còn phải cực khổ chạy về nhà một chuyến, buổi tối có tiệc rượu thì sau khi tan việc cứ trực tiếp ở công ty chạy đi là được rồi? Tôi nghe dì Vương nói sát vách phòng làm việc của Tổng giám đốc Hạ có phòng nghỉ, cũng có thể thay quần áo ở đó luôn.”

Ông Hạ cười: “Cậu ấy không phải trở về để thay quần áo, mà là trở về ăn cơm, trong nhà có cơm ngon như vậy đương nhiên là phải về nhà ăn trước rồi mới đi. Tôi nói với cậu ấy vậy thì nên về sớm một chút, tình tình cô Diệp rất tốt, người thì xinh đẹp, tài nấu ăn cũng tốt, rất đáng để gặp gỡ, đảm bảo cậu ấy sẽ không hối hận.”

Diệp Gia Đình không có hứng thú với cậu Hạ quen sống xa xỉ kia, chỉ cười cười một tiếng, nghĩ thầm tốt nhất anh ta nên về sau khi cô đi, tránh khỏi phải giới thiệu phiền toái, công việc ở đây không lâu dài, cũng không cần phải tạo mối quan hệ với chủ nhà.

Sally cau mày, nhìn trộm Diệp Gia Đình một chút, thấy cô mặc một cái áo sơ mi dài, đại khái là đã được giặt nhiều lần, có chút nhăn nhúm phai màu, phía dưới phối một cái quần màu sáng rất bình thường, mặc dù vóc dáng rất khá nhưng khi mặc bộ quần áo này lên thì không lộ ra vóc dáng gì, trên mặt cũng không có trang điểm, mái tóc dài được cột tùy tiện, ngũ quan đương nhiên là xinh đẹp, nhưng bị khói dầu hun, cùng với kiểu tóc khó coi nên sự xinh đẹp phai đi rất nhiều.

Xem xét lại bản thân mình, quần áo phong cách Tây chỉnh tề, buổi sáng dậy sớm những bốn mươi phút để trang điểm kỹ càng, lúc nấu ăn cũng chú ý giữ khoảng cách nhất định với chảo dầu, không để cho trên người ám mùi khói dầu, trang phục là một chiếc váy hoa nhẹ nhàng phối với một chiếc áo len mỏng màu vàng, hình tượng toàn thân tốt hơn Diệp Gia Đình một bậc.

Sau khi nhìn một lượt Sally thăm thò phào một hơi, ông Hạ có chút công việc, cái gì mà nửa tháng thì gặp gỡ tổng giám đốc Hạ nói chuyện chuyên môn một lần.

Trong lòng đang oán giận, bên ngoài liền truyền đến tiếng xe hơi, tiếp đó là tiếng ân cần hỏi thăm của dì Vương vang lên, là cậu Hạ đã trở về.

Đôi mắt Sally sáng lên: “Tổng giám đốc Hạ đã trở lại.”

Chỉ một lát sau dì Vương tiến vào mang theo một cái chén sứ pha trà màu xanh, nói buổi sáng cậu Hạ đã cảm thấy cổ họng có chút khó chịu, lập tức đi pha một tách trà thẩm giọng cho anh ta.

Sally vui mừng: “Vừa đúng lúc hôm nay cháu nấu chè hạnh nhân với quả lê, thẩm giọng rất tốt, dì Vương, dì đừng pha trà, cứ mức một chén chè đem lên.”

Nói xong cô ta liền buông miếng đậu hũ trong tay ra, bung chén chè hạnh nhân tuyệt lê vui vẻ ra ngoài.

Diệp Gia Đình nhìn cô ta mà mí mắt giật giật, cô nghĩ thầm chè hạnh nhân tuyệt lê này là cô làm, cô ta chỉ ở bên cạnh ghi chép lại các bước, tiện tay cầm hũ đường. Cô lắc đầu một cái, tiếp tục rửa đậu hũ, tối nay sẽ làm canh gà nấu với đậu hũ, canh đã nấu gần chín, đậu hũ rán xong để qua một bên, lúc để lên bàn sứt chút nữa đã xong rồi.

Bởi vì Sally là do dì Vương giới thiệu tới, cho nên khi nhìn thấy Sally nhanh chân chạy đi, đem công việc đang làm ném lại cho Diệp Gia Đình thì bà cảm thấy có lỗi muốn tới phụ cô, nói xin lỗi: “Đứa bé Sally này thật ra rất tốt bụng, chính là tính tình có chút gấp gáp, luôn nhìn đầu mà chẳng nhìn đuôi.”

Diệp Gia Đình nhún nhún vai, cô cảm thấy tính tình của cô Sally này thật chẳng ra gì, cũng may là mấy ngày nữa cô cũng hết làm việc ở đây, nếu không muốn làm việc chung với loại người như này thật sự rất phiền toái, ông Hạ là người hiền lành, dì Vương là người thân nên mới có thể chịu đựng được cô ta.

Một ít đậu phụ được hai người nhanh chóng nấu xong, Diệp Gia Đình lau tay lấy tạp dề xuống, đem công việc hôm nay hoàn thành hết rồi chuẩn bị về

nhà: “Di Vương, cháu về đây, lát nữa đi dặn Sally có gì hâm lại, đừng nấu chín nữa.”

“A, được rồi, tôi sẽ nói cho nó biết.”

Diệp Gia Đình cầm túi xách đi ra khỏi phòng bếp, liền chạm mặt một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo sơ mi trắng, trên tay cầm chén hâm cách thủy đi trên hành lang, cô thầm nghĩ mọi người trong nhà cô đều biết, người chưa từng thấy này chắc chắn là cậu Hạ, Diệp Gia Đình lập tức dừng lại, lễ phép cười với người đang tới một cái.

Sally đi theo sau cậu Hạ vội vàng nói: “Tổng giám đốc Hạ, anh ăn xong rồi thì gọi em lên giúp anh dọn dẹp, cần gì phải tự mang chén xuống.”

Vóc dáng cậu Hạ chính tề, nhìn rất có sức sống, mặt mày rất dễ nhìn, cả người toát lên phong cách trầm ổn, tác phong nhanh nhẹn, thấy Diệp Gia Đình đầu tiên là chớp mắt mấy cái, sau đó sắc mặt chợt biến đổi, khẽ nhếch miệng, vốn là muốn bắt chuyện, nhưng tất cả lời nói đều kẹt cứng trong miệng, anh ta nhất thời ngậm ngẫm cả người.

Vừa đúng lúc ông Hạ đi tới, lập tức giới thiệu: “Vị này chính là cô Hạ.”

Diệp Gia Đình nhìn phản ứng của cái cậu Hạ này trong lòng chợt cảnh giác, thầm kêu không ổn, vị này là người quen trước kia của Diệp Gia Đình phải không, biết cô... lại nói, đây là chuyện không có khả năng, nếu như bị nhận ra thì cực kỳ xấu hổ, cô vội vã cúi đầu: “Thật xin lỗi, con tôi đang ở nhà chờ, tôi đi trước.”

Cô nghiêng người đi ngang qua ông Hạ và cậu Hạ, bước chân rất nhanh, sau khi mở cửa dường như nghe thấy tiếng của cậu Hạ ở sau kịp phản ứng hô lên một tiếng: “Ài, cô...”

Diệp Gia Đình coi như không nghe thấy, vội đạp xe rồi đi như một làn khói, trong lòng thầm đưa ra quyết định, mấy ngày sau này đều đến sớm một chút, nhất định mỗi ngày phải ra về trước sáu giờ, ngàn vạn lần không thể đụng mặt với cái người tổng giám đốc Hạ này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Edit: Thiên Kết

Beta: Tịnh Yên

Tám giờ rưỡi sáng Diệp Gia Đình đưa Diệp Ba Ni đến nhà trẻ, tiện thể đứng ở trước cửa phòng học nói mấy câu với cô giáo Triệu.

Cô giáo Triệu rất tán thành việc gần đây cứ cách một khoảng thời gian Diệp Gia Đình lại để Diệp Ba Ni đem ít điểm tâm lên lớp chia sẻ với bạn học, tình cảm của đám trẻ cũng được cải thiện hơn rất nhiều, có đồ tốt cùng nhau chia sẻ vẫn có thể xem là một phương pháp tốt.

Mặc dù An Tư Ý từng bị Diệp Ba Ni đánh nhưng bây giờ cũng trở nên thân thiết, chỉ cần Diệp Ba Ni mang theo điểm tâm tới thì An Tư Ý liền xếp hàng đầu tiên, trẻ em đều không mang thù, cho nên bây giờ chơi với Diệp Ba Ni rất vui vẻ.

Nói xong chuyện đó, cô giáo Triệu lại đề nghị Diệp Gia Đình ở nhà nên cố gắng nói chuyện với Diệp Ba Ni, hiện tại bé là đứa đánh nhau nhiều nhất trong nhà trẻ, cô giáo Triệu cho rằng đó là tại Diệp Ba Ni không thích nói chuyện, người lớn trong nhà nên khích lệ thẳng bé dùng ngôn ngữ để biểu đạt. Trẻ con, nói chuyện không hợp thì muốn đánh nhau, có thể nói hiểu thì không có việc gì.

Diệp Gia Đình cười khổ, Ba Ni không thích nói chuyện là có nguyên nhân đặc biệt, tuyệt đối không phải chỉ cần dạy dỗ là có thể sửa đổi, nhưng mà cô cũng khiêm tốn tiếp thu, rồi nói với cô giáo Triệu: “Cảm ơn cô, cô giáo Triệu, tôi cũng biết, Ba Ni nhà chúng tôi không thích nói chuyện, ở nhà thẳng bé cũng vậy, tôi nói với thẳng bé mười câu nó có thể trả lời một câu thì đã xem như không tệ rồi, nhưng mà nó cũng không cố ý, đây... đại khái là thói quen từ nhỏ, tôi sẽ cố gắng để thay đổi thẳng bé một chút.”

Sau khi ra khỏi nhà trẻ, Diệp Gia Đình lập tức chạy xe đạp tới chợ bán thức ăn, cô tính toán muốn mua bó cần tây để trộn với quả óc chó dùng cho bữa tối, món ăn này vốn phải xào, nhưng gần đây cô phải chuẩn bị cơm tối từ hai giờ chiều, cho nên không thể xào, đành phải phát huy sự sáng tạo, sửa lại món ăn một chút, từ cần tây xào với quả óc chó thành cần tây trộn với quả óc chó. Món này tuần trước đã làm một lần, Chu Mai nói Diệp Ba Ni rất thích, hôm nay Diệp Gia Đình chuẩn bị lại một lần nữa.

Khi cô vừa tới công chợ thì nhận được điện thoại của Lý Hạo Nhiên: “Diệp Gia Đình, cô không có ở nhà sao? Đang ở đâu vậy?”

“Tôi đang ở chợ rau, anh tới nhà, nếu không ở dưới lầu chờ tôi một lát, nửa giờ nữa tôi sẽ về.” Diệp Gia Đình khóa xe đạp lại, thầm nghĩ phải nhanh tay chân hơn một chút thì cũng nửa giờ nữa mới có thể về nhà.

“Thôi.” Lý Hạo Nhiên không đồng ý: “Tôi còn có chương trình, cũng không rảnh rồi đứng dưới lầu chờ cô nữa tiếng, như vậy đi, cô nói cho tôi biết cái chợ rau đó ở chỗ nào, tôi tới tìm cô.”

Diệp Gia Đình không thể làm gì hơn là chỉ đường cho anh ta: “Con đường lớn phía tây dưới lầu nhà tôi, anh đi tới ngã tư thứ nhất thì queo phải, đi khoảng ba trăm mét nữa nhìn thấy con hẻm nhỏ, đi xuyên qua là tới, tôi đứng ở công chợ chờ anh, tôi mặc áo sơ mi với váy màu vàng nhạt, cầm túi mua hàng màu trắng.”

Lý Hạo Nhiên bật cười trong điện thoại: “Được rồi, tôi nhất định có thể nhận ra cô, không cần cô phải nói kỹ như thế, làm như trước mắt có công tác bí mật vậy”

Mười phút sau, Lý Hạo Nhiên bước nhanh qua hẻm nhỏ, thần thái thoải mái nhìn Diệp Gia Đình đứng trước mặt: “Tôi nhanh không!”

“Nhanh.” Diệp Gia Đình thừa nhận, sau đó lại không khách khí tiết lộ: “Chỉ một đoạn đường ngắn như vậy cũng phải đi hết tám chín phút.”

Lý Hạo Nhiên đeo kính mát và mũ lưỡi trai, vành nón kéo rất thấp, dường như che hơn nửa khuôn mặt, Diệp Gia Đình cũng cảm thấy khó chịu thay cho anh ta: “Trước mắt đen hay không đen? Như vậy có thể nhìn rõ đồ vật sao? Người bán hàng đưa rau úa vàng cho anh chắc anh cũng không phát hiện được.”

“Đen cũng được dù sao còn hơn bị người ta nhận ra rồi vây quanh chỉ chờ.” Lý Hạo Nhiên đi bên cạnh cô, thuận tay cầm lấy túi mua hàng: “Tôi cũng không mua đồ, cô có thể nhìn thấy rõ màu sắc của đồ ăn là được.”

Diệp Gia Đình lắc đầu không nói thêm cái gì, cô mua thức ăn tất nhiên rất muốn nghiêm túc so sánh giữa ba cửa hàng, yên lặng quyết tâm cẩn thận chọn rau ở nhiều cửa hàng khác nhau, chọn hai bó rau cần còn đọng nước tươi xanh đưa cho Lý Hạo Nhiên.

Lý Hạo Nhiên nhìn thấy hai cây cần tây dài không được bỏ vào túi, lập tức nghiêng đầu vai ra, nói với người bán hàng một cách quen thuộc: “Này, cô quên đưa hành lá rồi.”

Người bán rau vốn cảm thấy Diệp Gia Đình chỉ cần mua cần tây, mà mua quá ít, cho nên không muốn tặng kèm, làm bộ quên mất, kết quả bị nói thẳng ra, không thể làm gì khác hơn là đưa cho cô hai tép hành.

Diệp Gia Đình nhìn hình ảnh buồn cười lúc này của Lý Hạo Nhiên: “Anh cũng biết khi mua thức ăn sẽ được đưa hành lá? Tôi cho rằng anh chưa bao giờ vào chợ bán đồ ăn đấy.”

“Ai nói không vào, không phải ai cũng giống như cô, từ nhỏ đã là tiểu thư, lúc trước còn đi học mỗi ngày chủ nhật tôi đều phải theo mẹ đi chợ mua đồ ăn, bà nhân cơ hội mua rất nhiều khoai tây và các loại bí đỏ, có thể để được mấy ngày nhưng rất nặng, bà bảo tôi xách về. Đến bây giờ bà cụ vẫn còn thói quen đó, ngày nghỉ khi tôi về Cửu Thành sẽ bị bà kéo đi chợ mua thức ăn. Tôi nói để người khác đi chợ thay cho bà mà bà lại không chịu.” Lý Hạo Nhiên oán trách, giọng nói mang ba phần oán trách, bảy phần buồn cười, có thể thấy được anh ta không có oán hận hành động này của mẹ mình.

Diệp Gia Đình mỉm cười ảm áp: “Mẹ anh cũng không hẳn là thiếu người xách đồ, mà chỉ là muốn được làm việc ấy cùng anh, muốn ôn lại cảm giác trước kia.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Lý Hạo Nhiên khiêng túi cần đi bên cạnh cô, một tay ôm lấy eo cô một cách tự nhiên: “Mua xong rồi? Đi thôi.”

Diệp Gia Đình không khách khí vội đánh vào tay anh ta một cái: “Tay anh đặt ở sai chỗ rồi.”

Tay Lý Hạo Nhiên bị đánh đau, vội vàng vẫy vẫy, tức giận nói: “Làm gì vậy. Tôi chỉ hành động theo thói quen mà thôi, trước kia mỗi lần ra ngoài cô đều để tôi ôm”

Bây giờ Diệp Gia Đình sớm không còn vẻ lúng túng như khi mới gặp anh, cũng không hề suy nghĩ nhiều đến vị trí hấp dẫn kinh người kia, nhưng vẫn giữ gìn thái độ sắc bén của Lý Hạo Nhiên, cảm thấy mình có thể cãi lộn như người bình thường thật sự rất thích, trong lòng cũng buông lỏng, lập tức lên tiếng phản bác: “Hiện tại không giống nữa. Cái thói quen này cũng cần phải bỏ đi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì: Nếu như giống như trước đây thì tôi không thể chịu đựng được, không có tiền để bao anh, nếu như không giống lúc trước mà anh dính tôi như vậy, đương nhiên càng không được!”

“Hừ.” Lý Hạo Nhiên xì mũi coi thường: “Diệp Gia Đình, cô chiếm được tiện nghi còn ra vẻ, không biết có bao nhiêu người phụ nữ xếp hàng muốn được tôi ôm một cái.”

“Đúng như vậy, đúng như vậy.” Diệp Gia Đình rất tán thành: “Nhưng mà độ tuổi của những người phụ nữ này phân bố không đồng đều, không phải là dưới mười lăm tuổi thì chính là năm mươi tuổi trở lên.”

Lý Hạo Nhiên quay đầu không thèm để ý đến cô.

Diệp Gia Đình lại chọn lựa kỹ càng để mua một túi nấm nhỏ, chuẩn bị nấu món súp cá và nấm cho bữa tối, nhìn một lượt thấy đã đầy đủ rồi lại nhìn xung quanh chợ: “Tiểu Lưu đâu? Anh không gọi cậu ấy tới đón sao?”

“Chỗ này không tiện để dừng xe, tôi để cậu ta đợi dưới lầu nhà cô.”

“Này---, tôi đang rảnh rồi, sẽ đi về cùng với anh.” Diệp Gia Đình đi lấy xe đạp.

Lý Hạo Nhiên cảm cần tây gõ gõ cô: “Có người như vậy sao? Bởi vì ai mà tôi chạy tới cái chợ lộn xộn này? Cô nói về với tôi giống như cô phải chịu thiệt thòi vậy?”

Hai người đi tới chỗ Tiểu Lưu đậu xe đợi thì Diệp Gia Đình mới chợt nhớ ra: “Đúng rồi, sáng sớm anh tới tìm tôi có chuyện gì?”

Lý Hạo Nhiên mở cửa xe, quay đầu qua nói cho cô biết: “Tôi tới nói cho cô biết đạo diễn Khương muốn quay phần hai của bộ phim, cô có thể tiếp tục trở về đoàn phim đóng vai Phương Văn Vi rồi.”

Diệp Gia Đình có chút lo lắng: “Tôi cũng biết là chuẩn bị quay phần hai, chị Cố đã gọi điện nói với tôi, nhưng chị ấy nói vai Phương Văn Vi này không nhất định sẽ để tôi đóng.”

Lý Hạo Nhiên ngồi vào trong xe, ghé đầu nói cho cô biết: “Hôm nay tôi mới hỏi đạo diễn dùm cô, đạo diễn Khương nói vai Phương Văn Vi không đổi người vẫn do cô diễn. Tôi tới nói cho cô biết, thuận tiện cảm nhận một chút...”

Diệp Gia Đình vui mừng: “Thật? Vậy thì tốt quá, cảm ơn anh.”

Lý Hạo Nhiên khoát khoát tay: “Đừng khách sáo, tôi đi đây, mấy ngày nữa gặp ở phim trường.” Anh ta vội vàng, nói dứt lời Tiểu Lưu đã nhanh chóng lái xe ‘vèo’ một cái đi khỏi.

Diệp Gia Đình nhận được thông tin chính thức thì tâm tình thật tốt, buổi chiều khi đi gặp ông Hạ trên khuôn mặt cũng luôn tươi cười, ông Hạ nhìn thấy cũng khen ngợi: “Cô Diệp, hôm nay khí sắc không tệ, nhìn rất xinh đẹp.”

Diệp Gia Đình khiêm tốn: “Nào có, cháu vẫn vậy thôi.”

Ông Hạ nói cho cô biết: “Ngày hôm qua cô đi quá vội, cậu Hạ còn mấy lời chưa kịp hỏi, cậu ấy nói hôm nay cô đợi cậu ấy một chút.”

Nụ cười trên mặt Diệp Gia Đình chợt tắt: “Cái này, không tiện lắm. Buổi tối con cháu chỉ ở nhà với người giúp việc theo giờ, đến giờ người đó sẽ về, cháu không thể về trễ được.”

“Vậy sao, đúng là không tiện.” Ông Hạ là người rất biết suy nghĩ cho người khác, nghe xong những lời này nhất thời cũng cảm thấy Diệp Gia Đình không thể về nhà trễ: “Đưa nhỏ quan trọng hơn, vậy cô làm xong thì cứ về, tôi sẽ nói chuyện với cậu Hạ.”

Diệp Gia Đình cảm thấy ông Hạ là người rất tốt bụng, mặc dù cảm thấy cậu Hạ chờ cô buổi tối có chút phiền, nhưng cô cũng muốn hoàn thành công việc mấy ngày cuối một cách nghiêm túc.

Cô vào phòng bếp vén tay áo bắt đầu công việc, tận lực đem những thứ mình biết nói cho Sally nghe, muốn cho cô ta biết chỉ ghi chép không thôi thì chưa đủ, bản thân nên phải tự thực hành qua, về sau mới có thể tự mình phát triển, nếu không thì những món ăn hai người nấu trong tuần lễ này sẽ bị lặp lại, đoán chừng không tới nửa năm cậu Hạ sẽ cảm thấy chán ăn rồi, hơn nữa thức ăn mỗi mùa đều khác, cô ta không thể chỉ dựa vào một quyển ghi chép để làm mãi.

Đáng tiếc ngày hôm nay Sally cực kỳ không phối hợp, thường xuyên mất hồn không nói, còn không ngừng kiểm soát chạy ra ngoài, ánh mắt vô cùng lấp lánh.

Diệp Gia Đình nổi lên nghi ngờ trong lòng, hôm nay cô đã biết, Sally này để ý cậu Hạ kia, còn đặc biệt không thích công việc làm đầu bếp, dù sao cũng đã đem cô thành đối thủ cạnh tranh, lộ ra manh mối nhắm vào, hôm nay vừa nghe thấy cậu Hạ muốn gặp mặt cô, trong lòng khẳng định có nhiều suy nghĩ, khó đảm bảo sẽ không làm ra chuyện gì, cũng cần phải cẩn thận một chút

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Edit: Châu Hoàng

Beta: Tịnh Yên

Trước kia Diệp Gia Đình đã từng làm qua rất nhiều công việc, cũng nhờ vậy mà cô tích lũy được không ít kinh nghiệm ngoài xã hội.

Xã hội cũng như một mặt khác của bài học trên lớp, lăn lộn nhiều năm tự nhiên sẽ học được rất nhiều điều khác xa với những thứ trong sách vở, nhưng đều là những kiến thức vô cùng có ích.

Ví dụ như làm thế nào để bảo vệ mình hoặc làm thế nào để đề phòng kẻ tiểu nhân.

Cho nên khi cô định rời đi lúc hết giờ làm, Sally vội vả lôi đi Vương đuổi theo, làm loạn lên, nói không tìm thấy đồng hồ của bác Hạ, ai cũng không thể đi, bảo phải đem đồ bên người ra kiểm tra, Diệp Gia Đình suýt nữa làm vỡ mặt thất vọng cho cô ta xem.

Còn tưởng rằng Sally giờ chiều độc ác bỏ thứ linh tinh gì đó vào trong đồ ăn, không ngờ lại là loại gian kế lỗi thời này, cô bé này cũng quá non rồi! Chỉ bằng thủ đoạn ấy mà muốn làm chuyện xấu, thật không biết lượng sức!

Hại Diệp Gia Đình cẩn thận đề phòng từ buổi trưa, đến thức ăn đã nấu xong ngày hôm nay còn phải đổi thành một túi muối khác mọi ngày, lấy lý do không biết thức ăn có nhạt hay không, mời cả bác Hạ đến phòng bếp, lấy chiếc đĩa nhỏ gấp mỗi loại thức ăn một ít làm trò trước mặt ông ta, ngay cả canh cũng múc ra một cái bát nhỏ, để ông ấy ném thử toàn bộ, như vậy nếu buổi tối cậu Hạ có xảy ra chuyện gì thì cũng không trách tội cô được.

Di Vương bị Sally kéo đi thất tha thất thểu, chạy chậm đến trước mặt Diệp Gia Đình, cau mày, sắc mặt nghiêm trọng, trước nhẹ nhàng khuyên nhủ một trận: "Sally, cháu nói chuyện chú ý một chút, bây giờ tất cả mọi người đều đáng nghi." Sau đó quay sang giải thích với Diệp Gia Đình: "Cô Diệp, buổi chiều ông Hạ tháo đồng hồ ra để trên giàn hoa ở hành lang nay bị mất. Cái đồng hồ đeo tay kia của ông là trong đại thọ sáu mươi, tháng ngày sắp gần đất xa trời, người thân mới góp tiền mua cho ông ấy một cái đồng hồ hiệu Rolex, giá phải hơn ba vạn! Thật là kỳ lạ, chiều nào vào buổi trưa ông Hạ cũng ra giàn hoa chăm sóc mấy chậu hoa kia, đem chúng ra ngoài tưới nước phơi nắng, đồng hồ tháo ra để trên giá một lúc, trong nhà lại không có người ngoài, sao hôm nay đột nhiên không thấy?" Nói xong thì nghi ngờ nhìn chiếc túi Diệp Gia Đình khoác trên lưng.

Sally bước lên một bước: "Chị Diệp, ngại quá, chúng tôi muốn kiểm tra túi của chị, đó cũng là tốt cho chị, nếu chị thật sự không lấy đồng hồ của ông Hạ, vậy thì có thể trong sạch rồi đi."

Diệp Gia Đình đưa tay ngăn cản bàn tay cô ta đang muốn giật lấy chiếc túi của mình: "Khoan đã, chúng ta nói rõ việc này trước đã."

"Ôi, ôi, Tiểu Vương! Các cháu đừng làm ầu!" Ông Hạ đuổi theo đến nơi, vẻ mặt vừa lo lắng vừa ngại ngùng: "Cô Diệp, rất xin lỗi, tôi chỉ không ngăn cản một lúc chúng nó đã đuổi theo đến tận đây, việc này chắc chắn không liên quan đến cô, cô cứ về nhà đi, con của cô đang đợi ở nhà, tôi sẽ tìm lại, có thể cái đồng hồ kia là do tôi để ở chỗ khác nhưng quên mất."

Sally vội vàng kéo tay ông: "Bác Hạ, bác không thể cứ hiền lành như vậy, hơn nữa, bây giờ rõ ràng là chúng ta đang chịu trách nhiệm với chị Diệp, nếu sau khi chị ấy đi rồi mà bác vẫn không tìm thấy đồng hồ thì làm sao bây giờ? Chị ấy cũng không muốn mọi chuyện không rõ ràng." Nói xong còn hỏi lại Diệp Gia Đình: "Chị nói có đúng không, chị Diệp?"

"Hoi, sẽ không phải vậy chứ...." Ông Hạ khó xử.

Diệp Gia Đình nghe đến đó thì cân nhắc thái độ của mấy người, lập tức hành động trước, đặt chiếc túi của mình lên bàn: "Muốn xem thì xem đi, nhưng chúng ta nói rõ trước, ông Hạ, khoảng mấy giờ chiều ông tháo chiếc đồng hồ ra đặt ở giàn hoa?"

"Khoảng hơn bốn giờ, mỗi ngày tôi đều đi ra ngoài tưới nước, tỉa cành lá cho hoa vào lúc ấy. Còn đem mấy chậu hoa đi phơi nắng, ánh nắng mặt trời hơn bốn giờ không mạnh lắm, thích hợp đem chúng ra ngoài hít thở không khí." Ông Hạ còn hơi bối rối: "Haizz, các cháu đừng nghĩ như vậy, có lẽ ông tháo ra bỏ quên ở chỗ khác."

Diệp Gia Đình quay sang Sally: "Sally, từ lúc tôi đến đây đều bận rộn trong phòng bếp với cô, không có cơ hội đi ra giàn hoa bên ngoài lấy đồng hồ!"

Sally cười như không cười nhìn cô: "Chị Diệp, chị đã quên, giữa chừng chị có đi toilet một lần, còn đi rất lâu, khoảng mười lăm phút, em hỏi chị có phải bụng khó chịu không mà đi lâu vậy, chị nói là có phần đau đầu nên ra vườn hoa một lát."

Di Vương đứng một bên cau mày nói chen vào: "Sally, cô Diệp chỉ đi ra một lần thôi sao?"

"Đúng vậy, nhưng đến tận mười lăm phút, làm gì mà không đủ?"

Sắc mặt Di Vương thay đổi: "Thật xin lỗi, cô Diệp, việc này chắc chắn không liên quan đến cô, xin cô đừng để ý, chỉ là Sally quá thẳng thắn, thấy ông Hạ bị mất đồ nên sốt ruột thay, không phải nhắm vào cô."

"Đi! Còn chưa kiểm tra mà sao đi đã nói vậy!" Sally có phần nôn nóng.

Di Vương giải thích: "Buổi chiều lúc cô Diệp đi toilet đi có đi qua cửa phòng bếp, cô ấy nói ở luống hoa bên ngoài có vài cây dâu tây nhỏ rất tốt, có thể cho cô lấy một cây nhỏ mang về cho con xem không, con cô ấy rất thích ăn loại quả này nhưng chưa bao giờ gặp qua cây trồng trong đất, đi nói đùa rằng không có việc gì, trước đây ở quê có rất nhiều cây này, muốn lấy thì cứ lấy hai cây mang về, loại cây này trồng trong chậu hoa cũng sống tốt. Nhưng cô Diệp lại không lấy, cô ấy sợ làm rễ cây bị thương, đi liền đợi ở ngoài cửa phòng toilet một lúc rồi cùng cô ấy ra ngoài lấy cây." Nghĩa là buổi chiều Diệp Gia Đình đi từ phòng bếp ra liền gặp cô Vương, sau đó hai người luôn đi cùng nhau, tất nhiên không có cơ hội lấy đồng hồ của ông Hạ.

Sally đen mặt: "Có lẽ có thể vào lúc khác, lúc cháu ở phòng bếp cũng từng đi ra ngoài vài lần, nếu chị Diệp lợi dụng thời gian cháu ra ngoài cũng lạng lẹ đi theo sau rồi lại trở về trước cháu, cũng có thể làm được!"

Diệp Gia Đình khẽ hất mi: "Điều đó không có khả năng, tự cô nhìn xem mấy món đồ nướng ngày hôm nay, sao có thể nướng đồ mà không cần người trông coi? Hai người cùng rồi đi là chuyện không có khả năng!"

"Cái đó cũng không nhất định..." Sally còn muốn nói tiếp: "Chị có thể lợi dụng ra ngoài trong một chốc....-"

Diệp Gia Đình cắt ngang lời cô ta, nói với dì Vương và ông Hạ: "Tuy chưa kiểm tra, nhưng tôi đoán chắc chiếc đồng hồ kia nhất định ở trong túi của tôi? Nhưng chắc chắn không phải là tôi lấy, mà là có người lằng lẽ lấy nó bỏ vào."

Nói xong liền kéo khoá chiếc túi, đầu tiên thật cẩn thận lột giấy ăn vào tay rồi mới bắt đầu làm, cảm một chiếc điện thoại ra, nhẹ nhàng để sang một bên, dùng khăn giấy bao lại như một gói nhỏ, cuối cùng lấy từ dưới đáy túi ra một chiếc đồng hồ, đúng là chiếc đồng hồ giống cái mà ông Hạ thường hay đeo. Diệp Gia Đình cũng dùng khăn giấy lót vào tay, cảm một góc nhỏ của dây đồng hồ lòi ra.

Ông Hạ và dì Vương đưa mắt nhìn nhau, một là cực kỳ kinh ngạc khi nhìn thấy đồng hồ thực sự đang ở trong tay Diệp Gia Đình, hai là cảm thấy kỳ quái không biết cô đang làm gì.

Sally lập tức kêu lên: "Rõ ràng đồ ở trong túi chị, sự thật bày ra ngay trước mắt, có muốn ngụy biện cũng vô dụng!"

Diệp Gia Đình liếc mắt xem thường cô ta: "Tôi nói là người khác bỏ vào!"

Sally cười lạnh: "Làm sao có thể, ai lại đi làm chuyện nhảm chán như vậy?"

"Cô!"

Sally cao giọng kêu lên: "Chị đừng có vu oan hãm hại tôi!"

Diệp Gia Đình nghiêm túc nói với cô ta: "Tôi có chứng cứ."

"Chứng cứ gì?"

"Vân tay, cô xem." Diệp Gia Đình cẩn thận cảm một góc điện thoại di động đưa ra trước ánh sáng, vài dấu vân tay mất trật tự hiện rõ trên màn hình.

"Trên màn hình điện thoại di động rất dễ lưu lại dấu vân tay, nhất định đó là của cô!" Sally tròn mắt.

"Nếu như là của chính mình, thì đó là chuyện bình thường, nhưng cả buổi chiều điện thoại di động của tôi vẫn để trong túi, chưa từng lấy ra, nếu trên màn hình có dấu vân tay của người khác thì đó lại là chuyện đáng suy xét, vậy có thể chứng minh có người đã lục túi của tôi!" Diệp Gia Đình cười với cô ta: "Thật đúng lúc, hôm nay lúc đi đón con, trước khi tới đây tôi đã từng qua chỗ sửa điện thoại, sau đó tiện tay dùng khăn tay lau sạch màn hình rồi mới bỏ vào túi, làm sao trên màn hình có thể có nhiều dấu vết như vậy?" Lại chỉ về chiếc đồng hồ bên cạnh: "Bác Hạ, xin bác đừng chạm đến nó, chắc chắn trên mặt cũng có vân tay của tên trộm."

Sắc mặt Sally tái đi: "Đừng nói thần kỳ như vậy, còn kiểm tra vân tay! Chị cho là đóng phim sao!"

Diệp Gia Đình chớp chớp mắt: "Nếu không chúng ta giữ nguyên hiện trường, lập tức báo cảnh sát, để họ đến xem có đáng kiểm tra vân tay không? Thật ra chuyện đơn giản như vậy, không cần nhân viên chuyên nghiệp, chỉ cần tìm một tờ giấy, mỗi người chúng ta ấn vài dấu vân tay lên đó, cũng có thể tìm ra là ai làm."

Sally ngậm chặt miệng không lên tiếng.

Diệp Gia Đình tiếp tục nói: "Sao, cô có lo lắng không?"

"Lo lắng cái gì?" Trong mắt Sally hiện lên vẻ lo sợ.

Ông Hạ và dì Vương đứng một bên mở miệng không biết nói cái gì, mơ hồ hiểu được đây là do Sally lên lút quấy rối, lấy trộm đồng hồ của ông Hạ bỏ vào trong túi Diệp Gia Đình nhằm hãm hại cô.

Diệp Gia Đình tiếp tục dọa dẫm Sally: "Thử suy nghĩ xem cô nên tự thú nhận hay để tôi báo cảnh sát? Nể mặt dì Vương tôi cho cô một cơ hội, tự mình thành thật thú tội rồi nhận lỗi với tôi, tôi sẽ không tính toán nữa, nếu không chúng ta cùng nhau giải quyết, đã xảy ra vụ mất trộm thì tất nhiên phải gọi 110*."

*110: là số điện thoại báo cảnh sát ở Trung Quốc, tương tự như 113 ở Việt Nam.

"Cô nói bậy, không phải tôi." Sally vẫn mạnh miệng như cũ, nhưng khí thế đã kém đi nhiều, gương mặt xanh cả lên, môi cũng vì vậy mà có phần run rẩy.

"Vậy gọi điện thoại báo cảnh sát đi, đừng trách tôi không nhắc nhở cô, pháp luật nước ta quy định, số tiền lấy trộm quá một nghìn sẽ phải chịu quản lý cưỡng chế tại nơi cư trú, tạm giam ngắn hạn; số tiền lớn hơn nữa thì phải ngồi tù có thời hạn, bảy nghìn là từ hai năm trở lên, ba vạn là từ sáu năm trở lên! Dì Vương vừa nói đồng hồ của bác Hạ giá trị khoảng hơn ba vạn! Cô hãy chuẩn bị tư tưởng trước!"

Sally vội cầm chặt tay dì Vương: "Chị đừng hù dọa người khác! Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi."

"Đương nhiên rồi, người ngay thẳng không sợ bóng gió, nếu cô thật sự không lấy trộm đồng hồ của bác Hạ, vậy chuyện bản án giam giữ mười sáu năm cũng không phải là chuyện của cô!" Diệp Gia Đình buông lỏng tay, làm ra vẻ sẽ đi gọi điện thoại.

Suy cho cùng Sally chưa trải qua sóng gió gì, không chịu nổi sợ hãi, ôm lấy dì Vương nói lắp bắp khóc òa: "Dì! Dì! Không phải cháu cố ý! Cháu, cháu chỉ muốn đùa một chút, ồ, ồ....-"

Dì Vương tức giận đến nỗi gõ vào đầu cô ta một cái: "Cái đứa nhỏ đáng chết này, cháu điên hả, cô Diệp không trêu ghẹo không chọc giận cháu mà? Cháu làm ra loại chuyện này, khiến cái mặt già này của ta biết để ở đâu!"

Diệp Gia Đình im lặng thờ ơ quan sát, cô từng vì kiếm sống mà cần rảnh đi làm nhân viên quản lý kho hàng ở một công ty nhỏ mà chẳng ai muốn, có một người làm cùng là thông gia với ông chủ ở đó, lại thường xuyên trộm cắp, trộm xong còn vu oan cho đồng nghiệp quản lý kho hàng, sau khi đấu trí và so đũa khí hơn nửa năm, cuối cùng cô rời đi một cách hoàn hảo, lấy được toàn bộ tiền lương. Cho nên mảnh khoé nhỏ nhỏ ấy của Sally, cô nhìn một cái là thấy ngay, bị vạch trần là đương nhiên.

Ông Hạ nhìn Sally tội nghiệp đang khóc đầy nước mắt nước mũi, lại nhìn Diệp Gia Đình, nặng nề nhún mày: "Sally à, sao cháu có thể làm loại chuyện thế này! Cô Diệp là người đến dạy cháu nấu ăn mà!"

Dường như ngại mọi thứ chưa đủ loạn, tiếng ô tô vang lên ở bên ngoài, lát sau cậu Hạ đột nhiên về sớm hơn mọi ngày bước vào, nhìn mọi người đang tập trung trong phòng khách, Sally còn đang ôm dì Vương khóc hết nước mắt, không khỏi sùng sờ: "Làm sao vậy?"

Sally liền co người lại: "Không có việc gì, em không cẩn thận bị ngã." Ra sức kéo dì Vương: "Dì, chúng ta về phòng trước đi."

Ông Hạ ngăn hai người lại, giận tái mặt: "Chậm chút, trong nhà xảy ra chuyện này bác nhất định không thể giúp cháu giấu diếm, cứ ở lại nói rõ ràng đi."

Ông kéo cậu Hạ sang một bên, khẽ giọng kể hết lại mọi chuyện vừa xảy ra, vừa nói vừa lắc đầu thờ dãi, có thể thấy được ông vô cùng thất vọng với những chuyện Sally làm ra.

Cậu Hạ đứng thẳng, hơi cúi đầu, bình tĩnh nghe.

Diệp Gia Đình không có ý định quản chuyện bọn họ sẽ xử lý như thế nào, cô chỉ phụ trách bảo vệ bản thân thật tốt, không để bị mắc mưu, chịu thiệt hay bị hãm hại là được, tôn chỉ làm việc của cô từ trước đến nay là người không phạm mình - mình không phạm người.

Đưa tay lấy các thứ trên bàn để vào trong túi, gạt đầu với dì Vương: "Dì Vương, con cháu còn đang chờ ở nhà, cháu phải về rồi, nếu xảy ra loại chuyện này, cháu nghĩ bắt đầu từ ngày mai cháu sẽ không đến đây nữa, nhờ dì nói với bác Hạ một tiếng, làm ơn chuyển tiền lương cháu làm việc hai tuần vào tài khoản mà cháu đã cho ông ấy. Cảm ơn!"

Về mặt già nua của dì Vương đỏ bừng: "Cô Diệp, thật xin lỗi, dì thật sự không nghĩ con bé Sally lại làm ra loại việc này!" Sally vừa nghe, lại nghẹn ngào khóc thút thít lau nước mắt đang chảy.

Diệp Gia Đình tốt bụng nói với cô ta: "Không cần sợ như vậy, thật ra chỉ bị mất đồ, cho dù báo cảnh sát, chưa chắc người ta đã quan tâm đến, chỉ cần bác Hạ không truy cứu cô sẽ không có chuyện gì."

Hai mắt Sally đỏ ngầu, im lặng không nói gì.

Sau khi Diệp Gia Đình để mọi thứ vào túi xong, còn không quên đến bên tường nhắc cây dầu tây cho Diệp Ba Ni lên, đang muốn đi, bỗng nhiên nghe thấy giọng cậu Hạ vang lên từ phía sau, anh ta gọi cô lại: "Diệp Gia Đình, cô chờ một lát!"

Diệp Gia Đình dừng chân, trong lòng dâng lên một chút cảm giác không biết làm sao và không kiên nhẫn, bây giờ cô đi đến đâu cũng dùng nghệ danh Diệp Đình. Tuy rằng khi đến đây đã từng thông báo thông tin về thân phận thật cho người phòng bảo vệ, nhưng tin rằng sẽ chẳng có ai không có việc gì vô duyên vô cớ đi lục lọi cái thông tin đó. Cho nên người có thể gọi tên cô là Diệp Gia Đình nhất định là người từng quen cô trước kia.

Quay đầu nở một nụ cười xa cách lại khách sáo: "Có chuyện gì?"

Cậu Hạ bước lên hai bước, đến trước mặt cô, cẩn thận quan sát cô từ trên xuống dưới một lúc lâu, hai hàng lông mày nhướn cao: "Thật sự là cô! Diệp Gia Đình, cô làm cái gì vậy? Mọi người đều nói gần đây cô không xuất đầu lộ diện, nhất định là trốn ra nước ngoài, hoá ra cô còn chưa đi. Nhưng thế nào, bản thân cô đem hết tài sản ra lăn qua lăn lại rồi giờ nghĩ cách đến đây gây sức ép với tôi sao? Thật đúng là cô được dân được(*), lại còn luyện được tay nghề nấu ăn lặng lẽ đến đây nấu cơm cho tôi!!! Diệp Gia Đình, tôi nói cho cô biết, nếu là người phụ nữ khác, chỉ bằng phần tâm tư và tay nghề nấu ăn này, tôi cũng có thể suy nghĩ một chút, nhưng là cô thì coi như xong....--"

(*co được dân được : biết ứng phó thích hợp với tình hình cụ thể)

"Ngừng! Ngừng! Ngừng!" Diệp Gia Đình vội vàng cắt ngang lời anh ta, vì về mặt cậu Hạ đứng đánh giá mình từ trên xuống dưới rất giống về mặt của Lý Hạo Nhiên lúc vừa nhìn thấy cô ở cuộc họp, là một loại cảm xúc ra vẻ vừa được hả giận lại vừa vui sướng khi người khác gặp họa. Do đó Diệp Gia Đình đã chuẩn bị sẵn tư tưởng, có thể là lúc trước người chủ của thân thể này đã đắc tội anh ta, nói lời gì đó không hay ho, vì vậy cũng không khách khí, đáp trả lại: "Cậu Hạ, đầu tiên anh đừng vội thao thao bất tuyệt, phát huy trí tưởng tượng, chúng ta không quen nhau. Nói thật, tôi cảm thấy mình không thể nào biết anh, cái gì mà tôi để ý đến anh, cố ý học nấu ăn chạy đến đây nấu cơm cho anh, tất cả chỉ là anh đã nghĩ nhiều. Tôi không phải tự nhiên đến, tôi đến đây để dạy nấu ăn, cũng chỉ hướng dẫn hai tuần mà thôi, làm đến bây giờ cũng không sai lệch nhiều lắm, tôi đang chuẩn bị kết thúc trong hôm nay,

ngày mai sẽ không đến đây nữa. Bây giờ quan hệ của chúng ta là anh nợ tôi tiền lương hai tuần qua.....nói chính xác là tiền lương mười bảy ngày, không còn cái gì khác! Xin đừng quên, mong anh nhanh chóng trả tiền cho tôi, cảm ơn! Tạm biệt, à, tốt nhất không cần hẹn gặp lại."

Lông mày xinh đẹp của cậu Hạ đều dựng thẳng lên: "Diệp Gia Đình! Cô nói cô không biết tôi! Cô thật sự dám nói như thế sao!!!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Edit: Châu Hoàng

Beta: Tịnh Yên

Diệp Gia Đình hợp tình hợp lý nhìn cậu Hạ: "Ngại qua, đúng là không nhớ rõ."

Mặt khác cũng nghĩ trong lòng, tôi có gì không dám nói ra, tôi chỉ thấy anh rất quen thuộc mà thôi, giống như quan hệ với Diệp Thừa Trạch, Lý Hạo Nhiên, cho dù trước đó có không hợp nhau thì chắc chắn lúc vừa thấy mặt cũng có thể nhận ra, nếu đến bây giờ còn không nghĩ ra anh thì nhất định là không quen lắm, hơn nữa cũng đã lâu không gặp mặt rồi.

Ngực cậu Hạ phập phồng, vô cùng tức giận: "Diệp Gia Đình! Cô giả vờ khá lắm, còn không quên thể hiện ngoài miệng! Có bản lĩnh cô đừng đến đây! Nếu đến đây còn ra vẻ kiêu ngạo đúng đắn cái gì! Cũng không phải tôi mời cô đến nhà!!"

Diệp Gia Đình cau mày: "Đương nhiên không phải anh mời tôi tới, mà là bác Hạ, ông ấy đi khắp nơi tìm người nấu ăn, tôi mới đến đây làm."

Ông Hạ cũng chẳng biết sao lại đi qua đây, lúc này thì ngắt lời: "Đúng vậy, đầu bếp trong nhà đột nhiên bị ốm nằm viện, tôi phải vất vả đi khắp nơi tìm người thay ông ấy, cuối cùng may mắn lắm mới được cô Diệp, việc hôm nay thật có lỗi với cô Diệp!"

Cậu Hạ còn chưa theo suy nghĩ kịp, Diệp Gia Đình đã hất cằm về phía anh, dương dương tự đắc, lại gật gật đầu, giống như muốn nói: Anh xem, tôi nói không sai mà, làm cho anh tức giận phần nọ: "Diệp Gia Đình!!! Người khác không biết chuyện gì xảy ra, chẳng lẽ cô cũng không biết! Còn làm loạn cái gì!"

Sally đứng một bên đã nhân cơ hội chuẩn về phòng mình, đi Vương cũng đi theo cô ta. Trong phòng khách chỉ còn lại ba người bọn họ, ông Hạ lại tiếp tục ù ù nạc nạc, không hiểu anh đang nói gì.

Trong lòng Diệp Gia Đình bỗng nhiên nghĩ đến, người đau khổ, oán hận sâu nặng, có thể khiến Diệp Gia Đình cô như thế chỉ có ba người, đều là người mà cô đã đắc tội trước đây. Người đầu tiên tất nhiên là Lý Hạo Nhiên, người còn lại là anh trai của cô Diệp Thừa Trạch, cuối cùng là người bị cô dùng thuốc làm cho hôn mê rồi ấy ấy, xong việc thì độc ác châm chọc, khiêu khích một chút... Là... Hạ... Hạ...

Diệp Gia Đình vừa nghĩ đến đây thì bất thành linh ngẩng đầu, cuối cùng nói tên cái người mình nhớ trong đầu ra: "Hạ Vũ!!! Anh là cha của Ba Ni..." Sau đó vội vàng bịt miệng mình lại, những lời này trăm ngàn lần cũng không thể nói ra.

Hạ Vũ hừ một tiếng: "Sao không tiếp tục giả vờ không biết tôi?"

Diệp Gia Đình rất oan uổng, cô thật sự không có ý giả vờ không biết.

Diệp Gia Đình trước kia cực kỳ thủ đoạn, nhưng cuối cùng vẫn bị Hạ Vũ kiên quyết từ chối, vì vậy tức sùi bọt mép, cho rằng mình đã bị xúc phạm cực nghiêm trọng, loại người không có mặt này, tính cách lại kém cỏi, người đàn ông rất không được người khác yêu mến này không đáng để cô phải nhớ, đại tiểu thư Diệp nghĩ như thế. Nên để giữ niềm kiêu hãnh của mình, cô lập tức đem người tên Hạ Vũ này chôn ở ngoài lòng, từ nay về sau thực sự không quan tâm đến anh ta nữa, ném ra sau đầu, sau khi tìm được niềm vui mới lại càng không để ý đến!

Loại trạng thái kia trực tiếp làm cho cục diện xảy ra trắng đen lẫn lộn.

Diệp Gia Đình xấu hổ muốn chết: "Thôi mà, anh đừng hiểu nhầm, Hạ Vũ à, chúng ta cũng đã vài năm không gặp nhau rồi, gần đây tôi có khá nhiều chuyện phiền lòng, rất bận rộn, cái kia..... người đang bận rộn, đầu óc cũng có thể rõ ràng cho lắm, sao nhãng vài việc kia mà, cho nên không nhận ra anh từ đâu. Yên tâm, tôi thật sự không có ý như vậy với anh đâu, bây giờ tôi nghĩ đến chuyện trước kia cũng thấy mình làm vậy không đúng lắm, khiến anh chịu oan ức lớn, thật sự rất xin lỗi! Nhưng may mắn anh là nam, cũng không thể tính là chịu thiệt nhiều đúng không?"

Con mắt Hạ Vũ từ từ tròn tròn lên, giận dữ nhìn cô.

Diệp Gia Đình nuốt nước bọt trong miệng, theo quan niệm đạo đức của cô, quả thật cảm thấy loại hành vi trước đây của Diệp Gia Đình làm với Hạ Vũ là

hoàn toàn sai, muốn nói lời xin lỗi. Nhưng có vẻ lời nói của cô không được xuôi tai, chẳng những không đạt hiệu quả giải thích, ngược lại còn có xu thế đổ thêm dầu vào ngọn lửa đang cháy, giọng nói càng lúc càng bé: "Tôi chỉ muốn nói đừng hiểu lầm, tôi chỉ tình cờ đến nhà anh làm việc thôi, tôi đi trước đây, về sau chắc chắn sẽ không đến nữa."

Nói xong sờ sờ cái mũi, quay người bước đi.

Hạ Vũ không nghe theo cũng không bỏ qua, về mặt bình tĩnh đi theo cô: "Cô chạy nhanh như vậy làm gì! Nói đến là đến, nói đi là đi, tất cả đều theo lời của cô, vậy cũng quá không lễ phép rồi."

Diệp Gia Đình dắt xe đạp: "Không phải là tôi không lễ phép, mà là tôi thực sự rất vội về nhà."

Ông Hạ vẫn đi theo bọn họ cuối cùng cũng có thể nói chen vào, tuy rằng ông không hiểu hai người đang nói cái gì, nhưng có thể cảm giác được cậu Hạ nhà ông đang gây sự, nên nói giúp Diệp Gia Đình: "Đúng vậy, ở nhà cô Diệp còn có một đứa con hơn ba tuổi cần chăm sóc, cô ấy không thể về quá muộn."

Diệp Gia Đình lặng lẽ nhếch mép một cái, nghĩ thầm: Ông Hạ à! ông có thể đừng nói ba câu đều không rời con của tôi được không?

Liếc trộm phản ứng của Hạ Vũ, sau khi quan sát một lúc thì trong lòng hơi bình tĩnh lại, vì Hạ Vũ không phản ứng gì với chuyện này, nghe xong cũng giống như không nghe thấy. Có thể thấy được anh ta vốn không cho rằng con của Diệp Gia Đình có quan hệ gì với anh ta, mà trực tiếp chuyển sự chú ý sang chiếc xe đạp Diệp Gia Đình đang dắt, thấy giá của chiếc xe đạp cực kỳ rẻ. Đằng trước có giỏ xe, chỗ ngồi sau xe còn có chiếc ghế dựa cho trẻ em, khoẻ miệng cong lên ngay: "Phương tiện đi lại của cô Diệp rất có phong cách người phụ nữ của gia đình, cô thật có bản lĩnh! Có thể tự làm khổ mình nghèo khó đến mức bán cả xe ô tô."

Diệp Gia Đình cãi bướng: "Đi xe đạp không có hại cho môi trường, không thải khí độc, tốt bao nhiêu, tôi đây là hưởng ứng lời kêu gọi bảo vệ môi trường của quốc gia. Đề nghị anh cũng thường xuyên sử dụng, còn có thể rèn luyện cơ thể, một công đôi việc."

"À.... " Hạ Vũ kéo dài giọng nói: "Hoá ra cô Diệp là vì bảo vệ môi trường à."

Có lẽ ông Hạ cảm thấy hôm nay rất có lỗi với Diệp Gia Đình, vô cùng áy náy, một lòng muốn giúp Diệp Gia Đình nói chuyện, nhất là lúc này có thể hiểu được cô đang nói gì nên vội vàng lên tiếng phụ họa: "Cô Diệp nói đúng! Đi xe đạp rất tốt, bảo vệ môi trường! Bây giờ người trẻ cần đi nhiều!"

Hạ Vũ thật buồn rầu liếc ông một cái, nghĩ thầm, ông chẳng biết cái gì cả, dám nói bậy bạ giúp cô ta!

Diệp Gia Đình rất muốn đạp xe chạy lấy người, không nhiều lời với anh ta, nhưng dưới ánh mắt sáng rực của Hạ Vũ, dùng về mặt đang xem trò vui nhìn chăm chăm mình, cảm thấy tay chân luống cuống. Nếu cứ lên xe đi như vậy, rất có thể tự khiến mình không giữ thăng bằng tốt, lao vào con sông nhỏ trang trí ven đường của tiểu khu, như thế rất nguy hiểm, nên hết sức khó khăn đề nghị: "Anh cứ vào nhà đi, dù sao đứng ngoài này sẽ rất mệt."

Bây giờ tâm trạng của Hạ Vũ gần giống với tâm trạng của Lý Hạo Nhiên lúc nhận ra Diệp Gia Đình ở phòng trang điểm đoàn phim, vậy là diễn một vai phụ một bộ phim nào đó, thực sự là giải được hận, biết Diệp Gia Đình không muốn nhìn thấy mình vì vậy càng không chịu buông tay, tay cầm túi giờ lên ngắt lời cô, khoẻ miệng nở một nụ cười vui vẻ, tự nhiên nói: "Đây là cửa nhà tôi, tôi thích đứng ở đây một lát."

Diệp Gia Đình suy nghĩ nhảy bèn, xuất ra tuyệt chiêu đối phó với Diệp Ba Ni: "Com tối hôm nay có tôm bóc vỏ nhồi dưa chuột, đã chưng cách thủy xong ở trong nồi, nếu anh không về ngay thì nhân tôm trong dưa chuột sẽ bị nát vụn ra, như vậy thì hương vị sẽ kém hơn rất nhiều."

Cái này giống như nói với Diệp Ba Ni đang buồn bực chơi ô tô đồ: Ba Ni, mẹ làm cho con bát chè vân hương đậu phộng, bên trong có rắc ngũ cốc giòn tan, nếu không ăn nhanh ngũ cốc giòn tan sẽ bị ngâm nước mềm ra. Chắc chắn Diệp Ba Ni sẽ ngoan ngoãn bỏ ô tô sang một bên qua ăn đồ ngọt của bé.

Bây giờ chỉ cần chuyển đối tượng nói chuyện thành Hạ Vũ, nội dung cũng không cần phí công thay đổi, thế mà hiệu quả cũng không kém nhiều lắm, quả nhiên, anh ta do dự tầm năm giây sau đó lập tức quay người đi mất.

Trong lòng Diệp Gia Đình tràn đầy tự đắc, nhìn trời rồi vẫy tay chào ông Hạ, vội vàng đạp xe về nhà.

Về đến nhà thấy Diệp Ba Ni đang ngồi cạnh bàn nhỏ uống trà, dùng bộ bút màu của mình tô xoá xoá trên bức tranh, nghe thấy tiếng Diệp Gia Đình về, theo thường lệ ngẩng đầu lên, mặt không chút thay đổi, dùng mắt to tròn trầm tĩnh liếc cô một cái, nhận được nụ cười cười rục rờ của Diệp Gia Đình: "Ba Ni, mẹ đã về."

"Vâng." Sau đó lại cúi đầu vẽ tranh.

Diệp Gia Đình nhìn dáng điệu trầm tĩnh như thường của con trai, trong nháy mắt cảm thấy tâm tình phiền muộn vì sự việc trưa nay trở lại bình thường, đi đến trước mặt bé. Sau đó cúi người nhìn xem Diệp Ba Ni đang vẽ cái gì, thì thấy bức tranh của bé vẽ một chiếc xe nâng đồ chơi, hình dáng sao chép y như đúc, có bánh xe, có thân xe, còn có một gàu múc đất ở gồng xe, chỉ là bánh xe to nhỏ không bằng nhau, thân xe và gàu xúc đất cũng không ra hình dáng gì.

Diệp Gia Đình vỗ đầu bé khích lệ: "Bức tranh của Ba Ni thật đẹp, bánh xe chỉ cần vẽ tròn một chút là tốt rồi."

Diệp Ba Ni bỏ bút sáp màu xuống, đứng lên, dùng bàn tay bé nhỏ kéo cô về phía bàn ăn: "Mẹ đi ăn cơm."

Cô giúp việc làm theo giờ Chu Mai đang giúp Diệp Gia Đình bày thức ăn, thấy thế liền cười: "Ba Ni thật thông minh, biết thúc giục mẹ ăn cơm tối."

Giống như tất cả những người làm cha, làm mẹ luôn cho rằng con mình là tốt nhất, Diệp Gia Đình nghe thấy có người khen Diệp Ba Ni thì vô cùng tự hào: "Đúng vậy, Ba Ni là ngoan nhất."

Chu Mai lau tay cời tạp dề, Diệp Gia Đình về thì cô cũng hết giờ làm, trước khi đi có lòng nhắc nhở: "Cô Diệp, chiều hôm nay tôi đi đón Ba Ni về trời hơi lạnh, tôi sợ trời mưa, nhân tiện dùng thẻ rút tiền cậu Ba Ni đưa dẫn bé ngồi xe taxi về, lúc quẹt thẻ thấy, trong thẻ có hơn hai ngàn tệ!" Nói xong còn chặc lưỡi cảm thán, có lẽ cho rằng phúc lợi đối với nhân viên của công ty Diệp Thừa Trạch thật sự quá tốt, sau đó tốt bụng nhắc nhở: "Nhưng cô phải cất kỹ tiền thừa, mười chiếc thẻ phải hơn hai vạn, tôi thấy cô đặt chúng ở trên mặt tủ ti vi, không an toàn, cho vào trong tủ khoá lại thì tốt hơn."

Diệp Gia Đình đau đầu, còn phải tìm lúc đem đồ "trợ giúp người nghèo" của Diệp Thừa Trạch trả lại, một cái thì không nói làm gì, nhưng mấy thùng to kia thì mình cô không biết phải làm sao: "Cứ đi đi, tôi biết rồi."

Vài ngày tiếp theo Diệp Gia Đình không cần đi đến nhà họ Hạ, nghĩ thấy ông Hạ cũng không tệ, tốt nhất cũng nên nói lời chào với ông, có lẽ buổi sáng ông ấy không bận việc gì thì gọi điện cho ông ấy cũng được.

Ông Hạ rất phiền não, nói với Diệp Gia Đình, sau hôm đó cậu Hạ đã tính tiền với Sally, để cô ta rời đi. Trong nhà bỗng chốc thiếu hai người, ông đành phải đi Vương làm theo giấy hướng dẫn mà Sally ghi chép bù vào chỗ trống của đầu bếp trước kia, sau đó lại phải tranh thủ thời gian đi tìm người gánh phần công việc của dì Vương. Trong lời nói còn có ý muốn Diệp Gia Đình có thể quay về làm giúp vài ngày, lúc này không cần hướng dẫn Sally, đổi thành hướng dẫn dì Vương.

Đối với việc này Diệp Gia Đình muốn mà chẳng giúp được, lúc trước cô làm ra chuyện thiếu đạo đức nghiêm trọng với Hạ Vũ, chính là cưỡng gian anh ta, đoán chừng Hạ Vũ không thêm đề ý đến cô đâu, cho nên mới nhịn xuống, không đem chuyện này làm loạn lên, cũng không truy xét nhiều. Bây giờ cô không tiền không thể nên không thể không có chuyện gì mà liều lĩnh đâm đầu vào trước họng súng của anh ta, vì vậy chỉ kiên nhẫn an ủi ông Hạ vài câu, bằng lòng với việc khi đi Vương nấu ăn có vấn đề gì thì có thể gọi điện thoại hỏi cô bất cứ lúc nào cũng, cô nhất định sẽ hết lòng giải thích.

Về phân quan hệ giữa con trai và Hạ Vũ, tạm thời Diệp Gia Đình không quá lo lắng, chủ yếu bởi vì Diệp Ba Ni lớn lên giống cô. Tuy mặt mũi cũng có vài nét giống Hạ Vũ, nhưng nếu không quan sát kỹ càng, tin rằng chỉ cần cô không nói thì người khác không có khả năng nghĩ đến hai người chẳng có chút quen biết nào sẽ có quan hệ huyết thống.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Edit: Châu Hoàng

Beta: Tịnh Yên

Buổi tối chị Cố tìm đến nhà Diệp Gia Đình, chị ấy được ở nhà nghỉ ngơi hai tuần lễ nên mặt mũi hồng hào trở lại, tinh thần sáng khoái, còn làm kiểu tóc mới, váy bó sát và giày cao gót tinh tế, hình tượng khi ở nhà của chị ấy khác xa với hình tượng gọn gàng linh hoạt lúc làm việc, có đầy đủ sức quyến rũ của phụ nữ.

Vừa vào cửa lập tức cười nói: "Cuối cùng chị đã có cơ hội gặp gỡ người không thích nói chuyện, không có tật xấu của nhà em, bạn nhỏ Diệp Ba Ni đáng yêu không chịu được!"

Bạn nhỏ đáng yêu đang ngồi bên bàn ăn, sau khi ăn xong hoa quả của bữa tối, nghe thấy lời này lông mi cũng không động, dùng chiếc đĩa nhỏ lấy một miếng lê ra ăn, tay nhỏ bé cầm chiếc đĩa lên, động tác vừa chuẩn xác vừa vững vàng, cắm một cái đũa vào giữa miếng lê, một miếng lại một miếng, ăn uống có bài bản hẳn hoi.

Diệp Gia Đình cũng cười, khi công việc ở đoàn phim rảnh rồi cô thường nhắc đến Diệp Ba Ni, khi cô nhắc về đứa con trai nhà mình đương nhiên sẽ nói tốt như thế nào, đoán chừng chị Cố nghe đến lỗ tai cũng đầy vết chai rồi, cho nên vừa vào cửa đã trêu chọc như vậy.

Gọi Diệp Ba Ni: "Ba Ni, người này chính là dì Cố mà mẹ thường nói với con, tính tình dì Cố tốt lắm, lúc làm việc hay giúp đỡ mẹ của con, con phải chào hỏi ấy!"

Diệp Ba Ni ngẩng đầu, nháy đôi mắt to tròn đánh giá người dì kia, dùng giọng nói trẻ con chào hỏi: "Chào dì Cố!"

Từ trước đến giờ phụ nữ trung niên đều không thể chống cự lại những đứa bé đáng yêu, chị Cố ngay lập tức bị khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to tròn và giọng nói trẻ con của Diệp Ba Ni chinh phục: "Ôi trời, xin chào, xin chào, Ba Ni lớn lên thật xinh đẹp! Tự mình ăn hoa quả, thật ngoan!"

Diệp Ba Ni được khen nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không chút thay đổi, đột nhiên nhảy xuống ghế dùng đôi chân nhỏ chạy chạy về phía phòng bếp.

Trẻ con đều như vậy, nhớ tới cái gì thì làm cái đó, không thể hi vọng bé nói chuyện đàng hoàng với mình, cho nên chị Cổ cũng không để ý, cười tùm tùm nhìn theo bóng dáng Diệp Ba Ni cảm thán: "Thật đáng yêu, dễ thương quá, sao em có thể sinh ra đứa bé như vậy!"

Diệp Gia Đình bưng một ly trà xanh đi ra: "Hai ngày nay bé có chút ho khan, em thấy thế nên cho bé ăn ít lê. Chị cứ ngồi trước, em đi cắt cho chị đĩa hoa quả."

Chị Cổ vội vàng kéo cô lại: "Không cần phiền phức thế, chị ngồi một lát rồi đi, không ăn hoa quả, uống ly trà là được rồi."

Vừa nói dứt lời thì thấy trong tay Diệp Ba Ni cầm một cái hộp nhỏ đi ra, đi đến trước mặt chị Cổ, mở hộp ra đưa đến trước mặt cô, bên trong hộp là một chiếc bánh quy hình trái tim có hai màu, tách ra thì ngửi được hương vị ngọt ngào của chocolate.

Chị Cổ kinh ngạc bật cười: "Đây là tặng gì sao? Ba Ni ngoan! Cháu còn rất biết tiếp khách nha, thật giỏi! Cảm ơn nhiều!" Diệp Ba Ni rất bình tĩnh, lại trèo lên ghế ngồi tiếp tục ăn lê của mình.

Diệp Gia Đình đã sớm phát hiện Diệp Ba Ni là một đứa trẻ ăn nói không được khéo léo nhưng lại rất nhạy cảm trong hành động, làm nhanh hơn nói, chỉ có một phương thức biểu đạt đối với người bé thích. Lần đầu tiên gặp chị Cổ đã nhiệt tình có lẽ vì khi ở nhà cô hay lái nhái về chuyện của chị Cổ, nói chị Cổ thương quan tâm, giúp đỡ cô, toàn lời khen ngợi, Diệp Ba Ni đã nhớ kỹ, sẽ đối xử tốt hơn một chút với những người tốt với mẹ bé.

Trong lòng có rất cảm động: "Cảm ơn Ba Ni, cũng biết giúp mẹ tiếp khách."

Chị Cổ đưa cho cô cầm một bảng kế hoạch của chương trình ngày mai, là sơ đồ bố trí buổi lễ bắt đầu ghi hình: "Chúng ta ở tổ hậu cần, ngày mai phải cùng nhau trang trí sân khấu, tiếp đãi khách quý, một đồng chuyện quan trọng, chắc chắn bận đến chết. Tối nay em tranh thủ xem cái này, chị đã đem những chuyện chúng ta cần làm ghi lại hết; em còn thêm một việc nữa, buổi chiều khi giới truyền thông đi quay phim hậu trường em cũng phải đến tổ diễn viên chào hỏi, lúc đó em cần chuyện gì thì chị sẽ giúp em. Nhớ kĩ phải mặc một bộ quần áo rộng rãi thoải mái, dễ hoạt động, còn phải trang điểm thật xinh đẹp, chờ đến giữa trưa thì vào phòng nghỉ ngơi thay quần áo."

Diệp Gia Đình nhận lấy giấy sắp xếp công việc ngày mai: "Vâng." Rồi chân thành nói lời cảm ơn: "Cảm ơn chị, chị Cổ."

Chị Cổ đẩy cô một cái: "Sao phải khách khí với chị làm gì!"

Ngày hôm sau quả nhiên giống như chị Cổ nói, vừa bận bịu vừa lộn xộn.

Sáng sớm Diệp Gia Đình đã chạy đến phim trường, bắt đầu đi theo người của tổ hậu cần trang trí sân khấu.

Đài phát biểu của chủ tịch đã được dựng xong từ tối hôm qua, sáng sớm còn lắp đặt và cho chạy thử âm thanh, dựng hai đài đứng xem ở hai bên, sắp xếp chỗ ngồi cho khách quý và giới truyền thông, dùng hoa tươi để trang trí các góc đài mà khách quý ngồi. Đi liên hệ khởi động máy ghi hình hậu trường, trên đường đi còn phải dựng tấm biển chào mừng, ven đường bố trí những cột trụ quảng cáo, tranh treo hoặc chữ viết, còn có banner giới thiệu và bóng bay.

Lau mồ hôi như mưa làm đến mười một giờ, hai mươi cô gái tiếp tân đã vào đúng chỗ, trên đường giới truyền thông tụ tập, tất cả khách quý được mời đã đến đầy đủ, toàn bộ sân khấu đều là người đi lại, vô cùng náo nhiệt, tất cả các máy quay phim đều được khởi động đúng giờ.

Diệp Gia Đình nhanh chóng chuẩn bị khỏi sân khấu vào phòng nghỉ tắm sơ, thay ra quần áo trên người, khi đi ra đúng lúc người chủ trì buổi họp báo đã giới thiệu xong các vị khách mời quan trọng, sau đó lần lượt giới thiệu đạo diễn bộ phim.

Nhìn xung quanh, phát hiện không thấy chị Cổ, Diệp Gia Đình lập tức chen lấn đi đến bên Tiểu Dương, người có quan hệ không tồi với cô, hỏi cô ấy: "Có thấy chị Cổ không?"

Hôm nay Tiểu Dương không có việc gì, không bận rộn như mấy người trong tổ của Diệp Gia Đình, chỉ đến đây xem náo nhiệt, đang cực kỳ hào hứng nhìn chăm chăm vị MC tiếng tăm lừng lẫy, cũng không quay đầu lại mà đáp: "Vừa nãy tổ trưởng Ngô bên tổ tiếp khách tìm cô ấy nhờ giúp đỡ, nói là người trong tổ đãi tiệc ăn nhẹ cho giới truyền thông không đủ nhân lực, kéo cô ấy cùng ra ngoài tìm thêm người."

Diệp Gia Đình lè lưỡi: "May là vừa rồi tôi trốn vào trong thay quần áo, không thì cũng bị tổ trưởng Ngô kéo đi cùng."

Sau đó thì đứng bên cạnh Tiểu Dương xem nghi lễ, bỗng nhiên phát hiện chỗ ngồi dành cho khách quý dưới đài phát biểu bị trống một cái:

"Ô? Có người không tới? Chỗ ngồi chúng ta bố trí đều là những người đồng ý muốn đến, người này giữa chừng lại sai hẹn, không tới."

Tiểu Dương khẽ nói với cô: "Không phải khách mời, vị trí kia là của ông chủ lớn, vừa nãy tôi nghe thấy Phó đạo diễn Vương và đạo diễn Khương nói ông chủ lớn có việc đột xuất, gọi điện thoại báo sẽ đến muộn một lát, bảo người dẫn chương trình kéo dài thời gian."

"Không thể nào, anh ta đến muộn?" Diệp Gia Đình kinh ngạc, ông chủ lớn chính là anh trai của cô – Diệp Thừa Trạch, người này luôn coi công việc như sinh mạng, thật sự rất coi trọng. Cho dù anh ta là ông chủ lớn, hôm nay chỉ là buổi lễ ghi hình thôi cũng xem là một việc quan trọng trong kế hoạch làm việc, sao có thể để xảy ra việc đột xuất mà đến muộn vậy.

Tiểu Dương buông tay: "Người ta là ông chủ lớn, có quyền đi muộn, ai dám phê bình anh ta."

Diệp Gia Đình tán thành: “Nói rất có lý.”

Người lãnh đạo nói xong là đến lượt đạo diễn lên tiếng, người chủ trì đang muốn nói xin mọi người vô tay nhiệt liệt hoan nghênh đạo diễn Khương lên đài, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng xôn xao. Tiểu Dương tinh mắt, kiễng chân quay đầu lại nhìn rồi cúi đầu hô lên kinh hãi một tiếng: “Trời ạ! Ông chủ lớn đến đây, làm sao còn ôm một đứa trẻ! Chưa từng nghe nói anh ta đã có con?!!!! Này này này, đây là tình huống gì?”

Diệp Gia Đình cũng nhìn thấy, mỗi lần Diệp Thừa Trạch đến đây đều phô trương như vậy, có một đồng người vây quanh, lần này khác những lần trước ở chỗ anh ta còn bế một đứa bé trai, Diệp Gia Đình từ từ há to mồm, đứa bé trai này làm sao càng nhìn càng thấy giống Diệp Ba Ni nhà cô vậy hả!

Khi nói chuyện Diệp Thừa Trạch đã bước tới gần mọi người, bốn phía đều là tiếng ồn ào nhỏ giọng bàn tán, đã có giới truyền thông quay camera về phía anh ta. Diệp Thừa Trạch nhỏ giọng nói vài câu với người bên cạnh, lập tức có nhân viên nghiệp vụ đến đây ngăn ghi hình, còn không biết có người nào đó tìm một chiếc mũ lưỡi trai đưa cho bé đội, Diệp Thừa Trạch lập tức đội lên đầu Diệp Ba Ni, vành mũ kéo thấp che mặt đi, rõ ràng là không muốn bị người ta chụp ảnh.

Tiểu Dương còn đang ngạc nhiên: “Ông chủ lớn không muốn đứa bé kia bị người ta nhìn thấy sao còn muốn bế đứa bé đến đây? Để cho nhân viên nghiệp vụ khác bế ở ngoài chờ không được sao?”

Diệp Gia Đình lắc lắc đầu nhìn chằm chằm Diệp Thừa Trạch tự nhiên bế con của cô đi đến hàng ghế rồi ngồi xuống: “Anh ta không muốn cho người khác bế linh tinh!”

“Ài?” Tiểu Dương còn chưa hiểu.

“A...., ông chủ lớn bế đứa bé kia.”

“Chẳng lẽ đây thật sự là con trai của ông chủ lớn? Đây chính là tin tức có sức mạnh bùng nổ.” Tiểu Dương còn đang ngẩn đầu nhìn xung quanh không chú ý Diệp Gia Đình đang nói cái gì, nhìn quanh lại có vẻ tức rề: “Thật là, vừa này khoảng cách quá xa không nhìn rõ con anh ta lớn lên như thế nào, bây giờ còn bị cản mắt hơn phân nửa.”

“Rất đẹp, nhưng mà không phải con của anh ta.” Diệp Gia Đình thuận miệng trả lời với Tiểu Dương, cô ngẩn cổ nhìn xung quanh, vừa vội vừa tức, nghĩ thầm, không phải Ba Ni đang ở nhà trẻ sao, đây là chuyện gì? Diệp Thừa Trạch lên lút đưa con cô từ nhà trẻ đến đây làm gì? Đã vậy cô giáo còn quá không có chút trách nhiệm, anh ta muốn dẫn đi lập tức để anh ta đưa đi!!! Cũng không gọi điện hỏi cô một chút.

Đưa tay sờ túi tiền, mới nhớ buổi sáng đến đoàn làm phim bạn đồng bạn tây, nóng muốn chết, tiện tay để áo khoác và bóp tiền vào túi quần áo trong phòng nghỉ, di động cũng để trong đó!

Vội vàng nói với Tiểu Dương một tiếng: “Tôi đi gọi điện thoại.” Quay người chạy đi.

Tiểu Dương còn đang thì thầm tự đoán mò: “Đây là con ông chủ sinh ra với ai nhỉ? Xem ra rất nuông chiều, tự bế một mạch không sợ mệt! Chắc chắn không phải là của Trịnh Dụ Hoa, oa, Tiểu Diệp, cô có thấy không, mặt có phần giống chị Dụ Hoa, hả? Tiểu Diệp.... người đâu?”

Diệp Gia Đình vội vàng tìm điện thoại di động của mình phát hiện trên màn hình có vài cuộc gọi nhỡ, có điện thoại cô giáo Triệu nhà trẻ gọi tới, nhanh chóng gọi cho cô giáo Triệu trước: “A lô, Cô giáo Triệu, thật xin lỗi, buổi sang tôi không cầm di động theo người, Ba Ni ở nhà trẻ đã xảy ra chuyện gì? Vì sao bé bị cậu đón đi?”

Cô giáo Triệu ở bên kia nói: “Mẹ Ba Ni, chuyện là như vậy, ở lớp chúng tôi phát hiện ra một bạn nhỏ bị mắc bệnh truyền nhiễm qua đường hô hấp, sợ lây bệnh cho mọi người, cho nên quyết định cho nghỉ khẩn cấp một ngày, liên hệ cha mẹ đón con về. Chúng tôi gọi cho cô nhưng không có ai nghe, đành gọi cho cô Chu chiều nào cũng qua đón Ba Ni, cô ấy nói đang bận, không thể đi đón được, sau đó nhờ cô ấy cho số điện thoại của cậu Ba Ni, chúng tôi đã liên hệ nhờ cậu ấy đến đón Ba Ni.”

“Có trẻ bị mắc bệnh truyền nhiễm? Là bệnh gì? Có nghiêm trọng không?” Diệp Gia Đình vừa nghe được giật mình.

Cô giáo Triệu an ủi, “Bình thường thôi, đừng lo, bệnh tay chân miệng là do siêu vi khuẩn truyền nhiễm. Hay xảy ra ở trẻ dưới năm tuổi, triệu chứng là đau miệng, kén ăn, sốt nhẹ, ở tay chân, khoang miệng xuất hiện mụn nước hoặc là những vết loét nhỏ, đa số trẻ nhỏ chỉ bị trong một thời gian là có thể tự khỏi, nhưng có một số em cơ thể miễn cảm nên trở nên nghiêm trọng, dẫn đến co thắt cơ tim, phổi ứ nước, các loại viêm màng não, nghiêm trọng hơn nữa là các biến chứng của bệnh. Vì trước mắt không có thuốc đặc trị cho bệnh này nên chúng ta chỉ hạn chế lây lan thôi, phát hiện có trẻ em mắc bệnh sẽ cho nghỉ một thời gian ngắn, ngăn ngừa trẻ em trong lúc đó lây bệnh cho nhau.

“Thì ra là vậy.” Sau khi Diệp Gia Đình nghe xong thì vẫn có chút lo lắng, quyết định tối nay về nhà sẽ lên mạng tìm cách phòng bệnh này cho vào những việc cần chú ý: “Cám ơn cô, Cô giáo Triệu.”

“Không cần khách khí, đợi đến khi có thể đi học lại chúng tôi sẽ gọi điện thoại thông báo cho các cha mẹ, và sẽ thông báo trên mạng, khi nào chị rảnh rồi có thể chú ý đến một chút.”

Diệp Gia Đình cúp điện thoại, mọi việc đã rõ ràng, Diệp Thừa Trạch bởi vì giữa chừng phải đến nhà trẻ đón Diệp Ba Ni mới đến muộn buổi lễ ghi hình, vừa rồi cô đoán mò anh ta đến nhà trẻ bắt cóc con mình chỉ là lòng dạ tiểu nhân ra so đo mà thôi.

Thật lòng muốn đi tìm con mình ngay lập tức, nhưng trước mắt bao người không thể làm vậy, chỉ có thể ép buộc phải nhịn xuống. Đứng ngồi không yên chờ đến mười hai rưỡi, vài nhân vật quan trọng đã phát biểu xong, đạo diễn Khương tạm thời thay Diệp Thừa Trạch tuyên bố chính thức bấm máy, thả

bóng bay, đốt pháo, sau khi thực hiện nghi thức cuối cùng bắt đầu ghi hình, tiếp theo bắt đầu bữa trưa đơn giản và tiệc rượu. Cuối cùng đạo diễn Khương và phó đạo diễn Vương cũng lên lút đi tìm Diệp Gia Đình: “Tiểu Diệp, đi theo tôi một chuyến, ông chủ lớn muốn tìm cô!”

Diệp Gia Đình đứng bật dậy: “Ài, tới rồi!”

Phó đạo diễn Vương bị thái độ tích cực của cô làm giật mình, vẻ mặt kỳ lạ: “Tiểu Diệp, cô?”

Diệp Gia Đình gấp đến mức muốn đẩy ông ta đi: “Đi nhanh lên, tôi vội muốn chết...” nhận ra không đúng, vội sửa lại: “Ngàn vạn lần đừng để cho ông chủ lớn chờ lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Edit: Châu Hoàng

Beta: Tịnh Yên

Diệp Gia Đình vội vàng theo sau phó đạo diễn Vương đi đến phòng trang điểm của Trịnh Dụ Hoa. Nơi này đã bị Diệp Thừa Trạch chiếm lấy, cũng không biết đã đuổi Trịnh Dụ Hoa đi đâu.

Diệp Ba Ni đang ngồi trên đùi Diệp Thừa Trạch, nhìn thấy Diệp Gia Đình thì mặt không chút thay đổi, nhưng ngay lập tức vươn hai tay nhỏ bé về phía cô. Diệp Gia Đình thấy thế vội đi tới bế lấy con trai từ trên đùi Diệp Thừa Trạch: "Ba Ni, vừa nãy bị đội mũ kín đầu, chắc buồn bức lắm phải không. Lần sau nếu người khác đội mũ cho con, con hãy nói cho người đó biết mình không thích màu đen tuyền, trong túi áo của con có một cái khẩu trang nhỏ, có thể dùng thay mũ."

Diệp Thừa Trạch khẽ hừ một tiếng.

Phó đạo diễn Vương làm trong ngành giải trí không ít năm, đã lăn lộn thành quen, hiểu sâu sắc đạo lý cho dù có tò mò nhưng cũng không thể trực tiếp xen vào chuyện riêng tư của ông chủ lớn. Vì vậy đứng sau lưng Diệp Gia Đình nhẹ nhàng không tiếng động lùi về phía sau hai bước rồi quay người nhanh nhẹn rời đi, khi ra ngoài còn không quên tiện tay đóng cửa phòng lại.

Trong đôi mắt to của Diệp Ba Ni có ý trách móc, nhìn Diệp Gia Đình, dùng giọng điệu trình bày nói với cô: "Các bạn đều về rồi, chỉ có Ba Ni là không có ai đón!"

Diệp Gia Đình biết Diệp Ba Ni đang cảm thấy tủi thân, hết sức đau lòng, ôm bé ngồi xuống nhẹ giọng giải thích: "Xin lỗi con, Ba Ni, buổi sáng mẹ để đi động ở trong túi áo khoác, tiếp đó vì có rất nhiều chuyện phải làm, cảm thấy quá nóng nên cởi áo khoác ra để ở trong phòng nghỉ, cho nên không nghe thấy điện thoại cô giáo con gọi đến. Sau này mẹ nhất định sẽ chú ý, sẽ không để quên đi động trong túi áo nữa."

"Vâng." Diệp Ba Ni nghiêng đầu tựa vào vai cô, khuôn mặt mềm mại cọ cọ lên cằm Diệp Gia Đình: "Lần sau mẹ nhớ phải nghe đó."

Diệp Gia Đình lập tức hứa hẹn, lần sau cô giáo nhà trẻ lại có chuyện gì gọi điện cho cô, cô chắc chắn sẽ nghe ngay lập tức, một phút cũng không dám chậm trễ.

"Mẹ nói sai rồi, khẩu trang và mũ không giống nhau." Diệp Ba Ni nhớ tới lời Diệp Gia Đình vừa mới dạy bé, cảm thấy chắc chắn mẹ đã nhầm lẫn tác dụng của khẩu trang và mũ rồi, tốt bụng giải thích cho cô nghe: "Khẩu trang để bịt mặt, mũ để đội trên đầu, khẩu trang không thể thay thế mũ!"

Diệp Gia Đình gượng cười, hiềm thấy Diệp Ba Ni chịu nói một câu dài như vậy nhưng lại là vì "sửa đúng" sai lầm cô không phân biệt được mũ và khẩu trang. Nhìn Diệp Thừa Trạch một cái, phát hiện anh ta đang làm vẻ mặt đừng nói. Bên ngoài có người gõ cửa: "Tổng giám đốc Diệp, đã mua đồ rồi ạ."

Diệp Thừa Trạch: "Vào đi."

Tài xế A Dũng của Diệp Thừa Trạch và một người đàn ông trung niên mặc quần áo phẳng phiu, giày da bóng loáng đang xách túi lớn túi nhỏ đi tới, khi hai người tới gần thì thấy mùi hương thức ăn bay vào mũi. Chờ sau khi mở mấy túi lớn túi nhỏ ra, Diệp Gia Đình phát hiện bên trong đều là đồ ăn đóng hộp.

Vô cùng phong phú, có hamburger, khoai nướng, kem, lạc, hải sản nướng, bên trên có nước sốt cà chua Italy, salad rau, salad hoa quả, còn có vài hộp đựng đồ ăn Trung Quốc. Diệp Gia Đình vừa mở thì thấy, nhìn sơ sơ là sườn kho tàu, trứng xào mộc nhĩ, chắc là cơm trưa mà Diệp Thừa Trạch bảo người đi mua cho Diệp Ba Ni.

Giọng nói Diệp Thừa Trạch có phần không tự nhiên: "Vừa nãy mấy món trong tiệc chiêu đãi, Ba Ni đều không ăn, tôi bảo người ra ngoài mua vài thứ khác, em cứ xem đi nó thích ăn cái gì."

Diệp Gia Đình đoán chừng tật kén ăn của Diệp Ba Ni lại phát tác, khiến Diệp Thừa Trạch không biết làm thế nào, cho nên sai người đi mua nhiều loại thức ăn về cho bé chọn.

A Dũng và người đàn ông trung niên quay đầu nhìn Diệp Gia Đình một cái, trong lòng còn có một đồng nghi vấn: Diễn viên mới nổi này là ai nhỉ? Được ông chủ vừa ý khi nào? Sao lại cho cô ta bế đứa trẻ ông chủ ôm lúc sáng, chắc không phải là...? Không thể! Nhưng sao lại không giới thiệu với cấp dưới để quan tâm một chút? Đến khi nhìn thấy rõ rồi thì không khỏi sửng sốt: "Cô Diệp!"

Diệp Gia Đình nhìn ông ta, cấp tốc suy nghĩ trong đầu, người này tầm bốn mươi tuổi, hơi béo, nhìn cách ăn mặc và cử chỉ (bỏ qua không để ý tới cử chỉ khi đưa thức ăn cho ông chủ) giống như nhân vật cao cấp của công ty.... Người này là... Lâm Vũ Hoa!

Cuối cùng cũng nghĩ ra!

Vội vã cười nhẹ với ông ta: "Giám đốc Lâm, xin chào."

Lâm Vũ Hoa là giám đốc quản lý hằng ngày của công ty truyền hình giải trí. Tuy trước kia Diệp Gia Đình lấy ăn chơi làm trọng tâm cuộc sống, một năm cũng chỉ lộ mặt ở công ty mẹ của Diệp Thị vài lần, nhưng một vài giám đốc có thâm niên trong công ty vẫn biết cô, giám đốc Lâm chính là một trong số đó.

Công lực của giám đốc Lâm tất nhiên không kém với phó đạo diễn Vương, về kinh ngạc chỉ lướt qua một chốc, tuy rằng trong lòng còn có rất nhiều câu hỏi, nhưng đảo mắt qua, nhìn thấy nét mặt thân nhiên của Diệp Thừa Trạch, bộ dạng không muốn nói nhiều lời, lập tức gật gật đầu với Diệp Gia Đình, không nói thêm gì nữa: "Tổng giám đốc Diệp, mọi người cứ ăn com trước, buổi chiều còn có hoạt động đi thăm hậu trường quay phim, chỉ cần đến đó cho có mặt là được rồi."

Nói xong thì cùng A Dũng đi ra, bên ngoài còn có một tiệc rượu chiêu đãi bữa trưa đơn giản, giữa chừng không biết ông chủ lớn bế đứa bé từ đâu đến, hơn nữa còn xem đứa trẻ này quan trọng hơn tiệc rượu, mọi việc đều tạm thời giao cho giám đốc Lâm, ông còn phải nhanh chóng đi ra ngoài tiếp khách với đạo diễn Khương.

Diệp Ba Ni đưa đôi mắt to tròn chuyển từ trên người A Dũng sang bàn ăn, sau đó lại từ bàn ăn sang A Dũng, A Dũng cảm thấy đứa trẻ này vừa đáng yêu vừa ra dáng, trước khi đi còn yên lặng kín đáo nháy mắt cười với bé.

Khuôn mặt Diệp Ba Ni không thay đổi, điềm đạm đưa ánh mắt trở lại trên bàn, bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu các loại thức ăn trên bàn một cách chăm chú.

Một lát sau, Diệp Thừa Trạch hỏi bé: "Ba Ni muốn ăn cái gì nào?"

Diệp Ba Ni nghĩ kỹ một hồi rồi cuối cùng ra quyết định, vươn ngón tay nhỏ bé chỉ chỉ hộp com: "Cái này."

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Diệp Thừa Trạch xuất hiện một vết nứt: "Cháu chọn cả buổi mà chỉ chọn một hộp com?"

Diệp Gia Đình buồn cười, kéo hộp nhỏ đựng sườn và trứng xào mộc nhĩ qua: "Nó rất dễ dặt, sợ ăn phải cái gì không thể ăn, cho nên không chịu ăn." Nói với Diệp Ba Ni: "Ba Ni, không thể chỉ ăn com trắng, sẽ không đủ dinh dưỡng, hai món này dù không hợp khẩu vị cũng phải ăn 1 ít." Lúc nói chuyện cô ý nghiêng mặt đi không nhìn Diệp Thừa Trạch, giọng điệu rất tự nhiên.

Diệp Gia Đình một lòng mong muốn đem hết khả năng của mình chăm sóc Diệp Ba Ni, nhưng cũng không muốn quá nuông chiều bé. Lúc có điều kiện cô nhất định sẽ làm cho Diệp Ba Ni ăn thức ăn dinh dưỡng hợp khẩu vị bé nhất, nhưng lúc không có điều kiện cũng từ từ dạy bé phải hiểu được cách tự kiểm soát chính mình, không thể vì không thích ăn mà thả rằng bị đói, cơ thể là quan trọng nhất, không thích ăn cũng phải cố ăn 1 chút.

Ở phương diện ăn uống Diệp Ba Ni thực sự rất kén chọn, nhưng không phải là không biết điều, chỉ cần Diệp Gia Đình nhẹ nhàng giảng giải bé sẽ nghe, bởi vậy ngoan ngoãn gật đầu, bắt đầu dùng thìa nhỏ của mình tự ăn. Nhưng rõ ràng không thích ăn hai món kia, nên cứ ăn vài miếng com mới kèm theo 1 miếng nhỏ.

Diệp Gia Đình biết bé đã cố gắng hết sức, nên không trách móc nặng nề, tùy bé đi, chỉ cảm thấy Diệp Thừa Trạch thật ra rất cẩn thận, vậy mà còn nhớ chuẩn bị thìa nhỏ cho trẻ con.

Vừa quay đầu đã nhìn thấy Diệp Thừa Trạch đang cau mày bóp bóp cánh tay, bây giờ Diệp Gia Đình vừa thấy Diệp Thừa Trạch, cả người lập tức không được tự nhiên, cảm giác một mình đối mặt với anh ta, từ từ chủ sẽ đi vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh, theo đó thái độ tất nhiên sẽ không được tốt lắm. Nhưng chuyện hôm nay ít nhiều cũng là nhờ Diệp Thừa Trạch, đành phải bất chấp khó khăn nở 1 nụ cười nói lời cảm ơn: "Chuyện hôm nay rất cảm ơn anh! Là sơ suất của tôi, quên không mang đi động bên người. Anh, cánh tay của anh làm sao vậy, có phải vì bé Ba Ni lâu quá, cánh tay đã tê rần?"

Diệp Thừa Trạch lập tức buông tay ra: "Không sao!"

Diệp Gia Đình cảm thấy khá ngượng ngùng, tính cách Diệp Ba Ni rất nhạy cảm, không tùy tiện để người lạ bế, lại bị thành người cuối cùng rời khỏi nhà trẻ, đoán chừng đã rất lo lắng. Lúc Diệp Thừa Trạch đến nhà trẻ đón Ba Ni ra thì vẫn bế trên tay, muốn cho người bên cạnh bé giúp 1 lát cũng không được, lúc này cánh tay chắc chắn đã tê rần.

Đang vắt óc suy nghĩ muốn nói vài câu gì đó để bày tỏ lòng biết ơn, Diệp Thừa Trạch đã nói trước: "Em nên mời 1 nữ giúp việc cả ngày."

Diệp Gia Đình lắc đầu: "Thế thì quá lãng phí, mỗi ngày Ba Ni đều phải đi nhà trẻ, dù sao tình huống hôm nay cũng là tình huống đặc biệt, thỉnh thoảng để bé tập đối mặt với tình huống bất ngờ cũng tốt."

Diệp Thừa Trạch nhìn cô: "Diệp Gia Đình, thật không ngờ em cũng tính toán tỉ mỉ như thế."

Diệp Gia Đình nóng nảy, không kiểm soát được thốt lên: "Còn không phải do anh ban tặng!"

Diệp Thừa Trạch thần nhiên trả lời: "Tự nguyện cuộc thi phải biết chịu thua, nếu em muốn tranh đấu cùng người khác thì phải chuẩn bị tốt mọi thứ, không thể chỉ cho phép mình thắng người khác thua. Nói thật, anh còn để lại đường sống cho em, khi em phát hiện tài chính có vấn đề sao không đi lấy tài sản trên danh nghĩa của mình thế chấp 1 khoản, chỉ cần có đủ tiền vốn để xoay vòng tài chính, sổ cổ phiếu đang thu lợi nhuận của em trong công ty vẫn có hi vọng tiếp tục hoạt động."

Diệp Gia Đình hạ tầm mắt xuống, suy nghĩ một lúc về tình huống lúc đó, cuối cùng cười khổ: "Tôi không nhớ rõ."

Trong đầu cô có thể nhớ được tất cả lo lắng và tức giận, còn cả liều mạng muốn được ăn cả ngã về không, toàn là tâm tư 1 lần xoay người của dân cờ bạc, Diệp Gia Đình trước kia quả thật không thích hợp làm kinh doanh.

Diệp Thừa Trạch lắc đầu, như đang thờ ơ không để ý hỏi: "Chẳng lẽ em tính sẽ mãi làm công trong đoàn phim như thế này? Coi như là 1 diễn viên nhỏ? Em có thể tưởng tượng được, trước đây không ai nhận ra em là do may mắn, qua 1 thời gian ngắn rất có thể bị nhận ra, hôm nay anh có thể nói chuyện với giám đốc Lâm, để ông ta không nói lung tung, nhưng về sau có lúc anh muốn cũng không nhúng tay vào được, khẳng định lúc đó em có thể xử lý tốt người đó?"

Diệp Gia Đình nghĩ thầm, chỉ cần anh không có việc gì lại dẫn người đến đây kiểm tra, thì cũng không dễ dàng tìm được người có thể nhận ra tôi. Khẳng định người trước kia có đủ tư cách gặp gỡ cô không có ai sẽ nhàm chán đi xem phim giải trí thần tượng, hay ngồi xem ngôi sao lác lác giết thời gian cả.

Và lại bị nhận ra thì sao, bây giờ cô quang minh chính đại, đã không trộm cắp không tranh giành ai, cố gắng làm việc, tự nuôi sống mình, có cái gì mất mặt. Chuyện Diệp Gia Đình phá sản là chuyện ai cũng biết. Chẳng lẽ không có tiền mà còn muốn trốn ở trong nhà giả bộ thanh cao, kén chọn này kia, công việc nào cũng không chịu làm là có sĩ diện?

Cô nói 1 cách thật lòng với Diệp Thừa Trạch: "Cái này không có gì mất mặt, tôi không sợ." Nói xong lời này thì tự suy nghĩ trong 1 lát, không cẩn thận nhìn chằm chằm Diệp Thừa Trạch quá lâu, từ đáy lòng không hiểu sao cảm thấy vô cùng đã kích thích thần, tiếp tục uể oải nói: "Hơn nữa bây giờ tôi chẳng là cái gì cả, cũng đâu phải là người của anh, em gái của ông chủ lớn Diệp Thừa Trạch đi làm nhân viên lao động phổ thông ở công ty giải trí dưới tay anh ta, nếu anh nói chuyện này ra ngoài thì anh bị bẽ mặt hay là tôi mất mặt?" Đưa mắt lên cười cười: "Nói thật, tôi còn rất vui khi thấy chuyện này xảy ra!"

"Diệp Gia Đình, em..." Diệp Thừa Trạch tức giận, kết quả bị khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Ba Ni đang cầm thìa nhỏ ăn cơm, dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm thì lập tức ngừng phê bình, cố gắng nhịn lại, đem nửa câu nói sau nuốt trở lại, đổi thành vỗ vỗ đầu Diệp Ba Ni: "Ba Ni ngoan, ăn cơm nào."

Trong lòng Diệp Gia Đình ra 1 dấu V cho con trai.

Buổi chiều Diệp Thừa Trạch lại tiếp tục lộ mặt một lát trước mặt mọi người xong thì bé Ba Ni rời đi, nói với Diệp Gia Đình là 4 giờ sẽ cho A Dững đưa Ba Ni đến chỗ Chu Mai làm công theo giờ ở nhà cô.

Diệp Gia Đình không nghĩ đến việc báo đáp sự sắp đặt chu đáo này, thẳng thắn không lên tiếng chấp nhận chuyện này, tự an ủi mình dù sao Diệp Thừa Trạch cũng kiếm được nhiều tiền của cô như vậy! Mặc dù vụ làm ăn đó, tự cuộc thi phải chịu thua, nhưng dù sao chút tiền này cũng vào túi của anh ta, thỉnh thoảng tiện tay ra sức 1 lần đi.

Sau khi yên lòng, có thể mỉm cười nghe chị Cố kêu là bị lừa, sớm biết hôm nay có thể xảy ra tình cảnh không thể tưởng tượng được ông chủ lớn bế trẻ con đi làm, nói cái gì cô cũng không để cho tổ tiếp tân kéo đi, cô thật sự muốn ở lại xem náo nhiệt cơ!

Tiểu Dương kéo Diệp Gia Đình đặc ý: "Chúng tớ được nhìn rồi nhé! Đứa bé mà ông chủ lớn ôm thật sự rất đẹp trai."

Buổi chiều đi theo giới truyền thông quay cảnh hậu trường, thật ra chính là quảng cáo cho 1 bộ phim mới.

Lý Hạo Nhiên, Trịnh Dụ Hoa, Hoắc Triệu Minh, vài diễn viên chính đều thu được vinh dự cao nhất về vai diễn trong phim, không biết phó đạo diễn Vương nói cái gì đó với đạo diễn Khương, chỉ thấy lát sau lập tức cười tít mắt kéo Diệp Gia Đình từ phía sau lên phía trước, vậy mà lại đứng ngay phía sau hồng nữ chính Trịnh Dụ Hoan, đối diện với nam chính thứ hai Hoắc Triệu Minh.

Sắc mặt Diệp Gia Đình lập tức trở nên đen sì, phụ nữ thứ nhất, thứ hai và ba bị cô đẩy ra phía sau. Trịnh Dụ Hoan còn vội vàng quay đầu lại xem sao lại thế này, đưa ra câu hỏi: "Phó đạo diễn Vương, đem người này đặt ở vị trí sau tôi hình như không được thích hợp lắm?"

Phó đạo diễn Vương cũng không thể đắc tội với người này, chỉ nói: "Đạo diễn Vương thường hay nói muốn để cô đứng phía trước, hình ảnh của Tiểu Diệp rất tốt, ăn ảnh, hơn nữa ở đoạn đầu tuy phần biểu diễn không nhiều lắm, nhưng diễn đoạn đầu đối với Hoắc Triệu Minh rất được mọi người yêu mến!" Cười ha ha nói với những người kia: "hiều thế này cũng tốt, người xem đều thích xem diễn xuất có phần tình cảm khoa trương một chút, sau đó lại có kẻ mạnh bệnh vực kẻ yếu, ở phần đầu Tiểu Diệp theo đuổi Hoắc Triệu Minh khổ cực như vậy, không nói cái khác, mọi người đã đồng tình rất nhiều!"

Ha ha ha.”

Nếu là đạo diễn đặc biệt sắp xếp, tất nhiên những người khác cũng không cần phải nói thêm cái gì, tất cả mọi người đều làm nghề diễn viên, tuy trong lòng tức giận nhưng trên gương mặt lại tươi cười rực rỡ, không ai dám lộ ra vẻ không vui, diễn viên nữ phụ Tô Hữu San còn bớt thời gian vui vẻ hòa nhã yên lặng tán gẫu với Diệp Gia Đình vài câu.

Tô Hữu San không khác Hoắc Triệu Minh lắm, xuất thân từ trường đào tạo chuyên nghiệp, điều kiện của bản thân cũng không tồi, diễn xuất cũng tốt, tuy nhiên không biết xui xẻo ở chỗ nào chỉ luôn diễn vai phụ, nhưng cũng có chút danh tiếng, nên mới có đáng vẻ kiêu ngạo, trước đây rất ít nói chuyện với Diệp Gia Đình, đây là lần đầu tiên vui vẻ hòa nhã như vậy.

Diệp Gia Đình không đưa tay đánh người mặt cười, giữ vững tinh thần đối đáp, nhưng vừa nói xong thì phía trước đã có người mong muốn đạo diễn không nên cắt đi phần đầm máu trong những đoạn quan trọng, phải có chút tình cảm mãnh liệt thì cảnh quay mới càng đẹp mắt. Bỗng nhiên nghe thấy có người kêu to phải đổi trường quay, mọi người đi vào bên trong, Diệp Gia Đình xoay người, Tô Hữu San đang nói chuyện với cô, đứng ở 1 bên, bỗng nhiên dưới chân bị vấp mạnh, không tự chủ được ngã về phía trước, 1 ý nghĩ nhanh như chớp hiện lên ở trong đầu cô: Thôi xong, ngã trước mặt nhiều phóng viên truyền thông như vậy, sẽ trở thành trò cười lớn cho thiên hạ! Bên tai vang lên tiếng hét ‘ôi!’ ‘a!’, nghe như tiếng của Tô Hữu San và Trịnh Dự Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Edit: Châu Hoàng

Beta: Tịnh Yên

Vào thời khắc quan trọng, bản lĩnh nhanh nhẹn do làm thuê nhiều năm của Diệp Gia Đình phát huy tác dụng, khi cảm thấy dưới chân mình bị vấp mạnh, trong nháy mắt thân thể mất thăng bằng ngã về phía trước, hai tay tự nhiên quơ về hai bên, túm lung tung, chạm đến cái gì cũng liều chết bám chặt.

Tô Hữu San đi bên trái cô vừa đi vừa nói chuyện, vừa vịn đứng mũi chịu sào bị kéo theo, Diệp Gia Đình túm ngay quần áo chỗ vai của cô ta, kéo mạnh ra, trong tiếng kêu kinh hãi của Tô Hữu San khi suýt nữa bị lôi quần áo không chỉnh tề của cô ta xuống.

Trong phim Tô Hữu San diễn vai bạn thanh mai trúc mã của nam chính.....một vị thiên kim tiểu thư con nhà giàu vẫn luôn đơn phương yêu thầm nam chính, diễn hình của một cô gái trong sáng, xinh đẹp, giàu có. Vì vậy trang phục tạo hình cũng được nghiên cứu rất kỹ càng, hôm nay lại là ngày gặp mặt giới truyền thông, nên cách ăn mặc của cô ta đặc biệt tỉ mỉ, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp tinh xảo gần như trong suốt, mặc một bộ đồ tơ lụa màu vàng xen trắng bó chân, quần áo khoác hồ lên người, thợ may khéo léo, vừa nhìn cũng biết là hàng cao cấp.

Đáng tiếc loại hàng cao cấp này có một khuyết điểm là quá mỏng, không chắc chắn, bị Diệp Gia Đình không chú ý lôi kéo, ngay lập tức rách một mảnh lớn ở phía sau lưng. Nếu không phải Diệp Gia Đình không bám lấy người ở bên phải, mượn chút lực, hậu quả thật sự là không thể lường được. Chỉ sợ ngày mai Tô Hữu San có thể ở trên trang đầu của ngành giải trí, tit là..... nữ ngôi sao xuất sắc xui xẻo lộ hàng trước mặt mọi người.

Vừa lúc người đứng bên phải Diệp Gia Đình là Hoắc Triệu Minh đi tới, cô lại kéo đúng tay của Hoắc Triệu Minh, may mắn Hoắc Triệu Minh là một người đàn ông, mặc dù nhìn có vẻ gầy, nhưng sức lực rất mạnh, người làm diễn viên lại hay chú ý rèn luyện, thường xuyên đến phòng tập thể thao. Cho nên khi bị Diệp Gia Đình túm chặt thì lao đảo về phía trước vài bước, sau đó kịp phản ứng, dùng sức dưới chân ổn định thân thể.

Anh ta vừa đứng vững, Diệp Gia Đình cũng đứng lại theo, buông tay ra, hết hồn, chưa bình tĩnh lại, vô vô ngữ. Lần đầu tiên trong cuộc đời cảm thấy may mắn vì lúc trước mình không có bằng cấp cao, cho nên không thể tìm được mấy công việc ngồi trong văn phòng, đa số thời gian phải làm công việc đòi hỏi chạy đi chạy lại, trèo thang lên cao, mới có thể luyện được tốc độ phản ứng như vậy, nếu không hôm nay nhất định ngã đau một lần.

Quần áo Tô Hữu San chẳng những bị rách một mảng lớn ở sau lưng, phía trước cũng bị kéo bật ra hai cúc, một tay túm lại vạt áo phía trước một tay che ở sau lưng, tức giận đến nỗi môi run run: "Diệp Đình! Có làm cái gì vậy!"

"Ôi!" Lúc này Diệp Gia Đình mới phát hiện trạng thái thảm hại của Tô Hữu San, vô tâm áy náy nói: "Rất xin lỗi nha, vừa nãy không biết ai ngăn chân tôi." Nhìn nhìn hai bên, nghĩ thầm, không trách được vì sao vừa nãy nhiệt tình như vậy, thì ra là đã thông đồng với người khác phân tán lực chú ý của mình, bây giờ cô ta chỉ có trách mình tự làm bậy thôi!

Lập tức nhìn thấy vài phóng viên truyền thông ở phía sau phản ứng nhanh, đã chạy lên phía trước đưa camera chụp hình, cảnh lộ ra ở trước sau của Tô Hữu San, hai tay vốn không che được. Cô ta đặc biệt chú ý đến hình tượng của mình, cố gắng không chỉ trích Diệp Gia Đình, gấp đến độ sắc mặt trắng bệch, trong mắt hoảng loạn.

Lý Hạo Nhiên đi lên trước vài bước, cởi áo khoác phủ lên người Tô Hữu San, vẫy tay tươi cười với vài phóng viên đang chụp ảnh: "Sự cố nhỏ, sự cố

nhỏ, không đáng chú ý."

Tô Hữu San lập tức cười biết ơn với Lý Hạo Nhiên. Kết quả người đến đây chụp càng nhiều, đoán chừng buổi tối sẽ có tin tức Lý Hạo Nhiên khí chất phong độ, bảo vệ người đẹp ở trường quay bảo vệ.

Diệp Gia Đình đưa gương mặt mếu máo về phía Lý Hạo Nhiên, tạo khẩu hình muốn nói: nhiều chuyện!

Lý Hạo Nhiên không nói gì nhìn trời, có lẽ cảm thấy cô không biết phân biệt tốt xấu.

Hoắc Triệu Minh chỉnh lại quần áo, vẫy vẫy cái tay bị Diệp Gia Đình bắt đến phát đau nhứt mày hỏi các cô: "Sao lại thế này?"

Về mặt Diệp Gia Đình vô tội: "Không biết ai cản chân tôi, tôi suýt ngã sấp xuống, phản xạ có điều kiện túm lấy hai người các anh, thật ngại."

Trịnh Dụ Hoa cũng lùi lại phía sau hai bước, trên khuôn mặt dịu dàng đơn thuần tràn đầy quan tâm: "Vừa nãy làm tôi giật cả mình, nghĩ đến cô thiếu chút nữa thì ngã, may là không có việc gì, nhưng Hữu San vô tội, quần áo lại bị xé thành như vậy."

Diệp Gia Đình vô cùng nghi ngờ lời nói này của cô ta, cô ta đi ở phía trước làm sao thấy được? Chẳng lẽ sau gáy mọc lên một con mắt? Còn đúng lúc đó kêu lên một tiếng, không có tác dụng gì, chỉ đặt tất cả lực chú ý hấp dẫn lại đây!

Tô Hữu San tức giận đến nổi hừ một tiếng quay mặt đi chỗ khác, không thèm quan tâm đến Diệp Gia Đình.

Trịnh Dụ Hoa khuyên: "Tôi thấy Tiểu Diệp không cố ý, Hữu San, cô cũng đừng để ý, trong chỗ tôi có chuẩn bị quần áo, cô cứ đi đổi một bộ khác ra đi."

Tô Hữu San cô ép ra một nụ cười: "Cảm ơn chị Dụ Hoa, không cần thiết, em cũng có đồ dự phòng."

Sau khi hoạt động buổi chiều kết thúc đạo diễn Khương khó có khi hào phóng, trực tiếp tuyên bố kết thúc công việc, cho mọi người về sớm nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai chính thức chụp ảnh, không được đến muộn!

Diệp Gia Đình đi lên phía trước xin Lý Hạo Nhiên chỉ bảo: "Mấy người Tô Hữu San không vừa mắt tôi cũng có thể hiểu được, nếu đạo diễn cảm thấy tôi diễn không tệ cho tôi diễn thêm chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến cô ta, nhưng vì sao Trịnh Dụ Hoa cũng muốn gây phiền phức với tôi, tôi có như thế nào cũng không ảnh hưởng đến cô ấy mà?"

Lý Hạo Nhiên hỏi trước: "Sao hôm nay anh cô lại mang Ba Ni đến?"

Diệp Gia Đình giải thích nguyên nhân qua một lần cho anh ta nghe.

Lý Hạo Nhiên gật đầu: "Như vậy hả, xem ra anh trai cô rất thích Ba Ni. Nhưng cũng khó trách, nếu đổi lại là tôi cũng phải quan tâm, anh chị em có gây chuyện âm ỉ với nhau cũng không thể liên quan đến trẻ con, Ba Ni vừa dễ thương lại còn có cá tính, cháu trai vậy chắc không ai ghét được."

Diệp Gia Đình tự hào: "Ba Ni đúng là được nhiều người thích."

Lý Hạo Nhiên nói thêm: "Giữa trưa cô đi gặp Ba Ni tuy cẩn thận tránh được nhiều người, nhưng nếu ở trong chỗ của chị Dụ Hoa thì cô ấy luôn có cách biết là ai đến."

Diệp Gia Đình: "Không thể nào, sao cô ấy có thể biết??"

Lý Hạo Nhiên: "Còn có lần trước tuyên bố trình chiếu bộ phim mới, cô mặc quần áo cao cấp cũng có thể là người có tội, cô có chú ý hôm nay chị Dụ Hoa mặc cái gì không?"

Diệp Gia Đình thường ngày không chú ý đến việc của người khác, nghe anh ta nói thế mới nhớ ra hôm nay Trịnh Dụ Hoa đặc biệt mặc quần áo vô cùng nghiêm túc, ngày nóng như vậy mà cũng mặc quần áo kín đáo không hở ra chút nào, xem ra hôm nay là tiệc chúc mừng của ai đó.

Gật gật đầu: "Hiểu được, thật ra cô ta muốn nhiều lắm." Xoa thái dương: "Thật nhiều rắc rối, môi trường làm chuyện thị phi này làm người ta không bớt lo."

Lý Hạo Nhiên đã nhìn vòng tròn tranh đấu gay gắt của giới điện ảnh thành thói quen: "Về sau cô nhớ cẩn thận một chút." Nói xong lông mi dày như cánh quạt rũ xuống: "Cô muốn bớt lo thật ra rất đơn giản, cô đi theo tôi, từ nay ở trường quay có tôi bảo vệ cô."

Diệp Gia Đình: "Tôi đi theo anh? Có ý gì?"

Bỗng nhiên Lý Hạo Nhiên lại đổi đề tài: "Cha của Ba Ni là ai? Sao lại không chăm sóc cô?"

Diệp Gia Đình cảnh giác nhìn anh: "Hỏi cái này để làm gì? Việc này hình như không có quan hệ với anh?"

Lý Hạo Nhiên ghé sát vào, dùng ánh mắt sâu xa nhìn cô chăm chăm: "Tôi quan tâm cô thôi!"

Diệp Gia Đình cực kỳ nghi ngờ, trốn về phía sau: "Quan tâm tôi?"

Bây giờ quan hệ giữa cô và Lý Hạo Nhiên là nửa bạn nửa địch, rất tế nhị. Lúc cần Lý Hạo Nhiên cũng sẽ giúp đỡ, nhưng khi chê cười cô cũng không có chút nào mập mờ, từng ngày trôi qua đều vô cùng thú vị.

"Sau khi cô sinh con thì chia tay với cha của nó? Vì sao? Không hợp nhau? Vậy anh ta có chăm sóc Ba Ni không?" Lý Hạo Nhiên truy hỏi đến cùng.

"Anh ta? Tôi chê anh ta có bề ngoài không tốt, đã sớm không cần đến." Diệp Gia Đình cãi bướng, sau đó lại căn dặn: "Lúc đó chúng ta đã đoạn tuyệt quan hệ, về sau cũng không bao giờ liên lạc nữa, cho nên anh ngàn vạn lần đừng nói về cha trước mặt Ba Ni." "

Anh ta có chỗ nào không tốt?" Lý Hạo Nhiên nghi ngờ.

Diệp Gia Đình nghiêng đầu, ánh mắt nhìn về nơi khác, cảm thấy vấn đề này không đáng trả lời.

Lý Hạo Nhiên thấy cô không muốn nói, cũng không hỏi thêm nữa, anh chỉ cần biết rằng Diệp Gia Đình không còn quan hệ nào với người đàn ông kia, giờ tay choàng lấy bà vai Diệp Gia Đình, không nghe theo cũng không buông tha, ghé sát khuôn mặt tuần tú, ngũ quan hoàn mỹ lại gần, đáy mắt có phản hưng phấn: "Vậy thì không thành vấn đề, cô đi theo tôi đi, sau khi bộ phim này kết thúc cô muốn diễn thêm vài vai diễn để chơi cũng được, muốn ở nhà chăm sóc con cũng không thành vấn đề."

Diệp Gia Đình hoàn toàn lơ mơ không rõ ràng: "Tôi? Anh, anh không phải vẫn rất chán tôi sao, lúc có thể thoát khỏi tôi còn bảo phải sòng phẳng gọn gàng mà?"

Nhắc tới cái chuyện kia, Lý Hạo Nhiên vẫn rất khó chịu: "Lúc đó không giống! Khi đó tôi nhìn cô thế nào cũng thấy ghét. Nhưng gần đây tôi phát hiện thật ra cô cũng rất xinh đẹp, còn có tài nấu cơm, mặc dù đã có con, nhưng Ba Ni rất đáng yêu, tôi không ngại."

"Cho nên... Ý anh là..." Diệp Gia Đình trừng to mắt.

Lý Hạo Nhiên nhẹ nhàng vỗ lên mặt cô, lại mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóc đều đặn: "Chính là ý ở trên mặt chữ, theo tôi đi."

Diệp Gia Đình vuốt ve tay anh, sau đó hít sâu hai tiếng, làm nhịp tim đang đập nhanh bình thường trở lại: "Không, cảm ơn!"

"Có ý gì?" Lý Hạo Nhiên cau mày.

"Ý trên mặt chữ." Diệp Gia Đình vặn vẹo thân mình, muốn thoát khỏi cánh tay đang đặt trên vai: "Nếu tôi không hiểu sai ý trong lời nói, ý anh là lần này đòi lại anh bao nuôi tôi?"

"Nếu cô giải thích như vậy cũng được, nhưng tôi có thái độ chân thành hơn cô. Đầu tiên, tôi không dùng cái cô coi trọng nhất để uy hiếp cô, tiếp theo, ở trong thời gian chúng ta cùng sống chung tôi cũng không đi dây dưa với người phụ nữ khác, cuối cùng, tôi cũng nhận Ba Ni, cô mang nó đến sống cùng tôi tuyệt đối không có vấn đề gì! Nhưng phải giảm bớt ra ngoài, nguyên nhân về mặt này tin rằng không cần tôi nói nhiều cô cũng có thể hiểu được."

Diệp Gia Đình lắc đầu: "Không không không, cảm ơn, vẫn là câu nói kia, mặc dù anh rất đẹp trai, hình xăm ở sau lưng kia cũng khiến tôi hiểu rõ tình cảm, nhưng tôi là người đứng đắn, không quan tâm loại chuyện này. Việc của tôi là phải kiếm tiền, nhưng giới hạn trong lúc làm việc, một một chút, phiền phức một chút cũng không sao, nhưng không thể chấp nhận loại quan hệ qua lại không vì mục đích kết hôn, mà vẫn sống cùng nhau! Tôi chính là người đứng đắn, không chấp nhận được, cứ vậy thôi!"

Lông mày Lý Hạo Nhiên dần dựng thẳng lên, giọng nói càng ngày càng cao: "Người đứng đắn? Không chấp nhận được??? Diệp Gia Đình!!!"

Diệp Gia Đình rút cổ lại, sao mỗi lần tìm đến Lý Hạo Nhiên đều không thể thiếu việc làm anh ta bộc phát tức giận, vẫn nên lui đi trước: "Tôi đi trước, còn phải về nói chuyện với Chu Mai, xem cô ấy có thể ở nhà chuyên trách giúp ta trông nom Ba Ni không!" Nói xong quay đầu bước đi.

Sau lưng truyền đến tiếng nói tức giận của Lý Hạo Nhiên: "Diệp Gia Đình! Cô còn dám nói sao! Thật giỏi! Cô chờ đó cho tôi! Tôi..."

Diệp Gia Đình lạnh cả lưng, sờ sờ cổ, nghĩ thầm, chắc không tức giận thành như vậy chứ, mình có nói quá sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Edit: Châu Hoàng

Beta: Tịnh Yên

Sau khi Diệp Gia Đình đi khỏi phòng trang điểm của Lý Hạo Nhiên thì vội vàng đi nhanh ra khỏi phim trường, đến chỗ chờ xe đưa rước diễn viên. Nhưng hôm nay đạo diễn Khương lại hào phóng, cho mọi người xong việc quá sớm, nên giờ này còn chưa có tuyến xe.

Vừa nãy chị Cổ ngồi xe Tiểu Dương đi rồi, vì Diệp Gia Đình còn nói mấy câu với Lý Hạo Nhiên nên không đi cùng các cô được. Phát hiện bốn mươi phút sau mới có tuyến xe, mà khoảng thời gian bốn mươi phút chờ đợi có vẻ quá lãng phí, thêm vào đó vừa rồi cô đã chọc tức Lý Hạo Nhiên thành công, nếu đi nhờ xe thì cũng không hợp lý, có khả năng còn bị cương quyết từ chối.

Diệp Gia Đình tính toán một lúc, vẫn quyết định không đợi tuyến xe, tự mình đi bộ một lát, ra đến đường cái ngoài phim trường, ngồi xe buýt quay về nội thành, tiếp đó đón một chiếc xe về nhà.

Trong nháy mắt định đi ra bãi đỗ xe, từ phía sau lại truyền đến tiếng còi xe, một ô tô màu xám nhạt lái đến trước mặt cô. Cửa kính hạ xuống, gương mặt xinh đẹp thon gầy, có phần nữ tính của Hoắc Triệu Minh ngó ra: "Diệp Đình, cô đang đi đâu vậy? Sao mặt trời đã lên cao rồi mà vẫn đứng đây một mình?"

Diệp Gia Đình lau mồ hôi trên trán: "Tôi về nhà, bây giờ không có tuyến xe, tôi đang định đi ra ngoài tìm xe khác về."

Hoắc Minh Triệu dừng xe lại: "Vậy cô lên đi, tôi đưa cô về."

Diệp Gia Đình ngại ngùng: "Chúng ta không tiện đường với nhau."

Hoắc Triệu Minh hỏi: "Cô sống ở chỗ nào?"

Diệp Gia Đình nói ra địa chỉ.

Hoắc Triệu Minh: "Quả thực không cùng đường với tôi, nhưng cũng không xa lắm. Đừng lo, bây giờ không phải thời gian tan tầm, sẽ không bị tắc đường, tôi vòng qua chỗ cô chắc chỉ tốn hơn hai mươi phút nữa thôi."

Anh nói như vậy khiến Diệp Gia Đình lập tức không còn suy nghĩ khách sáo, đang định nói cảm ơn rồi lên xe. Từ phía sau có một chiếc xe khác đến gần, dừng lại trước mặt, ngay bên cạnh xe Hoắc Triệu Minh, đúng là chiếc SUV của Lý Hạo Nhiên.

Lý Hạo Nhiên mở cửa xe, cao giọng hỏi: "Triệu Minh, anh còn chưa đi à, còn đứng đây nói chuyện gì với Diệp Đình thế?"

Hoắc Triệu Minh ló đầu từ trong xe ra trả lời: "Tôi thấy cô ấy đứng một mình dưới nắng to như vậy, thì dừng lại hỏi thăm một lát, định đưa cô ấy về một đoạn."

Lý Hạo Nhiên vừa nghe lập tức nói ngay: "Vậy anh không tiện đường lắm, lần trước tôi đã từng đưa Diệp Đình về chăm sóc con cô ấy, trợ lý Tiểu Lưu của tôi cũng từng qua chỗ ở của cô ấy một lần, quen đường hơn. Có lẽ cứ để tôi đưa cô ấy đi nhờ một đoạn đường đi."

Ở trong đoàn làm phim, Hoắc Triệu Minh luôn nể mặt Lý Hạo Nhiên, nghe anh nói như vậy thì lập tức tỏ vẻ đồng ý: "Được." Sau đó cười với Diệp Gia Đình một cái, lái xe đi trước.

Diệp Gia Đình đành phải lên xe Lý Hạo Nhiên, vừa đi lên Lý Hạo Nhiên lập tức quay mặt sang nghiêm túc nói với cô: "Cẩn thận với Hoắc Triệu Minh một chút, lòng dạ tên kia quá thâm sâu, không nên quan hệ nhiều."

Trong xe mở điều hoà, trên ghế da toả ra từng hơi mát lạnh, Diệp Gia Đình thoải mái dựa vào đó: "Cũng tốt, từ trước đến nay anh ta cũng không hay nói chuyện với tôi, bỗng nhiên hôm nay lại nhiệt tình như thế, làm tôi cảm thấy có phần kỳ lạ."

Lý Hạo Nhiên hừ một tiếng: "Cái này có gì kỳ lạ, chẳng lẽ cô chưa từng được người khác theo đuổi?"

"Không thể nào?" Diệp Gia Đình kinh ngạc, nói thật, đúng là cô chưa từng được người khác theo đuổi.

Trước khi trở thành Diệp Gia Đình, cô là một cô gái có nhan sắc bình thường, bận rộn như con quay, hoàn toàn không có thời gian và sức lực để chú ý ăn mặc, mặc quần áo giống như bác gái ngoài chợ; sau khi trở thành Diệp Gia Đình cô lại thăng cấp nhanh chóng, trở thành một bà mẹ, mỗi ngày đều miệt mài ra sức làm việc, trừ đi làm thì cũng chỉ nấu cơm cho con. Cho nên từ trước đến nay những chuyện như tình cờ gặp gỡ, vô tình gặp được, theo đuổi linh tinh, chỉ cần là chuyện tình duyên thì cô đều không muốn dây vào.

Lý Hạo Nhiên không biết thay đổi của cô, nhưng rất không bình tĩnh dạy bảo cô: "Không cái gì! Cô đừng nghĩ bây giờ mình vẫn giống như trước, chỉ có chuyện cô chọn người khác, phải tự mình cẩn thận một chút đi!"

Diệp Gia Đình cực kỳ bất mãn với thái độ của anh: "Này, sao anh không nói chuyện hoà bình một chút, hung dữ như vậy làm gì!"

Lý Hạo Nhiên bốc hỏa đầy mình, nếu vừa nãy chỉ có một mình Diệp Gia Đình đứng trên đường, không có xe của Hoắc Triệu Minh bên cạnh, chắc chắn anh sẽ không thêm đề ý đến, trực tiếp bảo Tiểu Lưu đi khỏi đó. Bây giờ lại để người phụ nữ tức chết người không đền mạng này lên xe, trong lòng vô cùng muốn nôn ra, nhất định không thể bày ra sắc mặt hoà nhã, tiếp tục không kiên nhẫn: "Trước kia tôi vẫn thường nói chuyện như vậy với cô, cô quên à!"

Trong chớp mắt đó Diệp Gia Đình dường như cảm thấy thật sự có chuyện như vậy, lúc đó Lý Hạo Nhiên rất bất mãn với cô, mỗi ngày đều vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn, điển hình ra vẻ ta đây không phản đối cũng không hoà nhã. Khi đó không biết đại tiểu thư Diệp thấy thế nào, cứ thích loại khẩu vị này,

cũng không tức giận, nghe theo anh ta, dù sao mình cao cao tại thượng, nghĩ chỉ yêu thích loại đàn ông cá tính.

Vấn đề là bây giờ Diệp Gia Đình không có sở thích này, thử đảm chọt Lý Hạo Nhiên: "Cái gì hà, bây giờ tôi thay đổi sở thích, không thích lạnh lùng, thích loại dịu dàng thân mật."

Lý Hạo Nhiên quay đầu nói vào gáy cô: "Chuyện này đâu có liên quan gì đến tôi!"

Diệp Gia Đình im lặng dự đoán thời gian năm ngày anh ta sẽ hết giận kéo dài thành mười ngày, muốn lạnh lùng thì lạnh lùng đi, ai bảo cô nói chuyện hay kích động người khác vậy. Mặc dù tuyệt đối không phải là cố ý, nhưng nghĩ đi nghĩ lại câu nói kia đã giải quyết được vấn đề, Lý Hạo Nhiên có thể làm được như bây giờ cũng coi như là có phong độ.

Sau khi về đến nhà, việc đầu tiên là bỏ thời gian nói chuyện với giúp việc theo giờ Chu Mai, có thể nhượng lại công việc của nhà khác hay không, giúp cô chăm sóc con cả ngày.

Chu Mai rất thích Diệp Ba Ni, cũng biết hoàn cảnh của Diệp Gia Đình, cảm thấy cô - một người mồ côi cha mẹ, vừa phải đi làm vừa phải chăm sóc con quả thật không dễ dàng, cho nên bằng lòng giúp đỡ. Lúc chiều cô ấy đã gọi điện cho vài chị em, bảo các cô đi làm thay mình cho hai nhà khác một buổi, còn cô ấy thì đến giúp Diệp Gia Đình chăm sóc con trai.

Diệp Gia Đình vô cùng biết ơn: "Thì ra cô cũng đã thu xếp hết rồi, thật tốt quá!" Lại nợ Chu Mai một ân tình: "Những người đi làm thay cô đó, dù sao cô cũng phải mời các cô ấy ăn một bữa cơm cảm ơn một chút, tiền này tôi sẽ chi."

Chu Mai nói khách sáo hai câu, thấy Diệp Gia Đình thật lòng đưa cho, lập tức đồng ý.

Chu Mai đi rồi, Diệp Gia Đình đi chuẩn bị cơm tối cho Diệp Ba Ni, bởi vì nghĩ sáng hôm nay bé là người cuối cùng ở lại nhà trẻ, không được đón, chắc chắn rất tủi thân, đặc biệt chuẩn bị một cốc sinh tố lúa mạch đen mát lạnh, định làm món khai vị cho Diệp Ba Ni ăn, để dỗ dành.

Thông thường buổi tối Diệp Gia Đình sẽ không cho Diệp Ba Ni ăn đồ lạnh, thỉnh thoảng cho ăn một lần cũng cố gắng không cho quá lạnh, dùng một ít nước ấm để vào bột lúa mạch đen, sữa bột, sữa đặc khuấy đều, thêm sữa tươi và một ít vụn đá lạnh, cho tất cả vào máy xay sinh tố trộn một phút. Sau khi đổ ra còn vớt vụn đá lạnh ra, lại đổ thêm một chút mật ong và bột yến mạch lên là được.

Đợi đến khi làm xong đồ uống cho Diệp Ba Ni, thì hỏi bé một chút: "Chiều hôm nay Ba Ni cùng cậu đi đâu vậy?"

"Nhà cậu."

"Chơi ở nhà cậu có vui không?"

"Chơi rất vui, chú A Dũng còn chơi cùng con."

"Chú A Dũng à, chú ấy chơi cái gì với con vậy?"

"Chú A Dũng dạy con ngồi tán, tập võ."

Diệp Ba Ni nói xong thì buông thìa, nhảy xuống ghế, vẻ mặt nghiêm túc đáng yêu tập cho cô xem.

Diệp Gia Đình thấy cục cưng nhỏ xinh đẹp khéo léo của mình lại có khuynh hướng bạo lực, trên đầu chảy ra một giọt mồ hôi, cương quyết thay đổi đề tài: "Ba Ni à, mẹ thấy rất nhiều bạn nhỏ ở lớp con thích đăng kí học năng khiếu nghệ thuật, mẹ cũng muốn đăng kí cho con vào một lớp, Ba Ni đi học vẽ tranh có được không?"

Diệp Ba Ni nghĩ ngợi một lúc: "Được ạ."

Diệp Gia Đình hạ quyết tâm, hai ngày nữa phải đi đăng kí cho bé, nghe nói học vẽ tranh là phương thức bồi dưỡng tâm hồn hiệu quả nhất, thử trước một lần xem, nếu vẽ tranh vô dụng thì lập tức đi đăng kí học múa, piano, viết thư pháp... nhất định phải uốn nắn lại khuynh hướng thích bạo lực của tiểu gia hoả này.

Cho con trẻ học các loại năng khiếu nghệ thuật là một chuyện rất tốn tiền, sau khi Diệp Gia Đình gọi điện xin tư vấn thì chuyện đầu tiên chính là phải bỏ tiền ra.

Lại nói lúc kiểm tra sổ dư trong tài khoản thì cảm thấy không bình thường cho lắm, sao ít vậy?!..... Vậy là ông Hạ lại không đem tiền lương nửa tháng cô làm việc ở nhà họ Hạ chuyển vào tài khoản.

Diệp Gia Đình cảm thấy không thể nghĩ ra nguyên do, bởi vì nhìn thế nào cũng thấy ông Hạ là một người hết sức ngay thẳng thật thà, loại chuyện dây dưa tiền lương của người khác này, thật sự ông ấy không làm như thế đâu.

Lấy điện thoại gọi qua: "Alo, tôi là Tiểu Diệp, tôi phát hiện tiền lương của tôi còn chưa được gửi vào tài khoản, ông Hạ, có phải dạo này ông quá bận việc nên quên chăng?"

Ở bên kia điện thoại mặt ông Hạ đỏ đến mang tai: "Cô Diệp, thật ngại quá, tôi đang chuẩn bị gọi cho cô nói về chuyện này. Hơi, tôi cũng không biết nên nói thế nào, nghĩ tới nghĩ lui đều khó xử, cho nên mới kéo dài mấy ngày."

"Làm sao vậy?" Diệp Gia Đình nghe giọng nói của ông không được bình thường lắm, trong lòng không khỏi nhảy lên, không phải cô chưa từng đụng phải ông chủ lòng dạ đen tối viện cớ bữa bãi để giữ lại tiền lương, trải qua nhiều lần như thế lại càng thêm cẩn thận. Nhưng lúc về lại không cẩn thận chút nào, chỉ thoả thuận qua miệng với người nhà họ Hạ, ngay cả hợp đồng lao động đơn giản nhất cũng chưa ký, chủ yếu là không ngờ một nhà có tiền như nhà họ Hạ lại dễ xảy ra chuyện lừa người làm không công rồi không chi tiền lương.

Ông Hạ ở bên kia điện thoại ra sức giải thích: "Thật ngại quá, cô Diệp, không biết tại sao cậu Hạ của chúng tôi lại thế này, khẳng khái nói công việc của cô chưa xong, ngại ấy nói bây giờ, chỗ chúng tôi vẫn không có người nào có thể nấu cơm, cô tự quyết định bỏ đi, tiền lương này không thể trả! ối, tôi đã nói chuyện nhiều lần với cậu ấy nhưng đều không thể hiểu được, thật không biết là chuyện gì xảy ra, tôi khó xử đến chết.... Cô Diệp, cô có thể đến đây vài ngày không, đồ ăn của Tiểu Vương làm vẫn không ăn nổi, cô đến đây chỉ bảo bà ấy lần nữa được không?"

Diệp Gia Đình bức bối: "Ông Hạ, tôi đã nói trước tôi chỉ có thể làm hai tuần, sau đó còn phải quay về đoàn phim làm việc, bây giờ bộ phim mới của chúng tôi đã bắt đầu ghi hình, sao tôi có thể đi đến nhà ông dạy đi Vương nấu ăn được! Vấn đề Sally làm ra không phải chuyện tôi có thể khống chế, người sa thải cô ấy cũng không phải là tôi! Các ông không thể không phân rõ phải trái!"

"Tôi biết, tôi biết, tôi cũng nói như thế, cô đừng cáu giận." Ông Hạ ở bên kia điện thoại thở dài tuyệt vọng, cắn răng bảo đảm: "Như vậy đi, tối nay tôi lại nói chuyện với cậu Hạ một lần nữa, lúc trước là tôi tìm đến cô, tôi nhất định phải có trách nhiệm đến cùng. Nếu cậu ấy còn không hiểu, tôi lập tức dùng tiền lương của mình trả trước cho cô, cô yên tâm, chắc chắn không thể nợ cô lần nữa!"

Diệp Gia Đình áp con tức xuống, hiểu rõ vấn đề là do chính mình trước kia đã đắc tội lớn với Hạ Vũ, không liên quan đến ông Hạ, ông ấy bị vạ lây, kẹt ở giữa. Ông Hạ cũng đã nhiều tuổi rồi, mà vẫn khiêm nhường khách sáo với mình, không có chỗ nào không tốt, mình có ra sức truy cứu ông ấy cũng vô dụng, chịu đựng tức giận nghĩ cách giải quyết: "Vậy có thể bảo đi Vương mỗi ngày đến nhà tôi một hai giờ được không, tôi làm cơm cho con trai không khác gì cách dạy Sally, thật ra rất đơn giản, đi Vương đến nhìn vài ngày chắc có thể nắm vững được một số chỗ chú ý quan trọng."

Ông Hạ vui mừng: "Được, được chứ, cô ở chỗ nào? Mỗi ngày Tiểu Vương đi khi nào thì thích hợp?"

Diệp Gia Đình suy nghĩ một lát rồi trả lời: "Tầm buổi chiều, khoảng sáu giờ đi. Với lại, làm phiền ông lần này nói rõ ràng với cậu Hạ trước, đừng để sau khi tôi đã dạy đi Vương xong anh ta lại tìm ra chỗ không vừa lòng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Edit: Châu Hoàng

Beta: Tịnh Yên

Có lẽ do ông Hạ cảm thấy rất áy náy đối về chuyện dây dưa tiền lương với Diệp Gia Đình, nên ngày hôm sau bảo đi Vương trực tiếp cầm tiền mặt đến đây.

Đi Vương làm việc cẩn thận, cầm một phong bì dày cộm đưa cho Diệp Gia Đình: "Cô Diệp, chỗ này tròn bảy nghìn đồng, cô xem kỹ một chút, nếu đúng như vậy, thì viết giúp tôi cái biên nhận."

"Bảy nghìn đồng?" Diệp Gia Đình sửng sốt: "Ông Hạ đưa nhiều hơn rồi, lúc đó tôi đã cùng ông ấy thoả thuận tiền lương một tuần. Một tuần là hai nghìn, tôi làm ở chỗ các di tổng cộng mười bảy ngày, tính ra phải là bốn nghìn tám trăm năm mươi bảy đồng."

Đi Vương nghe cô tính toán chỉ li đến tận số lẻ, cảm thấy có phần buồn cười: "Tính kỹ như vậy làm gì, con người cậu Hạ rất rộng rãi, khi chúng tôi tính tiền đều tính tròn đến số nguyên." Ngừng lại một lát giải thích: "Chuyện lần này có chút hiểu lầm, ông Hạ và cậu Hạ đều vì muốn giải quyết vấn đề trong nhà không có ai nấu cơm. Cuối cùng khi cô đi rồi trong nhà vẫn không có ai nấu cơm, cậu Hạ tưởng rằng công việc của cô chưa hoàn thành, cáu gắt giữa chừng vung tay mặc kệ, bỏ đi, cho nên mới nói với ông Hạ là đừng thanh toán tiền lương."

Diệp Gia Đình nghe vậy thì ngạc nhiên: "Giải thích một chút không được sao?"

"Đúng vậy, chẳng qua gần đây cậu Hạ rất bận rộn, hình như đang ký một hợp đồng lớn với công ty bên Singapore, mỗi ngày về nhà đều im lặng một mình ở trong phòng sách làm thêm giờ đến tận đêm khuya. Ông Hạ không tìm được cơ hội từ từ nói rõ với cậu ấy, mỗi lần chỉ nói được hai câu đã bị đuổi ra ngoài, đêm qua kiên quyết chờ đến tận mười hai rưỡi mới bắt được một cơ hội vào phòng sách nói rõ ràng. Thật ra con người của cậu Hạ rất tốt, cô cũng đừng vì chuyện này mà có thành kiến với cậu ấy." Đi Vương giống ông Hạ, đều là người làm lâu năm cho nhà họ Hạ, lúc nói chuyện cực kỳ bình thản Hạ Vũ.

Diệp Gia Đình nhún nhún vai, không phải cô có thành kiến với Hạ Vũ, mà là Hạ Vũ có thành kiến sâu sắc với cô mới đúng. Cho nên lại không phân biệt

tốt xấu, chỉ nghe qua sự việc đã lập tức cho rằng tính cách Đại tiểu thư của cô nổi lên, xảy ra chuyện thì làm một nửa rồi mặc kệ chạy lấy người.

"Làm tròn thành số nguyên cũng chỉ đến năm nghìn đồng, không cần nhiều như vậy." Diệp Gia Đình không muốn tự dưng được hưởng lợi của người khác: "Di Vương, như vậy đi, tôi lấy năm nghìn, còn lại đi mang về."

Di Vương xua tay: "Cô nghe tôi nói hết đã, ý của ông Hạ là mấy ngày nay làm phiền lúc cô dạy nấu ăn cho tôi thì làm thêm một phần, tôi gói mang về. Cô cũng biết, gần đây cậu Hạ bận rộn như vậy, luôn không ăn ngon miệng, người gầy hẳn đi, tôi và ông Hạ nhìn mà thấy lo lắng, chỉ có thể nghĩ ra cách ngu ngốc ấy để tạm thời ứng phó. Hai nghìn tệ này coi như là tiền mua đồ về nấu thức ăn đi. Ông Hạ nói đây là của một tuần, tuần sau đưa sau."

Nói đến đây thì cho Diệp Gia Đình xem hộp giữ nhiệt lớn nhỏ mà bà mang theo, cùng ẩm giữ nhiệt: "Cô xem, ngay cả hộp cơm tôi cũng mang đến rồi."

"Này...." Diệp Gia Đình do dự.

"Cô Diệp, cô cứ coi như là giúp tôi và ông Hạ đi." Di Vương cười xoa.

Di đã nói như vậy, Diệp Gia Đình nghĩ rằng làm nhiều ra một phần cho đi gói mang về cũng không phải là chuyện lớn gì, nên đồng ý. Chỉ mong Di Vương có thể chăm chỉ hơn Sally, học hơn một tuần là có thể xong, cô lập tức có thể đem chuyện phiền toái này vứt đi.

Chẳng qua kế hoạch đúng là như vậy, nhưng bắt đầu thực hiện đã có khó khăn.

Sau khi dạy được hai ngày, Diệp Gia Đình mới hiểu được, vì sao lúc ấy ông Hạ bảo Sally học nấu ăn cùng mình mà không bảo Di Vương nhìn có vẻ tin cậy hơn đến học.

Di Vương này vốn là người trời sinh không giỏi nấu ăn, hoàn toàn không thể hiểu rõ cách dùng lửa cho một món ăn: xào một phút và xào hai phút có khác biệt lớn như thế nào, chẳng trách đến thời điểm thật sự không có cách nào khác mới tìm đến cô!

Diệp Gia Đình có phần lo lắng thay di: "Di Vương, làm như vậy không được đâu! Không nói đến chuyện mỗi ngày đi gói mang về, chỉ có thể mang thịt kho tàu và thức ăn cách thủy về thôi, những cái khác lại không biết dùng lửa thế nào, thời gian lâu sẽ rất nhàm chán. Dù không sợ nhàm chán nhưng tôi cũng không có thời gian, bây giờ tổ diễn viên của chúng tôi vừa bắt đầu ghi hình phim mới, nếu tôi không có việc gì, tôi có thể về nhà nấu cơm đúng hẹn, tiện tay chỉ dạy cho di. Chờ vài ngày nữa tôi phải quay phim, tôi sẽ không dám chắc chắn có thể về nhà nấu cơm đúng giờ, đến lúc đó con tôi còn có thể cố chịu đựng một chút, không kịp nấu ăn tôi thì nấu cho bé một bát mì sườn. Còn di chắc không thể mang một bình mì toàn nước về chứ? Mỳ ngâm trong nước nóng mấy chục phút đến khi mang về nhất định cậu Hạ sẽ không chịu ăn!"

Di Vương cũng rất lo lắng: "Đúng vậy, tôi cũng hiểu là không được, nên ông Hạ mới vội vàng tìm người như vậy, muốn tìm một đầu bếp có thể dễ dàng nói chuyện, hợp yêu cầu đã khó khăn lắm rồi. Mấy ngày nay ông Hạ cuống cuống đến mức lưỡi nóng nổi mụn rồi!"

Diệp Gia Đình thấy thái độ làm người của ông Hạ rất phúc hậu, Di Vương luôn luôn khiêm nhường với mình, đã không còn tức giận, nghĩ cách giúp bọn họ: "Nhà di không nên đòi hỏi có trình độ khó cao đối với món chính, muốn thuê một đầu bếp thật ra cũng không khó lắm, quan trọng nhất là phải nói rõ yêu cầu. Tôi đoán cậu Hạ sẽ không kiên nhẫn đi đến phòng bếp soi mói từng món một, vấn đề là món ăn phải thanh đạm, cho nên ăn không vừa miệng chỉ có thể đổi người. Như vậy đi, tôi viết giúp hai người những việc phải chú ý kỹ càng, di bảo ông Hạ đi mời người chuyên nghiệp một chút, tốt nhất là những người đã học qua trường học nấu ăn, để người đó thấy yêu cầu trước, sau đó mới nấu ăn, chắc là không tệ lắm."

Di Vương mừng rỡ, "Thật sao, vậy thì tốt quá, cô Diệp đúng là đã làm phiền cô! Nếu khi về có thể thuê được người thích hợp, tôi cùng ông Hạ đều rất biết ơn cô."

Diệp Gia Đình không cần bọn họ biết ơn, chỉ mong bọn họ nhanh chóng tìm được đầu bếp thích hợp là được, gần đây mỗi ngày trong nhà đều có người ngoài, ngay cả Ba Ni cũng có phần không vui.

Mặc dù Di Vương cực kỳ thích Diệp Ba Ni, lần nào cũng khiến bé cười còn cho bé cây dâu nhỏ. Nhưng gần đây Diệp Gia Đình không hay nói chuyện với con trai, ngay cả lúc nhào mỳ hoặc bóc hạt đậu cũng nói hoa mỹ là để Diệp Ba Ni giúp đỡ, nhưng thật ra là xóa bỏ tất cả hoạt động vui chơi của bé, chỉ có thể cho bé xem tivi. Cho nên tiểu tử kia đang già vờ bình tĩnh, che giấu không kiên nhẫn.

Diệp Gia Đình làm việc rất nghiêm túc, hơn nữa còn hi vọng nhanh chóng giải quyết phiền toái này, lập tức làm thêm cả đêm, viết viết xóa xóa đến tận nửa đêm, dựa theo khẩu vị của Diệp Ba Ni viết ra một loạt các điều cần chú ý trong nấy ăn cực kỳ đầy đủ đưa cho ông Hạ, mong ông ấy có thể nhanh chóng tìm được người thích hợp.

Ngày hôm sau mang theo hai con mắt thâm xị đi trường quay, bị nhân viên trang điểm Lưu Na phản nản một trận, cô như vậy sao có thể trang điểm? Biết rõ hôm nay cô phải lên hình mà tối hôm qua còn thức đêm! Cái phiền phức lớn thế này, muốn dùng kem che khuyết điểm và phấn nền che đi đôi mắt thâm, cũng phải tốn không ít thời gian trang điểm.

Đúng lúc Tô Hữu San đứng bên cạnh, ra về ngoài cười nhưng trong không cười: "Ngay cả đạo diễn Khương cũng nói qua nhiều lần là hình ảnh của Diệp Gia Đình rất tốt cho nên người ta có cái tự tin ấy, không nghĩ ngợi cũng không sao, có đôi mắt thâm càng thêm đẹp."

Diệp Gia Đình cảm thấy tranh cãi cùng Tô Hữu San chẳng có ích gì, hao tâm tổn sức còn không được lợi gì, hao tâm tổn sức còn không được lợi gì, vì thế thần nhiên liếc xéo một cái, không quan tâm đến lời cô ta, cười cười với nhân viên trang điểm: "Nán, kỹ thuật của cô tốt như vậy, vấn đề mắt thâm nhỏ nhất đó còn không phải dễ như trở bàn tay sao, hai lần trước đã giải quyết xong rồi. Lần lên hình hôm nay là giữa chừng thêm vào, lúc trước tôi không biết, nếu sớm biết vậy chắc chắn sẽ không thức đêm."

Vận may của Diệp Gia Đình không tệ, cảnh tiếp thao cô đóng vai Văn Vi cố gắng lấy can đảm đi tỏ tình với nam chính thứ hai Hoắc Triệu Minh, kết quả là bị đối phương dùng thái độ ngạo mạn từ chối.

Sau khi Diệp Gia Đình trang điểm, sắc mặt vẫn có phần suy sụp tinh thần, được đạo diễn cho là biểu hiện nhập vai chẳng những không bất mãn mà ngược lại còn khen người cô hai câu.

Tô Hữu San đứng một bên tức giận đến nổi ra sức cắn môi, nếu không phải có Trịnh Dụ Hoa nhắc nhở cô ta, chắc chắn cô ta sẽ cắn đến khi môi mình hẳn rõ hai dấu răng.

Đến lúc kết thúc công việc vào buổi chiều, phó đạo diễn Vương trung ra kiểu cười híp mắt thường ngày của ông, đi tới nói chuyện với Diệp Gia Đình, “Tiểu Diệp à, tôi cho cô biết một tin tốt, cùng một tin xấu, cô muốn nghe tin nào trước?”

Diệp Gia Đình còn chưa trả lời, chị Cố tính tình thẳng thắn đã nói: “Phó đạo diễn Vương thật phục anh có thể nghĩ ra cách này, lại còn nói một tin tốt, một tin xấu nữa chứ! Loại chuyện này mà cũng dùng cách nói hoa mỹ như thế, cuối cùng là chuyện gì vậy?”

Phó đạo diễn Vương rung đùi đắc ý: “Bởi vì phản hồi người xem đối với nhân vật Triệu Minh đóng không tệ, mặc dù là một nhân vật phản diện, nhưng khán giả, đặc biệt là những nữ sinh trẻ tuổi đều cho là rất có cá tính. Cho nên cấp trên quyết định cho anh ta thêm thời gian diễn, mà Tiểu Diệp cũng liên quan nhiều đến vai diễn của anh ta, cho nên tiện thể thêm đất diễn cho Tiểu Diệp.”

Đây đối với Diệp Gia Đình mà nói thì là một tin tốt, diễn thêm cũng có nghĩa tiền lương của cô tăng theo, trong lòng không khỏi phấn chấn hơn, nhưng vẫn nhớ rõ câu nói vừa rồi của phó đạo diễn Vương, cẩn thận hỏi: “Vậy còn tin xấu kia thì sao? Là cái gì?”

Phó đạo diễn Vương cầm kịch bản trong tay đưa cho cô: “Sau này phần diễn thêm của cô có vẻ khó hơn, cô nên chuẩn bị thật tốt.”

Diệp Gia Đình cầm kịch bản tìm một chỗ yên tĩnh, ngồi xuống mở ra xem qua, một lát sau đã cảm thấy phó đạo diễn Vương nói đây là tin xấu cũng không quá khoa trương. Phần diễn thêm sau này của cô quả thật có phần khó diễn với một diễn viên nghiệp dư.

Vì biên kịch muốn làm tình tiết bộ phim phải liên tục khó khăn trắc trở, khiến người xem nhiều hơn, cố ý khiến cô và Hoắc Triệu Minh diễn một đoạn tình cảm vô cùng rắc rối. Sau khi nam chính thứ hai chịu đựng sự coi thường nữ chính thì bị kích thích, đúng lúc đó gặp được nữ phụ thứ tư tự mình dâng lên tận cửa. Trong lúc âm kém dương sai, say rượu nhận nhầm người, dây dưa như có như không, dựa vào ý muốn phát tiết và các yếu tố linh tình khác thúc đẩy, hai người xảy ra một đoạn tình cảm mãnh liệt trong bồn tắm xa hoa nhà nhân vật nam, từ đó về sau nhân vật nữ Diệp Gia Đình đóng lập tức không thể cứu chữa được, rơi vào lốc xoáy tình yêu và ghen tuông. Cuối cùng không thể rút ra nữa, làm ra đủ loại chuyện độc ác điên cuồng hơn cả lúc trước, nhanh chóng dẫn đến nội dung bộ phim.

Diệp Gia Đình nhìn cái đoạn tình cảm mãnh liệt trong bồn tắm lớn kia thì ngẩn người ra: Cái này phải diễn thế nào đây!

“Ồ, cô đã nhận được kịch bản mới rồi?” Hoắc Triệu Minh không biết đã tới đây từ lúc nào, Diệp Gia Đình đang hết sức chăm chú đọc kịch bản, nên không phát hiện ra.

“Cảm thấy phần diễn mới thêm vào thế nào?” Tâm trạng của Hoắc Triệu Minh hẳn là rất tốt, trên mặt nở nụ cười khó thấy.

“Độ khó rất lớn.” Diệp Gia Đình thành thật thừa nhận, xoa trán: “Xem ra tôi phải tìm người dạy thôi.”

Hoắc Triệu Minh cười đến gập cả eo, tiến lên cạnh cô cùng xem kịch bản trong tay Diệp Gia Đình: “Đoạn này à! Đối với người mới vào nghề như cô đúng là có phần khó, tôi có thể luyện tập với cô.”

Diệp Gia Đình cảm thấy anh ta lại gần mình quá, dường như mặt sắp chạm vào nhau, có phần không được tự nhiên, lập tức lùi về phía sau một chút, nghiêng mặt nói chuyện với anh ta: “Ngại quá, làm phiền anh nhiều rồi.”

Hoắc Triệu Minh cũng nghiêng mặt qua, nhưng vẫn cách gần như thế, tuy vẻ mặt cực kỳ tự nhiên, nghiêm túc nói với cô: “Không thể nói vậy được, nếu đến lúc quay phim mà cô vẫn chưa diễn tốt, liên tục làm cho đạo diễn ngừng máy, vậy thì cũng phiền hà đến tôi.”

Diệp Gia Đình nghĩ lại cảm thấy cũng đúng: “Vậy tập thế nào?”

Hoắc Triệu Minh đang định trả lời, giọng nói của Lý Hạo Nhiên đã vang lên ngay sau lưng bọn họ: “Diệp Đình, cô đang xem cái gì cùng Hoắc Triệu Minh thế?”

Vì Lý Hạo Nhiên đang tức cô, đã vài ngày làm như không thấy Diệp Gia Đình, bây giờ đột nhiên chủ động đến đây nói chuyện, khiến Diệp Gia Đình có phần cảm thấy thật sự kinh ngạc, vội quay đầu lại: “Chúng tôi đang bàn với nhau chuyện luyện tập trước khi quay phim.”

Chương 29

Edit: Châu Hoàng

Beta: Tịnh Yên

"Không sai, chắc hẳn phải tập luyện trước." Lý Hạo Nhiên cũng đi tới cúi xuống nhìn kịch bản Diệp Gia Đình cầm trong tay, sau đó nói với cô: "Vừa nãy tôi nghe thấy đạo diễn Khương đang tìm cô, chắc là muốn nói chuyện với cô về việc thêm tình tiết cho bộ phim."

"Ồ." Diệp Gia Đình đứng lên: "Ông ấy ở đâu?"

Lý Hạo Nhiên đáp: "Ở chỗ của chị Dụ Hoa, cùng đi đi, tôi cũng đang có việc muốn tìm chị Dụ Hoa."

Diệp Gia Đình xấu hổ cười với Hoắc Triệu Minh một chút, sau đó bước đi cùng với Lý Hạo Nhiên, đi đến nửa đường bỗng nhiên Lý Hạo Nhiên rẽ qua một cái, kéo Diệp Gia Đình vào phòng trang điểm của mình, đóng cửa lại: "Không phải đã bảo cô là không được thân thiết với Hoắc Triệu Minh quá sao?"

Từ trước đến nay đối với Diệp Gia Đình, công việc đều đứng đầu: "Đi gặp đạo diễn trước, lát nữa quay lại nói sau."

Lý Hạo Nhiên: "Đạo diễn Khương không tìm cô, là tôi tùy tiện lấy có."

"Lấy có à." Nếu không cần nhanh chóng đi gặp cấp trên, Diệp Gia Đình lập tức thu lại bàn tay đang định mở cửa, kiên nhẫn giải thích: "Vừa nãy tôi và Hoắc Triệu Minh đang nói chuyện về đoạn diễn mới thêm vào, chính là đoạn tôi diễn với anh ta, dù sao cũng phải chuyện trước chứ." Thế là nói cho Lý Hạo Nhiên nghe đoạn tình tiết mình sợ diễn không tốt.

Lý Hạo Nhiên là một người rất chuyên nghiệp, có một sự nhiệt tình phát ra từ tận đáy lòng với những gì liên quan đến diễn xuất, tiếp đó còn nghiêm túc đứng lên, cầm lấy kịch bản trong tay Diệp Gia Đình, đặc biệt dùng bút viết những nét chính quan trọng ra bên cạnh, sau đó nói: "Bộ phim này của chúng ta là phim thần tượng, đối tượng người xem chủ yếu là những nam nữ trẻ tuổi, phần lớn là học sinh, cho nên không có động tác quá tiêu chuẩn, bảo các cô diễn thêm đoạn này chỉ là cho vui, thật ra không có tình tiết tình cảm mãnh liệt nào cả. Không khó, không cần luyện tập trước với Hoắc Triệu Minh, tôi chỉ cho cô. Chú ý vài nét quan trọng là được, yêu cầu của đạo diễn với cô không cao lắm, cũng sẽ không cho cô nhiều thời gian diễn chính trong cảnh, lúc ấy chủ yếu là nhìn Hoắc Triệu Minh, cô chỉ cần phối hợp tốt với anh ta."

Nói xong lập tức bày ra tư thế: "Đến đây, nhắm mắt lại, nghĩ đến chuyện xúc động nhất trong lòng cô."

Diệp Gia Đình nghe theo nhắm mắt lại, trong đầu lập tức xuất hiện một hình xăm bụi gai đầy yêu đã, kéo dài từ thắt lưng đến cái mông vênh lên.

Lại mở mắt ra đối mặt với chủ nhân hình xăm, trước mặt còn có phần rõ nét.

Lý Hạo Nhiên không biết cô đang nghĩ gì, nhìn thấy thần sắc của cô gật gật đầu: "Không tồi, bây giờ tôi chính là nhân vật Hoắc Triệu Minh đang uống rượu, trong lòng tràn đầy không cam nguyện và tức giận, cô đến đây đỡ tôi."

Anh không hổ là ngôi sao có tác phong hành động, vừa nói xong cơ thể hơi nghiêng nghiêng, cau mày, ánh mắt thay đổi thành mờ mịt, lập tức bày ra một bộ dạng mụn rượu phát tiết, toàn thân không kiềm chế được hơi thở có phần mờ mờ màng màng.

Diệp Gia Đình có hết sức nâng cánh tay anh, thất tha thất thểu đỡ anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, trong miệng cũng không quên nhắc lại lời thoại: "Mạc Phi! Anh làm sao vậy? Sao lại say thành thế này!"

Lý Hạo Nhiên còn đang ôm đầu thì thào tự nói: "...Phụ nữ xấu xa, còn giả bộ trong sạch trước mặt tôi!.... giả bộ trong sạch! Thật sự tưởng mình là bá chủ sao! Còn không nhìn xem...." Liếc mắt nhìn Diệp Gia Đình: "Cô là ai?"

Diệp Gia Đình: "Tôi...."

Lý Hạo Nhiên đột nhiên cười xấu xa: "Bất kể là ai cũng được, cho dù là phụ nữ vừa tầm thường lại đáng ghét Phuong Văn Vi kia cũng được, hôm nay bốn thiếu gia tôi đều không cự tuyệt, đến đây!" Không phân biệt nặng nhẹ ôm tay cô.

Diệp Gia Đình bị anh siết chặt eo, ôm sát vào người, cả người cứng lại, cắn môi do dự một lát, lập tức run lấy bấy cúi đầu, thử hôn một cái lên cái trán mướt mà của anh.

Lý Hạo Nhiên lập tức ngồi thẳng người mở mắt ra, sửa lại lỗi cho Diệp Gia Đình: "Này, không đúng, cô nghĩ cô đang hôn Ba Ni chắc! Bây giờ phải tình ý triền miên hôn tôi một cái, không phải như hôn trẻ con!"

Đây là lần đầu tiên Diệp Gia Đình hôn sinh vật nam tính ngoài Diệp Ba Ni, mặc dù chỉ hôn trán, nhưng cũng có phần căng thẳng, hiếm có khi thấy Lý Hạo Nhiên lại dịu dàng lễ độ, lập tức nhỏ giọng nhẹ nhàng nói cho anh biết: "Đúng vậy mà, trong kịch bản viết như thế." Đọc cho anh nghe: "Cố gắng lấy hết can đảm, sau đó đặt một nụ hôn đầy tình yêu lên trán anh ta. Sau đó.... sau đó không còn gì nữa, trực tiếp nhảy thẳng đến đoạn bốn tám lớn."

"Hả?" Lý Hạo Nhiên cầm kịch bản mở ra xem: "Là hôn trán, vừa nãy tôi không chú ý, đúng là phim cho học sinh xem, ngây thơ như vậy, nhưng đối với cô mà nói thì đó là chuyện tốt, độ khó khi diễn giảm đi không ít."

Diệp Gia Đình liên tục gật đầu, rất đồng ý cái quan điểm này.

"Cứ vậy đi, chỗ này là bồn tắm lớn." Lý Hạo Nhiên lại tìm một chỗ, muốn mô phỏng tiếp cảnh bồn tắm lớn.

Diệp Gia Đình nhìn đồng hồ, kinh ngạc phát hiện thời gian trôi qua quá nhanh: "Trời ơi, tôi bỏ lỡ tuyến xe rồi!"

Lý Hạo Nhiên cũng nhìn đồng hồ: "Quả là đã qua giờ rồi." Thả tay: "Tôi cũng không có cách nào, buổi tối tôi phải ở lại đây chụp một tấm ảnh quảng cáo, không thể đưa cô về. Nhưng mà tôi nhớ rõ bốn mươi phút nữa chắc là có một tuyến xe tiếp theo đúng không?"

Diệp Gia Đình nhìn thấy trong mắt Lý Hạo Nhiên hiện lên vẻ vui sướng khi người khác gặp họa, đành chịu: "Đành phải đi vậy." Xem ra, mặc dù vị này vui lòng thay Hoắc Triệu Minh luyện tập với cô, nhưng hờn giận trong lòng đối với cô còn chưa tiêu tan đâu.

Hôm nay người giúp việc theo giờ Chu Mai có chút việc, may là có đi Vương đến học nấu ăn ở nhà, Chu Mai gọi điện cho Diệp Gia Đình xong, giao Diệp Ba Ni cho đi Vương rồi đi.

Diệp Gia Đình vốn cho rằng dì Vương là người có nhiều kinh nghiệm, thường ngày lại là người rất cẩn thận, ở nhà giúp chăm sóc Diệp Ba Ni một lúc chắc chắn không thành vấn đề. Không ngờ sau khi về nhà thì hết sức ngạc nhiên phát hiện hình tượng của dì Vương vô cùng thảm hại, khuôn mặt ửng hồng, đầu đầy mồ hôi ngồi trên ghế sa lon dùng quạt tay chĩa ra sức quạt gió cho mình, quần áo trên người co đúm lại, ngay cả mái tóc luôn gọn gàng cũng lộn xộn, vài giọt mồ hôi chảy dài trên gáy.

Diệp Gia Đình kinh ngạc: "Ài ư, dì Vương, dì sao vậy?"

Dì Vương rên rí: "Cô Diệp, con của cô đáng yêu thì rất đáng yêu, khiến người khác mệt mỏi cũng rất khiến người khác mệt mỏi. Lúc Chu Mai còn ở đây bé còn vô cùng im lặng, Chu Mai vừa đi bé bảo tôi chơi bóng cùng bé, đầu tiên là tung bóng nhỏ, sau đó là ném bóng, cuối cùng còn bắt tôi nhất định phải đội bóng cho bé xem, tôi thật sự không có khả năng chơi cái này, nhưng bé lại dùng ánh mắt đáng thương chớp chớp nhìn tôi, tôi thực sự không từ chối được! Tiểu gia hỏa này! Từ nay về sau tôi cũng sợ bé đến mức không dám tới."

Diệp Gia Đình im lặng liếc mắt nhìn qua thân thể bé nhỏ trắng tã, ngồi ngay ngắn cạnh bàn uống trà, Diệp Ba Ni dùng bút sáp màu vẽ tranh, vẽ mặt cực kỳ trầm lắng, giống như đứa trẻ làm người khác mệt mỏi trong miệng của dì Vương không phải là bé.

Diệp Gia Đình không có mồ hôi cũng đưa tay lên lau trán, để túi xách xuống rồi đi vào toilet rửa mặt, sau khi đi ra nói với dì Vương: "Hôm nay làm sao bây giờ? Không kịp nấu ăn, vừa nãy tôi gọi điện nhờ Chu Mai băm nhuyễn thịt rồi, buổi tối định nấu bún thang cái trắng cho Ba Ni. Dì gọi điện cho ông Hạ bảo đừng chờ, ngoài ra đi đi chuẩn bị cơm chiều cho cậu đi."

Dì Vương còn đang quạt gió hạ nhiệt cho mình: "Lúc cô gọi cho Chu Mai tôi đang đứng gần đó, nhưng hôm nay ông Hạ không ở nhà, bị bà nhà tìm về bàn bạc chuyện gì đó, tôi lập tức gọi thẳng cho cậu, nhờ mua hai hộp cơm ở quán cơm nhỏ trước cửa nhà. Cậu ấy nói khỏi cần, đúng lúc cậu ấy đang ở gần đây, tiện thể đến đây cùng ăn là được rồi."

"Đến đây cùng ăn?" Diệp Gia Đình trừng to mắt, tưởng mình nghe lầm, xác định lại: "Tối nhà tôi, ăn cơm cùng chúng ta??!!!" Dì Vương: "Đúng vậy."

Diệp Gia Đình ghen hờn: "Anh, anh ta cũng quá dễ tính rồi?"

Dì Vương không nghe ra trong lời nói của cô có phần không vui, còn nói theo: "Tôi cũng hiểu được, cô Diệp, cô không cần lo lắng, không có việc gì đâu, thật ra con người cậu Hạ tốt lắm, tôi đoán cậu ấy chắc chắn là đi ra ngoài làm việc, đúng lúc đi ngang qua đây, lập tức ghé vào. Cô không biết đâu, thầy Ngô nấu cơm hồi trước ở nhà chúng tôi là làm người làm rất lâu ở nhà họ Hạ, cậu chủ quen ăn đồ nhà, không thích ăn mấy thứ bên ngoài, cả đời lão Ngô này bây giờ thành bệnh nhân lại có vấn đề lớn, may là hai tuần qua có cô mới ổn định đó."

Diệp Gia Đình đau đầu, nghĩ thầm, không phải là tôi lo lắng, mà tôi tôi, trong khoảng thời gian ngắn không tìm ra từ thích hợp để hình dung tâm trạng của mình, muốn từ chối trước, vừa mới nói ra một câu: "Tôi cảm thấy không quá thích hợp."

Chuông cửa cũng đã vang lên, dì Vương vội vàng đi mở cửa: "Cậu ấy đến rồi, tôi nói cô Diệp này, cô thật sự không cần lo lắng, không có việc gì đâu, con người cậu Hạ tốt lắm!"

Trong chốc lát Diệp Gia Đình muốn ôm con trai vào lòng ca ngợi một lát, vừa nãy chơi bóng giầy với người, rất có khả năng dự đoán trước, làm quá tuyệt!

Dì Vương thường ngày nhìn có vẻ rất khách khí, nhưng sao lúc quan trọng lại đáng ghét như vậy! Đây là nhà của cô kia mà, đi tự tiện gọi người đến đây ăn cơm, mà lại có ý như đang mời một khách quý đến cho cô vậy, bảo cô đừng quá lo lắng!

Thật sự là buồn cười! Tôi thấy phiền còn không kịp, lo lắng cái gì!

Ngó sang Diệp Ba Ni, quyết định nếu việc đã đến nước này, vậy nể mặt con trai không tính toán nhiều, chỉ coi như người quen, mời anh ta ăn một bữa cơm chiều.

Thầm hạ quyết tâm ngày mai phải gọi điện cho ông Hạ ngay, bảo ông là mình vừa nhận được thông báo khẩn cấp của tổ diễn viên, mấy tuần tiếp theo phải đi sớm về khuya bận rộn làm việc mỗi ngày, không có thời gian chỉ dạy dì Vương, mong dì không cần đến nữa.

Giống như tất cả những người lần đầu tiên đến nhà của Diệp Gia Đình, Hạ Vũ vừa đi vào đã nhìn qua xung quanh nhà trọ của cô trước, sau đó mới quét ánh mắt sang Diệp Gia Đình, thản nhiên gật đầu một cái: "Thật ngại, đã làm phiền."

Diệp Gia Đình miễn cưỡng nặn ra một nụ cười ngoài cười nhưng trong lòng không cười: "Đừng ngại, nếu đã đến thì cứ ngồi một lát đi, tôi đi nấu cơm tối đây."

Có lẽ Hạ Vũ không ngờ cô sẽ khách sáo như vậy, sừng sốt một chút, buột miệng nói: "Không sao, tôi không vội, chậm một chút cũng được."

Diệp Gia Đình nói thẳng: "Không phải lo cho anh, tôi sợ con tôi bị đói."

Hạ Vũ không nói gì.

Diệp Gia Đình dặn dò Diệp Ba Ni: "Ba Ni, vào phòng bếp đánh trứng hộ mẹ được không?"

Diệp Ba Ni rất thích làm mấy chuyện linh tinh như đánh trứng gà, nhào bột, vừa nghe thì đề bút màu xuống, ngoan ngoãn đi vào. Mặc dù có khách đến, nhưng mẹ không bảo bé chào hỏi, bé vui lòng không lên tiếng.

Diệp Gia Đình để Diệp Ba Ni từ từ đánh một quả trứng, còn mình bắt đầu rửa hành và gừng. Để dì Vương và Hạ Vũ đợi ở phòng khách, dù sao cũng không cần lo hai người này sẽ làm ra chuyện mất mặt như lục lọi lung tung hay trộm đồ đạc linh tinh.

Mặc dù trong lòng vô cùng bất mãn với dì Vương, nhưng nấu ăn lại không chút qua loa đại khái, đầu tiên đem hành lá và gừng đã gọt vỏ cắt nhuyễn, bỏ chỗ thịt đã nhờ Chu Mai băm nhỏ vào, để thêm trứng gà đã đánh bông vào, thêm một muỗng nhỏ muối ăn nữa và trộn đều lên.

Đun nước sôi, đem thịt đã ngấm gia vị nặn thành từng viên nhỏ bằng đầu ngón tay cái, bỏ vào trong nồi nước sôi chần đến khi chín rồi múc ra.

Lấy vài lá rau cải thìa đã rửa sạch, xào qua trong chảo.

Mặt khác lại dùng một nồi nước sôi đun nước cốt thịt, thêm một muỗng nhỏ rượu làm gia vị, rắc lên trên mặt nước vài con tôm khô, thêm một ít nắm hương thái hạt lựu. Đến khi nước sôi tăm thì lần lượt cho thịt viên đã chín vào, tiếp theo là rau cải, cuối cùng ném thử, nếu nhạt thì cho chút muối, rắc lên trên một ít rau thơm băm nhuyễn, một mùi hương tươi ngon của bún thang cải trắng lập tức toả ra.

Nấu bún thang không sợ người kén ăn, Diệp Gia Đình chuẩn bị sẵn một bát bún thang nhỏ cho con trai, không phải sợ hết, mà muốn bỏ vào trong tủ lạnh để dùng sau, thích hợp ăn khi không kịp nấu.

Sau khi làm xong bụng ra, chỉ thấy Hạ Vũ là người lịch sự đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách xem tài liệu, dì Vương ở một bên đứng ngồi không yên, có vẻ không được tự nhiên. Nếu không phải là sợ một mình Hạ Vũ ngồi ở phòng khách có phần không hay, dì đã sớm chui vào phòng bếp giúp đỡ, thấy cuối cùng Diệp Gia Đình đã làm xong, vội vàng qua đó cùng bê bát đĩa.

Diệp Gia Đình cắt một ít bánh gạo nếp ngó sen đã chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh, bên trên rưới thêm một ít mật ong và đường hoa quế, lại nhanh tay nhanh chân trộn một ít dưa chuột chua ngọt thái thành miếng để trên bàn.

"Được rồi, xong rồi, ăn cơm thôi!" Dì Vương dọn xong bát đĩa thì gọi.

Diệp Ba Ni từ phòng bếp đi ra ngồi cạnh Hạ Vũ về tranh nghe thấy thế lập tức để mọi thứ trong tay xuống, hai người không nhanh không chậm đi đến bàn ăn. Hạ Vũ tự kéo ghế ngồi xuống, Diệp Ba Ni thì được Diệp Gia Đình bế lên.

Ăn cơm đối với Diệp Ba Ni là một chuyện yêu cầu phải nghiêm túc, hơn nữa bé vốn không hay nói chuyện, cho nên khi ăn cơm chắc chắn không nói một lời. Ăn mì đối với bé mà nói có phần khó khăn, Diệp Gia Đình lập tức dứt cho bé ăn, nhưng trong tay bé lại cầm một đôi đũa dành cho trẻ con tập ăn, lúc ăn mì còn gấp thêm dưa chuột và ngó sen.

Hạ Vũ cũng không nói nhiều, chờ dì Vương lấy cho anh một bát thì lập tức cúi đầu bắt đầu nghiêm túc ăn uống, động tác lịch sự, nhưng tốc độ không quá chậm.

Bữa tối ăn được một nửa, Diệp Gia Đình và dì Vương cùng tìm ra điểm giống nhau của hai người còn lại, Diệp Ba Ni ăn hai miếng mì từ tay mẹ xong thể nào cũng muốn gấp một miếng ngó sen, hay nói là chọc một miếng thì đúng hơn. Sau khi ăn hết ngó sen chắc chắn phải chọc một miếng dưa chuột trộn, tiếp đó lại ăn hai miếng mì, ăn một miếng ngó sen và một miếng dưa chuột, toàn bộ động tác này cực kỳ có quy luật, thứ tự đâu ra đấy một lần cũng không sai.

Còn Hạ Vũ cũng ăn theo cách như vậy, hai miếng mì, một miếng ngó sen, một miếng dưa chuột muối, khác nhau duy nhất là anh ta không cần người dứt, tự mình ăn.

Một lát sau, chẳng biết sao động tác hai người Diệp Ba Ni cùng Hạ Vũ thống nhất với nhau, chiếc đũa lớn và chiếc đũa nhỏ cùng đưa ra gấp (chọc) một miếng ngó sen, sau khi ăn xong cùng gấp (chọc) một miếng dưa chuột. Một lát sau lại cùng đưa ra trước, gấp (chọc) một miếng ngó sen, ăn xong, lại gấp (chọc) một miếng dưa chuột. Từ đầu đến cuối đều giống nhau, động tác lại rất đồng đều.

Cuối cùng dì Vương không nhịn được hỏi: "Vì sao sau khi ăn xong ngó sen phải ăn dưa chuột? Không thể ăn dưa chuột trước rồi mới ăn ngó sen sao?" Dì biết thói quen của Hạ Vũ, khi ăn cơm cực kỳ không thích nói chuyện, cho nên câu hỏi này là hỏi Diệp Ba Ni.

Diệp Gia Đình biết con trai chắc chắn sẽ không lên tiếng, lập tức trả lời thay bé: "Ngó sen ngọt, ăn xong sẽ có phần ngấy, lại ăn thêm một miếng dưa chuột giòn thì sẽ vừa miệng, dưa chuột này chỉ dùng giảm trắng, đường, thịt quả mơ, tỏi, trộn cùng với muối, sẽ có hương vị và mùi thơm ngon hơn so với cách trộn bình thường." Nói đánh lạc hướng xong, tranh thủ gấp cho mình hai miếng: "Dì xem, tôi cũng ăn như vậy."

Dì Vương đột nhiên hiểu ra: "Thì ra là vì cái này, chẳng trách ông Hạ luôn nói tôi không hợp nấu ăn mà, vị giác của tôi không tinh tế như vậy, ném nhiều mà không biết, cảm thấy ăn cái nào trước cũng không khác nhau lắm."

Diệp Gia Đình không nói tiếp, nhưng trong lòng lại đáp, tôi cũng hiểu được dì rất không hợp.

Đút cho Diệp Ba Ni ăn một bát mỳ nhỏ, vài viên thịt, lại uống nửa bát canh, Diệp Gia Đình hỏi: "Ăn no chưa?"

Diệp Ba Ni gật gật đầu, lúc nhảy xuống không cần người khác bế, tự mình dùng chân tay trèo xuống ghế, dùng bàn tay nhỏ bé xoa bụng, đi quanh bàn ăn hai vòng, sau đó bò lên ghế sofa trong phòng khách ngồi dựa vào, khiến ghế lồm xồm xuống một chỗ nhỏ.

Bên này Hạ Vũ cũng bỏ đĩa xuống, đứng lên đi thông thả vài bước, tay cũng đặt ở chỗ dạ dày, nhưng không xoa bụng rõ ràng như Diệp Ba Ni, cuối cùng đi đến ghế sofa rồi dựa vào. Diệp Ba Ni ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng hạ mắt nhìn Diệp Ba Ni, một lớn một nhỏ không lộ vẻ mặt gì, nhìn một lúc rồi cùng nhau quay mặt đi chỗ khác.

Diệp Gia Đình muốn che mắt lại, không cần giống nhau thế chứ! Thấy dì Vương có vẻ nóng lòng muốn hỏi, thành thật nói thẳng với dì: "Chắc Ba Ni cảm thấy có phần no bụng, cho nên đi hai vòng trước rồi mới ngồi trên ghế sofa lon vlon mình."

Dì Vương 'phì' cười một tiếng: "Đáng yêu như thế à." Lại nhỏ giọng: "Chẳng lẽ cậu Hạ cũng cảm thấy như bé? Sao động tác lại giống nhau đến vậy."

Diệp Gia Đình hết sức nghiêm túc lắc đầu: "Không có, tôi nhìn thế nào cũng không thấy giống nhau, hai người bọn họ chỉ trùng hợp cùng đi đến ngồi trên ghế sofa. Chủ yếu vì nhà của tôi nhỏ, không ngồi ở bàn ăn thì chỉ có thể ngồi ghế sofa."

Dì Vương: "Vậy cũng đúng."

Sau khi ăn xong dì Vương tất nhiên phải thu dọn rửa bát, để Diệp Gia Đình nghỉ ngơi một chút, đúng lúc Diệp Gia Đình nhận được cuộc gọi từ cô giáo Triệu ở nhà trẻ, sẽ không khiêm nhường với dì, để cho dì rửa.

Cô giáo Triệu gọi điện một là thông báo thời gian đi học của nhà trẻ, hai là nói trong thời gian hai ngày vừa qua có bạn nhỏ ở nhà bị cha mẹ hỏi ra là đã từng bị Diệp Ba Ni đánh, cha mẹ người ta gọi điện đến nhà trẻ kiện. Vì vậy xin nhờ Diệp Gia Đình ở nhà làm ơn dạy dỗ nhiều hơn, cố hết sức khiến bé hiểu được đánh nhau là không đúng.

Diệp Gia Đình cực kỳ xấu hổ, sau khi cúp điện thoại đầu tiên là dạy bảo Diệp Ba Ni: "Ba Ni, con ở nhà trẻ lại đánh nhau với bạn? Có việc gì thì phải thì nói chuyện với bạn, đánh người ta nhiều là không tốt, mẹ của Điền Giai Vũ đã đem mọi chuyện nói cho cô giáo Triệu biết. Ở nhà người ta Điền Giai Vũ là cục cưng bảo bối, bị con đánh mẹ của bạn ấy sẽ đau lòng."

Diệp Ba Ni nhìn cô, suy nghĩ trong chốc lát: "Lần sau con không đánh Điền Giai Vũ nữa."

Diệp Gia Đình đau đầu: "Không chỉ có Điền Giai Vũ, con không thể đánh ai khác cả, hơn nữa nếu người ta lợi hại hơn con thì sao, con đánh nhau với người ta không phải là thiệt thòi sao, mẹ thấy trong lớp có vài bạn nhỏ còn cao hơn con."

Diệp Ba Ni vừa cao giọng vừa có phần bực bội, lời ít ý nhiều: "Không sợ."

Diệp Gia Đình vỗ trán, không biết phải dạy như nào, Hạ Vũ nghe xong trong chốc lát bỗng nhiên phản đối, nói chen vào: "Thế này đã là gì, con trai đều như vậy, lớn hơn chút nữa là được rồi, trước đây tôi cũng thường xuyên đánh nhau."

Diệp Gia Đình buồn bực, nghĩ thầm anh mới là đầu sỏ gây chuyện! Quay sang hỏi Hạ Vũ: "Phải lớn bao nhiêu mới được? Năm tuổi có đủ không?"

Hạ Vũ: "Sao tôi nhớ rõ, ít nhất bé phải học tiểu học mới hiểu chuyện được."

Diệp Gia Đình thất vọng, khom lưng bế con trai từ ghế sofa lên: "Bảo bối, vừa ăn cơm xong không nên ngồi, đứng lên hoạt động một lát. Cảm hộ mẹ điện thoại vào trong phòng, sau đó lấy ô tô điều khiển nhỏ của con ra đây được không, không phải là hết pin sao, mẹ đổi pin cho con."

Mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi, cũng không lên tiếng, chỉ bước chân nhỏ chạy vào phòng Diệp Gia Đình, sau đó lại chạy vào phòng mình.

Hạ Vũ nghi ngờ nhìn theo bóng lưng của bé, cảm thấy hình như bạn nhỏ này không thích nói chuyện nhiều giống mình, cũng không thích cười, mặc dù bộ dạng vô cùng đáng yêu, nhưng không giống bộ dạng nết na của trẻ con vài tuổi. Nhưng mà là con của người ta, không liên quan đến anh, chỉ nghĩ một chốc thì coi như xong, quay đầu nói với Diệp Gia Đình: "Diệp Gia Đình, cô cho người điều tra tới?"

"Điều tra anh?! Anh đừng nói lung tung, không thể nào!" Diệp Gia Đình ngay lập tức không thừa nhận: "Cho dù bây giờ tôi có lòng nhưng cũng không có khả năng kinh tế đó!"

Hạ Vũ đưa tờ giấy cho cô xem: "Vậy đây là cái gì? Hôm nay tôi cố ý gấp cô để hỏi rõ ràng."

Diệp Gia Đình cầm lên nhìn, phát hiện là một bưu phẩm có đóng dấu.... chính là những việc cần chú ý trong nấu ăn của mình gửi cho ông Hạ, không ngờ

nhanh như vậy đã đến tay Hạ Vũ.

Trong ánh mắt Hạ Vũ có chứa vẻ tò mò nghiên cứu, nhìn cô chăm chăm: "Trên đây có ghi chép lại khẩu vị của tôi rất kỹ càng, cô dám nói cô chưa từng cho người điều tra tôi? Còn có tay nghề nấu ăn này của cô, đến bây giờ tôi vẫn vô cùng nghi ngờ, vì sao đại tiểu thư Diệp lại muốn luyện tập cái này?"

Trong lòng Diệp Gia Đình im lặng an ủi mình: anh ta từng bị mình ức hiếp, là người bị hại, kệ anh ta đi; anh ta từng bị mình ức hiếp, là người bị hại, không nên tranh chấp với anh ta.

Sau khi tự an ủi trong lòng cả buổi, cảm thấy cân bằng không ít, có thể bình tĩnh hoà nhã, biết thời biết thế: "Cái này thật ra là tôi cho người điều tra trước kia. Anh cũng biết, lúc trước tôi rất chân thành với anh, có ấn tượng tốt, nhưng mà sau này anh thật sự không muốn, tôi không có cách nào khác, buồn rầu còn chưa tính. Lần này đi dạy nấu ăn trong nhà anh thật sự chỉ là tình cờ, đưa cái này cho ông Hạ cũng vì hi vọng ông ấy có thể mau chóng tìm được đầu bếp, không có ý gì khác."

Hạ Vũ: "Vậy bây giờ cô nấu ăn tốt như vậy...?"

Diệp Gia Đình đi làm việc bận bịu cả một ngày, lúc này thật sự có phần mệt mỏi, lười tìm lí do, lại càng không muốn nói tôi đây là vì có con trai, không có cách nào khác, bắt buộc phải cố gắng học cấp tốc trong mấy tháng, vì thế tiếp tục biết thời biết thế: "Cũng là khi đó đặc biệt tập luyện, đáng tiếc là không có chỗ dùng."

Hạ Vũ có phản cảm động: "Thật sự tôi không nghĩ tới, cô có thể làm được như vậy!" Diệp Gia Đình cố gắng mỉm cười chân thành: "Đều là chuyện trong quá khứ, chỉ cần anh đừng xem tôi xem như kẻ thù, tôi đã cảm thấy hài lòng rồi." Hạ Vũ đứng lên: "Diệp Gia Đình, thật đáng tiếc, nếu trong làm việc cô cũng có thể kiên trì bền bỉ, vẫn dùng phương pháp quan tâm kia, không riêng gì tôi, tin rằng phần lớn đàn ông đều sẽ bị tấm lòng chân thành đó làm cảm động. Tiếc là sau đó cô lại rất nóng nảy buông thả, tôi không có cách nào chấp nhận loại chuyện này của cô. Tôi không đến mức buồn nôn, căm ghét sâu sắc như trước kia với cô, nhưng chắc chắn sẽ không phát triển mối quan hệ này, chúng ta cứ giữ loại quan hệ không thân thiết như bây giờ là tốt nhất."

Diệp Gia Đình cứng mặt nghiêm túc tiễn Hạ Vũ và di Vương, tâm trạng thoải mái pha lẫn giờ khóc giờ cười, tin rằng nếu bây giờ cô đi soi gương, nhất định có thể nhìn thấy một hình tượng vô cùng đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Đợi sau khi Hạ Vũ và di Vương đi rồi, Diệp Gia Đình một mình suy nghĩ lại những điều vừa nãy, mới phát giác cuộc nói chuyện vừa rồi với Hạ Vũ không làm người ta cảm thấy bối rối, trong lúc vô tình mình còn lừa dối người khác.

Nguyên nhân Hạ Vũ đến chỗ này của cô chắc chắn không phải đúng lúc đi ngang qua gần đây giống như lời di Vương nói, cho nên đến đây ngồi một lát đơn giản như vậy. Người kia tuyệt đối không phải loại người hiền lành thế.

Theo phân tích của Diệp Gia Đình, có hai nguyên nhân giải thích cho việc Hạ Vũ đến nhà cô:

Một là đến ăn cơm tối.

Điều này mặc dù nghe có chút kỳ lạ, nhưng Diệp Gia Đình cực kỳ khẳng định đây là nguyên nhân chính. Nhìn tính cách kén ăn của Diệp Ba Ni là biết, ba của bé nhất định cũng là kiểu người như vậy, đối với chuyện ăn cơm sẽ có thái độ quá mức nghiêm túc. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên phải là món ăn anh ta thích.

Hai chính là lý do Hạ Vũ đã nói, đến hỏi vì sao Diệp Gia Đình lại điều tra anh ta.

Nhưng cảm thấy nguyên nhân ăn cơm càng quan trọng hơn, cho nên anh ta nhẫn nhịn mãi cho đến khi ăn xong mới mở miệng.

Chuyện này chỉ là do hiểu lầm, lúc ấy Diệp Gia Đình bị hỏi đến có phần khó chịu, lập tức dứt khoát trả lời nguyên nhân cho có lệ, nhưng Hạ Vũ lại không nhận ra câu trả lời đó đầy sai sót.

Bây giờ xem ra hình như Hạ Vũ nghĩ câu trả lời đó của cô là nghiêm túc, có phần bị cảm động, mặc dù thái độ vẫn không được tốt như trước, nhưng đã hoà hoãn đi nhiều so với thái độ như kẻ thù lúc trước.

Chịu ảnh hưởng của bà ngoại đã qua đời, tính tình của Diệp Gia Đình rất ôn hoà, luôn sẵn lòng dùng thái độ khách quan để nhìn nhận vấn đề, sẽ không vì người khác có nhiều tiền hơn mình mà trở nên hay cảm kích ghen ghét, cũng rất ít khi tự ti, thêm vào đó từ khi tốt nghiệp lập tức bước vào xã hội, đã bị cuộc sống dạy dỗ, tiếp xúc nhiều hơn, sẽ không coi vài câu nói gượng gạo của người khác như sự xúc phạm lớn, lời nói không có thiện cảm còn hơn là gặp mặt thì cười tủm tỉm, sau lưng lại đâm mạnh cho mình một dao.

Với bản thân cô mà nói thì Hạ Vũ chính là người bị hại, dù sao cũng phải cho người ta có cơ hội trút giận. Bây giờ chó ngáp phải ruồi, sau khi biết mình đã từng "si mê" anh ta, cuối cùng tức giận của anh ta cũng đã biến mất gần hết.

Diệp Gia Đình lúc đầu, quả nhiên lòng hư vinh là tấm màn che để tấn công nhất của đàn ông, mối hận khắc sâu như thế cũng không thể chống lại tấn công của viên đạn bọc đường*.

*Ngoài ngọt ngào, trong sắc bén.

Ôm lấy Diệp Ba Ni dạy bảo: "Ba Ni à, sau này nếu có bạn gái tốt với con đến mấy, con cũng nhất định phải giữ vững lập trường, sau khi thận trọng xác nhận là đúng mới có thể tin tưởng người đó, trăm ngàn không nên bị con gái nhà người ta nói hai câu khen ngợi lập tức đã bị lừa."

Bởi vì Diệp Ba Ni là một đứa bé mặt than**, cho nên người khác nói gì với bé mặc dù không hiểu nhưng phản ứng cũng vô cùng thâm sâu khó dò, mở to mắt bình tĩnh nhìn Diệp Gia Đình hồi lâu, cuối cùng cực kỳ chắc chắn trả lời: "Các bạn gái đều rất tốt với con."

**Mặt than = khuôn mặt vô cảm, cứng ngắc, nghiêm túc. Vì bé Ba Ni nhỏ tuổi nhưng vẻ mặt luôn nghiêm túc, ra vẻ người lớn nên gọi là tiểu mặt than.

Diệp Gia Đình: "Vì sao?"

Diệp Ba Ni trả lời như lễ dĩ nhiên: "Vì bọn họ sợ bị con đánh."

Diệp Gia Đình choáng váng: "Ba Ni, con là con trai, phải có chút phong độ, không được bắt nạt bạn nữ cùng lớp." Tung ra đòn sát thủ: "Nếu không mẹ sẽ không vui."

Diệp Ba Ni nhỏ như vậy tất nhiên không hiểu được phong độ là cái gì, nhưng lại nghe hiểu mẹ sẽ không vui là gì, chỉ có thể không tình nguyện "Vâng" một tiếng, nghĩ ngợi một lúc lại dùng giọng trẻ con bực bội nhận xét tiếp một câu: "Mẹ thật phiền phức."

Diệp Gia Đình phùng mắt lên: "Ghét mẹ phiền phức cũng vô dụng, không được bắt nạt bạn nữ!"

Bất kỳ việc gì có lợi cũng có cái hại, Diệp Gia Đình hưởng chút lợi ích từ hào quang của Hoắc Triệu Minh, được tăng thêm thời gian diễn trong phần thứ hai của bộ phim, thời gian tham gia diễn nhiều thêm, tiền lương cũng tăng theo, nhưng theo đó giờ tan làm của cô cũng càng ngày càng không thể bảo đảm.

Chu Mai tốt bụng nói, làm ở nhà ai là làm, công việc ở chỗ Diệp Gia Đình còn có phần nhẹ nhàng, hơn nữa cô cũng rất thích Diệp Ba Ni, cho nên Diệp Gia Đình vừa nói cô đã đồng ý.

Con trai bảo bối thì lại không thích sắp xếp như vậy, Diệp Ba Ni bắt đầu không vui, cảm thấy gần đây thời gian Diệp Gia Đình chơi với bé ít đi rất nhiều, vì thế buổi tối lập tức ôm gối nhỏ sang đòi ngủ cùng mẹ để bù lại thời gian buổi tối không đủ chơi đùa cùng nhau.

Diệp Gia Đình thường nghe người ta bảo phải hình thành thói quen tốt là ngủ một mình cho trẻ con từ nhỏ, cho nên thông thường đều cố gắng cho Diệp Ba Ni ngủ một mình, bây giờ cũng không có cách nào, chỉ có thể đồng ý. Mỗi đêm sau đó cảm thấy thoải mái được một hoặc hai chiếc chân nhỏ gác lên người là một loại cảm giác đau nhức nhưng lại vô cùng sung sướng.

Vì hôm nay phải quay cảnh buổi tối cùng Hoắc Triệu Minh sau khi say rượu đi từ quán bar ra thì gặp Phương Vi, đến tận mười giờ tối Diệp Gia Đình mới về đến cửa nhà, vội vàng cho giúp việc theo giờ Chu Mai đang có phần lo lắng về nhà, còn mình thì xắn tay áo đi vào nhà bếp, nhanh chóng chuẩn bị món măng khô kho thịt.

Đây là một món ăn đơn giản ở nhà, nhưng măng khô là do ông chủ quán rau củ khô mà cô có quen biết ở chợ đặc biệt để lại cho cô loại măng khô Chiết Giang, màu vàng tươi non, vừa chín tới nên rất giòn. Thịt là thịt ba chỉ được chọn lựa kỹ lưỡng từ bộ phận ngon nhất, Diệp Gia Đình đã từng tìm tòi học hỏi tỉ mỉ, biết thịt ba chỉ chỗ chân giò là ngon nhất, màu thịt tươi ngon, lọc cả thịt nạc lẫn thịt mỡ ra, đun sôi cùng một bát nước đầy, thơm ngọt mà không ngấy.

Rải ít hành lá lên trên hai nguyên liệu ngon nhất, gừng, đường trắng, thêm quả sơn tra khô khiến món măng khô kho thịt càng toả ra hương thơm ngào ngạt, với món này thì Diệp Ba Ni có thể ngoan ngoãn tự mình ăn một miếng thịt và một miếng cơm, tiếp đó là một miếng măng khô đến hết một bát cơm.

Bởi vì gần đây Diệp Gia Đình không thể về nhà đúng giờ như thường lệ, cho nên chuẩn bị trước món ăn dù có hâm lại cũng không ảnh hưởng đến hương vị, buổi tối để Chu Mai cho con trai ăn cơm đúng giờ.

Nấu ăn xong sợ sáng mai không kịp dọn, vội viết lại cho Chu Mai một mẫu giấy ghi nhớ, bảo cô ấy khi ăn thịt thì nhớ đun lại tầm mười phút, ngoài ra còn viết thêm cách nấu cho Diệp Ba Ni một món rau cải, các bước nấu ăn cùng gia vị phải thêm vào cũng ghi rõ.

Viết xong thì đặt tờ giấy dưới bình hoa thủy tinh ngoài phòng khách, để khi Chu Mai vừa vào nhà là có thể nhìn thấy ngay, lại nhìn xung quanh một vòng, cảm thấy không quên cái gì nữa, lúc này mới thẳng cái eo mỏi nhừ, tắm rửa đi ngủ.

Diệp Ba Ni đã ngủ trên giường lớn của cô, trong ngực còn ôm một con khủng long bằng bông màu xanh nho nhỏ, khuôn mặt khi ngủ yên tĩnh đáng yêu, Diệp Gia Đình đứng bên cạnh mỉm cười một lát mới rón rén đi tắm rửa.

Diệp Ba Ni rất dễ tính ngủ, mặc dù động tác nằm lên giường của cô rất nhẹ, nhưng Diệp Ba Ni vẫn bị đánh thức, lật mình một cái đem đầu nhỏ chui vào

lòng Diệp Gia Đình: "Mẹ ngủ." Lại nhủ lòng mày nhỏ lắm bả: "Mẹ thật nóng!"

Bây giờ Diệp Gia Đình mới cảm thấy nhiệt độ của mình cao hơn con trai không ít, ôm bé cảm thấy rất mát mẻ, đầu đau đến căng ra, men theo từ đầu giường lấy ra một nhiệt kế điện tử dành cho trẻ em ra đo thử, quả nhiên nhiệt độ hơi cao, nghĩ thầm, chẳng trách cảm thấy toàn thân mỗi một, thì ra đang sốt nhẹ. Chắc là vì buổi sáng giúp dọn dẹp cụ, sau khi cơ thể đầy mồ hôi lại đột ngột đi ra chỗ có gió thổi mạnh một lát nên mới bị cảm lạnh.

Nằm im một lát, chờ Diệp Ba Ni ngủ thiếp đi, lúc này mới nhẹ nhàng xuống giường, đi lấy một viên thuốc trong hộp thuốc nhỏ ra uống, tắt đèn rồi đi ra ghế sa lon ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau, đang ngủ mơ màng, đã cảm thấy có một bàn tay nhỏ bé mát rượi đang sờ sờ trên mặt mình. Vừa mở mắt ra thì thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của Diệp Ba Ni sát vào, mắt to đen láy đang lườm cô, thấy Diệp Gia Đình mở mắt ra lập tức hỏi: "Sao mẹ lại ngủ trên ghế sa lon?"

Diệp Gia Đình xoa trán ngời lên: "Tối qua mẹ bị ốm, ngủ với con sẽ không được ngon giấc, cho nên mới ngủ dưới ghế sa lon."

Thấy trên người Diệp Ba Ni còn đang mặc áo ngủ, mặt mịn màng bầu bĩnh, tóc vểnh lên thành hai nhúm, rõ ràng cũng vừa xuống giường, lập tức ôm lấy bé: "Đi, đi rửa mặt đánh răng thay quần áo, sáng hôm nay Ba Ni thật giỏi, còn dậy sớm hơn cả mẹ."

Diệp Ba Ni ôm lấy cổ cô, cọ cọ vào mặt Diệp Gia Đình: "Mẹ còn nóng."

Diệp Gia Đình: "Mẹ bị cảm lạnh, có sốt một chút, con đừng sát vào mẹ như vậy, cẩn thận lây bệnh."

Diệp Ba Ni dựa theo kinh nghiệm của mình lập tức nói với cô: "Mẹ phải nằm trên giường, nghỉ ngơi, không được đi lung tung."

Diệp Gia Đình bật cười: "Bị sốt phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không được đi lung tung là con, mẹ là người lớn, không yếu ớt như vậy."

Khi mở nước rửa mặt cho Diệp Ba Ni mới đột ngột nhớ ra hôm nay đúng dịp phải quay cảnh diễn ở bồn tắm lớn kia. Theo Lý Hạo Nhiên nói, chỉ cần thêm vào cho vui vẻ, chứ thật ra không có màn diễn có tiêu chuẩn cao, nhưng để khuấy động bầu không khí, phải có cảnh cô và Hoắc Triệu Minh ướt sũng ôm nhau trong bồn tắm.....đương nhiên là có mặc quần áo.

Diệp Gia Đình thì thầm tự nói: "Ai nha, xem ra phải nhớ mang theo vài viên thuốc mới được, vốn đã không khỏe lắm, bây giờ lại bị dội nước ướt đầm từ đầu đến chân, ốm nặng hơn sẽ không tốt."

Diệp Ba Ni ngẩng đầu hỏi: "Vì sao mẹ không mở ô?"

Diệp Gia Đình vắt khăn mặt đưa cho bé, để bé tự tập rửa mặt: "Trời hôm nay không mưa, mà đó là một cảnh quay trong hôm nay của mẹ, sẽ giống như trời mưa làm quần áo bị ướt."

"Bị ốm thì không được nghịch nước!" Diệp Ba Ni tiếp tục nói những lời mình được thầy cô dạy bảo ra.

"Không có việc gì, mẹ không sợ."

Mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi: "Mẹ không nghe lời."

Diệp Gia Đình cười, không nói gì, cảm thấy khó có khi Ba Ni dậy sớm, lại còn nói nhiều hơn mọi khi một chút, xem ra sau này phải tìm thêm nhiều chủ đề mới mẻ để khích lệ bé nói.

Diệp Gia Đình không phải là một người yếu ớt, rất nghiêm túc trong công việc, từ trước đến giờ bị ốm nhẹ cũng không ít, sốt dưới ba mươi tám độ sẽ không bao giờ có chuyện xin nghỉ phép như vậy, ăn xong bữa sáng rồi tranh thủ tự đo nhiệt độ, ba mươi bảy phẩy sáu độ, cho rằng vẫn đi được, giống như mọi ngày, đầu tiên là đưa con trai đến nhà trẻ, sau đó tự chấp tay cầu nguyện sức khỏe cho mình trong một phút rồi đi ngay đến phim trường.

Buổi sáng chủ yếu là quay cảnh tình cảm của Lý Hạo Nhiên và Trịnh Dụ Linh, Diệp Gia Đình thông báo với chị Cố một tiếng, không bận đông bận tây ở trong phim trường như mọi ngày mà đứng một bên xem hai diễn viên làm việc tiện thể học hỏi luôn.

Hiếm có khi thấy cô nói cơ thể không được thoải mái muốn nghỉ ngơi một lát, chị Cố chẳng những không có ý kiến mà ngược lại còn có phần lo lắng: "Em ốm nặng lắm sao? Chẳng phải buổi chiều còn có một cảnh diễn ngâm nước trong bồn nữa à?"

Diệp Gia Đình xua tay: "Không sao, bây giờ em đi nghỉ ngơi luôn, cố gắng giữ sức cho buổi trưa."

Chị Cố bừa mỗi lát sau chị bê một bát thuốc rễ bân lam nóng hổi đến: "Uống đi, buổi chiều lại uống một bát nữa."

Sau khi ăn trưa, lập tức đến lượt Diệp Gia Đình diễn, trước đó cô đã được Lý Hạo Nhiên đặc biệt huấn luyện vài lần, trong lòng đã nhớ kỹ kịch bản, diễn cũng có phần khá hơn, thêm vào đó còn đang sốt nhẹ, đôi mắt long lanh, vẻ mặt ứng đồ, tự nhiên hơn dùng phấn đánh má hồng thoa lên, mặc quần áo phong cách trong sáng nhưng đáng người lại bị lộ rõ sau tầng váy, sau khi bị dội nước càng hiện ra đường cong lung linh, quần áo không chỉnh tề lại không làm hỏng chuyện mà ngược lại có phần duyên dáng mong lung, ngay cả người có tính hay soi mói như đạo diễn Khương, ánh mắt thường xuyên sẫm soi mọi người lại vô cùng hài lòng, không tiếc lời khen ngợi: "Tốt, Tiểu Diệp trang điểm rất thích hợp, diễn cũng rất có cảm xúc, nằm sâu xuống chút nữa, cả người đều ở trong bồn tắm lớn, Triệu Minh, cậu diễn bộ dạng bị cảm sốt đang bắt đầu cởi quần áo, tốt, cứ như vậy.... "

Phong cách của Hoắc Triệu Minh vô cùng phù hợp diễn kiểu nhân vật có chút tình cảm chân thành nhưng lại không phải người tốt, cảnh quay này hết sức vừa ý, kéo cổ áo xuống một chút, lộ ra xương quai xanh và một phần nhỏ ngực, mắt hoa đào cong cong, hơi khom người cười hư hỏng với Diệp Gia Đình.

Khi gần chạm vào nhau thì bị đạo diễn hô dừng lại: "Không tồi, Tiểu Diệp có thể đi ra, để Triệu Minh quay một cảnh đặc tả."

Diệp Gia Đình đang định đi ra từ bồn tắm lớn, bỗng nhiên nghe thấy phía trước lao xao một trận, 'ò' 'trời ời' 'sao anh ấy lại đến đây'.

Diệp Gia Đình thò đầu nhìn, chỉ thấy anh trai cô Diệp Thừa Trạch đen mặt bình tĩnh rẽ mọi người đi ra, bước nhanh đến chỗ quay phim, gật gật đầu với đạo diễn Khương rồi quay sang nhìn Diệp Gia Đình, túm cô đứng ra khỏi bồn tắm lớn, thấp giọng tức giận trách mắng: "Diệp Gia Đình! Em ra đây cho anh! Không muốn sống nữa hả! Bị ôm còn dám ngâm nước lạnh!"

Đột nhiên xảy ra chuyện không hay, Diệp Gia Đình không kịp phản ứng, buốt miệng trả lời: "Không phải nước lạnh, là nước ấm"

"Nước ấm cũng không được!" Diệp Thừa Trạch tóm cô kéo đi, nhìn theo phương hướng có vẻ là đang đi đến phòng trang điểm của Trịnh Dụ Hoa.

"Ai, ai, anh làm gì vậy!" Diệp Gia Đình giãy dụa hai cái, đột nhiên chú ý tới vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa kỳ lạ của mọi người xung quanh, đang nhìn chăm chăm vào thái độ của bọn họ, lập tức không dám nói lung tung lộn xộn nữa, cố gắng làm ra vẻ như không có chuyện gì, chạy chậm đuổi kịp theo nhịp đi của Diệp Thừa Trạch, vừa đi vào đã bị đẩy ra sau tắm rèm thay đồ, lại có một cái khăn lông lớn rơi từ trên trời xuống đầu: "Nhanh lau khô người rồi thay quần áo đi!"

Diệp Gia Đình: "Tôi không có quần áo ở đây."

Diệp Thừa Trạch không trả lời, chỉ nghe thấy âm thanh hừ một tiếng từ mũi, sau đó đi mở cửa bảo trợ lý đang chờ ở bên ngoài đi lấy cái gì đó của Diệp Gia Đình đến.

Chuyện ông chủ muốn làm, hiệu suất đều rất cao, Diệp Gia Đình nhớ rõ túi của mình đã khoá để ở tủ quần áo trong phòng nghỉ, kết quả ba phút sau đã được đưa đến, không nhịn được cười khổ trong lòng, nhân viên trông đồ thật sự không xứng với chức vụ, về sau không thể cất đồ gì đó giá trị trong tủ quần áo được!

Lau khô nước, thay quần áo đã được mang đến, đi ra hỏi Diệp Thừa Trạch: "Anh đến đây làm gì?"

Diệp Thừa Trạch tức giận: "Con của em gọi điện cho anh, nói mẹ nó không nghe lời, bị sốt mà còn muốn nghịch nước, dội nước đến ướt đẫm, bảo anh đến quần em!"

Diệp Gia Đình đỏ mặt xấu hổ: "Sao Ba Ni biết số điện thoại của anh?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Diệp Gia Đình không hiểu làm sao Diệp Ba Ni lại có thể biết được số điện thoại của Diệp Thừa Trạch.

Diệp Thừa Trạch nói cho cô biết: "Lần trước anh đưa Ba Ni về, đứa nhỏ này phải biết cách liên lạc lúc khẩn cấp chứ."

Diệp Gia Đình không biết là nên cảm ơn anh ta một tiếng hay nên trách anh ta xen vào chuyện của người khác, thuận tiện cô nói vắn lại: "Anh lại đối xử tốt với Ba Ni."

Ánh mắt của Diệp Thừa Trạch chuyển sang hướng khác. Một lúc lâu sao, anh ta mới nhẹ giọng nói: "Bộ dáng của Diệp Ba Ni rất giống em lúc còn nhỏ."

Diệp Gia Đình sững sờ, "Giống tôi lúc còn nhỏ?"

Giọng nói của Diệp Thừa Trạch có chút xa xôi: "Em căn bản sẽ không nhớ rõ, lần đầu tiên ba mang em về nhà, khi đó, em cũng lớn cỡ thằng nhóc này, chẳng qua em bị Vương Mộng Lan dạy hư, không yên lặng giống như Diệp Ba Ni, em cực kỳ ồn ào."

Diệp Gia Đình khẽ nhú mày, "Diệp Thừa Trạch, miệng anh vừa nói ra cái tên Vương Mộng Lan, đó là tên mẹ tôi, anh có bất mãn, đối đầu gì với bà đi nữa cũng không nên lôi cả tên lẫn họ ra như vậy."

Diệp Thừa Trạch nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, "Mẹ anh chưa đến 50 tuổi đã bị Vương Mộng Lan bức ép buồn bức mà mất sớm. Chẳng lẽ, lúc nhắc tới bà ta anh còn phải phân biệt xưng hô thứ bậc? Như vậy, cũng quá ép buộc làm khó người khác rồi."

Diệp Gia Đình thở dài, “Họ cũng đã qua đời, cần gì phải so đo những chuyện như thế này. Bà ấy cũng do phải chịu đựng tình cảm suy sụp đã kích quá lớn mới qua đời.” Cô đưa mắt về phía Diệp Thừa Trạch, “Đừng tưởng tôi không biết, anh là người đứng sau lưng chuyện bắt chú An phải trả giá, khi đó anh lên lấy số tiền hối lộ đầu thầu làm chứng cứ, khiến chú ấy phải đoạn tuyệt quan hệ với mẹ tôi, mặt khác lại đi tìm một người phụ nữ trẻ tuổi hơn.”

Diệp Thừa Trạch quay mặt đi chỗ khác, không nói gì, Vương Mộng Lan, mẹ của Diệp Gia Đình là người đùa bỡn tình cảm của người khác, cuối cùng lại bị báo ứng giống y như vậy, khiến cho chính mình ngã quỵ tại mặt này. Chỉ mới tác động vào họ một chút, người đàn ông trung niên kia lại không thật tình quyết đoán, kết quả bị người khác làm lung lay, ngã một cái không gượng dậy nổi, không thể làm lại từ đầu.

Trong chuyện này, đúng là anh ta có tác động vào, nhưng nếu Vương Mộng Lan có mắt nhìn người tốt một chút, chọn được người đàn ông có lập trường kiên định, dám làm dám chịu thì anh có tác động nhiều tới mấy cũng vô dụng.

Nhà bọn họ có những gút mắc ân oán thực tình không thể hai ba câu nói là hiểu rõ được, theo Diệp Gia Đình, từ góc độ của người ngoài, công bằng liêm chính mà nói, thật sự là chuyện này nên chấm dứt tại đây, không tiếp tục nhắc lại, không tiếp tục dây dưa, tiếp tục nói nữa thì cũng không có ý nghĩa. Bởi vậy, sau khi Diệp Thừa Trạch nói một câu kia xong không có ý định nói tiếp thì cô cũng ngậm miệng theo.

Sau 5 phút đồng hồ tẻ nhạt, trên cửa truyền đến tiếng gõ cốc cốc, sau đó, cùng với tiếng gõ cửa vang lên là giọng nói nhẹ nhàng lễ phép: “Tổng giám đốc Diệp, buổi chiều anh phải chủ trì hội nghị quốc tế ở ba nơi, nếu không đi ngay anh sẽ đến trễ.” Nghe tiếng nói hình như là tiếng của Trịnh Dụ Hoa.

Diệp Thừa Trạch nói: “Vào đi.”

Trịnh Dụ Hoa đẩy cửa ra, trên mặt nở nụ cười đi tới trước, len lén quét mắt liếc nhìn Diệp Gia Đình một cái, sau đó vừa cười vừa nhẹ nhàng nói: “Trợ lý Mã và trưởng phòng Lâm thấy sắc mặt của ngài không tốt, cũng không dám tới thúc giục, nhất định bảo tôi qua hỏi.”

Diệp Thừa Trạch “Ừm” một tiếng, “Cô đi nói với họ, không quá 10 phút sẽ xuất phát ngay lập tức.”

Trịnh Dụ Hoa đáp ứng một tiếng rồi ra ngoài.

Diệp Thừa Trạch cũng đứng dậy, “Anh sẽ nói với trưởng phòng Lâm đưa em đi bệnh viện xem sao.”

Diệp Gia Đình suy nghĩ bọn họ hẳn sẽ không coi trọng mình, nghĩ đến việc tới bệnh viện liên đau đầu, vội vàng từ chối, “Không cần, tôi tự mua thuốc được, bây giờ đã tốt hơn nhiều rồi.”

Diệp Thừa Trạch, “Vậy để trưởng phòng Lâm trực tiếp đưa em về nhà, bây giờ nên về nhà nghỉ ngơi.”

Diệp Gia Đình do dự, “Như thế này không tốt lắm đâu.”

“Trưởng phòng Lâm sẽ giúp em chào hỏi đoàn làm phim.” Dừng một chút anh ta lại nói thêm, “Ngày mai, anh sẽ chuyển một khoảng tiền vào thẻ của em, xem như là thù lao đóng phim.”

Diệp Gia Đình lập tức từ chối, “Không cần, tôi rất tốt, gần đây thu chi đã cân bằng, vẫn còn một ít tiền, mặt khác còn có gửi ngân hàng, tôi không thiếu tiền bạc. Thù lao đóng phim đã sớm ký hợp đồng với hãng, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.”

Diệp Thừa Trạch không tin, “Không thiếu tiền bạc, vậy em liều mạng như vậy để làm gì? Diệp Gia Đình, em không cần quá nhạy cảm. Trước kia giữa chúng ta vì có suy nghĩ cạnh tranh trong việc buôn bán, do em quyết định muốn đi theo Vương Mộng Lan bắt đầu tranh giành khối tài sản kia, cuối cùng thua mới bằng lòng. Bây giờ thì như nhau, em có nói gì đi nữa thì em vẫn là em gái của anh, dù cho anh phải nuôi dưỡng em với Ba Ni thì cũng là làm theo lẽ thường.”

Diệp Gia Đình vẫn không nghe giải thích, chung quy không thể nói với anh ta đây thực sự không là gì, thời điểm trước kia cô so với lúc này còn vất vả hơn rất nhiều. Bây giờ đối với cô mà nói, do kiên trì làm việc mà sinh bệnh là điều cực kỳ bình thường, đó không phải là liều mạng.

Cô đành phải hậm hực nói: “Nói thì rất dễ, nếu đổi lại là anh, được tôi tiếp tế như vậy, anh có thể thấy thoải mái sao?”

Diệp Thừa Trạch im lặng, thử suy nghĩ việc đổi vị trí đó, đến lượt anh ta mà được tiếp tế như vậy chỉ sợ anh ta cũng không chịu được. Đúng là, nhìn xem, Diệp Gia Đình cảm đã nhọc hoắc, tóc tai cũng còn khá ít, muốn anh làm sao có thể vờ như không thấy, mặc kệ, nhất định là không có khả năng “Tiền em không muốn đựng tới thì để chỗ nào đi, xem như anh cho Ba Ni.”

“Aizz, không cần, lại vẫn năm nay, sang năm cũng không cần.... ..”

Trợ lý Mã tìm Diệp Thừa Trạch, vừa rồi Trịnh Dụ Hoa đã vào nói, bây giờ trợ lý Mã đánh bạo bước tới giục, “Tổng giám đốc Diệp, bây giờ phải đi liền, nếu không sẽ muộn mất.” Nói xong lạnh lẽo liếc mắt nhìn Diệp Gia Đình một cái.

Diệp Thừa Trạch gật đầu, “Đi thôi.”

Trưởng phòng Lâm nhận ra Diệp Gia Đình, lần trước đã gặp qua một lần. Đối với chuyện Diệp Gia Đình làm việc trong đoàn phim trong lòng Diệp Thừa Trạch có cân nhắc vài chuyện, vì vậy được Diệp Thừa Trạch dặn dò để mắt tới cô. Chỉ là vì muốn người khác ít can thiệp vào suy đoán lung tung, chuyện bé xé ra to, chứ không có ý gì khác.

Nhưng mà những người khác không thể hiểu được cách nghĩ của ông chủ, Diệp Gia Đình đã bị trưởng phòng Lâm chỗ công ty phim truyền hình không ngừng ghé mắt quan sát.

Diệp Gia Đình về nhà nghỉ ngơi sớm, buổi tối, trước tiên uống thuốc, sau đó đỡ Ba Ni lên giường ngủ, chính cô cũng ngủ một giấc thật ngon. Sáng ngày thứ hai tinh thần trở nên sáng khoái, bệnh cảm đã khỏi hẳn.

Lúc này trên bàn cơm mới có tinh thần kéo dài giọng hỏi con trai, “Ba Ni à, ngày hôm qua vì sao con lặng lẽ làm chuyện xấu!”

Diệp Ba Ni liếc nhìn cô một cái, sau đó tiếp tục ăn cháo yến mạch.

Diệp Gia Đình đối với sự trầm ổn bình tĩnh của con trai đã có thói quen, tiếp tục kéo dài giọng, “Gọi điện thoại tố cáo với cậu, nói mẹ không nghe lời, đã bệnh lại còn nghịch nước?!”

Diệp Ba Ni liếc nhìn cô một cái “Mẹ không nghe lời, làm sáo hết bệnh.” Chính vì lý do đó cho nên mới tìm người quản cô.

Diệp Gia Đình dở khóc dở cười, gõ đầu cậu một cái, “Vậy con cũng không được tùy tiện tìm người quản mẹ. Lần tới không được làm như vậy, mẹ sẽ cho con số điện thoại của dì Cố, con học thuộc, sau này lúc không có mẹ mà con có chuyện gì cần tìm người giúp đỡ, con lập tức gọi cho dì Cố.”

Diệp Ba Ni đã bắt đầu ăn bánh mì nướng, “Dạ được!”

Diệp Gia Đình xoa xoa đầu con trai, chỗ lúc này cô mới gõ lên, “Nhớ kỹ, bất kể có chuyện gì, trước tiên phải tìm mẹ, tìm không thấy mẹ khi đó con gọi điện cho dì Cố, vẫn không tìm thấy dì Cố, lúc đó mới điện thoại cho cậu.”

Diệp Ba Ni dừng ăn bánh mì, ngẩng đầu mở to hai mắt hỏi cô, “Vì sao ạ?”

Diệp Gia Đình cố gắng tìm lý do, “Bởi vì cậu rất bận rộn, con không có việc gì thì không nên tìm cậu, ảnh hưởng đến công việc của cậu, ngày hôm qua, cậu bị con gọi một cú điện thoại lập tức chạy vào trường quay, buổi chiều vẫn phải chạy trở về hộp, thiếu chút nữa là trễ.”

“Dạ” Diệp Ba Ni thực sự là một bạn nhỏ biết nghe lời, vừa nghe Diệp Gia Đình nói vậy liền lập tức đồng ý.

Buổi sáng, đợi cô đến trường quay, chị Cố chặn lại, lập tức lo lắng hỏi, “Ngày hôm qua ông chủ dẫn em và Trịnh Dụ Hoa vào phòng hóa trang để làm gì? Sau đó, trưởng phòng Lâm lại phải đón em như vậy?”

Diệp Gia Đình thờ dãi, “Không có gì, nói đúng ra là có nói mấy câu, chưa tới mười câu, kết quả đã tan rã trong không khí không vui. Trưởng phòng Lâm đưa em về nhà, không đi nơi khác.”

Chị Cố lo lắng, “Tan rã trong không khí không vui? Aizzzz, nói cho cùng, ông chủ cũng rất đốp chát, tiếc thật, tôi còn tưởng ông chủ để mắt tới em, nghĩ cũng đang muốn khuyên em, nếu như anh ta yêu cầu mấy chuyện không quá mức, thật ra e cũng nên đồng ý một chút, bằng không thì về sau muốn tồn tại ở đây cũng rất khó, có được đãi ngộ sẽ không phải như vậy. Em xem, Trịnh Dụ Hoa, điều kiện không tốt hơn em, nhưng vẫn có thể có vận đỏ, còn không phải là do có người ở cấp trên chiếu cố, công ty nâng đỡ cô ta. Đàn ông mà, như thế là có chuyện, ông chủ tuổi trẻ phong độ lại rất tốt, em tìm bạn trai chưa chắc đã tìm được một người như vậy đâu.”

Diệp Gia Đình đỏ mặt, “Không thể nào, chị hiểu lầm rồi!”

Chị Cố đi theo thờ dãi, “Vậy ra, không nghĩ tới là trưởng phòng Lâm! Vậy thì không được tốt lắm.” Chị ta tận tình khuyên bảo cô, “Làm nghề này, em lại xinh đẹp, khó tránh chuyện bị người khác để ý, nghĩ thông suốt thấy cũng không khác biệt lắm, trưởng phòng Lâm lớn tuổi, diện mạo cũng giống như vậy. Em nhất định phải thông minh lanh lợi chút, cẩn thận ứng phó, không thể để người khác chiếm tiện nghi. May mà anh ta vẫn không khác so với lời đồn đại, tình huống này chị sợ không xảy ra nhiều lần, phải kinh nghiệm, cẩn thận một chút mới có thể đi qua.”

Diệp Gia Đình cảm động, ra sức ôm bà vai chị ấy, “Cảm ơn chị, chị Cố, không cần phải lo lắng cho em, chị nghĩ phức tạp quá rồi, sau này tới thời điểm thích hợp em sẽ giải thích cho chị nghe.”

Loại chuyện này, cho dù trong lòng có đủ thứ chuyện cũng không có thể nói ra trước mặt mọi người, bởi vậy với mối quan hệ tốt có thể nói một vài câu với chị Cố ngoài ra Diệp Gia Đình nhất định không để kẻ khác ảnh hưởng tới mình, ít nhất là ngoài mặt không để kẻ khác làm ảnh hưởng. Sau khi diễn xong một vài đoạn, có rất ít phản ánh của cô, mỗi ngày, công việc chủ yếu vẫn là đi theo chị Cố làm việc của đoàn phim.

Có khoảng thời gian trước vội vội vàng vàng bắt đầu công việc, cái gì cũng có làm qua, bây giờ Diệp Gia đình bắt đầu chuẩn bị chu đáo, thử giao chuyện nấu cơm cho Chu Mai, người giúp việc theo giờ tới nhà làm. Cùng lúc đó, dặn dò bảo mẫu bên Hạ Vũ cũng như vậy, không cần bà ấy làm tiệc thịnh soạn, chủ yếu là chế biến tốt thức ăn có mùi vị và không gian gia đình.

Chu Mai so với dì Vương thì tay nghề cao hơn nhiều, vốn là người khéo tay, coi như có khiếu về nấu nướng. Sau khi Diệp Gia Đình yêu cầu làm vài lần, chỉ mấy chỗ then chốt, cuối cùng cũng có sắc có hương, chỉ cần trước tiên cô nói yêu cầu về thức ăn rõ ràng, cô đề nghị món nào Diệp Ba Ni cũng ăn.

Diệp Gia Đình thờ phào nhẹ nhõm, có người hỗ trợ việc nấu cơm, cô thấy trách nhiệm của mình được nhẹ đi một chút, bình thường cũng có thời gian rỗi nhiều hơn.

Vài ngày sau, chuẩn bị chu đáo, chuyện tốt liền xuất hiện, phó đạo diễn Vương lại có dấu hiệu cười tít mắt với diễn xuất của cô, thông báo với cô, gần đây, công ty có làm một vài điều tra nhỏ, kết quả cho thấy, Hoắc Triệu Minh muốn làm chủ vai phụ, trình độ diễn xuất trong kịch bản cực cao, đa số

người xem phía nữ giới đều thích xem tính cách tà nịnh của anh ta, nhưng đối với nhân vật nữ chính thì càng ngày càng thâm tình, cho nên quyết định cho anh ta thêm đất diễn, cảm thấy vai của anh ta với nữ chính cần nhờ nhân vật của Diệp Gia Đình tác động vào, tùy ý thêm không ít tình tiết giúp Diệp Gia Đình có thêm phần diễn.

Thêm đất diễn nghĩa là sẽ tăng thêm lương, còn trong nhà vừa mới đào tạo ra một người có đủ khả năng lo chuyện cơm nước theo giờ, cô không cần lo lắng chuyện sau đó nữa. Diệp Gia Đình tự nhiên cảm thấy cao hứng. Chỉ là, phó đạo diễn Vương giống như có một thói quen, có tin tức tốt đều phải có tin tức xấu đi kèm.

Tin tức tốt tự nhiên đến là có thêm đất diễn, tin tức xấu còn lại là, những diễn viên nữ buổi tối ngày một phải đồng loạt cùng tham gia tiệc rượu, hoạt động này vốn không đến lượt cô, nhưng mà từ khi thêm đất diễn Diệp Gia Đình cũng thành tuyến nhân vật tương đối quan trọng trong phim thần tượng. Lúc này có hoạt động, không thể không tham gia.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Buổi tiệc ăn mừng hợp tác hai bên được tổ chức tại phòng hội nghị lớn của một khách sạn năm sao trong thành phố.

Diệp Gia Đình đã có kinh nghiệm lần trước, sớm đi tìm phó đạo diễn Vương, rất uyển chuyển bày tỏ rằng mình không giống những người khác có xe riêng hay có người đưa đón, ra khỏi cửa chỉ có thể tự thân bắt xe buýt, đi tham gia tiệc tùng lại cần phải ăn mặc trang trọng, mặc lễ phục mà chen lấn trên xe buýt thì hình như không được tốt cho lắm.

Ý đồ của cô vốn chỉ muốn nói qua một chút để tỏ làm phim đồng ý trả tiền taxi là được, phó đạo diễn Vương không tiếp tục rề rà nữa, vuốt đầu, “Oh, tôi quên mất, cô không phải là diễn viên chính thức được công ty ký hợp đồng nhé, cái gì cũng phải tự mình giải quyết, như vậy đi, tôi thuận đường sẽ tới đón cô.”

Diệp Gia Đình vừa nghe, biết chuyện này tốt hơn so với việc kêu mình tự đi taxi nhiều, biết điều đành phải nuốt mấy câu phía sau định xin xỏ tiền taxi vào trong lòng, khách khí một chút, “Vậy thì làm phiền ngài rồi.”

Phó đạo diễn Vương tính tình dễ chịu, “Không sao, không sao, mấy chuyện này nên để công ty phụ trách.” Lại lo lắng, “Cô không có lễ phục thích hợp sao? Vấn đề quần áo, trang điểm trong hợp đồng chính thức có quy định, nhưng diễn viên tạm thời như cô thì không có, lúc này cũng không kịp đề nghị với công ty nữa rồi.”

Trong tủ quần áo của Diệp Gia Đình không hề thiếu mấy cái lễ phục như thế, cho nên cũng không lo lắng, “Yên tâm, tôi có lễ phục, bảo đảm sẽ thích hợp với dạ tiệc.”

Phó đạo diễn Vương sức nhớ ra, “Đúng rồi, lần trước lễ phục cô mặc trong buổi họp báo ra mắt phim mới cũng rất cao cấp.” Yên lòng, “Vậy thì tốt, tối mai cô cứ chuẩn bị trước, 7 giờ tôi sẽ tới đón cô cùng đi.”

Hôm sau, Diệp Gia Đình chọn một bộ lễ phục màu vàng nhạt không quá khoa trương, chất vải mềm mại, vạt váy vừa tới đầu gối, lộ ra một đôi chân dài thẳng tắp, đường cong được cắt xén đơn giản, hai bên cầu vai được đính một loạt kim cương làm trang sức, có vẻ rất hợp với phong cách Châu Âu, hợp với đôi giày cao gót lộ ngón màu trắng sữa ở dưới chân, tôn lên dáng người yếu điệu thon thả, lại hào phóng lộ ra vài phần quyến rũ.

Diệp Ba Ni chưa từng thấy mẹ ăn mặc như vậy, chờ Diệp Gia Đình thay xong quần áo mới chạy hai vòng chung quanh cô.

Diệp Gia Đình hỏi bé, “Mẹ mặc quần áo này có đẹp không?”

Diệp Ba Ni bình tĩnh đánh giá, “Đẹp mất, nhưng mà không giống mẹ.”

Diệp Gia Đình buồn cười, nói cho bé biết, “Không phải là có giống hay không, con phải học được cách nhìn xuyên thấu qua sự vật để thấy được bản chất, cho dù mẹ có mặc cái gì thì vẫn là mẹ thôi.”

Diệp Ba Ni chớp mắt to tròn, “Bản chất là gì?”

Điện thoại di động của Diệp Gia Đình đổ chuông, là phó đạo diễn Vương đã tới dưới lầu chờ cô, cho nên cô nhanh chóng giao con trai nhỏ và nhiệm vụ lớn lao là chăm sóc bé tối nay cho Chu Mai, “Cô giải thích cho nó nghe đi, tôi đi đây.”

Chu Mai cau mày khổ nghĩ nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngược lên lên nhìn cô đầy mong đợi của Diệp Ba Ni, “Bản chất chính là.... Chính là.....”

Phó đạo diễn Vương đứng trên đường đối diện với Diệp Gia Đình, nói bóng nói gió, “Tiểu Diệp à, chuyện cô tham gia tiệc rượu hôm nay ông chủ lớn sẽ không có ý kiến gì chứ? Bộ trưởng Lâm đâu rồi, cô biết không?”

Diệp Gia Đình bình tĩnh giải thích, “Tôi với hai người bạn họ không có quan hệ gì hết, mấy chuyện nhỏ này người ta cũng chẳng thèm để ý đâu.”

Phó đạo diễn Vương là ai chứ, thấy Diệp Gia Đình không muốn nhiều lời nên cũng không làm tới nữa, ông vẫn hoài nghi ông chủ lớn coi trọng Diệp Gia đình, nhưng mà lâu rồi cũng chưa thấy có động tĩnh gì lớn, sau đó lại dính dáng tới bộ trưởng Lâm, khiến cho ông mù mờ chẳng rõ tình huống. Vì vậy đành phải yên lặng chuẩn bị, theo dõi biến hóa, thời điểm nhắc tay có thể quan tâm tới Diệp Gia Đình một chút, hẳn là không có hại gì.

Tiệc rượu ăn mừng hợp tác có quy mô không nhỏ, khách khứa đông đảo, không riêng gì đoàn làm phim mà mấy công ty hợp tác với ông chủ cũng đến, cũng không thiếu những doanh nghiệp lớn được mời đến dự.

Trong phòng hội nghị người người đông đúc, ăn uống linh đình, Diệp Gia Đình ngó nghiêng quan sát một hồi, đây chính là đạo diễn, tổ sản xuất và các đơn vị tham gia tài trợ cùng với một vài người bên quan hệ xã hội, trừ nhà sản xuất, đạo diễn, còn lại chỉ có vài nữ diễn viên xinh đẹp trong tổ diễn xuất tới.

Nói trắng ra, các cô ấy chính là điểm sáng trong bữa tiệc, cùng uống rượu trò chuyện, điều chỉnh không khí, còn có thể khiến cho vài ông chủ lớn ham mê sắc đẹp chịu bỏ tiền ra một chút, tâm tình khá một chút, giao tình tự nhiên cũng sẽ thân thiết hơn.

Đúng lúc này Lý Hạo Nhiên gọi điện cho cô, “Tôi vừa mới nghe Tiểu Lư nói cô cũng bị gọi đi tham gia tiệc rượu?”

Trong lòng Diệp Gia Đình đang cảm thấy bất bình, cầm ly rượu đỏ trốn trong góc phòng nghe điện thoại, “Đúng vậy, sao các anh lại không cần đến?”

Lý Hạo Nhiên cười, “Uống rượu đương nhiên là muốn mỹ nữ tiếp đãi rồi,” An ủi cô, “Không sao đâu, đây là tiệc rượu rất chính quy, quá lắm cũng chỉ lôi kéo các cô uống chút rượu thôi, hiện giờ tôi có chuyện gấp cần phải đi, đợi lát nữa sẽ bảo Tiểu Lư tới đón cô.”

Diệp Gia Đình thấy kỳ quái, “Hả? Sao anh lại đột nhiên ân cần thế, bình thường ở trường quay cũng đâu có thấy anh đưa đón tôi?”

Lý Hạo Nhiên xuy một tiếng, “Ai ân cần chứ! Tôi bận rộn muốn chết đây này, cô cho rằng tôi còn thích nhiều chuyện sao? Nếu không phải bởi vì cô đang lâm vào tình cảnh túng quẫn như thế, ngay cả xe và trợ lý đều không có, tôi đã mặc kệ rồi! Tôi nay mặc dù là hoạt động chính quy nhưng vẫn nên cẩn thận thì hơn, ngộ nhớ sơ hở để cho người khác kiếm được đại tiện nghi, lại có khổ mà không nói ra được, lúc đó cho cô khóc luôn.”

Diệp Gia Đình nghe Lý Hạo Nhiên oán trách bên kia điện thoại, cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt anh vừa giờ giọng vừa đảo mắt như thế nào, mặc dù biết anh có ý tốt, nhưng vẫn không nhịn được chép miệng, đây là thái độ gì vậy, “Yên tâm đi! Tôi còn không biết sao? Cho tới bây giờ vẫn luôn là tôi chiếm tiện nghi của người ta, chứ chưa có bị người ta chiếm cái gì đâu đấy.”

Lý Hạo Nhiên đứng mũi chịu sào, chính là người bị cô chiếm tiện nghi nhiều nhất, cho nên lúc nghe mấy lời này thì vô cùng phiền não, quăng lại một câu, “Buổi tối cô chờ Tiểu Lư!” Sau đó quả quyết cúp điện thoại.

Diệp Gia Đình lần tránh được chốc lát đã bị người ta tìm thấy, “Diệp Đình, cô trốn trong góc nhỏ là không thể được, ông chủ Hồ bên kia còn đang ra sức nói đạo diễn Khương không có suy nghĩ, tiệc rượu vẫn còn giấu những thứ xinh đẹp khiến cho người ta không thể nhìn, mau mau, lại đây nhanh một chút.”

Đạo diễn Khương, nhà sản xuất, còn có mấy người phó đạo diễn Vương đang vây quanh mấy ông chủ lớn trò chuyện vui vẻ, Trịnh Dụ Hoa, Tô Hữu San, Cổ An Kỳ còn có hai người khác Diệp Gia Đình thấy khá quen, nhưng không phải là người của đoàn làm phim của công ty, Kỳ Hạ Nữ đang mỉm cười tiếp khách.

Diệp Gia Đình quét mắt một vòng, chợt sững sốt một chút, phát hiện ra nơi này vẫn còn có người quen, Hạ Vũ đang rất tùy ý cầm một ly rượu âm ỉ với ông chủ Hồ ngồi bên cạnh, bên cạnh là một người phụ nữ trẻ tuổi mặc bộ lễ phục trắng dè lộ vai, vẻ mặt dè dặt, khuôn mặt tinh xảo, không phải là nữ minh tinh nào hết mà..... mà là.... Hoàng Tư Nhã!!!!

Thấy Diệp Gia Đình đi tới, sắc mặt Hạ Vũ cũng không đổi, không biết có phải là lúc này cũng đã thấy Diệp Gia Đình rồi hay không, Hoàng Tư Nhã cũng chợt mở to mắt, trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng, lúc Diệp Gia Đình nhìn về phía này thì cô ta cũng lập tức dời mắt, không hề do dự đứng bật dậy, thì thầm với Hạ Vũ, “Thật xin lỗi, xin lỗi không tiếp được một lát, tôi muốn đi trang điểm lại.”

Hạ Vũ gật đầu một cái, cô ta nhanh chóng rời đi, rất lâu cũng không thấy quay lại.

Diệp Gia Đình âm thầm nhún vai, thầm nghĩ cô ta thật biết điều, thế nhưng giả bộ né tránh không nhìn thấy mình! Cô ta có thể né được cả đêm sao?

Bởi vì ấn tượng quá sâu sắc, cho nên cũng chẳng cần phải phí sức hồi tưởng, Diệp Gia Đình vẫn có thể nhớ rõ Hoàng Tư Nhã chính là người bạn duy nhất cô cảm thấy quan hệ không tệ. Mặc dù cũng là xuất thân giàu có, nhưng cha mẹ của Hoàng Tư Nhã đều khỏe mạnh, cũng có nhiều anh chị em trong nhà, trong tay Diệp Gia Đình nắm giữ sản nghiệp mà cô ta không thể sánh nổi, vì thế nên khi Hoàng Tư Nhã kết bạn với cô vẫn luôn mang thái độ hâm mộ, khen ngợi.

Diệp Gia Đình bị cô ta tăng bốc thoải mái nên cũng đồng ý coi cô ta là bạn bè, ban đầu khi tình trạng tài chính gặp khó khăn thì vẫn có gắng gượng không làm phiền tới cô ta, cho tới lúc cuối cùng không còn biện pháp nào khác, mới nhờ tới Hoàng Tư Nhã giúp đỡ, đáng tiếc cũng chỉ nhận được một câu hỏi hột gân đây tình hình kinh tế giảm sút rồi cúp máy.

Nhìn Hoàng Tư Nhã vội vã rời đi, bóng lưng có chút bối rối, trong lòng Diệp Gia Đình cực kỳ xem thường, nhân tiện cũng rất hả hê đối với Hạ Vũ – người mang cô ta tới đây.

Hoàng Tư Nhã là người phụ nữ làm việc luôn có mục đích, không có lợi sẽ không thềm làm. Hiện giờ lại chịu ăn mặc phô trương ngồi đây cùng mấy diễn viên uống rượu nói chuyện, vậy thì nhất định là đang muốn cùng với Hạ Vũ phát triển quan hệ, có tiếng có miếng rồi, xem ra Hạ Vũ kia hình như cũng không để ý tới về ngoài nhiều, chuyện hai người này tiếp cận nhau rất có thể là do người lớn hai nhà sắp đặt.

Hoàng Tư Nhã khôn khéo, toan tính hoàn toàn bất đồng với cá tính của chính mình hồi trước, mặc dù không liều mạng làm mấy chuyện dưng cảm, nhưng khẳng định là rất khó xua đuổi, không biết đến cuối cùng có phải là mất Hạ Vũ kém tới nỗi coi trọng cái kẻ tiểu nhân hám lợi như thế hay là do bị Hoàng Tư Nhã luôn đeo bám như keo dính chó, cần phải tốn nhiều máu mới có thể thoát thân.

Diệp Gia Đình vừa nghĩ vừa buồn cười không khỏi toét miệng ra cười.

Đúng lúc cô đang không hề phòng bị, che giấu suy nghĩ thì bị ông chủ Hồ bắt gặp, lập tức lớn tiếng kêu la, “Diệp tiểu thư kiêu ngạo quá, nửa ngày rồi mới lộ cái mặt ra đây, không được! Phải phạt rượu!”

Diệp Gia Đình cũng không nhiều lời, tay gơ ly rượu đỏ còn hơn phân nửa về phía ông ta, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, sau đó tìm một chỗ ngồi xuống.

Động tác của cô rất sáng khoái, làm liền một mạch, khiến cho ông chủ Hồ phải đợi cô ngồi xuống mới kịp phản ứng, “Này, nửa ly rượu thì không tính.”

Phó đạo diễn Vương cười hề hề bước tới hòa giải, “Dù là nửa ly, nhưng tiểu thư Diệp lại uống rất sáng khoái mà! Đúng rồi, chúng ta vừa mới nói tới chỗ nào nhỉ? Ông chủ Hồ đang định đầu tư sản xuất một bộ phim mới, đúng là vừa khéo, nhà sản xuất Hoàng của chúng tôi vừa mới chuẩn bị xong một kịch bản. Đề tài này đúng là không thể chê vào đâu được, mang hơi hướng hài kịch đang được ưa chuộng rộng rãi, đã quyết định do đạo diễn Khương khai đạo, tung ra đảm bảo chiếm được thị trường.”

Vóc dáng của ông chủ Hồ cao lớn, thô kệch, tính tình cũng hào phóng, xuất thân là ông chủ mỏ than, mấy năm nay phát lên như nhà giàu mới nổi, con người mặc dù có chút thô tục, nhưng rất có chính kiến, dám nghĩ dám làm. Vài năm gần đây dần dần chen chân vào lĩnh vực bất động sản, điện ảnh và truyền hình, đều có được thành tích nổi bật.

Lúc này đang ở trước mặt mấy vị mỹ nữ nên rất hào phóng, dăm câu ba lời đã quyết định đầu tư không thành vấn đề, nhưng mà trước hết phải đưa cho ông ta một quyển kịch bản, ông ta muốn lấy về nghiên cứu một chút.

Diệp Gia Đình buồn bực, thầm nghĩ không lẽ ông chủ Hồ này định chuẩn bị về đọc hết một lượt kịch bản, xem xem có phù hợp với khẩu vị của mình hay không, rồi mới quyết định có nên bỏ tiền hay không sao? Vấn đề ở chỗ là sở thích của ông ta có thể đại biểu cho khẩu vị của quần chúng sao? Nhìn bộ dạng của ông ta vừa thấy mỹ nữ đã hưng phấn muốn chết, e rằng chỉ có mấy cảnh đặc sắc là được ông ta yêu thích nhất thôi.

Lúc này Cổ An Kỳ ngồi bên cạnh Diệp Gia Đình lại ghé vào bên tai, nhỏ giọng nói cho cô biết: “Nghe nói ông chủ Hồ cho dù muốn ra quyết định lớn lao gì cũng phải cảm về nhà để nghe ý kiến của vợ ông ta, thật ra thì vợ ông ta cái gì cũng không biết, không có học thức, trước kia bán rau trong một thị trấn nhỏ, bình thường lúc góp ý cho ông ta cũng chỉ là thuận miệng nói bừa, ai ngờ lần nào cũng đều hữu hiệu, ông chủ Hồ còn đặc biệt gọi bà ta là lão bà vương phu (người vợ có thể giúp chồng giàu có), cho nên lúc nào cần thiết đều phải lấy ý kiến quyết định của vợ.”

Diệp Gia Đình vội vàng che miệng, tránh cho cô bật cười thành tiếng, “Còn có chuyện như vậy!” Thầm nghĩ người đàn ông này cũng thật tham lam, có một người vợ vương phu như vậy còn không chịu chung thủy, nhìn tác phong này, khẳng định là thường xuyên ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.

Cổ An Kỳ chính là diễn viên đóng vai nữ nhân khuê phòng, khá giống phong cách với nữ chính, đều là cô gái nhỏ thanh thuần động lòng người, chẳng qua là không xinh đẹp bằng nữ chính.

Khuôn mặt của Cổ An Kỳ cũng được coi là có tư chất diễn viên, bản thân cô ấy cũng là người lịch sự, thanh tú, là một trong số vài người trong đoàn làm phim Diệp Gia Đình cảm thấy ít khi nào loạn, thị phi, rất kiên định làm tốt vai trò diễn viên.

Lúc này nghe cô ấy nói có vẻ hứng thú nên cũng tò mò hỏi: “Sao cô biết được?”

Cổ An Kỳ nhỏ giọng nói, “Ông chủ Hồ rất tùy tiện, câu thả, cũng không che giấu, loại tin tức này đã sớm truyền khắp trong giới, có người muốn hợp tác làm ăn với ông ta còn cố ý tới lấy lòng vợ ông ta trước nữa kia!”

Diệp Gia Đình che miệng bật cười.

Lần này ông chủ Hồ là đối tượng xã giao chủ yếu của đạo diễn Khương, vì vậy mới trước sau không rời bám chặt lấy để nhận được đầu tư, dự án phim mới vừa bắt đầu tiến hành, cần phải sớm thuyết phục.

Tâm tư của ông chủ Hồ còn đang đặt hết lên người mấy cô diễn viên, Trịnh Dụ Hoa là một diễn viên nổi tiếng, có thể mua được cô ta thì đúng là mát mẻ mát mẻ, đáng tiếc là hoa thơm đã có chủ, ai cũng biết cô ta chính là người của ông chủ Thiên, không thể trêu chọc được. Vì vậy ông chủ Hồ chỉ có thể tranh thủ thời cơ cộng ly với cô ta, nửa đùa nửa thật vuốt ve bà vai cô ta rồi nói được vài ba câu đành phải chuyển sự chú ý đến chỗ của Tô Hữu San, Cổ An Kỳ và Diệp Gia Đình.

Ha ha cười sau đó rót rượu lần lượt, thừa cơ lên lút ôm eo, nắm tay.

So với những kẻ chung quanh cây mình có quyền có thế, vừa động một cái đã muốn thuê phòng ở làng nghỉ mát, mặc dù bên này ông ta huyền não, ồn ào, nhưng thật sự cũng không đáng kể, đã rất văn minh rồi, vì vậy ai cũng không câu nệ tiểu tiết, đều khéo léo tiếp chuyện.

Trịnh Dụ Hoa vẫn duy trì phong độ minh tinh, trên mặt luôn là nụ cười thỏa đáng, thỉnh thoảng lại nói thêm vài câu góp vui, rất khéo đưa đẩy rồi nâng ly rượu lên miệng nhấp một ngụm.

Tô Hữu San bình thường nhìn thanh cao, lúc này cũng rất dễ nói chuyện, liên tục nói cười, lắc cái mông nũng nịu từ chối, “Ông chủ Hồ thật không biết thông cảm gì hết! Tửu lượng của em kém, uống nữa sẽ say mất, không phải sẽ bị người khác bêu xấu hay sao?”

Ông chủ Hồ vỗ cái bụng phát tướng, bị cô ta ỏn ả ỏn ẻn dụ dỗ không ngấm miệng lại được, “Này có là gì? Say không có ai chăm sóc sao? Yên tâm, tôi phụ trách tới cùng, cô cứ mặc sức mà uống là được.”

Tô Hữu San liên tục làm nũng cũng đã bị rót thêm hai ly rượu đỏ, lúc này không chịu uống tiếp.

Tính tình ông chủ Hồ là người phương Bắc, ôm bả vai Tô Hữu San rót rượu hai lần đều bị đẩy ra nên có chút khó chịu, trầm mặt, “Tiểu thư Tô không chịu nể mặt sao!”

Bên cạnh còn có hai người đi cùng với ông chủ Hồ thấy cảnh thú vị, “Tiểu thư Tô, cô cũng nên hỏi thăm một chút, ông chủ Hồ của chúng tôi là người để các cô tiếp rượu, lúc này lại tự mình rót rượu cho cô, cô không uống thì đúng là không nể mặt rồi.”

Tô Hữu San bắt đắc dĩ, đành phải uống non nửa ly rượu, cảm thấy dạ dày khó chịu, biết rằng không thể uống thêm nữa.

Cô ta cũng không thể cứng rắn từ chối đắc tội người khác, chẳng những phạt ý người ta mà còn gây ra tai họa, tươi cười nhỏ nhẹ, “Ông chủ Hồ, ông tự tay rót rượu cho em, em đương nhiên rất cảm kích, chẳng qua là ông vì chuyện này mà lại lạnh nhạt người khác, như vậy sẽ khiến em áy náy.” Nói qua nói lại rồi lại liếc một cái về hướng Diệp Gia Đình.

Kể từ lúc Diệp Gia Đình tới đây ông chủ Hồ đã rất dễ ý, khuôn mặt mới này vô cùng xinh đẹp, vóc người lại càng không chê vào đâu được, dù là quần áo hay cách trang điểm cũng đều tươi mát, nếu như không bàn về độ nổi tiếng, thật sự là cảm thấy cô ấy còn đẹp hơn một chút so với Trịnh Dụ Hoa, quả thật rất muốn xán lại gần.

Mượn lời nói của Tô Hữu San, ông ta lập tức đứng dậy đẩy Cổ An Kỳ và Diệp Gia Đình sang hai bên rồi ngồi vào giữa, quay sang Cổ An Kỳ nói, “Tiểu thư Cổ, vừa rồi hai chúng ta mới uống một nửa đã bị cắt ngang, bây giờ lại tiếp tục thôi, nào nào cùng nhau uống thêm ly nữa.”

Cổ An Kỳ kém thông minh hơn Tô Hữu San, lúc diễn xuất thì rất nghiêm túc chẳng kém gì diễn viên chuyên nghiệp, nhưng khi giao tiếp thì lại không được khôn khéo cho lắm, đành phải từ chối, “Ông chủ Hồ, tôi thật sự không được, vừa rồi đã uống rất nhiều, nếu uống nữa nhất định sẽ say mất.”

Tô Hữu San bị ép rượu nhân tiện chọc ghẹo, Diệp Gia Đình đang bàng quan xem trò vui, bây giờ người này lại đặt mông vào đây cô và Cổ An Kỳ sang hai bên, Diệp Gia Đình cũng không muốn tiếp tục dây dưa nữa.

Càng không muốn xen vào việc của người khác mà chắn đỡ cho Cổ An Kỳ, chỉ cần nhìn thấy ông chủ Hồ vừa trêu chọc Cổ An Kỳ vừa liên tục quăng ánh mắt về phía mình, cũng hiểu được mục tiêu ép rượu tiếp theo của ông ta là ai, thay vì giống như Tô Hữu San và Cổ An Kỳ, ngồi chờ cái bàn tay quấy rối đó sờ loạn một trận không bằng mình cứ chủ động trả lại tất cả mấy chuyện xã giao đáng ghét đó.

Cho nên mới cười một cái đưa tay ngăn cản ông chủ Hồ đang kể ly rượu tới khoe miệng Cổ An Kỳ, “An Kỳ thật sự không thể uống nữa, vừa rồi còn nói với tôi là bị chóng mặt, ông chủ Hồ hẳn cũng không muốn uống ly rượu mà người chúc không được thoải mái chứ, dù sao đây cũng là tiệc rượu, muốn chơi đùa thì nên chơi đùa mới phải.”

Ánh mắt ông chủ Hồ lập tức sáng lên, buông ngay Cổ An Kỳ ra, xán vào Diệp Gia Đình, “Được được, cô nói luật chơi đi!”

Mặt Diệp Gia Đình không đổi sắc cách xa ông ta một chút, “Không có luật gì hết, uống rượu đương nhiên là so tửu lượng, uống từng ly một.”

Ông chủ Hồ không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy, càng thêm hứng trí, “Thua thì sao?”

Diệp Gia Đình hást cảm lên nhìn ông ta, “Thua thì chịu phạt!”

Ông chủ Hồ, “Phạt thế nào?”

Diệp Gia Đình, “Tự ngài quyết định.”

Ông chủ Hồ vuốt cái bụng phát tướng, cười xấu xa, “Tiểu thư Diệp, là chính cô nói đấy nhé, lát nữa không cho quyet nợ, cô thua tôi cũng sẽ không phạt nặng đâu, một cặp môi thơm là được.”

Diệp Gia Đình nhếch khóe môi, kiếp trước kiếp này cộng vào hai đời người, cô đây sẽ không thua trên bàn rượu đâu!

Trước kia cô từng dựa vào bằng tốt nghiệp trung học vào làm ở một công ty nhỏ, một trong những nguyên nhân chính là do tửu lượng của cô rất khá, mỗi lần ông chủ ra ngoài bàn chuyện làm ăn đều phải mang theo cô, đánh bại 2 - 3 đấng mày râu bên phía đối tác cũng không thành vấn đề. Diệp Gia Đình bây giờ tửu lượng có khi còn kiệt xuất, từ lúc cô tỉnh dậy thì lật lật lui trong phòng bếp cũng chẳng phát hiện ra cái gì để ăn, thứ duy nhất không thiếu chính là rượu cao cấp.

Theo yêu cầu của Diệp Gia Đình và ông chủ Hồ, bồi bàn bày ra một hàng dài những ly thủy tinh để cao đặc biệt dùng để uống rượu đỏ trước mặt, trong

mỗi ly đều có rượu đã rót sẵn, lập tức bùng nổ khí thế đấu rượu.

Phó đạo diễn Vương có chút lo lắng, “Tiểu Diệp, cô có được hay không? Cũng đừng cố chấp cậy mạnh, uống nhiều quá sẽ tổn hại tới thân thể.”

Tô Hữu San khề hừ một tiếng, khiến cho vài người bên này đều có thể nghe thấy âm thanh lăm bầm lâu bầu, “Hừ, chơi nổi làm loạn.”

Diệp Gia Đình liếc cô ta một cái, “Vậy cô tới giúp bọn tôi tiếp rượu ông chủ Hồ đi, tôi càng không phải làm ra cái trò này.”

Tô Hữu San quay đầu đi, cô ta còn chưa tự lo được thân mình, sao có thể nói tới chuyện cùng với bọn họ cản rượu được chứ.

Ông chủ Hồ đã lẫn lộn giao tiếp với giới điện ảnh và truyền hình được một thời gian rồi, bình thường trong mấy trường hợp này ông ta đều sẽ như cá gặp nước mà ra sức rót rượu cho mấy cô diễn viên uống., hôm nay lại bị khiêu khích, nhất thời hưng phấn, bung lên một ly rượu đỏ, ngửa cổ uống cạn một hơi, lại lấy thêm một ly nữa, một hơi uống cạn, lại lấy thêm một ly nữa, vẫn là uống cạn một hơi, uống xong ly thứ ba rồi mới đem cái ly đặt lên bàn, mặt không đổi sắc nhìn về phía Diệp Gia Đình, “Tiểu thư Diệp, tới lượt cô.”

Diệp Gia Đình nhìn cái kiểu uống này của ông ta, biết rằng hôm nay gặp phải đối thủ rồi, cũng nghiêm túc, bắt chước ừng ực ừng ực uống liền ba ly, cô uống không nhanh bằng ông chủ Hồ, nhưng uống xong ly thứ ba vẫn còn chưa dừng, lại nâng lên ly thứ tư rồi không nhanh không chậm uống bằng hết. Lúc để ly xuống nhất thời nhận được không ít tiếng khen hay.

Ông chủ Hồ dựng thẳng ngón cái, “Tốt, lần đầu tiên tôi thấy phụ nữ uống rượu lại sáng khoái như vậy, chúng ta tiếp.”

Không hề ngập ngừng, uống liền ba ly.

Phó đạo diễn Vương ở bên cạnh cười híp mắt nhắc nhở, “Ông chủ Hồ, vừa rồi Tiểu Diệp của chúng tôi uống liền bốn ly.”

Ông chủ Hồ nhăn mày, ông ta uống tổng cộng là sáu ly, không sai biệt thì chính là một chai rượu, ông ta tư lượng khá tốt, uống rượu đỏ có thể uống từ một chai rượu đến hai chai, lúc đầu còn tưởng rằng chỉ cần như thế là có thể yên tâm đấu rượu, ai ngờ được Diệp Gia Đình cũng rất lợi hại, lúc trước ông ta đã uống vào hai ly, cộng với sáu ly vừa rồi, đã sắp tới giới hạn.

Nâng lên một ly rượu, “Thêm vào cho đủ.” Nói xong uống thành hai ngụm, rõ ràng là không còn tốc độ như lúc trước.

Diệp Gia Đình không nóng không lạnh, ăn trước một ít đồ ăn trên bàn, sau đó mới dùng tốc độ chậm gấp đôi lúc trước uống thêm ba ly, bởi vì cảm thấy rượu mạnh rất khó chống đỡ, nên cũng không uống thêm nữa, đối phương uống ba ly, cô cũng uống ba ly.

Ông chủ Hồ nhìn cô ăn cái gì, cũng dừng lại cầm lấy mấy quả hạnh nhân, vừa ba hoa vừa trì hoãn thời gian, “Lợi hại, Diệp tiểu thư nhanh như vậy đã uống hết một chai, có thể tiết lộ một chút, bình thường tư lượng của cô tới đâu không?”

Diệp Gia Đình lắc đầu, “Cái này là bí mật, tôi chỉ có thể dựa vào nó để chúc rượu cho người khác, không thể tùy tiện tiết lộ.”

Ông chủ Hồ cười hắc hắc một tiếng, lặc quan suy đoán, “Tôi đoán cô chỉ kiềm nổi một chai thôi, giờ đã uống tới giới hạn rồi, chính là đang muốn gắng gượng chống đỡ để dọa tôi!”

Diệp Gia Đình cười cười, dùng hành động thực tế để trả lời, lại nâng lên một ly, uống từng ngụm, sau khi đặt cái ly xuống mới mặt không đổi sắc nhìn ông chủ Hồ, “Ông chủ Hồ, tới lượt ngài rồi.”

Ông chủ Hồ thấy cô thế nhưng lại chuyển thủ thành công, trong lòng rụt rè, cắn răng cạn theo một ly, chỉ mong rằng mọi chuyện sẽ giống như mình dự đoán, Diệp Gia Đình đã tới giới hạn, đang gắng gượng chống đỡ mà dọa người.

Đáng tiếc trời không cho ông ta toại nguyện, Diệp Gia Đình chậm rãi ăn một chút gì đó, sau đó lại uống thêm một ly nữa.

Ông chủ Hồ đã có chút choáng váng, nhưng vì mặt mũi, khề cắn răng, lại theo một ly.

Diệp Gia Đình giống như có thể duy trì tình trạng này một cách không hạn chế, chậm chạp, ăn một chút đồ, rồi lại chậm chạp ngón hết một ly.

Ông chủ Hồ liếc mình bồi quân tử, đi theo.

Diệp Gia Đình lại chậm rì rì ăn một chút, uống tiếp ly nữa.

Ông chủ Hồ dựng cờ đầu hàng, giơ tay lên ngăn cô, “Cứng cỏi, cô lợi hại! Uống thêm nữa, không say cũng chống đỡ không nổi.”

Diệp Gia Đình thần nhiên cười, “Ông chủ Hồ nhận thua sao?”

Ông chủ Hồ khoát tay, “Phải nói là cô lợi hại, cứ lằng nhằng cũng chẳng được gì, tôi chịu nhận phạt, như thế nào, có cần tôi cũng dâng môi thơm lên cho cô không?”

Người chung quanh nhất thời cười nghiêng ngả, có người nhanh miệng nói ngay, “Đỏ mặt như ngài ... Gọi là mồm sói cũng không khác nhau là mấy đâu.”

Ông chủ Hồ cũng không tức giận, “Mỡm sỏi thì mỡm sỏi, chỉ cần tiểu thư Diệp đồng ý.”

Diệp Gia Đình cảm thấy trong bụng ấm áp dễ chịu, một đoàn khí nóng xông thẳng lên đầu, máu trong cơ thể giống như lưu chuyển nhanh hơn, nhẹ nhàng bay bổng, không biết sao nhưng vẫn vui vẻ hào phóng đứng dậy, vươn tay ra chụp bả vai dày rộng của ông chủ Hồ, “So đo cặn kẽ như vậy thì không hay, tôi không phạt ngài, coi như là kết giao bằng hữu, lần sau có cơ hội chúng ta sẽ uống tiếp.”

Ông chủ Hồ cười ha ha, cũng chụp lấy bả vai của Diệp Gia Đình, “Được, hôm nay không tệ, quen biết được một người thẳng thắn lại có tử lượng tốt như tiểu thư Diệp, thật hiếm có, chỉ dựa vào điểm này, tôi đồng ý làm bạn bè với cô.” Quay đầu, lớn tiếng với đạo diễn Khương, “Đạo diễn Khương, bộ phim kia của các ông nhất định phải có tiểu thư Diệp, tôi Tôi thấy cô ấy rất tốt, nữ chính cũng chẳng có vấn đề gì, kém nhất cũng phải là nữ phụ quan trọng! Tôi trình trọng đề cử với ông, đề cử tiểu thư Diệp.”

Đạo diễn Khương biết ông ta uống quá nhiều, dù sao yêu cầu này cũng không tính là quá đáng, vì vậy nửa đùa nửa thật đáp ứng, “Không cần ngài đề cử, tôi vẫn luôn coi trọng Tiểu Diệp.”

Ông chủ Hồ lại đi tới bên cạnh Diệp Gia Đình, nói: “Tôi nói thật với cô, là do lúc trước tôi đã uống quá nhiều rượu, nếu không thì cũng không thua cô đâu, đã có lời này của cô, lần sau chúng ta lại đấu tiếp.”

“Được! Không thành vấn đề.” Diệp Gia Đình đồng ý vô cùng sáng khoái.

Hai người đi theo ông chủ Hồ kia lại cố tình không để yên, rót một ly rượu có ga, đưa tới trước mắt Diệp Gia Đình, “Tiểu thư Diệp, nếu như cô có thể uống thêm một ly này nữa, chúng tôi thật sự bội phục!”

Ông chủ Hồ cũng lập tức kêu la, “Đứng, cô lợi hại như vậy làm thêm một ly nữa đi, nếu như ngay cả ly này cô cũng uống hết tôi thật sự bội phục cô!”

Bỗng nhiên có một bàn tay vươn ra chặn ly rượu, “Lão Hồ! Uống rượu pha lẫn muốn xảy ra vấn đề gì sao, uống chút ít còn được.”

Diệp Gia Đình quay đầu nhìn lại, rất bất ngờ phát hiện ra Hạ Vũ đang giúp cô ngăn cản, tâm tình lúc này vui vẻ, nhìn ai cũng thấy thuận mắt, vốn dĩ đáng đáp của Hạ Vũ cũng không tệ, đúng loại cô thích, lúc này càng nhìn càng thêm thích, nhanh chóng bước đến gần, “Thật ra thì tôi vẫn có thể uống, tử lượng của tôi anh là người biết rõ nhất mới phải, đúng không nhỉ?”

Hạ Vũ lập tức lườm cô một cái, lúc đầu anh gặp Diệp Gia Đình chính là trong lúc uống rượu, Diệp Gia Đình ý vào tử lượng tốt nên ban đầu chúc cho anh tới u mê dần dần, sau đó bỏ thuốc anh.

Diệp Gia Đình mỉm cười đi qua, đứng ở chỗ rất gần với anh, dịu dàng nói xin lỗi, “Anh không vui sao? Thật xin lỗi.”

Hạ Vũ liếc nhìn cô một cái, không biết có phải cô say hay không, “Không có.”

Diệp Gia Đình vẫn còn chưa tới mức say, chỉ là tính khí nóng nảy, đặc biệt hăng hái, còn có thể kiên nhẫn ứng phó với ông chủ Hồ vài câu, về phần mỹ nam Hạ Vũ mà cô thích thì lại càng có kiên nhẫn, “Gần đây anh đã thuê được người thích hợp chưa? Xem ra tình trạng của anh cũng không tệ lắm, tôi đoán là không phải thuê rồi.”

Hạ Vũ nhướn mày, “Tình trạng không tệ?”

Diệp Gia Đình, “Đúng rồi, nhìn sắc mặt hồng hào, rất đẹp mắt!”

Hoàng Tư Nhã rút cuộc cũng quay lại, đứng bên cạnh Hạ Vũ, vẫn tiếp tục làm như không thấy Diệp Gia Đình, quay sang nói chuyện với Hạ Vũ, “Có lẽ chúng ta nên về thôi.”

Hạ Vũ cau mày mím môi, vẫn chưa trả lời, tay của Diệp Gia Đình đã vươn tới mặt anh, khẽ lướt một cái bên khóe miệng, giống như muốn đẩy khóe miệng của anh lên.

Hoàng Tư Nhã lập tức quay sang Diệp Gia Đình, “Cô làm gì vậy!!!!”

Diệp Gia Đình mặc dù hành động nhanh hơn suy nghĩ, nhưng tới cuối cùng đầu óc vẫn còn minh mẫn, vội vàng nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, vừa rồi tôi thấy trên mặt anh ấy có vết dơ, chỉ muốn giúp anh ấy lau đi thôi.”

Phó đạo diễn Vương chạy tới kéo cô trở về, nhỏ giọng hỏi, “Diệp Gia Đình, có phải cô uống nhiều quá rồi không? Nghiêm trọng quá rồi?”

Diệp Gia Đình trả lời, “Không có việc gì, ông xem, tôi vẫn còn rất khỏe.” nói rồi tháo xuống một cái lắc nhỏ mang trên tay, đóng vào rồi lại mở ra, đeo vào tay rồi lại xoay xoay, đóng chặt khóa, “Chỉ là tôi không ngờ uống có mấy chén lại hưng phấn như vậy.” Đây chính là tật xấu của thân thể Diệp Gia Đình này, không say, nhưng sẽ hưng phấn bùng bùng, trước đó cô không có cơ hội uống rượu, đây là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác này.

Phó đạo diễn Vương, “Vậy cô đi về trước đi, dù sao tiệc rượu tới lúc này cũng sắp kết thúc rồi.”

Diệp Gia Đình gật đầu, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lý Hạo Nhiên, vừa gọi đã bắt máy, Lý Hạo Nhiên nói rằng đã tới nơi, muốn cô đi ra ngoài khách sạn.

Diệp Gia Đình lấy cớ rời đi trước, ra khỏi phòng tiệc cũng thực sự chạy tới toilet đầu tiên, sau đó mới đi thang máy xuống lầu, xe của Lý Hạo Nhiên đang

đổ ở cửa khách sạn, chờ Diệp Gia Đình vừa lên xe đã hỏi, “Cô uống bao nhiêu thế? Sao cả người toàn là mùi rượu?”

Diệp Gia Đình tựa đầu vào ghế da, “Đại khái chắc là hơn mười ly rượu đỏ, không phải quá nhiều, chỉ là uống hơi gấp.” Lại hỏi, “Tại sao anh lại tự đến đây? Không phải nói sẽ gọi Tiểu Lưu tới đón tôi sao?”

Lý Hạo Nhiên, “Tôi làm xong công việc, đành tự mình tới đây một chuyến.” Bất chợt đưa mặt lại gần, giọng điệu trầm thấp, “Diệp Gia Đình, tay của cô đang đặt ở đâu thế?”

Diệp Gia Đình cười khê, “Tay làm sao vậy?” Cúi đầu xem xét, không biết từ lúc nào tay của mình đã luồn vào trong áo của Lý Hạo Nhiên, đang lướt về phía sau eo rồi lướt tới hình xăm luôn quanh quần, mị hoặc trong đầu, “Aizzz, tại sao lại như vậy, thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Vội vàng muốn rút cái tay không bao giờ chịu nghe lời về.

Lý Hạo Nhiên đề xuống bên hông, khuôn mặt anh tuấn, hoàn mỹ kẻ sát, lúc nói chuyện còn có thể phả hơi thở mê người lên mặt cô, “Không cần nóng vội, chuyện này cũng không phải là không thể, chỉ cần cô đáp ứng một đề nghị của tôi là được. Diệp Gia Đình, như thế nào, suy nghĩ một chút xem, sẽ không thua thiệt đâu!”

“Đề nghị lần trước?” Diệp Gia Đình nhớ ra, dùng sức lắc đầu, “Không, không, đều nói tôi là người đứng đắn, không chấp nhận được loại chuyện như vậy đâu.”

Lý Hạo Nhiên tức giận bắt lấy tay cô, “Cô đi mà gạt quý! Người đứng đắn sẽ mượn rượu giả điên, sò soạng lung tung trên người người khác sao! Tôi hiểu rõ cô không hề say!”

Đoạn thời gian cùng với Diệp Gia Đình đã khảm vào trong lòng anh, hiện tại có thể làm cho bản thân coi bỏ tám lòng, cho dù chỉ cần duy trì quan hệ như vậy hai ba tháng là được rồi, trong lòng Lý Hạo Nhiên có thể yên ổn được, sau đó Diệp Gia Đình có tiến thêm một bước yêu cầu gì đó đều dễ thương lượng. Đáng tiếc vị này lại không nói đạo lý, cho mềm cứng đều không ăn, chính là không đồng ý, còn tìm ra một cái cớ vô cùng rách nát, thật là tức chết người không đến mạng mà!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

Sáng sớm hôm sau, bên đội sản xuất, Tiểu Dương liền nôn nóng sốt ruột đến chỗ chị Cố cùng đi tới hỏi Diệp Gia Đình, “Tiểu Đình, nghe nói, ngày hôm qua trong buổi tiệc, cậu đã uống rượu lật đổ lão Hồ, lại còn thuận lợi đùa giỡn chủ tịch quốc tế, tên là Hạ....Hạ gì gì đó, hành động vĩ đại đó là thật sao?”

Diệp Gia Đình lau mồ hôi, “Cho mình xin, đừng nói mình anh dũng như vậy có được hay không! Tối hôm qua lão Hồ ở bên cạnh rót rượu, mình nghĩ không muốn ngu ngốc ngồi một chỗ chờ ông ta chúc rượu, không bằng mình chúc rượu ông ta trước, vừa lúc từ lượng rượu của mình còn chịu đựng được, dù sao công ty cũng không quy định nữ diễn viên chỉ có thể bị người khác rót rượu, không thể rót rượu lại người khác!”

Tiểu Dương đối với cô bày tỏ vạn lần sùng bái, “Cậu quá trâu bò rồi!!!” Tiếp theo lại là vẻ mặt bất quá kia hỏi tiếp “Vậy cái vị chủ tịch kia? Cũng là do anh ta muốn đùa giỡn cậu cho nên bị cậu diễn trò ngược lại à!”

“Khụ khụ khụ!” Diệp Gia Đình ho khan, “Đừng đoán nữa, không thể nào! Là do mình không cẩn thận sò soạng một chút trên mặt anh ta.”

Tiểu Dương và Cố tỷ trừng to mắt cùng kêu lên “Sao lại như vậy?”

Diệp Gia Đình hơi nhếch miệng, suy nghĩ, rất không muốn trả lời vấn đề này.

Tiểu Dương đung đung cô, “Tôi cũng là sao lại như vậy? Mình cảm thấy không cẩn thận cũng đâu tới mức đụng lên mặt người khác!”

Diệp Gia Đình cúi đầu, thiếu tự nhiên, ngượng ngùng nói, “Cái kia, mình uống rượu nên có phần hưng phấn, tay cũng gần như chỉ một chút, nhìn anh ta khí chất như vậy, bộ dáng rất đẹp, nên lập tức ...”

Tiểu Dương và chị Cố nghiêm nghị, liên tục gật đầu, “Đúng, đúng, bây giờ xem ra, chị đã lo lắng sai người, không phải Tiểu Đình chịu thiệt, mà là mấy ông chủ kia phải cẩn thận bị cô ấy chạm vào, lau đầu đi.”

Sau khi nói xong hai người đồng thời lấy tay che miệng bắt đầu cười thì thầm.

Diệp Gia Đình bị cười thật sự buồn bực, hỏi lại hai người kia, “Là ai rảnh rỗi như vậy, mới sáng sớm đã đem chuyện đêm qua truyền tới lỗ tai mọi người rồi?”

Chị Cố nín cười, chỉ chỉ về phía sau phim trường, “Phó đạo diễn Vương, lúc này chỉ sợ vẫn ở bên kia nước miếng tung tóe nói ra!”

Khỏe miệng Diệp Gia Đình giật giật, lập tức nghĩ đến cảnh phó đạo diễn Vương cười tít mắt, người này tinh khôn cực kỳ, không nghĩ tới là có khả năng trôi cho trong việc truyền bá tin tức.

Trách không được mới sáng ra đã phải đau khổ bị Lý Hạo Nhiên nói một câu, “Diệp Gia Đình! Nghe nói hôm qua cô mình đầy chiến tích, đúng là không sai nhii!!”

Hóa ra là công lao của phó đạo diễn Vương.

Cũng may trong giới giải trí này các loại tin tức đều nhiều lần phát ra, mọi người không thiếu đề tài để buôn chuyện, chuyện anh hùng của Diệp Gia Đình hai ngày sau cũng qua đi.

Bọn họ khởi quay phim thần tượng, Đề Nhị Quý Nguyên định có nội dung 20 tập trong vòng ba tháng trời sẽ quay xong, nhưng sau khi dò xét ý của người xem, tình tiết tăng giảm, sửa đổi không ít, tiến độ so với kế hoạch rõ ràng đang bị chậm lại, hiện tại đạo diễn cũng tăng giờ làm việc để theo kịp tiến độ.

Tăng ca theo tiến độ đối với đoàn làm phim thì đó chuyện bình thường, mà tăng ca đối với Diệp Gia Đình mà nói lại càng bình thường, lần trước là do có Diệp Ba Ni cô không có tâm trí an tâm làm việc cho nên luống cuống tay chân chút xíu. Hiện tại đã có Chu Mai lo, thằng bé đã sống hòa thuận với Chu Mai, hơn nữa, gần như toàn bộ công việc tại nhà đều có người giúp việc chuyên nghiệp làm theo giờ, Diệp Gia Đình cũng không thấy áp lực, tăng ca thì tăng ca.

Chỉ là đột ngột có tình huống phát sinh.

Lúc này trời tối, Diệp Gia Đình mới vừa tắm rửa sạch sẽ thơm tho cho Diệp Ba Ni nhà mình, chuẩn bị cho bé lên giường đi ngủ. Khi đó ở nhà trẻ, lão Triệu bỗng nhiên gọi điện thoại tới, thông báo ngày mai cô không cần đưa con trai mình tới nhà trẻ nữa. Nguyên nhân là trong lớp học của Diệp Ba Ni có một bạn nhỏ bị bệnh tay chân miệng, buổi chiều ông nội đã đưa về nhà, nhưng không coi trọng, mãi đến khi ba mẹ tan làm, đi đến bệnh viện kiểm tra, vừa đến bệnh viện đã được chuẩn đoán chính xác, khẩn trương thông báo với nhà trẻ, tối gọi điện cho phụ huynh, thông báo nghỉ một tuần.

Diệp Gia Đình âm thầm kêu khổ, trẻ như vậy mới thông báo, cô biết tìm đâu ra người trông con trai. Chỉ vì tình huống này phát sinh đột ngột quá cũng không có biện pháp, dù sao con trai được an toàn khỏe mạnh là quan trọng nhất.

Vì thế, trước hết thử gọi điện cho Chu Mai, sáng sớm ngày mai có thể đến đây hay không.

Hiện tại Chu Mai làm thêm công việc cho hai nhà., buổi sáng làm nhiệm vụ dọn dẹp nhà cho một cụ bà, giữa trưa thì dọn dẹp nhà mình một chút, làm cho chồng một bữa cơm, bốn giờ chiều tiếp tục ở bên Diệp Ba Ni, sau đó vẫn ở lại chỗ của Diệp Gia Đình.

Cô ấy nhận điện thoại của Diệp Gia Đình có phần khó xử, nói với Diệp Gia Đình thông báo quá muộn, nếu nói sớm một chút cô ấy có thể nhờ cô em thay mình đi làm việc buổi sáng ở gia đình kia, lúc này không có khả năng làm kịp nữa rồi.

Diệp Gia Đình đoán chừng thông báo của cô chín phần là không được, bất quá gọi điện thử xem, bởi vậy cũng không thất vọng, chỉ dặn Chu Mai ngày mai, vạn lần là phải nhớ liên lạc với cô chị em kia thay cô ấy làm buổi sáng bên nhà cụ bà kia một tuần, sau đó bắt đầu khẳng định cần cô ấy ngày hôm kia qua trông nom bé rồi.

Đề điện thoại xuống, sau khi dỗ con trai, “Bảo bối, ngày mai chỉ có một cách con đi cùng mẹ thôi.”

Bởi vì sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ của Diệp Ba Ni, cho nên sáng sớm hôm sau cô mới nói với con trai, “Ba Ni, nhà trẻ của con có bạn bị bệnh tay chân miệng, nghỉ một tuần, ngày mai đi Chu Mai mới rảnh chăm sóc con được, cho nên hôm nay con đi làm với mẹ có được không?”

Đầu tháng chín thời tiết vẫn có chút nóng bức, Diệp Gia Đình lập tức ra sức vào buổi sáng cho Diệp Ba Ni ăn gì đó loãng một chút, buổi sáng không thường xuyên ăn bánh mì nướng nữa, đổi lại nấu cháo cho bé, buổi sáng hôm nay nấu cháo cá ngô cho bé.

Diệp Ba Ni đang cúi đầu cực kỳ chăm chú ăn cháo, chợt nghe lời này lại không ăn, ngẩng đầu nhìn Diệp Gia Đình, tuy không nói lời nào, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp có phần nghi hoặc và khẩn trương.

Diệp Gia Đình biết bé rất cố chấp có cảm giác không an toàn, đối với một môi trường hoàn toàn mới có ý nghĩ bài xích, đại khái là trước đây từng trải qua cuộc sống như vậy, vì thế cực kỳ kiên nhẫn an ủi bé, “Ba Ni, không có sao, mẹ làm việc ở trường quay, không phải con từng ở đó sao, có nhớ không? Lần trước cậu có mang con đi theo đó.”

Diệp Ba Ni suy nghĩ sau đó gật đầu, bé tỏ vẻ nhớ rõ, hỏi, “Cậu cũng đi?”

Diệp Gia Đình lại múc một muỗng cháo vào chén nhỏ của cậu, cháo này là cô cố ý làm từ sáng sớm, sử dụng gạo tui và hạt ngô nấu, chưng cách thủy với cá bạch ngư xé nhuyễn, thêm muối, hành, gia vị, sau đó trộn lẫn vào cháo, cũng khá phong phú, cực kì thích hợp cho bạn nhỏ này ăn, cho nên cô muốn Diệp Ba Ni ăn nhiều một chút.

“Cậu đi làm bận bịu công việc, không đi được. Nhưng mà, mẹ vẫn luôn ở đó, bên kia còn có những người khác, vài ngày trước đã từng đến nhà chúng ta, là di Cố, còn có chú Lý Hạo Nhiên, lúc đó con có thể làm bé bóng hù dọa chú Lý Hạo Nhiên. Con ăn nhiều một chút, cơm trưa ở trường quay nhất định con không thích ăn, buổi sáng con nên ăn nhiều no đi.”

Diệp Ba Ni cực kỳ ngoan ngoãn, nghe lời ăn bát cháo ngô thịt cá, Diệp Gia Đình biết cậu rất nghe lời, không thúc giục thêm vì thế yên tâm đi chuẩn bị bà

lô, đem khăn nhỏ, áo khoác, ấm nước, còn có đồ ăn vặt linh tinh, một ít đồ đều cho vào ba lô, kêu con trai, “Ba Ni, con tới đây một chút.”

Diệp Ba Ni bỗng nhiên ba chân bốn cẳng chạy vào phòng bếp, một lát sau ôm một đồng hộp đưa cho Diệp Gia Đình, ý là muốn mang theo.

Dày đặc trong mấy cái hộp đó là khối chocolate nhỏ, lúc đó có thêm vào vị rượu, Ba Ni không thích ăn, cho nên trước đó đã để qua một bên.

Diệp Gia Đình kỳ quái hỏi, “Ba Ni, lúc đó mẹ làm chocolate không cẩn thận đã thêm vị rượu trộn vào, hương vị có phần nặng, không phải con không thích ăn sao? Sao còn mang theo, để mẹ mang theo cho con vị hạnh nhân.”

Diệp Ba Ni cực kỳ kiên định, đem hộp đưa cho cô “Con muốn mang theo.”

Diệp Gia Đình nhúng vai, “Được rồi, con thật sự muốn mang đi mẹ sẽ mang đi.”

Diệp Ba Ni đến trường quay, sau đó đưa bé đến hậu trường, vốn là mọi người đã quen biết Diệp Gia Đình, nên ai cũng tìm cơ để xem đứa nhỏ cá tính, xinh đẹp kia.

Tất cả mọi người biết Diệp Gia Đình là bà mẹ độc thân, chính mình mang theo đứa nhỏ, có vẻ quá vất vả, lúc này nhìn thấy Diệp Ba Ni, sau đó nhất trí cho rằng có vất vả như vậy cũng đáng, đứa nhỏ này đáng yêu quá mức rồi!

Diệp Gia Đình không thể không hành động, hiện tại nghiêm mặt, cực kỳ kiên nhẫn đứng chắn ngang trước mặt bảo bối, “Này! Này! Xem một cái là được rồi! Đứng ra sức đùa với thằng bé, thằng bé sợ người lạ.”

Chị Cố và Tiểu Dương đều bớt thời gian ngăn cản giúp cô, Tiểu Dương dựa vào quan hệ tốt với Diệp Gia Đình, thỉnh thoảng muốn can thiệp giải quyết chuyện này, Diệp Gia Đình nhanh tay, lẹ mắt ngăn cản được cô ấy, lại đi đến dò xét gương mặt non nớt của Diệp Ba Ni, “Sớm tinh mơ cậu đã sờ qua nó hai lần rồi, không được lau dầu thêm vào con của mình!”

Tiểu Dương cầu khẩn, “Đứa nhỏ đáng yêu quá, mình không nhịn được, sờ thêm một lần nữa, một lần nữa thôi!”

Diệp Gia Đình chống tay lên eo, kiên quyết chống lại “Không được! Sờ nữa thằng bé sẽ mệt.”

Chị Cố lớn tuổi, so với Tiểu Dương có phần ôn hòa hơn, biết trọng điểm, giúp đỡ thằng bé xem ra có nhiều phần tức giận bất bình thay cho Diệp Gia Đình, “Em quả thật không dễ dàng gì, trong nhà người khác, đều có ông nội bà nội hỗ trợ giữ trẻ con, nếu tốt còn có chồng cũng có thể giúp một tay, còn em, phải dựa vào chính mình, đừng tới loại chuyện này lập tức muốn đi du lịch một chuyến! Em mất ba mẹ, còn ba của Ba Ni! Thế mà lại không chịu trách nhiệm, sinh con ra thì mặc kệ, ông nội bà nội chẳng lẽ cũng không cần đứa cháu đáng yêu như vậy sao! Người một nhà sao nỡ tàn nhẫn vậy!”

“Chuyện không phải như thế, trong chuyện này có nguyên nhân phức tạp, về sau em từ từ giải thích cho chị nghe. Kỳ thật, bây giờ em cũng ổn rồi, không phải cực kì vất vả. Có chuyện khó khăn đều là khó tránh khỏi, vượt qua được thì mọi chuyện đều tốt. Nếu ông nội bà nội biết trong nhà có trẻ nhỏ, khẳng định lúc đó cũng sẽ đau đầu nhức óc.” Diệp Gia Đình lắc quan.

Từ trước, giai đoạn gian khổ về chuyện giải quyết tiền bạc sinh hoạt hằng ngày đã tôi luyện cô, người trẻ tuổi có ý chí kiên định cùng tính tình ôn hòa hiếm có.

Cô thật sự không biết chuyện này có gì để oán hận, con trai là của cô, hiện tại là một phần của cô, cô không nuôi thì ai sẽ nuôi? Chẳng lẽ sợ vất vả lập tức đem Diệp Ba Ni bỏ đi! Nhấn tâm như vậy sao làm được!

Nếu hôm nay không có cảnh quay, cô tình nguyện xin nghỉ một ngày, bất quá không cần xin phép cũng không cần căng thẳng, coi như là cho Diệp Ba Ni thay đổi hoàn cảnh, thằng bé thường xuyên không thích nghỉ với hoàn cảnh mới, rèn luyện một chút cũng tốt.

Chỉ là đến giữa trưa có phần không được ổn, Diệp Ba Ni có thói quen ngủ trưa, cần tìm cho bé một nơi yên tĩnh để nằm một lát.

Diệp Gia Đình cân nhắc một hồi, sau cùng ôm Diệp Ba Ni đi vào phòng hóa trang.

Lý Hạo Nhiên gần đây, mười phần không muốn gặp cô. Nhưng lại không thể làm mặt lạnh với anh bạn nhỏ kia, bởi vậy đối với Diệp Gia Đình cúi đầu làm như không thấy chỉ chào Diệp Ba Ni, “Chào con, Ba Ni, buổi sáng, chú đã nghe con đến đây rồi, định đi tìm con đấy.”

Đang ôm Diệp Ba Ni trong lòng, buổi sáng bé cố ý lấy hộp điểm tâm ra, lúc này liền không nói tiếng nào, gương mặt không chút thay đổi, đem hộp đó đưa cho Lý Hạo Nhiên.

Lý Hạo Nhiên thuận tay tiếp nhận, “Đây là cái gì?” Mở ra xem, là hộp bánh ngọt chocolate có chút vị rượu, “Tặng cho chú?”

Diệp Ba Ni gật gật đầu.

Lý Hạo Nhiên cười rộ lên, “Con như thế giống người lớn quá, khách khí như vậy? Mỗi lần gặp mặt đều phải đưa cho chú một hộp điểm tâm.”

Diệp Ba Ni nói cực kỳ ngắn gọn, lừa dối anh “Ăn ngon.”

Lý Hạo Nhiên cầm lên một miếng ném thử, vị dày đặc, bên trong còn có nho khô, không quá ngọt, nhưng cũng có say nồng cay đắng, có một chút mùi rượu, khen ngợi “Không sai, quả thật ăn rất ngon, cảm ơn con nhé.”

Trong lòng Diệp Gia Đình cho con trai thêm điểm: Bảo bối của cô thật sự là thông minh quá!

Quan trọng nhất là trí nhớ rất tốt, một lần nhét đồ không thích ăn cho Lý Hạo Nhiên, sau đó lại nhớ kỹ anh.

Đúng lúc đề xuất yêu cầu, “Phòng bên kia của tôi quá ồn ào, để cho Ba Ni ngủ ở đây một lát có được hay không. Cho thằng bé ngủ khoảng nửa giờ là được.”

Lý Hạo Nhiên mới vừa tiếp nhận lễ vật từ bạn nhỏ, Đương nhiên không thể không đồng ý, thật ra cho dù không có lễ vật, anh ta cũng không từ chối yêu cầu này, vì thế để cho Tiểu Lưu di chuyển nữa cái ghế dựa ghép lại thành một cái giường nhỏ giản dị, những người trợ lý cũng đã đi ra ngoài, đi dạo hoặc tìm người khác nói chuyện một chút rồi trở lại.

Diệp Gia Đình kỳ thật muốn để cho hân cũng ra ngoài đi dạo, nhưng yêu cầu này rõ ràng là quá đáng, vì thế nhịn xuống cũng không nói gì, lấy áo khoác của Ba Ni gấp lại thành cái gối kê đầu, mượn áo khoác của Lý Hạo Nhiên khoác lên người bé, để Ba Ni ngủ trưa một lúc.

Diệp Ba Ni nhắm mắt lại, lập tức ngủ thiếp đi, Diệp Gia Đình sợ bé tỉnh lại không thấy mình phải lo lắng, liền ngồi bên cạnh giữ, yên tĩnh được một lúc chợt nghe phía sau có âm thanh, vừa quya đầu lại, phát hiện thấy Lý Hạo Nhiên đang tự nhiên thay quần áo, quần áo trong đã cởi, bắp thịt đường cong hoàn hảo, có thể thoáng thấy gân xanh trên da thịt, thân thể hoàn mỹ lộ ra, đang quay đầu treo y phục lên giá để quần áo.

Này! Diệp Gia đình lập tức hạ giọng, “Anh làm cái gì vậy!”

Lý Hạo Nhiên bình thản nói, “Tôi thay quần áo, buổi chiều tôi có diễn cảnh đi chơi quần vợt, phải đổi đồ thể thao.” Nhướn mí mắt, “Cô xấu hổ? Không thể nào, cũng không phải là chưa thấy qua, cũng đã xem qua bao nhiêu lần!”

Diệp Gia Đình cắn răng, cố gắng khiến chính mình phải chuyển hướng ánh mắt đi nơi khác, không cần nhìn, tốt lắm, giống pho tượng Hy Lạp khỏa thân hoàn mỹ mê người. Trong lòng nghĩ là anh ta tuyệt đối có ý! Biết rõ ràng Diệp Gia Đình đối với hân có cảm xúc về dáng người còn có mặt sau có thêm hình xăm đặc biệt yêu thích!

Qua một lúc lâu, bên tau có người nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Lý Hạo Nhiên trêu tức, lên tiếng, “Diệp Gia Đình, cô không sao chứ? Mặt đều đã đỏ lên, như thế nào không uống rượu lập tức trở nên ngại ngùng rồi hả? Tôi nhớ rõ, lúc không uống cũng cực kỳ hào phóng.”

Diệp Gia Đình muốn học máu, đây là anh ta có ý định trả thù! Rõ ràng có ý định trả thù! Mạnh miệng bạo dạn “Tôi đỏ mặt vì trời nóng.” Nhìn thời gian cũng không khác biệt lắm, nhanh chóng

trực tiếp, ôm Ba Ni rời đi, “Tôi đi đây.”

Sau khi trở về, hai mắt của Tiểu Dương sáng rực ngăn cô lại “Cậu thật có mặt mũi, có thể ôm con trai đi đến chỗ Lý Hạo nhiên nghỉ ngơi! Như thế nào? Giữa trưa cùng soái ca nói chuyện gì?”

Diệp Gia đình phát phìền “Không có nói cái gì, lập tức bị soái ca ép nhìn thay quần áo.”

Tiểu Dương lấy tay che miệng làm như muốn té xỉu, “Trời ạ, còn có loại chuyện tốt thế này!!! Không được, lần tới mình cũng phải mang một đứa bé đáng yêu tới!”

Diệp Gia Đình đá kích cô ấy, “Cậu hôn còn chưa có, ở đâu ra đứa nhỏ?”

Tiểu Dương nắm chặt tay, “Có phúc như vậy thật tốt, mình có đi mượn cũng cần phải mượn một đứa đưa đưa tới!”

Diệp Gia Đình vội vàng che đậy con trai lại, “Đi tìm người khác, Ba Ni nhà mình cũng không cho ai mượn!”

Phó đạo diễn Vương cũng thừa dịp nghỉ trưa, tranh thủ thời gian tản bộ dạo quanh xem chuyện mới, “Tiểu Diệp, tôi nghe nói cô dẫn theo một bạn nhỏ vô cùng đáng yêu?”

Diệp Ba Ni bị mẹ của bé ôm khế động, giật mình tỉnh giấc, nhưng vẫn còn mơ mơ màng màng, mặt không chút thay đổi nhìn phó đạo diễn Vương, liếc mắt một cái, sau đó coi như ông ấy không hề tồn tại, lại tiếp tục nhắm mắt lại.

Phó đạo diễn Vương khen ngợi, “Thật xinh đẹp!” Tiểu Dương xem xong liền tránh ra, nghi hoặc hỏi “Minh cảm thấy, lần trước ông chủ ôm một đứa bé đến trường quay, nhìn rất giống đứa bé này?”

Diệp Gia Đình biết, lần trước Diệp Thừa Trạch rất cẩn thận, đem Diệp Ba Ni che kín mới đưa đến, không cho người khác thấy, cho nên yên tâm lớn mật, ai hỏi gì cũng không biết, “Không biết nữa, con nít có hình dáng tựa tựa nhau, có khi nhìn vào lại không phân biệt rõ ràng được lớn nhỏ.”

Phó đạo diễn Vương cười hắc hắc, nghĩ thầm, bản thân có lẽ thật sự đã nhìn nhầm rồi, trước kia vẫn cho là Diệp Gia Đình là người phụ nữ cực kỳ thành thật. Bởi vì, chính mình phải nuôi con trai, áp lực rất lớn, cho nên ai giới thiệu công việc gì cũng chịu khó làm, có người giới thiệu cô tới làm diễn viên, cô cũng đã tới, dựa vào bộ dáng xinh đẹp lại chịu khó, mạnh mẽ ở trong đoàn làm phim lăn lộn làm việc.

Bây giờ nhìn xem, cô ấy rất khôn ngoan, mỗi câu nói từ trong miệng điều nói ra không mấy dễ dàng,

Tiểu Diệp, hôm nay kết thúc công việc, đạo diễn Khương Đạo cùng với nhà tài trợ mới gặp mặt nhau, cô cũng đi cùng đi.”

Diệp Gia Đình vừa nghe, mấy hôm nay cũng đã nghe nhiều chuyện, xấu hổ từ chối, “Là gặp lão Hồ à? Tôi còn mang theo con nhỏ, đi rất bất tiện.”

Phó đạo diễn Vương lặng lẽ nói cho cô biết, “Khương Đạo đã định quyết định nội bộ, muốn cô và Tô Hữu San hai người đều đi, chủ yếu là phụ nữ, phần diễn quan trọng, cho nên muốn hai người cùng đi tiếp khách một lần, buổi chiều cô có thể chịu vất vả một chút đưa con trai về nhà sớm không?”

Một câu này khiến cho cô thấy có trọng lượng rất lớn, Diệp Gia Đình từng bước hỏi tới, “Đã định muốn dùng tôi? Tôi cho rằng lần trước bắt quá lão Hồ với Khương Đạo nói đùa đó thôi.”

“Chúng ta chọn người cũng là xem ý tứ của nhà đầu tư trước, chủ yếu còn tuyển chọn diễn viên thích hợp, chẳng thế thì làm ra chất lượng quá kém, tí lệ người xem thấp thì làm sao bây giờ? Lão Hồ lần đó quả thật chỉ thuận miệng mà nói, bắt quá Khương Đạo thấy cô diễn trong bộ phim này không tệ, mà bộ phim tiếp theo cũng có nhân vật có khí chất như vậy, vừa lúc đó, lão Hồ nói câu kia, cho nên quyết định dùng cô.”

Diệp Gia Đình thân nhiên dâng lên một chút tự mãn. Đây là lần đầu tiên cô không cần phân tâm phải chạy làm việc ở hai nơi trở lên, mà cứ kiên định chăm chỉ làm việc một chỗ, cũng không cần đầu cơ trục lợi, vẫn không thể lười biếng, không hiểu thì lập tức đi học hỏi, mấy tháng sau đó có khởi đầu cũng có được hồi báo, không cần người khác giới thiệu. Lần này, Khương Đạo chủ động nhìn tới cô, muốn cho cô một vai, tuy đây không phải là nhân vật trọng yếu, nhưng đã chứng minh có cố gắng nhất định sẽ có thành quả.

Nhìn không được, cô lộ ra một nụ cười tươi tắn, “Vậy thì tốt quá”. Sau đó, lại xụ mặt, “Không kịp đâu, buổi chiều có vai diễn với Hoắc Triệu Minh, tôi không thể bỏ đi trước được.”

Phó đạo diễn Vương suy nghĩ một chút rồi nói với cô, “Cũng không cần gấp lắm, buổi chiều bọn họ có hẹn gặp mặt tại bệnh viện Quảng Ích, bệnh viện kia cao cấp, lầu một có một khu dành cho trẻ nhỏ, cô mang con trai mình đến đó, sau đó lập tức đi, khoảng 5 giờ rưỡi đến 6 giờ, hẹn gặp mặt khoảng nửa tiếng, cũng không trễ lắm, cô có thể trở về ăn cơm chiều.”

Diệp Gia Đình hết sức kinh ngạc, “Không thể nào, sao họ lại hẹn gặp trong bệnh viện?!”

Phó đạo diễn Vương kiên nhẫn giải thích, “Không sai, tiếp theo là Khương Đạo muốn lấy cảnh trong bệnh viện làm đề tài quay phim, Quảng Ích, là một nơi thuận tiện, là bệnh viện tư nhân lại có khung cảnh thích hợp, Khương Đạo chuẩn bị quay ở đó. Bệnh viện kia cũng là nơi quan trọng mà chúng ta sẽ hợp tác, cho nên lập tức hẹn gặp mặt ở đó.”

Tuy có điểm phiền toái, nhưng Diệp Gia Đình nghe xong, so với đi đến quán rượu nơi đó cũng tốt hơn nhiều, nhưng không biết có phải là mang tiếng nói chuyện công việc xong, hợp tác được hạng mục là sẽ kết thúc, vì thế cô phải xác nhận lại, “Bọn họ có chỗ dành cho trẻ con, nơi đó có tốt không, có bảo vệ không?”

“Tuyệt đối an toàn!”. Phó đạo diễn Vương muốn cô yên tâm “Tiền phí ở đó đắt như thế, phục vụ nhất định là đúng chỗ, có nhiều khách hàng lớn đến nhờ trông nom trẻ con, trông nom có vấn đề không phải là đập bẻ chén cơm khai tử cho chính mình hay sao?”

Diệp Gia Đình lập tức nhớ tới chính mình cũng từng đến một cái bệnh viện với giá trên trời, cô nhớ rõ, ở đó cũng có một khu dành cho trẻ con, quả thật không sai, giống như một nhạc viện nhỏ, mấy bạn nhỏ ở trong đó đều được người thân an tâm để ở đó mà vui chơi, theo như phó đạo diễn Vương nói, so sánh ra nơi này với nơi kia thì đây có chỗ tốt hơn.

Phó đạo diễn Vương ngắt nghỉ sau đó nói cho cô biết, hai chỗ không khác nhau lắm

Diệp Gia Đình thuận tiện gật đầu đồng ý.

Sau cùng, lại vẫn còn một vấn đề nhỏ chỉ là do bản thân có chút tò mò, “Bộ phim mới cũng có chỗ thích hợp cho nhân vật của Tô Hữu San, cho nên Khương Đạo cũng sớm muốn mang cô ấy đến nơi?”

Phó đạo diễn Vương cười thần bí, mây mù dày đặc nói, “Cái này, tôi không rõ lắm, hình như là lão Hồ cho rằng bên trong có kiểu người giống như Tô Hữu San, ngoài cô ấy ra, người khác diễn đều không được. Về sau, vẫn gọi điện thoại, giao cho Khương Đạo tiến cử.”

“À...” Diệp Gia Đình gật đầu bày tỏ đã hiểu rõ, xem ra Tô Hữu San trong buổi tiệc kia làm nũng chỉ sợ còn có người không biết. Đây là chuyện khác, Diệp Gia Đình cũng không xen vào, cũng không hỏi thêm nhiều.

Bởi vì buổi chiều Khương Đạo đã có hẹn với người khác, cho nên tổ làm phim kết thúc công việc sớm, có cơ hội về nhà nghỉ ngơi.

Diệp Gia Đình còn ở lại đi cùng với phó đạo diễn Vương, ngồi trong xe với Diệp Ba Ni, cô làm liền công tác tư tưởng, “Một chút nữa đến nơi, mẹ có chút việc phải đi, không thể mang Ba Ni theo, con ở dưới lầu khu dành cho trẻ nhỏ chơi một lúc có được hay không? Mẹ sẽ đi rất nhanh, nửa tiếng sau sẽ đến đón con.”

Diệp Ba Ni nghiêm mặt nói, “Không được.”

“Ba Ni ngoan, mẹ thật sự có việc.” Diệp Gia đình tiếp tục cố gắng, “Đừng sợ, con xem, hôm nay mẹ có mang theo cho con máy bay nhỏ, cái này nhấn một cái có thể chuyển thành điện thoại cho mẹ, con có chuyện gì gấp muốn tìm mẹ, gọi điện thoại, mẹ lập tức sẽ tới.” Diệp Gia đình nói xong đem treo lên cổ Diệp Ba Ni, bé cầm lên ấn vào thiết bị, thật nhanh, di động của mẹ đã vang lên.

Diệp Gia Đình lấy di động trong túi ra, cùng Diệp Ba Ni làm thử một lần, “Alo, Ba Ni là mẹ đây.”

Diệp Ba Ni giờ máy bay nhỏ của bé lên “Uhm” một tiếng.

Diệp Gia Đình, nói vào điện thoại của mình “Ba Ni, bây giờ con muốn tìm mẹ phải không?”

Diệp Ba Ni giờ điện thoại nhỏ của bé lên “Uhm” một tiếng.

Diệp Gia Đình lập tức trả lời, “Được, mẹ lập tức tới ngay.”

Cúp điện thoại, cô nhìn sang Diệp Ba Ni, “Ba Ni, đơn giản thôi, một mình con đợi ở khu dành cho trẻ nhỏ một chút, đợi buổi tối trở về, mẹ làm cho con bánh pút-ding sữa anh đào coi như là phần thưởng, có được hay không?”

Diệp Ba Ni miễn cưỡng đồng ý, hơn nữa gia tăng điều kiện, “Ngày mai con muốn kem hương khoai môn.”

Diệp Gia Đình, “Được, nhưng mà cái kia lạnh, con chỉ được ăn một chén nhỏ.”

Phó đạo diễn Vương ở một bên nghe thấy cũng rất vui, “Được rồi, hai người này, đoạn đường này quả thật là diễn luôn cái tiểu phẩm rồi, đã bảo là mẹ của con sẽ cho con ăn kem mà.”

Sau khi đến chỗ bệnh viện Quảng Ích, Diệp Gia Đình đi trước để làm thủ tục gửi Diệp Ba Ni vào khu trẻ con, mới làm xong thủ tục, phó đạo diễn Vương đã gọi điện thoại cho cô, “Tiểu Diệp, chúng tôi đang ở lầu ba chỗ nghỉ ngơi của khu hành chính, cô lập tức đi qua đi.”

Diệp Gia Đình có phần sốt ruột, liền không đi thang máy, hỏi đường rồi dẫn con trai đi theo mình, bé chậm chạp đi lên cầu thang.

Bệnh viện lầu ba phía đông có một khu chuyên dành hành chính, nhân viên làm việc ở bệnh viện nghỉ ngơi cùng tiếp đãi khách đến cũng ở bên trong phòng này. Lúc này nhân viên không nhiều lắm, tựa vào bức tường thủy tinh, ngồi xung quanh ghế sofa là Khương Đạo, phó đạo diễn Vương, Tô Hữu San, còn có một nhà sản xuất tham gia vào tiệc rượu lần trước. Đối diện là đáng người khỏe mạnh, thanh âm vang dội lão Hồ, bên cạnh lại vẫn còn một chỗ ngồi, hẳn là dành cho người phụ trách bên bệnh viện. Diệp Gia Đình đến gần nhìn kỹ, nhất thời có chút không nói gì, người còn lại bên cạnh lão Hồ lại là Hạ Vũ!

Vừa lúc lão Hồ ngẩng đầu lên, liếc mắt một cái há miệng gọi Diệp Gia Đình, "Aha! tiểu thư Diệp, cô như thế nào lại khoan thai đến chậm, nên phạt!" Bệnh viện vốn có không gian tao nhã yên tĩnh, tiếng nói của ông ấy có vẻ đột ngột lớn.

Diệp Gia Đình cười lơ đãng, nơi này là chỗ nghỉ ngơi ở bệnh viện, tin tưởng nơi cung cấp đồ uống ngoại trừ nước khoáng, liền là nước trà, nước trái cây cùng cà phê, cô đang khát, phạt tất cả loại kia đều cực kỳ hoan nghênh.

Vị trí bên Khương Đạo đã hết chỗ, lão Hồ thẳng thắn muốn đem Diệp Gia Đình hướng đến bên cạnh mình để trống, Hạ Vũ liền bình tĩnh đem chỗ ngồi bên cạnh mình, vịn vào ghế kéo ra vừa lúc đó nói, "Tiểu thư Diệp ngồi ở đây đi."

Anh ta với lão Hồ khi đó ở cùng một chỗ có bộ dạng không nói quá nhiều, nhưng là chỉ cần người kia mở miệng, lão Hồ nhất định liền không hé răng, Diệp Gia Đình không có lựa chọn, đành phải gật đầu cảm ơn một tiếng đi qua ngồi. Trong lòng kinh ngạc, Hạ Vũ hình như là so với trước tính tình tốt lên không ít, lần trước trong buổi tiệc bị cô đùa giỡn cũng không ghi hận, lúc này biểu hiện lại rất có phong độ.

Sau khi Diệp Gia Đình ngồi xuống, Khương Đạo cùng nhà sản xuất Hoàng lập tức mở lời rồi tiếp tục nói hết, cô nghe một hồi, phát hiện Hạ Vũ quả nhiên là phía người phụ trách bệnh viện, Khương Đạo cùng nhà sản xuất Hoàng lần này liền là có ý tới nói chuyện hợp tác chi tiết với anh ta.

Sau khi chụp ảnh trong bệnh viện, chia một khu vực cho đoàn làm phim, lúc phân khu, có một số nhân viên chuyên nghiệp tới làm kỹ thuật chi tiết, bộ phim đáng ra có không ít đoạn ngắn, thời gian tất nhiên có liên quan tới bệnh viện Quảng Ích.

Hạ Vũ cùng lão Hồ có chút bất đồng, có một người tinh khôn ở giới kinh doanh, lúc cùng người khác bàn công việc là chuyên chú bàn công việc, không một chút muốn thuận tiện cùng nữ minh tinh này nọ đùa giỡn. Mà anh ta cũng rất bận rộn, lần này chỉ cùng Khương Đạo hẹn thời gian nửa giờ, bởi vậy không chút nào lãng phí thời gian ngồi xuống liền mở một xấp văn kiện ra trước mặt rồi bàn từng chuyện, Khương Đạo cùng nhà sản xuất Hoàng khởi động não cò kè mặc cả.

Lần này ngược lại lão Hồ là người tiếp khách, bất quá ông ta cực kỳ có chừng mực, nghe cũng cực kỳ cẩn thận, ngẫu nhiên cùng Tô Hữu San chơi cái trò đùa giỡn lướt mắt, Tô Hữu San cảm thấy được trước mặt mọi người như vậy mười phần không vừa ý, vì thế liền quay mặt làm bộ không phát hiện.

Diệp Gia Đình hết sức chuyên chú quan sát đồ uống giải khát, thuận tiện đánh giá một chút, phòng bệnh viện này quả thật cao cấp, nước trái cây so với nơi khác đều là chính hãng, khẳng định là làm ra từ đồ tốt nhất.

Chuyện đàm phán chính thức bị thời gian chi phối, đảo mắt đồng hồ đã đến sáu giờ, thư kí của Hạ Vũ đến để thông báo quá thời gian. Hạ Vũ nhìn xem vấn đề chủ yếu đều đã xác định, khép lại cặp hồ sơ, đứng lên cùng nhà sản xuất Hoàng, Khương Đạo bắt tay, mọi người đang muốn khách khí nói vài câu, thư kí Hạ Vũ lại vội vã đã chạy tới, "Chủ tịch Hạ, không tốt rồi, phía dưới gọi điện thoại tới, nói Tiểu Kỳ tại khu trẻ em cùng một bạn nhỏ khác đánh nhau, đánh rất hung hãn, kéo vẫn không ra! Kêu anh đi xuống xem một chút."

Diệp Gia Đình lập tức vênh tai.

Hạ Vũ hỏi, "Tiểu Kỳ cùng bạn nhỏ nhà ai đánh nhau? Cha mẹ bé kia đâu?"

Thư kí trả lời, "Đang đi tìm ạ!"

Vừa dứt lời, di động Diệp Gia Đình liền vang lên, chỉ thấy là một mã số máy xa lạ, lần này không cần tiếp đều đã biết là chuyện gì xảy ra, "Ai nha! Đại khái là cùng con tôi đánh nhau, xấu hổ, xấu hổ, tôi đi xem!" Cô liền nhắc chân bỏ chạy.

Không biết thư kí nói 'Tiểu Kỳ' của Hạ Vũ là người nào, bé đó giống như cũng rất quan trọng, đi theo Diệp Gia Đình bước nhanh hướng phía dưới lầu, sau khi không còn thấy bóng dáng của bọn họ phó đạo diễn Vương nhìn về phía những người khác lên tiếng giải thích, "Con trai của Tiểu Diệp hôm nay ở nhà trẻ được nghỉ, trong nhà không ai, đành phải mang đến đây .."

Lão Hồ kinh ngạc, "Cô ấy đã có con rồi sao!"

... ..

Hạ Vũ đi theo Diệp Gia Đình còn có thể rảnh rỗi nói chuyện, "Sao cô lại đem Diệp Ba Ni đến đây hả ?"

Diệp Gia Đình, "Thằng bé ở nhà trẻ được nghỉ, trong nhà thì hôm nay người trông trẻ lại không tới được, tôi cũng chỉ còn cách mang bé theo."

Đến chỗ lầu một khu trẻ con thì vừa thấy, đúng là một mảnh hỗn loạn, bất quá cái vụ đánh nhau đã xong, hoặc là cứ cứng rắn bị kéo ra, một đứa bé so với Diệp Ba Ni cao hơn nửa cái đầu, phía tay trái bên cạnh y tá có đứa bé mặc áo màu hồng, y tá đang lôi kéo ra càng oa oa khóc lớn, muốn chấn động cả tòa nhà!

Diệp Ba Ni cùng với bé kia đứng một đôi, càng tỏ ra cái tình xảo đứa nhỏ đẹp như thủy tinh, xinh đẹp kỳ lạ thật sự không giống như là nhân vật chính đánh nhau, cũng không khóc, mặt không chút thay đổi đang bị y tá lôi kéo ra, đứng ở đối diện, quần áo bị kéo tới nhăn nhúm, trên mặt có dấu cào của móng tay.

Diệp Gia Đình bước dài tiến lên, khom lưng đem con trai ôm lấy, "Ba Ni, con không sao chứ?" Sờ sờ mặt con trai, đau lòng vô cùng, "Có đau hay không?"

Diệp Ba Ni lắc đầu.

Trong lòng Diệp Gia Đình nén giận, con cũng quá dũng mãnh, làm sao dám đánh với người to béo lớn hơn 1 cái đầu như vậy ! Ngoài miệng lại khó mà nói thành lời, đành phải hỏi trước, "Ba Ni tại sao con đánh nhau với bạn ấy?"

Diệp Ba Ni, "Bạn ấy đụng vào con."

Diệp Gia Đình vừa nghe, liền biết hỏi không ra cái trò gì, khẳng định là nhóm người bên kia cũng không nhắc tới nguyên nhân.

Bên kia Hạ Vũ vỗ vỗ Tiểu Bàn Đôn, đang hỏi, "Tại sao lại đánh nhau với người khác rồi hả?" Bất quá anh ta hỏi là muốn hỏi y tá bên cạnh.

Chính y tá cũng đều đã muốn khóc, hôm nay thật sự là không gặp may, chết từ tế không xong với con trai của ông chủ, ở trong phòng này lập tức xảy ra sự việc, mây chau mặt ừ, "Không biết, thời điểm chúng tôi thấy cũng đã đánh nhau, phỏng chừng là bạn nhỏ đã cướp đoạt xe ngựa gỗ, hoặc là không cẩn thận đụng vào đối phương."

Hạ Vũ nhìn xem Diệp Gia Đình bên kia, Diệp Ba Ni nhỏ bé bình tĩnh trầm mặc, bên mình Tiểu Bàn Đôn lại khóc đến kinh thiên động địa, có chút xấu hổ, thấp giọng quát, "Tiểu Kỳ, ngoan, đừng khóc rồi. Nói cho chú biết, con đau chỗ nào?"

Tiểu Bàn Đôn oa một tiếng, khóc càng lớn tiếng, chỉ vào Diệp Ba Ni, "Bạn đó - - bạn đó đánh con!"

Diệp Gia Đình biết nguyên nhân việc con trai đánh nhau quá nhiều, đã rất có kinh nghiệm, hiện tại kiểm tra một lần, xác định Diệp Ba Ni ngoại trừ trên mặt có một vết cào nhỏ, quần áo tím lộn xộn bên ngoài, mặt khác không có gì nghiêm trọng, thậm chí cảm thấy đứa nhỏ kia sau khi đánh một trận so với vừa rồi tỉnh ranh hơn hẳn, liền yên lòng, đang muốn nói với Hạ Vũ nếu là con của vợ anh ta cũng không có việc gì liền coi như hết, đứa nhỏ đánh nhau kéo ra là được, không có gì phải làm lớn chuyện.

Nghe xong Tiểu Bàn Đôn cứ như vậy kêu lên, thật sự cảm thấy được đứa bé đó thật mập mạp, càng thấy vạn phần bị ủy khuất chỉ trích một bạn nhỏ đánh nhau, lại có cảm tình tốt, vèo một cái bật ra tiếng cười.

Hạ Vũ có phần xấu hổ, thấp giọng đề cho y tá ôm Tiểu Bàn Đôn đi lên xe, sau đó liên hệ mẹ đứa bé, mau đến đây một chuyến, nếu không tới đây, cô họng Tiểu Kỳ muốn khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Đoàn người gồm đạo diễn Khương, phó đạo diễn Vương, nhà sản xuất Hoàng, còn có Tô Hữu San và ông chủ Hồ cùng đi xuống dưới lầu, sang đây xem xét tình huống.

Hạ Vũ giải thích với mọi người, “Không có việc gì, chị dâu tôi đưa cháu đến muốn nhờ tôi trông hộ một lúc, trẻ con đánh nhau, không cần gấp gáp.” Nhìn qua mặt của Diệp Ba Ni, quay sang nói với Diệp Gia Đình, “Lát nữa tôi đưa bọn trẻ tới khoa nhi, dùng cùn I - ốt để sát trùng cho bé.”

Ở bên cạnh, Ông chủ Hồ thấy cảnh lạ, “Tiểu thư Diệp, lần đầu tiên tôi gặp người mang cả con nhỏ tới diễn như cô đây.”

Diệp Gia Đình cười cười, “Trường hợp bất đắc dĩ thôi.”

Tô Hữu San lạnh lạnh nói chen vào, “Hóa ra Diệp Đình cũng theo trào lưu đang thịnh hành làm bà mẹ đơn thân, đúng là rất có năng lực, có thể vừa làm việc vừa chăm sóc con nhỏ, cái gì cũng không chậm trễ.”

Ông chủ Hồ tương đối thô lỗ, nghe vậy bật thốt lên, “CMN! Thằng đàn ông nào ác như vậy, người phụ nữ sinh ra con trai mình mà cũng có thể bỏ rơi! Là con trai đó! Lại còn là một cậu bé rất kháu khỉnh nữa.”

Phó đạo diễn Vương vội vàng ngắt lời, “Tổng giám đốc Hạ, hôm nay tới đây thôi, chúng tôi xin phép về trước, mấy hôm nữa sẽ mang hợp đồng tới cho thư ký của cậu, cậu cứ xem qua đi, cảm thấy không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ hẹn thời gian để chính thức ký kết.”

Hạ Vũ cũng bắt tay mấy cái, khách khí nói vài câu rồi tiến tới cửa lớn, ông chủ Hồ cũng không nán lại lâu, chào hỏi xong cũng đi mất, nhìn phương hướng thì chắc là đi theo Tô Hữu San.

Hạ Vũ xoay người nhìn Diệp Gia Đình, chỉ thấy cô đang khẽ cau mày nghiền cứu sắc mặt của Diệp Ba Ni, người bạn nhỏ Diệp Ba Ni thì lại trước sau như một mang một bộ mặt không hề thay đổi. Đại khái là đánh nhau mệt, nghiêng đầu tựa vào bả vai mẹ.

Hạ Vũ, “Thật ra thì người như lão Hồ rất hào phóng, chỉ có điều nói luôn miệng không ai cản được, cô đừng để ý tới ông ấy.”

Diệp Gia Đình rất phiền não nhìn Hạ Vũ, vừa rồi suýt chút nữa cô đã đá ông chủ Hồ một cái để nhắc nhở ông ta đừng có nói xằng nói bậy trước mặt con trai nhỏ bé của mình!

Quanh năm Diệp Ba Ni không thích hé răng, cho nên cũng không giống với những đứa trẻ khác ở trong gia đình đơn thân, luôn quấn lấy mẹ hỏi xem ba nó là ai? Ba nó đi đâu? Hoặc là mỗi lần bị bạn cùng lớp trêu chọc về chuyện này sẽ về nhà khóc rống lên đòi ba! Mọi người có ba, vì sao nó lại không có!

Nhưng nó không hỏi, không làm khó, không có nghĩa là nó không biết, trẻ con lớn như vậy đã biết rất nhiều thứ rồi.

Gần đây Diệp Gia Đình luôn suy nghĩ không biết làm thế nào để chủ động nói với Diệp Ba Ni về chuyện này, để từ góc độ của một đứa trẻ có thể tiếp nhận được, gia đình đơn thân cũng là một hình thức trong xã hội, không cần phải vì thế mà cảm thấy mình khác so với các bạn, càng không nên nghĩ là mình không bằng người khác. Không có ba đúng là rất đáng tiếc, nhưng đã có mẹ toàn tâm toàn ý yêu thương con, nên biết rằng cuộc sống của đại đa số người dân đều không phải là thập toàn thập mỹ, phải học được cách đối diện rồi vượt qua những thiếu sót kia thì mới có thể tiếp tục sống vui vẻ được.

Kết quả là cô vẫn không nghĩ ra được làm cách nào để nói về đạo lý thâm sâu này, vừa rồi cái lão Hồ kia ở trước mặt Diệp Ba Ni kêu la, nói ba của Diệp Ba Ni không cần con trai lại còn vứt bỏ cả người mẹ, không biết Diệp Ba Ni nghe hiểu được bao nhiêu.

Hạ Vũ nhìn sắc mặt Diệp Gia Đình không được tốt, nghĩ rằng lời nói của ông chủ Hồ làm tổn thương cô, thử dò xét: “Ba của con trai cô là ai? Chẳng lẽ chính là nam minh tinh kia?”

“Không phải!” Diệp Gia Đình lập tức phủ nhận, sau đó xoay mặt sang phía Hạ Vũ ra sức nháy mắt, dùng một tay ôm con trai, một tay khác giờ lên đặt ngón trỏ trước môi, ý muốn anh đừng nhiều lời nữa, nhìn sang Diệp Ba Ni bĩu bĩu môi, lại lắc đầu.

Hạ Vũ hiểu ra, đổi đề tài, nói: “Đi thôi, đi bôi chút thuốc cho con trai cô nào, mặc dù là vết thương nhỏ, nhưng thời tiết nóng nực, xử lý qua một chút sẽ tốt hơn.”

Diệp Ba Ni đang cuộn trong ngực Diệp Gia Đình chột lên tiếng, âm thanh non nớt lại không hề có cảm xúc, “Kẻ ngốc.”

“Hả?” Diệp Gia Đình không hiểu nó đang nói gì, “Ba Ni, con nói ai là ngốc? Không nên tùy tiện nói người ta như vậy đâu.”

Diệp Ba Ni lại tiếp tục giọng trần thuật, “Ba của Ba Ni là kẻ ngốc.”

Diệp Gia Đình kinh ngạc rồi, “Ba Ni, làm gì có ai nói ba mình là kẻ ngốc, huống hồ con cũng chưa gặp ba, sao lại cho rằng ba là kẻ ngốc?”

Diệp Ba Ni trả lời, “Miêu Miêu nói, Miêu Miêu không có mẹ, ông nội, bà nội và cả ba của bạn ấy đều nói mẹ bạn ấy là kẻ ngốc nên mới không cần bạn ấy! Cho nên ba của Ba Ni cũng là đứa ngốc! Miêu Miêu bảo bạn ấy mới không cần kẻ ngốc làm mẹ, Ba Ni cũng không cần kẻ ngốc làm ba.”

Miêu Miêu là bạn nhỏ cùng học nhà trẻ với Diệp Ba Ni, không biết tên thật là gì chỉ biết thường gọi là Miêu Miêu, dù sao cũng là một con bé con rất hoạt bát, đáng yêu, nghe nói cô bé cũng là gia đình đơn thân, cha mẹ ly hôn, cô bé ở với ba, sống cùng với ông bà nội, không ngờ người nhà cô bé lại nói như thế với nó.

Trên trán Diệp Gia Đình toát cả mồ hôi, liếc qua ‘kẻ ngốc’ ở trong miệng Diệp Ba Ni đang đứng bên cạnh, phát hiện Hạ Vũ nghe được còn rất vui vẻ, nhếch miệng lên, lộ ra nụ cười, khích lệ Diệp Ba Ni, “Nhóc con rất thông minh! Nghĩ như vậy sẽ không phiền não nữa.”

Diệp Gia Đình lặng yên, thầm hy vọng sau này anh biết được thằng bé đang nói về kẻ nào thì vẫn có thể cho là như vậy.

Diệp Ba Ni là con trai Hạ Vũ, chuyện này Diệp Gia Đình cũng không muốn gât ai hết, Ba Ni có quyền biết cha đẻ của mình là ai, nhưng Diệp Gia Đình lại lo lắng rằng cô sẽ không thể không chế được hậu quả sau khi tiết lộ chuyện này. Bất luận là Hạ Vũ muốn cướp Ba Ni về, hay là vẫn lạnh nhạt không nhận đứa con này, đều không phải là kết quả cô mong muốn. Đầu tiên chính là tự mang phiền toái đến cho mình, sau đó cô sẽ vô cùng cảm phẫn thay cho con trai bảo bối! Cho nên trước mắt tốt nhất là cứ giữ yên lặng. Dù sao cô cũng có thể nỗ lực nuôi Diệp Ba Ni thành trắng trẻo non mềm, không thiếu cái gì.

Hạ Vũ dẫn cô và Diệp Ba Ni đi qua lối bên trái của tầng một, thẳng tới khoa nhi của bệnh viện, cũng không đăng ký, trực tiếp nhờ một cô y tá thân thiện, có nụ cười ngọt ngào thoa chút cồn I - ốt vào vết thương của Diệp Ba Ni là xong.

Lặng nhắng một lúc như vậy, phó đạo diễn Vương đã sớm rời đi, Diệp Gia Đình không có xe, chuẩn bị đón taxi đưa Diệp Ba Ni về nhà, sáu giờ rưỡi, đúng lúc tan tầm, đứng bên ngoài cổng bệnh viện chờ cả ngày cũng không chắc đã bắt được xe.

Từ trong nhà để xe của bệnh viện, Hạ Vũ lái xe ra, thấy Diệp Gia Đình vẫn còn ôm Diệp Ba Ni đứng ở bên ngoài bệnh viện chờ taxi, lái vòng qua, “Lên đi, tôi đưa hai mẹ con về.”

Diệp Gia Đình sợ về trễ Diệp Ba Ni sẽ đói bụng, nên cũng chẳng màng tới vấn đề khách khí gì hết, cảm ơn một tiếng rồi ngồi lên xe, sau khi lên xe mới bắt đầu mở túi đeo lưng, đầu tiên là cho Diệp Ba Ni uống nước, rồi lấy ra điểm tâm mang từ nhà đi, “Ba Ni, đói bụng không, ăn trước hai cái bánh hạnh nhân để lót dạ nhé, di Chu ở nhà đã làm xong cơm cho mẹ con mình rồi, về nhà là có thể ăn ngay.”

Bánh hạnh nhân này là Diệp Gia Đình dùng vụn hạnh nhân trộn với bơ, đường đỏ, bột mì, trứng gà rồi đem nướng, vừa có vị giống bánh bích quy vừa có vị giống bánh ngọt, khi đói bụng chỉ cần ăn một cái là sẽ đỡ.

Diệp Ba Ni ngoan ngoãn há mồm để cô đút một chiếc.

Hạ Vũ vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn, “Cô ra ngoài còn có thể mang đầy đủ tất cả, nhưng mà bánh xốp này sao lại lớn nhỏ không đều nhau, không giống với bánh mua ở ngoài tiệm”

Diệp Gia Đình nghe tiếng đàn biết nhả ý, rất thành thật bẻ một miếng đưa tới, “Anh nếm thử một chút, đây là tôi tự nướng, đường và bơ bỏ ít hơn so với bên ngoài bán, sẽ không bị ngán.”

Hạ Vũ đang lái xe, không bỏ tay ra được, dứt khoát nghiêng đầu, trực tiếp ăn miếng bánh trong tay Diệp Gia Đình, lúc này anh cũng hơi đói, chỉ cảm thấy miếng bánh xốp vừa vào miệng đã ngào ngạt mùi hạnh nhân, nhai vài cái mới thấy quả nhiên là ngọt mà không ngán, ăn rất dễ chịu, “Không tệ. Đúng là không quá ngọt.” Chợt nhớ tới một vấn đề, “Là thật đấy, cô làm rất hợp khẩu vị của tôi nhưng mà sao con trai cô lại cũng thích ăn, theo lý thuyết mà nói thì trẻ con tuổi này thường rất háo ngọt, giống như Tiểu Kỳ - cháu của tôi, điểm tâm của nó tôi có nếm thử hai lần, thật sự là không chịu nổi, ăn giống như là cục đường”

Diệp Gia Đình kiên quyết không thừa nhận cô vốn làm theo khẩu vị của con trai mình, Hạ Vũ có thể ăn ngon miệng chẳng qua là nhờ vào khẩu vị của Diệp Ba Ni, cho nên đối với mấy lời tự luyến của Hạ Vũ chỉ đánh phải buồn bực cam chịu.

Không muốn nhiều lời vấn đề này, vội đổi đề tài, làm bộ như rất tò mò đối với Tiểu Đôn béo nhà bọn họ, “Đáng lộn với Diệp Ba Ni là cháu trai anh sao? Đáng đáp thật khỏe mạnh!”

Hạ Vũ đáp, “Là con của anh trai tôi, bây giờ trong nhà chỉ có nó là mầm non duy nhất, những cái khác đều tốt, chỉ có điều bị cưng chiều quá.” Nhớ tới biểu hiện vừa rồi của hai bạn nhỏ, Diệp Ba Ni trấn định, trầm mặc; vóc người cháu trai cao lớn hơn hẳn lại ủy khuất khóc rống kêu trời, không khỏi lắc đầu một cái, “Hôm nay chị dâu tôi tới bệnh viện khám định kỳ, hình như còn đồng ý buổi tối sẽ đưa nó đi đâu đó chơi, cho nên mới mang nó đi theo cùng.”

Đang nói, điện thoại di động chợt vang lên, Hạ Vũ không mang theo tai nghe, không tiện cầm điện thoại, chỉ trực tiếp ấn loa ngoài, “Này, chị dâu, em đang lái xe, đang dùng loa ngoài đấy, trên xe còn có một người bạn.”

Trong điện thoại truyền ra tiếng chị dâu của Hạ Vũ thờ phỉ phò, “Tiểu Kỳ hôm nay bị người ta bắt nạt như thế mà cậu có thể mặc kệ được sao!?”

Hạ Vũ nín nhịn, “Chị dâu, trẻ con đánh nhau, kéo ra là được mà, có phải chuyện gì lớn đâu!”

Chị dâu Hạ Vũ ở đầu bên kia càng thêm tức giận, oang oang nói, “Tiểu Kỳ nhà chúng ta bị người ta đánh mà! Còn không phải là chuyện lớn! Nó lớn tới như này, tôi và ba nó còn chưa đụng tới một đầu ngón tay của nó! Tôi nghe cô y tá nói là cậu đưa thằng bé đánh nó và cả người mẹ đi rồi? Bọn họ đang ở đâu, chuyện ngày hôm nay nhất định tôi sẽ không để dàng bỏ qua!!!”

Diệp Gia Đình nghe được thì bĩu môi, cảm thấy mấy lời này thật quen tai, lần trước Diệp Ba Ni đánh nhau với An Tư Ý, hình như mẹ của An Tư Ý cũng

ồn ào như vậy. Xem ra Hạ Vũ nói cháu của anh ấy bị chiều hư cũng không phải là không có lý, người mẹ như thế này muốn không bị chiều hư cũng khó.

Hạ Vũ muốn nhanh chóng kết thúc câu chuyện, “Chị dâu, chị hiểu lầm rồi, Tiểu Kỳ không bị người khác bắt nạt, ngược lại là nó cào vào mặt con nhà người ta một phát, đối phương cũng không tức giận, đây thật sự không phải chuyện gì lớn, cứ như vậy đi, tối nay đợi em về nhà sẽ nói rõ với chị, cúp máy đây.”

Nói rồi nhấn tắt điện thoại, nói với Diệp Gia Đình, “Chị dâu tôi gặp phải chuyện gì có liên quan đến Tiểu Kỳ đều rất nóng nảy. lát tôi về sẽ giải thích với chị ấy, ngược lại trên mặt con trai cô còn có vết thương, mấy ngày nay nên cẩn thận đừng đụng nước.”

Diệp Gia Đình cảm thấy thái độ hiện giờ của Hạ Vũ đã tốt hơn rất nhiều so với trước kia, không ghi thù chuyện mình ‘lỡ tay’ ở tiệc rượu lần trước, hơn nữa chuyện Diệp Ba Ni đánh nhau với cháu mình, anh cũng không thiên vị người trong nhà, cho nên cũng trả lễ, khách khí đáp, “Tôi hiểu mà, người làm mẹ nhìn thấy con trai mình khóc như vậy cũng sẽ sốt ruột, thật ra thì cháu của anh còn lớn hơn so với con trai tôi, đánh nhau sao có thể chịu thua thiệt.” Có chút buồn cười, “Thằng bé lại khóc tới kinh thiên động địa.”

Cúi đầu xuống nhìn Diệp Ba Ni đang rất bình tĩnh, nhẹ nhàng xoa vết thương nhỏ trên mặt con trai, thầm nghĩ nếu như là lần đầu tiên Ba Ni đánh nhau, còn bị đánh thành như vậy, tôi cũng sốt ruột chết, chỉ là thằng bé này dù không phải là thân kinh bách chiến (trải qua trăm trận chiến), thì đến giờ cũng đã trải qua mười mấy vụ đánh lộn rồi, người làm mẹ như mình so với mẹ nhà người ta phải bình tĩnh ung dung hơn chứ.

Đến nơi, Diệp Gia Đình cảm ơn Hạ Vũ một tiếng rồi bế con trai xuống xe.

Hạ Vũ nhìn Diệp Ba Ni một chút, “Không cần khách khí, tôi rất thích con trai cô, nhìn thằng bé có thể nhớ tới mình hồi còn nhỏ, nhìn cháu tôi lại không có cảm giác đó.”

Diệp Gia Đình lập tức ôm lấy Diệp Ba Ni, “Ba Ni, chào tạm biệt đi, chúng ta về thôi.”

Diệp Ba Ni bị cô ôm lấy, lông mày cũng không động một cái, từ trên cao nhìn xuống, lắc lắc bàn tay nhỏ, rất ngầu giống như lãnh đạo đang chào Hạ Vũ, “Hẹn gặp lại, lần tới mang ~ Kỳ tới chơi nha.” Nó vẫn chưa nghe rõ được tên của cậu bé mập mạp đánh nhau với mình, cho nên mới mơ hồ phát âm là ~ Kỳ.

Diệp Gia Đình lần đầu tiên nghe Ba Ni chủ động muốn mời người khác, còn là một bạn nhỏ vừa mới đánh nhau với nó, vội hỏi: “Tại sao?”

Diệp Ba Ni, “Vì con không đánh thắng.”

Diệp Gia Đình nghe ra thằng bé có ý muốn tìm người ta đánh thêm lần nữa, không khỏi nhức đầu, “Ba Ni, không đánh thắng coi như xong, con cũng không có thua.....” Chỉ là không thấy được vẻ mặt hết sức đặc sắc của Hạ Vũ, xoay người ôm con trai vào nhà.

Luống cuống tay chân suốt một ngày, người làm thêm giờ Chu Mai tìm được người buổi sáng thay cô tới làm việc nhà của bà lão kia, chính cô ấy sắp xếp thời gian, tới chỗ của Diệp Gia Đình để trông thằng bé cả ngày.

Cuối cùng thì Diệp Gia Đình cũng có thể yên tâm đi làm.

Sáng ngày thứ hai, xe buýt vừa mới dừng trước cửa trường quay đã nhận được điện thoại thúc giục của phó đạo diễn Vương, “Tiểu Diệp à, bên này có một vị phu nhân rất hung hãn mang theo mấy người nữa tới chặn đường cô.... Cô ngàn vạn lần đừng có đi từ bãi đậu xe vào đây, đi đường vòng đi, đi từ đường Minh Thành vào cửa sau thì hơn.”

Diệp Gia Đình giật mình, “Chặn tôi? Là ai? Gần đây tôi đâu có đắc tội ai đâu?”

Phó đạo diễn Vương, “Chúng tôi cũng không biết, đang tìm người quản lý trật tự ở chỗ này tới để điều đình với cô ta đây.” Hối vờ vo, “Gần đây cô có quen biết với ông chủ nào không? Có lẽ là vợ người ta hiểu lầm gì đó?”

Diệp Gia Đình té xỉu, “Tuyệt đối không có! Gần đây tôi chỉ quen với mỗi ông chủ Hồ thôi, vợ ông ấy có muốn hiểu lầm thì cũng không nên tới gặp tôi mới đúng!”

Hiểu lầm Tô Hữu San còn đúng hơn, chỉ là lời này trong lòng mọi người đều rõ, không cần phải cố ý nói ra làm gì.

Diệp Gia Đình bởi vì cái chuyện chẳng biết từ đâu tới này mà phải đi một vòng lớn, đi nửa ngày mới tới trường quay của bọn họ, xa xa nhìn thấy mấy bảo vệ của trường quay cùng với phó đạo diễn Vương đang giằng co với một nhóm người. Những người kia đều là thanh niên cao lớn, thân thể cường tráng, nhìn có vẻ giống với xã hội đen, ở giữa còn có một người phụ nữ trung niên ăn mặc hết sức xa hoa, vóc người hơi phát tướng, đang uốn ngực hóp bụng kêu gào, “Gọi đạo diễn Khương của các người tới đây gấp tôi, tôi cũng không tin ông ta sẽ vì một diễn viên nhỏ mà làm mất mặt nhà họ Hạ chúng tôi! Đánh người rồi còn muốn chạy, tưởng con cháu nhà họ Hạ dễ bắt nạt lắm sao!”

Diệp Gia Đình bừng tỉnh, hóa ra là chị dâu của Hạ Vũ, mẹ của thằng nhóc mập mạp đó! Không ngờ lại nhất quyết không tha như vậy, không phải là con trai mình đánh nhau với con trai bà ấy một trận thôi sao, bà ấy lại còn bày ra cái thế trận này để định đánh mình chắc?

Trong lòng dờ khóc dờ cười, cũng có chút khản trương, vội vàng lấy điện thoại ra muốn gọi cho Hạ Vũ hỏi xem hôm qua anh ấy giải thích như thế nào với chị dâu, vừa vào danh bạ mới nhớ ra là không có số điện thoại của Hạ Vũ, lại đành phải gọi cho bác Hạ để hỏi, ai ngờ mới sáng sớm điện thoại của bác Hạ còn tắt máy, không gọi được.

Đang gấp, lại có mấy chiếc xe đang tiến thẳng vào trường quay, này giờ đạo diễn Khương không lộ mặt cũng đi ra, không thèm để ý tới vị phụ nhân đang gây chuyện mà trực tiếp chạy tới chiếc xe đi đầu, đón một người từ trên xe xuống.

Diệp Gia Đình vừa thấy rõ ràng người xuống xe là ai thì nhất thời cũng thoải mái một chút.....Không biết có phải là anh trai Diệp Thừa Trạch của cô đặc biệt linh thông hay không mà lại khéo gặp, dù sao cũng vừa đúng lúc tới đây, có anh ấy ở đây nên Diệp Gia Đình cũng không quá khấn trương. Hai người bọn họ dù không thật sự hòa thuận thì Diệp Thừa Trạch cũng sẽ không ngồi yên nhìn Hạ phụ nhân phách lối với cô ở đây đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Diệp Thừa Trạch xuất hiện với tư thế đã chuẩn bị sẵn sàng, phía sau mấy chiếc xe cao cấp đều là bảo vệ. Cũng may hàng năm công ty giải trí ở đây luôn thuê bảo vệ, chẳng những ông chủ lớn ra vào cần nhân viên bảo vệ, mình tỉnh nổi tiếng đi ra ngoài cũng cần, vì vậy khu vực này có thể tập trung thành một nhón, mọi người nghiêm chỉnh huấn luyện, cao thấp mập ốm đều có cả, ai cũng diện vest đen, so với nhóm người Hạ phụ nhân kia càng giống như xã hội đen.

Khương Đạo ngênh đón, nhỏ giọng nói, "Tổng giám đốc Diệp, chút chuyện nhỏ này như thế nào lại làm kinh động đến anh?"

Diệp Thừa Trạch lạnh nhạt đáp, "Vợ của lão Hạ, bà ấy tự mình dẫn người tới đập phá, cũng không thể nói là chuyện nhỏ chứ!"

Khương Đạo sưng sờ, "Là Hạ phụ nhân?!" Anh ta còn tưởng rằng là vợ của lão Hồ tới tìm Tô Hữu San rầy rà, vẫn đợi ở phía sau không có ý định ra ngoài, muốn cho phó đạo diễn Vương dẫn người đến lừa gạt đi, ai ngờ lại là con dâu lớn nhà họ Hạ!

Hạ phụ nhân, Đỗ Hoán Phân, đã từng gặp Diệp Thừa Trạch một lần, nhận ra anh là chủ tịch của công ty giải trí Thiên Hằng, nhất thời trong lòng có chút rụt rè, nghĩ đến việc chính mình tìm đến cô diễn viên nhỏ không mấy danh tiếng để trút giận, sao lại kinh động đến Diệp Thừa Trạch rồi?

Ngày hôm qua, con trai của bảo bối của cô, Hạ Tiểu Kỳ khóc đến thiên sầu địa thảm, cổ họng đều đã khàn. Hỏi ra chỉ biết có người đánh thẳng bẻ, thế này thì còn nhìn gì nữa! Hạ phụ nhân giận sôi máu, lửa giận có thể cao đến ba thước, vậy mà chú út, Hạ Vũ lại nói mọi chuyện không có gì đáng lo, chỉ nhẹ nhàng băng quơ giải thích rằng, tội nhỏ đánh nhau mà thôi, nhưng mà hai bên kẻ tám lạng, người nửa cân, không đáng truy cứu sâu hơn, anh đã đề đổi phương rồi đi.

Hạ Vũ là em trai, ở nhà, so với anh trai nói chuyện còn có chút trọng lượng, anh cả Hạ Hoa tính tình nhu nhược, tuy đã nhậm chức trong công ty Hạ thị, nhưng vị trí thì không mấy quan trọng.

Còn Hạ Vũ sớm có nhiều năng lực, lại mạnh mẽ hơn nhiều, lại càng có chủ kiến của riêng mình, đã sớm ra ngoài một mình lập nghiệp, danh tiếng của anh được nhiều quốc gia biết đến, tuy bước khởi đầu có sử dụng đến tài chính trong nhà, nhưng tất cả mọi thứ là do một tay anh gầy dựng lên.

Nhà họ Hạ bây giờ được coi là tứ đại đồng đường (gia đình có 4 thế hệ), người cầm quyền chính thức là Hạ Hoa và Hạ Vũ, hai anh em cũng giúp sức cho ông nội. Lão gia nhà họ Hạ vì thấy Hạ Vũ có biểu hiện không tầm thường, nên đối xử với anh có vài phần nể nang, coi trọng anh hơn, bây giờ ngay cả khối sản nghiệp trọng yếu - bệnh viện Quảng Ích Hành đều giao cho anh quản lý.

Bởi vậy tuy Đỗ Hoán Phân là chị dâu lớn, nhưng vẫn không thể lay chuyển được vị trí của chú út này. Hạ Vũ nói chuyện hai đứa nhỏ đánh nhau không cần phải so đo quá nhiều, cô oán giận muốn nói vài câu cũng chỉ có thể im lặng không hé răng. Nhưng trong lòng tích tụ uất ức, vì thế cô âm thầm điều tra đối phương là người nào, sáng sớm lập tức dẫn người tìm con trai của người kia tính sổ.

Ầm ỉ giăng co nửa ngày, người thì tìm không được, ngược lại còn khiến chủ tịch công ty giải trí Thiên Hằng đích thân ra mặt, trong đầu Đỗ Hoán Phân nhanh chóng tính toán một lần, cảm thấy Diệp Thừa Trạch cũng sẽ không đến nổi vì một việc nhỏ này mà làm mất mặt mũi nhà họ Hạ.

Vì thế cô ta khách khí chào hỏi Diệp Thừa Trạch, "Tổng giám đốc Diệp, đã lâu không gặp, mới vừa rồi cãi nhau để cho cậu chê cười rồi, tôi tới đây là tìm người để nghe một lời giải thích, không có ý gì khác. Trong tổ diễn viên này có một cô diễn viên nhỏ, ngày hôm qua đã khi dễ con của tôi, coi như cậu nể mặt, để cô ta đi với tôi một chuyến, chuyện này dù sao cũng phải để cho tôi nói một vài lời mới được."

Một chút mặt mũi Diệp Thừa Trạch cũng không cho bà ta, lạnh lùng nói, "Hạ phụ nhân, bà nói như vậy là ý gì?! Chúng tôi đường đường chính chính là công ty giải trí điện ảnh truyền hình, không phải xã hội đen, không có quyền đem bất cứ ai giao cho bà, con trai bà bị người khác đánh xin mời mang đến sở tư pháp kiểm tra thương tích, nếu đạt tới tiêu chuẩn lập ra bản án thì nên xử lý theo luật, không nên lên giải quyết như thế này! Thêm nữa, cũng xin bà không cần mang theo nhiều nhân viên ở lại phim trường trong một thời gian dài như vậy, nếu ảnh hưởng đến công việc quay phim hằng ngày, tiến độ quay chậm lại chúng tôi có quyền thưa bà chuyện bồi thường thiệt hại!"

Trước mặt mọi người Đỗ Hoán Phân bị nói đến mức không còn chút mặt mũi nào, trên mặt lúc trắng, lúc xanh, sau cùng cười lạnh một tiếng, "Tổng giám đốc Diệp, cậu cũng quá đáng rồi đấy! Được, tôi không động vào người của cậu ở tại công ty này được chưa." Ngụ ý là tôi sẽ giải quyết cô ta ở bên ngoài.

Diệp Thừa Trạch nhàn nhạt liếc mắt nhìn bà ta một cái, "Hạ phu nhân, mới sáng sớm bà đã mang theo người chạy đến Thiên Hằng làm ồn ã lên, vậy cuối cùng ai là người quá đáng trước?" Xoay người anh kêu trưởng phòng bộ phận bảo vệ của công ty "Trưởng phòng Doãn, sắp xếp vài người luân phiên canh chừng trường quay, cho thêm hai người lái xe an toàn đến công ty, mấy ngày gần đây chuyên đưa đón Hạ phu nhân, bà ấy muốn tìm người diễn viên kia để cùng đi làm, còn có người nhà của bà ấy, lúc ra ngoài cũng cần có người đi theo."

Lời anh nói mạnh mẽ vang dội như vậy vừa rõ ràng vừa không cho phép kháng cự, Hạ phu nhân không nói nên lời, đen mặt dậm chân một cái rồi dẫn người rời đi.

Buổi sáng Diệp Thừa Trạch còn có việc, cũng không còn nhiều thời gian để trì hoãn, đuổi Đỗ Hoán Phân đi xong, cũng quay ra chào hỏi Khương Đạo, xong việc cũng lập tức lên xe đi, chỉ còn lại trưởng phòng Doãn sắp xếp nhân viên bảo vệ.

Diệp Gia Đình từ xa chạy tới cũng chỉ thấy bóng lưng anh trai Diệp Thừa Trạch đã lên xe, hé miệng nhưng không kịp gọi, chuyện này giải quyết như vậy có thể nói là thần tốc!

Cô hỏi phó đạo diễn Vương, "Sao nhanh như vậy đã đi rồi? Bọn họ đã nói những gì?"

Phó đạo diễn Vương vuốt tóc, cũng đang tiêu hóa chuyện vừa rồi, xúc động nói "Tiểu Diệp, vận khí của cô thật tốt, vừa rồi tôi còn lo lắng chuyện hôm nay như thế sợ là không giải quyết dễ dàng, kết quả, ông chủ nhạy bén hay tin, đích thân đến đây một chuyến. Anh ấy ra mặt rồi cuộc là có tác dụng, chúng tôi nói với vờ mờ, Hạ phu nhân vẫn không chịu nói đạo lý một câu, Diệp tổng chỉ mới nói mấy câu, bà ta liền ảo não rời đi."

Nói tới đó liền kể lại đầy đủ không sót chữ nào tình huống vừa rồi cho Diệp Gia Đình nghe. Cuối cùng vỗ vỗ vai cô, "Cô yên tâm đi, có tổng giám đốc Diệp đã lên tiếng, vị Hạ phu nhân kia có cậy mạnh đi nữa cũng không làm được gì." Tiếp tục cảm thán nói: "Mẹ nuông chiều thì con hư, biến chút chuyện nhỏ thành chuyện lớn, tôi thấy Hạ phu nhân dạy con cũng không xong, về sau chắc chắn là không làm nên chuyện lớn gì."

Diệp Gia Đình hỏi ông, "Phó đạo diễn Vương, ông có số điện thoại của Hạ Vũ không? Chuyện này tôi muốn nói với anh ấy vài câu, tránh việc Hạ phu nhân về nhà nói lung tung!"

"Có", phó đạo diễn Vương lấy điện thoại di động ra, "Cô nói với tổng giám đốc Hạ? Tôi thấy cô hãy để Khương Đạo gọi nói chuyện này thì hay hơn"

Vừa rồi Diệp Gia Đình tránh chuyện ăn nói không cần thiết, trước mắt sẽ phải chịu thiệt, vội vàng tránh người, cố gắng không tức giận, bây giờ thật sự có chút tức giận thật rồi, "Không cần làm phiền Khương Đạo, tự tôi sẽ nói với anh ấy."

Lấy được số điện thoại của Hạ Vũ, tránh mặt phó đạo diễn Vương, cô đi tới chỗ ít người, "Alo, tôi là Diệp Gia Đình!"

Bên kia, Hạ Vũ chắc cũng mới vừa nhận được tin tức, lập tức nói với cô, "Cô không sao chứ, chị tôi tôi còn ở chỗ trường quay của cô không? Buổi sáng, chắc chị ấy đã làm cô hoảng sợ, điện thoại cô vẫn tắt máy, cô không nghe điện thoại."

Diệp Gia Đình trầm giọng nói cho anh ấy biết, "Bộ phận an ninh của công ty đã phái người tới, đã khuyên chị dâu anh và đưa đi rồi."

Hạ Vũ chần chừ, "Thuyết phục rồi đi? Thuyết phục như thế nào, không có náo loạn ồn ã nhiều phải không?"

Diệp Gia Đình âm thầm tổn thêm hơi nói thêm lời, "Yên tâm, không có ai đánh nhau, chị ấy thấy bên chúng tôi nhiều người, không chiếm tiện nghi được đã chủ động rời đi."

Hạ Vũ thở nhẹ ra, "Vậy thì tốt." Cho dù Đỗ Hoán Phân không phân biệt tốt xấu cũng là vợ của anh trai anh. Thật sự, việc xung đột với người ở bên ngoài là một phiền phức lớn, anh nói lời xin lỗi với Diệp Gia Đình, "Thật xin lỗi, ngày hôm qua tôi nói cho chị ấy biết chuyện hai đứa nhỏ đánh nhau không đáng để so đo, ai ngờ chị ấy không nghe lọt tai, buổi trưa tôi sẽ về nhà một chuyến, lần này sẽ nói anh trai tôi quản chị ấy tốt một chút."

Diệp Gia Đình, "Ừm, vậy tôi cũng muốn nhờ anh một việc, buổi trưa mời chị dâu lớn của anh nói chuyện điện thoại với tôi. Vừa rồi có quá nhiều người, tôi lại đứng cách xa chị ấy, không có cơ hội nói chuyện."

Hạ Vũ không hiểu, "Cô muốn nói chuyện với chị ấy? Bây giờ chưa chắc chị ấy có thể bình tĩnh nói chuyện điện thoại với cô."

Diệp Gia Đình đè nén tức giận, "Anh chỉ cần khiến chị ấy nhận điện thoại của tôi là được, thân là đương sự hai bên, là mẹ của hai đứa nhỏ, hai chúng tôi phải nói vài câu với nhau mới được. Tôi không biết chị ấy, chị ấy cũng chưa thấy qua tôi, một câu nói qua nói lại với nhau cũng chưa có đã trở nên bất hòa như vậy, không phải là rất ngu ngốc hay sao!"

Buổi sáng có một công ty mời Lý Hạo Nhiên đi cắt băng khánh thành, buổi trưa mới đến, bỏ lỡ dịp nhìn người đàn bà đánh đá đại náo ồn ã tại trường quay, vẫn còn có chút tiếc nuối. "Hạ phu nhân làm việc cũng không cần thận, mới sáng sớm anh trai em cũng đã nghe được tin tức! Cô ta sao lại phải chọn buổi sáng sớm chứ? Làm gì mà không đến đúng buổi trưa, buổi trưa nhất định là có thể gặp cô ta rồi, cố gắng một cái là chuẩn luôn."

Diệp Gia Đình trừng anh, "Có ý gì? Tôi không bị người ta bắt lại anh rất thất vọng?"

Lý Hạo Nhiên lắc đầu, "Dĩ nhiên không phải, buổi trưa tôi đã có mặt ở đây, không cần chờ anh trai em, tôi sẽ giúp em trừng trị cô ta. Sau đó, em sẽ phải chịu ơn của tôi, tôi cũng vậy, không cần em phải phí tâm phí sức trả ơn lại, chỉ cần đáp ứng yêu cầu của tôi nói ra nhiều lần cái đề nghị kia là được."

Diệp Gia Đình chịu hết nổi anh ta, "Anh vẫn chưa xong đâu, đã nói là không được, tôi vẫn muốn không đến, tôi hiểu rõ, anh chẳng qua là muốn tìm lại sự cân bằng trong lòng, mà thật sự là không giúp được gì."

Trong lòng Lý Hạo Nhiên không vui, “Tại sao em có thể đối xử với người khác như vậy, người khác đối xử với em như vậy lại không được, Diệp Gia Đình, làm người, co được thì sẽ gần được, em có hiểu không?”

Lúc này điện thoại Diệp Gia Đình vang lên, đầu kia truyền tới một giọng nói cứng rắn, “Tôi là chị dâu của Hạ Vũ, đang muốn tìm cô đây, coi như cô thức thòi, biết chủ động tới nói chuyện với tôi. Nói một chút đi, chuyện ngày hôm kia phải giải quyết thế nào? Dẫn con cô tới đây nói xin lỗi? Tôi thấy tổng giám đốc Diệp cũng không thể mãi bảo vệ cho cô, nếu cô có bản lĩnh thì đem con trai mình tới trường quay ngu luân đi, chỉ cần không phải chỗ Diệp Thiên Hằng, tôi lập tức có biện pháp bắt các người!”

Diệp Gia Đình nói rõ ràng từng chữ từng chữ với Đỗ Hoán Phân “Hạ phu nhân, chị coi như biết điều, còn biết nói chuyện điện thoại với tôi. Ngày hôm qua bọn nhỏ đánh nhau tôi không biết rõ ràng, phải nói xin lỗi là phía bên chị đấy, bởi vì con trai tôi bị cào nát mặt rồi. Bây giờ tôi chỉ muốn nói với chị hai câu, chị hãy nghe cho kỹ: Thứ nhất, trẻ con đánh nhau thắng bé đánh không thắng, làm mẹ lại ra mặt đánh giúp con, làm như vậy chỉ có thể nuôi ra phế vật, muốn thắng bé không thành phế vật thì đừng làm như vậy. Thứ hai, không chỉ có mình con của chị là cục cưng, con tôi cũng giống như vậy, chị dám đụng tới con trai tôi, ở sau lưng làm chuyện xấu, tôi lập tức chặt tay của chị! Tôi nói được là làm được! Chị có gan thì thử một chút đi! Đừng tưởng rằng chị có thể bỏ tiền tìm được mấy vệ sĩ giả mạo ra mặt, nói thật dám xuống tay với người của tôi, chỉ sợ chị còn chưa đủ bản lĩnh tìm được!!!”

Diệp Gia Đình nói xong, quả quyết cúp điện thoại, bên kia, Hạ phu nhân có lẽ là bị tức điên rồi, lại tiếp tục gọi điện thoại tới, Diệp Gia Đình nhấn tắt, lại tiếp tục gọi tới, Diệp Gia Đình dứt khoát tắt máy.

Sau đó, không có việc gì mới ngẩng đầu lên nói tiếp chuyện vừa rồi với Lý Hạo Nhiên, “Co được, gần được tôi hiểu chứ, nhưng hiện tại không có lý do gì để tôi phải chịu oan ức, không giống anh lúc đó, nếu nói không oan ức, sự nghiệp diễn xuất mà tôi yêu thích nhất sẽ bị cắt đứt.”

Sắc mặt của Lý Hạo Nhiên trở nên kì quái, bộ dạng giống như ăn phải đồ khó nuốt, “Diệp Gia Đình, có phải cô không muốn nói chuyện mà chuyển qua đánh nhau luôn hay không? Vậy mới vừa rồi, trước mặt tôi uy hiếp người khác, cho nên tôi cũng phải bị dọa sợ, không dám làm gì cô?” Ngừng một chút, lòng vẫn còn sợ hãi hỏi, “Cô biết chính xác chỗ đó, nơi có thể bỏ tiền ra để mua mạng, bán mạng?”

Diệp Gia Đình thành thật gật đầu một cái, cô thật sự biết ở thành phố này có thể mua được loại người như vậy, đúng là xe có đường xe, ngựa có đường ngựa, Đỗ Hoán Phân có ngao mạn đến mấy kiểu cách làm về phu nhân, cô ở tầng lớp dưới cùng của xã hội, lăn lộn nhiều năm như vậy cũng không phải là lăn lộn vô ích, nên vào lúc nghiêm túc, (ví dụ như có người uy hiếp con trai của cô), thì còn có cách chơi liều.

Ở một bên, Lý Hạo Nhiên sụp vai, nửa thật nửa giả làm ra vẻ khản trương, “Được rồi, được rồi, sợ cô rồi, coi như tôi không nói gì, cô mau đi đi.”

Diệp Gia Đình cười cười rồi rời đi, mỗi lần đấu võ mồm thắng Lý Hạo Nhiên, sau đó tâm tình của cô đều rất tốt. Máy ngày nay, thờ ơ lạnh nhạt, Lý Hạo Nhiên đối với những người khác cũng không như vậy, ở ngoài anh giữ hình tượng, đối xử chừng mực thẳng thắn, với đa số người hay bám vào cái danh ngôi sao lớn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng để người khác trêu chọc, mở miệng vui đùa.

Có thể trong giới nghệ sĩ, anh đạt được danh vọng cùng với giá trị con người như bây giờ, ngoài việc có hành động hoàn hảo là chưa đủ, cần phải có mưu tính thật thận trọng, có thể Lý Hạo Nhiên đối xử với cô như vậy là khó có kết quả, nhưng mà anh lại có mưu kế, đưa ra những yêu cầu không hợp lý. Anh vừa đẹp trai, vừa đáng yêu còn có sự hấp dẫn mê người như vậy, người đẹp nào có thể cự tuyệt?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Đúng là Diệp Gia Đình nhất định sẽ bảo vệ Diệp Ba Ni vô điều kiện, nhưng mà lúc ở nhà cũng muốn mượn cơ hội để dạy bảo con trai một chút, “Ba Ni à, thật ra đánh nhau là một thói quen không tốt. Con xem đây, con đánh nhau cùng với bạn Tiểu Mập Mập ở bệnh viện, kết quả là khiến cho người mẹ đặc biệt lợi hại của bạn ấy không hài lòng, sẽ tới trả thù chúng ta, còn phải nhờ bác phái người tới bảo vệ con, sắp xếp người tới chỗ làm việc để bảo vệ mẹ, đề phòng mẹ của Tiểu Mập Mập cho người tới gây rối. Như thế rất là phiền bác con đây! Hơn nữa phiền toái như thế hoàn toàn có thể ngăn cản không để xảy ra, cho nên con phải học được cách kiềm chế bản thân, có chuyện gì thì nên thử nói chuyện, giống như muốn đồ chơi với bạn nhỏ khác vậy...., hoặc là cùng chơi đùa với người khác...., con phải nói chuyện với người ta, người bình thường sẽ đồng ý thôi, không nhất định phải dựa vào đánh đấm để giải quyết. Nếu như con thật sự muốn hoạt động một chút nên muốn đánh nhau, thì mẹ có thể đăng ký cho con học võ, để học công phu quyền cước.”

Diệp Ba Ni bị mẹ mình giảng giải cho một bài diễn văn dài lê thê như vậy thì có phần choáng váng, chỉ là biểu hiện vẫn trầm ổn như cũ, mở to mắt lắng lắng nhìn Diệp Gia Đình một lát, sau đó hỏi, “Trả thù là có ý gì?”

Diệp Gia Đình suy nghĩ một chút, giải thích, “Trả thù chính là con đánh người ta, người ta cũng muốn đánh lại con. Cho nên con không thể động một chút là đánh nhau, người ta tức giận thì sẽ trả thù, con phải học được cách tự kiềm chế bản thân.”

Diệp Ba Ni, “Kiềm chế là có ý gì?”

Diệp Gia Đình, “Chính là quản chế bản thân, cho dù có muốn làm thì cũng không được làm những chuyện không có lợi, giống như việc mỗi ngày con

muốn ăn hai cái bánh ngọt chocolate, nhưng hai cái thì quá nhiều, ăn vào sẽ ảnh hưởng tới việc ăn cơm, thế nên cho dù con muốn ăn hai cái cũng không được, phải nhắc nhở bản thân chỉ có thể ăn một cái.”

Diệp Ba Ni rất có tinh thần tìm tòi nghiên cứu, hỏi tiếp, “Võ thuật là có ý gì?”

Diệp Gia Đình dùng sức suy nghĩ, gần đây thằng nhóc này càng ngày càng hỏi nhiều chuyện, cô sắp không ứng phó nổi rồi, sắp tới lúc rảnh rồi phải đi mua ngay một quyển Mười vạn câu hỏi vì sao của trẻ con để về nghiên cứu kỹ lưỡng, suy nghĩ trong chốc lát rồi lại giải thích, “Võ thuật chính là một phương pháp chuyên dùng để đánh nhau, thầy dạy võ có thể dạy con đá chân như thế nào, đánh quyền như thế nào, dùng cách nhanh nhất, hữu hiệu nhất để hạ gục đối thủ.”

Hiếm khi Diệp Ba Ni lộ ra được vẻ mặt hứng thú, “Muốn học.”

Diệp Gia Đình lau mồ hôi, “Không đúng, không đúng, mẹ giải thích nhầm rồi, võ thuật là để rèn luyện thân thể, hơi giống với khiêu vũ thể thao. Con cần phải thu liễm một chút, không thể cứ động một chút là đánh nhau được, Ba Ni, những cái khác thì không nói, nhưng con xem lần này con gây ra cho bác con biết bao nhiêu phiền toái rồi.” Xoa xoa trán, “Thật ra thì nên cảm ơn bác con nhiều mới phải.” Võ võ Diệp Ba Ni, “Ngoan, con tự chơi một lát đi, mẹ vào phòng bếp thu dọn một chút, chúng ta ăn cơm tối xong còn chưa rửa bát kia kia.”

Mấy ngày nay người giúp việc theo giờ Chu Mai đều ở nhà Diệp Gia Đình từ sáng tới tối, ngoài việc theo yêu cầu của Diệp Gia Đình để làm hai bữa cơm tương đối tinh tế ra thì còn thuận tay quét dọn vệ sinh, ngay cả công việc dọn dẹp phòng ốc cũng làm luôn. Diệp Gia Đình nhìn phòng bếp đã được thu dọn sạch sẽ, bếp ga và máy hút khói đều được lau bóng loáng đành đem mấy cái chén đi rửa, sau đó ngâm một chút đậu nành, chuẩn bị để sáng hôm sau xay sữa đậu nành cho Diệp Ba Ni.

Làm xong chút việc này thì trong phòng bếp cũng chẳng còn gì phải làm nữa, Diệp Gia Đình hiếm khi được thanh thoi, quyết định sẽ chơi cầu với Diệp Ba Ni một lúc, gần đây nhà trẻ cho thằng bé nghỉ cho nên nhất định là đã ở nhà tới phát chán rồi.

Ra tới cửa phòng bếp chợt nghe thấy giọng nói non nớt nhưng rất rõ ràng của Diệp Ba Ni ở trong phòng khách, Diệp Gia Đình cảm thấy kỳ lạ, Diệp Ba Ni rất ít khi nói chuyện, trong phòng khách cũng không có ai, thằng bé đang làm gì vậy? Tự nói chuyện một mình? Đúng là mặt trời mọc thẳng hướng Tây rồi.

Bước tới xem xét lại càng thấy kinh ngạc, Diệp Ba Ni lại đang gọi điện thoại, “Con ăn cơm rồi mấy ngày nay dì Chu đều chăm sóc con. ... Cảm ơn bác... bởi vì bác giúp con đánh mẹ của Tiểu Mập Mập. ... Tiểu Mập Mập chính là Tiểu Mập Mập hôm qua đánh nhau với con. vâng... mẹ đang rửa bát... không phải... tự con vâng... Gặp bác sau ạ.”

Diệp Gia Đình ghen hòng bước tới nhìn trần trối, “Ba Ni, con làm gì ở đây?”

Diệp Ba Ni hết sức bình tĩnh duỗi tay ra gác điện thoại, “Gọi điện thoại cho bác.”

Diệp Gia Đình kinh ngạc hỏi bé, “Sao con lại nhớ tới mà gọi điện cho bác?”

Diệp Ba Ni tròn mắt nhìn cô, “Mẹ vừa nói muốn cảm ơn bác nên con mới gọi điện cho bác, cảm ơn đã giúp con đánh mẹ của Tiểu Mập Mập.”

Diệp Gia Đình im lặng nửa ngày, Diệp Ba Ni đứng là trường phái hành động! Về sau ngàn vạn lần không thể nói năng tùy tiện trước mặt thằng bé.

Không thể làm gì khác hơn đành phải sửa lại, “Không phải bác giúp con đánh mẹ của Tiểu Mập Mập, là bảo vệ con không để cho mẹ của Tiểu Mập Mập bắt nạt. Cho nên mới nói về sau con không nên tùy tiện đánh nhau nữa, sẽ gây phiền phức cho bác con.”

Hạ phu nhân Đỗ Hoán Phân không biết có còn bị người bảo vệ trong nhà cô hù dọa nữa hay không, mấy ngày tiếp theo đều không thấy tăm hơi, không có động tĩnh, Diệp Gia Đình cũng yên lòng.

Tối hôm đó khó có được một ngày về nhà sớm, cho Chu Mai nghỉ sớm, để cô ấy đi về trước rồi tự mình làm cơm tối cho Diệp Ba Ni.

Một tuần trước Diệp Gia Đình đã dùng nước muối, hoa hồi, hạt tiêu, rót thêm một chút rượu trắng vào hũ đựng đậu đũa, hôm nay vừa đúng lúc lấy ra ăn.

Dùng đậu đũa ngâm để nấu ăn rất là đơn giản, đem đậu đũa thái hạt lựu, dùng tỏi băm, gừng thái sợi cho vào nồi, thêm thịt băm vào rồi xào lên là được, lúc lấy ra ăn đậu đũa sẽ chua giòn ngon miệng, kích thích khẩu vị, tháng trước Diệp Gia Đình đã làm một lần, Diệp Ba Ni không cần tới món ăn khác, chỉ cần mỗi món này trộn cơm cũng có thể ăn hết một bát.

Nhưng mà Diệp Gia Đình vẫn cảm thấy chỉ có mỗi một món này thì không đủ dinh dưỡng, vừa đúng lúc trong nhà có tôm nõn, nên chuẩn bị làm thêm một món canh tôm viên nấm. Làm món này cũng hơi phiền toái một chút, phải chân nấm tươi qua nước sôi, thái chỉ, cắt thêm mấy đoạn rau diếp, tôm nõn phải băm nhuyễn, thêm muối, rượu, gia vị và một chút nước vào để làm nhân, nhồi thành viên tròn rồi bỏ vào nồi nấu chín, sau đó vớt ra ngoài, lại nấu một nồi nước khác, bỏ nấm, rau diếp vào đun, cuối cùng mới cho tôm viên vào, thêm gia vị.

Diệp Gia Đình đang trở tài nặn viên tôm thì chuông cửa vang lên, không thể làm gì khác đành phải gọi Diệp Ba Ni ra xem ai.

Chỉ chốc lát đã thấy Diệp Gia Ni chạy vào, “Là chú Hạ lần trước ở nhà chúng ta ăn cơm.”

Diệp Gia Đình cay mày, chú Hạ nào? Chẳng lẽ là Hạ Vũ?

Tôm nồn bầm nhuyển đang dính đầy tay, thật sự không ra được, mới hỏi Diệp Ba Ni, “Con xác định là chú Hạ lần trước tới ăn com? Là chú Hạ lần trước ở trong viện đã đưa con đi bôi thuốc?”

“Vâng.”

“Được rồi, vậy con ấn vào cái nút có hình chìa khóa đi, để chú ấy lên đây.”

Diệp Ba Ni lại lon ton chạy ra mở cửa.

Khóa cửa chính được đặt ở vị trí tương đối cao, Diệp Ba Ni không với tới, chính là để đề phòng lúc bố mẹ không để ý thì trẻ con không thể mở cửa đi ra ngoài, hoặc là để cho người lạ mất vào nhà.

Sau khi Diệp Gia Đình nhồi xong tôm viên rồi cho vào trong nồi đun, chỉnh nhỏ lửa, rửa tay rồi mới đi ra mở cửa.

Vừa đúng lúc Hạ Vũ ở dưới lầu lên, ăn mặc chỉnh tề, cả người đều toát lên vẻ nhanh nhẹn, nói chuyện cũng ôn hòa, khách khí hơn so với hồi xưa, “Xế chiều anh họp ở trên công ty, vừa đúng lúc đi ngang qua nhà em nên tới nói với em một tiếng, vệ sĩ ở bên cạnh em có thể rút về được rồi, chị dâu anh đã bị ông cụ trong nhà hung hăng mắng cho một trận, nhất định không dám tiếp tục làm loạn.” Lại hỏi, “Em uy hiếp chị ấy sao?”

Diệp Gia Đình, “Sao anh biết?”

Hạ Vũ, “Anh nghe thấy chị ấy thì thầm với anh trai, sợ sẽ gặp nguy hiểm.”

Diệp Gia Đình bệt bệt miệng, “Chỉ cần chị ấy không tiếp tục gây chuyện, tự nhiên sẽ không có nguy hiểm gì.”

Đại khái là Hạ Vũ cũng chẳng có cảm tình gì với chị dâu của anh, vì vậy cũng không bao che, tùy tiện nói với Diệp Gia Đình, “Anh chỉ muốn tới để báo với em là bây giờ đã an toàn rồi, không cần phải đi ra đi vào cẩn thận như vậy nữa. Còn nữa, chuyện lần trước quả thật là ngại quá, đúng là chị dâu của anh không đúng, em đừng để ý nhé.”

Dung mạo của anh rất đẹp, ngũ quan trong sáng, phong cách tinh tế, ưu nhã, ứng xử khách khí lại có tác phong nhanh nhẹn.

Diệp Gia Đình cũng không khỏi khách khí theo, thuận miệng lại nói ra mấy lời khách khí người người hay dùng, “Cũng đúng lúc, ở lại ăn com rồi hãy đi.”

Hạ Vũ đã xoay người muốn đi, nghe được mấy lời này lại quay lại, “Thế thì tốt!”

Thiếu chút nữa Diệp Gia Đình cắn luôn cả lưỡi của mình, âm thầm buồn bực, ai lại chơi như vậy chứ, vừa rồi tôi cũng chỉ nói mấy lời khách khí thôi mà!!!!

Diệp Ba Ni đứng bên cạnh vẫn đang ngira đầu hóng, lúc này thằng bé thấy mẹ mình không lên tiếng, nên mới mở miệng hỏi, “Tiểu Mập Mập đâu? Sao lại không tới?”

Hạ Vũ khom lưng, “Con còn đang chờ Tiểu Kỳ sao? Chờ sau này rảnh rồi chú sẽ dẫn thằng bé tới chơi cùng với con. Nhưng mà con không được gọi là Tiểu Mập Mập, bạn ấy sẽ tức giận đấy, bạn ấy tên là Tiểu Kỳ.”

Bởi vì có khách, Diệp Gia Đình lại phải lôi đồ trong tủ lạnh ra để làm một món nặn, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, lần sau nhất định sẽ không khách khí bữa nữa, có những người cần bản là không hiểu được đâu là lời khách sáo đâu là lời thật lòng.

Cô cũng không phải là không mời được người khác ăn một bữa com, mà là thân phận của Hạ Vũ rất đặc biệt, có thể hạn chế Diệp Ba Ni tiếp xúc với anh là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Đến trung tuần tháng mười, phim thần tượng lãng mạn tuổi thanh xuân “Đừng để yêu thương vụt khỏi tầm tay” phần hai, đã đi vào tập cuối.

Diệp Gia Đình diễn vai nữ phụ số bốn, Phương Văn Vi, tập này, rốt cuộc nữ phụ cũng cảm động bởi nữ chính, cuối cùng quyết định buông tha trở về cuộc sống bình thường, ngược lại, giành được một chút thiện cảm của nam phụ Hoắc Triệu Minh, lúc này các phân đoạn diễn của Diệp Gia Đình trong phim cũng chính thức kết thúc.

Bởi vì công việc tiếp theo của cô đã có tin tức, trong phim mới của Khương Đạo vai diễn chủ yếu là nữ phụ, thù lao đóng phim so với bây giờ nhất định là không hề thấp, cho nên trong lòng cô hết sức chắc chắn, mỗi ngày yên ổn đi theo chị Cố làm chút chuyện vặt vãnh, thời gian sau đó, đa số tiêu vào việc làm thức ăn ngon cho Diệp Ba Ni. Ngoại trừ việc Hạ Vũ lại đi qua nơi của cô hai lần, thì không có chuyện gì phiền lòng. Khó có ngày nào trọn vẹn vừa

không làm lụng vất vả, cũng không có tâm sự phiền hà, một ngày được thoải mái.

Hạ Vũ sẽ đến chỗ của cô, lần đầu là bởi vì muốn tới trường quay gặp Khương Đạo nói chút chuyện, lúc vừa rời đi, hơn sáu giờ, không biết thế nào lại đụng mặt Diệp Gia Đình, vì là người quen nên anh đề nghị tiễn cô một đoạn đường, sau khi đến nơi lại mời đối phương lên nhà, anh cực kỳ tự nhiên đi lên lầu, lại cực kỳ tự nhiên ở lại cùng ăn bữa tối.

Lần thứ hai, nguyên nhân tới thì càng kỳ lạ, ở bữa cơm chiều, Hạ Vũ có mang theo một xấp tài liệu. Ngày hôm sau, Diệp Gia Đình thuận tiện mang giúp anh đi đến studio đưa cho Khương Đạo, những tài liệu này là một số cảnh quay bộ phim của tổ làm phim cùng hợp tác với bệnh viện, với nhiều điều khoảng chi tiết, cần Khương Đạo ký tên xác nhận một chút.

Diệp Gia Đình đang làm món đậu da chung thịt bò cuốn, chọn thịt sườn nạm, băm thịt, nấm hương, nấm mèo, rau diếp, cà rốt xắt nhỏ, thịt và rau dưa không trộn cùng một chỗ. thêm gia vị trộn đều, bày ra trong một tờ tàu hủ ky lớn, cẩn thận cuốn thành cuốn, cuốn lớn hơn nửa thì chung khoảng mười lăm phút là được, lúc mang ra bàn cắt thành từng đoạn, rưới lên một vài giọt dầu mè, thêm chút hành lá cùng rau thơm, chẳng những món ăn đẹp bắt mắt, còn thêm rau dưa, lòng trắng trứng cũng có, dinh dưỡng phong phú, rất thích hợp cho trẻ con ăn.

Hạ Vũ vừa bước vào cửa nhìn cô mang tạp dề liền cười một tiếng, "Em ở đây làm cơm?"

Diệp Gia Đình nghĩ thầm, cái này còn phải nói sao, hình như mỗi lần anh ấy tới mình đều đang nấu cơm. Định hỏi rõ ràng Hạ Vũ có chuyện gì liền nói ra, "Sao anh không bảo thư ký dùng chuyên phát nhanh đem những tài liệu này gửi cho Khương Đạo?"

Hạ Vũ, "Tài liệu quan trọng, không thích hợp chuyển phát nhanh, anh đến chỗ em cũng tiện đường, cho nên cũng mang theo."

Diệp Gia Đình cho rằng thật rất không tiện đường, mà cho dù tiện đường cũng không đáng để anh tự mình đi một chuyến, đường đường là chủ tịch, những việc vặt này phải can thiệp, phía thư ký, trợ lý đều ăn không ngồi rồi à?

Diệp Ba Ni nhớ nó không đánh thắng Tiểu Mập Mập, cho nên hiềm thấy lại chủ động mở miệng với khách, "Tiểu Mập Mập Tiểu Kỳ, sao không tới?" Bé nhớ rõ lần trước Hạ Vũ có nói muốn gọi tên Tiểu Kỳ ở nhà, liền đem hai cách gọi này nhập chung lại làm một.

Hạ Vũ hình như rất hiểu tâm tư của bé "Con còn nhớ Tiểu Kỳ hả? Muốn đánh nhau với thằng bé một trận nữa?"

"Ừm". Lần này Diệp Ba Ni quá mức dũng mãnh, đi một vòng đánh nhau với một người lớn hơn mình, kết quả không phân thắng bại, bởi vì ở nhà trẻ, bé chưa đánh thua bao giờ, cho nên kết quả lần này, thành nỗi bức rứt của bé nên đối với Tiểu Mập Mập có ấn tượng sâu sắc.

Hạ Vũ nói với bé, "Không được, hai hôm nay Tiểu Kỳ chạm vào là thờ khò khè, ngoại trừ bệnh viện, chỗ nào cũng không đi được."

Diệp Ba Ni không biết thờ khò khè là cái gì, chỉ nghe hiểu là Tiểu Mập Mập ở bệnh viện, liền chuyển sang nhìn Diệp Gia Đình, cũng không nói gì, chỉ nhìn cô.

Diệp Gia Đình lập tức hiểu rõ ý của bé, trả lời "Không được, Ba Ni, Tiểu Kỳ đang bệnh, cho dù mẹ mang con tới đó, bạn ấy cũng không thể chơi cùng con, đừng nói đến có thể đánh nhau nguy hiểm vậy, mẹ của bạn ấy sẽ không đồng ý."

Diệp Ba Ni không làm âm ỉ, không được thì thôi, xoay người đi vào phòng khách, tự mình đi chơi với mấy chiếc ô tô nhỏ, bé có một rương đầy ô tô, thường xuyên muốn lấy ra cả đoàn xe để chơi.

Diệp Gia Đình thuận miệng hỏi Hạ Vũ, "Cháu của anh bị thờ khò khè? Nghiêm trọng lắm sao? Sao không đi bệnh viện nhi đồng tìm chuyên gia xem một chút."

Hạ Vũ rất tự tin, "Không cần, bệnh viện của chúng tôi, khoa nhi là khoa quan trọng, bệnh viện nhi đồng đôi lúc gặp ca khó cũng phải qua bệnh viện tôi tìm chuyên gia hội chuẩn, hướng chỉ mới trường bên đây tốt hơn bệnh viện công nhiều".

Diệp Gia Đình gật đầu một cái, trong lòng cho anh thêm một câu, nhất định so với bệnh viện công chi phí đắt hơn nhiều! Nhưng mà bây giờ người có nhiều tiền, cũng chịu tốn tiền trên thân thể thằng bé, cho nên coi như đắt nên làm ăn không tồi.

Diệp Ba Ni nghiêm mặt không lên tiếng, xem bộ dáng nghiêm túc suy tính, Diệp Gia Đình cảm thấy bộ dạng này của bé thật đáng yêu, vội vàng lấy điện thoại di động ra chụp lại, chụp xong thì Diệp Ba Ni cũng nghĩ ra đáp án, "Nếu chú ấy không giành ngó sen với con, thì con thích."

Diệp Gia Đình kỳ quái, "Ngó sen hộp? Lần trước mẹ làm ngó sen hộp sao? Nhưng mẹ nhớ lần trước chú Hạ tới dùng cơm, mâm thức ăn kia cũng còn không có ăn hết mà, cuối cùng còn dư một ít, nói người ta giành với con thế nào đây?"

Diệp Ba Ni, "Chú ấy gấp, Ba Ni cũng gấp, chia không đều."

Diệp Gia Đình bật cười, "Còn có chuyện như vậy? Chia không đều đặn rồi cũng không cần ăn sao? Lần sau nói với mẹ một tiếng, mẹ chia ra cho hai người."

Diệp Ba Ni, "Dạ"

Diệp Gia Đình nghĩ lại, phát hiện Diệp Ba Ni đối với Hạ Vũ coi như rất rộng rãi, lúc thấy cái gì ăn ngon một chút, bé cũng nguyện ý chia cho Hạ Vũ.

Lắc đầu một cái, không thể không thừa nhận từ trước Diệp Gia Đình cần phải coi trọng Hạ Vũ, việc muốn cứng rắn đuổi theo anh đi là có một chút lý do....từ trước những thứ kia không nói, về mặt chọn đàn ông của Diệp Gia Đình, ánh mắt vẫn là rất độc đáo, Lý Hạo Nhiên lại chính là chứng cứ rõ ràng, đẹp trai, đáng yêu, vóc người đẹp!

Sức quyến rũ của Hạ Vũ là ở chỗ anh ấy tự tin, ưu nhã, nếu là trước kia, Diệp Gia Đình sẽ rất khó tưởng tượng đối với một người chuyên ăn cơm vò cùng phiên toái, vì không muốn bị đối mình sẽ nghĩ cách đi đến nhà người ta ăn ké trên người vẫn có thể thoát ra phong cách ưu nhã như vậy.

Nhưng tiếp xúc mấy lần, sau đó lập tức phát hiện Hạ Vũ rất uyên bác, biết nhiều điều vô cùng, chỉ cần tâm tình của anh ấy tốt, tự nguyện nói chuyện với người khác, liền có thể lập tức thao thao không ngừng vô số đề tài, nói xong nội dung sâu sắc, nghe cảm động thoải mái, thỉnh thoảng Diệp Ba Ni nghe hẳn giải thích một lần ‘mất đi hiệu lực’ cái từ này là có ý gì sau này đều nguyện ý thỉnh thoảng nhảy qua mẹ của bé, trực tiếp đi hỏi Hạ Vũ vài vấn đề nhỏ.

Cộng thêm so với người khác khuôn mặt anh cũng rất khá, về mặt ôn hòa lúc ở chung một chỗ với người khác rất tự nhiên cũng thêm phần ấn tượng.

Bộ dáng Hạ Vũ và Lý Hạo Nhiên thuộc về hai phong cách, Lý Hạo Nhiên là loại đẹp trai tiêu chuẩn, gần như tìm không ra tật xấu gì, còn Hạ Vũ có nước da trắng nõn, mặt mày không phải đẹp trai nhất nhưng là rất dễ nhìn, đơn giản mà có lực hút.

Dĩ nhiên, nếu có thể bớt làm hai lần ăn ké như thế này, đã phá hư hình tượng, thì có lẽ anh ấy càng hoàn mỹ hơn.

Trong lòng Diệp Gia Đình đem chuyện Hạ Vũ thông suốt một lần, cuối cùng không thể làm gì khác hơn vì không giải quyết được gì, ngày thứ hai mang tài liệu đến trường quay cho Khương Đạo, còn khiến Khương Đạo hiểu lầm, "Tiểu Diệp, từ lúc nào mà cô với tổng giám đốc Hạ quan hệ tốt như vậy?!"

Diệp Gia Đình, "Cũng không có gì, không phải là vì con trai tôi với cháu anh ấy đánh nhau một trận, chị dâu anh ấy tới náo loạn hôm kia, cho nên gần đây tiếp xúc hơi nhiều một chút."

Khương Đạo nhướn mí mắt, xem xét tài liệu, "Những thứ này cũng đều là lần trước chúng ta thỏa thuận vài điều khoản, tôi nghiên cứu một chút, không có vấn đề buổi chiều sẽ ký tên, ký xong buổi tối đưa cho cô mang về cho anh ấy."

Trên đầu Diệp Gia Đình bốc lên dấu chấm hỏi, theo như suy nghĩ bình thường buồn bực một chuyện tại sao muốn mình buổi tối mang về? Mình lại bắt hòa Hạ Vũ, sau đó hiểu được, trịnh trọng giải thích, "Khương Đạo, anh đừng hiểu lầm, hôm qua chính là tôi ngẫu nhiên gặp tổng giám đốc Hạ, anh ấy nhớ tới có phần tài liệu này vừa đúng lúc giao cho tôi mang đến, hôm nay buổi tối tôi khẳng định không còn gặp anh ấy, tài liệu đưa cho tôi cũng vô dụng."

Khương Đạo, "Không có việc gì, chậm một ngày không cần gấp gáp, ngày mai đưa cũng được."

Diệp Gia Đình, "Ngày mai cũng không thấy, tôi với anh ấy chỉ là quan hệ bình thường."

Khương Đạo cũng không biết nên tin không. "A, vậy coi như, tôi làm xong rồi đưa thư ký gửi qua."

Diệp Gia Đình lau mồ hôi đi tìm chị Cố xin nghỉ, "Chị Cố, xem ra gần đây không quá vội, ngày mai em muốn nghỉ một ngày."

Chị Cố sáng khoái đồng ý, "Được, ở nhà trông con trai đúng không? Con trai của em lại bị nhà trẻ cho nghỉ à?"

Diệp Gia Đình, "Không có, em muốn đưa bé đi tảo mộ người lớn."

Hôm sau, cô rời giường sớm một chút, chuẩn bị ba lô lớn, mang theo một chút trái cây cùng bánh ngọt, mặt khác đưa Ba Ni ra ngoài, lên tiếng nói, "Ba Ni, hôm nay mẹ giúp con xin nghỉ ở nhà trẻ, chúng ta phải ra khỏi nhà một chuyến."

Diệp Ba Ni nghe nói chương trình trong ngày được sửa lại không đi vườn trẻ, phải ra khỏi nhà cũng làm theo thay đổi bất ngờ này, tự mình đi theo Diệp Gia Đình ra ngoài, đi ra bên ngoài liền làm theo chỉ dẫn của mẹ. Đến chỗ xa lạ phải khoanh tay chào người lớn, dùng bàn tay nhỏ bé vững vàng nắm lấy tay Diệp Gia Đình.

Hôm nay là ngày giỗ bà ngoại Diệp Gia Đình, cô muốn đi tảo mộ bà ngoại ở nghĩa trang Phụng Sơn.

Nghĩa trang Phụng Sơn cách nội thành đi về hướng đông 30km. Phụng Sơn ở vùng ngoại ô, trước kia Diệp Gia Đình đều là ngồi ô tô đường dài đi, lần này mang theo Diệp Ba Ni, cô liền bao một chiếc xe, tài xế đến thật sớm để đưa họ đi, dừng lại ở nơi đó một giờ rồi trở về, tổng cộng thu 300 đồng.

Diệp Gia Đình cảm thấy có chút đắt, chỉ là vì để Diệp Ba Ni có thể thoải mái chút, 300 đồng thì 300 đồng.

Bây giờ cô nghiêm túc làm Diệp Gia Đình, tất cả mọi việc trong sinh hoạt cũng dùng thân phận này, duy chỉ có hàng năm tảo mộ bà ngoại là thói quen không muốn thay đổi. Đó là một bà lão kiên cường, Diệp Gia Đình không dám nói mình so với người khác mạnh hơn, nhưng cô dám nói mình so người khác kiên trì hơn, đây là tài sản cô dùng không cạn, là thứ quý báu nhất bà ngoại để lại cho cô.

Trên đường phong cảnh tươi đẹp, nghĩa trang tiếp giáp với hồ Phụng Sơn, một đường này Diệp Ba Ni tròn tròn mắt nhìn, chợt ngẩng đầu, hai mắt vụt sáng lên hỏi, "Mẹ, muốn đi dạo chơi ngoại thành sao?"

Diệp Gia Đình nhìn cậu hăng hái liền mỉm cười vỗ vỗ cậu, "Coi như là dạo chơi ngoại thành trong tiết thanh minh thôi."

Sau khi đến Lăng Viên là đến mộ của bà ngoại Diệp Gia Đình, phát hiện đã có người đến bái tế. Trước mộ bia bày trái cây cùng hoa tươi, nghĩ thầm là

người nào còn nhớ mà tới tào mộ bà ngoại? Một lát sau cũng không nhớ ra liền đi đến chỗ quản lý nơi này xem một chút xem có ai ghi danh hay không. Vì vậy cô cũng bày ra trái cây mà cô cố ý chuẩn bị, ngày trước bà ngoại rất thích ăn quả hạch đào, cô lặng lẽ nói mấy câu, biết bây giờ Diệp Ba Ni còn không quá hiểu những thứ này, cũng không nhiều lời với bé, chỉ nói cho bé biết ở nơi này là một bà lão cô rất tôn kính, cô dẫn cậu tới tào mộ.

Nhìn qua mộ một chút, sau đó mang Diệp Ba Ni theo đi lòng vòng chung quanh, trước khi đi có ghé qua nơi quản lý hỏi một chút có biết ai đã tới tào mộ trước đó hay không. Thời gian này cũng không phải là thời điểm để đi thanh minh tào mộ, cho nên quản lý ghi nhớ việc ghi danh vào cửa rất rõ ràng. Kiều Lập Mạn tới cúng mộ ở khu B.

Kiều Lập Mạn..... Mất Diệp Gia Đình đau xót, Kiều Lập Mạn là hàng xóm trước đó của cô, cũng là bạn tốt của cô, không ngờ còn có thể nhớ thay cô tới tào mộ.

Diệp Ba Ni đối với việc này không tỏ vẻ có phản ứng mạnh mẽ gì, ngược lại đối với một tượng đá mảnh thủ nhỏ bên ngoài Lăng Viên rất có hứng thú. Diệp Gia Đình để cậu ở trên thảm cỏ chạy một vòng lớn, mang cậu đi bờ sông xem một chút cỏ dại hoa dại, cho đến khi tài xế xe không đợi được đến thúc giục mới dẫn Diệp Ba Ni chơi đùa đầu đầy mồ hôi lên xe.

Về đến nhà đã là buổi chiều, Diệp Ba Ni có chút không có tinh thần, Diệp Gia Đình cho là vì cậu không ngủ trưa, nên cho cậu đi trên giường nằm một lát.

Ai ngờ sau khi đứng lên thấy không khỏe, Diệp Gia Đình sờ sờ trán của con trai, "Có phải là bị cảm hay không?"

Diệp Ba Ni không lên tiếng, tựa vào người cô. Diệp Gia Đình sờ trán con thấy cũng không nóng lắm, "Ba Ni ngoan, có lẽ là hôm nay đi ra ngoài chơi nên một nhọc, vậy con ngồi đây xem hoạt hình, buổi tối mẹ nấu cháo cho con ăn."

Diệp Ba Ni gật đầu một cái.

Diệp Gia Đình sợ cậu ăn không tiêu, cố ý làm đồ ăn có mùi vị của thức ăn chay, cô nấu nồi cháo trắng. Làm xong liền đi gọi Diệp Ba Ni ăn cơm.

Bình thường lúc này Diệp Gia Đình vừa gọi, Diệp Ba Ni sẽ ngoan ngoãn tự mình tới, lần này lại dựa vào trên sofa ngồi bất động.

Diệp Gia Đình lo lắng quá khứ, "Ba Ni, sao vậy?"

Diệp Ba Ni đưa khuôn mặt nhỏ nhắn nói cho cô biết, "Con muốn bệnh."

Trong lòng Diệp Gia Đình nhất thời đau thắt, chỉ thấy sắc mặt Diệp Ba Ni trắng bệch, dùng một cái tay nhỏ ôm bụng, ngồi chồm hồm xuống dịu dàng hỏi bé, "Ba Ni, nơi nào không thoải mái, nói cho mẹ, là đau bụng sao?"

"Dạ."

Diệp Gia Đình vừa đau lòng vừa lo lắng, "Có phải ăn đồ ăn hư nên bị đau bụng hay không? Có muốn đi toilet không?"

Diệp Ba Ni lắc đầu.

Diệp Gia Đình vội vàng đi lấy một ly nước ấm đưa cho bé uống hai hớp, ôm thân thể nhỏ bé của con trai vào trong ngực, "Ba Ni, con cảm giác kỹ, từ từ nói cho mẹ biết, rốt cuộc có phải nơi đó không thoải mái phải không?"

Diệp Ba Ni uống một hớp nước lại không chịu uống nữa, "Đau."

Diệp Gia Đình tâm treo ở giữa không trung, "Đau bụng?"

Diệp Ba Ni không lên tiếng, Diệp Gia Đình đành phải ôm bé an ủi, "Không có việc gì, nghỉ một lát, xem cảm giác một lần nữa, cái có phải đau bụng hay không."

Ôm một lát, cảm giác ra có cái gì không đúng, trên người Diệp Ba Ni nóng lên, chỉ chốc lát sau thì trở nên nóng bỏng, lại nhanh chóng bắt đầu sốt lên, khẽ cuộn tròn thân mình, dùng tay nhỏ bé nắm lấy quần của cô, rất ủy khuất khẽ nói, "Mẹ, đau!"

Diệp Gia Đình cảm thấy trong lòng như bị cái gì đó ngắt hai cái, trong đầu một mảnh khăn trương hỗn loạn, ép buộc bản thân trấn định lại, ôm Diệp Ba Ni đứng dậy, cầm giày đôi lại một đôi giày dầy bằng, "Ba Ni đừng sợ, kiên trì chịu đựng, mẹ đưa con đi bệnh viện."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Diệp Gia Đình biết rằng lúc này không thể hốt hoảng, càng hoảng sợ thì càng dễ phạm phải sai lầm, mà cô chỉ có một mình, nếu như lúc tới bệnh viện lại phát hiện ra thiếu cái gì, ngay cả người để nhờ giúp về lấy đồ cũng không có, sẽ càng hỏng việc hơn. Cho nên vững vàng ôm lấy Diệp Ba Ni, dịu dàng an ủi, sau đó lấy ra một cái ba lô, cho bình nước, khăn lông, áo khoác của Diệp Ba Ni, một tấm thảm nhỏ vào trong, kiểm tra lại ví tiền một lần nữa, nhét điện thoại di động vào, sau khi xác định không còn sót thứ gì mới đi ra cửa.

Lúc này đã là 7 giờ tối, rất khó gọi taxi, Diệp Gia Đình ôm Diệp Ba Ni đang nóng sốt ở trong ngực, tranh taxi với một người đàn ông trung niên đang kéo vali, người đàn ông trung niên tức giận, “Này, tôi chờ ở chỗ này trước mà, tôi đã chờ gần 20 phút rồi, nếu là bình thường thấy cô ôm con nhỏ tôi đã để cho cô đi trước rồi, nhưng mà hiện tại tôi phải đi cho kịp máy bay!”

Diệp Gia Đình nhanh nhẹn nghiêng người, cứng rắn chen vào giữa ông ta và chiếc xe taxi, đầu tiên là mở cửa ra rồi ném ba lô vào, chiếm đóng xong, sau đó mới ôm Diệp Ba Ni chui vào xe, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, con trai tôi đang bị bệnh, phải nhanh chóng đi tới bệnh viện!!”

Người đàn ông trung niên cũng không làm gì được đành phải tránh ra, trong miệng lầm nhảm, đại loại là không biết đang nói thật hay giả, vận số hôm nay thật đen, vân vân.

Tài xế hỏi Diệp Gia Đình, “Đi Bệnh viện nhi đồng?”

Diệp Gia Đình gật đầu, “Đúng, Bệnh viện nhi đồng, phiền anh nhanh lên một chút, con tôi bỗng nhiên đau bụng dữ dội, lại còn nóng sốt nữa!!!”

Tài xế rất có kinh nghiệm nên lấy ra một cái túi ni lông, “Cho cô, ngộ nhờ thằng bé nôn ra thì dùng, đừng có nôn trên xe tôi. Có nhiều lúc, vợ vả đưa bệnh nhân đi, cũng không chuẩn bị được tốt, nôn khắp cả xe, người ta vợ vả đi khám bệnh, tôi cũng không có cách nào nhiều lời.” Đây đúng là một người lắm lời, khởi động xe rồi vẫn còn nói tiếp, “Tôi đi nhanh một chút cũng không thành vấn đề, nhưng mà giờ này chắc chắn là đường tới Bệnh viện nhi đồng đang bị kẹt xe, cô có gấp cũng không được. Thật ra thì coi như vận khí cô tốt không bị kẹt xe, lúc đến bệnh viện cũng phải xếp hàng.”

Diệp Gia Đình sờ sờ Diệp Ba Ni, cảm thấy thằng bé nóng đến lợi hại, thân thể nhỏ bé dăm chặt vào trong ngực cô, cái miệng nhỏ nhắn ngậm chặt không lên tiếng, đúng là lòng như lửa đốt, “Con của tôi đau ốm nghiêm trọng như thế này không cần phải xếp hàng chờ, phải vào khám gấp.”

Tài xế hắc một tiếng, “Sắp tới mùa thu, bọn trẻ bị bệnh dạ dày đặc biệt nhiều, lúc nào bệnh viện nhi đồng cũng chật kín người, cô muốn khám gấp chẳng nhẽ người ta không muốn khám gấp? Có gấp cũng phải đứng xếp hàng.”

Tài xế dự đoán rất chuẩn, trong chốc lát Diệp Ba Ni chột nôn mửa, giọng nói giống như con mèo nhỏ, “Mẹ, khó chịu...”

Diệp Gia Đình vội vàng dùng túi ni lông hứng, vừa mới đưa túi ni lông tới thì Diệp Ba Ni bắt đầu nôn.

Diệp Gia Đình vỗ nhẹ lưng nó, đau lòng trấn an, “Ba Ni, đừng sợ, nôn ra sẽ dễ chịu hơn.”

Diệp Ba Ni nôn xong chỉ yên lặng trong chốc lát, rồi dùng tay nhỏ bắt lấy cánh tay của Diệp Gia Đình, “Mẹ, đau!!”

Thằng bé rất ít khi làm nũng, lần trước đánh nhau với An Tư Ý ở vườn tre tới mức rách cả da ở đầu gối cũng không kêu đau, hiện giờ lại kêu như vậy nhất định là rất đau.

Diệp Gia Đình ngoác dòng xe đông đúc, chạy chậm như sên ở bên ngoài, gấp gấp tới mức hận không thể mọc cánh ra để bay tới bệnh viện, hỏi tài xế, “Anh ơi, không có đường khác để đi nữa sao? Như thế này thì chậm quá.”

Tài xế quay đầu lại nhìn, thấy đứa trẻ đúng là rất khó chịu, cũng có phần sốt sắng thay cô, “Không có, con đường này ngày nào cũng đông như vậy, lúc này cho dù cô có ngồi xe cứu thương tới bệnh viện nhi đồng thì cũng không nhanh hơn được! Trừ phi là tới bệnh viện khác. Nghe nói khoa nhi của bệnh viện Số 6 cũng rất tốt, nếu không thì tôi chờ cô tới đấy nhé?”

Câu nói của anh ta đã nhắc nhở Diệp Gia Đình, không phải lần trước Hạ Vũ rất tự hào tuyên bố khoa nhi ở bệnh viện của họ vô cùng tốt sao? Người nhà anh ấy muốn đưa trẻ con đi khám bệnh cũng sẽ tới đấy, hỏi, “Anh ơi, đường đi bệnh viện Quảng Ích Hoàn có bị tắc không?”

Tài xế xoa xoa cái đầu húi cua của anh ta, nghĩ ngợi, “Quảng Ích Hoàn à! Đi cũng nhanh, 15 phút là tới.”

Diệp Gia Đình quyết định thật nhanh, “Vậy thì đi Bệnh viện Quảng Ích Hoàn đi!”

Tài xế vừa thấy không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian bỏ lê như rùa trên cái con đường này nữa thì cũng rất vui mừng, đồng ý một tiếng, “Được!” Nhanh nhẹn đánh tay lái ở đầu đường thứ nhất, từ một cái hẻm nhỏ đi xuyên ra ngoài, hảo tâm nhắc nhở, “Quảng Ích Hoàn là bệnh viện hạng sang, giá cắt cổ, không cùng đẳng cấp với bệnh viện nhi đồng, tình trạng con trai cô sợ là không tốn mấy vạn thì không khỏi được, cô có mang đủ tiền không? Nếu như không đủ thì tôi đưa cô tới công bệnh viện Số 6.”

“Không sao cả, cứ đi bệnh viện Quảng Ích Hoàn đi.” Diệp Gia Đình ôm thân thể nhỏ bé của Diệp Ba Ni, cảm thấy thằng bé đang ra sức nắm vạt áo trước của mình, một mặt đau lòng tới rí mướt, hận không thể chịu đau thay con; Mặt khác thì lại đang sợ hãi, chỉ sợ lần này Diệp Ba Ni không phải bị viêm dạ dày bình thường, mà không biết có phải là bệnh cấp tính nào bộc phát hay không! Lúc này đừng nói là mấy vạn, chỉ cần có thể khiến cho con trai cô khỏe mạnh bình thường, không phải chịu đau như thế này, có đắt tiền hơn nữa cô cũng nguyện ý chi trả.

Sau khi tới bệnh viện Quảng Ích Hoàn, lập tức có y tá ra tiếp nhận, thấy bệnh nhân đang ở trong trường hợp nghiêm trọng cần phải khám gấp nên lập tức cấp cứu, đưa Diệp Ba Ni tới khoa nhi để xét nghiệm. Diệp Gia Đình chạy theo đằng sau, trong lòng càng thêm khẳng định việc mình thay đổi chủ ý không tới bệnh viện nhi đồng mà tới đây đúng là quyết định vô cùng chính xác, qua bên kia chỉ mỗi việc nộp phí đăng ký, rồi xét nghiệm lại phải chạy lên

chạy xuống nộp phí, một mình cô ôm theo Diệp Ba Ni sẽ không có cách nào làm kịp.

Không lâu sau thì có kết quả chuẩn đoán bệnh: “Viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis, phải lập tức làm phẫu thuật!”

Trước đó bác sĩ cũng đã nói chuyện với Diệp Gia Đình, đã cho Diệp Ba Ni dùng thuốc kháng sinh, tiến hành quá trình điện phân. Diệp Gia Đình máy móc nghe bác sĩ giải thích bệnh tình, nói với cô phải lập tức phẫu thuật, sau khi giải thích tình huống thì lại an ủi cô, con trai cô mặc dù phát bệnh tương đối nghiêm trọng, nhưng được đưa đến kịp thời, trẻ con bị viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis, sau khi phẫu thuật phải nghỉ ngơi thật tốt, sau này sẽ không có ảnh hưởng lớn. Sau đó muốn cô ký tên vào biên bản cam kết.

“Phẫu thuật sẽ nguy hiểm sao?” Diệp Gia Đình biết làm phẫu thuật ruột thừa không phải là chuyện quá lớn, trước kia thường xuyên nghe nhắc tới mổ ruột thừa, cũng không thấy có vấn đề lớn lao gì, nhưng mà chuyện như vậy xảy ra với con trai mình thì cảm nhận lại thật khác biệt, đau lòng tới mức muốn té xỉu.

Bác sĩ cũng đã gặp nhiều trường hợp như thế này, khách quan trả lời: “Bất kỳ ca phẫu thuật nào cũng đều có nguy hiểm, tôi chỉ có thể nói rằng đây không phải là một ca phẫu thuật nghiêm trọng, bệnh viện chúng tôi có tỷ lệ thành công vô cùng cao, cho nên cô không cần phải quá lo lắng.”

Diệp Gia Đình ký qua loa vài chữ rồi chỉ kịp nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Ba Ni một cái, thằng bé đã bị y tá đẩy đi.

Diệp Gia Đình ngồi chờ ở hành lang bên ngoài phòng phẫu thuật thì mới cảm giác toàn thân bủn rủn vô lực, run rẩy lấy điện thoại ra, loại cảm giác một mình lẻ loi ngồi ngoài phòng phẫu thuật, còn con trai lại ở trên trong thật quá đáng sợ.

Bấm số của Lý Hạo Nhiên, “Này, tôi đang ở Bệnh viện Quảng Ích Hoàn, anh có thể tới giúp tôi hay không? Ba Ni bị bệnh.”

Âm thanh ở phía Lý Hạo Nhiên có vẻ huyền ảo, giống như đang ở chỗ công cộng, có chút khản trương hơi lớn, “Diệp Gia Đình, cô nói cái gì? Ở bệnh viện? Ba Ni bị làm sao?”

Trong lòng Diệp Gia Đình đã sốt sắng đến khó chịu rồi, nhưng lại nói chuyện bình thản không gọn sóng, bình tĩnh nói cho anh biết, “Buổi tối Ba Ni chột thấy đau bụng, tôi đưa nó đến bệnh viện, kiểm tra mới biết là viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis, cần phải lập tức phẫu thuật.”

Ở bên kia, Lý Hạo Nhiên có vẻ thờ phào nhẹ nhõm, “Viêm ruột thừa à! Cô đừng nóng vội, không cần gấp gáp, cho dù là bộc phát, chỉ cần kịp thời làm giải phẫu thì sẽ không nguy hiểm.”

“Ừ, bác sĩ cũng nói như vậy.”

Lý Hạo Nhiên cảm thấy khó xử, “Diệp Gia Đình, tôi đang ở sân bay, sau 1 tiếng nữa có chuyến bay quốc tế tới Tokyo, tham gia giải thưởng điện ảnh quốc tế ở bên kia, không kịp tới rồi! Như vậy đi, cô đừng sợ, cũng đừng sốt ruột, bây giờ tôi sẽ bảo Tiểu Lưu đến bệnh viện với cô.”

Diệp Gia Đình chợt nhớ ra, mấy ngày trước có thấy anh nói bộ phim năm ngoái được giải thưởng điện ảnh quốc tế, “A, thật xin lỗi, tôi quên mất anh phải đi nước ngoài, không sao, không cần Tiểu Lưu đâu, tôi nhờ chị Cố tới giúp cũng được mà.”

Lý Hạo Nhiên vẫn thấy áy náy, “Thật là không đúng lúc, thật xin lỗi, vậy cô gọi điện cho chị Cố đi, bên này tôi cũng bảo Tiểu Lưu đi một chuyến, để phòng ngộ nhờ chị Cố có chuyện không tới được.”

“Được.”

Diệp Gia Đình lại gọi điện cho chị Cố, đầu dây bên kia thông báo điện thoại không liên lạc được, không biết là do điện thoại của chị ấy bị hỏng hay là đang ở đâu đó không có tín hiệu. Không thể làm gì khác đành phải gọi điện hỏi Tiểu Dương số điện thoại nhà của chị Cố, Tiểu Dương biết Ba Ni nhỏ bé đáng yêu đang bị bệnh phải vào viện, gấp tới mức nhảy lên ba thước, “Cô chờ chút! Tôi giúp cô liên lạc với chị Cố.” Nói xong lại vội vàng cúp điện thoại.

Diệp Gia Đình nhìn điện thoại di động một chút, phát hiện ra cả nửa ngày cũng chẳng có ai gọi tới cho mình, lúc này không riêng gì một mình ngồi đây sợ hãi cần có người bên cạnh, mà là thực sự cần một người ở bên cạnh giúp đỡ ứng phó với tình huống đột phát, khề cần rằng, cuối cùng đành bấm số của Diệp Thừa Trạch, “Ba Ni bị bệnh, ở Bệnh viện Quảng Ích Hoàn, anh có thể tới giúp tôi không?”

Gọi liên mấy cú điện thoại, cô lại không thấy người nào có thể tới, chỉ cảm thấy thời gian giống như ngưng trệ, từng giây từng phút, vô cùng chậm chạp chuyển động, điều duy nhất cô có thể làm chính là chờ đợi.

Cũng không biết đã qua bao nhiêu lâu, hành lang bệnh viện yên tĩnh bỗng vang lên tiếng bước chân vội vàng, bạn chí cốt Tiểu Dương đang vội vã kéo chị Cố tới, “Tiểu Đình, thế nào rồi? Cô không sao chứ, sao Ba Ni lại đột nhiên đổ bệnh?”

Hai bóng dáng quen thuộc này xuất hiện khiến cho Diệp Gia Đình yên lòng hơn rất nhiều, “Tôi vẫn ổn, Ba Ni đang được phẫu thuật, không biết vì sao buổi tối lại đột nhiên đổ bệnh.”

Chị Cố ngồi xuống ôm bả vai cô để an ủi, “Đừng suy nghĩ nhiều quá, không nên sốt ruột, con trai của em họ chị cũng từng bị bệnh này, không có việc gì, sau này hồi phục rất tốt, không khác gì với những đứa trẻ bình thường, cái bệnh này cũng không rõ nguyên nhân, không phải để ý là có thể phòng ngừa, trẻ con mà, không thể không sinh bệnh, gấp trăm trở thì mới khôn lớn được.”

Diệp Gia Đình cảm kích, “Làm phiền mọi người rồi, tối khuya còn phải chạy tới.”

Thang máy leng keng chạy tới, lại có người đi ra, vài bước đã tới trước mặt Diệp Gia Đình, nóng nảy hỏi, “Diệp Gia Đình! Sao vậy, Ba Ni!!!”

Diệp Gia Đình đứng lên đón anh trai cô, “Viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis, đang mở ở bên trong!” Nhìn người luôn luôn điềm tĩnh bây giờ lại lộ ra vẻ lo lắng không yên, Diệp Gia Đình đột nhiên cảm thấy tràn đầy uất ức và cảm giác vô dụng, mới vừa rồi còn kiêu chể bản thân phải trấn định, không nên hoảng loạn mà bây giờ lại không thể dè nén được mà dâng trào cảm xúc, mang theo tiếng khóc nói, “Ba Ni, Ba Ni, con nói với em là nó đau lắm, em đau lòng muốn chết.”

Nhìn một chút, nhìn không được, lại còn ‘oa’ một tiếng khóc lớn, “Làm em sợ muốn chết!”

Nước mắt vừa mới rơi xuống, cả người đã bị kéo vào một khuôn ngực ấm áp, rõ ràng là không quá thân thiết, nhưng lại có bàn tay vô cùng quen thuộc đang vỗ nhẹ nhẹ đằng sau lưng cô, “Không sao, không cần sốt sắng, làm phẫu thuật là được rồi., yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu.”

Tiểu Dương và chị Cố đứng một bên nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tiểu Dương phản ứng kịp, chọc chọc chị Cố đang vô cùng hoang mang, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Đình đang ôm người nào thế? Sao em thấy giống ông chủ lớn quá vậy, hình như giống nhau như đúc?”

Chị Cố nhìn chằm chằm Diệp Thừa Trạch đang tỉ mỉ an ủi Diệp Gia Đình, cuối cùng xác định “Không phải giống đâu, Tiểu Dương, đây chính là ông chủ lớn mà!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Diệp Gia Đình lấy áo của anh trai Diệp Thừa Trạch làm thành khăn lau nước mắt, nước mắt còn chưa lau xong, bên kia ca phẫu thuật cũng đã kết thúc, bác sĩ tới nói một chút tình huống cùng người nhà bệnh nhân.

Bác sĩ là một người phụ nữ trung niên, nhìn Diệp Gia Đình khóc bù lu bù loa, liền quay sang nói với Diệp Thừa Trạch, "Anh là ba đứa nhỏ phải không? Ca phẫu thuật rất thuận lợi, một lát chúng tôi sẽ đưa bé chuyển sang phòng theo dõi, không có vấn đề nữa, nên ở lại viện mấy ngày, đợi đến vết thương khép lại là có thể xuất viện."

Diệp Thừa Trạch, "Tôi không phải ba bé, là cậu của bé."

Thấy bác sĩ tới đây liền cùng nhau đi lên phía trước, muốn nghe một chút xem Diệp Ba Ni thế nào, lại cố ý cùng ông chủ giữ vững khoảng cách. Sau khi Tiểu Dương và chị Cố nghe những lời này liền liếc nhau một cái, không khỏi đều muốn: Cậu? Oh, Tiểu Đình cũng không phải là cũng họ Diệp sao? So với ông chủ lớn cùng một tính tình, nhưng mà bọn họ tại sao lại có thể là anh em ! ! Vậy.... nghĩ làm sao cũng không có khả năng !

Chỉ là hai người bọn họ không thể tin cũng không cách nào, Diệp Thừa Trạch đã nhanh chóng nhận đứa bé, lấy thân phận là người thân đi về phía bác sĩ hỏi rõ ràng tình hình, lại muốn sắp xếp một gian phòng bệnh VIP, đang khi nói chuyện trợ lý của anh, Mã An Định cũng thờ hồng học chạy tới. Mới vừa rồi anh ta bị Diệp Thừa Trạch trên đường đến gọi điện thoại tới, nói có chuyện hết sức khẩn cấp, muốn anh ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện. Mã An Định không hiểu, bỏ lại cuộc hẹn với bạn gái, chạy như bay tới, sau đó lập tức bị phái đi làm các loại thủ tục.

Mã An Định lĩnh mệnh đi, bởi vì không nghe thấy đoạn kia, cho nên so với Tiểu Dương và chị Cố thì đầu còn đầy dấu chấm hỏi.

Lúc này, Diệp Thừa Trạch mới chú ý tới Tiểu Dương cùng chị Cố, "Hai người là ——?"

Hai người này cũng không trông cậy vào việc ông chủ lớn có thể nhận ra mình, vội vàng tự mình giải thích, "Chúng tôi là đồng nghiệp của Tiểu Đình ở tổ diễn viên, bình thường quan hệ không tệ, nghe nói con cô ấy bị bệnh liền chạy tới giúp một tay."

Diệp Thừa Trạch vừa nghe là cấp dưới của công ty, dứt khoát sắp xếp nhiệm vụ cho các cô, "Như vậy đi, vậy làm phiền hai người trong khoảng thời gian này mỗi ngày tới bệnh viện giúp em gái tôi coi chừng đứa bé một chút, tổ diễn viên bên kia tôi sẽ thông báo."

Diệp Gia Đình thật xin lỗi, "Không cần, tự em có thể làm."

Diệp Thừa Trạch kiên trì, "Bác sĩ nói Ba Ni ít nhất phải ở lại bệnh viện một tuần, nhiều người quen trong phòng bệnh không khí sẽ khá hơn một chút, bên cạnh có bác sĩ cùng y tá chuyên nghiệp, hướng chỉ Ba Ni vẫn là cần nghỉ ngơi nhiều, họ không cần đợi cả ngày, chỉ cần mỗi ngày tới một chút là được rồi."

Diệp Gia Đình vừa nghe lý do này liền không từ chối nữa, Tiểu Dương và chị Cố cũng rất vui lòng. Thứ nhất họ cùng Diệp Gia Đình quan hệ tốt nên tự nhiên sẽ đồng ý giúp đỡ, thứ hai ra ngoài làm việc còn có tiền phụ cấp, nói cách khác mấy ngày nay họ chẳng những không cần xin nghỉ làm bị tổn thất tiền lương, còn có thể có thêm một khoảng nữa, cứ sao mà không chịu làm.

Hạ Vũ mang đứa cháu Tiểu Kỳ đến khoa nhi đi làm trị liệu, gần đây Tiểu Kỳ phát bệnh suyễn, rất bất ngờ ở nơi đây lại gặp được Diệp Gia Đình, sững sờ

một chút, trực giác hỏi, "Em tới đây tìm anh sao? Thế sao không gọi điện thoại báo trước?"

Chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng người Diệp Gia Đình cứ như trải qua một tuần, chỉ là coi như về mặt tinh thần, Diệp Ba Ni phẫu thuật thuận lợi, khôi phục sức khỏe không tệ. Ngày ngày cô ở trong bệnh viện chăm sóc, hết sức quan tâm, ăn không ngon không ngủ ngon, chỉ là nhìn con trai mỗi ngày tốt lên, tâm tình của cô cuối cùng cũng tốt theo đôi chút.

Tay trái giờ lên một số hộp lớn giữ nhiệt, tay phải giờ lên vén một lọn tóc ra phía sau tai, nhìn Hạ Vũ gật đầu một cái, "Tôi không phải tới tìm anh, con tôi ngã bệnh, mấy ngày nay nằm ở bệnh viện này."

Hạ Vũ giật mình, "Ba Ni ngã bệnh? Chuyện khi nào? Sao em không đến nói với anh một tiếng, anh có thể nói với trưởng khoa, để cho anh ta chăm sóc hai người nhiều chút."

Diệp Gia Đình cười cười, lúc xảy ra chuyện căn bản là không còn đề ý tới việc tìm người quen chăm sóc, nhưng bây giờ không phải là chuyện thiết yếu, "Mấy ngày trước xảy ra chuyện, bị viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis, buổi tối đưa tới làm giải phẫu, đã vào thời kỳ dưỡng bệnh, lại qua hai ngày nữa là có thể xuất viện."

Hạ Vũ nghĩ đến cậu bé bên ngoài thật biết điều, nhưng chỉ cần Diệp Gia Đình quay người lại sẽ không biến sắc cùng mình giành đồ ăn ngon, còn có thể thường nghĩ ra chút vấn đề cô quai, mặt không thay đổi tới làm khó mình. Hình ảnh gương mặt cậu co quắp vì bị bệnh không biết thể nào anh lại thấy lo lắng, "Vậy anh cùng đi với em đến thăm bé."

Nói qua liền muốn bảo y tá đưa Tiểu Kỳ đi làm trị liệu.

Mặc dù dáng dấp của Tiểu Kỳ mập mạp lại thích khóc, nhưng rất thông minh, trí nhớ rất tốt, vẫn nhận ra Diệp Gia Đình là mẹ của cậu nhóc lần trước đánh nhau với bé, vươn tay kéo vạt áo Hạ Vũ "Chú, đây là mẹ đưa bé hung dữ đó đây."

Hạ Vũ xoa xoa tóc cậu, "Đừng kêu người ta là đứa trẻ hung dữ, bạn ấy tên là Diệp Ba Ni, con gọi là Ba Ni cũng được. Bạn ấy ngã bệnh, đang nằm ở bệnh viện, chú đi thăm bạn ấy một chút, con đi làm trị liệu đi, sau đó dì Mạc sẽ đến đón con."

Tiểu Kỳ yêu cầu, "Con cũng muốn đi xem."

Hạ Vũ, "Con đi làm gì? Lại không phải đi chơi!"

Tiểu Kỳ rất khờ dại trả lời, "Ông nội nói con không thể bị người khác đánh một lần liền bị dọa sợ, càng không thể tố cáo cùng mẹ người ta, lần sau gặp được người bạn nhỏ đã đánh nhau đó phải dũng cảm đi tới chủ động làm quen với bạn ấy, để bạn ấy chơi với mình, nghe mình, đó mới coi là có bản lĩnh. Thực là bất đắc dĩ khi đánh nhau cùng bạn ấy một lần, không cần sợ, con so với bạn ấy, chỉ cần đề bạn ấy xuống phía dưới là được rồi."

Hạ Vũ bật cười, "Ông nội con ở đây là dạy lộn xộn cái gì. Hiện tại con và Ba Ni ai cũng không được đánh nhau, con đang bệnh, bạn ấy cũng còn rất yếu, bạn ấy mới vừa làm giải phẫu." Dừng một lúc rồi nói, "Chẳng qua chú nhớ Ba Ni cũng muốn tìm con chơi, con thật muốn đi nhìn bạn ấy chú sẽ chờ con một lát, làm xong trị liệu sẽ dẫn con đi cùng."

Tiểu Kỳ vừa nghe đứa bé kia mới vừa làm giải phẫu không thể đánh nhau, nhất thời cảm thấy an toàn không ít, gật đầu một cái, "Con muốn đi."

Hạ Vũ liền hỏi Diệp Gia Đình, "Nếu được tôi sẽ chờ Tiểu Kỳ cùng đi thăm Ba Ni, có thằng bé đến chơi một lát, trong phòng bệnh của bé còn có thể náo nhiệt thêm."

Diệp Gia Đình đối với mẹ Tiểu Mập Mạp không mấy hài lòng, nhưng mà đối với Tiểu Mập Mạp không có ý kiến, nhìn bé nói chuyện rất ngây thơ, nhớ tới Diệp Ba Ni cũng đứng là nhiều lần nói muốn tìm cậu, liền gật đầu đồng ý, "Được, Ba Ni ở khoa nhi phòng bệnh VIP, 103."

Diệp Gia Đình là nhìn Diệp Ba Ni gần đây tham đồ ăn, nhưng mà đối với thức ăn bệnh viện không thích hợp, cho nên mua đồ về nhà nấu cháo cho bé ăn. Vì an toàn nên muốn cho bác sĩ hoặc là y tá xem trước một chút, cháo này cho bệnh nhân ăn có vấn đề hay không, vì vậy tự động đi tìm người hỏi kỹ, được cho biết không có vấn đề sau mới yên tâm lớn mật mang cho Diệp Ba Ni ăn.

Diệp Ba Ni đang ngủ, Diệp Gia Đình cũng không đánh thức bé, đợi đến lúc bé tỉnh ngủ, dùng khăn lông nóng lau tay lau mặt một chút, mới đem hộp giữ nhiệt đựng cháo bùng ra, "Ba Ni, mẹ nấu cháo cho con, bây giờ con chịu khó ăn chút có được hay không?"

Diệp Ba Ni lập tức gật đầu.

Diệp Gia Đình sợ bé ngán, cho nên làm ba loại khẩu vị cháo: cháo trắng nấu nhừ, cháo trứng và cháo cá, dùng một tầng ba hộp giữ nhiệt lớn, lúc này vẫn còn đang bốc hơi nóng, vừa đúng lúc có thể ăn.

Mới vừa dựng giường dựng đệm bàn ăn nhỏ cho Diệp Ba Ni lên, Hạ Vũ liền mang theo Hạ Tiểu Kỳ tới, sau lưng hai chú cháu còn đi theo một dì hơn 50 tuổi, bà có sắc mặt hiền hòa.

Tiểu Kỳ chạy đến trước giường, thật tò mò nhìn Diệp Ba Ni đang cầm cái muỗng chuẩn bị ăn cháo, "Bạn làm gì thế?"

Diệp Ba Ni bình tĩnh liếc bạn một cái, "Ăn cơm."

"Bạn bị bệnh?"

"Ừ."

"Vậy đừng đánh nhau, cùng chơi với mình thôi."

"Ừ."

Tiểu Kỳ không ngờ theo bé nghĩ là nhiệm vụ nặng nề lại đơn giản như thế liền hoàn thành, có chút sững sờ, ngây ngốc quay đầu lại nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ đang giới thiệu với bọn họ bà di đằng sau, "Đây là di Mạc, lúc tôi còn nhỏ di đã chăm sóc chúng tôi, hiện tại chủ yếu chăm sóc Tiểu Kỳ."

Diệp Gia Đình khách khí chào hỏi, quay đầu lại nhìn chằm chằm Diệp Ba Ni và Tiểu Kỳ, sợ hai đứa nhỏ sẽ lộn xộn.

Trước khi đến Hạ Vũ dặn dò cháu mình, cho nên Tiểu Kỳ nổi lên nửa ngày hoàn thành nhiệm vụ liền lui trở về bên cạnh Hạ Vũ, chỉ là mắt vẫn còn nhìn chằm chằm Diệp Ba Ni đang ăn cháo.

Diệp Gia Đình múc ra mỗi loại cháo một chút đặt trước mặt Diệp Ba Ni, nói cho bé biết, "Ba Ni, con có thể ăn cháo trắng là món chính, cháo cá cùng cháo rau củ là món ăn, như vậy thì sẽ không quá ngán, có mùi vị, con ăn được."

Chỉ cần thức ăn vừa miệng, bất cứ lúc nào Diệp Ba Ni ăn cơm đều không cần nhiều người quan tâm, mấy dạng cháo này trước kia Diệp Gia Đình đều đã làm tất cả cho bé, cho nên không phải băn khoăn, cảm thấy nhỏ mọn một muống cháo trắng, một muống cháo trứng rau củ rồi một muống cháo cá; Sau đó vừa một muống cháo trắng, một muống cháo trứng rau củ tiếp theo là một muống cháo cá, thứ tự không mấy may mắn, ăn có bài có bản.

Di Mạc vào cửa thấy đứa nhỏ xinh xắn không nói nhiều lời ngồi ở trên giường giờ cái muống đang chuẩn bị ăn cơm đã cảm thấy thật đáng yêu, chờ thấy rõ tướng ăn của bé nhất thời bật cười, "Tiểu Vũ, đứa nhỏ này so với con khi còn bé ăn cơm có thói quen rất giống, đều là như vậy rất có thứ tự, chưa bao giờ sai."

Hạ Vũ mỉm cười nhìn Diệp Ba Ni, "Đúng vậy, thằng bé và con khẩu vị cũng không sai biệt lắm, con thích ăn đồ nào bé cũng đều thích ăn."

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Thời điểm Hạ Vũ nói này câu này nghĩ tới là Diệp Gia Đình có tài nấu nướng đều là vì bé mà học, khó trách Diệp Ba Ni vừa đúng cũng thích loại này khẩu vị. Trong lòng khó tránh khỏi có chút tự đắc, tự nhiên vì vậy nhìn Diệp Gia Đình một cái, chỉ thấy bộ dáng dịu dàng thỏa mãn của cô đang nhìn con trai ăn cơm, giống như là nhìn cái gì lôi cuốn vào cảnh đẹp ngoạn mục, mắt cũng không chớp một cái. Mặc dù bề ngoài có chút vô cùng tùy ý, sơ mi kẻ ô đơn giản, quần jean bó sát người, tóc tùy tiện buộc lên, còn có một vài sợi rũ xuống gương mặt bên cạnh, nhưng bởi vì vẻ mặt xinh đẹp dịu dàng cho nên nhìn hết sức thoải mái.

Di Mạc nghe lời này cũng là giật mình, vừa rồi bà chỉ thuận miệng hỏi một cái Hạ Vũ muốn mang Tiểu Kỳ đi xem đứa trẻ nhà ai, Hạ Vũ nói chính là đứa bé lần trước ở bệnh viện cùng Tiểu Kỳ đánh nhau, mẹ của bé là một diễn viên nhỏ.

Di Mạc cho là cũng bởi vì bọn nhỏ đánh qua một trận hai bên mới biết, lúc này lại cảm giác rất không thích hợp, đầu tiên Hạ Vũ đối với Diệp Gia Đình này rất quen thuộc, đáng vẻ cũng không giống như là chỉ gặp qua một hai lần, trở lại Hạ Vũ đối với Diệp Ba Ni cũng rất quen thuộc, khẩu vị người ta như thế nào cũng rõ ràng, đây thật là nghi điểm nặng nề nha!

Lại đi nhìn kỹ Diệp Ba Ni một lúc, trong lòng càng thêm nghi ngờ, chỉ chớp lát sau liền phát giác, đứa nhỏ này chẳng những đáng vẻ ăn cơm rất giống Hạ Vũ khi còn bé thật ra thì đáng vẻ cũng có giống một chút xíu, chỉ là Diệp Ba Ni lại giống mẹ của bé, còn vô cùng xinh đẹp, cho nên người khác bình thường không chú ý tới trên mặt hẳn cùng Hạ Vũ có một vài chỗ tương tự.

Diệp Ba Ni chợt dừng lại, "Mẹ, ngứa!" Nói qua quay lưng lại hướng về phía Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình biết mấy ngày nay cậu nằm cả người khó chịu, thường là cái này không thoải mái muốn mình xoa xoa, liền kéo quần áo bệnh viện rộng thùng thình của Diệp Ba Ni xuống một chút. Tay nhỏ trắng nõn mịn màng, thật giống như đậu hũ non nhỏ, để sau lưng đeo nhẹ nhàng gãi gãi, "Nơi nào ngứa? Nơi này sao?"

"Phía dưới."

Nhiệt độ trong phòng thích hợp, Diệp Gia Đình kéo quần áo xuống chút nữa kéo một chút nữa, vuốt ve như mèo con nhẹ nhàng sờ sờ, "Lần này được chưa?"

"Dạ."

Di Mạc xoa xoa mắt, trước khi Diệp Gia Đình kéo quần áo của con trai trở về trước lại dùng sức liếc mắt nhìn, xác định rất rõ ràng ở sau lưng Diệp Ba Ni, vị trí đến gần phía bên phải xương bả vai nơi ấy thấy một nốt ruồi màu đỏ.... trên người Hạ Vũ cũng có một nốt ruồi có chiều dài giống nhau ở vị trí kia, bà tấm cho Hạ Vũ khi còn bé khi cũng nhìn qua không ít lần!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Phòng bệnh của Diệp Ba Ni rất lớn, có màu xanh da trời, trần nhà còn vẽ một bức tranh có sân cỏ, cây nhỏ, chú thỏ hái nấm vô cùng hoạt bát. Trên bề cửa sổ là một hàng những chậu cảnh màu hình tròn, bên trong trồng những cây nhỏ màu xanh, bên tường để một cái giá đựng khung ảnh, cả phòng bệnh đều toát ra vẻ ấm áp lại thú vị dạt dào, không hề có cảm giác đang ở trong bệnh viện.

Diệp Ba Ni làm như không thấy ánh mắt của mọi người đang nhìn mình chăm chăm, cái mặt than nhỏ cứ thế ăn hết ba chén cháo, sau đó ngoan ngoãn ngẩng mặt lên cho mẹ lau miệng. Sau khi ăn no chột ngẩng đầu lên hỏi Hạ Vũ, “Viêm ruột thừa cấp - Acute appendicitis là gì?”

Hạ Vũ sững sờ một chút rồi lại suy nghĩ trả lời, “Viêm ruột thừa là một loại viêm, sẽ làm cho ruột thừa của con bị nhiễm trùng, bộc phát cấp tính sẽ bị đau bụng gay gắt, cần phải lập tức tới bệnh viện để khám.”

Diệp Ba Ni ra vẻ người lớn chỉ trích, “Không đúng,” sau đó lại giống như học thuộc lòng, dùng cái giọng trẻ con non nớt để nói cho anh biết, “Viêm ruột thừa là một loại đau bụng cấp, không rõ nguyên nhân, thường thấy ở trẻ con 5 tuổi trở lên, tỷ lệ phát bệnh ở người lớn thấp hơn, nhưng bệnh tình sẽ nghiêm trọng hơn, còn dễ bị viêm màng bụng và thủng ruột thừa, cho nên nhất định phải chú trọng!” Sau khi nói xong còn mở đôi mắt to đen nhánh lạnh lợi nhìn anh, giống như có thể đọc từ ánh mắt đó một chút cảm giác thắng lợi.

Hạ Vũ há hốc mồm cứng lưỡi, “A... đúng là con giải thích chuyên nghiệp hơn chú một chút, nhưng mà cũng không thể nói là chú nói sai được.”

Diệp Gia Đình buồn cười quay đầu sang chỗ khác, hai ngày nay cả bác sĩ và y tá đều tới phòng bệnh để kiên nhẫn giảng giải tới mấy lần về viêm ruột thừa đến rốt cuộc là như thế nào, lần nào Diệp Ba Ni cũng đều nghiêm túc nghe, đi qua còn có thể hỏi lần nữa, Diệp Gia Đình cho là thằng bé muốn biết về bệnh tình của chính mình nên mới không ngừng hỏi lại, hóa ra lại là chuẩn bị cho Hạ Vũ. Quả là làm khó cho thằng bé đã sinh bệnh còn có tinh thần quan tâm tới chuyện này, kiên cường gánh một trách nhiệm lớn như vậy, có khi chính thằng bé cũng không rõ rốt cuộc là chuyện này có ý nghĩa gì.

Hạ Vũ bước tới trước, đi tới bên giường khom lưng nhẹ nhàng bẹo bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ba Ni, con đã bị bệnh đến như vậy còn không quên tùy thời tùy chỗ làm khó chú! Không phải lần trước chúng ta chỉ tranh nhau một miếng củ sen thôi sao, sau đó chú đã nhường cho con còn gì, sao con vẫn còn mang thù như thế chứ?”

Diệp Ba Ni không hề đổi sắc mà ngửa về đằng sau, tựa vào mẹ đang nghỉ ngơi ở trên giường, không để ý tới Hạ Vũ nữa, Diệp Gia Đình đệm thêm ở trong lòng, “Hừ, dù sao con vẫn thua!”

Hạ Tiểu Kỳ dùng ánh mắt vô cùng sùng bái để nhìn Diệp Ba Ni. Ở nhà, Hạ Vũ rất có uy. Trong nhà, thằng bé không sợ ba không sợ mẹ, ngay cả ông nội cũng không sợ, chỉ sợ chú của mình, không ngờ trên đời này còn có người dám làm khó chú của mình, thật là quá lợi hại!

Thăm hỏi Diệp Ba Ni một lúc thì Hạ Vũ phải đưa cháu trai về nhà, trên đường đi Mạc thử thăm dò, “Tiểu Vũ, cậu với tiểu thư Diệp và con trai của cô ấy rất quen thuộc sao? tiểu thư Diệp và cậu có quan hệ thế nào? Không phải gần đây cậu đang qua lại với tiểu thư Hoàng Tur Nhã của nhà họ Hoàng sao?”

Trên mặt Hạ Vũ mang theo nét cười, còn đang mãi suy nghĩ thẳng nhóc Diệp Ba Ni này thật là thú vị.

Người đàn ông 30 tuổi như anh, bình thường cũng không có hứng thú gì với trẻ con, ngay cả đối với cháu trai Tiểu Kỳ của mình cũng chỉ kiên nhẫn một chút. Lần này có thể cảm thấy yêu thích Diệp Ba Ni quả thật là không dễ dàng, nghĩ lại, đại khái là bởi vì Diệp Ba Ni chính là con trai của Diệp Gia Đình, sau khi anh biết được Diệp Gia Đình đã yên lặng làm cho anh nhiều thứ như vậy thì cảm giác ghét bỏ đối với Diệp Gia Đình dần dần biến mất, cảm thấy cô thuận mắt hơn, cho nên cũng có hảo cảm hơn đối với con trai của người mình thấy thuận mắt.

Di Mạc chờ mãi không thấy Hạ Vũ trả lời cũng có chút không vui, vỗ vỗ cánh tay của anh, “Tiểu Vũ, cậu bây giờ đã trưởng thành rồi, đã xa cách với đi luôn rồi, đi hỏi cậu cũng thêm trả lời!”

“Không có, vừa rồi con nghĩ tới một chút chuyện khác.” Thái độ của Hạ Vũ rất là không để ý tới chuyện Hoàng Tur Nhã, “Di à, tin tức của di thật là nhanh nhạy, ngay cả Hoàng Tur Nhã cũng biết. Còn không phải là tại bà nội sao, lúc nào cũng nói là cái cô Hoàng Tur Nhã đó không tệ, nhất định muốn con tiếp xúc một chút, tới lui một thời gian, nếu như sau khi quen biết mà còn không thích thì bà cũng không ép buộc nữa, nhưng nếu như chưa thử đã vội cự tuyệt cô gái mà bà giới thiệu thì bà sẽ tức giận! Con đúng là chẳng còn cách nào khác, đành phải hẹn Hoàng Tur Nhã đi chơi hai lần. Con chẳng có hứng thú gì với cô ấy cả, chủ yếu là muốn đối phó với bà nội thôi.”

Nói xong mới nhớ tới bên cạnh còn có một cái tai nhỏ, lại gõ đầu Hạ Tiểu Kỳ một cái, dặn dò, “Lát nữa trở về không được nói lung tung với bà nội đấy.”

Hạ Tiểu Kỳ che đầu, rất muốn học theo thái độ vừa nãy Diệp Ba Ni đối phó với Hạ Vũ, giống như không nghe thấy cũng không để ý tới anh, đáng tiếc là không dám, không thể làm gì khác hơn đành phải buồn bực vâng một tiếng.

Vào lúc này thì di Mạc cũng chẳng có hứng thú mấy đối với Hoàng Tur Nhã, bà vội vã muốn biết quan hệ của Diệp Gia Đình và Hạ Vũ, vì sao con trai đã lớn như vậy rồi mà Hạ Vũ cũng không hề lộ ra một chút ý tứ gì.

“Vậy cậu và tiểu thư Diệp thì sao? Hiện tại tính là quan hệ gì?”

Hạ Vũ quan sát bà, “Quan hệ gì là sao? Chẳng có quan hệ gì. Di à, lòng hiếu kỳ của di cũng quá mạnh rồi.”

Di Mạc bấu môi, cho là Hạ Vũ không muốn bị mình tra hỏi.

Thầm nghĩ chẳng lẽ cậu ấy ghét bỏ thân phận của tiểu thư Diệp không thể lên được bàn tiệc, cho nên chỉ muốn lặng lẽ nuôi dưỡng cô ấy ở bên ngoài, không muốn để cho người khác biết về quan hệ của bọn họ.

Vừa nghĩ như thế, di Mạc có chút bất bình thay cho bạn nhỏ Diệp Ba Ni đáng yêu vừa mới gặp.

Âm thầm oán giận, Hạ Vũ từ nhỏ tới lớn, rõ ràng là rất thông minh hiểu chuyện, vì sao lại làm xằng làm bậy đối với chính con trai của mình như vậy, cứ như vậy mà tùy tiện nuôi dưỡng con trai cùng với mẹ nó ở bên ngoài!!!

Cũng không nghĩ ra được, người phụ nữ chịu làm tình nhân của người khác có thể nuôi dưỡng trẻ nhỏ như thế nào đây?

Hạ Vũ đưa bọn họ về nhà, đêm đó liền ở lại nhà của ông nội, chưa trở về nhà của chính anh, di Mạc bắt được cơ hội, sau bữa cơm chiều đã tới gõ cửa phòng Hạ Vũ, “Tiểu Vũ, cậu đừng chê tôi nhiều lời, tôi nghĩ tới nghĩ lui, càng cảm thấy cậu làm chuyện này là không đúng, cho nên nhất định phải tới nói chuyện với cậu!”

Hạ Vũ mở cửa cho di vào, “Di, di phải nói với tôi chuyện gì?”

Di Mạc nặng nề, “Tiểu Vũ, tôi lớn tuổi rồi, không hiểu rõ suy nghĩ của mấy người trẻ tuổi các cậu, có thể cậu sẽ cảm thấy mấy lời tôi nói ra quá cổ hủ, nhưng chuyện ngày hôm nay cho dù cậu có cảm thấy tôi phiền phức thì tôi cũng nhất định phải khuyên nhủ cậu!”

Hạ Vũ đang bận, kể từ khi tiếp quản bệnh viện thì luôn có một đồng công việc, anh sẽ phải cùng lúc quản lý bệnh viện và công ty đầu tư của mình, rất nhiều chuyện không kịp tới công ty giải quyết đành phải để cho thư ký thu xếp thật tốt rồi email lại cho anh, anh sẽ phê duyệt qua email rồi gửi bản sao tới tất cả các bộ phận liên quan.

Nhưng mà di Mạc đã làm cho nhà Hạ Vũ mấy chục năm, chẳng khác nào người nhà của anh, nói chuyện trịnh trọng như vậy, cho dù có bận rộn nữa thì Hạ Vũ cũng phải chăm chú lắng nghe một chút, “Di à, di nói đi.”

Di Mạc tận tình khuyên nhủ, “Tiểu Vũ, những chuyện khác tôi sẽ không quản, cậu và vị tiểu thư Diệp kia thích làm gì thì là chuyện riêng của hai người, nhưng mà đứa trẻ thì tuyệt đối không thể nuôi ở bên ngoài! Nên suy tính cho tương lai của nó nữa! Tiểu Vũ, cậu đừng sợ phiền toái hay là do không lay chuyển được tiểu thư Diệp mà nuôi thẳng bé ở bên ngoài, Ba Ni là con cháu nhà họ Hạ, giống như Tiểu Kỳ vậy, chỉ cần cậu mang thẳng bé trở về, ông bà chủ nhất định sẽ nhận mà! Nuôi ở trong nhà giáo dục mới tốt, từ nhỏ đã sớm quen với hoàn cảnh, kết giao bạn bè cũng rất khác nhau, tốt hơn rất nhiều so với lúc ở bên cạnh tiểu thư Diệp!”

Ông bà chủ trong miệng bà chính là ông bà của Hạ Vũ, thân thể của cha Hạ Vũ không được khỏe, hàng năm đều cùng với mẹ anh điều dưỡng ở phía Nam, mọi chuyện trong nhà họ Hạ bây giờ đều do ông cụ Hạ định đoạt.

Hạ Vũ rùng mình, sắc mặt nghiêm túc, lẳng lặng nhìn chằm chằm di Mạc.

Di Mạc lại dốc lòng khuyên bảo, “Nếu cậu không muốn nói chuyện với ông bà chủ, vậy thì tôi nói thay cậu. Yên tâm, Ba Ni đáng yêu như vậy, cùng lắm thì lúc mới đầu bọn họ sẽ tức giận một chút, sau này gặp mặt chính là vui vẻ còn không kịp! Chính cậu có khi không nhận ra, tôi chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra, Ba Ni cực kỳ giống với cậu lúc còn nhỏ, nhất định ông cụ sẽ yêu thích.”

Trong lòng Hạ Vũ ầm ầm sục, di Mạc dám nói Diệp Ba Ni là con của anh! Lại còn rất giống anh lúc còn bé! Lời này nếu là người khác nói, nhất định anh sẽ không để ý, nhưng mà lời từ miệng di Mạc thì khác, di Mạc vẫn chăm sóc anh từ nhỏ tới lớn, rất nhiều thói quen nhỏ ngay cả anh cũng không để ý, nhưng di Mạc đều nắm rõ hết thảy.

Hạ Vũ là người cực kỳ thận trọng, càng khiếp sợ thì càng duy trì sự bình thản, không hề biến sắc.

Mặc dù trong lòng đã ầm ầm sóng to gió lớn, nhưng ngoài mặt vẫn không đổi sắc, chỉ có ánh mắt là trở nên u ám một chút, nói với di Mạc: “Di à, đáng về của Ba Ni cũng không giống con lắm, sao di lại xác định nó là con của con?”

Di Mạc rất từ ái trừng anh, “Chuyện như vậy cậu và cô tiểu thư Diệp kia dùng để lừa người ngoài thì còn được, tôi chính là người theo cậu từ bé tới lớn, hồi nhỏ bộ dạng cậu như thế nào tôi rất rõ ràng, ngay cả tư thế cầm cái thìa của Ba Ni cũng rất giống cậu lúc còn bé, sao tôi có thể không nhìn ra? Còn có cả nốt ruồi đỏ trên lưng của nó nữa, lúc mẹ nó xoa ngửa cho nó tôi đã thấy rõ cả, cùng một vị trí với nốt ruồi trên lưng của cậu. Chính cậu còn nói khẩu vị của nó với cậu y như nhau, khẩu vị của cậu tôi còn lạ chắc? Đúng là xáo quyết mà! So với cậu chính là trò giỏi hơn thầy, lúc còn bé không có làm khó tôi và mẹ cậu, đến như vậy mà tôi còn không nhận ra thì quả là đã bị chứng mất trí nhớ của người già!”

Hạ Vũ, “Những chuyện này...” Mắt của di quá là đủ sắc, anh đã gặp Diệp Ba Ni nhiều lần như vậy rồi, sao lại chưa từng nhìn thấy nốt ruồi đỏ trên lưng Ba Ni? Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, cho dù có thật sự nhìn thấy thì nhất định cũng không để ý, sao có thể lập tức liên tưởng đến nốt ruồi trên lưng mình được, dù sao thì làm gì có ai ngày ngày đi soi gương xem nốt ruồi trên lưng mình nó là cái dạng gì.

Di Mạc nói chuyện không kiềm lại được, tiếp tục oán giận, “Cậu nói xem nếu như đem về một tiểu bảo bối như vậy thì ông bà chủ sao có thể không thích? Cậu thật đúng là, suy nghĩ kiểu gì thế! Con trai đã 4 tuổi rồi còn gạt người trong nhà! Sao lại cứ để thẳng bé ở bên ngoài như vậy! Còn cho nó mang họ Diệp của mẹ! Như vậy sao được! Nên đổi lại đi! Đổi là Hạ Ba Ni! Đổi tuổi cho thẳng bé lúc còn nhỏ thì tốt hơn, lớn lên sẽ quen biết nhiều người, nếu để cho thẳng bé phải đổi họ, bạn bè xung quanh nó sẽ nghĩ như thế nào! Cậu nên nghĩ cho con trẻ một chút mới phải!”

Hạ Vũ lại một lần nữa được nhắc nhở, “4 tuổi....”

Di Mặc vẫn tiếp tục, “Trước tiên cậu nên mang thằng bé về đây chơi vài lần, từ từ để cho nó có thói quen thân thiết với người nhà. Về phần mẹ nó thì, cũng có chút không tốt lắm, có lẽ có thể nói chuyện với ông cụ một chút, để cho tiểu thư Diệp tới thăm con trai một tuần hai lần, hoặc là để cho tiểu bảo bối Ba Ni thỉnh thoảng tới ở nhà cô ấy, ở khoảng một tuần, như vậy thì tốt cho cả hai mẹ con, cũng không biết bà nội cậu có đồng ý như vậy hay không.....”

Hạ Vũ không nghe được di thảo thảo bất tuyệt cái gì, trong đầu đều là bạn nhỏ Ba Ni mặt than, anh còn đang khiếp sợ đối với chuyện mình có thể đã có một cậu con trai 4 tuổi!

Diệp Gia Đình ngồi bên giường bệnh chơi cờ nhảy với con trai, vừa đánh cờ vừa an ủi, “Có phải Ba Ni ở trong bệnh viện rất buồn bực hay không, đừng vội, bác sĩ nói ngày mai sẽ tới kiểm tra, nếu như không có vấn đề gì thì ngày mai sẽ được ra viện.”

Diệp Ba Ni, “Vâng.”

Diệp Gia Đình ở chung với con trai đã sớm quen với mấy tiếng vâng của Diệp Ba Ni, cô chính là có bản lãnh nói mãi không ngừng, lại trấn an tiếp, “Mẹ cũng đã xin phép cho con nghỉ ở nhà trẻ rồi, lần trước cô giáo Triệu còn gọi điện hỏi thăm sức khỏe của con, còn kể là An Tư Ý cùng với Miêu Miêu đã liên tục hỏi cô ấy tại sao con không tới nhà trẻ, con xem bạn nào cũng nhớ tới con.”

Diệp Ba Ni, “Vâng.”

Diệp Gia Đình, “Mẹ nói với cô giáo Triệu là con sẽ xuất viện ngay, nhưng còn cần ở nhà nghỉ ngơi một thời gian nữa, để cô ấy nói lại với An Tư Ý và Miêu Miêu là nếu như nhớ con thì có thể tới nhà chúng ta chơi.”

Diệp Ba Ni, “Vâng.”

Diệp Gia Đình, “Mẹ đã bàn bạc với dì Chu Mai rồi, về sau đi ấy sẽ chỉ làm cho nhà mình thôi, như vậy thì trong nhà cũng có thêm người chăm sóc cho con cả ngày, mẹ cũng có thể yên tâm hơn nhiều.”

Diệp Ba Ni, “Vâng.” Chợt ngừng đầu, “Mẹ thua.”

Diệp Gia Đình đang mãi nói chuyện nên không tập trung chơi cờ, cúi xuống xem xét, quả nhiên là thua, nhưng mà thua còn mừng hơn cả thắng, cười híp mắt khen ngợi, “Ba Ni thật thông minh, tiến bộ hơn rất nhiều so với lần trước.”

Đang nói chuyện thì ngoài cửa vang lên mấy tiếng gõ, Hạ Vũ mang theo cháu trai Hạ Tiểu Kỳ tới gần, “Hôm nay Ba Ni như thế nào rồi?”

Diệp Gia Đình đứng lên, “Tốt hơn nhiều rồi, bác sĩ nói ngày mai thằng bé có thể ra viện, cảm ơn anh đã mang Tiểu Kỳ tới thăm nó.”

Hạ Vũ, “Vừa đúng lúc Tiểu Kỳ phải tới bệnh viện làm trị liệu, anh thuận tiện dẫn thằng bé tới chơi với Ba Ni một lát.”

Hạ Tiểu Kỳ sùng mặt tức giận, lúc cậu dẫn nó ra ngoài, rõ ràng còn nói là hôm nay rảnh rồi, muốn dẫn nó ra ngoài chơi, sao lại tới bệnh viện để chơi chứ!

Nhưng mà nó vẫn rất hứng thú đối với Diệp Ba Ni, chạy tới bên giường, không nói chuyện nhảm, “Cậu biết chơi cờ nhảy?”

Diệp Ba Ni nói với mẹ nó trước, “Uống nước.” Sau đó nói với Tiểu Kỳ, “Ừ, cậu có chơi không?”

Hạ Tiểu Kỳ thật vui mừng nằm sấp xuống, “Minh chơi.”

Hạ Vũ cúi xuống xách cháu trai lên, đặt lên trên giường, “Cháu ngồi lên rồi đánh cờ, nằm ra đấy còn ra cái gì.” Thuận tay cũng chỉnh lại tư thế của Diệp Ba Ni, bởi vì vết mổ trên người thằng bé vừa mới tốt lên, cho nên động tác rất nhẹ nhàng, “Ba Ni cũng đừng ngồi nghiêng, lát nữa sẽ không thoải mái.”

Thân thể nhỏ bé giống như có ma lực, sau khi tiếp xúc khiến cho lòng bàn tay tê dại, đáy lòng xẹt qua một hồi rung động khó tả. Thuận thế cúi đầu, liếc nhìn tấm lưng trắng nõn của Diệp Ba Ni từ cái cổ áo rộng thùng thình, quả nhiên có một nốt ruồi đỏ.

Diệp Gia Đình rót nước cho con trai, cũng rót cho vị khách nhỏ một ly nước trái cây rồi bùng tới, “Các con đừng chơi nữa, uống nước đã, uống xong rồi chơi tiếp.”

Diệp Ba Ni rất ngoan ngoãn bùng cái ly uống ừng ực ừng ực, Hạ Tiểu Kỳ mới từ bên ngoài vào trong viện, hơi nóng, cũng không khách khí, cầm ly nước trái cây lên uống một ngụm lớn.

Hạ Vũ xoa đầu Diệp Ba Ni, lại vuốt vuốt tóc nó vài lần, “Khá lắm, xem bộ dạng này rất có tinh thần.” Giơ tay lên lại thấy giữa ngón tay còn vương mấy sợi tóc nhỏ mềm mại, “Nhưng mà hình như rất dễ rụng tóc.”

Diệp Gia Đình hết sức đau lòng, “Đúng vậy, lúc bị ốm nặng một trận ai cũng đều như vậy cả, chờ khỏi hẳn rồi từ từ tắm gội thôi.”

Hạ Vũ, “Anh còn có chút việc cần phải làm, để Tiểu Kỳ ở chỗ này chơi một lát, anh chỉ đi nửa giờ thôi rồi sẽ quay lại đón nó, không sao chứ?”

Diệp Gia Đình hết sức hoan nghênh người bạn nhỏ này tới chơi với Diệp Ba Ni, “Đương nhiên là không thành vấn đề.”

Hạ Vũ xoay người đi ra ngoài, từ trong túi áo lấy ra một cái phong bì sạch sẽ, nhấc vài sợi tóc trong tay lên, cẩn thận để không đụng vào chân tóc, bỏ vào phong bì. Sau đó đi tìm chủ nhiệm Lâm - phụ trách khoa nhi, “Bệnh nhân phòng 301 là con trai của bạn tôi, anh tìm hồ sơ nhập viện của thằng bé cho tôi xem một chút.”

Chủ nhiệm Lâm cảm thấy đề nghị này của anh cực kỳ khó hiểu, muốn chiếu cố tới con trai của bạn thì cũng dễ lý giải, nhưng mà cần gì phải xem bệnh án, xem hồ sơ nhập viện làm gì? Phía trên không phải chỉ ghi mỗi tên họ đứa trẻ, ngày tháng năm sinh, địa chỉ và vài thông tin về cha mẹ hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Edit: Từ Linh

Beta: KẹoĐắng

Hạ Vũ muốn chính là ngày tháng Diệp Ba Ni ghi danh nhập viện, mặc dù gần đây lần Diệp Gia Đình ‘ám toán’ cuộc sống của anh đã qua thật lâu, nhưng Hạ Vũ nhớ lại rõ ràng là năm nào tháng nào, thậm chí ngay cả một ngày kia đều nhớ.

Hết cách rồi, chuyện lần đó quá mức khiến cho anh rất buồn bực, ấn tượng vô cùng sâu sắc, muốn quên cũng không quên được.

Thật ra thì Hạ Vũ vốn không tức giận như vậy, cái thế giới này là nam nữ ngang hàng, nhưng giữa nam nữ cũng có khác biệt rất lớn. Chuyện bị người khác chuốc thuốc mê như vậy nếu là đặt ở trên người con gái đó, thì chính là thâm thù đại hận, vô cùng nhục nhã, nghĩ không ra sẽ đi tự sát hoặc là giết người cũng có thể. Sẽ tìm mọi cách để quên đi, kiện người đó ra tòa để cho pháp luật chế tài.

Nhưng đặt ở trên thân đàn ông lại rất khó mà nói, đặc biệt là khi áp dụng phương pháp lúc đó là một người đẹp mê người, thật sự không phải chuyện gì thâm thù đại hận, nhiều nhất là không thích cô gái kia, một khi đã vậy phản ứng sẽ lạnh nhạt, cảnh cáo cô lần tới đừng nữa làm loạn là được.

Lần trước bị Diệp Gia Đình làm chuyện như vậy cho nên anh vô cùng tức giận, thiếu chút nữa còn tìm người trả thù.

Buổi sáng hôm đó, đôi mắt Diệp Gia Đình nhìn anh rồi lập tức không còn bộ dạng tình ý chân thành như trước kia nữa, mà là dùng thái độ “chơi gái” cùng giọng điệu lạnh tanh ném chông tiền cho anh, phê bình kỹ thuật của anh quá tệ, chỉ đáng được bấy nhiêu tiền thôi.

Lúc ấy, Hạ Vũ thiếu chút nữa ói ra một ngụm máu trên giường, mặc dù có thể nhịn không có tiến hành trả đũa chủ yếu là bởi vì nhà họ Diệp cũng không dễ trêu. Nếu anh tùy tiện làm chuyện mờ ám sợ rằng đối với Diệp Gia Đình không ảnh hưởng. Nếu là huyên não lớn, bị mọi người chú ý, nguyên nhân mọi chuyện sẽ bị lộ ra, anh sẽ bị xấu mặt. Cho nên không thể làm gì khác hơn là đời này duy nhất một lần im hơi lặng tiếng chuyện đó.

Hôm nay xem ra, khi đó Diệp Gia Đình có lẽ chỉ là không biết biểu đạt, cho nên mới biến khéo thành vụng. Yêu một người yêu tới mức anh ta không nhận đứa bé của anh ta cũng được, sau đó đem toàn bộ tâm huyết cũng trút xuống trên người đứa bé này. Người có mắt người đều nhìn ra được Diệp Gia Đình rất yêu Diệp Ba Ni, đây là dạng tình cảm gì không cần nói cũng biết!

Qua lần nhập viện này của Diệp Ba Ni, trong lòng Hạ Vũ đã có nghi ngờ, chỉ cần dùng nhất lý tính khoa học, công đoạn cuối cùng làm nghiệm chứng.

Tìm đến thư ký của mình, đem một túi giấy giao cho anh ta, "Đi tìm một bác sĩ có thể tin, dùng hai mẫu bên trong làm một giám định DNA."

Thư ký kỳ quái, "Tại sao chúng ta không làm ở bệnh viện của mình?" Nói xong cũng biết mình lảm mồm, "Thật xin lỗi."

Hạ Vũ, "Không có gì, tại nếu làm ở bệnh viện mình tôi sợ truyền đến tai ông nội, đây là....đây là một người bạn nhờ tôi giúp một tay giám định, chuyện chưa có xác định trước anh ấy không muốn để lộ ra ngoài, tôi sợ ông cụ biết sẽ hỏi."

Thư ký hiểu, "Anh yên tâm, tôi sẽ tìm một nơi ổn thỏa làm giám định."

Diệp Ba Ni bệnh, Diệp Gia Đình hơn nửa tháng không thể đi làm, đợi đến lúc con trai đã khôi phục không còn gì đáng ngại, cô có thể yên lòng làm thêm giờ. Chu Mai ở nhà trông Diệp Ba Ni nên khi đi làm trở lại đã đuổi kịp kết thúc phần hai của bộ phim “Đừng để yêu thương vụt khỏi tầm tay”.

Bởi vì sau khi phần một phát hành người xem phản ứng rất tốt, tỉ lệ người xem TV cực cao, cho nên lúc phần hai kết thúc công ty có công việc trọng điểm cũng không đặt phương diện tuyên truyền mở rộng, mà là làm một kết thúc phim hết sức long trọng. Chẳng những toàn thể thành viên đoàn làm phim tham gia, còn mời không ít công ty tài trợ suốt bộ phim. Bao trọn một tầng lớn nhất khách sạn Khải Thụy làm phòng tiệc, dạ tiệc làm theo phong cách tiệc đứng kiểu tây rất trắng lẹ. Dự ý hết sức rõ ràng, chính là muốn khao đoàn làm phim, đồng thời, khiến đạo diễn, sản xuất còn có nhân viên công ty khác thuận tiện cùng những người này kéo giao tình.

6:30, Diệp Gia Đình cùng Diệp Ba Ni ăn tối cùng nhau, bữa cơm tối vừa dinh dưỡng lại dễ tiêu hóa, 7h ăn mặc chuẩn bị cẩn thận ra cửa, nói với con trai, "Ba Ni ngoan ngoãn ở nhà chơi với dì Chu Mai, buổi tối mẹ có chuyện muốn đi ra ngoài."

Trên ghế sofa, Diệp Ba Ni ngẩng đầu lên, "Ba Ni cũng muốn đi."

Diệp Gia Đình giải thích, "Mẹ là bởi vì công việc, cho nên mới phải ra ngoài vào buổi tối. Đó là một bữa tiệc, con cũng đã ăn no, còn muốn đi làm gì?"

Diệp Ba Ni, "Mẹ cũng ăn no."

Vào lúc này, Diệp Gia Đình cũng không còn thời gian giải thích loại tiệc rượu này mục đích chủ yếu là giao tiếp với con trai, người tham gia bữa tiệc này cũng không phải là hưởng tới cái ăn, mà phải uống rượu, trước ăn no mới phải lựa chọn sáng suốt nhất. Huống chi coi như giải thích, Diệp Ba Ni cũng chưa chắc nghe xong đã hiểu được.

Kể từ sau khi bị bệnh Diệp Ba Ni đều không muốn tách ra với cô, cộng thêm gần đây có lẽ là buồn bực gay gắt, cho nên Diệp Gia Đình đi chỗ nào bé đều yêu cầu được đi theo.

Khi đó, Diệp Gia Đình thấy đôi mắt nhỏ của bé rất kiên định, mà thời gian cấp bách cùng áp lực của bé, than thở, "Được rồi, mẹ dẫn con đi. Chu Mai cũng cùng đi. Chờ đến nơi sẽ để cho dì Chu Mai mang theo con ở trong khách sạn khắp nơi vui đùa một chút, dì Cố nói đó là một khách sạn năm sao mới khai trương, hoàn cảnh đặc biệt tốt, hai người có thể đi dạo chung quanh coi như là đi tản bộ sau khi ăn xong. Con còn có thể ở đại sảnh ra quầy bar uống chút sữa nóng. Chỉ là nhất định phải nghe lời, không thể chạy loạn!"

Diệp Ba Ni gật đầu nhỏ một cái, "Dạ."

Sau khi đến khách sạn Khai Thụy, Diệp Gia Đình trước mang theo con trai nhìn chung quanh một chút, phát hiện chị Cố thật không có khoa trương. Khung cảnh nơi này quả thật không tệ, bên trong khách sạn hiện lên vòng tròn thiết kế, không gian bên trong là chọn nóc pha lê cao mười mét, trắng lẹ xen lẫn nét hiện đại. Quầy rượu, cà phê, mấy gian đàn xen hợp lý, chung quanh cũng ưu nhã an tĩnh, tiếng nhạc êm ái thoải mái. Còn có một vườn thực vật xanh kiểu không gian mở rất lớn, thực vật sinh trưởng lấy ánh sáng đến từ vị trí trên nóc thật cao của khách sạn. Chỗ này hẳn đủ để Diệp Ba Ni chơi nửa ngày rồi, Diệp Gia Đình còn cố ý mang dẫn theo bút cùng giấy, nếu cậu thích có thể cầm bút vẽ.

Lại cẩn thận dò Chu Mai, "Cô mang theo Ba Ni ở chỗ này chơi một lát, một hồi phải đi bar coffee cho bé uống ly sữa nóng..., đồng nghiệp của tôi, chị Cố, nói ở đây món điểm tâm ngọt không tệ, việt quất ăn rất ngon, cô cũng nên nếm thử một chút, lấy phiếu về tôi chi trả lại."

Hàng Năm Chu Mai ở các gia đình làm việc nhà, rất ít ra ngoài, được đưa đến nơi hoàn cảnh tốt vui chơi, vốn là rất vui mừng, vừa nghe còn có thể ăn món điểm tâm ngọt, thì càng đi thích, có chút ngượng ngùng, "Tôi không cần ăn."

Ở phương diện này, Diệp Gia Đình rất hào phóng, "Đừng khách khí, đi nếm thử một chút, có thể ở trong bar coffee ngồi lâu một lát, tôi thấy nơi đó có bàn tròn nhỏ cùng ghế sofa cũng thật thoải mái, để Ba Ni về chơi một lát, ở nhà bé cũng đã làm những chuyện này. Trong túi xách Ba Ni có bánh bích quy, lúc uống sữa tươi cho bé ăn hai cái, ngàn vạn đừng cho bé ăn những món khác nữa, tôi sẽ cố gắng xuống sớm một chút, nếu là thật sự không đi được thì gọi điện thoại cho cô, cô mang Ba Ni lên taxi đi về ngủ trước, không cần tự mình đi ra đến bên ngoài đường gọi, phục vụ ở cửa lớn có thể giúp đỡ gọi xe, có chuyện lập gì tức gọi điện thoại cho tôi."

Nói một hồi lớn, suy nghĩ một chút nữa không còn gì dặn dò rồi, Diệp Gia Đình mới lên lầu đi tham gia buổi tiệc kết thúc phim.

Trong phòng, bữa tiệc náo nhiệt cùng lầu dưới tạo thành đối lập rõ rệt, Diệp Gia Đình đi vào liền bị lão Hồ giữ lại, lập tức sai bước chào đón, lớn tiếng nói, "Aha! tiểu thư Diệp, đã lâu không gặp. Đến đây, đang tìm cô đây, uống chung một ly!"

Diệp Gia Đình cười một tiếng, sáng khoái đồng ý, "Được, tôi một ly ông hai ly."

Phía trước một mực cùng với lão Hồ nói chuyện, Tô Hữu San cùng Cổ An Kỳ cũng liền đi lại đây. Về ngoài Tô Hữu San thì cười nhưng trong lòng không cười, "Diệp Đình so với chúng ta đều có mặt mũi, chúng ta mới vừa rồi cũng đều cùng lão Hồ uống rượu rồi, chẳng ai nghĩ tới muốn người hai ly tôi một ly như vậy."

Cổ An Kỳ cùng Diệp Gia Đình coi như hợp, đối với việc lần trước Diệp Gia Đình giúp cô cản lão Hồ mời rượu cũng có cảm kích, vì vậy chỉ coi như không nghe thấy Tô Hữu San chua chát nói bóng nói gió, không đi đón lời của cô ta, chỉ lịch sự mỉm cười cùng Diệp Gia Đình, "Tiểu Đình, gần đây nhìn hơi gầy, trong nhà không sao chứ? Nếu là thân thể không tốt thì nên uống ít rượu một chút."

Lão Hồ khiển trách, "Không được, không được, tôi uống hai chén cô mới uống một chén, cái này không phải là khi dễ người khác sao?"

Công ty mời ông ta tự nhiên cũng mời Hạ Vũ, mặc dù Diệp Gia Đình đến nay cũng không có làm rõ ràng. Hạ Vũ cùng với ông ta, một người xuất thân từ nhà giàu mới nổi, một người là cơ nghiệp gia đình, chỉ là phần cuối của bộ phim hai người bọn họ đứng là đối tượng hợp tác, tài trợ lớn nhất.

Quả nhiên bên này lão Hồ kêu la, bên kia Hạ Vũ cũng nhanh chóng đi qua. Anh mặc tây trang màu sáng nhẹ nhàng, tóc đại khái cũng là mới sửa qua, kiểu tóc mới ngắn thời thượng, vuốt thẳng, nhìn hết sức có tinh thần, nhìn phương hướng là từ Khương Hạo cùng sản xuất Hoàng còn có công ty Lâm cùng mấy người bộ trưởng tụm lại một chỗ nói chuyện, trầm giọng, "Được rồi, lão Hồ, đừng ép người, người ta là phụ nữ, ông là đàn ông, còn đi ăn hiếp người ta."

Chỗ tốt của lão Hồ chính là không dễ bụng, là người hào phóng, bị nói hai câu cũng không coi là quan trọng, cười hắc hắc, "Chú em Hạ, hôm nay tiểu

thư Hoàng cũng ở đây, cậu không đành lòng đi cùng với cô ấy, lại chạy đến bên này với tiểu thư Diệp, còn lớn tiếng như thế! Tiểu thư Hoàng nếu là hiểu lầm cái gì, tôi không giúp cậu giải thích đâu."

Hạ Vũ theo bản năng mắt nhìn Diệp Gia Đình, phát hiện cô hình như là đối với quan hệ của anh cùng Hoàng Tư Nhã cảm thấy hứng thú, về mặt vô cùng hứng thú nhìn tới trước anh, cùng những người khác cùng nhau chờ xem anh sẽ trả lời thế nào, anh không khỏi vênh mặt lên, "Ai biết tiểu thư Hoàng là theo ai tới, dù sao không phải là của tôi, lão Hồ đừng nói lung tung, tiểu thư Hoàng không phải là bạn gái của tôi."

Một bên sắc mặt Tô Hữu San của có chút cứng ngắc, "Tiểu thư Hoàng là bạn thân của tôi, nghe nói tối nay chúng ta tiệc rượu rất náo nhiệt, mời người cũng nhiều, liền mới vừa được giải thưởng lớn nên mới tham gia, à, Lý Hạo Nhiên cũng sẽ tham gia."

Nói tới Hoàng Tư Nhã, Hoàng Tư Nhã liền giống như vô ý đi qua, dừng ở bên cạnh Tô Hữu San, "Hữu San, bạn ở đây? Minh tìm bạn nửa ngày." Lại hướng Hạ Vũ thân nhiên cười, "Lúc chiều đi tìm Hữu San nói chuyện phiếm, nghe cô ấy nói đến buổi tối có rất nhiều người náo nhiệt tụ hội, liền đi theo cùng tham gia náo nhiệt. Thì ra là anh cũng ở đây, không phải nói mấy ngày gần đây bạn rộn sao? Làm cho em ngay cả điện thoại cũng không dám điện thoại nhiều cho anh, sớm biết anh cũng tới, em cũng không làm phiền Hữu San, trực tiếp đi theo anh đến đây."

Hạ Vũ lo ngại mặt mũi, cũng không làm cô mất mặt mũi, nghiêm mặt nhàn nhạt mà nói ra, "Tôi tới nơi đây là có chút chuyện muốn bàn với Khương Đạo."

Hoàng Tư Nhã cười khan một tiếng, không biết tiếp lời anh thế nào. Trong lúc nhất thời có chút lúng túng, Hạ Vũ không hề để ý nhiều đến cô ta nữa, trực tiếp đứng bên cạnh ở Diệp Gia Đình, "Buổi tối cô tới nơi này, ai chăm sóc Ba Ni?"

Diệp Gia Đình không ngờ anh còn rất quan tâm Diệp Ba Ni, ngay trước mặt mọi người liền hỏi.

"Ba Ni——"

Đang muốn nói Ba Ni có người chăm sóc, chỉ chớp mắt chợt thấy không ít người đều nhìn về một phía, liền cũng nhìn theo, đồng loạt nhìn, nhất thời muốn đem câu hỏi của Hạ Vũ quên đi thì cô nhìn về phía sau ót của Hạ Vũ... chỉ tới kịp vội vã nói với mấy người họ một câu, "Thật xin lỗi, xin lỗi không tiếp chuyện được." Lập tức vội vã nhìn về phía Lý Hạo Nhiên trong tay đang ôm người bạn nhỏ nào đó.

Lý Hạo Nhiên không muốn bị mọi người dùng ánh mắt nghiêng ngả nhìn mình, ôm Diệp Ba Ni đi tới một góc, Diệp Gia Đình cũng nhanh chóng đi theo tới đây, "Ba Ni, làm sao con lại ở đây?"

Diệp Ba Ni vụng về ngồi lên khuỷu tay của Lý Hạo Nhiên, chớp mắt to nhìn Diệp Gia Đình một chút, "Tìm chú." Nói xong, mắt nhìn Lý Hạo Nhiên.

Lý Hạo Nhiên buồn cười, "Mới vừa rồi tôi đứng ở đó nói chuyện với người khác, đột nhiên cảm thấy có ai đó kéo ống quần tôi, vẫn còn nghĩ là chuyện kỳ quái gì xảy ra, vừa cúi đầu đã nhìn thấy Ba Ni rồi, làm sao cô đem bé theo vậy?"

"Gần đây Ba Ni vẫn ở trong nhà, buồn bực, nghe nói tôi đi ra ngoài nhất định đi theo, tôi liền dẫn bé ra ngoài cho khây khỏa một chút." Giương mắt chung quanh tìm Chu Mai, chỉ thấy Chu Mai xa xa đứng ở cửa phòng yến hội, buông tay nhìn về phía cô không thể làm gì khác hơn là cười, cũng biết là Diệp Ba Ni rất có chủ ý kiên trì phải tới, bây giờ Chu Mai từ từ bị Diệp Ba Ni thu phục, càng ngày càng đối với bé cưng chiều không có giới hạn, muốn làm gì đều được, chỉ cần không có nguy hiểm không bị thương thân thể, Chu Mai đều theo bé.

Vì vậy chuyển sang Lý Hạo Nhiên đang ôm con trai, kéo dài âm thanh, "Ba Ni——làm sao con có thể đến chỗ này?"

Diệp Ba Ni nhìn cô, trấn định trả lời, "Hỏi một chú nhân viên phục vụ phòng tiệc ở nơi nào, liền mang Ba Ni tới."

Diệp Gia Đình vỗ trán, ở tới quán rượu trên đường cô hình như là trong lúc lơ đãng nói tham gia bữa tiệc trong khách sạn này, trí nhớ Diệp Ba Ni rất tốt, nghe một lần liền nhớ. Nếu bé ngoan ngoãn đưa gương mặt xinh đẹp ra hỏi đường, đoán chừng không ai từ chối sẽ dẫn bé đi, cô hỏi, "Con chờ nóng ruột, nên đến tìm mẹ?"

Diệp Ba Ni vẫn là câu nói kia, "Tìm chú?"

"Tìm chú Hạo Nhiên làm gì?" Diệp Gia Đình có thể suy nghĩ ra Diệp Ba Ni nhất định là từ mình nói buổi tối đi ra ngoài là bởi vì công việc suy đoán ra Lý Hạo Nhiên cũng ở chỗ này, vấn đề là cô rất buồn bực Diệp Ba Ni tìm đến Lý Hạo Nhiên để làm gì?

Cố tình Diệp Ba Ni không lên tiếng, bé không muốn nói thì lúc đó ai móc miệng bé bé cũng không thốt ra lời nào.

Diệp Gia Đình chỉ đành phải duỗi tay về phía bé, "Qua mẹ ôm nào, chúng ta đi chào hỏi phó đạo diễn Vương một chút rồi mình về sớm."

Diệp Ba Ni do dự, cuối cùng từ trong túi tiền móc ra giấy bao nhỏ cho Lý Hạo Nhiên, "Cho chú."

Lý Hạo Nhiên nhận lấy rồi hỏi, "Là cái gì?"

Diệp Ba Ni, "Điểm tâm của Ba Ni, cho chú ăn."

Lý Hạo Nhiên quái lạ cười, "Ài u, Ba Ni, con thật là tốt, mỗi lần đều nhớ phải mang điểm tâm cho chú ăn, chú cảm ơn con thế nào đây, con đặc biệt tới tìm chú chính là vì cho chú cái này?"

Diệp Ba Ni, "Dạ."

Bên cạnh bỗng nhiên có người giọng nói không tốt chút nào chen vào nói, "Ba Ni, con đặc biệt mang điểm tâm đưa cho chú ấy ăn?"

Diệp Gia Đình quay đầu nhìn lại, Hạ Vũ vẫn còn đi theo ở đằng sau, thuận miệng đáp, "Trước kia Ba Ni mang hai lần điểm tâm qua cho Hạo Nhiên, có lẽ là thói quen."

Hạ Vũ nhìn vẻ mặt cười híp mắt, hết sức thỏa mãn của Lý Hạo Nhiên cảm giác lỗ mũi mình đều muốn tức điên rồi, chuyển sang Diệp Ba Ni, "Ba ni, vậy của chú đâu? Chúng ta cũng giống như vậy con sẽ không nghĩ tới phải mang cho chú cũng một phần sao?"

Diệp Gia Đình thay con trai giải thích, "Bé không biết anh cũng ở nơi đây."

Diệp Ba Ni lại chần chờ một chút, hỏi, "Chú cũng muốn?"

"Đúng vậy."

Diệp Ba Ni ảo thuật một chút từ một cái túi nhỏ khác trong người lại móc ra một giấy bao nhỏ, "Cho chú."

Diệp Gia Đình cực kỳ kỳ quái, Ba Ni là lúc nào chứa đồ trong túi? Trước khi ra khỏi nhà cô và Chu Mai thế nào lại không có chú ý tới?

Chờ Lý Hạo Nhiên cùng Hạ Vũ đem bọc giấy mở ra, trên trán Diệp Gia Đình rơi một giọt mồ hôi.

Hai người mỗi người mở ra trong gói giấy cũng bao lấy một khối...bánh bao.

Bởi vì lúc Diệp Ba Ni ở bệnh viện, gần đây đều muốn chú ý bảo dưỡng, phải ăn đồ nhẹ. Mấy ngày trước, Diệp Gia Đình liền thay đổi điểm tâm, thời gian đó liền làm bánh bao kẹp sữa cho cậu.

Hai lần đầu Diệp Ba Ni còn ăn, sau lại liền mặc kệ, Diệp Gia Đình nói ngọt, dụ dỗ bé miễn cưỡng ăn mấy ngày, đến chiều hôm qua là ngày cuối cùng dừng lại, trước mặt hai phần này dường như chính là chiều hôm qua cắt cho bé ăn, lại không biết lúc nào thì bị Diệp Ba Ni giấu đi, cảm thấy quen thuộc tính lấy ra đưa cho Lý Hạo Nhiên.

Về mặt Lý Hạo Nhiên cũng có chút cổ quái, "Ba Ni cái này....cũng coi như điểm tâm?"

Diệp Ba Ni bình tĩnh gật đầu, "Điểm tâm của Ba Ni."

Diệp Gia Đình không thể không giúp cậu tô son trát phấn, "Mấy ngày nay Ba

Ni bệnh vừa đúng lúc, không thể ăn nhiều đồ ăn dầu mỡ, nên đồ ăn lúc này cũng đều ăn bánh bao cùng sữa tươi, bởi vì chuyện này nên điểm tâm gần đây, lấy ra chia sẻ với anh đây."

Diệp Ba Ni đối với Lý Hạo Nhiên nói, "Ăn."

Lý Hạo Nhiên đẹp trai cười, "Thì ra là như vậy, được, không thành vấn đề, Ba Ni cũng có thể ăn loại điểm tâm này, chú cũng có thể ăn."

Diệp Ba Ni mở mắt to lại đi xem Hạ Vũ, non nớt, "Ăn."

Khóe miệng Hạ Vũ khẽ co quắp, "Ba Ni ngoan, chú mang về từ từ ăn."

Diệp Gia Đình thật sự nhìn không được nữa, "Giúp tôi trông bé một lúc, tôi đi ra ngoài nói vài câu với bảo mẫu của bé." Bước nhanh ra khỏi phòng tiệc, dùng sức lôi kéo Chu Mai, nửa ngày mới chịu được, đại khái muốn hỏi Chu Mai một chút, "Ngày hôm qua, lúc nào Ba Ni lại đem hai cái bánh bao này giấu đi? Chúng ta đều không phát hiện, bé làm gì không trực tiếp ném, còn đặc biệt muốn đem ra ngoài đưa người khác?"

Chu Mai cũng nhìn cười không được, "Tôi biết tại sao rồi, bé không ném bỏ được, bản thân không thích ăn cho nên liền cố ý mang ra ngoài. Đứa trẻ này ở vườn trẻ học qua: không nên lãng phí lương thực, xem ra bé còn ứng dụng rất tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit: Từ Linh

Beta: KẹoĐắng

Đầu năm ngoái Lý Hạo Nhiên đóng vai chính trong một bộ phim, lúc quay đã cảm thấy nội dung bộ phim quá mức thương cảm, khó hiểu, mặc dù ngụ ý sâu xa, nhưng chỉ sợ phòng bán vé cũng chẳng thu được là bao.

Nhưng suy xét tới việc muốn phát triển nhảy vọt trên con đường nghệ thuật này, thì chỉ dựa vào việc đóng cả đóng phim giải trí phù hợp với khẩu vị thông tục của khán giả sẽ chẳng bao giờ đủ, tất nhiên là muốn tiến thêm một bước để giao lưu với tầng lớp trọng điểm của lĩnh vực nghệ thuật. Cho nên Lý Hạo Nhiên vẫn kiên quyết sắp xếp vào, toàn tâm toàn ý để nhập vai trong bộ phim nghệ thuật này.

Sau khi đóng máy thì đúng là giống hệt như dự tính, phản ứng không đáng kể, phòng bán vé hoạt động ảm đạm.

Nhưng mà tư tưởng tổng thể của anh thì không hề sai, bộ phim này không được coi trọng ở trong liên hoan phim trong nước, nhưng lại nhờ vào góc quay sắc bén cùng với vai nam chính thể hiện được tính nhân văn một cách hoàn hảo nên đã được đề cử giải thưởng Nam diễn viên xuất sắc nhất ở Liên hoan phim quốc tế.

Lý Hạo Nhiên vì thế mà từ một minh tinh trong nước nhảy lên thành tài tử điện ảnh nổi tiếng thế giới, giá trị con người tăng thêm một bậc, rất nhiều công ty mời làm đại diện, hoạt động, săn tin, phỏng vấn bay tới ào ào như tuyết rơi. Tin tưởng trong hai năm kế tiếp anh có thể đứng trên đỉnh cao sự nghiệp.

Đối với lần này, ngoại trừ công ty vui mừng, bản thân Lý Hạo Nhiên hăng hái, những fan hâm mộ của anh sung sướng khôn tả, thì người vui vẻ nhất có lẽ là đạo diễn Khương rồi, lúc này cho dù ông ấy có nằm mơ cũng sẽ cười đến tỉnh.

Nguyên nhân chính là, bộ phim thần tượng > sẽ do chính Lý đại minh tinh sau khi đoạt giải trực tiếp đóng vai chính, chỉ trong khoảng thời gian ngắn sau khi công ty Hướng Phát tung ra tin tức này thì lượng hưởng ứng đã tăng gấp đôi.

Mà đạo diễn Khương còn cực kỳ anh minh ở chỗ: trước khi tung tin tức giành giải thưởng ra ngoài, đã tuyên bố rằng Lý Hạo Nhiên vẫn tiếp tục đóng vai nam chính trong bộ phim sắp tới của ông.

Chuyện như vậy cũng có chút yếu tố ngẫu nhiên ở bên trong, kế hoạch của đạo diễn Khương vốn là đi mời một nam minh tinh rất có phong cách ở Hàn Quốc đến để đảm nhiệm vai chính trong phần tiếp theo bộ phim truyền hình này, nhằm gia tăng tỷ lệ ủng hộ cho bộ phim. Không ngờ tới phải đàm phán với nam diễn viên kia rất lâu, sắp tới lúc ký hợp đồng thì đối phương lại đổi ý, từ chối lời mời của ông ấy, chuyển thành về diễn cho đất nước của bọn họ vì một vị đạo diễn phim điện ảnh nổi tiếng.

Đạo diễn Khương buồn bực gần chết, từ xưa tới nay đều là ông ấy chọn diễn viên, còn chưa từng trải qua việc bị diễn viên khước từ, ngoài miệng thì đạo diễn Khương không nói gì, nhưng thật ra thì tâm trạng rất là suy sụp, thầm nghĩ rằng cậu có tới tôi cũng chẳng thèm! Trái Đất vẫn quay. Tự mình an ủi: hợp tác diễn xuất với người nước ngoài thì trừ việc kiếm thêm được chút lợi nhuận ra còn kéo theo rất nhiều phiền phức, đến lúc đó sẽ phải lo thêm phần phiên dịch, lồng tiếng, rồi một đống chuyện khác...

Vì vậy đành phải chuyển ánh mắt sang Lý Hạo Nhiên đang hợp tác rất vui vẻ với ông. Đúng lúc Lý Hạo Nhiên không có ký kết hợp đồng nào khác, cộng thêm việc công ty cảm thấy bộ phim thần tượng > mà anh hợp tác với đạo diễn Khương có tỉ lệ người xem truyền hình cực cao, chính là nên rèn sắt khi còn nóng, hợp tác làm thêm một bộ nữa, vì vậy đạo diễn Khương cũng thuận nước đẩy thuyền, đồng thời trở thành vị đạo diễn đầu tiên hợp tác với Lý Hạo Nhiên sau khi anh đoạt được giải thưởng lớn.

Lúc Lý đại minh tinh trở nên cao quý, tiền bạc xung túc, cũng là lúc Diệp Gia Đình phát giác ra hình như mình cũng là bạn bè của một người rất có danh tiếng.

Buổi sáng khi đưa Diệp Ba Ni tới nhà trẻ thì gặp được bà mẹ béo lùn, chắc nịch, rất bá đạo của bạn nhỏ An Tư Ý. Lúc này mẹ của An Tư Ý lại chủ động chào hỏi cô ở trước cổng nhà trẻ, thập phần nhiệt tình, “Mẹ Ba Ni à, hôm trước tôi có nhìn thấy cô trong TV, thật là không nghĩ tới, An Tư Ý có thể học chung lớp với con trai của minh tinh cơ đấy.”

Lần trước Diệp Ba Ni đánh An Tư Ý, vốn là mình đuối lý, lúc này người ta lại chủ động khách khí, tự nhiên Diệp Gia Đình cũng sẽ rất nể mặt, dùng xe đạp, khiêm tốn, “Tôi cũng chỉ là diễn viên nhỏ thôi..., đâu phải là minh tinh gì.”

Mẹ của An Tư Ý cũng không phân biệt rõ những thứ này, cảm thấy rằng có thể đóng xuất hiện chung với những ngôi sao lớn như Lý Hạo Nhiên, Trịnh Du Hoa trên TV đã là rất khác biệt rồi. “Ha ha, cô diễn tốt lắm, đẹp hơn người khác rất nhiều.” Lại nhìn cô đang ôm Diệp Ba Ni từ trên ghế sau của xe đạp xuống, lập tức chạy theo than thở, “Ai, minh tinh đúng là khác với chúng ta, quả là thời thượng! Chờ con đi học bằng xe đạp, vừa bảo vệ được môi trường vừa có thể giữ được vóc dáng, một công đôi việc, không giống như chúng ta, vẫn còn lái những cái xe quê mùa này!”

Diệp Gia Đình cười gượng, không ngờ lái xe ô tô lại còn quê mùa, cô đi xe đạp lại thành thời thượng?

Mấy ngày sau, Diệp Gia Đình có một phát hiện không nói nên lời, mẹ của An Tư Ý và mấy vị phụ huynh khác trông quen quen lại đổi thành chờ con tới trường bằng xe đạp, chỗ ngồi phía sau xe cũng lắp một cái ghế ngồi giống của Diệp Ba Ni.

Ngay cả cô giáo Triệu cũng đỏ mặt lạng lẽ nhờ cô ký tên, đáng tiếc không phải là xin chữ ký của cô, mà là muốn cô giúp một tay để xin chữ ký của Lý Hạo Nhiên, nếu như là ký tên trên ảnh thì càng tốt.

Diệp Gia Đình tính toán nếu như có cơ hội thì phải nhờ Lý Hạo Nhiên ký cho chục cái ảnh, dùng mấy cái đồ này để cùng cổ tình cảm với mấy cô giáo ở vườn trẻ thật sự là rất có lợi.

Bộ phim mới > của đạo diễn Khương có bối cảnh ở bệnh viện sẽ bắt đầu quay vào tháng 12, sau khi Diệp Gia Đình tham gia tiệc rượu ăn mừng bộ phim > thì được nghỉ ở nhà, có hơn mười ngày để nghỉ ngơi.

Tính cả tiền đóng phim và tiền làm công trong đoàn làm phim thì tổng cộng cũng được 3000 vạn, tính ra mỗi tháng được hơn bảy nghìn một chút, cũng tính là thu nhập ở mức trung bình, sau đó đoàn làm phim còn phát cho một khoản tiền thưởng, cũng không biết có phải là khoản ‘giúp đỡ người nghèo’ của Diệp Thừa Trạch hay không. Diệp Gia Đình cảm thấy cứ mãi suy nghĩ về vấn đề này cũng chẳng có lợi gì, nên dứt khoát coi đây là tiền thưởng của đoàn làm phim, gom tất cả lại.

Diệp Gia Đình cũng đã ký xong hợp đồng cho bộ phim kế tiếp, là một vai nữ phụ có rất nhiều đất diễn, thù lao mỗi tập phim là 5000, cả bộ phim là bốn mươi tập, kế hoạch là quay trong bốn đến năm tháng, nói cách khác chính là trong khoảng thời gian từ tháng 12 đến tháng 4 sang năm cô có thể dễ dàng được 20 vạn.

Đã không còn bị nợ đánh bạc làm phiền, công việc lại rất đảm bảo, Diệp Gia Đình không phải chịu áp lực lớn nữa, nhưng cũng không dám lãng phí một ngày nào hết, được nghỉ hai tuần lễ thì cũng phải tìm một công việc tạm thời để làm. Những lúc này cô nghiên cứu một chút về mấy bộ phim có đề tài bệnh viện cùng với một số sách chuyên về kỹ năng diễn xuất, tiếp theo chính là chơi cùng với con trai nhỏ, đợi tới khi bắt đầu quay phim mới thì cô sẽ không thể ngày ngày xoay quanh Diệp Ba Ni như thế này.

Bản thân rất thoải mái vui vẻ tâm sự với người giúp việc theo giờ Chu Mai, “Làm diễn viên cũng có chỗ tốt, đó chính là sau khi kết thúc một bộ phim sẽ được nghỉ ngơi một thời gian, chờ Ba Ni lớn hơn một chút tôi sẽ tranh thủ những lúc như thế để dẫn nó đi du lịch, vừa đúng lúc cô cũng có thể nghỉ ngơi.”

Chu Mai bây giờ đã chính thức làm việc ở nhà Diệp Gia Đình cả ngày, buổi sáng đến, buổi tối về, hoàn toàn hiểu rõ hoàn cảnh của cô, cười cười nói, “Vay trước khi cô đi du lịch thì phải nhớ thông báo với Hạ tiên sinh thường xuyên tới ăn cơm là cô phải đi du lịch nhé, để cho cậu ấy tự lo liệu cơm tối trong khoảng thời gian đó.” Cô ấy nói ăn cơm cũng chỉ là nói đùa thôi, mọi người đều biết thân phận bất phẩm của Hạ Vũ, tuyệt đối không cần phải ăn cơm nhà người ta.

Diệp Gia Đình hơi nhũn mảy, sau khi Diệp Ba Ni xuất viện, Hạ Vũ lại duy trì thói quen thường xuyên tới ăn cơm chùa, còn ăn chùa hết sức tự nhiên nữa chứ, cô thấy không nên cự tuyệt người ta, lại càng không có lý do gì để chặn người ta ở ngoài cửa, chỉ có thể để anh mặc sức ăn chùa.

Chu Mai suy đoán theo tư tưởng quần chúng, “Tiểu thư Diệp à, không phải là Hạ tiên sinh đang theo đuổi cô đấy chứ?”

Diệp Gia Đình hỏi ngược lại, “Cô cảm thấy giống như vậy sao?”

Chu Mai suy nghĩ một chút lại lắc đầu, “Cô nói, tôi mới thấy là không giống, nếu như cậu ấy thực sự theo đuổi cô, thì tối thiểu cũng phải là cậu ấy mời cô ăn cơm chứ không phải là năm ngày ba bữa lại tới ăn cơm! Mặc dù bình thường cũng tặng cho Ba Ni rất nhiều quà quý, nhưng mà cậu ấy cũng đâu phải là theo đuổi Ba Ni, quả thật là rất kỳ quái!”

Diệp Gia Đình nói cho cô ấy biết, “Tôi có gọi điện cho bác Hạ ở nhà anh ấy, nghe nói cha của đầu bếp nhà bọn họ mấy tháng gần đây không được khỏe, vị đầu bếp này cần phải về quê chăm nom, thường xuyên xin nghỉ, cho nên Hạ Vũ mới phải thường xuyên tới ăn cơm tối, không có mục đích gì khác đâu.” Nói xong thấy khá là nhức đầu, “Cô nói anh ta ăn cơm thì ăn cơm chứ, cũng không phải là sơn hào hải vị gì cả, thỉnh thoảng có người tới ăn cũng tốt mà, vấn đề là vì sao mỗi lần anh ta tới lại tiếp xúc với Ba Ni thân mật như vậy chứ!”

Lần này Chu Mai lại có thể hiểu được, “Ba Ni rất thích mà, lúc Hạ tiên sinh tới, cô đang làm cơm, có lúc tôi về nhà có lúc giúp cô nấu cơm, cậu ấy không chơi với Ba Ni thì ngồi đấy một mình cũng rất nhàm chán.”

Diệp Gia Đình không cảm thấy Hạ Vũ sẽ cho rằng ngồi một mình là nhàm chán, anh cũng có thể làm rất nhiều thứ mà, thời gian đó có thể ngồi xem tin tức một chút, lên mạng một chút, dùng laptop một chút, nếu như không đủ còn có thể chơi cờ cùng với máy tính, làm gì mà chẳng được!?

Nếu không phải là bác Hạ cực kỳ bất đắc dĩ oán trách cô trong điện thoại, nói là vị đầu bếp được mời tới sau Diệp Gia Đình kia cái gì cũng tốt, chỉ là sức khỏe của cha mẹ quá kém, làm cho con trai hầu như tuần nào cũng phải xin nghỉ một hai ngày để về chăm sóc, khiến cho Hạ tiên sinh không có cơm tối để ăn, thì Diệp Gia Đình đã nghĩ là bởi vì Hạ Vũ đoán được thân thế của Diệp Ba Ni cho nên mới thường xuyên chạy tới chỗ cô như vậy.

Thời tiết chuyển lạnh, đợi tới khi Diệp Ba Ni mặc vào áo khoác nhung dày, ra ngoài còn phải đội mũ, bịt kín mít thì bộ phim truyền hình > cũng theo kế hoạch đề ra mà bắt đầu bấm máy.

Cảnh quay của bộ phim này chủ yếu là ở trong Bệnh viện Quảng Ích Hoàn, xét thấy bên kia không thích hợp với việc tổ chức các hoạt động ồn ào, náo nhiệt, cho nên nghĩ thức mở máy được cử hành ở tòa nhà của công ty.

Lần trước Diệp Gia Đình đã từng tới đây để tham gia buổi họp báo công bố bộ phim >, lúc đó đơn thuần chỉ bị kéo đi làm bình hoa di động, lúc tới cũng chẳng có ai quản lý, chỉ cần ngồi vào cái bàn cuối cùng ở trong góc là coi như xong.

Lần này đãi ngộ cao hơn rất nhiều, vừa mới đến đã bị Tiểu Dương kéo tới chỗ ở chuyên gia trang điểm để trang điểm lại, Tiểu Dương vốn nhanh nhẹn nhanh nhẹn, lúc này lại càng bản như súng máy, “Ài, Tiểu Đình, vì sao bây giờ chị mới đến!”

Diệp Gia Đình, “Tôi không trễ mà!”

Tiểu Dương, “Cho dù chưa tới lúc bắt đầu nhưng mà cũng phải chuẩn bị một chút chứ sao!” Nhìn cô từ trên xuống dưới, “Cô vẫn luôn vậy, quần áo mặc rất chính xác, giày cũng phối hợp rất ổn, nhưng mà trang điểm thì lại không cần thận, phải trang điểm lại để lát nữa còn đứng trước ống kính chứ! Cô xem người khác kia!” Nói xong còn bấu môi, bấu bấu về phía Tô Hữu San cùng với hai nữ diễn viên khác.

Diệp Gia Đình nhìn qua, quả nhiên là những người kia trang điểm rất đậm, còn khoa trương hơn cả mình.

Tiểu Dương giục nhân viên trang điểm, “Cậu mau làm cho cô ấy, nếu như phải trang điểm lại từ đầu thì cứ trang điểm lại từ đầu.”

Nhân viên trang điểm nghiên cứu một chút, “Thêm một chút là được, cô ấy trang điểm cũng không bị lỗi mốt, những cái khác đều không bị loạn, tôi chỉ cần trau chuốt thêm là được.”

Diệp Gia Đình cười vui vẻ nhìn Tiểu Dương, “Cô gấp cái gì, tôi đã chuẩn bị trước, như vậy sẽ trang điểm nhanh hơn.”

Tiểu Dương kéo cái ghế rồi ngồi xuống bên cạnh, tóm lấy một cái thời khóa biểu, “Tiểu Đình, đây là sắp xếp cho cô trong ngày hôm nay.”

Diệp Gia Đình cầm lấy rồi nhìn, nhất thời cười, bởi vì tên đầy đủ của Tiểu Dương là Dương Mouna (Mục), cho nên gọi tắt là Na Na, “Na Na à, hôm nay hai giờ chiều sẽ tham gia nghi thức bấm máy, cô có cần phải tới đó nữa không?”

Tiểu Dương bây giờ chính là trợ lý kiêm người phụ trách đời sống cho Diệp Gia Đình, mặc dù sự nghiệp diễn xuất của Diệp Gia Đình bây giờ vẫn còn cực kỳ khiêm tốn, trợ lý kiêm phụ trách đời sống chẳng qua cũng chỉ để trang trí, nhưng Tiểu Dương tự nhận là biết ‘lai lịch’ của cô cho nên cũng tràn đầy tự tin đối với triển vọng nghề nghiệp của mình, tin tưởng chỉ cần Diệp Gia Đình đồng ý, về sau nhất định hợp hơng đóng phim sẽ bay về tới tập, sau này tuyệt đối sẽ không thiếu việc để sống.

Diệp Gia Đình trang điểm, Tiểu Dương ở một bên lải nhải, giới thiệu xem hôm nay mời bao nhiêu công ty truyền thông, lát nữa thực hiện nghi thức bấm máy sẽ có những hoạt động gì....

Nói được mười phút, Diệp Gia Đình cuối cùng cũng hiểu, mặc dù lần này vị trí của cô trên sân khấu sẽ ở chính giữa, nhưng vẫn không cần làm quá nhiều chuyện, nhiệm vụ phải hoàn thành cũng rất dễ dàng. Nghi thức chủ yếu chính là đạo diễn và nhà sản xuất giới thiệu về buổi lễ, sau đó tới lượt hai diễn viên chính là Lý Hạo Nhiên và Phó Di Dung cùng tạo dáng chụp hình, vài diễn viên quan trọng cũng lên tiếng phát biểu, rồi đến lượt giới báo chí đặt câu hỏi là có thể kết thúc.

Đạo diễn viên của bộ phim này gần như là giữ nguyên đội hình của bộ phim >, ngoài việc thay đổi nữ chính thành Phó Di Dung đang trong thời kỳ đỉnh cao, Cổ An Kỳ phải đóng phim khác không thể tham gia, di Hách thì do không thích hợp với nhân vật nào cho nên không được tuyển, những người còn lại đều theo đạo diễn Khương, ngay cả Hoắc Triệu Minh cũng tiếp tục đảm nhiệm vai nam thứ.

Lúc Diệp Gia Đình đang ngửa mặt lên theo lời của nhân viên trang điểm thì ngẫu nhiên thấy một bóng dáng thanh thuần với mái tóc dài phát phới đang đứng chung một chỗ cùng Tô Hữu San, “Ah, chị Dụ Hoa cũng tới?”

Tiểu Dương lập tức nói vanh vách như đọc tài liệu, “Nghe nói hợp đồng của chị ấy bị hạn chế, nên không thể đóng vai chính trong bộ phim này được, nhưng đã quyết định là tới ủng hộ, cho nên trong nghi thức bấm máy mới mời cô ấy đến, chẳng qua cũng chỉ là không có được vai nữ chính nên muốn tới mượn một chút gió xuân để nâng cao ảnh hưởng đối với lòng dân sao. Hiện tại chị ấy cũng hơi xuống dốc rồi, không còn đắt giá như hai năm trước nữa.”

Diệp Gia Đình nhận xét đúng trọng tâm, “Đây cũng là cách tốn ít thời gian và sức lực mà vẫn có được lòng người.”

Hình như Trịnh Dụ Hoa và Tô Hữu San cũng đang nói chuyện về Diệp Gia Đình, thỉnh thoảng lại nhìn sang bên này, cuối cùng dứt khoát đi thẳng tới đây, hôm nay Tô Hữu San vừa nhìn thấy Diệp Gia Đình thì chính là ngoài cười nhưng trong không cười, “Bây giờ Tiểu Diệp cũng nổi tiếng quá rồi, còn có cả trợ lý nữa.”

Tiểu Dương đứng lên, giọng nói khách khí mang theo vài phần lạnh lẽo, “Đây là do công ty sắp xếp.” Rồi chuyển sang Trịnh Dụ Hoa, “Váy của chị Dụ Hoa thật là đẹp, cũng chỉ có người phong cách mới mặc được, mặc loại này cũng phải tiêu tốn một khoản lớn.”

Trịnh Dụ Hoa cười hòa nhã, “Đâu có, bản về phong cách thì mấy vị diễn viên ở đây cũng chẳng kém ai. Hôm nay trang phục của Tiểu Diệp cũng rất đặc biệt, tôi phát hiện ra cô cũng rất am hiểu về thời trang, mỗi lần xuất hiện đều khiến cho người khác phải sáng mắt.”

Tô Hữu San giả là cười theo, “Bộ đồ hôm nay của Tiểu Đình quả là đẹp, từ màu sắc, kiểu dáng, đến đường may cũng rất khéo léo. Nhưng mà sao tôi lại thấy có chút quen mắt nhỉ.”

Diệp Gia Đình nhướn mày nhìn cô ta, thầm nghĩ có phải là lại muốn nhân cơ hội này để quấy nhiễu không?

Trịnh Dụ Hoa vẫn giữ vững khí thế nhả nhặn, “Đúng rồi, Hữu San vừa nói thì tôi cũng nhớ ra, bộ váy Tiểu Diệp đang mặc chính là thiết kế nổi tiếng từ năm ngoái của nhãn hiệu XXX, do nhà thiết kế chính làm ra, số lượng hạn chế, tổng cộng cũng chỉ có vài bộ, không ngờ cô ấy lại có thể mua được. Còn bảo quần tốt như vậy, qua hai năm rồi vẫn còn có thể lấy ra mặc. Nhưng mà, bình thường người ta mua loại trang phục như thế này cũng không để tới năm sau rồi mới mặc lại. Tiểu Diệp, đề nghị lần sau cô nên mua rẻ một chút cũng được, nhưng mỗi năm thì nên thay một bộ mới, như vậy sẽ không bị biến thành trò cười.”

Tiểu Dương nhất thời đen mặt, “Có lẽ chị Dụ Hoa nhớ nhầm rồi.”

Tô Hữu San đi theo châm biếm, “Làm sao có thể nhớ nhầm được, chị Dụ Hoa chính là người am hiểu lĩnh vực này sâu sắc đấy! Tôi nói này Tiểu Diệp, trong lòng cô muốn xuất sắc thì chúng tôi đều có thể hiểu được, nhưng mà mấy loại đồ cũ người khác đã dùng rồi thì vẫn nên dùng ít thôi.”

Tiểu Dương tức giận, “Tô Hữu San, cô khách khí một chút, nói bậy bạ cái gì đấy! Cảm thấy không thoải mái với nghi thức mở máy của bộ phim mới sao?”

Tô Hữu San bĩu môi, “Tôi chỉ nói thật thôi, vừa rồi chị Dụ Hoa cũng nói rồi, bình thường nếu có ai mua loại trang phục như thế này thì cũng không thể qua một năm rồi còn mặc lại, Tiểu Đình cũng chỉ là một diễn viên tạm thời, còn phải một mình nuôi con, cô cảm thấy cô ấy có thể tiêu tiền vào mấy thứ này sao? Nhất định là đã mua được hàng cũ từ một chỗ nào đấy rồi!”

Tiểu Dương tức giận ngùn ngụt, thầm nghĩ mắt chó làm sao nhìn thấy được người, đang muốn nói ra vài câu phản bác lại cô ta, thì đã thấy đằng sau Tô Hữu San và Trịnh Dụ Hoa có một bóng dáng tuần tú, lịch sự nhưng vô cùng khí thế đi tới, nhất thời im lặng, chẳng những im lặng mà còn nở nụ cười xấu xa châm chọc Tô Hữu San.

Tô Hữu San bị nụ cười của cô làm cho không thoải mái, “Cô có ý gì?”

Vừa dứt lời thì sau lưng đã vang lên một âm thanh trầm thấp, “Đều chen chúc ở chỗ này làm cái gì?”

Trịnh Dụ Hoa vui mừng quay đầu lại, giọng điệu ôn hòa công thêm vài phần mềm mại đáng yêu, “Tổng giám đốc Diệp, ngài đã tới rồi. Không có việc gì, chúng tôi chỉ đang tán gẫu thôi.” Sau đó đề thấp âm thanh xuống một chút nhưng những người chung quanh thì vẫn có thể nghe thấy, “Có chuyện gì sao?”

Thật ra thì Diệp Thừa Trạch và cô ta cũng không có quan hệ thân thiết như lời đồn đại, nhưng bây giờ Trịnh Dụ Hoa càng ngày càng sa sút, đạo diễn Khương mới vô tình hoặc cố ý loại bỏ cô ta, cô ta lại còn phải cắn răng âm ức tới đây ủng hộ, cho nên rất khẩn thiết sự quan tâm của Diệp Thừa Trạch, nhưng muốn cầu cũng không biết phải cầu từ đâu, lúc này lại thấy anh chủ động tới, đây quả thật là niềm vui ngoài ý muốn.

Diệp Thừa Trạch nhàn nhạt nói, “Tôi tới tìm cô ấy.” Nói rồi quay sang Diệp Gia Đình, “Sao lại chậm như vậy, chuẩn bị xong chưa? Lát nữa cùng với anh lên trên sân khấu, vị trí của em ở ngay cạnh anh.”

Diệp Gia Đình chờ trang điểm gạt đầu rồi mới đứng lên, “Vốn là có thể nhanh hơn một chút, nhưng hai vị này lại tới đây tán gẫu, không biết thế nào lại phát hiện ra bộ váy này của em là trang phục thiết kế từ năm trước của thương hiệu XXX, sau đó lại nghĩ là em mua đồ cũ về để mặc. Mọi người vừa nói sẽ gây trở ngại cho buổi lễ.”

Trịnh Dụ Hoa và Tô Hữu San đều há mồm, cứng lưỡi, “Cái gì... Cái gì... Cô”

Diệp Thừa Trạch vươn tay đỡ Diệp Gia Đình đứng dậy, ánh mắt sắc bén đảo qua một vòng, “Em gái của Diệp Thừa Trạch này lại phải đi mua đồ cũ để mặc? Trí tưởng tượng của người nào phong phú như vậy? Anh thấy cô ta không cần phải làm diễn viên nữa, có thể lập tức đổi nghề đi làm đạo diễn luôn được rồi !!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Diệp Gia Đình nhìn thấy mặt Trịnh Dụ Hoa và Tô Hữu San từ trắng chuyển sang xanh, lại chuyển sang trắng, cô nghiêng đầu nhìn hai người cười một cái "Thật xấu hổ, chúng ta đi trước đi." Sau đó cùng với Diệp Thừa Trạch sóng vai đi về phía trước. Từ khi dùng áo của Diệp Thừa Trạch để lau nước mắt hình như còn có thêm tí nước mũi, Diệp Gia Đình vừa lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy anh lại không được tự nhiên, phản xạ có điều kiện, có thể so sánh giống như là tới ở chung vậy.

Tiểu Dương ở phía sau Tô Hữu San, bộ dáng ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn hai người kia cười ha ha vài tiếng: "Tiểu thư Diệp thật lòng thích làm diễn viên, nghĩ bản thân có thực lực phát triển nghề này cho nên vừa vào tổ diễn viên, lúc đó rất bẽ bộn, từ dưới thấp làm lên, không hề có ánh mắt, lòng dạ hẹp hòi. Người khác nghĩ cô ấy không có người phía sau chống đỡ, cũng là một diễn viên nhỏ bình thường. Chỉ là có phải bị người khi dễ hay không rất khó nói, ông chủ có thể có một cô em gái như vậy....Ha ha, đổi nghề thành biên kịch à?". Có ý nhìn từ trên xuống dưới, đánh giá hai người xong, lắc đầu " Buồn cười!" Đầu hơi nghiêng, khí thế mурoi phản ngēnh ngang mà đi.

Tô Hữu San vừa sợ vừa tức, nén giận nói với Trịnh Dụ Hoa, "Chị Dụ Hoa, sao chị lại không nhận ra em gái của Diệp tổng chứ?"

Trịnh Dụ Hoa cũng cực kỳ buồn bực, cô cũng không phải có quan hệ gì với Diệp Thừa Trạch, chẳng qua có chút về ngoài thôi, chỉ là cùng nhau trải qua vài chuyện. Anh em nhà họ Quang năm không lui tới, lần duy nhất đụng mặt nhau họ âm ỉ cãi nhau một trận, khi đó Diệp Gia Đình cả vủ lấp miệng em, lúc đó là người thời thượng rất khoa trương, sau một thời gian bỗng nhiên có bộ dạng của người bình dân, cô ta làm sao có thể nhận ra! Gượng gạo đáp, "Nghe nói, anh em bọn họ không hợp, quan hệ rất tệ!"

Tô Hữu San cơ hồ tức gần chết, cô và công ty giải trí Thiên Hằng có ký hợp đồng, nhưng còn lâu mới đến kỳ hạn đó, thật sự đắc tội với ông chủ lạnh lùng kia, cô ta coi như xong rồi, chờ đến hạn hợp đồng thì cũng đã qua 30 tuổi rồi, còn có thể làm gì! Giận đến mức run người hỏi ngược lại, "Bộ dáng mới vừa rồi của hai người họ gọi là quan hệ xấu sao? Cô ta phui tay đi, để lại một câu, "Nhìn như thế này, chẳng trách muốn phát bực!"

Phân công Tiểu Dương làm trợ lý cho Diệp Gia Đình chính là do trưởng phòng Lâm đích thân sắp xếp, cũng thuận tiện thông báo tin tức với tổ làm phim, cho nên lúc Khương Đạo thấy Diệp Thừa Trạch xuất hiện cùng với Diệp Gia Đình, ông cũng không giật mình.

Bây giờ những người trẻ tuổi có thể kiên định, không kiêu ngạo nóng nảy, chỉ một lòng vì sự nghiệp diễn xuất với tất cả nhiệt huyết yêu nghề mà đi vào

giới điện ảnh và truyền hình như thế này rất ít, người khiêm tốn như thế càng ít hơn. Kể từ khi Khương Hạo biết Diệp Gia Đình là em gái của Diệp Thừa Trạch, trong lòng đã đánh giá cô cao thêm một bậc.

Xuất thân từ gia đình giàu có như vậy, có thể an tâm, tập trung toàn bộ tinh thần vào việc đi ca hát, diễn xuất, cả đời đều sẽ an nhàn làm một ca sĩ hoặc nghệ sĩ chân chính cũng không phải không có những người làm giàu thêm, nhưng rất ít. Mỗi lần xuất hiện từ trong ra ngoài mọi người cũng sẽ nhìn với ánh mắt khác xưa.

Khương Đạo không hiểu được, lúc trước có phải Diệp Gia Đình tìm việc làm giống như rút thăm may mắn hay không, cô không chút ngại ngần đã nhận. Có cái gì làm liền làm ngay, vừa đúng lúc Trịnh Minh Duệ giới thiệu cô đến làm diễn viên, cô cũng tới, cũng không phải như bây giờ vì Diệp Thừa Trạch mà nói với bên ngoài rằng đam mê sự nghiệp diễn xuất, vì vậy ông vẫn cực kỳ đặc ý, cảm thấy chính mình quả nhiên thật tinh mắt, lúc ấy lập tức nhìn trúng Diệp Gia Đình. Cô chẳng những có thân phận có điều kiện tốt, mà còn còn kiên định, cố gắng, rất khôn khéo. Khương Hạo không cần lo lắng nhiều đã tuyển cô vào đội hình diễn viên.

Tuy nhiên, vẫn có tin đồn anh em nhà họ Diệp không hợp, nhưng đây đều là việc nhà của người khác, bây giờ cho dù có mối quan hệ không tốt cũng sẽ dừng lại ở mức độ thỏa thuận với nhau chứ không nghiêm trọng như những tin đồn kia.

Anh em nhà họ Diệp vẫn cực kỳ khiêm tốn, tất cả hoạt động vẫn như trước không được sắp xếp bất kỳ hoạt động đặc biệt nào, cần cô lên diễn, cô sẽ lên diễn, thời gian còn lại vừa vặn là ngồi cùng với Diệp Thừa Trạch, có thể thấy được Diệp Gia Đình vẫn muốn kéo dài hình tượng "khiêm tốn" như trước.

Đối với chuyện này Khương Hạo rất vừa ý, dù sao ai cũng không muốn dưới tay mình lại có một cô em gái của ông chủ kiêu ngạo hung hãn, công việc khai mạc phim mới kia đúng là làm ông một muốn chết.

Diệp Thừa Trạch nhìn lên sân khấu hướng về phía truyền thông đang giới thiệu nhà sản xuất, mở miệng hỏi Diệp Gia Đình, "Em thật sự muốn tiếp tục làm diễn viên sao?"

Diệp Gia Đình cũng nhìn lên sân khấu, thấp giọng trả lời, "Tạm thời không có tính toán nào khác."

Diệp Thừa Trạch trầm mặc một lúc, "Thật sự là em có thể mang Ba Ni về nhà ở, không cần vì kiếm chút ít tiền mà phải vất vả như vậy."

Diệp Gia Đình hơi nghiêng mặt nhìn anh.

Diệp Thừa Trạch tiếp tục, "Yên tâm, sau khi trở về, chắc chắn mức phí sinh hoạt sẽ giống như trước, Diệp Ba Ni vẫn đi nhà trẻ, em chăm sóc thằng bé một chút, rảnh rỗi có thể đi chơi ở xung quanh, đi dự các tuần lễ thời trang, hội đấu giá, cũng không đến mức bị người khác nói trắng ra là trang phục bị lỗi thời."

Diệp Gia Đình cúi đầu nhìn xem chính mình, không cảm thấy được quần áo trên người mình lỗi thời chỗ nào, các nhãn hiệu thời trang nổi tiếng kinh điển, sức quyến rũ của nó là ở chỗ thanh nhã đẹp mắt, mỗi một món đồ đều là một tác phẩm nghệ thuật, gần như là ít bị lỗi thời. Tô Hữu San và Trịnh Dụ Hoa vừa rời nhất được xương trong trứng, cũng không muốn đến phá rối.

Diệp Thừa Trạch lại nghĩ tới sở thích của em gái mình, "Có điều em khẳng định chọn Lý Hạo Nhiên sao? Bây giờ cậu ta coi như là người mới nổi, giá trị con người không giống nhau, anh cũng nên có chút khách khí với cậu ta". Thấy Diệp Gia Đình vẫn không hé răng, liền nhìn lướt qua theo hướng mấy người diễn viên nam bên kia, "Nếu em thật sự buồn bực, có thể đổi lại Hoắc Triệu Minh."

Diệp Gia Đình vừa nghe, đối xử cũng không tệ, đáng tiếc, bây giờ cô không hào phóng, tiếp nhận không nổi, "Cảm ơn, chẳng quan, em cũng có tay có chân, trẻ tuổi khỏe mạnh, rõ ràng có thể làm việc, cũng không thể để anh nuôi mẹ con em như vậy. Làm người, tốt nhất nên dựa vào chính mình, làm nhiều xài nhiều, làm ít xài ít. Hiện tại em với Ba Ni vẫn sống được, đợi đến khi thật sự khó khăn sẽ đến tìm anh."

Diệp Thừa Trạch, "Diệp Gia Đình, em không nên bướng bỉnh như vậy."

Diệp Gia Đình chân thành giải thích: "Em không phải là ngang ngược bướng bỉnh, đây là thái độ tích cực đối mặt với vấn đề."

Diệp Thừa Trạch vẫn giữ tư thế ngồi thẳng tắp, mắt nhìn về phía trước nói chuyện với cô, chợt nghe một câu như vậy nhin không được quay đầu lại, nhướn lông mày nhìn cô một cái, sau đó xoay mặt trở về, trong mắt mang theo ý cười, "Oh, anh không biết là em còn có thể dùng những từ này."

Diệp Gia Đình xấu hổ, thì thào nói nhỏ, "Chăm chỉ làm việc, tự lực cánh sinh, là tích cực lạc quan thôi."

Diệp Thừa Trạch bận rộn nhiều việc, sau khi chương trình khai mạc kết thúc, anh lập tức rời đi. Từ phía sau đài, Lý Hạo Nhiên tìm tới Diệp Gia Đình, "Bây giờ đi về sao? Anh đưa em về, mấy ngày nay không gặp Ba Ni, sẵn đi thăm nhóc con đó luôn."

Diệp Gia Đình biết anh bây giờ là người bận rộn, "Hôm nay làm sao anh rảnh rỗi như vậy?"

Gần đây, Lý Hạo Nhiên là người gặp chuyện vui về tinh thần sáng khoái, từ trong ra ngoài lộ ra một luồng khí thanh thần. Anh cố ý cúi đầu kề sát khuôn mặt đẹp trai cùng giọng nói đầy nam tính đến gần sát cô "Không phải là có thời gian rảnh rỗi, mà là đặc biệt rút ít thời gian ra ngoài với em, em không có chút cảm động nào à?"

Diệp Gia Đình đẩy mặt anh ra, "Muốn biết thì anh để dành đi hỏi Ba Ni đi. Không phải lúc này anh nói đến thăm nó sao?"

Lý Hạo Nhiên nửa thật nửa giả oán giận, "Anh đây còn không phải vì muốn đi với em một chút nên mượn cớ? Em còn không thấy cảm động.

Diệp Gia Đình, "Cảm động, đương nhiên cảm động, đi thôi, Ba Ni có để giành điểm tâm cho anh đấy."

Lúc về đến nhà đã hơn 5 giờ, Diệp Ba Ni chơi một mình trong phòng khách, Chu Mai ở trong bếp chuẩn bị cơm tối.

Trên đường, Diệp Gia Đình đã hỏi rõ ràng, 7 giờ, Lý Hạo Nhiên còn phải chạy tới đài truyền hình làm sáu tiết mục, ở chỗ cô nhiều nhất ngồi một giờ, cơm tối cũng không kịp ăn, cảm thấy anh ấy như vậy cũng thật sự là quá cực khổ. Nhiệt tình đãi khách là ưu tiên hàng đầu, vì vậy liền xoắn tay áo vào bếp. Cô lấy hạt sen định dùng để nấu cháo cho Diệp Ba Ni ra làm một chén hạt sen nấu hoa cúc và trứng gà luộc cho Lý Hạo Nhiên.

Cái này không liên quan đến việc gần đây cô luôn nghiên cứu sách dạy nấu ăn cho trẻ nhỏ, mà từ lúc nhỏ cô đã có khiếu nấu đồ ngọt, làm đơn giản nhanh lại tiện lợi. Trước tiên đem đường phen cùng hạt sen hấp cách thủy sau đó để hoa cúc và bóc vỏ trứng gà luộc cho vào. Có tác dụng làm mát cơ thể, có lợi cho trí não.

Bưng chén chè đến phòng khách, chỉ thấy Diệp Ba Ni và Lý Hạo Nhiên chơi rất vui. Hai người đang loay hoay tự chụp hình cho nhau. Cánh tay Lý Hạo Nhiên dài nên anh phụ trách cầm máy ảnh chụp, giờ ra xa xa, sau đó thân thể cúi thấp một chút, để cao bằng Diệp Ba Ni, một khuôn mặt lớn và một khuôn mặt nhỏ nhìn vào ống kính, Lý Hạo Nhiên hô to, "Một, hai, ba!"

"Rắc rắc!"

Ảnh chụp rất đẹp.

Diệp Gia Đình đi qua, "Ăn một chút gì đi."

Lý Hạo Nhiên ngồi dậy, "Thật là thơm, là cái gì?" Ghé đầu vừa nhìn liền cười, "Em đặc biệt làm cho anh sao?"

Diệp Gia Đình, "Đúng vậy, 7 giờ anh phải chạy tới sáu tiết mục, bây giờ nhất định không còn kịp ăn cơm nữa, bên này tôi vẫn chưa nấu cơm tối nên làm cho anh một chén chè ăn trước."

Lý Hạo Nhiên trực tiếp đặt chén chè trên khay trà ăn, "Cám ơn, nuôi con trai thật là bồi dưỡng được tình cảm sâu đậm, bây giờ em rất biết quan tâm người khác."

Diệp Gia Đình đồng ý, "Chuyện đúng là như vậy, quan tâm nhiều thành thói quen."

Diệp Ba Ni cầm hình bọn họ mới vừa chụp xong đi tới, trong tay còn có một cây bút, đưa hết cho Lý Hạo Nhiên, "Ký tên!"

Lý Hạo Nhiên thuận tay liền ký tên ở phía trên, ký xong sau đó mới thấy có chút kỳ quái, "Ba Ni nhỏ như vậy đã biết muốn ký tên rồi hả?"

Diệp Ba Ni, "Không phải."

Diệp Gia Đình hỏi bé, "Vậy thì con làm gì?"

Diệp Ba Ni, "Cầm cái này đi đổi xe hơi nhỏ với An Tư Ý. Bạn ấy có thể cầm cái này đi đổi xe hơi nhỏ với mẹ bạn ấy còn có chocolate."

Diệp Gia Đình nhường mảy.

Thìa trứng trong tay Lý Hạo Nhiên thiếu chút nữa lặn xuống đất, "Ba Ni! Chú nghĩ là con muốn chụp hình chung với chú chứ, thì ra là lấy nó để đổi đồ à?"

Diệp Ba Ni chớp đôi mắt to hết sức bình tĩnh, "Lần tới chú đến con sẽ cho chú chơi xe hơi nhỏ với con."

Diệp Gia Đình gõ gõ đầu bé, "Thằng nhóc, mới có mấy tuổi đã biết đầu cơ trục lợi rồi? !" Cầm lấy tấm hình nhìn một chút, nhất thời bật cười, chỉ thấy phía trên Lý Hạo Nhiên cười rực rỡ như ánh nắng mặt trời, bên cạnh là gương mặt nhỏ tinh xảo, mặt không vẽ gì hướng về phía ống kính.

Đang suy nghĩ khuyên như thế nào để bé đừng đi đổi đồ với nhà người ta, nếu mẹ của An Tư Ý đặc biệt hâm mộ Lý Hạo Nhiên thì sẽ ký tên rồi đưa cho người ta thôi. Bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa. Trong phòng bếp Chu Mai vội vàng nấu cơm, Diệp Gia Đình đích thân đi mở cửa, trong chốc lát Hạ Vũ đã xuất hiện .

Lý Hạo Nhiên có chút kinh ngạc, "Chủ tịch Hạ? !" Quay đầu nhìn Diệp Gia Đình, miệng lưỡi Diệp Gia Đình có chút khó giải thích. Có lúc Hạ Vũ sẽ đến chỗ cô ăn cơm tối, bởi vì ở trước mặt người khác không thể nói Hạ Vũ quá kén chọn khẩu vị, không thích hợp, cũng không muốn nhiều lời mình từng trở tài chỉ đạo nấu nướng cho nhà Hạ Vũ, cho nên giải thích rất phiền toái, nói nửa ngày mới hiểu rõ một chút.

Lý Hạo Nhiên như có điều suy nghĩ gật đầu một cái, cũng không nhiều lời, tiếp tục ăn trứng gà luộc hạt sen hoa cúc của anh.

Hạ Vũ liếc mắt nhìn thấy được ảnh Lý Hạo Nhiên cùng cậu, khom lưng hỏi Diệp Ba Ni, "Ba Ni, sao con không làm giống như vậy với mẹ."

Mặt Diệp Ba Ni có hơi trắng ra, "Mẹ của An Tư Ý không cần hình của mẹ."

Chương 44

Edit + Beta: KẹoĐắng

Diệp Gia Đình hỏi Diệp Ba Ni “Nếu mẹ An Tư Ý muốn chú Hạo Nhiên ký tên vì sao con không trực tiếp để chú ấy chụp hình một mình rồi ký vào, như thế nào lại phiền phức chụp hình cùng chú ấy?”

“An Tư Ý nói mẹ cậu ấy muốn treo ảnh chụp trên tường, có thể lấy ý tưởng để viết tiểu thuyết hoặc là sáng tác nhạc....” Diệp Ba Ni trả lời.

Diệp Gia Đình: “?”

“Treo lên chung một chỗ với An Tư Ý.” Diệp Ba Ni nói tiếp.

Diệp Gia Đình: “??”

“Ảnh chụp của con cũng sẽ được xem”

Diệp Gia Đình: “???”

“Nếu không thì không cho cậu ấy.”

Diệp Gia Đình té xỉu “Con đúng là mua bán gian thương, đưa ảnh chụp của chú Hạo Nhiên còn phối hợp ảnh của chính mình.”

Diệp Ba Ni mở to đôi mắt sáng ngời, ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn mẹ của cậu một cái, không biết cái gì là mua bán gian thương liền cho rằng mẹ đang khen ảnh mình chụp đẹp. Dựa vào cái gì cậu vất vả suy nghĩ mẹ liền đem ảnh chú Hạo Nhiên treo lên, của cậu cũng cần phải treo chung.

Diệp Gia Đình lại nghĩ đến vấn đề nên hỏi con trai “Lúc bắt đầu không phải là con không muốn cùng chú Hạo Nhiên chụp chung sao? Bởi vì mẹ An Tư Ý không cần ảnh chụp của chú ấy, vậy vì sao bây giờ lại muốn rồi?”

“An Tư Ý viết tên, mẹ cậu ấy treo lên tường.” Diệp Ba Ni trả lời.

Diệp Gia Đình bật cười “Con là nói, con viết tên mình trên ảnh, để cho An Tư Ý cũng treo trên tường, con bé đồng ý, con mới chấp nhận?”

“Dạ.”

Diệp Gia Đình còn đang kinh ngạc tâm tư trẻ con thật sự khó tưởng tượng được. Diệp Ba Ni là đứa trẻ điển hình của hoang dã, thích đánh nhau, dễ mái dãi, vậy mà còn có thời điểm thích trang điểm giả trang, tự nhận ảnh chụp của mình so với đại mình tình cũng không kém. Chẳng những mua bán gian thương, còn làm cho mẹ An Tư Ý treo ảnh chụp của thần tượng lại không để ý treo luôn ảnh của cậu lên, còn muốn Hạ Vũ cũng treo.

Diệp Ba Ni lại làm cô rất ngạc nhiên, mặt không chút thay đổi nói với cô “Mẹ, chú Hạ đang gọi một cuộc điện thoại kỳ quái.”

Diệp Gia Đình hỏi “Cái gì là cuộc điện thoại kỳ quái?”

Giọng điệu Diệp Ba Ni cực kỳ nghiêm túc, ngọt ngào ngây thơ “Chú ấy làm chuyện xấu.”

Diệp Gia Đình vội vàng ngồi chồm hổm, đối mặt với khuôn mặt than nhỏ nhắn của Diệp Ba Ni “Ba Ni, vì sao lại nói như vậy?”

Diệp Ba Ni quanh năm không thích hé răng, khó có khi nói được hai câu mà cũng cực kỳ ngắn gọn, rất ít khi nào nói xấu người khác.

Diệp Ba Ni mở miệng “Đang gọi điện thoại trên sân thượng, nói lần sau có đàn ông đến tìm mẹ cùng Ba Ni liền lập tức thông báo cho chú ấy.”

Diệp Gia Đình mắt to trừng mắt nhỏ cùng Diệp Ba Ni, nghĩ thầm. Con có ý tứ gì đây? Truy hỏi “Con nghe được chú Hạ Vũ gọi điện thoại cho người khác trên sân thượng?”

“Dạ.”

“Khi nào?”

“Sau khi chụp hình.”

Diệp Gia Đình hiểu rõ. Ngày đó sau khi Diệp Ba Ni chụp hình cùng Lý Hạo Nhiên liền cũng chụp chung với Hạ Vũ rồi đem ra so sánh. Cô hỏi lại “Chú Hạ Vũ gọi điện thoại nói với người kia phải theo dõi mẹ cùng Ba Ni? Nếu có khách đến nhà chúng ta ví dụ như chú Hạo Nhiên đến liền lập tức báo cho chú ấy?”

“Đã báo rồi.”

“Đã báo rồi? Là ngày chụp ảnh hôm đó sao? Chú Hạ Vũ bắt ngờ ghét qua là vì người kia báo tin sao?”

Gần đây, Diệp Ba Ni đang xem một nhân vật hoạt hình về một nhân vật phản diện tên Thang Mỗ, là điển hình bại hoại, thiện ác rõ ràng trong mắt trẻ con, đầu to, mắt gà chọi, hai chân lớn giống như đậu nành, thường xuyên dùng ống nhòm theo dõi người khác.

Diệp Gia Đình vừa nghe Diệp Ba Ni dùng hình tượng bí ối ví dụ về Hạ Vũ, người luôn luôn phong độ, mặc dù trong lòng đang tràn đầy nghi ngờ cũng không nhịn được cười ra tiếng.

Nhưng mà sau khi cười một trận liền không cười nổi nữa, những lời này của Diệp Ba Ni khẳng định không phải là nói bừa. Diệp Gia Đình vốn có chút hoài nghi có phải là Hạ Vũ đã phát hiện quan hệ giữa anh và Ba Ni, hiện tại gần như khẳng định anh đã phát hiện, nhưng phản ứng này quá quý dị.....Sắp xếp người theo dõi bọn cô, có khách đến liền lập tức thông báo, tới cùng là Hạ Vũ có ý tứ gì? Anh muốn làm gì?

Trong bệnh viện Khương Hạo đang tiến hành bộ phim Bộ phim toàn là những bác sĩ trẻ tuổi đầy hứa hẹn, phần đầu cho lý tưởng của bản thân, khát vọng, kiên trì cùng nguyên tắc, đồ mồ hôi cùng tuổi thanh xuân ở bệnh viện, trải qua đủ loại tôi luyện cùng thất bại, cuối cùng tìm được phương hướng tương lai cùng kết quả tình cảm.

Tinh tiết bộ phim tham khảo một chút phong cách của những bộ phim Âu Mỹ cùng thể loại, bên trong xem kể một đồng triệu chứng bệnh tật, cùng tranh cãi kịch tính. Cốt truyện mạnh mẽ, có tình cảnh sống chết đòi người biểu hiện trước mắt, có vì chức quyền danh lợi mà người lừa ta gạt, còn có tình cảm cảm động. Tin tưởng dựa vào trình độ của Khương Hạo, tỉ lệ người xem bộ phim này sẽ không thua những tác phẩm xuất sắc trên truyền hình.

Trong phim, nhân vật của Diệp Gia Đình là một bác sĩ thực tập xinh đẹp, vừa vào bệnh viện liền dẫn đến sự chú ý của không ít người, trong đó thậm chí bao gồm nam chính, Lý Hạo Nhiên cùng nam phụ Hoắc Triệu Minh. Đáng tiếc, vai bác sĩ thực tập này của Diệp Gia Đình cực kỳ có cá tính, bởi vì chưa bao giờ được thiếu niên trẻ tuổi anh tuấn theo đuổi cho nên đối với hai người Lý Hạo Nhiên và Hoắc Triệu Minh đều không có hứng thú, mà lại nhìn trúng vị phó viện trưởng hơn 40 tuổi trong bệnh viện. Vị phó viện trưởng này là nhân vật phản diện lớn nhất trong phim, bề ngoài nho nhã, bên trong tâm kế thâm trầm, toàn thân tràn ngập sức quyến rũ của một người đàn ông thành công cùng một chút cảm giác thần bí. Vai bác sĩ thực tập của Diệp Gia Đình đối với hắn ta nhất kiến chung tình, mà tình cảm chân thành của người đẹp, là đàn ông đều sẽ cảm động. Lúc đó phó viện trưởng thật sự có phần thích cô nhưng cùng lúc cũng muốn lợi dụng cô làm tấm lá chắn, cho nên sẽ tổn chút tâm tư đón hòa theo ý của cô. Nữ bác sĩ thực tập càng yêu sâu đậm, không thể tự thoát ra được, vì người đàn ông đã có vợ này mà làm ra rất nhiều chuyện không nên làm.

Kiểu người này cùng Diệp Gia Đình có điểm chung là khi yêu đều rất chân thành, cứ như thể không thể tự thoát ra được, nhưng mà độ khó trong khi diễn không ít. Diệp Gia Đình bị kích thích nhìn lượng lớn bộ phim đều lấy bối cảnh trong bệnh viện, trong nước ngoài nước đều có , , ,hơn nữa toàn bộ hành trình Khương Hạo đều sắp xếp thay đổi các bác sĩ thực tập chân chính chạy qua chạy lại mỗi khoa trong bệnh viện, mọi người đi học tập cách nói chuyện và làm việc, thói quen động tác của họ.

Diệp Gia Đình là một người nghiêm túc, sự việc càng có áp lực càng cố gắng làm tốt nhất. Mấy ngày nay luyện tập cách diễn xuất trước, đồng thời bỏ thêm ba phần nhiệt tình, dùng toàn bộ tài nguyên có thể lợi dụng được ra dùng, chẳng những tìm xem cách diễn của các bác sĩ trong những bộ phim khác, còn đi theo bác sĩ thật sự học hỏi, có cơ hội sẽ lấy kịch bản ra tập diễn rồi thỉnh giáo thêm với Lý Hạo Nhiên. Mỗi một phân đoạn cô biểu diễn đều lấy ra tập dợt một lần.

Hôm nay nữ bác sĩ thực tập vừa điều tới từ bệnh viện khác, ngày đầu tiên đi làm đã nổi lên một màn tranh chấp lớn với nhân vật Hoắc Triệu Minh đóng, Diệp Gia Đình liền chạy đến tìm Lý Hạo Nhiên. Anh đều đã quen việc như vậy “Im! Lối kịch độc không thuận, hay là không tìm được cảm giác nhất kiến chung tình với phó viện trưởng?”

Diệp Gia Đình xua tay “Không phải, màn nhất kiến chung tình với phó viện trưởng đã làm được, Khương Hạo nói em còn có thể tìm được cảm giác, mấu chốt là màn kế tiếp, tôi không cẩn thận đụng phải trợ thủ của hắn, làm một xấp văn kiện của hắn rối loạn cả lên, tôi còn cho rằng vừa lúc có cơ hội, màn diễn đó cần phải đặc biệt chú ý.....” Nói xong chợt cô phát hiện gần đây bản thân quá nhập tâm, nói một hồi liền nói đến cách diễn, vội vàng ngừng lại “Không phải, tôi không phải là tới tìm anh nói cái này, tôi là có vấn đề muốn anh giúp tôi suy nghĩ.”

Trong tay Lý Hạo Nhiên cầm kịch bản giờ ra sau lưng, không chú ý hỏi “Vấn đề gì?”

Diệp Gia Đình nói: “Nếu như anh chợt phát hiện Ba Ni là con của anh, anh sẽ làm như thế nào?”

Lý Hạo Nhiên bỏ kịch bản xuống, về mặt cô quái nhìn cô hồi lâu, sau cùng hỏi: “Ba Ni 4 tuổi rồi đúng không?”

“Đúng vậy, không phải đã nói nhiều lần với anh rồi sao.”

Lý Hạo Nhiên thở ra một hơi, trừng mắt nhìn Diệp Gia Đình “Vậy thằng bé khẳng định không phải con anh.”

Diệp Gia Đình kiên nhẫn giải thích “Đúng vậy, khẳng định không phải. Tôi nói là nếu như anh chợt phát hiện Ba Ni là con của anh, anh sẽ làm thế nào?”

Lý Hạo Nhiên mất hứng, “Rõ ràng là không phải, em nói đùa với anh làm gì. Ba Ni đáng yêu như thế, nếu như thật là con anh vậy khẳng định sẽ nghĩ cách nhận lại. Mỗi tuần phải rút ra thời gian đến dẫn thằng bé đi chơi.”

Diệp Gia Đình khẽ thở dài “Như vậy à, vậy Ba Ni nhất định sẽ rất vui.” Lại hỏi “Anh sẽ dùng cách gì để nhận về thằng bé? Trực tiếp tìm tôi nói chuyện đàm phán một chút, số lần đến thăm con mỗi tháng cùng với thời gian đến?”

Lý Hạo Nhiên đối với suy nghĩ của cô cười nhạt “Đương nhiên là không phải. Theo lẽ thường mà nói, mẹ xinh đẹp là giỏi nấu ăn, con trai lại đáng yêu, trực tiếp cầu hôn thì tốt rồi, lấy về nhà liền thu phục toàn bộ. Cái gì hiệp ước số lần cùng thời gian đến thăm con mỗi tháng làm gì? Mỗi ngày đều gặp nhau không tốt sao?”

Diệp Gia Đình gấp gấp “Nhất định phải mỗi ngày gặp mặt sao? Nếu anh đã kết hôn có phải hay không liền muốn cướp đoạt con trai cùng tôi?”

“Ai ui!” Tiểu Dương đến tìm Diệp Gia Đình thiếu chút nữa té ngã, đối với hai người quay đầu liên tục xua tay “Các người tiếp tục, các người tiếp tục, cái gì tôi cũng không nghe thấy.” Nói xong vội vội vàng vàng xoay người rời khỏi, thì thảo tự nói: “Mình phải đi tìm chị Cố một chuyện, lần trước mình đã nói...chị ấy còn không tin.”

Lý Hạo Nhiên cắn răng “Diệp Gia Đình! Nói chuyện với em có thể đừng mang đến ý nghĩa khác như vậy được hay không.”

Nhà họ Hạ

Thời gian gần đây lão Hạ không biết làm sao lại không thoải mái, Hạ Vũ nhà họ giống như là gặp chuyện tình vui vẻ gì, tâm tình vẫn rất tốt.

Tuy nhiên bởi vì tính cách chừng mực, cho nên lời nói và hành động vẫn như thường, cũng không có gì khác so với bình thường. Nhưng lão Hạ dựa vào hiểu biết nhiều năm của mình đối với đứa nhỏ này, tự nhận có thể nhìn ra gần đây Hạ Vũ rất vui vẻ, ngay cả đầu bếp Lý thường xuyên xin nghỉ phép cũng không làm ảnh hưởng đến tâm trạng vui vẻ của anh.

Lão Hạ là họ hàng xa của nhà họ Hạ, đối với Hạ Vũ không chỉ có nghĩa vụ mà còn rất quan tâm. Bởi vậy có thời gian rảnh liền cân nhắc một chút, vì cái gì gần đây Hạ Vũ lại vui vẻ như vậy.

Buổi sáng nay đang suy nghĩ, liền nghe bà vú Vương gọi nhỏ kêu to tên ông “Lão Hạ, lão Hạ!”

Ngẩng đầu, chỉ thấy vẻ mặt vú Vương hưng phấn mà bước từ trên lầu xuống.

“Chuyện gì vậy Tiểu Vương?”

Vú Vương cho ông xem điện thoại “Nhìn xem, bên gối của Hạ Vũ, tôi đã phát hiện tấm hình này. Tôi không dám nói lung tung với cậu chủ, bắt quá đã dùng di động chụp lại.”

Lão Hạ tiếp nhận điện thoại nhìn một chút, một bên quả trách vú Vương “Tiểu Vương, bà như vậy cũng không tốt, đồ của cậu chủ không thể lộn xộn cũng không thể tùy tiện chụp. Nhanh xóa” Nói đến một nửa liền không còn âm thanh, chỉ thấy trên màn hình di động của vú vương là một tấm hình chụp chung cực kỳ rõ ràng, vẻ mặt Hạ Vũ cười vô cùng ôn hòa, bên cạnh là một bé trai xinh đẹp nghiêm con mặt.

“Như thế nào? Quá đáng không?” Vú Vương trừng to mắt “Cái này không thể xóa, ông nghĩ mà xem, đây là đồ để cạnh bên gối. Ảnh chụp của người cực kỳ quan trọng cậu chủ mới có thể đặt cạnh gối. Xế chiều hôm nay vừa lúc tôi nghỉ, liền nhanh cầm về cho bà chủ nhìn xem.”

“Bà cứ như vậy mà lấy đến cho bà chủ xem không tốt lắm đâu.” Lão Hạ chặn chờ “Lỡ như đây là con trai của bạn bè bình thường thì làm sao?”

“Không thể nào!” Vú Vương khẳng định, “Thằng nhóc này tôi biết. Nó là con trai của tiểu thư Diệp. Tiểu thư Diệp không phải là bà mẹ độc thân hay sao? Ông còn nhớ hay không, lần đầu tiên cậu chủ nhìn thấy tiểu thư Diệp phản ứng không phải rất kỳ quái hay sao? Về sau cậu ấy vẫn đến nhà tiểu thư Diệp. Khi đó tôi liền nghĩ ngờ, bộ dáng ăn cơm của con trai của tiểu thư Diệp giống y chang cậu chủ. Hiện tại cuối cùng đã rõ ràng, là quan hệ huyết thống, có thể không giống nhau sao?”

Cầm lão Hạ muốn rút xuống “Thật sự?”

“Đương nhiên là thật.” Vú Vương gấp gấp “Dù sao hôm nay cũng không có việc gì, hiện tại liền trở về đi. Cậu chủ làm chuyện này mặc dù có chút không ổn, nhưng đứa nhỏ thật sự rất đáng yêu, bà chủ thấy nhất định sẽ rất cao hứng.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Beta: KẹoĐắng

Thân thể của ba Hạ không được khỏe nên phải ở lại Nam Phương dưỡng bệnh với mẹ Hạ, quanh năm không ở nhà. Chuyện trong nhà họ Hạ vẫn là do bà nội của Hạ Vũ quản lý.

Bây giờ, đã là xã hội hiện đại, đương nhiên sẽ không có người làm hết lòng trung thành, tận tâm như lão Hạ, vú Vương, và di Mặc, những người này đã phục vụ cho nhà họ Hạ hai ba mươi năm, đối với nhà họ Hạ quả thật là có tình cảm. Cũng gần như từ lúc công ty mới ra đời, thêm nữa chủ nhà hào phóng, đối xử tử tế với người giúp việc, vì vậy mà công việc của họ vẫn tiếp tục tới hôm nay. Đối với công ty họ vẫn một lòng trung thành, đối với nhà họ Hạ quan tâm chân thành, hơn nữa đối với bà nội của Hạ Vũ, lòng trung thành của họ rất cao.

Lúc Hạ Vũ chuyển ra ngoài ở một mình, khi đó, người khác không nói gì nhiều, chỉ có bà nội Hạ thì có đến 120 điều không muốn, đáng tiếc là không lay chuyển được anh, đành phải để lại hai người đáng tin cậy, lão Hạ và vú Vương cùng tới chăm sóc. Vú Vương thì ba bữa năm ngày sẽ trở về, có lúc sẽ chăm sóc, đánh bài, và trò chuyện với bà nội Hạ.

Hai anh em nhà họ Hạ tính cách khác xa nhau, anh cả Hạ Hoa tính tình hiền hòa, luôn thích yên ổn, với thành tích có được sau khi tốt nghiệp đại học, anh ấy đã bị ông nội sắp xếp vào làm công ty dược phẩm của nhà họ Hạ. Ban đầu anh giữ chức quản lý, về sau trở thành tổng giám định chất lượng.

Nghề này phải thường xuyên ở lại công ty, quy trình công việc ổn định cực kỳ phù hợp với anh. Hạ Hoa vui vẻ thoải mái, chỉ chuyên tâm xem xét chất lượng của thuốc là được, những thứ khác một mực không muốn quản nhiều.

Kết hôn, anh ấy cũng tuân theo ý của người lớn, cưới vợ có gia cảnh cũng không tệ lắm, người vợ tuy không phải đặc biệt xuất sắc, nhưng lại cực kỳ biết nịnh bợ những vị phu nhân lớn tuổi của nhà họ Hạ, sau đó rất nhanh liền sinh được đứa con trai mập mạp. Có thể nói, toàn bộ mọi thứ đều rất suông sẻ, không có gì để người khác phải bận tâm nhiều.

Đứa con kế là Hạ Vũ, có nhiều năng lực, lại là người có chủ kiến, không giống như anh trai của mình cái gì cũng nghe theo sự sắp xếp của người lớn.

Vú Vương từng nghe Hạ Vũ nói bà nội nói quá nhiều lần, nói anh như vậy cũng không được tốt cho lắm.

Tốt thì không ai nói gì, nhà ai mà không hy vọng con mình có năng lực tốt? Không tốt đây là ở chỗ, Hạ Vũ luôn có chính kiến riêng, rất nhiều chuyện lớn trong nhà cũng không cần quan tâm tới. Xem đi, anh trai của anh so với anh chỉ hơn 2 tuổi thôi mà bây giờ đã có con trai, đứa nhỏ Hạ Từ Kỳ cũng đã lớn, còn Hạ Vũ vẫn không có lấy một cô bạn gái cố định, như vậy có vội hay không đây?

Vú Vương nghĩ nhất định bà nội không phải muốn xem mặt cháu dâu, mà là ôm mộng muốn có cháu cố gái, vì vậy cầm điện thoại đi động hăng hái ra sức chạy về.

Bởi vì dậy sớm, bà nội Hạ đang ở bên cạnh với di Mặc và Tiểu Kỳ, mới ho khan hai tiếng đã bị Đỗ Hoán Phán bắt ở nhà, không cho Tiểu Kỳ đi nhà trẻ mà đưa Tiểu Kỳ đến nhà kính ẩm áp trồng hoa.

Nhìn thấy vú Vương cao hứng đi vào, bà đã lên tiếng kêu, "Tiểu Vương, cô tới rồi, tới rất đúng lúc, cô lại xem mấy cây chậu hoa này trông rất khéo tay, mau tới xem cái bồn hoa Molly này bị làm sao vậy? Vẫn nửa sống nửa chết."

Vú Vương khiêm tốn: "Tôi có khéo tay gì đâu, chẳng qua trước kia ở dưới quê có trồng vài loại cây để ăn qua ngày, bây giờ trong sân cũng có trồng cà chua, cải thìa gì gì đó."

Vú Vương đi qua phía bên kia xem đã thấy "Bây giờ trời lạnh, mọi người tưới nhiều nước quá, phần gốc cây có khả năng bị thối rồi."

Tâm tình bà nội Hạ rất tốt, vừa cười vừa nói với di Mặc, "Cô xem, cô ấy lại khiêm tốn nữa rồi, vừa nhìn thấy đã biết có gì xảy ra rồi". Quay đầu lại thấy Tiểu Kỳ đứng cạnh một chậu thủy tiên vừa mới nở, vội vàng kêu lên, "Tiểu Kỳ à, đã nói với cháu bao nhiêu lần rồi, cách xa cái chậu hoa thủy tiên đó một chút, nó có hương thơm, nhưng cũng có độc đó."

Trong lòng vú Vương có chuyện không kim nén nổi, sốt ruột muốn nói ra, nhìn qua thấy di Mặc cũng là người trong nhà, nhìn qua Tiểu Kỳ thấy bé cũng chỉ là đứa con nít, vốn nghĩ không có gì đáng kể, vì thế lập tức mở miệng nói "Giáo sư Ngô, hôm nay tôi tới là có một chuyện lạ muốn cho bà xem."

Bà nội Hạ họ Ngô, xuất thân từ gia đình nhà văn danh tiếng. Thời đại học vào những năm đầu đã sớm đi dạy học cho nên người ta gọi bà là giáo sư Ngô. Tuy nhiều năm ở nhà bà sống an nhàn sung sướng như vậy, nhưng vì mọi người đã có thói quen cho nên vẫn gọi bà như vậy.

Bà nội Hạ hỏi, "Cho tôi xem cái gì?"

Vú Vương đưa tấm hình trong điện thoại đi động ra cho bà xem "Bà xem cái này đi, tôi mới phát hiện ra, sau khi phát hiện ra không dám chậm trễ một phút nào, lập tức đi vội đến đây cho bà xem."

Bà nội Hạ cầm lấy cái kính lão đeo lên, cho rằng vú Vương đang muốn bà xem mấy cái tin tức mà mọi người cũng có coi qua, vừa cười "Bây giờ, mọi người cũng hứng thú với cái này, người ta có phát tin gì lớn, tùy tiện xem một chút là được, đừng làm quá lên."

Đợi sau khi nhìn rõ tấm hình, bà nhất thời "A!" lên một tiếng, "Đây là Tiểu Vũ và đứa bé nhà ai vậy?"

Di Mặc ở một bên, ghé đầu nhìn một cái, nhất thời mặt mày biến sắc.

Bà nội Hạ mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, lấy mắt kiếng xuống, ngẩng đầu hỏi vú Vương, "Tiểu Vương, hình này là ảnh chụp Tiểu Vũ...?"

Vú Vương tranh công, lại gần một chút thần thần bí bí nói, "Buổi sáng dọn dẹp phòng, lúc tôi đi tới phòng cậu chủ phát hiện bên gối. Nhất định là buổi tối trước khi đi ngủ đều ngắm, sau đó lập tức ngủ thiếp đi. Bà nghĩ xem, người bình thường chắc chắn buổi tối khuya khoắc ai lại nằm trên giường ngắm hình của mình, vậy thì nhất định là sẽ ngắm bảo bối bé nhỏ kia rồi!"

Bà nội Hạ tròn to hai mắt, nắm lấy di động của vú Vương thật chặt, cẩn thận nghiền cứu nửa ngày, "Này, đây là một bé trai, dáng dấp cũng rất xinh đẹp, cô đừng nói hai người này ở chung một chỗ rồi chụp hình....Kỳ lạ, ở giữa lông mày còn có điểm giống nhau. Tiểu Vũ như vậy mà có đứa bé lớn chừng này ở bên ngoài sao? Ông trời ơi...! Không thể nào! Tiểu Vũ nó luôn làm việc rất chừng mực mà!"

Kéo vú Vương lại, "Tiểu Vương, cô mau nói đi, cô biết gì nói ra hết đi, nói cho tôi biết rõ một chút. Này, nếu thực sự nhà chúng ta có đứa cháu như vậy tôi tuyệt đối không tha cho Tiểu Vũ đâu! Chuyện lớn như thế này mà nó dám không nói tiếng nào với bà nội! Nó muốn lừa gạt tôi hay gì!" Nói tới chỗ này lại thêm lo lắng, "Không phải là có chuyện gì thật sự khó nói nên nó mới lừa gạt tôi đó chứ?"

Di Mạc đứng một bên xem một chút, không thể lên tiếng, không thể làm gì khác hơn là tròn mắt lên nhìn vú Vương một cái, nghĩ thầm. Thiết tình, bà ta gấp gáp cái gì nhỉ, cũng không tới thương lượng với mình một chút, lại lỗ mãng tự nói ra, nhẹ nhàng tăng hăng một cái, "Đứa bé này là đứa bé đánh nhau với Tiểu Kỳ lúc trước."

Tiểu Kỳ tròn to hai mắt, không hiểu họ đang nói cái gì, chính là trực giác cảm thấy không khí chợt khẩn trương lên, nghe di Mạc nói lập tức rướn cổ, nhón chân lên, muốn nhìn vào màn hình di động một chút, "Là Ba Ni sao? Bà cố, con cũng muốn xem."

Bà nội Hạ liếc mắt nhìn bé, "Thật sao?"

"Đúng ạ, chính là Ba Ni, bạn ấy cùng chú chụp hình lúc nào? Chú ấy chụp hình này cười rất đẹp, bình thường chú ấy chụp hình không hề cười." Hạ Tiểu Kỳ nói lớn.

Di Mạc than thở, "Lần trước, lúc tôi mang Tiểu Kỳ đi bệnh viện, vừa đúng lúc gặp đứa bé này đang nằm viện vì bị viêm ruột thừa, Hạ Vũ muốn dẫn Tiểu Kỳ đi thăm đứa bé đó, vừa nhìn đã phát hiện ra."

Ánh mắt bà nội Hạ trở nên nghiêm trọng, trầm giọng, "Phát hiện ra cái gì? Tiểu Vương cô mang Tiểu Kỳ ra ngoài giao cho người khác giữ rồi quay trở lại đây. Mạc Thâm, cô kể lại chi tiết một chút cho tôi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Thì ra hai người đều biết, chuyện lớn như vậy mà lại cùng Tiểu Vũ gạt tôi!"

Vú Vương cũng bắt đầu nghiêm túc, nhất thời không dám cô làm ra vẻ thần bí nữa, đưa Tiểu Kỳ ra ngoài. Hạ Tiểu Kỳ bĩu môi không vui, đáng tiếc vào lúc này, không ai lo lắng đồ dành bé nữa. Từ nhỏ cậu đã được cưng chiều, hờ một chút đã giờ tính xấu, không vui không mừng, cũng không chịu ra ngoài chơi, quay người chạy về tìm mẹ cậu.

Lúc vú Vương quay lại cũng là lúc di Mạc kể xong chuyện đã nhìn thấy ở bệnh viện cho bà nội Hạ nghe, cuối cùng nói "Tôi khuyên Tiểu Vũ một lần, cậu ấy nên mang con của mình về, cậu ấy nói, đây rốt cuộc cũng là chuyện riêng của cậu ấy, cậu ấy muốn chính miệng mình nói cho bà nghe. Cho nên tôi cũng không tiếp tục nhiều chuyện."

"Cô thật hồ đồ quá!" Bà nội Hạ trách cứ, bà đối với di Mạc có chút không nể mặt, có thể thấy bà có một chút nóng nảy "Đứa nhỏ cũng đã 4 tuổi, nó còn không chịu nói, vậy trong chuyện này nhất định có vấn đề."

Vú Vương cẩn thận nói chen vào "Tôi đoán chừng Tiểu Vũ cũng mới biết mà thôi, cũng không phải muốn gạt bà và ông Hạ đâu."

Bà nội Hạ thả lỏng tâm lý "Nói thử xem?"

Vú Vương nói cho bà biết, "Bà còn nhớ hay không? Khoảng tháng 6, lúc chúng ta phải qua bên kia nấu cơm, đầu bếp bỗng nhiên bị bệnh, chúng ta phải bận đến mức sức đầu mề trán...."

"Đương nhiên nhớ rõ, lúc ấy tôi cũng theo để biết chút tình hình, thiếu chút nữa tôi muốn để cho đầu bếp đi trước để ở lại giúp hai người mấy ngày."

Vú Vương nói chuyện Diệp Gia Đình nhận lời đến chỗ bọn họ, sau đó bình luận "Lúc ấy không biết gì, giờ suy nghĩ qua mới cảm thấy kì quái, vị tiểu thư Diệp kia tuổi trẻ xinh đẹp, lại là diễn viên, làm sao có thể chạy đến nhà họ Hạ để làm giúp việc? Bây giờ xem ra khẳng định là có sắp xếp. Quả nhiên, sau khi cô ấy đến đây, cậu chủ liền nhớ cô ấy, cũng bởi vì cô ấy nấu ăn ngon nên thường qua nhà, tự nhiên có thể nhìn thấy đứa bé. Thật không nghĩ tiểu thư Diệp đã có suy tính trước, đem chính con trai mình tới cửa để nhận thân, nhất định không bằng làm như vậy, đến lúc phát hiện ra cũng được coi trọng."

Di Mạc mới nghe qua cũng nói "Còn có chuyện như vậy à? Tiểu thư Diệp này thật lợi hại, nhìn lâu như vậy cũng không nói gì, cũng không phải muốn dựa vào đứa bé để gả vào nhà họ Hạ sao?"

Bà nội Hạ suy nghĩ một chút "Đứa bé không có vấn đề gì, thật đáng yêu, mọi người thấy nhất định sẽ thích, chỉ là vị tiểu thư Diệp kia đang là một diễn viên, thân phận này sợ rằng...."

Bà nội Hạ quan tâm nhất là đứa bé, khoát khoát tay, giải quyết dứt khoát "Tôi muốn trước tiên là gặp con trai Tiểu Vũ, mọi chuyện khác từ từ nói tiếp."

Buổi tối 9 giờ Lý Hạo Nhiên còn ở đài truyền hình, sau khi hoàn thành tiết mục mà anh được mời làm khách quý, anh quay về nhà ngủ. Được khoảng 2

tiếng, lúc nửa đêm 12 giờ lại bị đồng hồ báo thức của mình đánh thức, anh bắt đầu thức dậy tắm rửa thay bộ quần áo rồi lái xe đến bệnh viện Quảng Ích.

Anh đi thẳng đến phòng cấp cứu. Anh đã nói với bên đại diện bệnh viện sẽ tới đây hai ngày để quan sát bác sĩ xử lý các tình huống của bệnh nhân trong khoa cấp cứu.

Lý Hạo Nhiên đối với nghiệp diễn là người có năng lực nhất nhì trong giới, ít có người có thể so sánh được với anh. Với mỗi vai diễn anh đều nghiên ngẫm nhập tâm. Lần này diễn vai bác sĩ chuyên nghiệp, tính chất phải thực hơn vì vậy anh càng muốn công phu hơn.

Kỳ thật, thành công của mỗi người đều không phải ngẫu nhiên mà có, phía sau ánh hào quang đó là phải vượt qua biết bao gian khổ, mồ hôi cùng nước mắt.

Bây giờ anh vẫn có thể diễn được vai bác sĩ một cách tự tin, bình tĩnh kiên quyết, thần thái và biểu hiện cũng vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng anh vẫn cảm thấy về mặt chuyên nghiệp còn có vài khuyết điểm. Bởi vậy anh hy sinh thời gian buổi tối nghỉ ngơi để tới đây quan sát được gần hơn.

Không nghĩ tới vừa vào phòng cấp cứu, lập tức ngăn cản cả người, chỉ thấy một dáng người thon thả đang núp ở một góc chỗ nghỉ ngơi dành cho người nhà của bệnh nhân, ngồi trên ghế dài, từ từ nhắm mắt, ngủ gật. Tóc dày tùy ý quán lên, tóc vén sau tai, có vài sợi rơi xuống, nhẹ nhàng vỗ về đôi má. Bởi vì cuối đầu, gương mặt trái xoan có vẻ nhọn ra, lông mi dài rủ xuống, ngũ quan mềm mại, tinh tế, tạo ra một khoảnh khắc phong tình quyến rũ.

Lý Hạo Nhiên không tự chủ được sai bước dài đi tới, khom lưng xuống nhìn cô. Diệp Gia Đình cũng không thật sự ngủ, cảm giác ánh sáng trước mắt bị người khác che khuất lập tức mở mắt ra. Trước mặt hiện ra một khuôn mặt to tuấn tú đang nhìn mình, cô hoảng sợ ôm ngực thét nhỏ "Má ơi! Sao anh lại tới đây? Làm tôi sợ hết hồn."

Lý Hạo Nhiên đi đến ngồi xuống bên cạnh cô "Anh còn muốn hỏi em, đêm hôm khuya khoác thế này, tại sao còn ngồi ở đây?"

Diệp Gia Đình ngáp khê "Tôi đến đây từ tối xem bác sĩ xử lý những ca cấp cứu thế nào. Tôi cũng đến vài buổi tối rồi, tôi có cảnh liên quan đến cấp cứu."

Lý Hạo Nhiên không ngờ còn người nghiêm túc hơn so với mình. "Nhìn mấy buổi tối rồi có cảm giác gì?"

Diệp Gia Đình dụi mắt "Không tệ lắm, tôi thu hoạch được rất nhiều, tối thiểu là cũng biết phải dùng thần, tư thế, giọng nói, thậm chí ánh mắt gì. Chỉ là trong kịch bản đoạn đối thoại so với thực tế bên ngoài có sự chênh lệch nhất định, cái này tôi muốn tự mình dùng tâm để chuyển đổi một chút."

Lý Hạo Nhiên không nhận được vỗ vỗ vai cô, "Được rồi, có thể cảm nhận được nhiều như vậy cũng không tệ." Anh hỏi cô "Buổi tối em không về, Ba Ni phải làm thế nào?"

"Tôi trở về ăn cơm tối, sau đó chơi với bé một lát, chờ cho bé ngủ say rồi mới đi. Mấy ngày nay Chu Mai sẽ ở lại để trông chừng bé."

Lý Hạo Nhiên kỳ quái hỏi, "Ba Ni có thể tự nguyện đồng ý?"

Diệp Gia Đình cười hả hê, "Tôi có cách."

Lý Hạo Nhiên "Có cách gì? Ba Ni chỉ có một mình em là mẹ, buổi tối em không ở nhà với thằng bé, nhất định thằng bé sẽ không vui."

Diệp Gia Đình nghe không lọt tai "Nói cái gì! Chỉ một mình tôi là mẹ? Nói vậy giống như thằng bé có thể có hai người mẹ sao?"

Lý Hạo Nhiên thầm nói, 'Ý của anh là Ba Ni không có ba', chỉ là lời này không thể nói nhiều nên không lên tiếng.

Diệp Gia Đình giải thích, "Tôi nói với Ba Ni, con ngoan ngoãn ngủ với dì Chu Mai, mẹ sẽ lập tức làm bánh ngọt hạnh nhân hương thảo cho con."

Lý Hạo Nhiên cười một tiếng "Cũng biết là vì cái này. Ba Ni đối với việc ăn uống thật sự rất nhiệt tình, may nhờ thể trạng không dễ béo, nếu không nhất định sẽ trở thành một nhóc con mập mạp."

Hai người đang trò chuyện chợt có một bệnh nhân bị viêm ruột cấp tính, nôn mửa kịch liệt, sốt cao 40°. Bệnh nhân vừa được đưa tới, hai người lập tức dừng nói chuyện, cùng nhau đứng qua một bên quan sát.

Ngay sau đó, lại đưa tới một người, không rõ nguyên nhân vì sao huyết áp lên rất cao, nhìn rất trẻ tuổi, tinh thần vẫn tỉnh táo, huyết áp lên tới 200, sợ xảy ra vấn đề nên đưa tới bệnh viện cấp cứu.

Diệp Gia Đình và Lý Hạo Nhiên ở một bên nhìn bác sĩ gấp gáp mang theo y tá xử lý bệnh nhân, đo huyết áp, đường máu, đo điện tim, thử máu, làm kiểm tra đo lường, sau đó lên thuốc, truyền nước biển.

Cho đến khoảng 2 giờ khuya, hai người mới cùng nhau đi từ bệnh viện ra ngoài.

"Anh đưa em về." Lý Hạo Nhiên trước sau như một, trên vẻ mặt sáng láng không hề có một tia mệt mỏi.

"Không cần, lúc này trở về sẽ làm ảnh hưởng Ba Ni sẽ tỉnh giấc, mỗi lần đi về tôi đều đến khách sạn ngủ một đêm." Diệp Gia Đình cho anh xem túi xách có mang theo đồ, "Đồ để thay tôi đều mang theo."

Lý Hạo Nhiên giật mình một cái, câu ‘vậy thì anh cũng đến đó ờ’ suýt nữa lại nói ra.

Yên lặng lái xe đưa Diệp Gia Đình đến khách sạn cách bệnh viện hai con đường, thấy rõ đó là khách sạn nổi tiếng, mặc dù không mấy xa hoa, nhưng khẳng định vấn đề an toàn rất tốt, nhìn cô đi vào cửa sau đó anh mới quay đầu rời đi.

Xe thể thao mới mua nên chạy rất êm, anh mới vừa ngủ một chút sức lực giống như là đã khôi phục, đầu óc hết sức tỉnh táo, nghĩ đến Diệp Gia đình nói cô ấy đã đến đây quan sát vài hôm, Lý Hạo Nhiên coi như đã hiểu vì sao Diệp Gia Đình có thể trong một thời gian ngắn ngủi đã thay đổi từ một tiểu thư luôn được nuông chiều thành một người mẹ hiền đảm đang, nấu cơm, làm việc nhà rất tốt.

Thì ra ưu điểm lớn nhất của Diệp Gia Đình không phải là xinh đẹp, mà là người vô cùng nghiêm túc!

Khi cô cực kỳ nghiêm túc, lúc đó cô lại càng thêm xinh đẹp. Xinh đẹp không phải vì gấn lông mi giả, sắc mặt kiểu diễn, quần áo đẹp đắt tiền, giày cao gót tinh xảo. Mà ấy là một loại xinh đẹp tỏa ra từ phong cách bên trong, có thể làm cho đầu tóc rối bời. Ánh mắt cô lại tỉnh táo, bình thường không trang điểm cũng thấy thuận mắt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit + Beta: KẹoĐắng

Diệp Gia Đình vừa vào khách sạn đơn giản tắm rửa một chút, mới đó mà đã 3 giờ sáng cô vừa cảm giác ngủ được một chút đã đến 7:30 sáng. Tinh thần khôi phục chút ít, có thể là vì ngày hôm qua ngồi trên hàng ghế dài ở phòng cấp cứu ngủ gật, cúi đầu, nên lúc này cổ và bả vai có điểm chua sót đau nhức.

Diệp Gia Đình nằm trên giường, cảm lấy di động ở đầu giường, trước tiên gọi về nhà.

Quả nhiên là Diệp Ba Ni bắt máy, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói yếu ớt, mềm mại lại bằng phẳng, “Alo!”

Giọng nói nhỏ nhẹ cổ nâng cao tinh thần giống như vừa tỉnh ngủ, chỉ một câu của Diệp Ba Ni đã làm cho Diệp Gia Đình sung sướng cả thể xác lẫn tinh thần, thoải mái từ đầu đến chân “Ba Ni, là mẹ, con đã ăn sáng chưa?”

“Dạ rồi.”

“Đợi một chút dì Chu Mai sẽ đưa con đến nhà trẻ.”

“Dạ.”

“Có nhớ mẹ hay không?”

Rốt cuộc Diệp Ba Ni không trả lời ‘dạ’ nữa mà thay đổi thành “Nhớ.”

Trong lòng Diệp Gia Đình mềm mại “Tối nay mẹ không cần tăng ca sẽ ở nhà chơi với Ba Ni.”

Diệp Ba Ni lại đổi lại một chữ “Dạ.”

Bên kia mơ hồ truyền đến giọng nói của Chu Mai “Ba Ni, nhanh lên nếu không liền bị muộn, nói tạm biệt mẹ đi nào.”

Diệp Ba Ni ngoan ngoãn nói “Mẹ, tạm biệt.”

“Ba Ni ngoan, tạm biệt.”

Sau khi Diệp Gia Đình để điện thoại xuống tinh thần sáng lạn rời khỏi giường, vạch màn cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Sau khi nói chuyện điện thoại với Diệp Ba Ni, cô cảm thấy bầu trời thật là xanh, ngay cả việc vừa rồi cổ và bả vai đau cũng đều trở nên thoải mái. Diệp Gia Đình đến khu ăn uống trong khách sạn bình thường đều cung ứng bữa sáng là cháo trắng cùng bánh bao nhỏ ăn bữa sáng, sau đó tản bộ đến bên ngoài bệnh viện.

Cô đã ở khách sạn này vài lần, biết có con đường gần hơn đi đến bệnh viện, không cần phải đi xe, chen chút trên dòng người ngựa tấp nập hời hợt kia.

Gần đó là một con đường một chiều, Diệp Gia Đình thong thả đi, liền nghe thấy sau lưng có người lái xe không nhanh không chậm, bóp kèn hai cái, cô quay đầu liền thấy Hạ Vũ.

Hạ Vũ dừng lại, kêu cô lên xe, “Tôi qua em ở lại khoa cấp cứu quan sát còn chưa có về nhà!” Không phải là câu nghi vấn mà là câu khẳng định, có thể thấy được người anh thuê đã báo cáo tình huống hoạt động của các thành viên trong nhà Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình cực kỳ hoài nghi hộ gia đình đối diện tầng lầu nhà họ là người Hạ Vũ an bài tới, mím môi nhìn xem Hạ Vũ, nghĩ thầm ‘lựa ngày không bằng trùng ngày, hôm nay nếu đã gặp anh liền nói chuyện một chút, cứ như thế tiếp tục không rõ ràng thật không phải biện pháp.’ “Tôi muốn nói chuyện với anh.”

“Hử?”

Diệp Gia Đình có hơi chút do dự, sau đó liền trực tiếp hỏi “Có phải anh biết rõ chuyện của Ba Ni hay không?”

Hạ Vũ không trả lời, chính là một bên lái xe, một bên gật đầu.

Đây đã là chuyện trong dự kiến, nên anh thừa nhận Diệp Gia Đình cũng không kỳ quái, hỏi: “Làm sao anh biết được?”

“Dì Mạc nhận ra, di ảnh thấy Ba Ni cùng tôi lúc còn nhỏ đặc biệt giống nhau, vị trí nốt ruồi màu hồng trên cổ cũng cùng một chỗ.”

“Anh cũng có?” Diệp Gia Đình kinh ngạc. Đang say gáy Diệp Ba Ni có một nốt ruồi màu hồng đương nhiên cô biết, mỗi lần tắm cho thằng tiểu tử kia đều nhìn thấy, không nghĩ tới ngay cả Hạ Vũ cũng có giống vậy.

Di truyền thật kỳ diệu!

Hai người đều trầm mặt một hồi, Hạ Vũ bỗng nhiên nhẹ giọng nói: “Cảm ơn!”

Diệp Gia Đình sững sờ “Cảm ơn cái gì?”

Giọng điệu Hạ Vũ có phần nhu hòa “Cảm ơn khi đó em đã lựa chọn sinh ra Ba Ni, tuy thằng bé không phải là mong đợi của anh, nhưng mà anh rất quý trọng.”

Diệp Gia Đình buông lỏng một hơi, giọng điệu này là cô thay bảo bối Diệp Ba Ni của cô buông xuống, bất luận như thế nào, Hạ Vũ đều là cha ruột của thằng bé, sau khi biết rõ sự tồn tại của Diệp Ba Ni, anh biểu hiện như vậy chứng minh là có yêu thích, loại thái độ này đối với Diệp Ba Ni mà nói tự nhiên là tốt nhất.

Trong lúc nói chuyện xe đã lái vào bệnh viện, Diệp Gia Đình chỉ kịp nói một câu “Vậy anh tính toán.....?”

Hạ Vũ mỉm cười một cái “Từ từ sẽ đến, anh không muốn có bất kỳ quấy nhiễu gì đến Ba Ni, anh sẽ cho thằng bé một quá trình tiến hành theo chất lượng, để cho thằng bé từ từ thích ứng.”

“Anh có thể nghĩ như vậy thật sự là quá tốt!” Diệp Gia Đình càng cảm thấy yên tâm.

Hạ Vũ nhìn đồng hồ đeo tay, “Buổi sáng anh còn có cuộc họp, nhanh lên một chút.”

Nhanh chóng dừng xe, sau khi Diệp Gia Đình xuống xe liền chào “Thật ngại quá, tôi đi trước.”

Diệp Gia Đình nhớ tới còn một vấn đề quan trọng, đuổi theo phía sau Hạ Vũ, nói “Người ở phía đối diện nhà chúng tôi anh vẫn là kêu về đi, ra ra vào vào bị người khác nhìn chằm chằm cảm giác thật không tốt.”

Hạ Vũ nghe xong liền xấu hổ che miệng ho khan một tiếng, sau đó lập tức khôi phục thái độ bình thường, lạnh nhạt trả lời: “An bài người đó ở đó là để đề phòng lỡ như, nếu em có việc gì gấp có thể tìm hắn.”

Buổi tối 7 giờ, Diệp Gia Đình về đến nhà, may nhờ có người giúp việc theo giờ Chu Mai có sở trường làm đồ ăn cực kỳ hợp với khẩu vị của Diệp Ba Ni, cô mới yên tâm lớn mật đi làm về trễ mà không sợ con trai bảo bối bị đói.

Đi lại nhìn Diệp Ba Ni cầm theo đồ thủ công ghép hình từ nhà trẻ về, cùng cậu ngồi xếp hình một hồi, sau đó mới ngồi vào bàn bên cạnh ăn cơm chiều.

Chu Mai luống loát dọn dẹp sạch sẽ phòng bếp, cõ tạp dề rồi rời khỏi “Tiểu thư Diệp, nếu không còn việc gì tôi về trước.”

“Được, không còn việc gì, cô sớm một chút trở về nghỉ ngơi đi. Bên ngoài trời đã tối, chạy xe cẩn thận một chút.”

Chu Mai cười “Tôi cũng không phải con nít, cô không cần dặn tôi. Đúng rồi, xế chiều tôi đi đón Ba Ni nhà trẻ thông báo cuối tuần này muốn mở một đại hội thể dục thể thao, muốn cho phụ huynh mấy đứa trẻ cố gắng tham gia.” Thấy Trần Gia Đình nhìn qua, Chu Mai khẽ nói “Họ đặc biệt nhấn mạnh cha đứa nhỏ nhất định cần phải tìm thời gian rảnh tới tham gia, bởi vì bình thường đến nhà trẻ đón không phải là ông bà nội liền là mẹ, tôi đoán đến lúc đó phần lớn cha của mấy đứa trẻ kia đều tới.” Nói xong cô quay lại nhìn Diệp Ba Ni đang chơi xếp hình trong phòng khách, “Tiểu thư Diệp, nếu không có kêu cậu của Ba Ni đi cùng đi, đỡ phải làm cho Ba Ni có cảm giác không vui.”

“Ba đứa nhỏ phải tới tham gia đại hội thể dục thể thao?” Diệp Gia Đình suy nghĩ, “Ừ, biết rồi, nhưng mà cậu của Ba Ni khẳng định không được. Không có việc gì, tôi đi cùng Ba Ni đến đó một chút, thằng bé hẳn là sẽ không để ý.”

Người giúp việc theo giờ Chu Mai đã chăm sóc Diệp Ba Ni hơn nửa năm, cũng quan tâm đến cảm giác của cậu, đối với chuyện này mười phần quan tâm, sợ cậu bị uất ức, cho nên cố ý nhắc nhở Diệp Gia Đình, thấy cô đã nghe nên cũng yên tâm rồi đi.

Diệp Gia Đình ăn cơm xong, sau khi dọn dẹp bát đĩa liền đi đến bên cạnh Diệp Ba Ni, “Ba Ni, Chủ nhật nhà trẻ mở đại hội thể dục thể thao, con biết cái gì là phụ huynh cần phải tham gia không?”

Diệp Ba Ni ngẩng đầu “Biết, là ba mẹ cùng đi.”

Diệp Gia Đình sờ sờ đầu nhỏ cùng mái tóc mềm mại của cậu “Mấy bạn nhỏ khác đều có ba mẹ cùng đi, nhà chúng ta chỉ có mẹ cùng đi với con, hoặc là.....” Bỗng nhiên Diệp Gia Đình nghĩ đến, có lẽ có thể gọi thử Hạ Vũ xem Chủ nhật có rảnh không, có thể cho anh ta lấy thân phận bạn bè đến tham gia.

Ai ngờ Diệp Ba Ni tuy còn nhỏ nhưng rất có chủ ý “Ba Ni cũng có ba người.”

“?” Diệp Gia Đình kỳ quái, “Ở đâu ra ba người? Con sẽ không tính luôn đi Chu Mai chứ? Muốn để cho đi ấy cùng đi?”

“Không có, nữ, đã có mẹ.” Diệp Ba Ni cho rằng mẹ mình không nhận thức rõ ràng.

“Cái gì nữ, con nói đi Chu Mai giống mẹ đều là nữ, cho nên không được phải không?”

“Dạ.”

“Vậy chúng ta liền không có ba người rồi.”

“Còn có chú Hạo Nhiên.”

Diệp Gia Đình không rõ Lý Hạo Nhiên làm sao bỗng nhiên xuất hiện trong danh sách tham gia đại hội thể dục thể thao, chợt nhớ tới Diệp Ba Ni rất biết cách tự mình gọi điện thoại, vội vàng dò hỏi “Chẳng lẽ con tự mình gọi điện thoại cho chú Hạo Nhiên, muốn chú ấy đi cùng với con?”

“Dạ.”

Diệp Gia Đình muốn té xỉu “Bảo bối, chuyện là khi nào? Không phải hôm nay nhà trẻ mới thông báo sao?” Tiểu gia hỏa này thật đúng là phái hành động tốc độ này thật đúng là quá nhanh rồi.

“Vừa rồi.”

Diệp Gia Đình cũng chẳng quan tâm mệt mỏi theo đuổi vấn đề này, sau đó lại hỏi “Chú Hạo Nhiên bận rộn nhiều việc, chú ấy đồng ý với con rồi sao?”

“Dạ. Ba Ni chia cho chú ấy bánh ngọt nho khô, chú ấy đi cùng Ba Ni đến đại hội thể dục thể thao.”

Diệp Gia Đình xoa trán, hết cách “Con đúng là có cách.”

Mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi, chớp chớp mắt nhìn Diệp Gia Đình, không một chút nào cảm thấy cách dùng bánh ngọt hấp dẫn một mình tinh điện ánh nổi tiếng tới nhà trẻ tham gia đại hội thể dục thể thao là có vấn đề gì.

Diệp Gia Đình thương lượng với cậu “Chú Hạo Nhiên bận rộn nhiều việc, không bằng chúng ta hỏi chú Hạ Vũ một chút đi, xem chú ấy có thể đi cùng con hay không?”

Diệp Ba Ni thật sự suy nghĩ hồi lâu, sau đó lắc đầu “Không cần, muốn chú Hạo Nhiên.”

“Tại sao?”

“Cho An Tư Ý cùng mẹ của cậu ấy, còn có cô giáo Triệu nhìn xem.”

Diệp Gia Đình mười phần bất đắc dĩ nhìn con trai bảo bối, cực kỳ hoài nghi cậu mang Lý Hạo Nhiên đi theo là để khoe mà không phải là tham gia đại hội thể dục thể thao. Lại cố gắng thêm một chút “Thật sự không suy xét chú Hạ Vũ một chút sao? Chú ấy rất biết cách chơi cùng các bạn nhỏ.”

Diệp Ba Ni kiên định lắc đầu, “An Tư Ý cùng mẹ của cậu ấy, và cô giáo Triệu muốn nhìn chú Hạo Nhiên, không phải chú Hạ Vũ.”

Ngày hôm sau, thời điểm nghỉ trưa, Hạ Vũ mặc bộ đồ tây màu trắng, tay bỏ trong túi quần, rất có phong độ tới trường quay tìm Diệp Gia Đình “Có chuyện muốn nói với em, cùng đi uống ly cà phê được không?”

“Được.”

Chào trợ lý Tiểu Dương, ánh mắt Tiểu Dương cổ quái xem kỹ Hạ Vũ, lặng lẽ hỏi “Tiểu Đình, đây là tại bữa tiệc rượu lần đó cô đã bại lão Hồ, lại đùa giỡn tổng giám đốc Hạ? Cô đứng là tinh mắt, người đàn ông có bộ dáng như vậy, có thể đùa giỡn cảm giác khẳng định rất tốt.”

Diệp Gia Đình đau đầu “Nana, cầu xin cô nhỏ tiếng một chút, ngàn vạn lần đừng để anh ta nghe thấy.”

Tiểu Dương vẫn không buông tha, lôi kéo cô, hỏi: “Có phải rất có cảm giác hay không? Có phải hay không?”

Diệp Gia Đình qua loa “Ừ, đúng đúng.”

Sau đó một đường lấp ló ló lần tránh các loại ánh mắt đánh giá đi cùng Hạ Vũ. Tới khu hành chính lầu ba bệnh viện, ở bên quán gần lề đường, ngồi xuống gọi hai ly cà phê.

“Bà nội anh muốn gặp Ba Ni, qua vài ngày nữa là sinh nhật của thằng bé, trong nhà sẽ tổ chức mừng sinh nhật cho thằng bé, đến lúc đó mang Ba Ni đến.”

Diệp Gia Đình trở tay không kịp, trừng to mắt, “Nhanh như vậy? Không phải anh nói sẽ từ từ sao? Hiện tại Ba Ni xem anh là chú Hạ Vũ, mang đến thì muốn giới thiệu thế nào?”

Hạ Vũ cũng phiền “Đại khái là di Mặc không nhận được đã nói cho bà nội, bà vội vã muốn gặp Ba Ni, cái này cũng có thể lý giải. Không có việc gì, em cứ mang Ba Ni đến, liền nói là sinh nhật của Tiểu Kỳ, muốn mời thằng bé đến chơi, trước tiên đừng nói cái khác, anh sẽ nói với mọi người trong nhà để mọi người cũng không nên nhiều lời.”

Diệp Gia Đình suy xét hồi lâu mới miễn cưỡng đồng ý “Vậy anh nhất định phải nói rõ ràng với bà nội anh, trước tiên coi Ba Ni là bạn của Tiểu Kỳ mà đối đãi. Thằng bé cực kỳ mẫn cảm, nếu bà nội anh bỗng nhiên gọi thằng bé là cháu chắt, tôi cũng không biết thằng bé sẽ nghĩ như thế nào.”

Hạ Vũ đồng ý “Được.”

Diệp Gia Đình cũng nói với anh “Cuối tuần này nhà trẻ của Ba Ni mở đại hội thể dục thể thao, tôi vốn muốn hỏi anh có thời gian hay không, có đồng ý đi cùng thằng bé hay không.

Hạ Vũ nâng mắt “Đương nhiên, có việc anh cũng sẽ lùi lại, trước tiên đi cùng với thằng bé, nhưng mà em nói ‘vốn’ là có ý tứ gì?”

“Ba Ni đã hẹn Lý Hạo Nhiên đi cùng rồi.”

“Tại sao?”

“Ba Ni tự mình gọi điện thoại cho anh ấy, tìm anh ấy đi cùng.” Nhìn sắc mặt không tốt của Hạ Vũ, có xu thế có vạch đen chảy xuống, liền bổ sung, cực kỳ xin lỗi nói: “Thật ra tôi có mạnh mẽ đề cử anh với Ba Ni, nhưng mà hình như thằng bé cho rằng mang Lý Hạo Nhiên đi càng thêm mặt mũi, kiên trì muốn Lý Hạo Nhiên.”

Sắc mặt Hạ Vũ từ đen chuyển thành xanh “Anh đi!”

Diệp Gia Đình có phần khó xử “Lý Hạo Nhiên đã đồng ý với thằng bé rồi.”

Hạ Vũ kiên trì “Nhà trẻ của Ba Ni hẳn là sẽ không không cho mang thêm nhiều hơn hai người chứ?”

Diệp Gia Đình buồn bực, nghĩ thầm ‘thật đúng là không cảm, nhưng mà sẽ rất kỳ cục, giống như Ba Ni có một người mẹ, hai người ba vậy.’

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Edit: Từ Linh

Beta: KẹoĐắng

Diệp Gia Đình đang uống hóp cà phê nóng hổi, theo thường lệ ở khu vực nghỉ ngơi ăn uống của bệnh viện Ích Hàm, đồ uống được đánh giá cao, cà phê ở đây hương vị nồng đậm, thuần khiết tinh tế, so với tiệm cà phê bên ngoài không hề kém.

Nhấp nhấp hương cà phê xong liền tiếp tục khuyên can Hạ Vũ, "Hay là lần này thôi đi, tuy nhà trẻ có nói không hạn chế người nhà tới, nhưng nhất định không thể có nhiều người nhà đến như vậy, muốn đi nhiều cũng là ông nội, bà nội rồi vài người giúp việc, anh và Hạo Nhiên hai người đàn ông đi cùng Ba Ni tham gia hoạt động rất dễ chú ý."

Diệp Gia Đình nói tới đây, chính mình tưởng tượng ra cảnh Diệp Ba Ni với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, ngoài mặt thì rất bình tĩnh kỳ thực bên trong rất chảnh chọe. Bên trái có Lý Hạo nhiên, bên phải có Hạ Vũ, mặt không chút thay đổi tham gia đại hội thể dục thể thao, chỉ mới nghĩ thôi cũng đã cảm thấy

kì dị."

"Lúc đầu mọi người đã dị nghị Ba Ni rồi, anh đừng nghĩ nhìn thẳng bé bình thường như vậy nhưng bên trong rất nhạy cảm, lỗ như nhà ai lại nói trúng ra việc gì, mấy đứa nhỏ khác nghe xong, không hiểu chuyện, rồi vào nhà trẻ nói trước mặt Ba Ni, thẳng bé sẽ không vui, nóng giận đánh nhau với người khác lại rắc rối."

Hạ Vũ cũng biết cách nói vừa rồi của chính mình không thể nào thực hiện được, có phần bức bối khó chịu

Kiểm chế bản thân lấy lại bình tĩnh, cũng cảm lấy lý do phê nháp một ngụm, châm chọc hỏi: "Hiện tại, em với Lý Hạo Nhiên xem như.....?" Muốn hỏi Diệp Gia Đình một chút, bây giờ cô và Lý Hạo Nhiên có quan hệ gì, nhưng nhất thời lại không tìm được từ nào để diễn tả.

Anh vẫn biết Diệp Gia Đình vẫn thích anh, bây giờ anh vẫn cho là như vậy, bằng chứng rành rành chính là Diệp Ba Ni.

Nhưng thích, không có nghĩa là sẽ không oán giận không hối hận mà chờ anh.

Bây giờ, xã hội không thịnh hành loại tình cảm này, người hiện đại có thể cảm được thì cũng có thể buông bỏ được, sáng khoái thoải mái. Có thể tình yêu đến trong một thời điểm nào đó, nếu thật sự không có được thì sẽ buông tay. Người này không có được người kia vẫn sẽ tiếp tục sống, và lại còn sống tốt hơn để đi tới trước nữa rồi mới ngoảnh lại xem đối phương một chút.

Gần đây có vài lần gặp qua Lý Hạo Nhiên, Trong lòng Hạ Vũ thật không thể không thừa nhận đối phương không hổ danh là một diễn viên hoàn hảo, toàn thân không tìm ra một chút tật xấu, lúc giờ tay nhắc chân, sức quyến rũ bắn ra bốn phía, anh tuấn, đẹp giống như một bức tranh nghệ thuật, hoàn toàn đủ tư cách làm bạn trai của bất kì một người phụ nữ nào. Hơn nữa, không nói đến việc hiện tại người này lại gần gũi với con trai anh và một Diệp Gia Đình không còn tài sản.

Tính cách Hạ Vũ trời sinh trầm lặng, lại có điểm ngạo mạn, thêm nữa từ nhỏ điều kiện quá tốt, cho nên tới giờ vẫn không theo đuổi bất kỳ người nào, vẫn là phụ nữ theo đuổi anh, giống như Diệp Gia Đình và Hoàng Tư Nhã trước đó.

Ở phương diện này, anh kinh nghiệm thiếu hụt khiến gần đây anh cảm giác mình cực kỳ bị động.

Rõ ràng đã tạo cho Diệp Gia Đình rất nhiều cơ hội, năm ngày ba bữa lại gặp, chỉ chờ cô mở miệng chính mình sẽ tiếp nhận ngay, ngược lại đối phương lại không có bất kỳ phản ứng nào. Ba Ni ở cùng một chỗ với anh cũng vô cùng thận trọng, có vẻ như là thích Lý Hạo Nhiên hơn, điều này làm cho Hạ Vũ thấy có áp lực lớn hơn.

Đang suy nghĩ muốn hỏi Diệp Gia Đình một câu tốt hơn, thì thư ký của anh vội vã chạy tới, "Tổng giám đốc, đã xảy ra chuyện, ngoại khoa đang tranh cãi với một bệnh nhân, đột nhiên bệnh tình bệnh nhân kia chuyển biến xấu, xuất huyết bên trong rất nghiêm trọng, giải phẫu lần thứ hai, ch ị s ơ là rất khó cứu được, người nhà lại tìm phóng viên tới, đang từ ngoài xông vào, phó viện trưởng Lương đang tìm anh khắp nơi, muốn xin chỉ thị xử lý!"

Hạ Vũ lập tức đứng lên, "Là việc người nhà bệnh nhân làm loạn lên mấy hôm trước phải không?"

Về mặt thư ký nóng nảy gât đầu.

"Thông báo với hai vị phó viện trưởng và bác sĩ của bệnh nhân lên phòng làm việc gấp tới, thông báo mọi người tránh truyền thông, có bị chặn lại cũng không được phép nói lung tung!" Sau đó anh quay sang Diệp Gia Đình gât đầu, nói "Tôi đi trước."

Diệp Gia Đình vội vàng đồng ý, "Anh mau đi đi." Hạ Vũ nhanh chóng rời đi, Diệp Gia Đình nhìn bóng lưng anh khẽ nhú mày, nghĩ thầm vừa rồi anh ta định hỏi cái gì, mình và Lý Hạo Nhiên quan hệ ra sao? Chẳng lẽ sợ mình tùy tiện tìm cha ghê cho Ba Ni, khiến thẳng bé phải chịu uất ức, điều này sao có thể! Mình chịu uất ức, sao cũng được, sao có thể trút uất ức lên đầu Ba Ni.

Đoàn làm phim đang làm cho kịp tiến độ, Chủ nhật vẫn không nghỉ ngơi, chỉ là kể từ khi Diệp Gia Đình cùng anh trai dự lễ khai mạc đến giờ, ở trong đoàn cô rất được ưu đãi, mọi việc đều rất thuận lợi, đúng lúc cô đang tính sắp xếp kế hoạch quay phim, sáng Chủ nhật không có cánh quay của cô, cô chào hỏi phó đạo diễn Vương một tiếng, ông lập tức bảo không cần đi.

Sáng sớm thứ Bảy, Diệp Gia Đình và Diệp Ba Ni ăn sang xong, Lý Hạo Nhiên đến, Diệp Gia Đình xem đồng hồ, mới 7:50 "Anh tới sớm vậy, 9:30 mới bắt đầu, sao không ngủ thêm một lát?"

Lý Hạo Nhiên mặc quần áo đơn giản, bên ngoài khoác thêm áo gió, đi vào nhà, sau đó khom lưng vồ vồ đầu Diệp Ba Ni, "Ba Ni, chú đến rồi, tới đứng giờ chứ?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Ba Ni hiện ra: "Uhm" sau đó xoay người giẫm chân chạy đi.

Lý Hạo Nhiên lúc này mới đứng thẳng người, cảm thấy trong nhà hơi nóng, tiện tay cởi áo khoác ngoài ra "Anh vừa thức dậy đã đi tới đây ngay, muốn đi tới đây sớm một chút."

"Cám ơn, tôi biết gần đây anh rất bận rộn, nhưng vẫn đồng ý đi cùng Ba Ni." Sau đó cô đề thấp giọng, nói: "Đứa nhỏ rất biết cách gọi điện thoại, lần tới anh gặp chuyện như vậy, anh nên tìm cơ từ chối thẳng bề thì tốt hơn."

Năm trước, Lý Hạo Nhiên cũng có nhiều hoạt động, nhưng gần đây anh bận đến tới tắm mặt mũi, mỗi ngày anh chỉ có thể xuất hiện trước ống kính, quay xong lập tức đi ngay, Diệp Gia Đình đợi mãi, sau này mới có cơ hội nói câu cảm ơn thay con trai mình.

Đang nói chuyện Diệp Ba Ni quay trở lại, trong tay bé là bánh ngọt nho khô, cậu nhìn về phía Lý Hạo Nhiên, nói: "Của chú"

Lý Hạo Nhiên cười, "Ba Ni, chú phát hiện mỗi lần gặp chú, con đều cho chú ăn, chú là người lớn rồi, không cần lúc nào cũng mời chú ăn."

Diệp Ba Ni mở to hai mắt nhìn anh "Ăn ngon!"

Ở một bên, Diệp Gia Đình miếu máo, nghĩ thầm lần này và mấy lần trước Ba Ni cho người khác điểm tâm lại không giống nhau. Mấy lần trước là do thắng bé không thích ăn nên tìm chỗ để xử lý, nhưng lần này lại đem thứ thắng bé thích chia cho Lý Hạo Nhiên.

Lý Hạo Nhiên không biết trong chuyện này có điều kì lạ, nhìn Diệp Ba Ni nhiệt tình khách khí như vậy lập tức đồng ý "Vậy chú ăn ngay đây, vừa đúng lúc chú chưa ăn điểm tâm."

Diệp Gia Đình nghe vậy liền nói: "Trong tủ lạnh còn có chút sữa đậu nành yến mạch, tôi rót cho anh một ly? À, còn một chút bánh cuốn, ăn hai cái đi, ăn một cái bánh ngọt không đủ đâu, điểm tâm cũng nên có chút món mặn sẽ ngon hơn."

Lý Hạo Nhiên "Được."

Cũng không còn đứng bên ngoài, trực tiếp ngồi vào bên cạnh bàn ăn, Diệp Gia Đình và con trai vừa ăn điểm tâm xong còn lại một đĩa dưa chuột muối, một chút rau dưa, ăn hai cái bánh cuốn, uống một ly sữa đậu nành của Diệp Ba Ni.

Dưa chuột muối là do trong lúc gấp gáp, Diệp Gia Đình tranh thủ làm. Dưa tươi non, trụng sơ qua muối, sau đó nấu nước đường, thêm gừng, tói vào ủ trong một hủ thủy tinh đã ướp gia vị đầy đủ. Khi ăn điểm tâm thì gấp hai quả dưa ra ăn với cháo hoặc bánh bao, ăn giòn giòn rất ngon miệng.

Phần rau dưa còn lại là do buổi sáng Diệp Gia Đình rửa rồi làm thêm, với mấy nguyên liệu có sẵn, có cái gì dùng cái đó, bình thường thì sẽ có chút rau xà lách, mè, bắp cải tím, cà chua, cà rốt, đem tất cả đi rửa sạch cắt nhỏ, thêm một chút tói, muối, đường, giấm trắng, sau đó rưới lên, thêm mấy hạt mè trên mặt, như vậy là đã xong một món ngon đầy dinh dưỡng.

Lý Hạo Nhiên ăn xong vào phòng vệ sinh rửa miệng, sau đó cầm áo khoác, "Được rồi, đi thôi."

Diệp Gia Đình và Diệp Ba Ni cũng đã mặc xong áo, tay cầm nón, khăn quàng cổ, còn có một cái khẩu trang to đưa cho anh "Đeo vào, con chuẩn bị cho chú, cũng may hôm nay ngoài trời lạnh, bây giờ đeo thứ này cũng không có gì kì quái."

Lý Hạo Nhiên tiếp nhận, lơ đãng nói "Mang những thứ này sẽ không có cách nào tham gia hoạt động."

Diệp Gia Đình lên tiếng "Xem tình hình rồi tính tiếp, sẽ cố gắng không để anh bị truyền thông vỗ lưng."

Lý Hạo Nhiên cười cười, "Không có việc gì, cùng anh bạn nhỏ tham gia hoạt động, coi như bị vỗ lưng thì cũng thành một tin tức lãng-xê."

Hôm nay, nhà trẻ của Diệp Ba Ni náo nhiệt vì có đại hội thể thao, chủ yếu là mấy bạn nhỏ sẽ mang theo hai người thân, có một số người thì đi ba người, cho nên trong sân thể dục của nhà trẻ nhất thời bị nhiều người chen lấn.

Diệp Ba Ni cực kỳ phong cách dẫn dắt ngôi sao lớn Lý Hạo Nhiên tham gia trò chơi, con kiến mang đậu, dán lỗ mũi, đập khí cầu, hai người ba chân, không ít lần bé dảm lợi dụng người khác vì mãi lo chú tâm đến ngôi sao nổi tiếng mà giành hạng nhất về cho mình.

Cô giáo Triệu đỏ mặt phát thưởng cho bọn họ, mẹ của An Tư Ý cũng ngồi trò chuyện với Diệp Gia Đình, sau đó lấy cớ, nổi lên đứng khi nói chuyện hai ba câu với thân tượng. Tinh thần mẹ của An Tư Ý vui vẻ thoải mái, cảm thấy thỏa mãn trong lòng, ngồi yên một chỗ, đợi đến khi cô ta nhớ ra muốn chụp hình chung với thân tượng thì Diệp Gia Đình đã đưa Lý Hạo Nhiên và Diệp Ba Ni bỏ chạy rồi.

Diệp Gia Đình ôm Diệp Ba Ni ngồi vào xe của anh, sau đó mới xả giận một trận, "May nhờ có cô giáo Triệu yểm trợ, chúng ta có thể nói đi trước, nếu không, một lát nữa bọn họ quay trở lại, ai cũng tiến tới đòi chụp ảnh chung thì phiền toái, buổi chiều chú Hạo Nhiên còn phải tới trường quay đây." Diệp Gia Đình oa xoa gương mặt nhỏ nhắn của Diệp Ba Ni, nói: "Lần tới, muốn làm gì, con cũng phải nói trước với mẹ một chút, con xem, hôm nay đã gây phiền phức cho chú Hạo Nhiên rồi."

Diệp Ba Ni chơi rất vui vẻ, mặc dù mặt vẫn còn đỏ, vì nói hơi nhiều có chút mệt mỏi nên phải dựa vào người Diệp Gia Đình, cậu ngửa đầu, giọng ngọt ngào non nớt nói với Diệp Gia Đình "Nhưng chú Hạo Nhiên rất vui, chú ấy cười!"

Quả nhiên, Lý Hạo Nhiên nghiêng đầu nheo mắt nhìn về phía Diệp Ba Ni, cười, "Đúng, chơi rất vui, Ba Ni thích trò chơi nào nhất?"

Diệp Ba Ni cực kỳ thích thú nói với anh "Chạy một vòng"

"Chạy một vòng?" Lý Hạo Nhiên ngưng thần suy nghĩ một chút, "Lúc nghỉ xả hơi, chú dẫn con chạy một vòng mà, cái đó là nghỉ ngơi đâu được tính là trò chơi." Ngang đầu nhìn Diệp Gia Đình nói: "Thằng bé nói chuyện đùa vui thật, luôn nói ra việc khiến người khác phải dự đoán lời nói, Ba Ni lại thích nhất lúc chạy một vòng"

Diệp Gia Đình cười thầm, nghĩ thầm bé không phải thích chạy một vòng, mà là vì thằng bé được người nào đó dắt đi một vòng rất ảo diệu.

Gần đây tâm tư cô chia làm hai, một nửa hết sức chăm chú lên người của Diệp Ba Ni, một nửa kia là dành cho vai diễn nữ bác sĩ thực tập, đặc biệt nữ

bác sĩ thực tập này còn toàn tâm toàn ý yêu vị phó trưởng khoa kia, phải diễn thế nào đây?

Đối với Diệp Gia Đình mà nói, mỗi vai diễn giống như một lần thử thách, trước tiên cô học tập tư liệu tham khảo, nghiêm túc chuẩn bị, sau đó diễn thử cho Khương Đạo xem rồi nhận xét, ông ấy hài lòng thì tốt, không hài lòng chính là không đủ tiêu chuẩn. Tuy thất bại rất ít, nhưng vẫn cảm thấy tinh thần căng thẳng, hôm nay tạm thời có hơn nửa ngày rảnh rỗi, hiếm khi được thoải mái, vui vẻ thế này.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Edit + Beta: KẹoĐắng

Hoắc Triệu Minh mặc áo blouse trắng, trên mũi là cái mắt kính, vẻ mặt nghiêm chỉnh dẫn dắt một đồng lớn người dò xét trong phòng bệnh. Dáng người anh cao gầy, chiếc áo blouse trắng được mặc đến mười phần phong độ, dẫn đến mấy vị y tá cùng mấy nữ bệnh nhân trẻ tuổi quan sát anh không ngừng.

Hoắc Triệu Minh đối với loại ánh mắt này đã luyện thành thói quen, không có cảm giác, đi đến trước giường của một bệnh nhân nam khoảng hai mươi mấy tuổi thì dừng lại. Đầu tiên, anh hỏi vị bác sĩ thực tập Diệp Gia Đình sau lưng anh, “Bệnh nhân này từ lúc nhập viện đến giờ do cô phụ trách, báo cáo tình hình bệnh nhân cho tôi một chút.”

Diệp Gia Đình thẳng lưng, đầu tóc đuôi ngựa nâng lên, khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ đập vào trong mắt của Hoắc Triệu Minh cao hơn cô một cái đầu. Trên mặt cô cũng là vẻ nghiêm cẩn, mạch lạc thứ tự nói: “Người bệnh 26 tuổi, bị chứng tức ngực đã 2 năm, có lịch sử bệnh suyễn, bệnh tái phát, đã nhập viện được 3 ngày. Hai năm trước nhập viện, bệnh viện chuẩn đoán là bị tắc nghẽn động mạch phổi. Bệnh viện chúng ta đã tiến hành kiểm tra ông dẫn tim bên phải, sau đó kết luận là bị tắc nghẽn động mạch phổi. Thể lực giảm xuống rõ rệt, kèm theo là đau đầu, trong người mệt mỏi, bác bỏ khả năng bị bệnh tiểu đường, có tiền sử bị bệnh về thận.”

Hoắc Triệu Minh gật đầu, đôi mắt hẹp dài phía sau gọng kính nhìn Diệp Gia Đình, hỏi “Đã làm phụ trợ kiểm tra chưa?”

Diệp Gia Đình lật hồ sơ bệnh án xem, “Kết quả kiểm tra ông dẫn tim phải cho thấy phổi có lực cản trở, động mạch phổi bị dè, tim bên phải bị dè, nhịp tim tăng cao.....”

Hoắc Triệu Minh có ý định kiểm tra cô, nhìn chằm chằm truy vấn “Cô nói xem trước mắt cần phải dùng biện pháp nào để chữa trị?”

Diệp Gia Đình hơi nín thở, thẳng lưng càng ưỡn thẳng một chút “Làm điện tâm đồ và kiểm tra huyết áp 24 giờ để quan sát, cho thở bình oxy, làm trị liệu về nhịp tim đập thất thường, sử dụng bình áp khí.....”

Ánh mắt Hoắc Triệu Minh sáng ngời nhìn kỹ Diệp Gia Đình. Sau khi Diệp Gia Đình nói xong không tiếng động lùi lại một bước, qua một lúc lâu, Hoắc Triệu Minh bỗng nhiên cười, lộ ra một hàm răng trắng tinh đều đặn “Không sai! Chính là thiếu một chút liên tra lời được toàn diện rồi.”

Diệp Gia Đình sững sờ “Thiếu cái gì?”

Hoắc Triệu Minh nhíu mày “Cách khoảng thời gian cho thêm máy hô hấp phụ trợ. Nhớ kỹ! Làm bác sĩ không thể có sơ sót, thời điểm lơ là sẽ mang đến hậu quả không thể cứu vãn cho bệnh nhân.” Nói xong, anh xoay người đi đến giường bệnh kế tiếp.

Trên mặt Diệp Gia Đình lộ ra biểu tình ảo não, người phía sau lại không ngừng hâm mộ, đung đung cô, nhỏ giọng nói: “Mạc Tinh, bác sĩ Phùng chưa bao giờ khen ngợi người khác, vừa rồi vậy mà anh ta lại cười, còn nói cô làm tốt, lợi hại!”

“Tốt, cắt!” Khương Hạo hài lòng, cao giọng kêu ngừng.

Loại tình tiết làm việc trong bệnh viện hằng ngày này tuy chỉ là đoạn ngắn nhưng còn khó hơn mấy cảnh xung đột tình cảm. Động tác cần phải chuyên nghiệp, nói chuyện phải thể hiện giọng là người trong nghề, thậm chí biểu tình cũng cần phải chuyên nghiệp, thường thường động tác không thể rụt rè. Mai mà hôm nay hai người Hoắc Triệu Minh cùng Diệp Gia đình biểu hiện rất tốt.

Hoắc Triệu Minh là xuất thân chính quy, đối với cách diễn của các loại nhân vật đều có nghiên cứu, mà Diệp Gia Đình có tính chăm chỉ, mấy ngày này hễ rảnh liền chạy đến bệnh viện quan sát học tập. Cuối cùng cô cũng bắt chước được, hơn nữa đối với nhân vật cô cảm nhận rất tốt, có thể diễn được nhân vật làm cho người ta có cảm giác cổ chấp kiên cường. Bởi vì khuôn mặt xinh đẹp mà đối với những người theo đuổi kêu ngạo, cuối cùng yêu sâu đậm vị bác sĩ phó khoa kia, trở nên chấp nhất thậm chí cố chấp yêu một người lớn hơn cô đến hai mươi mấy tuổi.

Khương Hạo luôn luôn tự nhận ánh mắt của mình cực kỳ chuẩn, ở bộ phim trước Diệp Gia Đình đóng vai nữ phụ si mê nam chính đến cổ chấp, khi đó ông đã cho rằng cô rất hợp với nhân vật này. Hiện tại xem ra lựa chọn của ông vô cùng chính xác, chẳng những bởi vì Diệp Gia Đình diễn tốt, mà còn có thể gián tiếp lôi kéo quan hệ cùng tổng giám đốc, Diệp Thừa Trạch, công ty giải trí Thiên Hằng, nhất cử lưỡng tiện.

Diệp Gia Đình xoay xoay cái cổ cùng bà vai cứng ngắc, sau đó đi tìm trợ lý Tiểu Dương. Tiểu Dương nhìn bộ dáng của cô đi tới giúp cô xoa xoa bà vai

“Đau vai sao?”

“Nana, bình thường có phải tôi thường còng lưng không? Vì sao mỗi lần diễn vai Mạc Tĩnh, cổ cùng bả vai tôi đều cứng ngắt.”

Tiểu Dương cười trộm “Không phải cô còng lưng, mà vì Mạc Tĩnh là kiểu người kiêu căng, so với người bình thường phải thẳng lưng hơn một chút. Cô cảm thấy cổ cùng bả vai đau như vậy thì chứng minh cô diễn rất đạt.”

Nói xong ngẩng đầu nhìn xung quanh, “Hôm nay đã xong rồi, đều đã đến giờ này, thôi thì về nhà nghỉ ngơi đi. Tiểu Đình, hiện tại cô trở về cũng không kịp ăn cơm cùng con trai, không bằng chúng ta rủ thêm chị Cổ cùng đi ăn cá nướng, ăn xong lại trở về. Tôi biết gần đây có một nhà hàng ăn rất ngon, sạch sẽ cao ráo....Ai ui.....Không được, thôi, lần sau đi.”

Diệp Gia Đình ngồi đó được Tiểu Dương đám bộp cho thật thoải mái, cô vừa từ từ nhắm mắt hưởng thụ, vừa định nói: ‘Nana, cô cố gắng cảm cự thêm 5 phút nữa, tôi sẽ mời cô ăn cá nướng.’ Không ngờ Tiểu Dương lại nhanh chóng đổi chủ ý, mở mắt ra hỏi: “Sao vậy?”

Hai mắt Tiểu Dương nhìn phía trước “Mắt cô để đâu rồi? Nhìn bên kia, ông chủ lớn – anh trai cô đã đến, còn có đạo diễn Khương bên kia.”

Lúc này Diệp Gia Đình mới nhìn thấy Diệp Thừa Trạch đến. Lúc này nhìn anh có vẻ khiêm tốn, không giống như đi thị sát mang theo một đồng người phía sau, hoặc là có lẽ anh thấy đây là bệnh viện, mang nhiều người đến cũng không tiện.

Diệp Thừa Trạch nói vài câu với Khương Hạo sau đó liền đi về phía Diệp Gia Đình “Khương Hạo nói đã kết thúc công việc rồi, cùng nhau về thôi.”

Diệp Gia Đình vỗ vỗ Tiểu Dương “Hôm khác cùng cô ăn cá nướng.”

Tiểu Dương rụt cổ, cười hắc hắc, nghĩ thầm ‘việc nhỏ ấy cô cũng không cần nói trước mặt ông chủ lớn đâu.’ Nhìn bóng lưng Diệp Gia Đình cùng Diệp Thừa Trạch sóng vai nhau cùng đi, trong lòng kỳ quái, cặp anh em này một chút cũng không giống nhau. Diệp Thừa Trạch thật sự là có mười phần bộ dáng của ông chủ lớn, không gian tự uy, đi đến chỗ nào khí thế cũng có thể áp trụ người khác. Diệp Gia Đình lại ngược lại. Cô bình dị gần gũi đáng yêu, nếu không phải ngày đó Diệp Ba Ni bị bệnh, ở bệnh viện cô cùng chị Cổ tận mắt nhìn thấy Diệp Thừa Trạch dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, Diệp Gia Đình cọ nước mắt nước mũi lên người anh, anh cũng không ghét bỏ. Tiểu Dương tuyệt đối không thể tưởng tượng được hai người này có quan hệ huyết thống.

Nhưng mà nhìn từ gốc độ của chị Cổ, các cô tự nhiên thích Diệp Gia Đình ở chỗ: không kiêu ngạo không nóng tính, thân thiện đáng yêu, có thể bắt có thể buông, từ vị trí thấp nhất làm lên, kiên định cố gắng vì sự nghiệp của mình. Tuy cô độc thân còn có đứa nhỏ, cuộc sống trước kia chắc chắn gặp nhiều trắc trở, nhưng tuổi còn trẻ, trải qua suy sụp lại có thể lột xác thành bộ dáng hiện tại, thật sự cực kỳ làm cho người ta ngưỡng mộ.

Diệp Gia Đình đối với Tiểu Dương đang ở sau lưng cô khen ngợi hoàn toàn không biết gì, cô đang khó hiểu Diệp Thừa Trạch muốn dẫn cô đến chỗ nào?

Tài xế vẫn là A Dũng. A Dũng chẳng những có thân thủ tốt, ánh mắt sắc bén, từ xa cũng nhìn được mọi thứ rõ ràng, một đường dùng tốc độ nhanh nhất đưa hai người đến trung tâm thành phố, vòng quanh khi cao ốc thương mại.

“8:30 có một cuộc đấu giá, rất đáng xem.” Sau khi Diệp Thừa Trạch xuống xe, ít lời mà nhiều ý nói với cô.

Diệp Gia Đình cầm lấy danh sách các vật đấu giá A Dũng đưa, đi theo Diệp Thừa Trạch lên phòng triển lãm ở khu B tầng 16, sau đó có nhân viên trực tiếp dẫn bọn họ vào phòng VIP.

Phòng triển lãm đã được bố trí thành hội trường đấu giá, phía trước là sân khấu, phía dưới là hàng loạt chỗ ngồi. Đã 8:30, người tới tham gia đấu giá lục đục ngồi vào chỗ, tập nham tập ba thấp giọng mà lễ phép nói chuyện với nhau, hoặc là vui đùa vào quyển sách giới thiệu.

Diệp Gia Đình chưa từng tham gia hội đấu giá, có phần cảm thấy mới mẻ.

Đương nhiên, trước đây ‘Diệp Gia Đình’ tham gia là chuyện thường, trong đầu cô có ấn tượng, chỉ là có ấn tượng cùng với tự thân đi vẫn là khác nhau. Bởi vậy, vừa nhìn Diệp Thừa Trạch kêu người ta đưa bữa tối lên, một bên vừa lúng trí bưng bưng xem cái TV màn hình mỏng cực lớn trước mặt. Trên màn hình chiếu hình ảnh bên ngoài phòng triển lãm.

Hiện tại, cô có thể tự nhiên ở chung cùng Diệp Thừa Trạch, không biết như thế nào, ở cùng một chỗ với người anh trai này, tuy giống với Diệp Ba Ni luôn luôn nói có vài câu, nhưng Diệp Gia Đình lại cảm thấy cực kỳ tùy ý. Anh thích nói thì nói, không thích nói thì ngồi một bên cũng được, cũng không trở ngại. Diệp Gia Đình tự mình ăn uống vui vẻ, nhìn đồ vật triển lãm còn có thể bình luận hai câu.

Đây là trang sức phi thủy buổi chiều biểu diễn, Diệp Gia Đình nhìn lập tức cảm thấy buổi chiều Diệp Thừa Trạch dẫn cô đến đây là cố ý muốn mua cái này, cũng không lại tùy tiện bình luận. Hiện tại cô sống rất tốt, không hề thiếu tiền, mà nếu có tiền thì cô cũng không muốn người khác mua cho cô trang sức đắt tiền như vậy.

Trong phòng yên tĩnh một hồi, màn hình chiếu đến một bóng dáng anh tuấn đẹp trai cực kỳ quen mắt, trên mặt mang theo nụ cười ấm áp mê người. Diệp Gia Đình nhận không được ‘a’ một tiếng “Hạo Nhiên? Sao anh lại đến đây?”

Diệp Thừa Trạch tựa vào ghế sofa phak trong tay bưng ly trà xanh từ từ uống ngẩng đầu nhìn cô “Lý Hạo Nhiên là người mẫu đại diện cho hãng đồng hồ XXX của Châu Âu trong nước, hôm nay tại hội bán đấu giá bọn họ đưa ra một chiếc đồng hồ năm 1942 làm vật đấu giá.”

“Thì ra là như vậy.” Diệp Gia Đình hiểu rõ, nhìn kỹ Lý Hạo Nhiên trên màn hình, thấy anh ta mặc một bộ âu phục màu đen cắt may vừa vặn, chất liệu vải

chen lẫn chỉ màu bạc, mỗi khi di chuyển có chút ánh màu biến hóa, khiến cho bộ âu phục màu đen vốn là nghiêm túc lại thêm vẻ tùy ý quyền rũ. Diệp Gia Đình thầm khen ngợi, vóc người đẹp, mặc âu phục vào càng đẹp. Tuy bao bọc kín đáo nghiêm túc, nhưng chỉ cần dùng mắt nhìn là có thể miêu tả đáng người bên trong quần áo của anh, vai rộng chân dài, còn có hình sấm uốn lượn đặc biệt mê người.....Nghĩ tới đây cô vội vàng tự gỡ mình một cái, như thế nào lại nghĩ tới nữa? Tất xấu này đã lâu chưa từng phạm vào, hôm nay như thế nào bị hình tượng đẹp trai mới mê của Lý Hạo Nhiên làm cho văng đầu.

Thời điểm hội đấu giá tiến hành gần xong, Diệp Thừa Trạch vẫn cực kỳ nhàn nhã dựa vào ghế sofa cảm lấy điện thoại gọi cho người đại diện của anh trong hội trường “Số hiệu F1847, định giá 150%”

Diệp Gia Đình lật quyển sách, chỉ thấy số hiệu F1847 là một bộ trang sức khám phi thủy hình hoa cúc có bốn cánh, bao gồm: nhẫn, dây chuyền, và đôi bông tai.

Chiếc nhẫn, dây chuyền, và đôi bông tai đều được khám bằng mấy viên phi thủy nhỏ hình trứng vây chung quanh một viên phi thủy lớn, viên kim cương làm thành bốn cánh hoa cúc khoảng 18k, tạo hình tuyệt mỹ. Cả bộ trang sức có màu nồng đậm, màu xanh trong suốt, kiểu dáng tinh mỹ nhẫn nhụi. Phòng đấu giá định giá là 150 vạn.

Bộ trang sức này Diệp Thừa Trạch không thể sử dụng, trước tiên Diệp Gia Đình lên tiếng “Anh muốn đưa cho bạn gái anh cái gì thì tùy ý, nhưng nếu muốn cho em thì không cần.”

Diệp Thừa Trạch nhìn đại diện của anh trên màn hình, “Anh mua cho Ba Ni, không phải cho em. Chẳng lẽ ngay cả việc anh mua đồ cho Ba Ni cũng không thể sao?”

Diệp Gia Đình nhìn bộ trang sức nho nhỏ xinh đẹp, nhìn xuống khoe mắt giật giật “Ba Ni cũng không dùng được.”

“Em giúp thăng bệ bảo quản, tương lai để Ba Ni tặng bạn gái.”

Diệp Gia Đình nghĩ đến Diệp Ba Ni, tay ngắn chân cũng ngắn, thân cao như cây đậu đỏ cùng tượng người thủy tinh xinh đẹp kia giống như một cái mặt than nhỏ, còn có đôi mắt đen tuyền lúng liếng ngây thơ, thật sự nhìn không được, khoe mắt co rút “anh nghĩ cũng thật là xa.”

Diệp Thừa Trạch tự nhiên nói: “Còn có thể ghi vào bản di chúc, về sau cho nó cùng tài sản khác của em đồng thời để lại cho Ba Ni.”

Diệp Gia Đình hết chỗ nói quay đầu lại, người làm buôn bán lớn thật sự nghĩ cực kỳ xa, lúc tặng đồ cho người ta còn có thể nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Edit: Từ Linh

Beta: KẹoĐắng

“Anh nghe nói gần đây chủ tịch Hạ Vũ thường xuyên lui tới.” Diệp Thừa Trạch chậm rãi uống trà.

Diệp Gia Đình cũng học bộ dáng của anh rót một tách uống... “Anh ta đến thăm Ba Ni.

Phòng khách quý đặc biệt cung cấp loại trà hái từ trên núi, màu sắc nước trà trong veo, mùi thơm kéo dài. Uống một hớp xuống cổ họng, mùi vị đậm đà, còn có mùi thơm ngon nhàn nhạt lưu lại trong miệng. Ngay cả Diệp Gia Đình không phải là người yêu thích uống trà nhưng cũng cảm một tách uống.

Diệp Thừa Trạch nâng mắt, "Thăm Ba Ni! Hạ Vũ?"

Diệp Gia Đình bình tĩnh gật đầu, "Hạ Vũ là ba của Ba Ni."

Nếu Hạ Vũ đã biết Diệp Ba Ni là con trai của anh, hơn nữa anh còn không có kích động, muốn từ từ làm quen với Diệp Ba Ni, thì cô cũng không có ý định giấu diếm gì.

Có một vài thứ càng che giấu, lại càng không thể kiểm soát. Con người không ai không có góc khuất và điểm yếu, không bằng thẳng thắn đối mặt sớm một chút, mọi người đều biết rõ nhau, như vậy đối mặt cũng sẽ dễ dàng hơn.

Diệp Thừa Trạch đặt tách trà xuống, ngồi thẳng người, ánh mắt thâm thúy "Vậy từ trước tới nay anh ta đã làm gì, tại sao lại mặc kệ hai mẹ con em?!"

Chuyện này thật khó giải thích, Diệp Gia Đình mất vài phút tận lực dùng từ ngữ cực kỳ đơn giản uyển chuyển nói rõ rằng mọi chuyện xảy ra từ đầu tới cuối cho Diệp Thừa Trạch nghe.

Trong lúc đó điện thoại của Diệp Thừa Trạch rất không đúng lúc vang lên hai lần, cũng bị anh quả quyết nhấn phím tắt.

Đợi sau khi Diệp Gia Đình nói xong, Diệp Thừa Trạch xoa trán, tim nhảy thình thịch, "Diệp Gia Đình, em thật là bị....bị làm hư rồi, chuyện như vậy cũng dám làm!"

Diệp Gia Đình không phản đối, chỉ đành phải yên lặng uống trà.

Chỉ chốc lát, nhớ tới buổi tối uống trà quá nhiều sẽ ngủ không được, ảnh hưởng trạng thái làm việc ngày thứ hai, vội vàng đẩy tách trà ra xa.

Lúc này cảm giác khiếp sợ và đau đầu đi qua, Diệp Thừa Trạch lại khôi phục dáng vẻ trầm ổn, dựa người trở lại trên sofa, bưng tách trà rất khách quan hỏi, "Vậy Hạ Vũ có quyết định cứng rắn với chuyện này hay không? Gần đây lúc anh ta đến thăm Ba Ni có nói đến chuyện muốn kết hôn với em không?"

Diệp Gia Đình ngay lập tức lắc đầu, "Không có, cũng không phải chuyện gì lớn, không đến nỗi bởi vì có đứa bé lập tức phải kết hôn. Cũng may nhờ anh ấy không đề cập, nếu không em sẽ rất lúng túng. Bây giờ em chỉ nghĩ đến việc nuôi Ba Ni khôn lớn, và lại chưa từng nghĩ tới chuyện yêu đương!"

Diệp Thừa Trạch chút xíu nữa bị sắc nước trà, để tách trà xuống xuống, "Vậy em coi trọng người khác?"

Diệp Gia Đình tiếp tục lắc đầu, "Không có, hiện tại em không có sức lực nhiều như vậy, không để ý tới việc có bạn trai." Quay phim vốn chính là công việc rất hao phí thời gian và sức lực, còn phải chăm sóc Diệp Ba Ni rồi quan tâm Hạ Vũ quen biết con trai sau này có thể sẽ xảy ra đủ loại tình huống, cô đúng là không có dư thừa sức lực chú ý đến người khác.

Diệp Thừa Trạch nhắc nhở, "Cẩn thận một chút, nhà họ Hạ rất có thể sẽ kêu Hạ Vũ tranh quyền nuôi dưỡng Ba Ni với em."

Chuyện này Diệp Gia Đình cũng nghiêm túc cân nhắc qua, sắc mặt nghiêm túc trả lời, "Em biết rõ, mấy ngày này em đã giành thời gian nói chuyện với luật sư để tìm hiểu tình hình, cũng xem xét không ít trường hợp về chuyện này rồi. Trừ khi nhà họ Hạ mua chuộc quan tòa nếu không cũng không có khả năng lấy được quyền nuôi dưỡng Ba Ni. Ngoại trừ việc Hạ Vũ dám đem chuyện năm đó anh ấy bị em — khụ — lộ chuyện kia ra ngoài, chứng minh là lúc đầu em đã làm sai chuyện đối với anh ta, chỉ là cũng là nói miệng không bằng chứng, không có bất kỳ chứng cứ thực tế nào. Hơn nữa anh ta là đàn ông, cho dù có chứng cứ chứng minh sự kiện kia, cũng không giúp được gì nhiều."

Diệp Thừa Trạch quay mặt đi chỗ khác, dùng nắm đấm che miệng ho khan hai tiếng, một lúc sau quay đầu trở lại nói, "Yên tâm, nếu như nhà họ Hạ có thể mua chuộc trên dưới được như vậy chúng ta cũng có thể lập tức làm như vậy, trừ khi bọn họ dám bắt cóc, nếu không Ba Ni chỉ có thể ở với em mà thôi."

Nhàn nhạt nói một câu, hai người thế mà lại có suy nghĩ giống nhau.

Gần đây, trong lòng Diệp Gia Đình một mực âm thầm lo âu chuyện này, nhưng ngày ngày nhìn Diệp Ba Ni lớn lên, suy tính toàn bộ, cô cũng không làm được. Không thể không để cho thằng bé đi nhận ba, thân thiện với ông bà, thậm chí còn có bác ruột và anh em họ. Dù sao đều là quan hệ máu mủ ruột thịt.

Có Diệp Thừa Trạch phân làm cho cô an tâm hơn nhiều.

Ngẩng đầu cười một tiếng, "Ừ"

Diệp Thừa Trạch mở to mắt, cho đến bây giờ vẫn chưa quen với thói quen em gái mình nhìn mình với khuôn mặt tươi cười rục rờ như vậy.

Trên bàn điện thoại di động lần nữa ngoan cố vang lên, Diệp Thừa Trạch bắt máy, sau đó chau mày, "Bị người khác mua mất rồi!"

Người đại lý ngồi ở trong phòng đấu giá về mặt đưa đám nhỏ giọng nói, "Mới vừa rồi kêu giá đã vượt qua định giá 100% năm, tôi gọi cho ngài hai cú điện thoại ngài cũng không nhận, tôi không biết làm sao phải tăng giá, bị một nhà khác gọi 380 vạn."

Diệp Thừa Trạch, "Đáng tiếc, tôi vốn là định mua giá 390 vạn, bên trong đều đáng giá mua như vậy, thế nào bị người khác mua với giá 380 vạn như vậy."

Người đại lý ở đó một đầu khóc không ra nước mắt....anh cũng không nói sớm, gọi điện thoại còn nhấn tắt!

Diệp Thừa Trạch, "Tiếp theo mẫu F1866, bên tôi định giá 150% bên trong ai muốn, người nào vượt qua thêm nữa thì điện thoại cho tôi." Sau đó nói với Diệp Gia Đình, "Hai món đồ mua cho Ba Ni đã bị người khác mua một cái, hi vọng thằng bé sẽ không thất vọng."

Diệp Gia Đình nhìn trời, "Yên tâm, Ba Ni nhất định sẽ không ngại." Nghĩ thầm 'anh nói với thằng bé cái này không có ý nghĩa đối với bé đâu, nói ra sợ rằng còn không bằng một thời chocolate hay bánh ngọt hợp khẩu vị của bé, không tới mức đã kích lớn.'

F1866 là một sợi dây chuyền có viên trân châu kim cương, kim cương hình quả lê nặng 6 ca-ra, độ sắc loại D, độ sạch (IF) không tỳ vết, ngọc trai thiên nhiên kích thước 21×6. 22×6. 30 millimet, bạch kim vây quanh, sợi dây treo chiều dài hạn 420 millimet, định giá 310 vạn.

Lần này rất thuận lợi, chỉ có hai người mua đấu giá, tăng thêm hai lần liên tiếp trước sau buông tha, Diệp Thừa Trạch là người sở hữu.

Thật ra thì Diệp Gia Đình thích bộ trang sức Phi Thúy Hoa Cúc bốn món nhỏ kia hơn, thiết kế tinh xảo, tạo hình thanh lịch, Phi Thúy này còn có màu

xanh lá đậm, màu sắc rất nhuận. Đây là những yếu tố cô thích, đáng tiếc không chạm tới được.

Nhưng mà điều này cũng không có gì không hài lòng, sợi dây chuyền kim cương trên châu thiên nhiên cũng đủ tư cách bị ghi vào di chúc, truyền cho Diệp Ba Ni rồi.

Hai ngày sau, một hộp trang sức da nhưng màu tím đậm từ trên trời giáng xuống.

Diệp Gia Đình núp ở góc bệnh viện nhân lúc đoàn làm phim nghỉ ngơi, trong góc, cô vùi đầu khổ ải đọc thuộc lời thoại, đang thâm tình khẩn thiết hướng về phía tường thổ lộ, "Phó viện trưởng, anh nhất định phải dùng thái độ này để đối xử với em sao? Đừng lẩn tránh nữa, em biết rõ trong lòng anh nhất định cũng có em! Hôm nay anh ở đây đã nói giúp em với bác sĩ Phùng có đúng hay không! ? Đừng chối, anh ấy đều nói cho em biết! Xin anh, đừng tiếp tục đối xử với em như vậy, em không chịu nổi! Em thật sự thích anh! !! Thật yêu.... Ah...." Bỗng nhiên trước mặt xuất hiện một hộp nhưng màu tím đậm.

Lý Hạo Nhiên khom người xuống cười, "Thì ra là em thật yêu thích anh sao! Nói sớm đi, một mình lặng lẽ trốn ở chỗ này nói người nào nghe được."

Diệp Gia Đình phần nộ, "Này! Tôi đang học lời thoại." Nhận lấy cái hộp Lý Hạo Nhiên đưa tới trước mặt "Đây là cái gì? Cho tôi?"

Lý Hạo Nhiên, "Đúng, đột nhiên cảm thấy em mang rất hợp thích, anh liền mua lại."

Diệp Gia Đình mở hộp ra vừa nhìn, nhất thời sững sờ, chỉ thấy bên trong hộp nhưng màu đen phía trên là bộ trang sức Phi Thúy Hoa Cúc bốn món, ánh sáng Phi Thúy mặc dù đang nghỉ ngơi nhưng dưới ánh đèn cũng chớp động ánh sáng lung linh, lẳng lặng nằm yên trong hộp. Đó là món đồ trên hội đấu giá Diệp Thừa Trạch thay mặt cô mua mà không được.

Khẽ nhếch môi miệng ngẩng đầu nhìn Lý Hạo Nhiên, "Anh tới đưa cho tôi cái này?"

Lý Hạo Nhiên, "Đúng vậy, anh cảm thấy rất đẹp mắt, em có cảm thấy vậy không?"

Diệp Gia Đình yên lặng đóng cái hộp lại, cẩn thận cài chốt khóa, sau đó trả lại cho anh, "Đồ tốt tất nhiên là đẹp mắt rồi, chỉ là đồ mắc như vậy, tại sao có thể tùy tiện đưa người khác, tôi không muốn."

Lý Hạo Nhiên không nhận, "Không mắc."

Diệp Gia Đình đâm xuyên anh, "380 vạn còn không đắt? Gần đây anh thật đúng là phát tài nha!"

Lý Hạo Nhiên kinh ngạc, "Làm sao em biết? Em cũng đi đến buổi đấu giá à?"

Diệp Gia Đình, "Tôi đi với anh trai tôi."

Lý Hạo Nhiên nhún nhún vai, "Cũng không có gì, cảm thấy em thích hợp với nó nên lập tức mua, em trả cho anh cũng vô dụng thôi, vật này cũng không thể trả lại."

Diệp Gia Đình mượn suy nghĩ của anh trai, trịnh trọng đề nghị, "Có thể ghi vào di chúc để lại cho người anh muốn."

Lý Hạo Nhiên bật cười, "Nghĩ đâu mà xa quá, bây giờ anh nguyện ý tặng tài sản cho người khác cũng chỉ có ba mẹ anh là hết —— Thôi, không nói cái này, dù sao cũng đưa cho em, trước hết đặt nó ở chỗ em cho an toàn."

Diệp Gia Đình không đồng ý, "Đồ mắc như vậy tôi không phụ trách bảo quản, lỡ mất làm thế nào!"

Lý Hạo Nhiên, "Mất thì anh tính cho."

Trợ lý vội vã chạy tới, "Anh Hạo Nhiên, nhanh lên một chút, xe đã chờ bên ngoài, không đi nữa sẽ tới trễ đấy!"

Lý Hạo Nhiên, "Buổi tối anh có vài hoạt động, anh phải làm khách quý rồi, đi trước." Nói xong tự nhiên cười một tiếng, xoay người bước nhanh rời đi.

Diệp Gia Đình ôm bộ trang sức quý giá rầu rĩ, cô kế tiếp còn có một cảnh quay phải thổ lộ với Phó Viện Trưởng, vật này phải để ở đâu mới an toàn đây?

Cuối cùng tìm một túi mua hàng, bọc hộp trang sức trang thực chặt, giao cho trợ lý của cô, Tiểu Dương, trịnh trọng nói, "Này, vật này cô ôm giúp tôi, vô cùng quan trọng, một khắc cũng không thể buông tay, thế nào vẫn phải ôm vào trong ngực! !"

Tiểu Dương có chút khần trương, nhận lấy sờ sờ, "Cái gì vậy? Sao lại quan trọng như vậy?"

Diệp Gia Đình nhắc nhở, "Vật phẩm quý giá, trị giá ngoài 100 vạn! Ngần lần phải ôm chặt!"

Tiểu Dương le lưỡi một cái, "Ông trời, cô đem bảo bối mang tới trường quay làm gì? Lúc sắp sửa kết thúc công việc mới nhớ tới, ban ngày cả ngày cô đem nó giấu chỗ nào vậy?"

Vụ việc người thân bệnh nhân tranh cãi rốt cuộc đã lặng lẽ được thu xếp suôn sẻ, không hề tiếp tục gây chuyện nữa, nguyên nhân là ngày đó do chủ

nhệm khoa ngoại chuyên gia về ngực nhận phẫu thuật, kéo bệnh nhân từ cửa chết trở về. Hiện tại người vẫn còn sống, cần bệnh viện chữa, người nhà đi nhien không dám làm bậy.

Hạ Vũ mới tiếp nhận bệnh viện không lâu đã gặp sự phiền toái này, mất một khoảng thời gian mới giải quyết được rắc rối, lúc này mới có thời gian rảnh rồi gọi điện thoại cho Diệp Gia Đình, "Quà sinh nhật Tiểu Kỳ tôi đã chuẩn bị, em không cần lo."

Diệp Gia Đình đang không rảnh đi làm những việc này, "Được, tôi đang rầu rĩ không có thời gian đi cho mua quà tặng cháu anh, lần này thật cảm ơn anh."

Trong điện thoại, Hạ Vũ cười "Theo tôi, cô không cần khách khí như thế."

Sinh nhật Hạ Tiểu Kỳ tổ chức vào tối Chủ nhật, Hạ Vũ cho tài xế tới đón Diệp Gia Đình cùng Diệp Ba Ni tới nhà họ Hạ.

Diệp Ba Ni chưa bao giờ tham gia tiệc sinh nhật của người khác, ngồi ở trong xe bình tĩnh hỏi, "Tiệc sinh nhật là cái gì?"

Diệp Gia Đình giải thích "Chính là mời các bạn của mình lại một chỗ, để ăn tiệc sinh nhật của bạn ấy, chúc bạn ấy sinh nhật vui vẻ."

Diệp Ba Ni nghĩ một lát, "Vậy tiệc sinh nhật của Ba Ni đâu?"

Diệp Gia Đình vỗ vỗ đầu của bé, "Chờ sang năm con thêm tuổi lúc đó tới sinh nhật con, mẹ cũng làm tiệc sinh nhật cho con, mời các bạn nhỏ tới chơi. Hôm nay chúng ta đi trước xem sinh nhật của Tiểu Kỳ, coi nó là gì được không?"

Diệp Ba Ni, "Dạ."

Sau khi đến nơi, ngoài dự đoán Diệp Gia Đình. Ở phòng khách lớn của nhà họ Hạ, tại cửa trước, cô gặp Hoàng Tư Nhã và mẹ của Hạ Tiểu Kỳ, Đỗ Hoán Phân.

Hai người tay cầm tay bộ dạng rất thân mật, hình như là đang định cùng lên lầu đi làm cái gì.

Hoàng Tư Nhã nhìn thấy Diệp Gia Đình dẫn Diệp Ba Ni đi vào, cũng ngăn người, chỉ là nhanh chóng điều chỉnh vẻ mặt, lộ vẻ mặt mỉm cười "Ah, Gia Đình, cậu cũng tới rồi? Đã lâu không gặp! Gần đây cậu thay đổi nhiều quá. Aizz, lần trước trên tiệc rượu mình không nhận ra cậu thật là ngỡ ngàng. Cậu cũng thế, khi đó thế nào không trực tiếp chào hỏi nhau, nếu biết là cậu, mình nhất định nói Hạ Vũ khuyên lão Hồ đừng hồ đồ tìm cậu."

Đỗ Hoán Phân cũng đã được cả nhà dặn dò, biết Diệp Gia Đình sẽ mang theo thằng nhóc lần trước đánh nhau với con trai của cô, mà đứa trẻ này lại là con của chú út, thật sự là vừa tức vừa không nói được, trong lòng còn có lo lắng. Vốn là nhà họ Hạ chỉ có con trai của cô Hạ Tiểu Kỳ là cháu đích tôn, được tất cả người lớn trong nhà nhất trí thương yêu, hiện tại chợt lòi ra thêm một đứa nữa, không chừng sẽ có ảnh hưởng đối với Hạ Tiểu Kỳ, vì vậy mặc dù người ta là tới sinh nhật con cô ta, cô ta cũng ngăn lần không bỏ ra nổi sắc mặt tốt, mặt lạnh hỏi, "Tur Nhã, em ở đây nói gì vậy? Cùng lão Hồ trong buổi tiệc làm chuyện hồ đồ? Thật là.....Đúng rồi, làm sao em biết có ấy?"

Vừa nói vừa quan sát trên lỗ tai Diệp Gia Đình mang vòng tai Phi Thúy Lưu Tô cùng trên cổ mang một sợi dây chuyền đồng bộ, cố gắng tìm ra dấu vết bộ trang sức này là hàng giả.

Đúng lúc bên trong lại đi ra một vị ăn mặc hợp thời tuổi trẻ, là phu nhân của nhà họ Hạ, là người đứng đầu của công ty Dược phẩm, trong nhà có Hạ Tiểu Kỳ, bình thường có chút qua lại, hôm nay được con trai mời tới. Phu nhân tính tình hoạt bát, thích nói thích cười, thấy mấy người đứng ở cửa phòng khách liền hỏi mẹ Hạ Tiểu Kỳ, "Hoán Phân, mọi người đứng ở chỗ này nói cái gì đó?"

Giương mắt vừa nhìn Diệp Gia Đình nhất thời ánh mắt sáng lên, vỗ tay kinh ngạc, "Ai nha! Bộ Phi Thúy Hoa Cúc này bị cô mua sao?... Chồng cô thật là thương cô, mấy ngày trước ở hội đấu giá tôi xác định bộ trang sức này đẹp nhất nhất, đáng tiếc đào mất một cái lap tức đã bị người khác mua mất."

Cùng lúc đó, bên trong phòng bà nội Hạ cũng đang không vui, nhỏ giọng hỏi di Mạc "Hoàng Tư Nhã thế nào cũng tới? Hôm nay chính là mời mấy người có con nhỏ, cô ta đi theo xem cái gì, một lát gặp phải Tiểu Vũ ở bên ngoài với người phụ nữ kia và đứa bé thì làm thế nào?"

Di Mạc cười lạnh, "Vốn muốn nhìn thấy thằng bé, trách để sau này phải giải thích. Tiểu thư Hoàng cũng không có lòng độ lượng." Còn có một câu không nói cho bà nội nghe, đó chính là Hạ Vũ đã sớm nói rõ không thích Hoàng Tư Nhã, vị tiểu thư này lại cứng rắn dâng mình lên, mà người ta cũng không thèm nhìn tới.

Bà nội Hạ cau mày, "Thật vất vả cho Tiểu Vũ nguyện ý cùng người khác tiến tới, bị người khác nhìn thấy những chuyện này thật không tốt."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ánh mắt phu nhân công ty được phẩm sáng ngời nhìn chăm chăm Diệp Gia Đình nghiên cứu, phát hiện cô đúng là xinh đẹp. Tóc dài mềm mại đen tuyền, ngũ quan ôn nhu xinh đẹp, dáng người thon thả, trên người là chiếc váy màu vàng nhạt làm nổi lên bộ dáng phong tình. Bà nghĩ thầm ‘chẳng trách chồng cô ta đến trang sức đắt tiền như thế cũng mua cho cô ta, xinh đẹp như vậy làm sao không yêu chiều, cũng không biết là phu nhân nhà ai.’

Bà ta đang tò mò Diệp Gia Đình là ai, Diệp Ba Ni cầm lấy tay mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ nghiêm túc ngắt đầu hỏi “Chồng là gì?”

Diệp Gia Đình bị cậu hỏi khó, thầm nghĩ ‘chồng mẹ chính là ba con’ vấn đề là hiện tại trong nhà chúng ta không có nhân vật này, giải thích thì sẽ dẫn tới Diệp Ba Ni hỏi đến vấn đề khác. Đứng ở cửa phòng khách còn có mấy vị phu nhân khác, thật sự là không tiện giải thích với con trai.

Vỗ vỗ đầu Diệp Ba Ni, “Vấn đề của con cũng thật là nhiều, chúng ta vào nhà trước đi.”

Phu nhân công ty được phẩm cảm thấy Diệp Ba Ni thật là đáng yêu, cười ha ha, nhiệt tình giúp đỡ giải thích “Chồng của mẹ con chính là ba của con đó.”

Diệp Gia Đình thâm chau mày, quả nhiên, Diệp Ba Ni lập tức mở to mắt nhìn cô, ý tứ chính là: Không hiểu, mẹ giải thích!

Di động trong túi bỗng nhiên vang lên, tạm thời giải vây cho cô.

Là Hạ Vũ gọi tới “Thật xin lỗi, trong bệnh viện có chút chuyện, buổi chiều vừa mở cuộc họp khẩn cấp, vừa mới kết thúc. Tôi đã gọi điện thoại cho dì Mạc để cho dì ấy tiếp đãi hai người. Để Ba Ni cùng Tiểu Kỳ và mấy bạn nhỏ chơi đùa một lúc đi, khoảng 1 tiếng sau anh về đến.”

Dì Mạc cực kỳ đúng lúc từ bên trong đi ra, cười hề hề “Ai nha, Ba Ni đến đây, không nhớ bà sao?”

Trí nhớ Diệp Ba Ni rất tốt, mặt than nghiêm túc nhìn dì Mạc “Bà Mạc”

Dì Mạc cười cười với mấy đứa trẻ khác “Bà tới kêu mấy đứa nhóc bọn con.” Nói xong, cười cười với Diệp Gia Đình “Vừa rồi Tiểu Vũ gọi điện thoại cho tôi, để tôi tiếp đãi hai người, trước tiên chúng ta mang Ba Ni đi gặp giáo sư Ngô.”

Diệp Gia Đình hỏi “Giáo sư Ngô là ai?”

Dì Mạc giải thích “Là bà nội của Tiểu Vũ, trước kia bà cụ đảm đương công việc giảng sư ở trường học.”

Nói xong dẫn Diệp Gia Đình và Diệp Ba Ni đi vào, trực tiếp mang tới trước mặt bà nội Hạ đang ngồi trên ghế sofa, dạy Diệp Ba Ni “Ba Ni, chào bà cố đi.”

Diệp Ba Ni mặt không chút thay đổi, nhìn hai mắt lóe ra tia sáng của bà nội Hạ, sau đó lại ngắt đầu nhìn Diệp Gia Đình “Mẹ?”

Diệp Gia Đình cực kỳ hoài nghi Hạ Vũ có nói rõ tình hình với người trong nhà hay không? Nào có đạo đãi khách như vậy, ngồi cũng không mời cô ngồi một chút, liền bắt cô mang con trai, còn muốn Diệp Ba Ni kêu bà cố.

Mang Diệp Ba Ni tới gặp mặt người lớn, nhưng mà cô cùng con trai cũng không có nợ người lớn nhà họ Hạ cái gì. Lễ phép là phải có, không nhất thiết phải ngọt ngào nhưng cũng không cần nhẫn nhịn.

Diệp Gia Đình ngồi xuống ghế sofa ở gần mình, kéo Diệp Ba Ni, nhàn nhạt cười, giải thích “Dì Mạc, Ba Ni có chút sợ người lạ, dì giới thiệu người với thằng bé, thằng bé sẽ không gọi.”

Bà nội Hạ nhanh chóng bị bộ dáng đáng yêu của Diệp Ba Ni thu phục, dụ dỗ đứa nhỏ, hỏi “Gọi là Diệp Ba Ni sao? Bộ dáng thật là đáng yêu. 4 tuổi rồi đúng hay không? Tối, qua bên này cùng ta có được hay không?”

Diệp Ba Ni đối với câu hỏi của bà một mực không trả lời.

Từ phía sau, Hoàng Tư Nhã cùng Đỗ Cán Phân đi tới, trong tay Hoàng Tư Nhã vẫn cầm tách trà “Bà nội, con rót tách trà cho người.” Cô rất biết lấy lòng người, mỗi lần tới nhà họ Hạ kkhông nhất định phải thấy Hạ Vũ, nhưng khẳng định có thể lấy lòng bà nội Hạ được đến vui vẻ. Cho nên bà mới nói cháu trai thử lui tới cùng với Hoàng Tư Nhã.

Nhưng mà hôm nay, trước mặt bà nội Hạ, Hoàng Tư Nhã liền không được ưu đãi như thế nữa, chủ yếu là không muốn cho cô tham gia. Bà nội Hạ thu hồi khuôn mặt hiền lành tươi cười đối với Diệp Ba Ni, trở nên nghiêm túc, nói “Tư Nhã, con xem trong nhà này cũng không có âm nhạc, bọn nhỏ chơi đùa cũng thật ồn ào, con đi chơi hai bài nhạc nhẹ nhàng cho chúng ta đi.”

Hoàng tư Nhã biết đây là không muốn cho cô ngồi nghe, kêu cô tránh ra, khề cán môi, bên ngoài lại nở nụ cười “Dạ, con đi ngay.”

Diệp Ba Ni bị người ta quan sát đến không kiên nhẫn, ngắt đầu hỏi Diệp Gia Đình “Tiểu Mập Mập, Tiểu Kỳ đâu?”

Bà nội Hạ trái lại không để ý, nghe Diệp Ba Ni mở miệng, giọng nói nhỏ nhẹ vừa non vừa mềm, nghe đến lỗ tai đều muốn khoái, cười tí mắt “Tiểu Kỳ đang chơi cùng mấy bạn nhỏ ở bên kia, để dì Mạc dẫn con qua đó.”

Diệp Gia Đình đi theo đứng lên, đây là địa phương xa lạ, cô cần làm chuẩn bị cho bản thân thật tốt quan sát các tình huống kỳ cang.

Sinh nhật Hạ Tiểu Kỳ, mời năm bạn nhỏ, ngoài Diệp Ba Ni còn có hai người bạn học trong trường, con gái lớn của phu nhân công ty dược phẩm, còn có cháu gái của Hoàng Tư Nhã, là con gái của anh hai cô ta. Cô ta liền lấy cớ cùng đi với cháu gái mới có thể đến buổi tiệc sinh nhật ngày hôm nay.

Trên lưng Hạ Tiểu Kỳ vác rất nhiều súng ống đồ chơi tự động, đang nói chuyện cùng với con gái của phu nhân công ty dược phẩm. Cô gái nhỏ gọi là Viện Viện, bộ dáng trắng nõn, lông mi cong dài, cái mũi nhỏ, trong tay ôm con Mickey, bộ dáng ngoan ngoãn lại có chút thẹn thùng. Mặt khác, ba bạn nhỏ còn lại đang nghiên cứu trái cây cùng các món đồ nguội.

Hạ Tiểu Kỳ liếc mắt một cái liền thấy Diệp Ba Ni liền hét to “Ba Ni! Tới, cho cậu xem súng của tớ.”

Mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi, đáp lại “Tiểu Mập Mập Tiểu Kỳ”

Hạ Tiểu Kỳ phản bác “Tớ mới không phải Tiểu Mập Mập.”

Cô gái nhỏ Viện Viện cực kỳ ngây thơ nói chen vào “Cậu chính là Tiểu Mập Mập, tớ cùng mẹ tớ đều cho rằng cậu có chút béo rồi.” Mới vừa từ toilet trở về, phu nhân công ty dược phẩm có phần xấu hổ, “Viện Viện, con nhớ lắm rồi, mẹ nói với con bộ dáng của anh Tiểu Kỳ là khỏe mạnh, không phải béo.”

Diệp Gia Đình thấy mấy đứa nhỏ rất đáng yêu, liền duỗi tay lấy mấy cái đĩa thủy tinh, dưới cùng trải một lớp dưa mật, bên trên để một cái bánh ngọt chocolate hình tròn, phía trên bánh ngọt bỏ chút bơ, cắm lên thêm hai cái bánh bích quy, bỏ thêm mấy miếng dưa hấu, nhả trang trí, dùng tất cả các trái cây cùng điểm tâm trên bàn. Thêm một chút biến hoá liền làm thành mấy cái đĩa bánh xinh đẹp, chia cho mọi người.

Mấy đứa trẻ ở một bên nhìn xem, gấp đến độ nhảy dựng “Con muốn!” “Con cũng muốn!”

Ở một bên, mẹ của Viện Viện lần lượt gõ đầu bọn trẻ “Không phải đều là một dạng sao? Vừa rồi bày ra trên bàn, hỏi các con đều nói không ăn, hiện tại bỏ vào trong đĩa liền đòi.”

Sau đó khen ngợi Diệp Gia Đình “Tiểu thư Diệp, cô thật khéo.” Nói bóng nói gió lại nói đến Diệp Ba Ni “Diệp Ba Ni họ Diệp, như thế nào lại cùng họ mẹ?”

Di Mạc tìm đến Diệp Gia Đình “Để bọn nhỏ chơi đi, cô đừng quan tâm, có người nhìn, không có việc gì. Tới, giáo sư Ngô muốn nói vài câu với cô.”

Diệp Gia Đình lại trở về chỗ sofa của bà nội Hạ đang ngồi, lúc này trước mặt không có đứa nhỏ, bà nội Hạ nói chuyện liền trực tiếp hơn “Hiện tại cô cùng Diệp Ba Ni đang ở đâu? Diệp Ba Ni đi học ở nhà trẻ nào?”

Diệp Gia Đình dẫn lại tính tình “Ba Ni đến nhà trẻ công lập gần nhà của chúng tôi.”

Đỗ Cán Phân bĩu môi “Như thế nào lại đưa đến nhà trẻ kém như vậy, đứa nhỏ ở những chỗ như thế có thể học được cái gì?”

Diệp Gia Đình trả lời lại “Mỗi loại hoàn cảnh đối với trẻ con đều là rèn luyện, hướng hồ nhà trẻ kia rất tốt. Có thể dạy cho bọn nhỏ không ít điều hay, đừng có thành kiến mà cho rằng nhà trẻ công lập là không tốt.”

Bà nội Hạ xua tay “Tranh cãi cái gì, sáng mai chuyển một trường tốt cho Diệp Ba Ni, cùng đi học với Tiểu Kỳ là được.” Lại hỏi Diệp Gia Đình “Nghe nói cô là diễn viên, như thế nào có thể chăm sóc đứa nhỏ? Tim bà vú? Trong hộ khẩu của thằng bé cũng là họ Diệp?”

Diệp Gia Đình nghiêm mặt “Thằng bé theo họ tôi, tên đăng ký chính thức tất cả đều là Diệp Ba Ni. Còn việc đổi nhà trẻ, tôi cho rằng tạm thời không cần.”

Ở một bên, Di Mạc nghe được có phần sốt ruột. Lần trước tại bệnh viện gặp vị tiểu thư Diệp này rõ ràng là một người hiền lành ôn hòa, như thế nào mới gặp bà chủ có một chút lại nóng lên rồi, vội vàng nhảy vào “Không sao, tuổi còn nhỏ đổi tên rất thuận tiện, cũng không ảnh hưởng đến chứng chỉ tốt nghiệp, các loại chứng minh thư, giấy tờ quan trọng, từ giờ trở đi sửa lại là được. Qua một năm sẽ quen thôi.”

Diệp Gia Đình nhàn nhạt trả lời “Di Mạc, bà nghĩ thật là nhiều, tôi không nghĩ muốn đổi tên cho con trai tôi.”

Bà nội Hạ sừng sốt, vừa rồi liền cảm thấy thái độ Diệp Gia Đình không quá tốt, còn tưởng rằng vì cô ta đến nhà họ Hạ nên khản trương cho nên cứng nhắc mất tự nhiên. Hiện tại xem ra không có chuyện như vậy, giận tái mặt “Tiểu thư Diệp, thái độ của cô đây là sao? Tiểu Vũ cho cô tới đây liền để cho cô nói chuyện với người trong nhà nó như vậy à?”

Đỗ Cán Phân theo sát khó hiểu “Bà nội, người đừng tức giận vì cô ta. Tiểu Vũ cung chiều cô ta, người nhìn bộ trang sức kia, đó chính là món đồ quý giá nhất trong hội đấu giá tuần trước, hơn 300 vạn đó. Tiểu Vũ tùy tiện liền mua cho cô ta, cho nên tính tình mới lớn như vậy. Nhưng mà nói đi thì cũng nói lại, phụ nữ bên ngoài trình độ có thể cao bao nhiêu? Không có việc gì liền đi rêu rao, tới tham dự sinh nhật đứa nhỏ còn mang đồ đi khoe khoang. Đáng tiếc, Diệp Ba Ni là một đứa nhỏ tốt, để cho cô ta giáo dục không biết sẽ thành cái dạng thô lỗ gì. Lần trước còn đánh nhau với Tiểu Kỳ, người còn nhớ không? Hung dữ thành cái dạng gì, nào có văn minh hiểu chuyện giống như Tiểu Kỳ.”

Bà nội Hạ sừng sốt, “Hơn 300 vạn? Tiểu Vũ như thế nào.....” Tùy tiện mua một bộ trang sức liền là cái giá này, vậy mấy năm nay không biết còn tốn bao nhiêu tiền trên người cô ta?

Giống như muốn phản bác đánh giá không đúng của Đỗ Cán Phân, sau lưng Diệp Ba Ni mang súng đồ chơi của Tiểu Kỳ, mang theo con Mickey của Viện Viện, bàn tay nhỏ bung ly nước chanh, chân nhỏ chạy chậm tới. Tiểu Kỳ cùng Viện Viện giống như người hầu đi theo phía sau.

Diệp Ba Ni đưa nước chanh đến trước mặt Diệp Gia Đình “Mẹ, uống!”

Diệp Gia Đình tiếp nhận nước chanh của cậu, uống một ngụm “Cảm ơn con, Ba Ni”

“Ừm” Diệp Ba Ni lại cùng hai người kia chạy đi.

Diệp Gia Đình cười như không cười nhìn Đỗ Cán Phân “Nhà trẻ cấp thấp của tôi năng lực giáp dục quả thật có hạn, dạy đến bây giờ cũng chỉ dạy cho Ba Ni biết đạo lý, nghe lời, thường xuyên quan tâm đến mẹ. À, mấy đứa nhỏ cũng thích nghe lời của thằng bé, có năng lực lãnh đạo. Đại khái không bằng Tiểu Kỳ vẫn mình hiểu chuyện của phu nhân Hạ, nhưng mà chỉ vậy thôi tôi cũng hài lòng rồi.”

Đỗ Cán Phân tức giận, không thể nói gì. Vừa rồi con trai của cô đúng là cả một cái liếc mắt cũng không nhìn cô.

Diệp Gia Đình sờ sờ sợi dây chuyền của mình, “Còn có, tôi cảm thấy cô hiểu lầm cái gì rồi, tôi cùng Hạ Vũ không có bất kỳ quan hệ tiền bạc nào, bộ trang sức này là tôi tự mình mua, không có quan hệ gì với Hạ Vũ. Tôi nghĩ muốn mang khi nào là quyền tự do của tôi.”

Đỗ Cán Phân cùng đi Mạc cùng lúc há to mồm “Cô tự mình mua? Không thể nào!”

Diệp Gia Đình nhàn nhạt trả lời “Một hồi Hạ Vũ trở về, các người tự mình hỏi anh ta. Nói thật, Diệp Ba Ni là do tự mình tôi nuôi lớn đến bây giờ, ngay cả tiền nuôi dưỡng đều không đòi Hạ Vũ chi trả, cho nên Diệp Ba Ni đương nhiên theo họ Diệp. Tôi có lòng tốt mang con trai đến làm khách, lại nghe người khác nói nhảm này nọ, tôi còn muốn hỏi lại anh ta đây.”

Miệng Đỗ Cán Phân cùng đi Mạc đều to đến độ có thể nhét cả trứng vịt, ngay cả bà nội Hạ cũng vô cùng kinh ngạc.

Diệp Gia Đình không muốn lừa dối ai, nhưng có một số người không đáng được tôn trọng. Minh khách khí thành khẩn với họ, họ liền hung hãn. Không bằng người khác phô trương thanh thế, mình trấn áp một phen, họ mới có thể thành thật. Đơn giản mà nói bị người khác lừa gạt uy hiếp, thật sự là người không có nhân phẩm.

Nói ra cũng thật là đúng lúc, tại hội đấu giá, Diệp Thừa Trạch mua dây chuyền trân châu kim cương, ngọc trai tự nhiên bị Diệp Gia Đình lấy lý do trong nhà không có chỗ để, không an toàn, ngược lại để cho anh cầm về nhà trước, thay cô bảo quản.

Ai ngờ bộ Phi Thúy Hoa Cúc này lại bị Lý Hạo Nhiên cứng rắn nhét cho cô, Diệp Gia Đình cầm về nhà liền khó, không có chỗ để.

Càng nghĩ càng thấy hồi hộp, liền lập một cái tủ bảo hiểm, hẹn ngày mai, cũng là sáng thứ Sáu đến nhà lắp đặt. Diệp Gia Đình thật sự lo lắng nếu để bữa đồ quý giá ở nhà, đành phải mang trên người. Không nghĩ tới vừa lúc có thể hù dọa người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Edit + Beta: KẹoĐắng

Người lớn đang nói chuyện, lúc này Diệp Ba Ni giậm chân nhỏ chạy tới, cầm trong tay miếng trái cây đã được chế, “Mẹ, ăn!”

Diệp Gia Đình biết thằng bé đến chỗ lạ vẫn có chút khản trương, mặc dù cùng chơi đùa với mấy bạn nhỏ, nhưng lúc nào cũng tìm lý do đi một vòng tới đây, nhìn xem mẹ có còn ở đó hay không. Diệp Gia Đình nhận lấy miếng trái cây, ôn nhu vỗ vỗ Diệp Ba Ni an ủi “Ba Ni thực ngoan, đi chơi đi, không sao cả, mẹ ngồi bên cạnh có thể thấy được con.”

“Dạ.”

Lúc này chạy đi có vẻ yên tâm, mãi cho đến khi Hạ Vũ về mới ôm cậu lại.

Diệp Ba Ni không dễ dàng cho người lạ ôm ấp.

Cũng là Diệp Thừa Trạch từng giúp cậu đánh hai lần. Một lần là ba ba của An Tư Ý, một lần là mẹ của Hạ Tiểu Kỳ, tuyệt đối là người một nhà, cho nên nguyện ý để Diệp Thừa Trạch ôm. Một người nữa là Lý Hạo Nhiên, có tác dụng quan trọng trong lòng Diệp Ba Ni. Một là có thể giúp cậu nhanh chóng tiêu diệt đồ ăn cậu không thích ăn nhưng lại không nỡ bỏ, hai là có thể chụp ảnh cùng các bạn nhỏ, còn có thể mang đi ra ngoài khoe khoang, cho nên cũng nguyện ý cho anh ôm. Những người khác thì không được.

Nhưng mà Hạ Vũ là người có năng lực rất mạnh, hiện tại đang là lúc cần bồi dưỡng tình cảm cùng bảo bối Diệp Ba Ni, để có thể thuận lợi cho thời điểm quan trọng cậu gọi anh là ba ba, cho nên cực kỳ kiên nhẫn. Trước tiên động não thương lượng cùng Diệp Ba Ni, lấy đứa cháu Tiểu Mập Mập làm mồi “Qua vài ngày chủ liền mang Tiểu Kỳ đến chơi cùng cháu.”

Diệp Ba Ni vẫn không liên hệ Tiểu Mập Mập cùng mẹ của Tiểu Mập Mập cùng một chỗ, bởi vậy đối với người bạn nhỏ Hạ Tiểu Kỳ này vẫn cảm thấy cực kỳ hứng thú. Vác trên lưng súng đồ chơi của Hạ Tiểu Kỳ, dưới cánh tay mang theo con Mickey của Viên Viên, dùng giọng nói mềm dẻo cực kỳ ngắn gọn đưa ra điều kiện “Còn có Viên Viên.”

Hạ Vũ nghĩ thầm ‘đây cũng không phải là việc gì khó’ “Được, không thành vấn đề.”

Lúc này Diệp Ba Ni mới không tình nguyện để cho Hạ Vũ ôm

Diệp Gia Đình đang nói chuyện cùng bà nội Hạ quan hệ của mình cùng Hạ Vũ.

Tối cùng giáo sư Ngô cũng là lớn tuổi sành sỏi, năng lực ứng đối mấy loại chuyện này rất mạnh, đã đúng lúc điều chỉnh tâm tình, không tiếp tục có thái độ khinh thường đối với

Diệp Gia Đình, ngược lại khách khí đối đãi, khó hiểu bày tỏ xấu hổ, sau đó là truy vấn bọn họ cuối cùng là có chuyện gì xảy ra.

Có một số việc là không thể khai thật, chuyện về Hạ Vũ, Diệp Gia Đình vốn là muốn giao quyền giải thích cho anh. Anh muốn giải thích với người trong nhà như thế nào thì giải thích như thế đó, chỉ cần không nói chuyện cô chuốt rượu anh rồi có Diệp Ba Ni là được.

Nhưng mà không biết Hạ Vũ là vì sợ y là hay là vì quá bận nên không nói rõ ràng cùng người nhà, Diệp Gia Đình cũng chỉ có thể tùy ý thay anh biên soạn.

Đơn giản nói một chút chuyện hai người qua lại. Vào mấy năm trước, ở hội từ thiện cô gặp Hạ Vũ, vừa thấy liền có hảo cảm với anh, sau đó liền có một đoạn thời gian qua lại. Đáng tiếc bởi vì Hạ Vũ là người rất có cá tính thậm chí là có thái độ kiêu ngạo, mà cô cũng được người trong nhà chiều chuộng, sẽ không vì lợi ích toàn cục mà nhân nhượng đón hòa theo ý bạn trai, cho nên qua không bao lâu bởi vì tính cách không hợp mà chia tay.

Thời điểm cô phát hiện bản thân có Diệp Ba Ni là lúc hai người đã chia tay, xét thấy điều kiện kinh tế của cô rất tốt, nuôi dưỡng đứa nhỏ không thành vấn đề, lại không đành lòng để một sinh mạng nhỏ như thế biến mất, cho nên liền quyết định sinh đứa bé ra tự mình nuôi dưỡng. Vốn không tính toán làm phiền Hạ Vũ cái gì, chỉ là không bao lâu liền bị anh phát hiện, anh lại biểu hiện thật sự thích Diệp Ba Ni, suy xét đến cùng, cha con huyết thống tình thân không thể cắt lìa, lại thêm mấy năm không gặp, nên lấy thân phận bạn bè bình thường để ở chung. Cho nên cô mới đồng ý mang Diệp Ba Ni đến thăm người thân.

Bà nội Hạ không rõ, “Lúc đó vì sao cô không tìm Tiểu Vũ, cô có đứa nhỏ, khẳng định Tiểu Vũ sẽ hồi tâm chuyển ý, một lần nữa suy xét chuyện sống chung với cô?”

Diệp Gia Đình ăn ngay nói thật “Khi đó chúng tôi mới vừa cãi nhau, tôi nhìn thấy anh ta cực kỳ chán ghét mình, nếu anh ta có hồi tâm chuyển ý tôi cũng không muốn.”

Lúc Hạ Vũ ôm Diệp Ba Ni qua chính là nghe được Diệp Gia Đình nói mấy lời này với bà nội Hạ “Nhưng tôi cảm thấy cực kỳ may mắn lúc ấy đã làm ra quyết định chính xác, Ba Ni là đứa nhỏ đáng yêu nhất.”

Hạ Vũ mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Diệp Gia Đình “Mọi người đang nói cái gì?”

Mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi, “Đang khen ngợi Ba Ni.”

Hạ Vũ phì cười “Con cũng nghe thấy?” Diệp Ba Ni lớn như vậy thật sự không cần người khác ôm, nhưng anh ôm thân thể nhỏ nhắn ấm áp liền không nỡ buông ra. Lặng lẽ xoa bóp tay nhỏ chân nhỏ của Diệp Ba Ni, cảm thấy vẻ non nớt xinh xắn làm cho trong lòng người nào đó đều tan thành nước.

Bà nội Hạ lau mồ hôi, đây là chuyện gì?

Diệp Gia Đình cảm thấy đại tiểu thư nhà này đúng là biết diễn xuất, hai người ở nhà này, một người là di Mặc, một người là di Vương đều là ánh mắt gì? Có thể truyền tin tức thành như vậy. Vừa rồi hành vi của bọn họ thật sự là đáng xấu hổ, Diệp Gia Đình không có mang con trai lập tức rời khỏi đã là có tu dưỡng rất tốt rồi.

Không khỏi đối với chuyện không chịu nói rõ, hại bà phải nén giận, trừng mắt nhìn Hạ Vũ “Đương nhiên là nói chuyện cùng tiểu thư Diệp. Hiện tại con đúng là lớn rồi, muốn từ miệng con hỏi vài câu cũng không dễ dàng, chúng ta đành phải nghe người khác nói. Thật là, thiếu chút nữa gây ra hiểu lầm.”

Hạ Vũ kinh ngạc “Làm sao vậy?” Gần đây anh bận rộn nhiều việc, không rảnh nói chuyện cùng với người lớn trong nhà. Thứ hai là cùng Diệp Gia Đình qua lại không thể nói với người khác, chuyện tình trước kia kiên quyết không thể cho người khác biết, mà quan hệ hiện tại của bọn họ cũng không xác định, cùng với dự đoán của anh cực kỳ không giống nhau. Hạ Vũ đang muốn làm cho thời gian gần đây nhanh chóng qua đi, sau đó lại nghĩ biện pháp cải tiến một chút, bởi vậy liền không nói rõ ràng. Không ngờ còn có thể xuất hiện hiểu lầm.

Diệp Gia Đình cười cười “Cũng không có gì, chỉ là việc nhỏ, giải thích rõ ràng là tốt rồi.”

Mới vừa rồi bị kêu ra ngoài, Hoàn Tư Nhã vẫn ngồi một góc ngoài phòng khách, ở trên đàn piano đàn mấy bản nhạc vui vẻ tăng thêm không khí. Một bên vênh tai, một bên giương mắt, mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng. Nhìn thấy Hạ Vũ ôm Diệp Ba Ni đến ngồi bên cạnh Diệp Gia Đình cô cũng đi theo sau lưng.

Vì hành vi quá đột ngột, thuận tay rót ly trà, đi đến bên người bà nội Hạ quan tâm “Bà nội, trà của bà nguội rồi, con đổi ly trà nóng khác cho bà.” Đổi trà xong tự nhiên ngồi an vị bên cạnh không chịu đi.

Cô ta vừa ngồi xuống, mọi người liền không thể nói tiếp đề tài vừa rồi, cùng nhau trầm mặc. Bà nội Hạ cực kỳ buồn bực liếc Hoàng Tur Nhã một cái, nhưng mà tự nhận có thể giải thích tâm tình của cô ta bây giờ, nhìn mấy ngày nay Hoàng Tur Nhã ân cần, cũng xấu hổ kiên quyết đuổi cô ta đi.

Bên kia, Đỗ Cán Phân trợn mắt há hốc mồm, nghe xong một hồi sau vẫn không cam lòng, cứng rắn muốn tra hỏi tiếp, mở miệng hỏi Diệp Gia Đình “Cái này cũng không thể trách chúng tôi nhìn nhầm, theo tôi biết, công việc của cô là một diễn viên nhỏ, mới đóng qua có hai bộ phim, cũng đều là vai phụ, không có danh tiếng gì, nếu không ai ở sau lưng giúp cô, làm sao cô có thể mua nổi đồ trang sức quý giá như vậy.”

Bà nội Hạ cau mày “Cán Phân, con đừng luôn nhanh mồm nhanh miệng nói lung tung như vậy. Vừa rồi con đối với khách thất lễ, hiện tại lại đây.”

Đỗ Cán Nhân giả ngu, “Bà nội, con nói là lời thật, người cũng biết tính tình con thẳng thắn, thật sự nghĩ không rõ, trong lòng khó hiểu mới hỏi thôi.”

Đầu óc Hạ Vũ rất nhanh, nghe xong vài câu đã mơ hồ đoán được đại khái bà nội bị chị dâu xử giục, khinh thường người, đối với Diệp Gia Đình thất lễ, lập tức nói: “Là mấy ngày nay con bận chuyện nên quên, không giới thiệu rõ ràng cùng bà nội, cô ấy là em gái của Diệp Thừa Trạch, công ty giải trí Thiên Hằng.”

Công ty nhà họ Diệp chủ yếu về sản nghiệp giải trí, mà nhà họ Hạ lại làm bệnh viện y dược, không có cùng xuất hiện, hiểu biết lẫn nhau không nhiều lắm. Nhưng công ty Thiên Hằng gần như nắm nửa giang sơn giải trí, điểm này khẳng định người nào cũng biết. Đỗ Cán Phân vừa nghe mấy lời của Hạ Vũ, nhất thời câm miệng, trong lòng bà nội Hạ cũng giật mình, nhướn mắt nhìn Diệp Ba Ni đang mở to đôi mắt đen lúng liếng nghe mọi người nói chuyện, trong lòng bà càng thêm yêu thích vài phần. Mẹ của đứa nhỏ là đại tiểu thư có danh dự tự nhiên so với tình nhân bí mật được bao dưỡng tốt hơn rất nhiều.

Hoàng Tur Nhã chợt xen mồm “Gia Đình, cậu cũng giấu giếm thật kín, chúng ta quen biết lâu như vậy mà tôi cũng không biết cậu có con trai đáng yêu như vậy.”

Diệp Gia Đình nhận nhặt liếc mắt nhìn cô ta một cái “Ba Ni vẫn là đứa con nít, tôi không hy vọng có quá nhiều người quấy rầy đến thẳng bé, cho nên ngoại trừ người thân cùng bạn bè thân thiết, tôi không giới thiệu thẳng bé với người dư thừa.”

Sắc mặt Hoàng Tur Nhã khê biến “Ài, cậu liền có thói kiêu ngạo như vậy, thật ra không cần thiết, nếu sớm biết cậu mang đứa nhỏ vất vả như vậy, năm trước, thời điểm cậu phá sản, mấy bạn bè bằng hữu nhất định sẽ giúp cậu.”

Bà nội Hạ cùng Đỗ Cán Phân nhìn nhau, không nghĩ tới sự tình lại phức tạp như vậy. Vừa rồi Đỗ Cán Phân mới bị đá kích, bây giờ bà vai lại nhô lên một chút.

Nháy mắt Hạ Vũ ôm Diệp Ba Ni tránh ra. Đỗ Cán Phân cùng Hoàng Tur Nhã vậy mà lại ở trước mặt con trai anh nói lung tung. Tuy Diệp Ba Ni nghe không hiểu, nhưng có thể cảm giác được không khí khác thường, là nhằm vào mẹ của cậu. Ngồi trong lòng Hạ Vũ, thân thể nhỏ rõ ràng là căng thẳng không ít.

Hạ Vũ giận tái mặt “Tiểu thư Hoàng, dù cô là khách nhưng cũng xin chú ý lễ phép một chút, không cần ở trước mặt trẻ con nói lung tung.”

Diệp Gia Đình tiếp nhận Diệp Ba Ni trong tay Hạ Vũ, ôm vào trong ngực lay một cái, nhẹ nhàng băng quơ cười “Không có gì, tiểu thư Hoàng nghe tin via hè, nghe được nhiều điểm khoa trương, không nghĩ cô cũng tin, Quả thật tôi đã đem tất cả cô phần chuyển cho anh trai, này cũng không có biện pháp, Diệp Gia Đình ‘nhún nhún vai’. Mỗi người hiểu chuyện khác nhau, tôi đối với việc kinh doanh buôn bán không thích hợp. Còn không bằng tất cả giao cho anh trai quản lý, tôi thanh thân đi làm chuyện tôi muốn làm, còn chăm sóc tốt hơn cho Ba Ni.” Nhìn Đỗ Cán Phân, “Tôi không cầu cao, tiền bạc trong tay đủ nuôi Ba Ni là được, ngẫu nhiên mua một ít trang sức là đủ.”

Nói xong nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng Diệp Ba Ni, lấy tuổi của thằng bé là nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, nhưng cậu có thể cảm thấy Diệp Gia Đình nói chuyện cực kỳ thoải mái, vì thế cũng theo trầm tĩnh lại, tựa vào trên người mẹ mình, quay đầu nhìn Hạ Vũ “Tiểu Mập Mập cùng Viện Viện.” Ý tứ chính là đã cho chú ôm, chú cũng đừng quên việc đã答应 cậu.

Hạ Vũ xoa bóp tay nhỏ của cậu “Yên tâm đi.”

Diệp Gia Đình cười như không cười nhìn Hoàng Tur Nhã, cho tới bây giờ cô ta cũng không phải là người đáng nói, hôm nay Hoàng Tur Nhã lại vội vàng phá hủy cô, còn tại thời điểm cô mang con trai đến thăm người thân, thật sự là tìm đánh. Bỗng nhiên cô cảm nhận được cảm giác đánh nhau của Ba Ni khi đó, khê cười, nói với Hoàng Tur Nhã “Tiểu thư Hoàng, cảm ơn cô, tấm lòng muốn giúp đỡ của cô tôi nhận, nhưng mà tạm thời không cần dùng đến.”

Trực giác của Hoàng Tur Nhã là mình đã tìm tới phiền phức, Diệp Gia Đình hiện tại cùng cái người trước kia cô quen thuộc không giống nhau. Nếu là trước kia, dựa vào tính tình của tiểu thư Diệp, bị cô vạch mặt kéo ra khuyết điểm liền lập tức lật bàn rồi đi mà không phải kiên nhẫn mỉm cười như thế này, cảnh giác đáp “Không cần khách sáo.”

Diệp Gia Đình đề cao giọng một chút “Đừng rồi, bỗng nhiên tôi nhớ tới, sau một lần hai chúng ta cùng đi HongKong mua sắm sau đó lại về Macao chơi một vòng, phí tổn đều là tôi lo, một nửa chi tiêu của cô cũng là mấy vạn đồng, nếu cô thật có lòng liền trả cho tôi khoản tiền này đi. Còn có lần cô cùng tôi đi du lịch châu Úc, hình như tiền vé máy bay, khách sạn, ăn uống, đi chơi... đều là do tôi thanh toán, aiz....nhớ không rõ, hồi đầu điều quét thẻ ngân hàng, cô thuận tiện liền trả lại toàn bộ cho tôi đi.”

Mặt Hoàng Tur Nhã biến đỏ, sau đó tái mét, cảm giác muốn đào cái hang chui xuống cũng có “Cô.....” Làm cho tất cả mọi người đều biết, đặc biệt là

giáo sư Ngô vẫn cho cô là thực nữ cũng dùng ánh mắt quái dị nhìn cô.

Hoàng Tư Nhã cười gượng hai tiếng “Cậu nhớ nhầm rồi, tôi....” Muốn nói kia đều là tự bản thân Diệp Gia Đình tự nguyện, nhưng mà cô biết mình mua không ít đồ, đặc biệt là vé máy bay cùng khách sạn đều có ghi lại, căn bản là không trốn được. Tên cô đăng ký ở đó, thanh toán tiền quả thật là thẻ của người khác, điều tra sẽ ra, cắn răng “Cậu xem trí nhớ của tôi, cậu không nói tôi cũng quên luôn rồi.”

Diệp Gia Đình khinh thường nhìn cô ta, “Tôi đã nói đó thôi, như thế nào mỗi lần đi cùng tôi đều là người trả tiền, cô đi xong một tiếng cũng không nói, thì ra là trí nhớ không tốt, đã quên.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Edit + Beta: KẹoĐắng

Bọn trẻ đều phải đi ngủ sớm, cho nên sau một hồi nhà họ Hạ đã có người kêu mọi người thổi nến cắt bánh ngọt.

Bọn trẻ đứng xếp thành một vòng, cùng nhau hát bài mừng sinh nhật cho Hạ Tiểu Kỳ. Phụ nhân công ty được phẩm mở đầu, sau đó mấy giọng hát cao thấp không đều cùng hát theo “Happy birthday to you, happy birthday to you.....”

Diệp Ba Ni trước sau như một, làm gì đều cực kỳ nghiêm túc, đứng ở chính giữa, giọng hát rất lớn, nhịp điệu cũng rất chuẩn, ngoại trừ vẻ mặt nghiêm túc, cậu là người hát tốt nhất. Mấy đứa trẻ khác hát chưa được vài câu lực chú ý đã bị phân tán, không hát tiếp, chỉ có Diệp Ba Ni còn đang phụng phịu đơn ca “Happy birthday to you, happy birthday to you....”

Hạ Vũ đứng bên cạnh giáo sư Ngô, quả thật nghe thấy đều say mê, lại nghe thấy bà nội Hạ thấp giọng tự nói “Ai ui, quả thật quá đáng yêu rồi.” Anh nghĩ thầm ‘đây là đương nhiên.’

Từ khi biết Diệp Ba Ni là tiểu bảo bối của mình, mỗi lần Hạ Vũ gặp Diệp Ba Ni liền cảm thấy bản thân mình lại lún thêm một chút vào vũng bùn. Nói ra chân vào vũng bùn có lẽ có chút khoa trương, nhưng từ ngữ khác đều không thể hình dung tâm tình yêu thích anh dành cho đứa nhỏ kia.

Cùng Diệp Ba Ni hát xong câu cuối cùng, mọi người cùng nhau vỗ tay, thổi nến, phân bánh ngọt. Bên kia, người làm nhà họ Hạ cũng dọn cum chiều lên, vì đơn ý hòa theo không khí tại nhà, cơm chiều làm thành bữa tiệc đứng đơn giản, đều là chiều theo khẩu vị bọn nhỏ, tôm nõn chiên, xúc xích nướng, bacon, bánh ngọt nhỏ, sandwich, hamburger thịt bò, gà nướng, pizza, french fries, salad trái cây, bơ khoai tây, cháo yến mạch, kem.....

Diệp Gia Đình nhìn một đồng sắc hương vị đều đủ, nhưng rõ ràng phần lớn không phù hợp với dinh dưỡng của trẻ con, mà Diệp Ba Ni cũng không thích ăn những thứ này liên nhủ này, mãi cho đến khi nghe thấy Đỗ Cán Phân nói với phụ nhân công ty được phẩm những thứ này là chiều theo khẩu vị của Hạ Tiểu Kỳ mà chuẩn bị. Hôm nay là sinh nhật của thằng bé, nên cũng không chú ý đến dinh dưỡng gì, bày những thứ thằng bé thích ăn ra hết. Như thế này mới hiểu rõ vì cái gì một món đồ ăn bình thường cũng không có.

Phần lớn bánh ngọt đều rất xinh đẹp, đều đặt từ nhà hàng năm sao, kỹ thuật chế biến không thể chê, nhưng mà vì chiều theo khẩu vị của Hạ Tiểu Kỳ cho nên có phần hơi ngọt. Diệp Ba Ni ăn một miếng liền không chịu ăn nữa.

Diệp Gia Đình đành phải bùng cái đĩa, cố gắng đi chọn mấy món cậu miễn cưỡng có thể ăn được. Chọn hồi lâu, chọn được một chén yến mạch nhỏ, hai miếng sandwich, một miếng french fries, một chút salad trái cây, nói với Diệp Ba Ni “Ba Ni, hôm nay là sinh nhật Tiểu Kỳ, những thứ này đều là món Tiểu Kỳ thích ăn, con nếm thử xem, đồ thằng bé thích ăn có mùi vị gì.”

Diệp Ba Ni giống như một vị đầu bếp nhỏ, đầu lưỡi trời sinh rất nhạy cảm. Mỗi cái ăn một ngụm, sau đó phát hiện cháo yến mạch quá ngọt, sandwich làm bên ngoài chưa bao giờ là đồ ăn của cậu, french fries còn có thể, nhưng đó đều là điểm tâm, bữa ăn chính mà chỉ ăn cái này thì quá đơn điệu, salad trái cây bỏ quá nhiều nước sốt, ảnh hưởng đến mùi vị trái cây ban đầu, không giống mùi vị tự nhiên mẹ cậu làm. Sau cùng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn “Tiểu Mập Mập Tiểu Kỳ thật ngu ngốc, đồ ăn cũng không dễ ăn.”

Diệp Gia Đình gõ đầu cậu một cái “Như vậy chỉ có thể nói khẩu vị con và thằng bé không giống nhau, không phải là người ta ngu ngốc. Nói không chừng đồ ăn con thích Tiểu Kỳ cũng không thích, không được nói loạn. Tiểu Kỳ vì nguyên nhân này nói con ngu ngốc, có có thể vui vẻ hay không?”

Nghe cô giảng đạo lý, Diệp Ba Ni lắng nghe “Dạ.”

“Ngaoan, cố gắng ăn một chút, con không thể để bị đói mà trở về, sẽ khó chịu.”

“Dạ.” Diệp Ba Ni suy xét một hồi, tay nhỏ liền duỗi về miếng sandwich, động tác ăn so với bình thường chậm đi không ít.

Hạ Vũ đi tới “Buổi tối mấy giờ Ba Ni đi ngủ? Để tôi đưa hai người trở về.”

“9 giờ thẳng bé phải lên giường.”

Hạ Vũ nhìn đồng hồ, đã hơn 6 giờ “Được.” Lại giải thích “Gần đây công ty được phẩm mới nhập hàng, ông nội tôi còn có ba của Tiểu Kỳ phải theo dõi kỹ. Ba Tiểu Kỳ ở bên kia, hôm nay ông nội sẽ trở về sớm, chờ ông nội trở về, tôi mang Ba Ni đi gặp mặt một chút, sau đó chúng ta đi về.”

Đang nói chuyện, người làm nhà họ Hạ bưng com chiên cùng chân giò hun khói qua, thuận tiện thông báo cho Hạ Vũ, ông nội Hạ đã trở lại.

Com chiên làm được hạt gạo sáng bóng no đủ, đậu que, tôm nõn, còn có chân giò hun khói làm được ngon lành. Hồng ra hồng, xanh ra xanh, màu sắc sáng rõ, vừa nhìn liền biết trình độ đầu bếp này rất cao, không có bỏ loạn gia vị, có thể giữ được hương vị thức ăn ban đầu, vừa đến gần liền có mùi thơm xông vào mũi.

Bởi vì khẩu vị Hạ Vũ rất khó khăn, ở nhà đặc biệt có thói quen chiều cổ, đầu bếp biết anh trở về tự nhiên liền khẳng định anh sẽ không ăn thức ăn này nọ của bọn nhỏ, bởi vậy trực tiếp làm com chiên đưa tới.

Hạ Vũ nhận lấy, không vội ăn, trước tiên thương lượng cùng Diệp Ba Ni “Ba Ni, cùng đi gặp mặt ông cố của Tiểu Kỳ có được hay không?”

Diệp Ba Ni chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình nói với cậu “Ông cụ thích trẻ con, cho nên muốn nhìn con một chút, con đi gặp ông cụ đi. Nhớ rõ lúc gặp ông cụ phải lễ phép một chút, phải chào hỏi thật tốt.”

Trước kia cô dạn dỏ, Diệp Ba Ni sẽ ‘dạ’, ai ngờ lần này thẳng nhóc kia không hé răng, quay đầu lại dùng đôi mắt đen lúng liếng nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ mỉm cười hỏi cậu “Như thế nào?”

Diệp Ba Ni đẩy đĩa của mình tới chỗ anh “Trao đổi.”

“A?”

Diệp Gia Đình phụ trách phiên dịch “Thằng bé muốn trao đổi com chiều với anh.”

Hạ Vũ nhìn trong đĩa Diệp Ba Ni, mỗi thp đều bị ăn một chút, nở nụ cười một cái, lập tức đồng ý “Được.”

Diệp Ba Ni cướp đoạt com chiều của Hạ Vũ, một chút tâm lý trách nhiệm Diệp Gia Đình cũng không có. Cô vốn sợ con trai bảo bối bị đối, hiện tại nhìn xem com chiên có bỏ thêm đậu que, tôm nõn, chân giò hun khói, cũng không có dùng quá nhiều dầu, hẳn là đủ dinh dưỡng rồi. Hải lòng dùng một cái thìa sạch phân một phần cho Hạ Vũ “Phân cho anh một chút, thằng bé không ăn nhiều như vậy.” Lại nói với anh “Lần tới nếu muốn mang Ba Ni ra ngoài, nhớ rõ trước tiên mang theo một phần đồ ăn theo khẩu vị của anh, đồ ăn gì đó bên ngoài thằng bé ăn không quen.”

Hạ Vũ thân là đàn ông, lại là một người đàn ông bận bịu công việc, trên phương diện mấy việc lật vật này sợ ý đã quen, nhưng mà thái độ coi như nghiêm chỉnh. Một bên cố gắng ăn mấy thức ăn Diệp Ba Ni không ăn, một bên đồng ý “Được, không thành vấn đề.”

Sau bữa com chiều, Diệp Ba Ni hết sức hợp tác để Hạ Vũ dẫn cậu đi lên lầu gặp ông nội Hạ vừa mới về.

Diệp Gia Đình lường trước ông nội Hạ sẽ nhìn xem Diệp Ba Ni, cùng với một đứa con nít miệng còn hôi sữa cũng không có quá nhiều chuyện muốn nói. Thân là người lớn khẳng định cũng sẽ không làm khó xử một đứa nhỏ mới vừa gặp mặt, bởi vậy cho nên cô yên tâm ngồi ở phòng khách.

Trong lúc chờ đợi rất là kinh ngạc khi thấy Hoàng Tư Nhã vậy mà còn chưa đi, vẫn như cũ vẻ mặt tươi cười vây quanh bà nội Hạ cùng Đỗ Cán Phân, ân cần lấy lòng. Da mặt người này phải dày bao nhiêu mới làm được nha!

... ..

Một đoạn thời gian năm trước, bộ phim > đã tiến hành đến đoạn phát triển tình cảm của mấy diễn viên. Phó Hạo Nhiên đóng vai chủ nhiệm khoa giải phẫu thần kinh cùng với cô hộ sĩ nhỏ mà xát ra lửa yêu. Cùng lúc đó, Diệp Gia Đình đóng vai bác sĩ thực tập cũng đã động lòng với phó viện trưởng trung niên kia.

Lý Hạo Nhiên cùng với Phó Di Dong đều xuất thân từ diễn viên thần tượng, diễn cảnh tình yêu rất quen thuộc, so với những cảnh điều trị cứu người chuyên nghiệp trong bệnh viện còn thuận lợi hơn, diễn được mười phần thuận lợi.

Nhưng Diệp Gia Đình lại gặp phiền phức, trước đó mấy cảnh của cô là diễn vai nữ phụ có tình cảm cực đoạn, khổ vì tình, đối với tình cảm là đau khổ mà không có được. Hiện tại bỗng nhiên lại đạt được, nhất thời cô tìm không được cảm giác, cũng không biết diễn như thế nào.

Buổi sáng là một màn lặng lẽ đưa điểm tâm đến phòng phó viện trưởng, lại ngoài ý muốn diễn cảnh ôm hôn, liên tục diễn 3 lần đều không thông qua.

Thời gian com trưa, về mặt Diệp Gia Đình buồn bực bị Lý Hạo Nhiên kéo vào phòng nghỉ của anh. Lý Hạo Nhiên là người bình dị gần gũi, mười phần hiền hòa, không có bài ra vẻ mặt giá cao, chỉ trong lúc quay phim yêu cầu một phòng nghỉ cùng phòng hóa trang độc lập. Dùng chính lời anh mà nói chính là anh cần một không gian riêng tư để điều chỉnh trạng thái của mình.

Lý Hạo Nhiên hỏi Diệp Gia Đình “Em làm sao vậy? Liên tục làm 3 lần đều không thông qua. Không phát hiện nét mặt Khương Đạo đều tái xanh rồi sao?”

Ông ta vì cô kị em là em gái của Diệp Thừa Trạch, nếu không thì đã sớm mất rồi.”

Diệp Gia Đình buồn bực, ngồi xuống đối diện anh “Khương Đạo nói tôi diễn không thích hợp, không có biểu hiện ra được sự vui vẻ cùng hưng phấn khi tình cảm truy đuổi bấy lâu lại đạt được ra ngoài.”

Lý Hạo Nhiên kéo ghế dựa ngồi xuống “Tới, anh làm phó viện trưởng, em lập lại lời kịch vừa rồi một lần.”

Diệp Gia Đình nhắm mắt lại, sau đó bắt đầu diễn lại một lần nữa buổi sáng không thể thông qua kia. Lý Hạo Nhiên so với Khương Đạo càng nghiêm khắc, cô diễn một chút lại kêu ngừng “Không đúng. Không đúng. Em như vậy dù có diễn lại 10 lần cũng không thông qua.”

“Tôi đã cố gắng biểu hiện sự vui vẻ hưng phấn rồi.”

“Anh biết, nhưng cảm giác không đúng. Em biểu hiện ra ngoài loại vui vẻ này là vui vẻ thông thường, giống như gặp mặt bạn tốt, công việc thuận lợi được khen thưởng.....Cùng với việc chiếm được người trong lòng đáp lại không giống nhau.” Vuốt cằm suy tư “Vì cho đến bây giờ em không có trải qua tình yêu chân thành mãnh liệt cho nên không thể biểu hiện được cái cảm giác đó.”

Diệp Gia Đình liếc mắt nhìn anh, “Nói giống như anh đã trải qua rồi, tôi dám khẳng định anh cũng không có trải qua tình yêu như vậy.”

Lý Hạo Nhiên chịu không nổi cô “Không trải qua không lẽ không thể phát huy tưởng tượng? Chẳng lẽ không ở trên chiến trường liền không thể diễn cảnh chiến tranh? Không có làm thần tiên liền không thể diễn hay sao? Em phải cố gắng đặt mình vào hoàn cảnh của người khác mà tưởng tượng nếu như em ở tình huống kia, tâm tình em sẽ như thế nào.”

Diệp Gia Đình cẩn thận nghĩ lại “Nếu là tôi, có lẽ cực kỳ vui vẻ đồng thời còn lo được lo mất. Dù sao tuổi của tôi cùng phó viện trưởng kém nhau quá xa, hai người gần như không có tiếng nói chung.”

“Đúng. Vậy lúc diễn đoạn này em phải biểu hiện vui sướng lại có điểm hỗn loạn không yên.”

Diệp Gia Đình chần chờ “Như vậy có đúng không? Khương Đạo không có nói muốn diễn về bất an không yên.”

Lý Hạo Nhiên cực kỳ chuyên nghiệp nhìn cô, nói: “Biểu diễn là một loại hình thức không có định cùng tiêu chuẩn, cùng một bộ phim, diễn viên khác nhau sẽ có cách diễn khác nhau. Giống như hiện tại em không thể thông qua cảnh này, diễn tâm trạng vui sướng hỗn loạn cũng được, nhiệt tình tràn trề cũng được, vứt toàn bộ ra sau ót cũng được. Chỉ cần có thể diễn cho nó có lực biểu đạt cảm xúc ra liền tính em diễn đúng rồi. Anh dạy cho em một biện pháp đơn giản, buổi chiều trước khi diễn, em cố gắng suy nghĩ một đoạn tiểu thuyết ngôn tình hoặc tình tiết phim em thích nhất, tốt nhất là cảnh bị thương, sau đó nghĩ lại hình ảnh đó trong đầu em, như vậy liền có thể dễ dàng tìm được cảm giác.”

Xế chiều, trước cảnh quay, Diệp Gia Đình nhắm mắt tĩnh tâm, cố gắng hồi tưởng lại một đoạn tiểu thuyết cô đọc qua thời trung học. Trong truyện đó, tình yêu của nam nữ chính cảm động vô cùng. Lúc ấy, cô một bên lau nước mắt một bên đọc truyện. Đến khi đứng trước máy quay, Diệp Gia Đình cảm thấy bản thân tìm được cảm giác, khuôn mặt trung niên nho nhỏ của phó viện trưởng biến thành nam chính thâm tình cực kỳ ôn nhu trong tiểu thuyết kia.

Khi nghĩ đến hình ảnh đó.....trong đầu như cũ xuất hiện bóng lưng của một người trẻ tuổi, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, màu da trắng khỏe mạnh, nhìn mười phần đẹp mắt. Mà điểm mê người nhất là chỗ từ eo đến hông có một đồ án hình xăm yêu dị, từ bên hông căng đầy kéo dài đến cái hông vênh cao, thân bị gọi cảm, tràn ngập hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Edit + Beta: KẹoĐắng

Trong thư phòng nhà họ Hạ, Hạ lão gia đang tựa lưng vào phía sau ghế dựa có tay vịn bằng gỗ lim, có chút không biết làm thế nào nói với Hạ Vũ: “Bà nội con thật sự là đã lớn tuổi, suy xét sự việc không được chu toàn, lại bị mấy người làm trong nhà năm mũi dấn đi, bọn họ nói gì liền là cái đó cũng không tự mình động não nên mới có thể đối xử như thế với tiểu thư Diệp. May mà tiểu thư Diệp thông minh lanh lợi, nếu không lần đầu tiên gặp mặt liền bị một bụng tức khẳng định sẽ ảnh hưởng mối quan hệ của Diệp Ba Ni và bà con thân thích sau này. Chị dâu của con càng thêm, haiz.....”

Ông nội Hạ nói đến Đỗ Cán Phân liền thở dài, cảm thấy thật sự là đứa cháu dâu này không được. Đừng nói là trông cậy vào cô gánh trách nhiệm lớn gì, ngay cả ở nhà giáo dục Tiểu Kỳ cũng không được, rõ ràng là ông không muốn nói nhiều về Đỗ Cán Phân. “Sinh nhật Tiểu Kỳ mời Diệp Ba Ni tới ta liền vội trở về, tuy là chưa nói được mấy câu, nhưng cảm thấy thẳng bé rất được, luôn chọc người yêu thích. Hai ngày nay ta đã tìm mấy người bạn làm ăn có lui tới với nhà họ Diệp để hỏi thăm một chút về tiểu thư Diệp, tình trạng vị tiểu thư Diệp này cũng không phải là tốt, nhưng cũng không phải đặc biệt tệ.”

Hạ Vũ đáp “Dạ, lúc trước con có nghe nói bởi vì cô ấy đầu tư sai cùng với không biết cách quản lý nên đều dùng hết tài sản đi bồi thường, cổ phần trong

công ty nhà họ Hạ đều bị anh trai cô ấy lấy đi. Nhưng mà về sau phát hiện quan hệ anh em của bọn họ cũng không phải giống như lời đồn. Dựa theo cách nói của Diệp Thừa Trạch với người bên ngoài, em gái anh ta bởi vì không biết cách quản lý tài sản cho nên chuyển giao toàn bộ quyền quản lý công ty nhà họ Hạ cho anh ta. Hiện tại tiểu thư Diệp đang toàn tâm toàn ý vào công việc diễn viên, đi làm chuyện mà mình thích. Chuyện này cũng không khó lý giải, giống như ngôi sao cao nhạc đình đám Trần XX mấy năm trước, còn có Lâm XX, không phải đều như thế này? Xuất thân danh môn, cuộc sống xa xỉ, nhưng vẫn kiên định phát triển sự nghiệp trong giới giải trí. Họ có rất ít tin đồn xấu, thành tích cũng rất tốt.”

Ánh mắt Hạ lão gia qua sát kỹ cháu nội của mình “Tiểu Vũ, đối với Diệp Ba Ni con tới cùng là có tính toán gì? Con cháu trong nhà lại để lạc bên ngoài cũng không thể không quan tâm được.”

Hạ Vũ điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, ngồi xoay hướng khác “Ông nội, con hiểu rõ. Trước kia con không có phát hiện

thằng bé thì không nói gì, nhưng hiện tại đã phát hiện, con nhất định sẽ nhận lại thằng bé rồi mang về.”

Hạ lão gia thông minh cơ trí, bình thường hòa ái hài hước, còn thường nói vài câu chọc đùa cháu nội Tiểu Vũ này, nhưng khi đụng tới chuyện đứng đắn, ông một chút cũng không hàm hồ. Hôm nay đặc biệt gọi Hạ Vũ trở về, tới thư phòng đóng cửa nói chuyện, như vậy đã nói rõ ông cực kỳ coi trọng chuyện này. Hạ Vũ cũng trả lời câu hỏi của ông hết sức cẩn thận.

Sắc mặt ông nội Hạ dịu xuống một chút, “Ta nghe bà nội con nói tiểu thư Diệp không có tính toán muốn thay đổi họ Diệp của thằng bé trở về họ Hạ?”

Hạ Vũ có chút chần chờ, “Con sẽ nói chuyện với mẹ thằng bé một chút, nhưng chưa chắc cô ấy sẽ đồng ý chúng ta mới gặp mặt Ba Ni liền cho thằng bé đổi họ.” Nâng mắt nhìn Hạ lão gia, Hạ Vũ trình trọng nói: “Mặc kệ lúc trước tiểu thư Diệp như thế nào, chỉ bằng việc cô ấy không vì sự lãnh đạm cùng cự tuyệt của con mà sinh ra Ba Ni, nguyện ý tự mình nuôi lớn thằng bé. Con liền rất cảm kích cô ấy, cho nên con sẽ tôn trọng quyết định của cô ấy.

Nhẹ thở ra một hơi dài, “Ông nội, người không biết, lúc con vừa mới biết Ba Ni là con trai con, con có bao nhiêu cảm động. Bộ dáng nho nhỏ, vừa trắng vừa mềm, lại rất xinh đẹp, lại cực kỳ thích đánh nhau, ăn cái gì cũng chỉ có mẹ làm mới thỏa mãn, Tính cách cùng thói quen giống y chang khi con còn nhỏ. Khi đó con thậm chí có thể nhìn một ánh mắt, một động tác của thằng bé mà biết thằng bé đang suy nghĩ cái gì.”

Hạ lão gia gật đầu, cũng hiểu được một cô gái tự mình nuôi con mấy năm qua. Bọn họ vừa gặp mặt liền muốn đổi họ thằng bé liền có chút quá đáng, nhìn cháu nội buồn cười nói: “Nói năng kích động như vậy, bà nội con vẫn giục con kết hôn, như thế nào con lại không nghe? Khi kết hôn tự nhiên sẽ có đứa con thôi.”

Ông trầm ngâm một hồi rồi nói tiếp: “Đổi họ thì không cần gấp, có thể từ từ nói chuyện. Điều quan trọng hiện tại là... đón thằng bé trở về.” Nhìn Hạ Vũ, nghĩ thầm ‘nếu như mẹ thằng bé giống như loại người mà Tiểu Vương, Tiểu Mặc nói, không biết giáo dục con cái, thì việc đón đứa nhỏ về dù cô ta có không nở cũng không thể nói thêm cái gì. Hiện tại lại khó giải quyết.’

“Ông nội, người cho con một chút thời gian, gần đây chuyện tình trong bệnh viện rất nhiều, chờ con an bài mọi chuyện tốt liền đi tìm tiểu thư Diệp thương lượng. Đứa nhỏ có thể sống cùng bà mẹ là tốt nhất.”

Hạ lão gia nhướng lông mày, “Con đồng ý kết hôn cùng với cô ta? Con không phải là không có hứng thú đối với cô ta hay sao?”

Hạ Vũ có phần xấu hổ, “Trước kia.... hiện tại có Ba Ni tức nhiên là khác nhau, con cũng là gần đây mới biết được cô ấy vậy mà lại sinh con trai cho con.” Ho khan một tiếng, “Chuyện như vậy đàn ông gặp phải cũng có phần cảm động.”

Hạ lão gia không ngờ cháu nội vậy mà đồng ý kết hôn, chuyện thế này thì thật tốt, “Nếu có thể giải quyết như vậy đương nhiên rất tốt, dù sao hiện tại cô ta cũng đang độc thân.”

.....

Thời gian nghỉ trưa

Bệnh viện Quảng Ích, khu hành chính lầu ba, phòng nghỉ ngơi.

Hạ Vũ cùng Diệp Gia Đình mặt đối mặt ngồi tựa vào một cái bàn tròn thủy tinh. Bên cạnh là một gốc hoa hướng dương cao lớn, ánh mặt trời xuyên thấu qua tường thủy tinh chiếu vào, chiếu lên trên người tạo nên cảm giác thoải mái ấm áp.

Hạ Vũ mở miệng, “Mọi người trong nhà cực kỳ thích Ba Ni.”

Diệp Gia Đình vui mừng gật đầu, “Ừ, tôi bắt đầu có chút lo lắng, sợ Ba Ni cùng người trong nhà của anh có chỗ không tốt, hiện tại yên tâm rồi.”

“Ông nội cùng bà nội tôi hy vọng có thể thường xuyên gặp Ba Ni.”

“Tôi cũng đang muốn nói chuyện này với anh.”

Hạ Vũ tự giác ngồi ngay ngắn, “Em nói đi.”

Diệp Gia Đình thận trọng nói ra suy nghĩ thật lâu của bản thân “Anh cảm thấy mỗi tuần thăm 1 lần thì thế nào? Hoặc là anh có thời gian thì đến 2 lần cũng được. Nhưng mà lúc bắt đầu tôi không thể cho anh đơn độc cùng Ba Ni ra ngoài, thằng bé cần một khoảng thời gian để thích ứng.”

Hạ Vũ “.....”

.....

Buổi sáng Diệp Gia Đình đưa Diệp Ba Ni đến nhà trẻ, xuống lầu liền thấy xe của Hạ Vũ đã đậu ở ven đường.

Cô đành phải buông tha xe đạp, mang theo Diệp Ba Ni ngồi vào xe của Hạ Vũ, “Sao anh lại tới đây?”

Diệp Ba Ni đội mũ, quàng khăn quàng cổ, chỉ chưa đôi mắt cùng cái miệng nhỏ bao bọc giống như bánh chưng, tạo hình rất đáng yêu làm cho Hạ Vũ không rời mắt được, “Buổi sáng tôi dậy sớm, nhớ tới vẫn chưa đưa Ba Ni đi nhà trẻ lần nào nên liền lái xe qua.”

Trong xe mở máy sưởi, Diệp Gia Đình bỏ khẩu trang của Diệp Ba Ni xuống, cũng thả lỏng khăn quàng cổ, “Chỉ cần trên đường, đến chỗ nhà trẻ là có thể cởi, trong nhà trẻ đủ ấm.”

Hạ Vũ khởi động xe, một bên hỏi Diệp Ba Ni “Ba Ni, gần đây ở nhà trẻ đã học được những gì?”

“Ca hát, ghép hình.”

Hạ Vũ cực kỳ hứng thú, “Ca bài gì? Ca chú nghe một chút.”

Diệp Ba Ni nghiêm mặt không hé răng.

Hạ Vũ cũng cảm thấy khuôn mặt của Diệp Ba Ni cũng không giống người thường, có cá tính, thật đáng yêu. Động não nghĩ muốn làm cho cậu hát cho anh nghe.

Nhà trẻ ở gần đó, không đến vài phút liền đến. Diệp Gia Đình dắt Diệp Ba Ni xuống xe, dạy cậu nói: “Nói chào tạm biệt chú Hạ đi con!”

Khuôn mặt Diệp Ba Ni không chút thay đổi “Gặp lại.”

Diệp Gia Đình lại nói với Hạ Vũ, “Tôi gọi Tiểu Dung trực tiếp tới nhà trẻ đón tôi, anh không cần chờ, đi trước đi.” Vì Diệp Thừa Trạch chiều cô nên rốt cuộc cô cũng có một trợ lý kiêm tài xế riêng, không cần tự mình chen lách giao thông công cộng đến trường quay.

Mỉm cười nhìn bóng dáng nho nhỏ của Diệp Ba Ni được Diệp Gia Đình dắt tay đi vào cổng. Tâm tư Hạ Vũ lại nghĩ đến chuyện khác, phát hiện một đường vậy mà chỉ lo nói chuyện với Diệp Ba Ni, chỉ chào hỏi Diệp Gia Đình một câu rồi thôi. Kế hoạch muốn nói một câu cũng chưa nói được.

.....

Sau khi Hạ Vũ tiếp nhận quản lý bệnh viện trong nhà liền cực kỳ bận rộn, không có thời gian rảnh rỗi. Bản thân anh chú trọng nhất là hiệu suất, cực kỳ chán ghét người lãng phí thời gian, đồng thời lại là một người hết sức biết suy tính. Bởi vì không có kinh nghiệm theo đuổi phụ nữ, chế tạo vài lần cơ hội ở chung cùng Diệp Gia Đình đều không có kết quả. Sau vài lần vô dụng liền quyết đoán quyết định thay đổi chiến lược.

Nhớ rõ từ lượng Diệp Gia Đình rất tốt, nhưng mà thời điểm uống nhiều cô đặc biệt nhiệt tình cùng chủ động. Có lẽ nên tìm lý do mời cô đi uống một vài ly.

Hạ Vũ mười phần khẳng định Diệp Gia Đình đối với anh có hứng thú. Lần trước trong bữa tiệc, trước mặt bao nhiêu người còn dám động tay động chân, nếu có thể ở một chỗ chỉ có hai người bọn họ mà uống rượu, hiệu quả kia càng tốt. Chỉ là như thế nào mới có thể bảo đảm bản thân không say mà có thể chuốc say cô thật sự là một nan đề.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Edit + Beta: KẹoĐắng

Ngày nghỉ năm mới là vào giữa tuần tháng hai, cho dù lịch quay vô cùng gấp gáp tổ quay bộ phim > cũng quyết định theo truyền thống mỗi năm một lần mà cho mọi người nghỉ 3 ngày.

Lúc Khương Đạo tuyên bố được nghỉ vẫn còn lăm lăm thời gian gấp gáp, bày tỏ đây là lần đầu tiên ông dừng lịch quay trong gần 3 năm qua. Bình thường mọi người vẫn ở sau lưng ông than thở oán trách, nhưng ông đối với tổ làm phim này là tốt nhất rồi.

Sau đó thư ký ghi chép ở sau lưng ông nhỏ giọng vạch trần “Còn không phải là vì hai diễn viên chính đều nghỉ ăn tết vài ngày không hoạt động, không có diễn viên. Đạo diễn chẳng lẽ còn muốn tự mình lên sân khấu làm diễn viên khách mời?”

Mọi người vừa nghe liền cùng nhau che miệng cười.

Diệp Gia Đình có phần cảm khái. Thời điểm một năm trước cô đang làm gì? Hình như là đang liều mạng hỏi thăm chỗ nào có người nghỉ trong thời gian đó, các loại công việc bán thời gian hoặc làm ở quán bar đều được. Cô cũng không có chọn có phải là công việc có trả thù lao gấp ba hay không, chỉ cầu mấy ngày này ngàn vạn lần đừng lãng phí.

Năm nay nhảy lên chúc mẹ người ta, nghỉ vài ngày, tâm tư đều đặt trên việc làm như thế nào để Diệp Ba Ni có thể vui vẻ trải qua mấy ngày này.

Lúc trước phát hiện ‘Diệp Gia Đình’ còn có con trai liền đi đón thẳng bé về bên cạnh, căn bản là không nghĩ gì nhiều. Chỉ cho rằng đứa bé nhỏ như vậy, đã có mẹ ở đây đương nhiên là phải sống bên cạnh mẹ. Đây là trách nhiệm cô không thể trốn tránh.

Sống chung cùng nhau mới cảm nhận được đây là trách nhiệm trọng đại lại làm cho người ta nóng ruột nóng gan đến cỡ nào.

Đứa nhỏ rất đáng yêu, đồng thời cũng nhỏ xinh yếu ớt, tay chân mủm mủm, cánh tay căng chân ngắn ngủn, ánh mắt ngây thơ khờ dại, giọng nói trẻ con, bộ dáng chân thành, động tác ngây ngô, toàn tâm ý lại, giống như từng sợi tơ trong suốt vừa ngọt ngào cửa cứng rắn, từng vòng từng vòng trói chặt cô, không có khả năng tránh thoát.

Vất vả vẫn còn phía trước, quan tâm đến lụy thân. Một lần Diệp Ba Ni bị bệnh, Diệp Gia Đình liền bị hù suýt chết. Nuôi dưỡng một đứa trẻ phí công lại một nhọc nhiều như vậy, nhưng lại làm cho người ta có thể cam tâm tình nguyện.

Diệp Gia Đình là một cô gái hơn 20 tuổi, nếu cố gắng thêm 2 năm là trả hết nợ nần thì có thể sống thả lỏng một chút, dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình đi tìm một công việc ổn định hoặc là cùng bạn bè kinh doanh một cửa hàng nho nhỏ. Rảnh rỗi có thể đọc sách thư giãn, tuy bộ dáng không xinh đẹp nhưng cũng không phải xấu xí, chỉ cần đừng quá kén chọn thì có thể tìm một người bạn trai nói chuyện yêu đương, cảm thụ một chút thanh xuân đẹp đẽ.

Hiện tại trở thành mẹ của đứa nhỏ, một đoạn cuộc sống làm cho người ta khát khao liền trực tiếp nhảy vọt qua. Mặc dù có chút tiếc hận nhưng vẫn có thể bình tĩnh tiếp nhận. Diệp Ba Ni đáng yêu nên nỗi có thể vượt qua tình yêu bình thường.

Thân là mẹ của đứa nhỏ, Diệp Gia Đình không có quá nhiều thời gian dùng để cảm khái. Nhà trẻ cũng sắp thông báo nghỉ đông và nghỉ hè. Một đồng ngày nghỉ đến có thể xếp thành một tiểu đội, phí tổn liền tiếp theo sau đó, nhưng mà đến năm mới thì không biết phải làm sao bây giờ.

Chu Mai cùng chồng làm việc bên ngoài trong thời gian dài, đến năm mới đương nhiên là muốn về nhà với ông bà. Diệp Gia Đình hứa với Chu Mai, chỉ cần cô ta về sớm một chút, vào ngày 15 liền trả gấp đôi tiền lương. Chu Mai cũng nhớ Diệp Ba Ni vì thế liền đổi lại mừng 3 liền trở về, so với mấy năm trước liền sớm hơn 7 - 8 ngày. Sau khi quyết định cười khê với Diệp Gia Đình “Trở về sớm một chút cũng được, có thể tiết kiệm không ít tiền mừng tuổi. Nếu koong thì qua mấy ngày phải đi chúc tết một đồng thân thích, chỉ cần đến đó thì đều phải lì xì mấy đứa nhỏ.”

Nhưng lại sợ mua không được vé, Chu Mai cũng không dám kéo quá muộn thời gian đi. Tết âm lịch liền muốn xin nghỉ để xuất phát.

Diệp Gia Đình nói đến rách miệng mới thuyết phục được trợ lý Tiểu Dương trông giúp Diệp Ba Ni. Dùng lời của Tiểu Dương mà nói, cô không bằng lòng nhưng không bằng lòng cũng phải bằng lòng..... Cho tới bây giờ cô đều không có trông con nít nha! Trách nhiệm trọng đại, bị té, bị thương, bị đói, đều là chuyện lớn đó!

Diệp Gia Đình mặc kệ, cứng rắn phản phó “Có thể hay không đều nhờ vào cô, tôi sẽ viết danh sách những chuyện cần chú ý cùng công việc cho cô.”

Sắp xếp trông chừng Diệp Ba Ni xong, ngay sau đó là vấn đề năm mới. Trước một ngày tổ làm phim nghỉ Hạ Vũ đến tìm Diệp Gia Đình “Tôi mai tôi muốn đón Ba Ni về nhà ăn tết, em cũng đến đi!”

Diệp Gia Đình đoán chắc anh sẽ đưa ra yêu cầu này, trước tiên liền suy nghĩ một chút, sau đó trực tiếp bày tỏ thái độ “Ngày mai tôi nghĩ muốn cùng Ba Ni mừng năm mới, mừng một lại đến nhà anh.”

“Hà tất phải vậy, năm mới chỉ có em cùng Ba Ni, không phải có chút không náo nhiệt sao?”

Diệp Gia Đình lắc đầu “Tuy tôi rất cố gắng muốn cho Ba Ni một hoàn cảnh sinh hoạt bình thường, nhưng tình huống của chúng ta có chút đặc biệt. Nhưng không thể mơ hồ mà bung bít cho qua, không bằng sớm một chút sắp xếp rõ ràng.

Tôi muốn hằng năm vào ngày 30 sẽ một mình cùng Ba Ni, mừng một anh liền đón thẳng bé đến nhà anh. Mấy ngày về sau nếu anh muốn dẫn thẳng bé đến chỗ bà con thân thích thì chúng ta thương lượng lại. “Năm nay tôi sẽ đi cùng thẳng bé, đợi cho năm sau thẳng bé quen rồi tôi sẽ không đi cùng. Anh cảm thấy như vậy được không?”

Hạ Vũ cảm thấy không ổn “Ngày 30 là ngày quan trọng nhất, tôi cảm thấy Ba Ni nên theo tôi trở về, người lớn trong nhà còn mong đợi.”

Diệp Gia Đình không nhượng bộ “Tôi là mẹ của Ba Ni, là người thân quan trọng nhất của thẳng bé. Tôi không ngăn cản Ba Ni nhận cha là vì muốn công bằng với thẳng bé nhưng những quyền lợi khác tôi tuyệt đối không nhượng nhịn. Giống như anh nói ngày 30 là ngày quan trọng nhất, tôi muốn cùng con trai tôi cùng nhau mừng năm mới.”

“Vậy em cùng thằng bé cùng nhau ở nhà tôi không được sao? Còn thêm náo nhiệt.”

“Không giống, tôi không có quan hệ gì với nhà anh, hiện tại còn có thể nói là vì cùng Ba Ni, qua vài năm nữa sau khi anh kết hôn, tôi đến sẽ rất kỳ quái. Cho nên tôi mới sớm làm rõ việc này.”

Hạ Vũ xụ mặt “Về sau khi tôi kết hôn?”

Diệp Gia Đình nhún vai nhìn anh. Mọi người đều là người trưởng thành rất nhiều chuyện vẫn là nói rõ ràng thì tốt hơn. Người nào cũng không phải là vật phụ thuộc của người nào. Cô có thể tự mình độc lập. Thân là mẹ của Diệp Ba Ni cũng nên được hưởng quyền ưu tiên với con trai. Cái này không có gì khiêm nhượng hay không, tin tưởng Ba Ni khẳng định là rất vui mừng cùng cô mừng năm mới.

Hạ Vũ bất đắc dĩ nhượng bộ “Được rồi, sáng mai tôi đến đón hai người.” Trước khi rời khỏi lại hỏi “Tô làm phim nghỉ vài ngày phải không?”

Nghĩ được ba ngày. Mừng một mừng hai mừng ba.”

“Vậy buổi tối mừng ba em swps xếp người trông Ba Ni, tôi muốn mời em ra ngoài ăn bữa cơm”

Diệp Gia Đình hết sức kinh ngạc, Mờ to hai mắt “Ra ngoài ăn cơm? Cùng anh?” Nghĩ thầm ‘Anh ta kén ăn như vậy, có thể ra ngoài ăn cái gì?’

“Gần đây luôn bận rộn, thời gian gặp mặt quá ít lại còn có Ba Ni bên cạnh, kỳ thật chúng ta cũng nên tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện thật tốt.” Ngừng một chút lại nêu ra ví dụ “Giống như chuyện hằng năm em cùng Ba Ni đơn độc mừng năm mới. Thật ra những chuyện tương tự còn rất nhiều, chuyện nhà trẻ của Ba Ni, vấn đề giáo dục, tiền nuôi dưỡng.... Khó có được lúc rảnh, chúng ta nên cẩn thận thương lượng lại một chút.”

Anh nói những lời này tự nhiên là Diệp Gia Đình đồng ý “Được, không thành vấn đề.”

Ngày hôm sau là đêm 30. Khương Đạo không chút nào thông cảm làm tất cả mọi người đều không yên lòng, một lòng ngóng trông nhanh nhanh kết thúc công việc để về nhà ăn cơm tất niên. Tâm tình như vậy kéo dài đến 6 giờ, Khương Đạo mới không tình nguyện tuyên bố kết thúc công việc.”

Mọi người giống như chim vỡ tổ, lập tức giải tán, ngay cả Diệp Gia Đình luôn luôn cố gắng, trong bụng cũng oán thầm Khương Đạo vài câu ‘Đêm tết còn nhiệt tình như vậy làm gì?’ Vội vàng chạy về nhà thả Tiểu Dương đang mòn mỏi trông chờ. Trước tiên nấu một chén nhỏ hoành thánh cho Diệp Ba Ni, nói với cậu “Ba Ni, con ăn trước chén hoành thánh này. Hôm nay là năm mới, mẹ muốn nấu thêm vài món. Chúng ta ăn cơm trễ một chút. Con cũng không cần đi ngủ sớm, có thể chơi đùa thêm một lát.”

Lúc này bên ngoài đã có tiếng pháo hoa nổ âm ỉ, không khí thật sự khác biệt. Diệp Ba Ni đã được Tiểu Dương chỉ dạy cả ngày kiến thức về năm mới. Cái gì là đón giao thừa, đốt pháo, ăn sủi cào. Biết đêm không giống với các ngày bình thường, bởi vậy cực kỳ trấn định gặt đầu “Dạ.”

Diệp Gia Đình vừa mới cuộn tay áo lên chui vào phòng bếp, Diệp Ba Ni liền nhắc di động của cô lên cùng vào theo “Mẹ. điện thoại.”

Diệp Gia Đình vẫy vẫy tay dính nước, trực tiếp khom lưng ghé đầu vào điện thoại Diệp Ba Ni đang cầm “Alo”

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng Diệp Thừa Trạch “Gia Đình, em cùng Ba Ni đơn độc mừng năm mới sao?”

“Ừm, không phải anh xuất ngoại sao? Em liền cùng Ba Ni liền đơn độc qua thôi.”

Diệp Thừa Trạch trầm mặc một hồi, nghĩ thầm ‘Nếu mình không xuất ngoại em ấy liền mang Ba Ni đến mừng năm mới cùng mình sao?’ Bỗng nhiên cảm thấy hành trình lần này sắp xếp không được ổn, có lẽ sang năm cần đổi lại thời gian xuất ngoại vào năm mới. “Em và Ba Ni có khỏe không? Nhà họ Hạ bên kia có gây phiền phức gì không?”

“Không tồi, đã mang Ba Ni qua một lần, tạm thời không có việc gì, nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?”

Diệp Gia Đình vì có con trai đang ở bên cạnh cầm điện thoại giúp nên không tiện bàn luận về chuyện nhà họ Hạ “Không có gì, tạm thời không có việc gì. Bọn họ đều rất thích Ba Ni.”

“Có cái gì cũng không được đồng ý, chờ anh về bàn bạc lại.”

“Được.”

Diệp Thừa Trạch nói thêm hai câu liền cúp máy. Diệp Gia Đình đứng thẳng lại “Cảm ơn Ba Ni đã cầm điện thoại giúp mẹ.”

Diệp Ba Ni quay đầu chạy ra ngoài.

Diệp Gia Đình có phần kinh ngạc, cùng đi theo ra ngoài liền nhìn thấy thằng bé đang đứng trên ghế mủ cửa. Khóa cửa kia là Diệp Gia Đình để phòng Diệp Ba Ni sẽ mở cửa bậy bạ nên mới làm, không nghĩ thằng nhóc kia lại nghĩ ra cách làm thế nào mở cửa. Diệp Gia Đình xoa xoa thái dương, vội vàng ôm Diệp Ba Ni từ trên ghế xuống “Ba Ni, con đang làm gì vậy?”

Diệp Ba Ni ngẩng đầu, ngọt ngào ngây thơ đáp “Mở cửa, có khách đến, chờ đã lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

Diệp Gia Đình mở cửa ra phía sau cánh cửa liền lộ ra khuôn mặt anh đẹp cùng một chút ủy khuất giống như một tác phẩm nghệ thuật có chút u buồn của Lý Hạo Nhiên. “Diệp Gia Đình, năm mới mà em lại để anh ở ngoài cửa chờ lâu như vậy.”

Diệp Gia Đình kinh ngạc “Sao anh lại tới đây?” Cúi đầu nhìn Diệp Ba Ni “Ba Ni, chú Hạo Nhiên nhấn chuông cửa dưới lầu là con trả lời?”

“Dạ, Ba Ni để chú Hạo Nhiên đi lên, sau đó cậu liền gọi điện thoại tới.”

Trong tay Lý Hạo Nhiên cầm một túi lớn, chen vào nhà “Nhanh lên nhanh lên, đừng lè mè, da sùi cào sắp dính lại hết rồi này.”

Đi vào phòng khách lấy ra hai cái hộp dày từ trong túi để lên bàn trà.

Diệp Gia Đình cùng Diệp Ba Ni tò mò vây xem.

Diệp Gia Đình mở miệng hỏi “Đây là cái gì?” Chỉ thấy Lý Hạo Nhiên mở hai cái hộp ra. Một hộp là da sùi cào đã cán xong, một hộp là nhân thịt heo rau họ.

“Da sùi cào cùng nhân sùi cào? Ở đâu ra vậy?”

Lý Hạo Nhiên cõ áo khoát ra, cười tươi đáp “Là lén trộm từ phòng bếp của mẹ anh.”

Diệp Ba Ni đang mở to mắt nhìn anh, chợt nghe lời Lý Hạo Nhiên nói rất không thể lý giải, không khỏi hiềm có khi biểu lộ ra mặt, dùng giọng nói mềm nhũn yếu ớt “A?” một tiếng.

Lý Hạo Nhiên cúi đầu nháy mắt một cái với cậu, cực kỳ thần mật làm một cái mặt quỷ

“Mẹ anh chuẩn bị một đồng lớn, anh nhớ 6 giờ em mới từ trường quay về, khẳng định không kịp tự mình chuẩn bị, cho nên thừa dịp không ai chú ý lấy một ít chuẩn đi.”

Diệp Gia Đình buồn cười “Anh bao lớn rồi còn làm mấy loại chuyện này. Chờ một chút mẹ anh phát hiện không thấy anh nữa, còn có vô cùng nhân sùi cào không cánh mà bay kia nhất định sẽ buồn bực.” Trong nhà bếp là một đồng đồ ăn, không có hơi sức nói nhiều, xoay người lại “Anh ngồi một chút đi, nếu không gấp thì chờ tôi làm cơm một chút cùng ăn cơm rồi hãy về.”

Bởi vì kế hoạch là cùng ăn cơm tất niên cùng Diệp Ba Ni cho nên trọng chất lượng không trọng số lượng. Trước tiên Diệp Gia Đình đã nhờ Tiểu Dương ở nhà giúp cô chuẩn bị tốt nguyên liệu, sau khi trở về trực tiếp nấu là được. Tí mi chu đáo làm mấy món Diệp Ba Ni thích ăn, lại nấu thêm một món canh, bận rộn dọn ra bàn cơm.

Kêu Lý Hạo Nhiên cùng Diệp Ba Ni đến ăn cơm. Diệp Gia Đình vừa ra phòng khách chỉ thấy hai người một lớn một nhỏ đang cực kỳ thành thoi, một bên làm sùi cào, một bên xem TV.

Lý Hạo Nhiên dạy Diệp Ba Ni, ở một bên vừa làm mẫu vừa nói: “Ba Ni, như vậy, như vậy, sau đó là như vậy.”

“Dạ” Diệp Ba Ni nghiêm mặt, cực kỳ nghiêm túc đặt nhân sùi cào vào chính giữa vỏ bánh phán đầu. Cậu nặn nặn chốc lát liền xuất hiện một cái bánh hình dạng giống bánh bao gì đó.

Diệp Ba Ni chớp mắt to, hỏi: “Ý sáng tạo nghĩa là gì?”

Diệp Gia Đình vừa đi qua liền thấy, cực kỳ kinh ngạc phát hiện Lý Hạo Nhiên lại rất giỏi về phần này. Trên bàn trà nhỏ là hàng loạt sùi cào được xếp ngay ngắn chỉnh tề, lớn nhỏ cân xứng, giống như một nén vàng, rất đáng yêu. “Ài da, nhìn không ra nha. Anh vậy mà lại biết làm sùi cào, còn gói rất đẹp nữa!”

Lý Hạo Nhiên cười “Trước kia anh thường xuyên bị mẹ bắt giúp bà làm sùi cào, từ nhỏ đã luyện thành rồi.” Kéo Diệp Ba Ni lên “Đi! Ba Ni, đến phòng bếp ăn cơm nào!”

Diệp Gia Đình làm bốn món. Măng xào hạt dẻ, bản thân măng đã có vị ngọt, phối thêm vị bùi của hạt dẻ làm cho mùi vị món ăn vừa có vị bùi lại thanh ngọt. Cải làn xào thịt bò, cải làn tươi ngọt, thịt bò mềm mại, xem như là một món kiệt tác. Cá hồi hấp chanh, cá hồi này được hấp chung với cà rốt, rau

thơm, tôi bấm, thêm một lượng nước chanh vừa đủ, cùng với tương Nhật Bản. Diệp Ba Ni rất thích món ăn thêm vị nước chanh tươi mát này. Bỏ câu hầm với nấm tuyết và quả óc chó, cái này là ban ngày Tiểu Dương giúp cô hầm một lúc, lúc này vừa đủ thời gian, thịt đã rục và ngấm gia vị. Còn có một món là salad cá.

Lý Hạo Nhiên đã sớm đói bụng, không khách khí cùng Diệp Ba Ni ngồi xuống ăn “Thật là khó có được, lần đầu tiên anh được ăn cơm tất niên thoải mái ngon miệng như vậy.”

Diệp Gia Đình gấp thịt chim bỏ câu cho Diệp Ba Ni “Không biết anh sẽ đến, nếu không tôi sẽ chuẩn bị nhiều hơn một chút.”

Diệp Gia Đình bỗng nhiên nhớ đến “Bộ trang sức anh mua, hãy mang về đi. Tôi đã muốn nói với anh nhưng mà ở trường quay nhiều người bất tiện. Lễ vật quý như vậy tôi không thể nhận. Anh đặt nó trên người tôi thật không thích hợp.”

Nụ cười của Lý Hạo Nhiên suy sụp “Diệp Gia Đình, qua năm mới em không cần nói những lời này. Thứ kia anh mang về cũng vô dụng, bỏ không sẽ lãng phí.”

“Anh động não sẽ có thể nghĩ ra một chỗ, nếu đặt nó ở chỗ tôi thì cần phải trả phí bảo quản.”

Lý Hạo Nhiên lại không ngại “Được, anh trả cho em phí bảo quản. Em hãy giúp anh bảo quản đi.”

Diệp Gia Đình hết cách nói với anh “Không được! Như thế nào lại là tôi bảo quản?”

“Đợi cho.....đợi đến lúc em có bạn trai, nếu còn mua đưa lại cho anh, anh liền thu hồi nó lại.”

Diệp Gia Đình bị lời anh nói làm cho cứng người “Cái gì mà tôi có bạn trai, anh đừng có ở trước mặt Ba Ni nói những thứ này.”

Lý Hạo Nhiên áy náy “Thật xin lỗi, anh quên.” Quay đầu nói với Diệp Ba Ni “Ba Ni, con ngoan ngoãn ăn cơm, đừng để ý người lớn nói chuyện.”

Diệp Ba Ni mười phần bình tĩnh ăn món măng xào hạt dẻ “Con nghe thấy rồi.”

Diệp Gia Đình trừng mắt liếc Lý Hạo Nhiên một cái, nói với Diệp Ba Ni “Vừa rồi chú Hạo Nhiên nói mấy lời trẻ em không hiểu, con coi như chưa từng nghe.”

Diệp Ba Ni nâng cặp mắt to đen trắng rõ ràng nhìn mẹ cậu một cái, đôi mắt nhỏ rất không cho là đúng “Biết! Bạn trai cùng bạn gái. Con cũng có bạn gái.”

Lý Hạo Nhiên thiếu chút nữa phun ra canh cá vừa mới uống, ho khan vài tiếng “Khụ khụ, Ba Ni, con nhầm. Không phải nói mấy bạn nữ con quen biết là bạn gái con.”

Diệp Ba Ni nghiêm mặt “Không sai.”

“A?” Diệp Gia Đình kinh ngạc “Không sai? Ý của con là con thật sự có bạn gái?”

“Có hai người, Miêu Miêu cùng Viện Viện.”

Miệng Diệp Gia Đình há to hình chữ O “Còn đến hai người? Ba Ni, con còn nhỏ như vậy liền hoa tâm rồi.”

Diệp Ba Ni không hiểu ‘hoa tâm’ nghĩa là gì, tiếp tục nghiêm túc nói với Diệp Gia Đình “Miêu Miêu và Viện Viện đều tranh nhau làm bạn gái con, con liền đồng ý rồi. An Tư Ý muốn cướp Miêu Miêu, con còn chưa cho cậu ta.”

Diệp Gia Đình muốn té xỉu “Trời ạ! Hiện tại trẻ con trưởng thành quá sớm. Khẳng định là vì xem TV mà ra, không nên cho bọn nhỏ xem phim mới đúng.”

Lý Hạo Nhiên cười đến đau sốc hông, ngẩng đầu nhìn thấy đồng hồ treo tường, bỗng nhiên giật mình “Ai da, 9:30? Không xong không xong, anh phải nhanh trở về. Nếu không thì mẹ sẽ nổi giận.”

Mặc áo khoác vào liền đi, lúc gần đi vẫn không quên nói với Diệp Ba Ni “Ba Ni, con không thể một người chiếm hai cô gái. Chỉ có thể có một người.”

Diệp Gia Đình dở khóc dở cười. Khó có được người ít như vậy vẫn có thể trải qua một đêm giao thừa náo nhiệt. Gỡ đầu Diệp Ba Ni một cái “Bảo bối, ăn ít ngủ thôi, mẹ còn đang nấu sủi cào cho con.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Diệp Gia Đình cực kỳ ngoài ý muốn Hạ Vũ lại mời cô đến một nhà hàng có tên là để ăn cơm. Nơi này cung cấp món cay Tứ Xuyên cực kỳ chính tông.

Dựa theo khẩu vị của Hạ Vũ đứng ra nên đi ăn mấy món ăn nhẹ Quảng Đông mới đúng chứ?

là một nhà hàng được trang hoàng tinh tế, tuy nhiên món ăn là cay đến xé lưỡi. Khẩu vị làm theo người Tứ Xuyên, nhưng hoàn cảnh lại bố trí rất có phẩm vị, mấy gian phòng nhỏ tao nhã thoải mái.

Trước khi Hạ Vũ đến đó liền gọi điện thoại trước, khi bọn họ đến nơi đồ ăn vừa được dọn lên, nóng hổi hấp bày ra trên bàn.

Diệp Gia Đình hít sâu một hơi cái không khí tràn ngập mùi vị tê cay kia, nháy mắt cảm giác nước miếng trong miệng sắp chảy ra.

Mùi vị đã lâu!

Vì chăm sóc khẩu vị không ăn cay của Diệp Ba Ni, loại đồ khẩu vị cay tê này của cô đã không còn xuất hiện từ lâu trên bàn cơm rồi.

Tò mò hỏi Hạ Vũ “Làm sao anh biết tôi thích ăn cay?”

Trên mặt Hạ Vũ chột lóe lên một tia mắt tự nhiên, “Tôi không biết, là trùng hợp bạn tôi nói đồ ăn ở quán này rất ngon nên mang em tới nếm thử.”

Diệp Gia Đình nhún vai, có phần không thể hiểu được “Bạn giới thiệu nói ngon liền tới nếm thử? Vấn đề là anh ăn được sao?”

Hạ Vũ khôi phục khuôn mặt mặt tự nhiên trở về tác phong nhanh nhẹn, ngồi xuống cùng Diệp Gia Đình rồi mới đáp “Ngẫu nhiên tôi cũng nguyện ý nếm thử một chút khẩu vị mới, huống hồ không phải vừa lúc em cũng thích ăn sao?”

Diệp Gia Đình nhìn cái nồi trước mặt bị ngấm đầy sa tế đỏ, nhất thời nhìn không ra bên trong là cái gì, nhưng có thể khẳng định cực kỳ cay. Lại nhìn trước mặt Hạ Vũ là một chén mì gà cùng với một nồi lẩu rau xanh cực kỳ thanh đạm, màu sắc khác biệt đều là xanh trắng, có thể thấy được là một chút ớt cũng không bỏ vào.

Rất muốn chọc thủng anh, ngẫu nhiên nguyện ý nếm thử một chút khẩu vị khác? Khoác lác!

Nhưng mà nghĩ lại thằng nhóc Ba Ni trong nhà cũng là một bộ dáng kén ăn như vậy, cảm thấy bình thường trở lại.

Bản thân cô cực kỳ thích loại khẩu vị tê cay này, nghe một chút liền cảm thấy khẩu vị mở rộng, đề nghị “Ăn cơm trước đi, ăn xong rồi từ từ nói chuyện. Cái khác không có gì, chủ yếu là vấn đề giáo dục Ba Ni. Hiện tại nhà trẻ này vẫn rất tốt, Ba Ni cùng với mấy đứa trẻ ở đó cũng rất quen thuộc. Ý của tôi là không muốn đổi, anh có rảnh thì đến nhìn xem. Chờ thêm hai năm nữa lên tiểu học rồi tìm một trường học xa nhà thì tôi không có ý kiến.”

Hạ Vũ đồng ý “Được, ăn cơm trước.” Nói xong kéo mì gà qua, lại múc cho mình một chén nhỏ soup rau xanh, bắt đầu ăn.

Diệp Gia Đình nhìn Hạ Vũ bỏ một chút thức ăn vào miệng sau đó lập tức ả ả nhíu mày, nhưng mà lại cứng rắn nuốt xuống, sau đó liền không dấu vết mà đẩy chén thức ăn kia ra xa một chút, kiên quyết không chịu ăn thêm, chỉ cúi đầu ăn chén mì gà. Hạ Vũ là một người cực kỳ chú trọng dáng vẻ khi ăn, lúc ăn đồ không mở lớn miệng, ngay cả ăn chén mì cũng cực kỳ tao nhã.

Diệp Gia Đình ngẫm buồn cười, so sánh với Diệp Ba Ni thì có chút tự chủ, nếu đổi lại là thằng bé thì đã sớm nhỏ tất cả nước soup ra rồi. Nhưng mà Ba Ni so với anh cẩn thận hơn, đụng tới thứ gì chưa ăn khẳng định sẽ không bỏ hết toàn bộ vào trong miệng, sẽ ăn một chút nếm thử mùi vị trước.

Cười một chút cũng cúi đầu ăn.

Đầu lưỡi thật lâu không có tiếp xúc với mùi vị nặng như vậy, đối với bản năng chịu cay bị thoái hóa không ít. Mới ăn vài ngụm liền cảm thấy một trận nhiệt khí xông thẳng lên sau ót, đầu lưỡi run lên, hà hơi liên tục, lại vẫn nhìn không được khen ngợi “Mùi vị quả thật là chính tông.”

Cầm lấy ly nước uống một ngụm nghĩ muốn áp chế vị cay xuống, không nghĩ nếm đến một ngụm lớn vị rượu cay nồng, thiếu chút nữa là sặc “Rượu trắng!”

Nhìn trong tay rõ ràng là ly nước thủy tinh, bên trong hơn phân nửa là rượu trắng. Mặc cho ai lần đầu tiên đều nghĩ đó là ly nước lọc, có chút kỳ quái vì sao lại có ly rượu trắng ở đây? Lại chỉ có một ly thật lớn như vậy?

Bên kia Hạ Vũ dùng đũa, cũng bung lên một ly thủy tinh giống nhau, bên trong ly hơn phân nửa là nước trắng, hiện tại chứng minh là rượu trắng, nhìn Diệp Gia Đình, nói “Tôi kêu người chuẩn bị trước, muốn cùng em uống một ly, chúc mừng chúng ta vì Ba Ni có chung nhận thức.” Nói xong ngưỡng cổ, ừng ực, một hơi uống cạn ly rượu.

Hạ Vũ là một người kiêu căng như vậy lại có thể vì Diệp Ba Ni mà sáng khoái như vậy, Diệp Gia Đình đương nhiên không thể lạc hậu, học theo bộ dáng của anh nâng đầu một hơi uống cạn. Phát giác mùi vị phía sau của rượu này lại là ngọt thuần, nồng độ còn có vẻ không thấp, có chút lo lắng nhìn xem Hạ Vũ “Anh có được không?”

Sắc mặt Hạ Vũ quẫn, cùng một người phụ nữ chạm cốc, sau đó lại được đối phương quan tâm. Dù biết đó là ý tốt nhưng cũng không thích nghe “Không có việc gì.”

Hiện tại Diệp Gia Đình nhìn anh lại nghĩ đến Diệp Ba Ni, theo thói quen nói “Không có việc gì thì tốt.”

Hạ Vũ gật gù gật đầu, kêu phục vụ tiến vào phân phó vài câu, chốc lát, phục vụ lại mang đến hai ly rượu đỏ ướp lạnh.

“Mới vừa uống xong rượu trắng liền uống cái này? Thật ra cho tôi một ly đá lạnh là được rồi.”

“Em ăn cay lại uống nước lạnh đối với bao tử không tốt. Rượu đỏ có độ cồn khoảng 14-15 độ, ướp lạnh một chút uống là vừa đúng, cũng sẽ không quá lạnh. Khó có được hôm nay tôi ngồi một chút, uống đi, không sao cả.” Nói xong cầm ly rượu đỏ lên nhấp một ngụm.

Diệp Gia Đình có chút kỳ quái nhìn anh, từ lượng của anh lên không ít. Một ly lớn rượu trắng uống xuống mặt không hề gì không nói, còn có thể uống thêm rượu đỏ. Nhớ rõ trước kia Hạ Vũ không lợi hại như vậy, nếu không cũng sẽ không chịu thiệt thòi trên tay ‘Diệp Gia Đình’.

... ..

Cùng lúc đó, nữ phục vụ đưa một ly nước lọc cùng một ly rượu trắng, còn có một ly nước nho cùng một ly rượu đỏ cho bọn họ, ra về bên vực kẻ yếu. Nhìn Hạ Vũ bảo cô đi ra ngoài liền đi đến phòng rửa mặt tìm em gái cũng làm phục vụ viên, lặng lẽ oán giận “Hiện tại những loại đàn ông này thật sự là một người so với một người lại càng hư hỏng. Chính mình uống nước lọc lại đưa cho tiểu thư kia rượu trắng. Hắn uống một ly, tiểu thư kia cũng bị lừa uống một ly. Này còn chưa đủ, lại muốn uống rượu đỏ, hắn thì uống nước nho ướp lạnh, lại đưa cho tiểu thư kia rượu đỏ ướp lạnh. Rõ ràng là không có ý tốt, chỉ nghĩ muốn chuốt sai tiểu thư kia rồi làm chuyện xấu.”

Tại phòng rửa mặt, nữ phục vụ kia phụ trách dọn dẹp cùng đưa khăn nóng cho khách lau mặt, vừa nghe thấy lời này về mặt cũng khinh thường “Đúng là hư hỏng, bọn hắn đây là không đá trúng thiết bản. Nếu gặp người dám nháo lớn, liền tính có chiếm được tiện nghi cũng chịu không nổi. Trước đó cũng có người cường hiếp con gái người ta, hình như đã bị phán tù.”

Nữ phục vụ lại lắc đầu, “Phần lớn vẫn là không dám nháo lớn. Nếu không phải quản lý nói người này chính là bạn của ông chủ, kêu chị chiều cô hắn, không được đắc tội thì chị mới không cho hắn làm loại chuyện này. Thật là, một người đàn ông nhìn lịch sự như vậy, có thể là bạn của ông chủ khẳng định cũng là người có tiền, tùy tiện tìm xem cái dạng bạn gái gì không có, lại muốn làm loại chuyện thất đức này. Hại chị phục vụ hắn mà cảm thấy cắn rứt lương tâm.” Nghĩ lại, dặn dò em gái mình, “Nếu như một hồi tiểu thư kia tới toilet, em giúp chị nhắc nhở cô ấy một chút. Nói nhìn bộ dáng đã uống say, tự mình ra ngoài không an toàn, hỏi xem một chút có muốn gọi điện thoại cho người trong nhà đến đón hay không.”

Nữ phục vụ kia sáng khoái đồng ý “Dạ được, cô ấy lớn lên trông thế nào?”

“Rất dễ nhận ra, là người đóng vai Phương Văn Vi trong phim truyền hình trên TV đó. Người thật cùng trên TV không khác nhau nhiều lắm, rất xinh đẹp.”

Nhà hàng này là nhà hàng cao cấp, thường sẽ có các loại nhân vật tiếng tăm tới dùng cơm. Một diễn viên nhỏ như Phương Văn Vi họ không hề hiếm lạ. Nữ phục vụ kia cực kỳ trọng nghĩa “Em khẳng định sẽ nhận ra, chỉ cần cô ấy tới toilet, em liền giúp chị nhắc nhở.”

Mang theo nhiệm vụ chờ đợi nửa tiếng, thật đúng là chờ được Diệp Gia Đình diễn vai Phương Văn Vi đến. Nữ phục vụ là người cực kỳ lanh lợi, trước tiên liếc mắt nhìn Diệp Gia Đình một cái, sau đó giả bộ vui mừng “Oa! Tiểu thư có phải là diễn viên diễn vai Phương Văn Vi không?”

Diệp Gia Đình mỉm cười gật đầu.

Vừa rồi cô cùng Hạ Vũ nói chuyện Diệp Ba Ni mới có tí tuổi đã có đến hai người bạn gái. Hạ Vũ nghe đến con trai bảo bối đáng yêu như vậy liền triệt để vứt bỏ việc bảo trì phong độ, cười đến té lên té xuống. Sau cùng bỗng nhiên nói một câu “Hiện tại trẻ con đều biết được rất nhiều.”

Mỗi lần nhắc Diệp Gia Đình nhắc tới chuyện này đều cười đến đau bụng “Đúng vậy, đoán chừng là xem TV, còn có nghe người lớn nói chuyện. Có đôi khi họ cho rằng bọn ở một bên chơi đùa sẽ không nghe, thật ra lỗ tai của mấy đứa nhỏ rất thính, cái gì cũng đều nghe thấy. Mấy bé gái thì trưởng thành sớm hơn một chút, Ba Ni lại cứ xúm lại chơi ở đó. Nghe nói đều là đám bé gái nói ra, thẳng bé cảm thấy cũng được nên đồng ý.”

Hạ Vũ mỉm cười “Lúc tôi còn nhỏ cũng như vậy.”

Diệp Gia Đình giật mình “Lúc đi nhà trẻ bọn anh đều biết như vậy rồi? Không thể nào!”

Hạ Vũ sửa lại “Không phải, là lúc lên tiểu học.”

Thời điểm anh lên tiểu học liền có bé gái trưởng thành sớm chạy tới thể lộ. Khi đó anh cũng là ở đó chờ, có bé gái chủ động tìm đến, về phần có đồng ý hay không thật sự không còn nhớ rõ. Thật ra hiện tại anh cũng vẫn như vậy, sẽ không chủ động theo đuổi người khác.

Món cay Tứ Xuyên khai vị, rượu đỏ ướp lạnh mát mẻ ngon miệng. Diệp Gia Đình vừa ăn cay liền không hay không biết gì mà uống vào hai ly rượu. Sau khi ăn xong liền lấy khăn lau miệng “Tôi đi toilet một chút.” Đứng mạnh lên liền cảm thấy một trận choáng váng đầu, vội vàng vịn lấy cái bàn.

Hạ Vũ vươn tay đỡ cô, “Làm sao vậy?”

Diệp Gia Đình xoa xoa thái dương “Đầu có chút choáng váng, chắc là vì uống nhiều loại rượu.” Cô nhìn Hạ Vũ “Từ lượng của anh lúc nào thì tốt như vậy? Đầu tôi choáng váng anh còn không có việc gì?”

Hạ Vũ di chuyển qua phía bên cô, một tay đỡ cánh tay cô, một tay liền cực kỳ tự nhiên khoát lên trên lưng Diệp Gia Đình, làm như không có việc gì “Không biết, chắc là vì tôi uống nhiều rượu đỏ hơn em. Muốn tôi đỡ em ra ngoài không?”

Diệp Gia Đình xua tay “Không cần, tôi đi toilet, anh lại không thể đi vào.” Tay buông xuống tự nhiên khoát lên cánh tay của Hạ Vũ đang đỡ cô. Diệp Gia Đình cảm thấy da bàn tay anh bóng loáng, xương ngón tay thon dài đẹp đẽ, tâm tình không hiểu sao vui vẻ, chẳng những sờ còn nhéo nhéo.

Hạ Vũ bị cô bỗng nhiên sờ lại còn nhéo nhéo bị nhột co rút một chút, thiếu chút nữa đã phản xạ có điều kiện mà rút tay lại. Cuối cùng đứng lúc nhớ tới nhiệm vụ cùng ăn cơm lần này cùng Diệp Gia Đình, thì nhịn xuống không nhúc nhích, ngược lại càng tiếp sát thêm một chút. Đầu cúi xuống bên tai Diệp Gia Đình, giọng nói trầm thấp “Em đang làm gì vậy?”

Cái tay vẫn đang làm chuyện xấu của Diệp Gia Đình, trong lòng vẫn còn tỉnh táo, chỉ cảm thấy theo giọng nói trầm thấp êm tai của Hạ Vũ, chỉ cảm thấy một mùi nho phun lên bên tai, chẳng những làm lỗ tai ngứa mà trong lòng cũng ngứa, vội vàng giải thích “Thật xin lỗi, tôi cảm thấy tay anh rất đẹp, không nghĩ gì thì.....”

Cũng bất chấp đang choáng váng đầu, nhanh chóng thừa dịp bản thân còn không làm ra chuyện xấu liền rời khỏi phòng, đi về phía toilet.

Vào toilet liền có nữ phục vụ nhận ra cô, còn nhiệt tình hỏi có muốn cô ta giúp gọi điện thoại cho người nhà hoặc bạn bè gì tới đón hay không, vì nhìn cô rất say.

Thật ra từ lượng của Diệp Gia Đình rất tốt, tuy nhiên đầu óc choáng váng có phần quản không được chính mình, nhưng nhìn lại vẫn rất thanh tỉnh. Chẳng qua là nữ phục vụ biết được ‘nội tình’ cho rằng dù bây giờ cô có thể chống đỡ, nhưng một hồi trở về cũng sẽ bị chuốt rượu tiếp, cho nên nói năng khoa trương một chút.

Diệp Gia Đình đang lo lắng nên làm gì bây giờ. Bộ dáng bây giờ của cô khẳng định sẽ phải phiền Hạ Vũ đưa về, nhưng mà dọc đường đi nếu nhịn không được làm ra chuyện xấu gì, càng làm thêm phiền toái lớn. Mối quan hệ của bọn họ bởi vì Diệp Ba Ni mà chuyển biến tốt một chút, Hạ Vũ là một người ít nói, ngạo khí rất lớn, cũng đừng vì vậy mà làm cương.

Đề nghị của nữ phục vụ cũng rất hợp lý, vì thế liền đưa số điện thoại của Tiểu Dương cho cô ta “Đây là số điện thoại của trợ lý tôi, phiền cô nói cô ấy nhanh chóng đến đây đón tôi.” Thuận tay nhét một ít tiền boa cho nữ phục vụ.

Nữ phục vụ đồng ý “Yên tâm, tôi đi gọi điện thoại.”

Diệp Gia Đình trở lại phòng, phát hiện Hạ Vũ cũng đang cầm điện thoại gì động đi tới đi lui nói chuyện, sắc mặt anh cực kỳ nghiêm trọng “.....Hiện tại tình huống như thế nào? Đừng có gấp, từ từ nói, nói chi tiết một chút. Ừ, ừ, cô để chủ nhiệm khoa nghe điện thoại đi. Ừ, người đó thật không được, không được, có hết sức cứu chữa đi. Được rồi, mọi người bình tĩnh, tôi sẽ trở về ngay. Gọi điện thoại cho phó viện trưởng, kêu ông ta cũng qua đi.”

Diệp Gia Đình hỏi: “Như thế nào, trong bệnh viện đã xảy ra chuyện gì?”

Hạ Vũ nhìn cô, thấy cô hơi cười, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt ngập nước động lòng người, vẻ mặt rõ ràng thả lỏng hơn so với bình thường, trong lòng anh thật sự là buồn bực. Rất không dễ mới sắp xếp một lần ra ngoài, có hoàn cảnh không khí thích hợp như vậy, chỉ chờ Diệp Gia Đình chủ động mọi sự liền thành. Ngày mai danh chính ngôn thuận lấy thân phận bạn trai đến trường quay thăm cô, cô cũng không thể lập tức liền trở mặt không tiếp nhận.

Hạ Vũ tin tưởng bản thân mình rất có lực hấp dẫn đối với phụ nữ, lại thêm hai người còn có Diệp Ba Ni, sợi dây cắt không đứt này ràng buộc, qua lại một đoạn thời gian thì mọi việc liền nước chảy thành sông.

Ai ngờ trong bệnh viện không sớm không muộn lại chọn cái thời khắc quan trọng này mà xảy ra tình huống khẩn cấp. Suy nghĩ một chút vẫn là chuyện bên bệnh viện quan trọng hơn, bên này của Diệp Gia Đình nghĩ biện pháp sau đi “Thật xin lỗi, trong bệnh viện có chuyện khẩn cấp, vụ tranh cãi lần trước bệnh nhân lại phát bệnh. Chủ nhiệm khoa nói lần này không thể qua khỏi, người nhà liền nháo lớn. Sợ gặp chuyện không may nên tôi lập tức phải trở về bệnh viện.”

Diệp Gia Đình vẫn còn có chút choáng váng, vươn tay chống lên ghế dựa “Vậy anh mau đi đi, chuyện cần bàn chúng ta cũng đã bàn xong rồi.”

Hạ Vũ đi qua đỡ lấy cô “Tôi kêu tài xế đưa em về trước.”

“Không cần, bệnh viện anh có chuyện gấp, yên tâm đi trước đi. Tôi gọi trợ lý Tiểu Dương tới đón tôi.”

Đi theo Hạ Vũ xuống đến cửa nhà hàng, Hạ Vũ có chút lo lắng “Trợ lý của em khi nào tới?”

Diệp Gia Đình bị gió lạnh buổi tối thổi qua, càng thêm choáng váng, càng cao hứng cười “Tôi cũng không biết, có lẽ sẽ qua liền.”

Trong lòng Hạ Vũ sốt ruột cũng nhịn không được rũ mắt nhìn cô mở miệng cười một cái “Tôi đỡ em đi bên kia ngồi chờ.”

Diệp Gia Đình cảm thấy người không thường cười khi cười lên đặc biệt đẹp. Trong lòng còn đang suy nghĩ bữa cơm tối nay thật sự ngon, bản thân ăn uống rất cao hứng. Hạ Vũ chỉ ăn có một chút mì gà, nhìn liền cảm thấy anh có phần hơi đơn điệu, nhưng cảm xúc của anh cũng rất tốt. Nụ cười mê người, ừm, cánh tay thật tốt, không quá thô, nhưng lại thấy rắn chắc, đoán chừng đường cong bắt thịt cũng cực kỳ đẹp. Từ trên da tay nhìn xem, làn da cũng cực kỳ bóng láng.....Đánh giá nhiều như vậy nên không ý thức được bản thân đang sờ tới sờ lui cánh tay của người nào đó.

Hạ Vũ đặt cô ngồi xuống chiếc ghế sofa trước cửa khu tiếp khách, lại gọi phục vụ lại dặn dò vài câu bảo cô ta giúp chăm sóc một chút, đừng để Diệp Gia Đình tự mình ra ngoài, chờ một chút liền có người tới đón. Nếu là một tiếng sau còn không có người tới đón liền gọi điện thoại cho anh. Ghi lại số điện thoại đi động của mình mới nhẹ nhàng rút cánh tay đang bị sờ soạn có chút tê dại, chạy đến bệnh viện.

Diệp Gia Đình cảm thấy bản thân còn có thể, tâm tình liền hết sức tốt, hết sức cao hứng, cười tít mắt nhìn thấy cái gì cũng thuận mắt. Qua khoảng nửa tiếng, cửa thủy tinh liền bị đẩy mạnh ra. Một người đàn ông trẻ tuổi, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo mắt kính, vóc người cao ngất, đi tới. Người đàn ông nhìn chung quanh một vòng, sau đó thẳng tiến đến sô pha Diệp Gia Đình đang ngồi. Giọng nói có phần hơi cao, trong đó không thiếu vẻ lo lắng “Diệp Gia Đình, sao em lại thế này? Đêm khuya còn chạy đi ra ngoài uống rượu cùng người khác, say đến nỗi phải tìm người tới đón!”

“Lý Hạo Nhiên, như thế nào anh lại đến?” Diệp Gia Đình tốt tính mỉm cười, kéo tay anh “Không phải anh đi đài truyền hình tỉnh XX tham gia tiết mục tết âm lịch hay sao?” Nói xong còn rồi rầy sò sờ cánh tay, cảm giác thật tốt! So với Hạ Vũ thì mỗi người một vẻ. Tay Hạ Vũ là thon dài, mà tay của anh là rắn chắc có lực, thật tốt!

Lý Hạo Nhiên xách cô từ sô pha dậy, bắt mẫn “Anh vừa xuống máy bay, còn chưa về nhà, nửa đường liền nhận được điện thoại của Tiểu Dương. Cô ta nói cô ta vẫn còn đang ở nhà bà ngoại dưới quê, kế hoạch là sáng mai mới bắt tuyến xe trở về, không thể đến, đón em.”

Diệp Gia Đình theo lực nắm của anh đứng lên, có phần lắc lư, hơn nữa còn có chút khó chịu “Tôi còn không biết, Tiểu Dương tới không được không phải nên tìm chị Cố sao? Như thế nào lại đến trên đầu anh, cô ta cũng quá tài giỏi rồi! So với tôi còn lợi hại hơn. Lúc tôi muốn tìm anh còn phải suy nghĩ xem tâm tình anh có tốt hay không nha”

Lý Hạo Nhiên kéo cô đi ra ngoài “Bởi vì trước đó anh đã chào hỏi qua với cô ta, nói em có chuyện gì khó giải quyết có thể tìm anh.”

Nữ phục vụ nhìn thấy tạo hình của anh có phần lạ. Buổi tối còn mang kính râm, lo lắng hỏi: “Tiên sinh, các người quen biết sao? Vị tiểu thư này đang đợi trợ lý của cô ấy tới đón, trợ lý của cô ấy hẳn là phụ nữ.”

Lý Hạo Nhiên tháo kính mắt xuống nhìn cô ta, cười “Trợ lý của cô ấy vẫn còn ở quê, không tới được nên nhờ tôi đến đón cô ấy. Yên tâm, tôi không phải là kẻ lừa gạt phụ nữ.”

Nữ phục vụ kia bị nụ cười chói mắt kia làm cho hoa mắt, sau đó mặt đỏ ửng, che miệng “A! Anh là, anh là.... ..”

Lý Hạo Nhiên thuận lợi mang Diệp Gia Đình ra khỏi nhà hàng. Tài xế Tiểu Lưu đứng ở ven đường chờ. Sau khi Lý Hạo Nhiên lôi kéo Diệp Gia Đình lên xe liền nói với Tiểu Dương “Trước tiên đi nhà tiểu thư Diệp.”

Tiểu Lưu đối với bất cứ việc gì của anh đều coi như không thấy, đáp ứng một tiếng liền khởi động xe.

Diệp Gia Đình cười nhòe gần bên cạnh Lý Hạo Nhiên “Quần áo anh mặc thật dày.”

Lý Hạo Nhiên cắn răng lôi tay cô từ phía sau quần áo của anh ra “Bây giờ là mùa đông, hướng hồ chỉ có một mình e là không mặc dày thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Lý Hạo Nhiên cố gắng kiềm chế cái tay làm loạn của Diệp Gia Đình “Buổi tối em cùng ai uống rượu mà lại uống thành cái dạng này?”

Diệp Gia Đình tận dụng mọi thứ, dùng cánh tay còn lại tìm chỗ có thịt trên người anh mà nhéo, vẻ mặt điệu dàng trả lời “Tôi cùng Hạ Vũ thương lượng một số chuyện của Ba Ni, cùng nhau ăn cơm thuận tiện uống hai ly.”

Lý Hạo Nhiên cực kỳ phiền não bắt được cánh tay còn lại của Diệp Gia Đình, vẻ mặt thâm trầm nhìn cô không lên tiếng.

Diệp Gia Đình mượn ánh sáng yếu ớt trong xe để nhìn khuôn mặt góc cạnh của anh. Đôi môi mỏng hoàn mỹ, ánh mắt dưới ánh sáng ảm đạm càng thêm sáng rực.

Mắt hai mí sâu hút cùng lông mi dày không khác gì phụ nữ chảy mascara, phối hợp với cái mũi anh tuấn, làm cho mặt anh giống phong cách người nước ngoài. Diệp Gia Đình biết ba mẹ anh đều là người bình thường, không biết hai người này làm thế nào lại có thể sinh một đứa con trai có gen tổng hợp kỳ diệu như vậy. Là một nhân vật hoàn mỹ trong mắt công chúng.

“Làm sao tôi lại thấy anh có vẻ không vui, làm sao vậy?” Bởi vì tay không được tự do, vì thế Diệp Gia Đình vô cùng thân thiết dùng vai đụng đụng cái người trong mắt cô vốn là gọi cảm. Đêm nay không biết tại làm sao mà lũy thừa gọi cảm bỗng nhiên tăng gấp bội.

Lý Hạo Nhiên quay mặt, có vẻ dăm chiêu “Ba Ni là con của Hạ Vũ đúng không? Hai người chuẩn bị vì Ba Ni mà làm lành lại rồi?”

Thái độ Diệp Gia Đình thỏa mãn, mỉm cười đáp “Ừ, anh thật thông minh, một lần là có thể đoán được Ba Ni là con của Hạ Vũ. Não hoạt động thật tốt.”

Lý Hạo Nhiên ngồi gần cô trong gan tấc, hơi thở cô mang theo mùi rượu cực kỳ mê người nhưng vẫn cực kỳ phiền não “Đừng coi anh như Ba Ni mà nói

chuyện, hỏi em đó, em chuẩn bị làm lạnh lại cùng Hạ Vũ sao?”

Diệp Gia Đình ngậy ngồ nghiêng đầu buồn bực “Không có, tới bây giờ tôi cùng Hạ Vũ đều không dễ chịu, như thế nào có thể chung sống tốt? Hiện tại tôi chỉ nói về vấn đề giáo dục Ba Ni cùng số lần đến thăm thẳng bé mỗi tuần.”

Lý Hạo Nhiên nhướn mi, “Cho tới bây giờ không dễ chịu? Vậy làm thế nào lại có Ba Ni?”

Diệp Gia Đình hào khí ngất trời “Hừ! Lúc ấy bản tiểu thư nhìn tới Hạ Vũ là nể mặt anh ta. Anh ta lại không biết lượng sức còn huênh hoang. Tôi rất tức giận, cũng không chơi đùa cùng anh ta. Sau khi chuốt say liền trực tiếp mang đến khách sạn.”

Thân xe thoáng nhoáng lên một cái, là Tiểu Lưu chịu không nổi cách làm mạnh mẽ như vậy, tay lại bị trượt một cái.

Lý Hạo Nhiên nhóng người lên gõ Tiểu Lưu một cái, “Lo lái xe của cậu đi, đừng có mà dừng lỗ tai nhiều chuyện.”

Tiểu Lưu cảm khái “Tôi còn cảm thấy gần đây tiểu thư Diệp lịch sự, không nghĩ tới sau khi uống rượu say liền khôi phục bộ dáng ngày xưa.”

Lý Hạo Nhiên cũng không biết bản thân nên thấy tức giận hay may mắn. Một đường ngoại trừ phiền não còn phải cố gắng kiềm chế hai tay Diệp Gia Đình. Buổi tối đường vắng, sau 20 phút Tiểu Lưu liền lái xe đến dưới lầu nhà Diệp Gia Đình.

“Đến chỗ rồi, em lên đi. Anh cũng phải về nhà nghỉ ngơi một chút.”

Diệp Gia Đình mỉm cười gật đầu, nhìn kỹ trong đôi mắt vẫn còn chút sương mù “Được, cảm ơn anh đã đưa tôi về.” Lôi Kéo tay Lý Hạo Nhiên đi xuống lại túm được nửa thân thể anh ra ngoài. Cô còn cảm thấy kỳ lạ “Như thế nào lại không đi được?”

Lý Hạo Nhiên nhìn người ngoài mặt thanh tình nhưng thật ra đã sớm say, thờ dãi “Tiểu Lưu, cậu ở chỗ này chờ, tôi đưa cô ấy đi lên.”

Hôm nay người giúp việc theo giờ Chu Mai vừa từ quê trở lên vừa lúc buổi tối Diệp Gia Đình có việc ra ngoài cần cô giúp xem Diệp Ba Ni, Chu Mai nhớ tới hành lý của mình vẫn ném ở nhà chưa kịp dọn dẹp, thấy Diệp Gia Đình trở lại liền vội vàng chào hỏi rồi chuẩn bị về nhà.

Mặt ngoài Diệp Gia Đình nhìn cũng giống như không có việc gì, còn dặn dò Chu Mai đâu ra đó “Cô nhanh về đi, tối rồi chạy xe cẩn thận.”

Buổi tối Lý Hạo Nhiên vừa xuống máy bay liền nhận được điện thoại của Tiểu Dương, ngay lập tức liền đến khách sạn đón Diệp Gia Đình trở về, đến bây giờ còn chưa uống một giọt nước. Nhìn thấy bộ dáng này của Diệp Gia Đình khẳng định là không nghĩ tới việc tiếp đãi khách, anh liền tự mình vào phòng bếp rót nước. Sau khi uống nước xong liền phát hiện Diệp Gia Đình đã để Chu Mai chạy rồi.

Lý Hạo Nhiên nhủ mảy “Em như thế này làm sao lại cho cô ta về? Bộ dạng này của em tốt nhất là có một người ở lại trong nhà.”

Diệp Gia Đình vẫn duy trì thái độ ảm áp giống như gió xuân “Không phải còn anh hay sao?” Vỗ vỗ đầu Diệp Ba Ni “Ba Ni mệt rồi phải không? Nên đi ngủ rồi.”

“Dạ.”

Diệp Gia Đình khom lưng ôm lấy cậu, “Đi, đi ngủ.” Đưa Diệp Ba Ni vào phòng nhỏ của cậu, động tác coi như là luồn áo, cởi quần áo, thay đồ ngủ, nhét vào trong chăn, sau đó cúi đầu hôn cậu một cái “Bảo bối, ngủ ngon.”

Diệp Ba Ni gét bỏ “Mẹ hôi mùi rượu.”

Diệp Gia Đình giải thích “Thật xin lỗi, buổi tối mẹ không cẩn thận uống nhiều một chút, lần sau đảm bảo sẽ không như vậy.”

Ra khỏi phòng Diệp Ba Ni, lại đi vào phòng ngủ của mình, chốt lát sau lão đảo ôm một cái chăn mỏng để xuống ghế sofa “Hạo Nhiên, anh đắp cái này.”

Lý Hạo Nhiên banh mặt “Anh không muốn ngủ sofa!”

Diệp Gia Đình rộng rãi “Tôi ngủ sofa, anh ngủ giường.” Choáng váng mờ hồi nhìn ghế sofa “Tôi đi lấy cái gối.”

Nói đi lấy gối liền không thấy trở ra, Lý Hạo Nhiên đi vào nhìn thấy thì không khỏi vỗ trán không biết nói gì. Cô vậy mà lại yên ổn nằm trên giường, hô hấp đều đều ngủ thiếp đi. Chăn mền nửa che nửa không, dưới giường là mấy bộ quần áo, cũng không có cỡ quần áo liền ngủ mất.

Kim nén tức giận lấy cái gối đầu trên giường, ssau đó lấy điện thoại di động gọi cho Tiểu Lưu “Cậu về trước đi, sáng mai trực tiếp đến đây đón tôi. Nhớ thuận tiện mang cho tôi một bộ quần áo.”

Cầm gối đầu rời khỏi, phát hiện Diệp Ba Ni cũng từ trong phòng cậu đi ra, ném gối đầu ôm lấy cậu “Ba Ni, như thế nào lại ra ngoài, cẩn thận cảm lạnh!”

Diệp Ba Ni dùng giọng nói mềm dẻo yếu ớt nói với Lý Hạo Nhiên “Ba Ni còn không có tắm rửa.”

Lý Hạo Nhiên xoa xoa thái dương “Hôm nay mẹ con mệt, đã ngủ thiếp đi. Ba Ni cũng không có tắm.” Nói xong còn làm bộ ngử ngử “Ừ, còn thom ngào ngát. Hôm nay không cần tắm rửa, ngày mai lại tắm.”

Diệp Ba Ni không chịu “Tắm rửa xong mới có thể đi ngủ.”

Lý Hạo Nhiên nói tiếp “Con không cần quy tắc như vậy. Tắm rửa cùng đi ngủ không có quan hệ, không tắm rửa cũng có thể đi ngủ.” Diệp Ba Ni lại cực kỳ nghiêm túc nói “Không tắm rửa ngủ không được.”

Lý Hạo Nhiên không còn cách nào phải đầu hàng, dẫn cậu đến nhà tắm “Được, tắm rửa cho Ba Ni. Ài, con nhỏ như vậy liền không tắm rửa không ngủ được, đúng là có phần hiếm thấy.”

Tiến vào phòng tắm, xả nước bồn tắm, anh liền lập tức hiểu ra. Diệp Ba Ni có yêu sạch sẽ hay không khó mà nói, nhưng mà thích hưởng thụ là khẳng định, cho nên mới nghiêm mặt yêu cầu nhất định phải tắm rửa mới có thể đi ngủ.

Trong nhà tắm ngoại trừ một cái bồn tắm lớn thiết kế theo phong cách Châu Âu, còn có một cái thùng gỗ lớn, nhìn kỹ là bồn tắm nhỏ cho trẻ em, hơi sâu, trong đó có nửa thùng nước nóng để Diệp Ba Ni vào, nước nóng không đến tới ngực, bên cạnh thùng còn có chỗ đổi đầu. Diệp Ba Ni ngồi vào trong, làn da trắng nõn bị nước xông có điểm hồng hồng, chớp đôi mắt to tựa vào gối đầu bên thùng, nhìn tư thế rất là hưởng thụ.

Lý Hạo Nhiên trời sinh có tính chu đáo trong phương tiện sinh hoạt, loại tính chất đặc biệt này rất có lợi đối với sự nghiệp diễn xuất của anh, đối với chi tiết có thể nắm chắc khiến anh biết cách diễn. Cho dù là diễn vai tên côn đồ chỉ nhằm vào những thiếu nữ ngây thơ, tình tiết đơn giản cũng có thể tự nhiên mà dung nhập vào hơi thở của nhân vật, làm cho hình tượng nhân vật sinh động có sức sống.

Hiện tại bộ dáng chăm sóc Diệp Ba Ni tắm rửa cũng giống vậy. Biết trẻ con sợ nóng hơn so với người lớn, thời điểm đổi nước nóng liền đặc biệt cẩn thận. Bàn thân thử qua nước nóng rồi mới để Ba Ni thử xem, hai người đều thông qua mới để cậu vào.

Tìm ra chai sữa tắm dành cho em bé, nặn ra một chút xoa lên người Diệp Ba Ni “Mỗi ngày con đều tắm rửa, rất sạch sẽ, không cần dùng nhiều sản phẩm hóa học như vậy.” Không chế sức mạnh, nhẹ nhàng chà xát cho cậu, xối nước, sau đó lấy khăn lông lớn mềm mại quấn người Diệp Ba Ni lại “Được rồi, bây giờ có thể ngủ rồi.”

“Dạ.” Giọng nói khê lộ ra tia hài lòng, có thể thấy được là tắm rửa rất thoải mái.

Trong phòng khách của Diệp Gia Đình có cái ghế sofa mở ra có thể nằm đến ba người. Nếu là vào mấy năm trước, kiểu dáng sofa này mới mẻ độc đáo nhưng hiện tại chỉ là dạng sofa bình thường mà thôi. Chiều dài cùng độ rộng đối với một người đàn ông cao lớn như Lý Hạo Nhiên mà nói thật có chút miễn cưỡng.

Lúc mới đầu Lý Hạo Nhiên còn cong người lại ngủ, ngủ thẳng đến nửa đêm liền thả lỏng xoay người, sau đó “phịch” một tiếng té xuống đất.

Anh cực kỳ chuyên nghiệp, vì có thể mang một trạng thái đẹp nhất trước màn ảnh, chưa bao giờ tùy ý thức đêm. Mắt thấy nếu tiếp tục ngủ ở ghế sofa tối hôm nay khẳng định không thể nào yên tâm mà ngủ được, tức giận đến cảm chán đi vào phòng Diệp Gia Đình, đẩy đẩy cổ “Em nằm xích bên trong một chút, cho anh một chỗ.”

Diệp Gia Đình ngủ thật sự sâu, bị đẩy liền xích qua một bên. Lúc này Lý Hạo Nhiên nằm xuống giường nhắm mắt lại, lúc này mới cảm thấy an ổn, không còn cảm giác lo lắng nửa đêm bị té xuống đất.

Ngủ thẳng đến 6:30 sáng, bị tiếng nhạc của mấy bác gái dưới lầu tập thể dục buổi sáng đánh thức, ôm chăn trở ra ghế sofa.

Lý Hạo Nhiên giống nhau buổi sáng 7 giờ rời giường, thêm việc tối qua mới đi show từ nơi khác về, buổi tối lại lăn qua lộn lại không được nghỉ ngơi tốt, bởi vậy vừa nằm xuống ghế sofa liền ngủ thiếp đi. Mơ mơ màng màng nằm mơ mình từ hội tuyên bố rời khỏi liền bị phóng viên cùng mấy fan hâm mộ vây quanh không có đường ra, mấy trợ lý cùng bảo an giúp anh ngăn cản đám người nhiệt tình dào dạt kia. Anh đi theo phía sau bảo an gian nan mở đường đi đến chỗ dừng xe, không biết như thế nào bỗng nhiên có một phóng viên giơ máy ảnh lên tiến đến trước mặt anh chụp “rắc rắc” hai tấm.

Lý Hạo Nhiên cả kinh tỉnh dậy, mở mắt ra lắc đầu, nhìn thấy trần nhà phòng khách nhà Diệp Gia Đình mới nhớ tới bản thân đang ở đâu.

Bỗng nhiên cảm giác không đúng, nằm trên ghế sofa nhìn thấy bóng dáng nho nhỏ của Diệp Ba Ni còn đang mặc đồ ngủ giẫm đôi chân ngắn đi về phòng của cậu. Gần đây Diệp Ba Ni được Diệp Gia Đình nuôi đến tốt béo, bộ dáng ngày càng mũm mĩm. Bởi vì sốt ruột, bước chân ngắn, bóng dáng có phần béo ụt ịt xoay xoay vịn vịn.

Lý Hạo Nhiên “phốc xuy” cười ra tiếng “Ba Ni, con đang làm gì?”

Bóng dáng Diệp Ba Ni rõ ràng cứng ngắc, sau đó gia tăng tốc độ trở về phòng của mình.

Lý Hạo Nhiên không hiểu, thẳng nhóc con này mới sáng sớm đã làm chuyện xấu gì rồi? Sợ bị người ta phát hiện cho nên vội vàng vàng tránh về phòng.

Mới vừa ngồi xuống liền nhận được điện thoại của trợ lý chăm chỉ Tiểu Lưu “Anh Hạo Nhiên, tôi đã ở dưới lầu, có muốn tôi mang quần áo lên cho anh bây giờ luôn không?”

Lý Hạo Nhiên nhìn thời gian “Không cần, bây giờ còn sớm. Tôi đi xuống, một hồi thu thập một chút rồi đi tới trường quay vẫn còn kịp.”

Hai ba động tác mặc vào quần áo ngày hôm qua, gọi một tiếng “Diệp Gia Đình”

Diệp Gia Đình lập tức xuất hiện ở cửa phòng ngủ, quần áo trên người mặc ngay ngắn chỉnh tề, cười gượng “Hạo Nhiên, chào buổi sáng, anh tỉnh rồi!”

Lý Hạo Nhiên liếc cô một cái, hỏi lại “Em tỉnh rượu rồi sao?”

Diệp Gia Đình cực kỳ xấu hổ “Ài, tôi.....”

Lý Hạo Nhiên khoát tay “Thức dậy thì tốt rồi, anh phải đi về tắm rửa thay quần áo, anh đi trước. Hôm nay khởi công, Tiểu Dương không thể đón em, tự em đi ý kéo đến muộn.”

Thật ra 10 phút trước Diệp Gia Đình đã tỉnh dậy, chính là vì nhớ tới hành vi hào phóng hôm qua thật sự là cực kỳ xấu hổ, mặc quần áo từ tể liền loay hoay trong phòng ngủ, không biết làm sao ra ngoài đối mặt với Lý Hạo Nhiên bị cô đùa giỡn tới qua.

Chờ anh mở cửa rồi đi toàn thân Diệp Gia Đình mới thả lỏng, lạng lẽ xả giận, đi đến cửa phòng của Diệp Ba Ni “Diệp Ba Ni?”

Diệp Ba Ni ngồi trên giường “Dạ.”

Diệp Gia Đình đi đến cạnh giường nhỏ, vươn tay phải ra, mở lòng bàn tay ra.

Về mặt Diệp Ba Ni bình tĩnh, nháy mắt mấy cái, nhìn bàn tay vươn đến trước mặt mình lại ngẩng đầu nhìn Diệp Gia Đình, không hé răng.

Diệp Gia Đình kéo dài âm thanh “Diệp Ba Ni-----“

Diệp Ba Ni vẫn chớp chớp đôi mắt to nhìn cô không có phản ứng.

Diệp Gia Đình nhướn lông mày, nói với con trai “Vừa rồi mẹ đã thấy tất cả.”

Lúc này Diệp Ba Ni mới không tình nguyện lấy tấm ảnh chụp từ trong chăn ra.

Diệp Gia Đình cầm lấy, ảnh chụp Lý Hạo Nhiên đang ngủ say trên ghế sofa. Ngũ quan tuần mỹ bởi vì ngủ say nên cực kỳ nhu hòa, ôm gối đầu, mang theo vài phần trẻ con. Diệp Gia Đình quyết định thật nhanh “Cái này mẹ tịch thu.”

Diệp Ba Ni banh mặt nhìn Diệp Gia Đình “Mẹ!”

Diệp Gia Đình nhét ảnh chụp vào túi, sau đó khom người néo néo mặt cậu “Ba Ni, ảnh chụp này là con muốn đem cho mẹ của An Tư Ý có đúng hay không?”

Mẹ của An Tư Ý đã sớm ném đi hiềm khích trước kia đối xử vô cùng tốt đối với Diệp Gia Đình và Diệp Ba Ni. Nhà của cô ta cách không xa nơi này, có nhiều lúc sẽ mang An Tư Ý đến nhà chơi cùng Diệp Ba Ni.

Gần đây nhà trẻ nghỉ, mỗi ngày Diệp Gia Đình đều đi làm, mà mẹ của An Tư Ý lại là bà nội trợ, cho nên cô ta thường xuyên dẫn theo An Tư Ý cùng Diệp Ba Ni đến chơi cùng một số bạn nhỏ khác tại công viên gần đó. Thừa dịp này Chu Mai có thể đi mua một ít đồ ăn. Năm ngày ba bữa mẹ của An Tư Ý còn có thể mang hai đứa nhỏ đi ăn Haagen-Dazs, ngồi trong tiệm, một người một ly kem, ăn xong rồi sẽ về nhà.

Diệp Ba Ni rất giỏi, ăn kem của người ta thì nhớ rõ phải làm việc giúp người ta. Mẹ An Tư Ý muốn các loại ảnh chụp của Lý Hạo Nhiên, ảnh chụp càng sâu về sinh hoạt bình thường càng thích. Buổi sáng cậu thừa dịp Lý Hạo Nhiên đi ngủ liền chụp lén, tính toán tặng người ta có khả năng là đôi ice cream.

Diệp Gia Đình nhìn con trai im lặng liền tiếp tục giáo dục “Con cái này gọi là chụp lén. Làm như vậy không tốt, lần tới không được như vậy. Chú Hạo Nhiên là diễn viên, hình tượng công chúng rất quan trọng, con lấy ảnh chụp của chú Hạo Nhiên tùy tiện tặng cho người ta sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến chú ấy.”

Diệp Ba Ni nghe không hiểu “Ảnh hưởng không tốt là cái gì?”

Diệp Gia Đình giải thích “Chính là gây phiền phức cho chú. Ngoan, lần sau có thể cùng chụp hình cùng chú Hạo Nhiên nhưng nếu muốn tặng cho người khác thì trước tiên phải hỏi chú ấy, chú ấy cho phép mới có thể tặng người khác. Đây là lễ phép tối thiểu, đứa trẻ ngoan đều phải làm như vậy.”

... ..

Ngày đầu tiên sau kỳ nghỉ lễ, Khương Hạo dùng hết sức giống như là muốn bù lại thời gian ba ngày trước. Một hồi quay một hồi chụp, gần đến thời gian cơm chiều cũng không có ý tứ thả người.

Tối hôm qua Hạ Vũ tự thân xuất mã cùng người nhà bệnh nhân đàm phán, áp dụng thủ đoạn vừa đấm vừa xoa, nói cho đối phương biết có thể bồi thường một phần thuốc men, nhưng đền tiền thì không có khả năng, nói cho bọn họ nghĩ cũng đừng suy nghĩ.

Anh là người làm việc cực kỳ có thủ đoạn, nên thời điểm gặp mạnh phong cách giải quyết cũng mạnh bạo, cho đối phương kỳ hạn cả đêm thời gian suy xét, nếu đồng ý tiếp nhận giảm tiền thuốc liền ký tên, nếu quá hạn mà không trả lời thì tiền viện phí bao nhiêu bọn họ phải trả bấy nhiêu. Có ý kiến thì cứ đi kiến, sẽ gặp nhau nói chuyện trên toà án. Bệnh viện của bọn họ có thể đưa ra rất nhiều chứng cứ hữu hiệu chứng minh bọn họ không có chữa trị sai lầm. Đến lúc đó chẳng những họ phải như cũ trả tiền, bệnh viện còn phản cáo lại họ có ý định lừa gạt, nháo chuyện rồi kiện bậy bạ. Bệnh viện Quảng Ích Hành nuôi nhiều bảo vệ như vậy cũng không phải dễ ngồi không.

Chiều thức lấy mạnh chế mạnh quả nhiên hữu dụng, người nhà kia sợ đến gà bay trứng vỡ, sợ thật sự trêu chọc đến bệnh viện liền ngay cả số tiền thuốc men được giảm cũng không có. Vì thế sáng hôm sau liền ngừng công kích mà ký tên, đồng ý sẽ không gây chuyện nữa.

Vì thế Hạ Vũ có thời gian rảnh, trở lại tiếp tục suy xét chuyện bồi dưỡng tình cảm cùng con trai và mẹ của con trai mình. Vốn tính toán cùng Diệp Gia Đình về nhà, sau đó chơi cùng Diệp Ba Ni rồi viện cớ ở lại cả đêm. Trước tiên để anh quen thuộc hoàn cảnh sau đó sẽ đặt nền móng của mình ở đó.

Chỉ là cho thư ký tới tới lui lui hai lần đều nhận được câu trả lời là Khương Đạo không có ý tứ kết thúc công việc. Hạ Vũ nghĩ đến việc con trai khẳng định không thể ngu trở vì thế quyết định không tiếp tục chờ mà gọi điện thoại cho Diệp Gia Đình, nói anh sẽ đến đón Diệp Ba Ni về chơi, 9 giờ lại tiến trở về.

Diệp Gia Đình đang lo lắng mình trở về chậm, Diệp Ba Ni ở nhà chỉ có thể chơi cùng Chu Mai có thể sẽ nhàm chán nên lúc này đồng ý, nhưng để đảm bảo liền cho Hạ Vũ mang Chu Mai đi cùng. Chu Mai ở cùng Diệp Ba Ni lâu như vậy, đối với việc chăm sóc Diệp Ba Ni quen thuộc hơn.

... ..

Diệp Ba Ni mang kính râm đeo ba lô nhỏ, có phần trầm tư ngồi trên xe Hạ Vũ.

Buổi sáng cậu cực kỳ tinh ranh chụp được hai tấm hình, lại bị Diệp Gia Đình tịch thu. Thật ra cậu vẫn còn giấu một tấm. Hiện tại nghe nói tùy tiện tặng hình sẽ gây ra phiền toái cho chú Hạo Nhiên liền giấu trong ba lô. Tuy Diệp Ba Ni thành công giấu lại một tấm nhưng nghĩ đến mang đi tặng người khác sẽ gây phiền phức cho chú Hạo Nhiên, cậu cũng rất khó xử không biết có nên đưa cho mẹ của An Tư Ý hay không.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Edit + Beta: KẹoĐắng

Khương Đạo cũng không biết mấy ngày nghỉ tết âm lịch này làm thế nào mà nghỉ ngơi, giống như đang đánh du kích. Đầu ngày khởi công tinh thần liền phấn chấn, cực kỳ nhiệt tình. Một hơi chụp hình quay phim đến 8 giờ tối còn không có ý tứ dừng lại, toàn bộ tổ làm phim đối đến mắt nộm đom đóm, muốn giết cái người điên cuồng làm việc này.

Sau cùng bắt đắ dĩ phải ra người cực kỳ có mặt mũi là người đóng vai Phó Di Dong, uyển chuyển nhắc nhở Khương Đạo nếu tiếp tục như vậy nữa sẽ ảnh hưởng đến tình trạng gia đình. Lúc này Khương Đạo mới ý thức được còn chưa tuyên bố kết thúc công việc, vội vàng cho mọi người về nhà ngủ để sáng mai tiếp tục làm việc.

Diệp Gia Đình chăm chỉ đã quen nên không cảm thấy làm việc đến 8 giờ tối có việc gì cần phải oán giận, chỉ là trong lòng chuyện buồn phiền nên lặng lẽ đi theo sau Lý Hạo Nhiên. Lý Hạo Nhiên nhìn cô, cho mấy thợ trang điểm cùng trợ lý ra ngoài, hỏi cô “E có việc gì sao?”

Diệp Gia Đình tự động viên mình, sau đó đặt câu hỏi “Hạo Nhiên đêm qua tôi có nói loạn chuyện gì không nên nói hay không?”

“Không có.” Lý Hạo Nhiên cời áo blouse trắng ra, đổi áo khoác của mình “Chỉ sinh động giới thiệu một lần làm sao có Ba Ni, bao gồm mưu trí cùng phương pháp thực tế của em.”

Diệp Gia Đình nghe xong da đầu run lên, rất muốn tìm một cái lỗ chui xuống “Tôi..... tôi đã nói làm sao có Ba Ni?”

Lý Hạo Nhiên tức giận “Nếu anh không lý giải sai, em đã sử dụng một loại thủ đoạn cực kỳ không đứng đắn. May mà cha của Ba Ni là đàn ông, nếu không em liền chờ bị người ta kiện tội mê gian* đi.”

*Mê gian: chuốt rượu, làm thần trí người khác mơ hồ sau đó cưỡng gian

Diệp Gia Đình cười gượng “Lúc ấy không phải là vì tôi tuổi trẻ khí thịnh hay sao. Hiện tại đã thay đổi tốt rồi.

Lý Hạo Nhiên hoài nghi nhìn cô “Như thế nào anh lại cảm thấy bây giờ em vẫn còn rất rộng rãi? Một chút cũng không giống bộ dáng đã thay đổi. Đêm qua nếu không phải anh kiềm chế em lại, em liền bỏ nhào vào trên thân anh.”

Mặt Diệp Gia Đình đỏ bừng, nhỏ giọng giải thích “Ngày hôm qua tôi không cẩn thận uống rượu, cũng không phải cố ý.” Nói xong liền hối hận thờ dài “Ài, tôi cũng không biết mình lại nhạy cảm với rượu bị pha trộn. Rượu trắng cùng rượu đỏ pha lại tác dụng thế nhưng lớn đến vậy. Về sau đánh chết cũng không uống.” Thẹn thùng căn dặn “Sự việc kia anh nghe được thì thôi, ngàn vạn lần đừng nói cho người khác.”

“Yên tâm, anh chưa bao giờ là người lảm miệng đi truyền tin tức.”

Diệp Gia Đình xem thời gian “Đi, tôi mời anh đi ăn cơm chiều. Lần trước Tiểu Dương mang tôi đến một nhà hàng cá nướng gần đây, mùi vị ăn không tẻ. Mặc dù không phải cao lương mỹ vị nhưng mà đồ ăn làm có điểm đặc sắc. Lúc này không nhiều người, chúng ta tìm một vị trí kín, anh kéo vành nón thấp một chút sẽ không bị người khác nhận ra.”

Lý Hạo Nhiên không nghĩ tới cô còn có thể thoải mái như vậy “Em không cản trở về xem Ba Ni sao?”

Diệp Gia Đình cười “Ba Ni được ba nó đón đi, nói khi nào ngủ sẽ đưa về, cho nên tôi mới có thời gian rảnh. Hơn nữa có Chu Mai đi theo nên tôi cũng yên tâm.

Lý Hạo Nhiên có chút tò mò “Ba Ni cùng cha nó nhận thức nhau không bao lâu, bọn họ ở chung tốt không? Anh nhìn thấy Ba Ni vẫn là bộ dáng như trước, thẳng nhóc con đó cũng thật đủ bình tĩnh.”

Nhắc tới chuyện này Diệp Gia Đình cũng cảm thấy phản ứng của Diệp Ba Ni có phần hơi nhỏ. Nhỏ như vậy liền có thể xử sự không sợ hãi thế kia, không biết là tốt hay vẫn là không tốt. Ngay cả người giúp việc Chu Mai trong nhà sau khi biết tin tức của ba Ba Ni, phản ứng đều có phần lớn hơn so với cậu.

Trong thời gian nghỉ lễ, Diệp Gia Đình dè dặt cẩn thận lại cực kỳ trịnh trọng giải thích với Diệp Ba Ni chuyện chú Hạ Vũ không phải là chú Hạ Vũ mà là ba của cậu.

Giải thích xong liền làm chuẩn bị, tưởng tượng các loại phản ứng của con trai bảo bối, kết quả Diệp Ba Ni cực kỳ bình tĩnh.... chưa cho kết quả.

Khiến cho Diệp gia Đình cực kỳ khâm trọng. Không hiểu rõ cuối cùng là vì tin tức quá lớn kích thích cậu hay là vì cậu vẫn còn quá nhỏ nên không hiểu chuyện, căn bản Diệp Ba Ni chưa từng tiếp xúc qua nhân vật này nên không có suy nghĩ gì.

Cẩn thận quan sát hai ngày sau đó mới lau mồ hôi xác định: Bảo bối Ba Ni cực kỳ bình thường, không phải là bị kích thích gì.

Nguyên nhân chưa cho phản ứng có thể là vì không có kinh nghiệm tiếp xúc cùng ba cho nên đối với nhân vật này không có khái niệm gì mà thôi.

Theo hiểu biết của Diệp Gia đình đối với con trai, đối với bất kỳ chuyện gì cậu không có khái niệm đều biểu hiện cực kỳ bình tĩnh.... .. là trắng ra là không biết.

Thật ra Diệp Gia Đình suy đoán như thế là xem nhẹ con trai cô. Diệp Ba Ni đối với khái niệm ‘ba’ này vẫn biết một chút, dù sao trong nhà trẻ, đám trẻ con cứ suốt ngày ba tớ thế này, mẹ tớ thế kia, nói đi nói lại, nghe nhiều cũng biết chuyện gì xảy ra.

Người khác đều có ba nhưng cậu không có. Diệp Ba Ni đối với việc này khó tránh khỏi có phần không vui, nhưng mà xã hội hiện nay tỉ lệ ly hôn rất cao, tiếp theo là gia đình đơn thân cũng tăng. Trong nhà trẻ có một cô bé tên Miêu Miêu đi theo ba, vừa lúc giống với Diệp Ba Ni. Diệp Ba Ni học được từ Miêu Miêu, đem những ba mẹ không cần con cái đưa về loại những người ngốc. Sau đó triệt để không có yêu cầu gì đối với nhân vật ‘ba’ này. Dù sau ai cũng không muốn cùng đứa ngốc có quan hệ.

Đột nhiên biết được Hạ Vũ là loại người ngốc kia, ban đầu Diệp Ba Ni có chút kinh ngạc, bởi vì cậu không cảm thấy Hạ Vũ là một tên ngốc. Nhưng mà thói quen mặt than của cậu, điểm này làm cho người ta nhìn không tới.

Sau khi kinh ngạc là tương đối vừa lòng, bởi vì ít nhất Hạ Vũ không phải tên ngốc, điểm này đã vượt qua mong muốn, mang đi ra ngoài tuy không được mặt mũi như Lý Hạo Nhiên, cũng không có uy phong của cậu, nhưng cuối cùng cũng không đến nỗi dọa người. Hơn nữa gần đây Hạ Vũ đối với cậu có thái độ hòa ái, cực kỳ lấy lòng, cho nên mẹ nói Hạ Vũ là ba thì là ba thôi, dù sao cũng không có ảnh hưởng gì.

Tâm tư nho nhỏ của cậu có chút quanh co, bản thân lại không nói ra cho nên Diệp Gia Đình và Hạ Vũ không ai đoán ra được.

Bởi vậy Hạ Vũ một chút cũng không hiểu được trong cảm nhận của con trai, anh chỉ mới bỏ ra cái mũ tên ngốc mà thôi. Mỗi lần ở chung cùng Diệp Ba Ni đều có chút hưng phấn chờ mong, thậm chí có chút cam nguyện bị sai xử. Phàm là yêu cầu Diệp Ba Ni đưa ra đều tận lực đi thỏa mãn, chỉ là không biết vì sao cậu vẫn không chịu cười. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của con trai lúc nào cũng nghiêm túc.

Anh cố ý để vào một cái ghế trẻ con an toàn trong xe. Bộ dáng Diệp Ba Ni nho nhỏ bị dây an toàn giữ lại cũng làm cho anh càng xem càng thích, dọc theo đường đi nhìn không được nhiều lần nghiêng đầu đánh giá vài lần. Hạ Vũ phát hiện Diệp Ba Ni đang ôm cái ba lô hình chim cánh cụt có vẻ như đang suy nghĩ cái gì, bàn tay nhỏ thính thoảng duỗi vào trong sờ sờ.

“Ba Ni, trong ba lô là cái gì mà con ôm chặt như vậy?”

“Ảnh chụp.”

Hạ Vũ cảm thấy hứng thú “Là ảnh chụp sao? Cho ba nhìn một cái được không?”

“Không được.”

Hạ Vũ sững sờ “Vì sao? Không đẹp sao? Không sao cả, ảnh chụp của Ba Ni dạng gì đều nhìn đẹp.”

“Không phải của Ba Ni.”

“VẬY là của ai?”

“Là của chú Hạo Nhiên.”

Ngồi ở ghế phụ, Chu Mai quay đầu lại cười “Con lại chụp ảnh chú Hạo Nhiên? Mẹ An Tư Ý thích ảnh chụp của chú ấy như vậy?”

“Dạ.”

Hạ Vũ nhú mày không tiếp tục lên tiếng, đợi cho đến đến lúc cả nhà họ Liễu gần ăn cơm tối, mọi người trong nhà nhìn thấy Diệp Ba Ni liền vui vẻ cười toe toét, lão Hạ, vú Vương, cùng Chu Mai vây quanh Diệp Ba Ni. Hạ Vũ không tiếng động đi ra kéo ba lô của Diệp Ba Ni nhìn xem một chút, sau khi xem qua trăm tư một hồi, lại không tiếng động khôi phục nguyên trạng ba lô, sau đó xoay người đến ăn cơm cùng con trai.

... ..

Sau lễ mừng năm mới Diệp Gia Đình liền phát hiện công việc của Hạ Vũ dường như không còn bận rộn như trước, cách vài hôm liền đến trường quay hỏi thăm Diệp Ba Ni, nếu vừa vận tổ làm phim kết thúc công việc liền cùng cô về nhà nhìn Diệp Ba Ni.

Hôm nay buổi tối Khương Đạo có hẹn cùng người khác bàn công việc, khó có được tuyên bố mọi người có thể về nhà nghỉ sớm. Hạ Vũ giống như Thuận Phong Nhĩ, 5 phút sau liền quần áo chỉnh tề xuất hiện trước mặt Diệp Gia Đình “Cùng nhau đi thôi. Tôi vừa mua cho Ba Ni mô hình lắp ráp máy bay, vừa vận mạng đến dạy thằng bé cách lắp ráp.”

Diệp Gia Đình bật cười lắc đầu “Thằng bé còn nhỏ như vậy sẽ không chơi được loại đồ chơi phức tạp đó. Anh cảm đến cũng là tự chơi, Ba Ni có thể nhẫn nại xem anh lắp ráp một lát đã là tốt lắm rồi. Tôi nói anh một chút, có thể cùng thằng bé chơi đánh bóng hoặc là chạy xe đạp gì đó, có thể rèn luyện thân thể thằng bé khẳng định càng vui vẻ.”

“Được, Ba Ni không thích chơi mô hình máy bay tôi liền cùng thằng bé chơi đánh bóng.” Chờ Diệp Gia Đình cho trợ lý Tiểu Dương đi trước còn nói thêm “Đúng rồi, tối ngày mai Lý Tương Linh sẽ tổ chức một buổi hội chợ dành cho trẻ em, tôi tính mang Ba Ni đi chơi.”

Hai người đang nói chuyện, Lý Hạo Nhiên đã thay xong quần áo, ra khỏi phòng hóa trang, phía sau là hai trợ lý đi theo. Anh đi ngang qua Diệp Gia Đình cùng Hạ Vũ liền dừng một chút, mỉm cười “Diệp Gia Đình, lần trước em dẫn anh đi ăn cá nướng mùi vị rất ngon, hôm nào đó chúng ta lại đi ăn một lần?”

Diệp Gia Đình nhìn thấy Lý Hạo Nhiên cười liền không tự chủ được cũng lộ ra một nụ cười thật to “Được, vậy thì tối mai đi.” Xoay mặt qua xác nhận cùng Hạ Vũ “Tối mai anh sẽ mang Ba ni đi cái hội chợ của Lý Tương Linh đúng không?”

Sắc mặt Hạ Vũ cứng một chút, sau đó ra vẻ tự nhiên ngẩng đầu “Đúng vậy, nhưng mà tôi đề nghị em cùng đi. Dù sao cũng là hoàn cảnh xa lạ, bên kia đều là mấy người mẹ mang theo đứa nhỏ đến, dẫn mấy đứa nhỏ giới thiệu cũng tiện hơn.”

“VẬY còn anh?”

“Đương nhiên tôi đi cùng hai người. Tiểu Kỳ cùng mẹ nó cũng đến.”

Diệp Gia Đình nhớ Diệp Ba Ni dường như rất thích Hạ Tiểu Kỳ, nhưng mà lại nhớ Hạ Tiểu Kỳ lại có người mẹ là con buôn lại khó chơi liền nhíu mày “Được, ngày mai tôi cũng đi cùng Ba Ni.”

Quay đầu lại áy náy nói với Lý Hạo Nhiên “Hạo Nhiên, thật xin lỗi. Tối mai không được, xem ra chúng ta đành phải hẹn ngày khác ăn cá nướng.”

Lý Hạo Nhiên mười phần tiêu sái nhún nhún vai “Không có việc gì, vậy thì ngày khác đi.” Gật đầu đối với Hạ Vũ một cái, sau đó mang theo trợ lý rời đi.

Ở phía sau Diệp Gia Đình gọi với theo “Aiz, Hạo Nhiên”

Lý Hạo Nhiên quay đầu, nhìn bộ dáng hai người đứng đó như triển lãm cho anh xem, sau đó quay mặt đi “Cái gì?”

Diệp Gia Đình nhất thời cứng họng. Cô không chút suy nghĩ nhìn thấy Lý Hạo Nhiên vừa nói hai câu liền muốn đi, nhìn không được gọi một tiếng. Gọi xong lại phát hiện bản thân không có việc gì cần nói với anh, chỉ đành cứng rắn tìm lý do để nói “Tôi lập tức có cảnh phải trở mặt cùng với phó viện trưởng, có mấy chỗ tìm không ra cảm giác. Ngày mai anh có rảnh không, giúp tôi tập vợt một chút?”

Lý Hạo Nhiên nâng lông mày “Anh trai em không phải đã mượn một chuyên gia chỉ cho em kỹ thuật diễn hay sao? Vì sao em không đến hỏi?”

Diệp Gia Đình trầm nghĩ ‘chuyên gia tức nhiên tốt hơn sao với Lý Hạo Nhiên’ nhưng mà những lời này không nên nói ra, cho nên không đáp lại.

Lý Hạo Nhiên thấy vậy cũng không hỏi nhiều “Được, giữa trưa ngày mai anh có chút thời gian.” Khoát tay mang theo trợ lý rời khỏi.

Hạ Vũ lôi kéo Diệp Gia Đình “Chúng ta đi thôi, mô hình máy bay ở trong phòng làm việc của tôi, cùng tôi đi lấy một chuyến, bên kia có thang máy dẫn đến hầm xe.”

Diệp Gia Đình đi qua cùng anh ta, thư ký của Hạ Vũ còn bên ngoài văn phòng, gặp Hạ Vũ trở về liền cười “Tôi vừa đi xuống một chuyến đã đặt mô hình lắp ráp trong xe của anh, đang chuẩn bị gọi điện thoại.”

“A, cảm ơn.” Liếc mắt nhìn thư ký một cái “Cậu có chuyện gì mà cười đến vui vẻ như vậy?”

Thư ký cười “Không có, tôi ở nhà xe gặp được một tiểu thư xinh đẹp đến đón Lý Hạo Nhiên, vừa vận cô ta hỏi đường đến trường quay, tôi nói chuyện mấy câu cùng cô ấy.”

Hạ Vũ nhẹ cười “Mới nói chuyện vài câu cùng tiểu thư xinh đẹp gì đó cậu đã vui vẻ thành như vậy.”

Thư ký của Hạ Vũ tương đối trẻ tuổi, vừa gặp người đẹp liền vui vẻ, bị nói cũng không để ý, còn vui vẻ trả lời “Khó có được đụng loại chuyện như vậy, vị tiểu thư kia thật sự xinh đẹp. Xem ra nhiều nhất là 20 tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Giữa trưa ngày thứ hai Diệp Gia Đình mang cho Lý Hạo Nhiên một túi bánh nướng hạnh nhân, "Ba Ni đưa cho anh đó."

Lý Hạo Nhiên nhận lấy, "Tại sao con cô lại giống như một quan lớn thế, còn phải gửi chút lễ lộc cho người khác." Thấy bên trong ngoài bánh nướng xốp còn có một khối socola thật to xen kẽ giữa những chiếc bánh quy hạnh nhân, "A, vẫn bỏ sai thứ vào."

Diệp Gia Đình cười cười không đáp, thăm nghĩ bây giờ Diệp Ba Ni đã hình thành thói quen cái gì mà bé không ăn thì toàn bộ sẽ đưa cho anh giải quyết, tránh trường hợp bỏ uổng, chỉ là so với trước kia thì bây giờ con cô cũng chịu cho anh ta một phần đồ ăn mà mình thích.

Lý Hạo Nhiên ăn một miếng bánh quy đồng thời nhìn Diệp Gia Đình lấy kịch bản ra, nhìn đi nhìn lại ba lần rồi mới chỉ ra một đoạn, "Chính là đoạn này?"

Diệp Gia Đình, "Đúng, còn phải dự trù mấy ngày để cho tổ diễn kịch sắp xếp lịch trình trong ngày, ngày mai còn phải quay đoạn này. Trước đó sẽ cãi nhau, phần này tôi không sợ, nhưng mà sau khi cãi nhau thì Phó Viện Trưởng sẽ đá cửa bỏ đi, bỏ lại Mạc Tĩnh Thất đang hồn bay phách lại, đoạn này tôi không biết diễn thế nào."

"À." Lý Hạo Nhiên gật đầu, nhìn kỹ vào phần mà Diệp Gia Đình nói, nghĩ ngợi xem phải chỉ cô như thế nào, chợt nhớ tới một chuyện, anh giương mắt quan sát Diệp Gia Đình một cái, thấy cô mặc quần dài màu cà phê, chân mang giày cao gót màu đen đơn giản, mặc một cái áo màu vàng nhạt hở cổ với hoa văn nhả nhện, "Cô tính mặc bộ đồ? Mấy bộ quần áo khác đâu hết rồi?"

Diệp Gia Đình cũng cúi đầu nhìn bản thân mình, không hiểu tại sao anh ta lại đột ngột nói đến vấn đề này, "Bộ đồ này mặc với áo khoác trắng rất hợp! Khương Đạo và stylist cũng đồng ý rồi mà?"

Lý Hạo Nhiên xua tay, "Tôi không phải nói cái này, ngày hôm qua nghe nói cô và Ba Ni sẽ cùng nhau tới dự hoạt động nhi đồng của Lý Tương Linh, chẳng lẽ buổi tối cô không định về nhà thay quần áo rồi mới đi sao? Thời gian hoạt động của hội chợ này diễn ra cũng muộn, tôi đoán cô chỉ bị mấy người kia dày vò một chút là có thể kết thúc rồi chứ."

Diệp Gia Đình vẫn chưa hiểu rõ, "Tôi nay tôi không có ý định về nhà đổi quần áo, muốn trực tiếp mặc bộ này đi, chẳng lẽ không được sao? Hội chợ của trẻ con, cũng không phải là tiệc rượu. Tôi còn muốn mặc quần jean và giày thể thao, buổi tối sẽ thay đồ rồi đi, hoạt động không có bắt buộc gì hết, nhưng mà tôi cảm thấy mặc bộ này cũng không có khó chịu gì, nên mới không thay."

Lý Hạo Nhiên không chịu nổi cô, "Đại tiểu thư của tôi ơi! Cô đi tham gia những thứ hoạt động lộn xộn lung tung này, trước đó không có lên kế hoạch sao?"

Diệp Gia Đình có hơi buồn bực, "Hoạt động của trẻ con không phải chỉ là chơi đùa một chút thôi sao? Có cần phải nghiêm túc đến vậy không, còn nói tôi cần phải lên kế hoạch trước?"

Lý Hạo Nhiên không để ý tới cô, gọi một người trợ lý khác của mình tới, "Lily, giúp tôi một chuyện, tới tiệm Hoa Hải ở đường lộ Tây mua cho Diệp tiểu thư một bộ quần áo, nhãn hiệu tốt một chút, nhớ lấy style của quý mới, tính vào tài khoản của tôi." Anh lấy ra một tờ giấy ghi chép nhỏ, viết sột soạt mấy con số ở phía trên giấy sau đó đưa cho Lily, "Kích thước đây."

Trợ lý của anh đều là người có mắt, xử lý mọi chuyện luôn ổn thỏa, nhận nhiệm vụ như vậy nhưng Lily cũng không hỏi nhiều, nhanh nhẹn quay người rồi đi.

Lúc này Lý Hạo Nhiên này mới quay đầu giải thích với Diệp Gia Đình, "Phu nhân Lý Tương Linh cô có nghe qua chứ?"

Diệp Gia Đình kinh ngạc không ngờ anh có thể thuận tay viết ra số đo ba vòng của cô, phải mất một lúc lâu sau cô mới tỉnh táo lại, thuận miệng trả lời, "Dĩ nhiên là biết, là danh nhân của xã hội đó, hình như mấy năm cô ấy trở về từ nước ngoài, thành lập một quỹ ngân sách, còn đầu tư xây dựng nhà trưng bày nghệ thuật Tương Linh."

Lý Hạo Nhiên nói: "Cho nên những người cô ấy mời tới đều là danh nhân, coi như không phải là danh nhân nhưng ít nhất cũng là những người có tiền, còn phải rất có tiền mới được. Những vị phu nhân dẫn theo trẻ con ai mà không có ánh mắt bén nhọn, đừng nói là bây giờ cô không được mặc bộ quần áo này, mà cả đồng quần áo hàng hiệu treo trong tủ quần áo của cô cũng không được, sẽ bị người khác cười nhạo. Tôi nghĩ chắc lâu lắm rồi cô cũng không có mua quần áo mới, cho nên mới dặn Lily đi mua cho cô một bộ đồ."

Diệp Gia Đình cau mày, "Sau phiền phức vậy!" Cô nhìn lên nhìn xuống đánh giá Lý Hạo Nhiên, "Tôi cũng không có ấn tượng gì, nhưng mà sau anh lại biết rõ ràng như vậy, chẳng lẽ anh thường xuyên đến tham gia mấy hoạt động tụ họp của đám phụ nữ này à?"

Lý Hạo Nhiên gõ vào đầu cô, "Này, Diệp Gia Đình, tôi tốt bụng mới nhắc nhở cô! Cô đang đoán mò cái gì thế!"

Diệp Gia Đình vội vàng né tránh, "Biết rồi, biết rồi, thấy tò mò nên mới hỏi thôi."

Lý Hạo Nhiên nói: "Hai năm trước cô phóng khoáng đến mức không có giới hạn, còn là người tiên phong nữa chứ, chỉ còn thiếu việc ra tay chỉ hết thôi, dĩ nhiên cô cũng sẽ không có kiên nhẫn tới mức cả ngày lẫn đêm ganh đua so sánh quần áo, đồ trang sức, chồng con với đám đàn bà lớn bé. Tôi biết là bởi vì cuối năm ngoái các cô tổ chức một hoạt động tương đối lớn, còn mới tôi đi dự, đã từng đi một lần nên trước khi đi tôi có hỏi thăm tình hình một chút, nên biết rõ ràng mọi chuyện. Tôi biết rõ chưa chắc gì cô sẽ coi trọng ánh mắt của mấy người đó, nhưng nếu như cô đi với Ba Ni, vậy thì đừng có gắng hành động quá độc lập như thế."

Diệp Gia Đình nghe anh dạy bảo, "Không sai, Hạo Nhiên, cảm ơn anh, lúc trở về tôi sẽ trả lại tiền quần áo cho anh."

Lý Hạo Nhiên, "Không cần, cô mời tôi ăn cá nướng là được rồi."

Diệp Gia Đình cô làm ra vẻ kinh ngạc, "Vậy chẳng phải tôi sẽ phải mời anh ăn vô số phần cá nướng, mời đến mười năm sau cũng chưa chắc là đủ."

Lý Hạo Nhiên hào phóng nói: "Tôi không vội, cô từ từ mà đãi. Yên tâm, chỉ cần không phải ngày nào cũng ăn thì tôi sẽ không ngán."

Diệp Gia Đình bật cười, "Tôi không nhờ anh lại là mèo."

Lily mau cho Diệp Gia Đình mua một cái váy XX có vô số hoa hồng màu tím, màu sắc và hoa văn rất bắt mắt, tươi đẹp mà không tục, phối với sợi dây chuyền dài, vải làm từ lông dê tổng hợp, rất nhẹ mềm, lại có thể giữ ấm cao, thích hợp dùng vào mùa thu đông. Diệp Gia Đình sau khi mặc vào thì cảm thấy cả người cũng sáng lên, trong lòng không ngừng cảm thán, "Thật là đẹp!"

Tiểu Dương ở một bên mà lú cá lờ, "Lily làm trợ lý cho Lý Hạo Nhiên quả thật là đáng tiếc, chỉ cần bản lĩnh lựa chọn quần áo của cô là có thể làm có vấn hình tượng cho một nữ minh tinh rồi."

Diệp Gia Đình nhắc chân muốn đi, "Anh coi tôi mặc thế nào?"

Tiểu Dương kéo cô, "Còn cho ai xem nữa? Tất cả đều giống nhau, chúng ta bây giờ phải đi nhanh một chút, lúc này đường tới nhà trưng bày nghệ thuật Trương Linh có thể đã bị kẹt xe rồi đó, cô mà đi chậm cẩn thận sẽ chọc giận Ba Ni!"

Diệp Gia Đình ngoài miệng nói, "Ba Ni rất hiểu chuyện, sẽ không để ý mấy chuyện này đâu!" Nhưng rõ ràng tốc độ lại nhanh hơn, lấy quần áo Tiểu Dương đang cầm trên tay nhét vào túi, "Đi thôi, anh chỉ cần đưa tôi tới nơi là được, lúc trở về tôi có thể đi nhờ xe cha của Ba Ni."

Tiểu Dương cầm giúp cô mấy món đồ lẻ tẻ, chạy chậm đuổi theo, vừa nhỏ giọng lầm bầm, "Tiểu Ba Ni đáng yêu phát tài rồi, mới nhận được người cha có gia sản phong phú, còn có bệnh viện nữa, thật là hâm mộ!"

Hoạt động nhí đồng của Lý Trương Linh được tổ chức tại lầu bà của nhà nghệ thuật Trương Linh, Hạ Vũ đã sớm đoán Ba Ni tới, nhận được điện thoại của Diệp Gia Đình thì dẫn theo Ba Ni đi xuống lầu một lần nữa để đoán cô.

Nhìn thấy Diệp Gia Đình diện váy trang điểm, ánh mắt Hạ Vũ không khỏi sáng lên, không tiếc mà ca ngợi, "Hôm nay cô thật xinh đẹp!"

Gần đây Diệp Ba Ni đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với từ ngữ bốn chữ, nghiêm mặt ngẩng đầu lên mà nói: "Mẹ thật loè loẹt."

Diệp Gia Đình đang muốn khiêm tốn với Hạ Vũ, cảm ơn anh đã khen, nhưng khi nghe con trai bảo bối nói lời này thì muốn lập tức muốn té xỉu, cũng không quan tâm với Hạ Vũ, vội vàng dạy dỗ con trai, "Không đúng, không đúng, Ba Ni, cụm từ này không thể dùng như vậy được, nào có ai lại nói mẹ mình như vậy!"

Diệp Ba Ni đã học không ít thành ngữ, đang cố gắng học để dùng, vì vậy mới đổi lại câu khác, "Trang điểm xinh đẹp."

Hạ Vũ nghiêng đầu sang một bên cười, Diệp Gia Đình tiếp tục cải chính, "Còn chưa đúng, Ba Ni, cụm từ trang điểm xinh đẹp này mặc dù tốt hơn từ loè loẹt một chút, nhưng tốt nhất là không nên dùng để hình dung người khác."

Giọng nói của Diệp Ba Ni mềm dẻo tiếp tục cố gắng, "Màu sắc rực rỡ."

Diệp Gia Đình không còn cách nào khác, "Bảo bối, còn chưa đúng."

Hạ Vũ nín cười khom lưng ôm lấy Diệp Ba Ni, mặt không chút thay đổi, thật ra thì anh vẫn cố gắng suy nghĩ cho bé, "Đi thôi, phải lên rồi, còn về thành ngữ dùng thế nào thì để Ba Ni từ từ học."

Diệp Gia Đình vừa mới lên trên lầu thì nhìn thấy mọi chuyện thật đúng như Lý Hạo Nhiên từng nói, nơi này nói là nơi hoạt động cho trẻ con, thật ra thì chính là nơi tụ hội của một đám quý phu nhân ganh đua sắc đẹp. Từng cái ăn mặc đều thể hiện về giàu sang, làn gió thơm lượn lờ, giọng nói đều kiểm chế trông vô cùng cứng nhắc, thỉnh thoảng lại thêm vào mấy câu ngoại ngữ.

Các bạn bè nhỏ so với nhóm mấy người mẹ thì tự nhiên hơn rất nhiều, chạy khắp nơi tìm bạn bè chơi, Diệp Ba Ni đảo mắt liền bị Hạ Tiểu Kỳ và Viện Viện kéo đi.

Diệp Gia Đình nhìn một vòng, ở trong đám người thấy được mẹ của Hạ Tiểu Kỳ đang nói chuyện với một người phụ nữ nhìn lớn tuổi hơn bọn cô. Nhìn dáng vẻ ăn mặc tỉ mỉ, quần áo và trang sức cũng vô cùng chú trọng, không nhìn được mà nói với Hạ Vũ: "Lần sau nếu còn có mấy cái loại hoạt động này thì làm phiền anh nhớ sớm nhắc nhở tôi nên mặc đồ gì, tránh cho việc tôi sơ sót, lúc đó mặt mũi của anh và Ba Ni sẽ không được tốt."

Hạ Vũ kinh ngạc, không hiểu lời của cô, "Mặc quần áo gì không phải là chuyện mà phụ nữ các cô quan tâm hay sao, tôi làm sao biết cô nên mặc cái gì? Ngay cả tủ quần áo của cô tôi còn chưa thấy, huống chi phần lớn đàn ông ở phương diện này cũng không giỏi lắm."

Diệp Gia Đình kiên nhẫn giải thích, "Không phải là để cho anh giúp tôi nghĩ, hay đề nghị tôi nên mặc quần áo gì, mà là cần anh nhắc nhở tôi nên mặc gì phù hợp với tình huống này, nên mặc quần áo bình thường hay là quần áo trang trọng."

Hạ Vũ cảm thấy vấn đề cô đưa ra có chút nhàm chán, nhưng cũng tương đối kiên nhẫn, ôn hòa nói: "Đều là hoạt động chính thức, chỉ cần không phải là đại hội thể dục thể thao, vậy thì nhất định phải mặc quần áo trang trọng rồi, dù sao thì cô cũng không đến mức sẽ mặc quần áo thể thao tới đây. Huống chi hôm nay cô ăn mặc như vậy rất tốt, rất đúng mực, cũng rất xinh đẹp."

Diệp Gia Đình nghĩ thầm, đồ thể thao không đến nỗi, nhưng thiếu chút nữa thì tôi đã mang giày thể thao tới rồi, cô thờ dãi đồng thời cũng phát hiện ra Hạ Vũ ở phương diện này chính là một người đàn ông chính hiệu, cô buông tha cho việc khai thông anh, "Thôi, lần tới tôi sẽ tự mình cố gắng."

Đảo mắt lại nhìn thấy trong đám người có một bóng dáng quen thuộc, "Sao Hoàng Tư Nhã cũng tới?!" Cô nhủ mảy mảy nhìn Hạ Vũ, nghĩ thầm nếu là anh hoặc chị dâu anh mời tới thì sẽ làm cho người khác cảm thấy khó chịu! Nếu sự thật là như vậy thì cô không thể không suy nghĩ về sau có còn nên cho Hạ Vũ dẫn Diệp Ba Ni về nhà họ Hạ hay không.

Cũng may Hạ Vũ cũng nhủ mảy, dáng vẻ và vẻ mặt không được tự nhiên, "Cô ta dẫn theo cháu gái tới, con trai thứ hai của nhà họ Hoàng có một đứa con gái cùng gần bằng Tiểu Kỳ, lần trước tiệc sinh nhật Tiểu Kỳ cô đã gặp rồi đó."

"Cháu cô ấy không có mẹ à? Tại sao mấy hoạt động thể này lại để cô ấy dẫn cháu tới?" Diệp Gia Đình hoài nghi động cơ mà Hoàng Tư Nhã tới đây, "Thật xin lỗi, ta có thể hỏi một câu không? Giữ hai người bây giờ có quan hệ gì? Tôi biết rõ vấn đề này có chút quá đáng, nhưng tôi cảm thấy vô cùng coi thường nhân phẩm của Hoàng tiểu thư, còn anh lại là cha của con trai tôi, gần đây đang muốn gặp mặt Ba Ni lâu dài, cho nên trước tiên tôi nhất định phải hỏi rõ ràng."

Trên mặt Hạ Vũ thoáng qua một tia thẹn thùng, "Bây giờ tôi và cô ta cũng không có quan hệ gì, chỉ là trước đó tôi có đồng ý với bà nội mình sẽ gặp mặt cô.... Coi như là."

"Xem mắt?" Diệp Gia Đình giúp anh bỏ tức.

Hạ Vũ nói: "Không tính, chỉ là quen biết một chút, sau lại phát hiện ra đối phương không thích hợp cho lắm."

Lúc đang nói chuyện thì có người lại kéo Hạ Vũ đi khiêu vũ, nơi này nói là hoạt động nhĩ đồng thì không bằng nói là nơi rất thích hợp để đám phu nhân giao tiếp với nhau tạo dựng nền tảng, tất cả mọi người ăn mặc đều vô cùng chói lóa, vui chơi vô cùng hưng phấn, bởi vì tham dự còn có nhiều cô gái trẻ, cho nên mỗi lần vài sẽ có vài người đàn ông độc thân cũng được hoang nghênh, người đứng đầu tổ chức – Lý Tương Linh sẽ lôi kéo mấy người mẹ trẻ tuổi đi khiêu vũ với mấy người đàn ông độc thân, đám con nhít thấy vậy liêu quay lại xung quanh mà nhìn, coi như đây là một buổi rèn luyện về việc xã giao.

Hành động của Hạ Vũ nhanh nhẹn, khiêu vũ đặc biệt tốt, sau khi bị lôi đi liền không dừng lại được, một khúc rồi lại một khúc với các vị phu nhân, Diệp Gia Đình muốn tiếp tục cùng anh xác nhận một chút coi xem Diệp Ba Ni ở nhà họ Hạ có bị Hoàng Tư Nhã bắt nạt hay không.

Một lát sau, mọi người bắt đầu chơi đùa nhiều hơn, trong đó xuất hiện một vài vị phu nhân có sở trường đặc biệt, hát một bản ca kịch tiếng Italy đúng chuẩn, sau đó thì có một người kéo một đoạn Violin, Hoàng Tư Nhã ngồi trước đàn dương cầm đáng về ưu nhã thành thạo đàn một bản Debussy (ánh trăng), nhận được toàn bộ tiếng vỗ tay của mọi người.

Hoàng Tư Nhã mỉm cười đứng dậy, cầm lấy microphone, "Cám ơn, tôi muốn mời một người bạn lên biểu diễn, tôi tin tưởng cô ấy nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng! Cô chính là người mặc bộ váy hoa tím, tối nay sẽ làm cho mọi người được sáng mắt, cô Diệp Gia Đình xinh đẹp!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Diệp Gia Đình suy nghĩ mình có tài nghệ sở trường gì? Khi còn bé có học qua thổi kèn Acmonica vậy tính không nhỉ?

Còn chủ cũ có tài nghệ sở trường gì? Đáp án này càng sáng khoái hơn: không có! Đây chính là một kiểu người không học vẫn không nghề nghiệp!

Diệp Gia Đình có chút lúng túng, trước ánh mắt của bao người nên biểu diễn cái gì đây?

Nhìn Hoàng Tư Nhã mặt ngoài cười rất dịu dàng khéo léo thực chất bên trong nham hiểm xảo quyết cảm thấy vô cùng khó chịu, lúc lướt qua nhau ngoài cười nhưng trong không cười nói nhỏ với cô ta, "Tư Nhã, cô tính thử xem cần phải trả lại cho tôi bao nhiêu tiền đây? Ăn năn một chút tôi sẽ cho một khoản nợ, trực tiếp ghi vào."

Nụ cười trên mặt Hoàng Tư Nhã cứng lại, "Gia Đình, chút chuyện nhỏ này sao cậu còn nhớ rõ, trước kia cậu không phải là người tính toán chi li như vậy."

Diệp Gia Đình cầm lấy micro trong tay Hoàng Tư Nhã, ném cho cô ta một câu, "Thiếu tiền thì trả nợ là đạo lý hiển nhiên, hiện tại kinh tế của tôi eo hẹp, tiền lẻ cũng không thể tiện nghi cho người kiêu ngạo."

Đi tới bên cạnh đàn piano, cô dịu dàng xoay người lại, "Tôi cần một người đệm nhạc, không biết vị nào có thể giúp đỡ không?"

Người tổ chức hoạt động là Lý Tương Linh – một người phụ nữ gần bốn mươi tuổi nhưng tràn đầy sức sống, trên người mang theo diễn xuất kiểu Mỹ rất đậm, hào hứng bùng bùng kéo Hạ Vũ đi tới, "Người giúp đỡ này đương nhiên ngoài Hạ Vũ ra thì không còn có thể là ai khác!"

Nói xong còn đi tới bên cạnh Diệp Gia Đình, vẻ mặt tán thưởng, "Diệp tiểu thư, em thật là phóng khoáng, lại có thể cùng Hạ Vũ có đứa bé Ba Ni lớn như vậy! Nghe nói em rất thích biểu diễn, gần đây đang đóng phim sao?!" Nói xong thì mặt mày hớn hờ, tựa như người không có đám cưới thì có con trai, sau đó chọn một nghề nghiệp cao điệu là bà ta vậy, vỗ tay cao giọng nói với cô càng thuận miệng hơn, "Cool! It's awe-some! Phụ nữ phải nên sống vì bản thân, không kết hôn làm bà chủ cũng có thể có thể yêu thương đứa bé (nhân tiện nói một câu, để theo họ mẹ, cách làm này rất đáng được khẳng định!), giữ vững suy nghĩ giữ vững sự nghiệp của mình! Vĩnh viễn đều sánh điệu nhiều về đứng trước mặt người khác!"

Lần đầu Diệp Gia Đình được người ta khích lệ trắng trợn như vậy, thân là người mẹ đơn thân chưa lập gia đình, không bị chỉ trích, không có đồng tình, ngược lại còn được khen ngợi như vậy, cả khuôn mặt gần như muốn đỏ lên, liên tục khiêm tốn, "Nào có, nào có, em chỉ sống theo tùy tính một chút thôi, không tốt như chị nói vậy đâu!"

Hạ Vũ chỉ làm tiền vệ ngôn luận coi như không nghe thấy hai người nói chuyện, hỏi Diệp Gia Đình, "Em muốn đệm bài gì?"

Diệp Gia Đình không yên tâm về anh, "Anh biết sao?"

Hạ Vũ cười nhạt, "Anh đàn piano cũng tạm được."

Diệp Gia Đình biết Hạ Vũ sẽ không nói khoác, anh có thể nói thế vậy khẳng định là đánh đàn rất hay, nhưng vẫn nghi ngờ anh sẽ làm không được, "Bài Lam Tĩnh Linh, anh biết đánh không?"

Sắc mặt Hạ Vũ hơi quẫn, "Cái này thì thật đúng là không biết."

Lý Tương Linh cười ha ha đẩy anh ra, "Vô dụng, để chị! Con gái chị luôn xem bộ phim hoạt hình này, nó xem hoài không biết chán, chị nghe đã sớm thuộc lòng rồi."

Diệp Gia Đình cầm micro lên nói với mọi người, "Tôi sẽ hát một bài tặng cho bạn nhỏ Ba Ni thân yêu!"

Từ khi mẹ bị đẩy lên yêu cầu biểu diễn thì Diệp Ba Ni vẫn luôn nghiêm túc đứng phía trước đám trẻ vây xem, vừa nghe thấy Diệp Gia Đình nói lời này thì cậu càng nghiêm túc hơn.

Diệp Gia Đình cảm thấy đáng về này của con trai cực kỳ đáng yêu, cô nhìn nó nháy nháy mắt.

Bài Lam Tĩnh Linh nhẹ nhàng hoạt bát, còn có ưu điểm cực lớn là hát rất dễ, mức độ khó của nó không thể so sánh với ca kịch Italy, chỉ cần không phải trời sinh ngũ âm không đầy đủ, không lên được âm cao không hạ được âm thấp thì mọi người ai cũng có thể hát rất tốt.

Giọng hát của Diệp Gia Đình trong trẻo, mặc dù trình độ không tốt đến mức có thể làm ca sĩ, nhưng tùy ý hát một bài thì không thành vấn đề. Trước kia cô cũng từng hát karaoke, cho nên khi hát bài Lam Tĩnh Linh này thì vô cùng náo nhiệt, hết sức sáng khoái.

Có thể nói tính giải trí của bài hát này đối với trẻ con mà nói thì có khí thế hơn nhiều so với ca kịch hay khúc Violon hoặc là bài Ánh trăng, không khí trong phòng tung bừng náo nhiệt, sau khi Diệp Gia Đình hát xong ca khúc này thì lập tức giành được không ít tiếng vỗ tay, mức độ sôi động không hề thua kém khúc diễn tấu dương cầm cổ điển lúc này của Hoàng Tư Nhã.

Diệp Ba Ni mang khuôn mặt nghiêm túc vỗ vỗ tay, đồng thời còn giám sát chung quanh, yêu cầu Hạ Tiểu Kỳ và Viện Viện, "Hai bạn cũng phải vỗ tay!" Lại ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ đứng ở bên cạnh bé mặt mỉm cười cũng lịch sự vỗ tay theo mọi người mấy cái, nghiêm túc đưa ra chỉ thị, "Quá nhẹ, cần phải vỗ lớn tiếng hơn nữa!!"

Hạ Vũ, "Ba Ni, chú có vỗ tay lớn tiếng thì mẹ cháu cũng không nghe thấy."

Diệp Ba Ni kiên trì, "Vẫn phải vỗ lớn tiếng!"

Hạ Vũ nhượng bộ, "Được, được, lớn tiếng thì lớn tiếng."

Có lẽ được Diệp Gia Đình dẫn dắt, cho nên cảm thấy nếu biểu diễn ca khúc quá nghiêm túc thì bầu không khí trong phòng sẽ không được thoải mái nào nhiệt, kế tiếp có hai người phụ nữ trẻ tuổi đi lên hợp tấu, diễn tấu là nhạc thiếu nhi kinh điển《 Ôc sên và chim hoàng anh 》.

Diệp Gia Đình thuận lợi nhường vị trí người biểu diễn lại, đi xuống tìm Diệp Ba Ni muốn rót cho cậu ly nước, lại phát hiện cậu đang chạy đi chơi cùng Hạ Tiểu Kỳ và Viên Viên, nếu con trai đang chơi vui vẻ với bạn thì cô để mặc cho cậu chơi, đi đến nơi bày thức ăn kiểm ly nước trái cây uống thêm giọng.

Đúng lúc Hạ Vũ cũng đang đứng cùng một vị tiểu thư bên bàn bày thức ăn nói chuyện, thấy Diệp Gia Đình đi tới thì vị tiểu thư trẻ tuổi kia chủ động chào hỏi, "Xin chào, vừa rồi nghe chị hát không tệ! Em là Úc Thanh Ninh, bạn của Hạ Vũ."

Diệp Gia Đình tiến lại gần nhìn mới phát hiện đây là một cô gái mắt ngọc mây ngài, còn rất trẻ tuổi, không vượt quá hai mươi, mắt to cằm nhọn, cái mũi trên khuôn mặt nhỏ xinh xắn như bàn tay hơi nhếch lên, đôi môi chúm chím đỏ thắm như quả anh đào mỉm cười, không khỏi kỳ lạ là còn trẻ như vậy mà đã có con? Hơn nữa đứa bé đưa đến đây ít nhất cũng được bốn năm tuổi rồi, chẳng lẽ cô gái này sinh con khi tuổi mười lăm?

Cô khách sáo đáp lại, "Chào em!"

Hạ Vũ đứng ở một bên giải thích, "Ba của Thanh Ninh là bạn học của ba anh, mấy năm trước cả nhà bọn họ di dân đến Canada, bây giờ Thanh Ninh về nước một mình, có ý định thường trú bên này."

Diệp Gia Đình hỏi, "Một mình? Không phải em mang theo đứa nhỏ đến tham gia hoạt động sao?"

Úc Thanh Ninh nhăn nhó cái mũi hơi vênh lên, dí dỏm cười, "Dĩ nhiên không phải, em còn nhỏ vậy, ngay cả bạn trai cũng không có thì con đâu ra? Em thân với chị Trương Linh, nghe nói chị ấy tổ chức hoạt động này không tệ cho nên đến góp vui."

Diệp Gia Đình gật đầu, "Thì ra là vậy, vừa rồi chị còn thấy kỳ lạ, em nhỏ như vậy mà đã có con rồi?"

Úc Thanh Ninh cười ha ha, "Không phải đâu."

Dường như cô gái cảm thấy rất có hứng thú với Diệp Gia Đình, cố ý bắt chuyện, đầu tiên là khen cô hát tốt, sau đó khen Diệp Ba Ni có dáng vẻ đáng yêu, đứng ở bên cạnh bàn dài trưng bày đồ ăn nói chuyện một lúc lâu với Diệp Gia Đình, cuối cùng lái sang chuyện khác, "Diệp tiểu thư, em nghe nói hiện giờ chị cùng một tổ diễn với Lý Hạo Nhiên?"

Diệp Gia Đình cầm ly nước trái cây trong tay từ từ uống, một mắt nhìn chăm chăm Diệp Ba Ni mang theo Hạ Tiểu Kỳ chạy tới chạy lui ở trong phòng, một mắt nhìn thấy Hạ Vũ lại bị Hoàng Tư Nhã quán lấy, nhủ may nghĩ cô ta vẫn chưa hết hi vọng, cái này thật đúng là có chút phiền toái! Đồng thời còn chia ra ba phần qua loa trả lời câu hỏi của Úc Thanh Ninh, ừ ừ à à mà đáp: "Ừ, đúng rồi, à."

Úc Thanh Ninh cúi đầu loay hoay góc áo, đột nhiên hơi nhăn mặt, "Chị thật là hạnh phúc, có thể ngày ngày được nhìn thấy anh ấy."

"Thật hạnh phúc!?" Diệp Gia Đình thu hồi tầm mắt ở trên người Diệp Ba Ni và Hoàng Tư Nhã lại, chuyển mắt nhìn Úc Thanh Ninh, "Úc tiểu thư là fan của Lý Hạo Nhiên?"

Úc Thanh Ninh rất hào phóng, bị hỏi thì thần nhiên thừa nhận, "Đúng vậy, là fan rất rất cuồng nhiệt đó, cho nên nhìn thấy ai có thể mỗi ngày đều gặp được anh ấy thì cảm thấy rất hâm mộ, chiều hôm qua em có đến bệnh viện các người quay phim để dò xét, cũng chỉ nói với anh ấy được mấy câu thôi."

Diệp Gia Đình chợt nhớ tới ngày hôm qua thư ký của Hạ Vũ nói ở trong ga ra tầng ngầm nhìn thấy một vị tiểu thư xinh đẹp tìm Lý Hạo Nhiên nói chuyện, xem ra vị tiểu thư xinh đẹp kia chính là cái vị trước mặt này rồi, thì ra là người quen của Hạ Vũ, chẳng trách có thể trực tiếp đi đến bệnh viện tìm Lý Hạo Nhiên!

Diệp Ba Ni chạy tới chỗ mình, "Mẹ, uống nước."

Diệp Gia Đình rót cho cậu nửa ly nước ấm.

Vất vả lắm Úc Thanh Ninh mới dẫn dắt được đến chủ đề mình có hứng thú, vẫn truy hỏi tới cùng, "Lý Hạo Nhiên có biết tiếng Anh không? Anh ấy thích kiểu người gì?"

Diệp Ba Ni chột ngắc đầu chen miệng vào, "Thích Ba Ni!"

Diệp Gia Đình cười, vỗ vỗ đầu cậu, "Con lại làm đom đóm đấy à."

Diệp Ba Ni mặt không chút thay đổi, "Không có."

Úc Thanh Ninh nhìn đôi mắt tròn xoe trắng đen rõ ràng của Diệp Ba Ni cũng rất là vui vẻ, nghĩ thầm hẳn là anh thích người có đôi mắt to như vậy.

Sau khi hoạt động kết thúc, Hạ Vũ nhường tài xế của mình đưa Diệp Gia Đình và Diệp Ba Ni về nhà, bởi vì chị dâu anh đột nhiên thần thần bí bí nói có chút chuyện quan trọng muốn nói với bạn, e rằng cần phải nán lại trễ một chút, hỏi Hạ Vũ có thể đưa Hạ Tiểu Kỳ về hay không? Cho nên Hạ Vũ mang theo cháu trai ngồi xe của chị dâu về nhà, thuận tiện mang theo Úc Thanh Ninh mới về nước không lâu, phố xá không quen, buổi tối cũng không tự mình lái xe ra cửa.

Úc Thanh Ninh không hỏi nghĩ gì nhiều mình cũng biết chút tin tức, có phần bất mãn lên xe oán trách Hạ Vũ, "Mẹ của con trai anh thật kín miệng, chẳng hỏi được cái gì cả, vất vả lắm mới hỏi được một câu lại nhận được câu trả lời không muốn nghe."

Hạ Vũ, "Là câu gì?"

Úc Thanh Ninh chu miệng, "Cô ấy nói trước kia Lý Hạo Nhiên có bạn gái, nhưng chẳng mấy chốc thì chia tay, hiện tại cô gái đó là antifan của Lý Hạo Nhiên, ngày ngày không làm gì, chỉ chuyên môn ở trên mạng viết tin tức xấu về anh ấy." Thờ dài một hơi, "Đó không phải là nói rõ mất nhìn bạn gái của Lý Hạo Nhiên có vấn đề ư, hoặc là nói anh ấy có lỗi với cô gái đó. Aizz, hai loại khả năng này đều không tốt, em thật sự không muốn tin."

Hạ Vũ lặng lẽ giật giật khóe miệng, "Thanh Ninh, tin vệt và tin tức đều có sự thật chênh lệch, nếu muốn hiểu rõ về một người, phải dựa vào quan sát của mình mới đáng tin nhất." Ngừng một chút lại nói, "Thanh Ninh, bác trai nhờ anh chăm sóc em. Anh sợ em thích chơi đùa như vậy, ngược lại hiện tại cần phải sắp xếp cho tốt."

Úc Thanh Ninh nghe xong thì có chút gấp gáp, "Em nói trước, em không rảnh đâu, gần đây bận việc lắm!"

Hạ Vũ cười cười, "Vậy sao, anh muốn hỏi em có hứng thú đến bệnh viện của anh làm thực tập một thời gian không? Làm giờ hành chính, công việc chủ yếu là phụ trách phối hợp với đoàn phim gần đây mượn bệnh viện quay phim. Nếu em bận thì thôi vậy."

Hai mắt Úc Thanh Ninh sáng lên, "Khoan! Khoan! Vừa rồi em nói nhầm rồi, em rảnh, sự sắp xếp của anh em câu còn không được đấy!!"

Hạ Tiểu Kỳ chơi mệt, ngồi lên xe thì ngủ gật, bị Úc Thanh Ninh làm ồn không ngủ được, cựa dụi dụi mắt, "Chú út, mẹ con làm gì vậy? Có phải lại bị đi Hoàng kéo đi rồi không?"

Hạ Vũ sững sờ, "Di Hoàng? Gần đây mẹ con hay qua lại với cô ấy sao?"

Hạ Tiểu Kỳ, "Đúng vậy ạ, thật là phiền, Ba Ni không thích đi Hoàng, con và Viện Viện cũng không thích."

Hạ Vũ hỏi, "Tại sao, cô ấy không đối tốt với các con sao?"

Hạ Tiểu Kỳ ngây ngô trả lời, "Viện Viện nói mẹ của bạn ấy cho rằng đi Hoàng là yêu tinh gây rối, lúc nào cũng bày ra bộ dạng hư tình giả ý."

Hạ Vũ ho khan một cái.

Úc Thanh Ninh không có chút khách sáo bật cười, "Đám con nít nói chuyện đều ngây ngô thẳng thắn như vậy thật là đáng yêu!"

Bên này, đầu tiên là Hoàng Tư Nhã dâng bốc mẹ của Hạ Tiểu Kỳ lên tới trời, mặt mày hớn hờ, toàn thân thư thái chờ thời nói với Đỗ Hoán Phân, "Chị Hoán Phân à, gần đây em uống trà với cô bạn trước kia, nghe cô ấy nói đến một chuyện có liên quan đến cháu nhỏ nhà chị, em cảm thấy rất khiếp sợ cho nên muốn nói với chị, chỉ là chị nghe thì coi như nghe, nhưng đừng nói lại cho người khác nghe."

Đỗ Hoán Phân, "Cháu nhỏ nhà chị? Em nói là Ba Ni à? Sao vậy? Nếu là chuyện có liên quan đến nó đương nhiên phải mau chóng nói cho Hạ Vũ và bà nội biết rồi, tại sao lại không thể nói?"

Hoàng Tư Nhã thờ dài, "Là chuyện không tốt lắm, hơn nữa đã qua, em sợ Hạ Vũ và bà nội nhà chị biết sẽ không thoải mái trong lòng, cho nên không muốn chị nói cho hai người đó biết."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61

"Suốt hai ngày nay em trùng anh mãi làm gì thế?" Lý Hạo Nhiên đi đến sau lưng Diệp Gia Đình hỏi, trên người vẫn mặc áo blouse trắng lúc quay phim. Dáng người tiêu chuẩn 1m85 vai rộng chân dài mang áo blouse trắng càng thêm phóng khoáng linh hoạt.

Diệp Gia Đình từ chối không thừa nhận, "Không có, anh nhìn lầm rồi, tôi đâu có trùng anh đâu."

Lý Hạo Nhiên, "Là Úc Thanh Ninh lúc nào cũng tự mình tới tìm anh, anh cũng không chủ động trêu chọc cô ấy, cô ấy là nhân viên của bệnh viện cử tới phối hợp với tôi diễn, anh đâu thể nào mà không nể mặt cô ấy."

Diệp Gia Đình mới vừa quay xong cảnh hoàn toàn đoạn tuyệt, khóc bù lu bù loa với Phó viện trưởng, vì nhập vai quá sâu cho nên vẫn còn nước mắt, cô vừa lâu vừa nói, "Gần đây tôi bận nhiều chuyện, nên không có tình lực đi quản chuyện nhảm chán Úc tiểu thư vừa mới vào bệnh viện phối hợp với tổ diễn ba ngày đi theo sau anh hai ngày rưỡi, đưa cả phê cho anh năm lần, cầm quần áo hai lần."

Lý Hạo Nhiên nhìn không được nữa nở ra một nụ cười hoa mắt người, "Em cho rằng là chuyện nhảm chán, được thôi, anh đi đây." Anh rời đi chuẩn bị cảnh quay tiếp theo, nói đi là đi.

Diệp Gia Đình buồn bực hỏi tiểu Dương, "Lời tôi nói rất buồn cười sao?"

Tiểu Dương nhếch miệng cố gắng làm ra bộ dạng nghiêm túc, "Không buồn cười! Đâu buồn cười đâu? Không hề buồn cười chút nào cả!"

Lý Hạo Nhiên bỗng nhiên lùi trở lại, "Diệp Gia Đình, em mới nói gần đây bận nhiều chuyện? Em có chuyện gì sao?"

Diệp Gia Đình nói thẳng trước mặt anh và Tiểu Dương, "Trước kia kết giao nhầm với vài người bạn có phẩm chất quá kém, gần đây vì một chuyện mà đắc tội với cô ta, xem ra là muốn trở mặt thành thù rồi, tôi phải cẩn thận một chút, nhân phẩm người này thật sự rất tệ, khó đảm bảo sẽ làm ra vài chuyện thất đức nào đó."

Lý Hạo Nhiên biết khá rõ về lai lịch của cô, nhủ mày suy nghĩ một chút, "Người em nói chẳng lẽ là Hoàng Tư Nhã?"

Diệp Gia Đình kinh ngạc bội phục, "Đúng! Chính là cô ta, sao anh có thể đoán một lần liền trúng chóc vậy?"

Lý Hạo Nhiên bĩu mũi, "Không phải trước kia em có mấy đứa bạn xấu sao! Đã sớm nói với em Hoàng Tư Nhã có nhiều mưu kế, da mặt lại dày, không phải dạng người tốt đẹp gì, nói em ít để ý tới cô ta một chút em lại không nghe, giờ xảy ra chuyện gì rồi?"

Diệp Gia Đình nghiêng đầu, "Anh có nhắc nhở tôi? Sao tôi không nhớ vậy?"

Lý Hạo Nhiên hừ một tiếng, "Anh đã sớm nhắc nhở em nhưng em lại hoàn toàn không xem trọng, cho nên lười nói nhiều."

Đang nói chuyện chợt có một cái đầu nhỏ thò vào trong phòng nghỉ ngơi, đôi mắt to trên khuôn mặt nhỏ bằng bàn tay nháy mấy cái, dịu dàng nói nhỏ, "Anh Hạo Nhiên, nên đi chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo rồi!" Nhìn bốn phía lại 'ah' một tiếng, "Anh đang nói chuyện với Diệp tiểu thư và trợ lý của chị ấy sao?"

Mặt Lý Hạo Nhiên cứng đờ, ngay lập tức, giọng nói trở nên khách sáo xa cách, "Úc tiểu thư, tại sao cô tới gọi tôi, trợ lý của tôi đâu?"

....

Diệp Gia Đình nhìn theo bóng lưng hai người kia mà tròn mắt lên, hết sức bất mãn nói với Tiểu Dương, "Nhìn đi, đây chính là tiêu chuẩn vượt quá chức phận! Một cô gái tốt không đi làm chuyện chính, ngày ngày rảnh rỗi thành ra như vậy! Hạ Vũ đang nghĩ cái gì vậy, đưa cô ta tới bệnh viện thực tập còn sắp xếp cho phối hợp với tổ diễn, dùng chân nghĩ cũng biết cô ta không hề có tâm tư làm việc!" Nghĩ thầm tại sao lại chấp nhặt như vậy, chuyện Lý Hạo Nhiên có một bạn gái thành antifan cũng không dọa được cô ta.

Tiểu Dương bẽ bộn tạm thời không rảnh để ý tới những thứ này, "Nào nào nào, con gái nhà người ta rảnh rỗi không có chuyện làm chạy theo tình yêu là chuyện của người ta, chúng ta rất bận đây, thừa dịp lúc này có chút thời gian tôi cho cô xem danh sách do tôi tập hợp lại."

Diệp Gia Đình lấy bản ghi chép vé máy bay, thẻ tín dụng đặt khách sạn còn có một vài chi phí ở những nơi cao cấp lúc cô đi du lịch vào hai năm trước ra tra xét lại, để Tiểu Dương giúp cô đối chiếu, liệt toàn bộ chi phí của Hoàng Tư Nhã ra một danh sách. Tiểu Dương hao tốn cả một đêm, đối chiếu đến choáng đầu hoa mắt mới làm ra.

Tiểu Dương vừa đưa cho Diệp Gia Đình xem, vừa thỏ thẻ, "Hai năm trước cô cũng thật biết tiêu tiền, nhìn hóa đơn này mà tôi hoa cả mắt! Cô nói cô tốn cho mình cũng thôi đi, còn Hoàng Tư Nhã này là cái thá gì chứ? Hai năm qua chỉ riêng chi cho cô ta tiền vé máy bay tiền đặt phòng khách sạn đã hơn mười mấy vạn, những thứ này có tên đăng ký nên cực kỳ chính xác! Còn lúc cô đi Châu Âu mua sắm, mức độ thường xuyên mua một hai bộ hàng hiệu rõ ràng không phải là cô! Ngoài ra còn có mấy ký đơn chi phí của mấy hội sở cao cấp, cô ta mang bạn bè đến chơi lúc ký tên thì lại ký tên của cô, người bên hội sở cũng đã xác nhận, có nhiều lần cô còn tự mình trả lời đồng ý, đây không phải là cô coi tiền như rác sao! Lúc ấy tình hình kinh tế căng thẳng, có thể tương đương với tiền thù lao mấy tháng lúc này rồi đây."

Diệp Gia Đình có chút ngượng ngùng, "Hoàng Tư Nhã miệng ngọt luôn nịnh bợ người khác, lúc ấy tôi coi như dùng tiền để tìm người chơi với tôi."

Tiểu Dương buồn bực, "Tại sao tôi không biết cô sớm hơn hai năm chứ! Nếu những số tiền này của cô tiêu tốn ở trên người tôi, dù tôi không một lòng thân thiết với cô, nhưng cô cũng không đến mức bị cắn ngược lại một cái." Lại hỏi, "Làm sao bây giờ? Đem mấy tờ hóa đơn này gửi đến nhà cô ta, nói thế nào thì nhà họ Hoàng cũng là dân làm ăn có uy tín danh dự, thấy con gái mình ăn bớt kiểu này, chắc chắn sẽ mất mặt xấu hổ mà nhảy dựng lên, cho dù không trả tiền thì vẫn có thể hã giã."

Diệp Gia Đình sớm đã có tính toán, "Sao chép ra hai bản, một bản đưa cho Hạ Vũ để bà nội và chị dâu của anh ấy xem, mặc dù là con số nhỏ, nhưng có thể để cho bọn họ nhìn rõ Hoàng Tư Nhã là hạng người gì... tiêu của tôi nhiều tiền như vậy lại trở mặt giờ trở xấu với tôi?! Hiện tại Hoàng Tư Nhã đang tìm đủ mọi cách muốn gả vào nhà bọn họ, tôi không thể để cho Ba Ni thường xuyên đến nơi xuất hiện loại người mặt dày tâm đen như thế."

Tiểu Dương, "Bản còn lại thì sao?"

Diệp Gia Đình, "Bản còn lại thì cứ như cô nói gọi đến nhà cô ta, trước đó gọi bản chính thức cho luật sư, nói hai năm trước tôi và Hoàng Tư Nhã đi chơi chung với nhau, từng trả thay cô ta không ít tiền tiêu, nhưng vẫn liên tục không thấy cô ta trả lại, hiện tại tôi đang eo hẹp về tài vụ, không thể không lấy lại, xin bọn họ mau chóng xử lý."

Tiểu Dương gật đầu, "Vậy giờ tôi đến công ty luật sư đưa bản chính thức này?"

Diệp Gia Đình nghĩ, "Không cần, cô đi nói với trưởng phòng Lâm, để anh ấy giúp cô tìm một luật sư."

Tiểu Dương nghe lời rời đi, bên này Diệp Gia Đình lại nhận được thông báo: tổ diễn muốn đến trại an dưỡng ở ngoại ô thành phố quay một ngày, tối nay đi ngày mai về.

Trại an dưỡng được xây ở trong một ngọn núi ở ngoại ô thành phố, phong cảnh rất tốt, theo kịch bản sắp xếp, nam chính nữ chính ở nơi này tâm sự với nhau, kéo tấm lụa mỏng cuối cùng giữa hai người ra, cùng lúc rơi vào bể tình ngọt ngào; còn nữ phụ Mạc Tinh do Diệp Gia Đình đóng thì tuyệt vọng tự sát ở nơi này, được bác sĩ Phùng do Hoắc Triệu Minh thủ vai cứu lên, là hai đoạn hậu kỳ vô cùng quan trọng của bộ phim, bởi vậy sắp xếp cả một ngày để tới quay.

Tổ diễn vốn lập kế hoạch cuối tuần đến nơi này quay, nhưng lại nhận được thông báo bên bệnh viện: cuối tuần có Bộ vệ sinh đến trại an dưỡng ở vùng ngoại ô của bọn họ kiểm tra, cho nên đề nghị tổ diễn đến sớm.

Diệp Gia Đình đành phải vội vội vàng vàng gọi điện thoại cho Tiểu Dương, nói cô ấy sau khi làm xong chuyện thì đến nhà cô lấy giúp hai bộ quần áo. Tiếp đó gọi điện cho Chu Mai, lúc cô đang nhờ Chu Mai hai ngày này chăm tóc cho Ba Ni thì Hạ Vũ vừa vặn đến tìm cô, nói ông nội và bà nội Ba Ni muốn gặp nó, có thể mang Ba Ni đến đó ở lại một đêm hay không?

Diệp Gia Đình đồng ý, "Đúng lúc tối nay tôi không thể về nhà." Nhưng cô vẫn có chút không an tâm khi một mình Hạ Vũ mang Ba Ni trở về, "Mang theo Chu Mai đi."

Hạ Vũ, "Ok."

Năm giờ rưỡi chiều, công ty thuê xe buýt tới đưa nhân viên tổ diễn đi đến trại an dưỡng ở ngoại ô thành phố, trước khi Diệp Gia Đình lên xe thì bị điện thoại của Hạ Vũ ngăn lại, "Khoan lên xe đã, buổi tối anh mời em ăn cơm, ăn xong anh sẽ để tài xế chở em đến đó."

Diệp Gia Đình kỳ lạ, "Không phải anh đi đón Ba Ni về nhà sao?"

Giọng của Hạ Vũ ở đầu bên kia có mang theo ý cười, âm thanh hết sức ôn hòa dễ nghe, "Anh đưa Ba Ni về rồi, có bà nội của nó trông nên đừng lo, như vậy em mới có thể an tâm đi ăn cùng anh một bữa cơm, em ở cửa bệnh viện chờ anh một chút, năm phút nữa anh sẽ đến."

Một tiếng sau, Diệp Gia Đình và Hạ Vũ cùng đi đến nhà hàng ngoài trời được xưng là có thức ăn ngon.

Diệp Gia Đình nhìn nền, sâm banh, khăn bàn trắng tuyết, còn có bồi bàn xinh đẹp mặc áo gi-lê thắc nơ, trong lòng nhảy ra bốn chữ: Bữa tối dưới nền!

Tối nay nhìn Hạ Vũ rất có tinh thần, kiểu dáng quần áo đàn ông chỉ có mấy kiểu, kiểu quần áo Hạ Vũ mặc từ trước đến nay đều rất lịch lãm, có đôi khi không dễ dàng nhìn ra có phải anh cố ý mặc như vậy hay không, nhưng từ tinh thần và diện mạo có thể nhìn ra được, lúc anh khiến cho người ta hai mắt tỏa sáng, từ đầu đến chân chỗ nào cũng vừa mắt, vậy khẳng định anh đã sớm cẩn thận chăm chút qua.

Diệp Gia Đình vừa an phận thưởng thức trai đẹp, vừa sợ hãi trong lòng, "Hôm nay không uống rượu, uống nước trái cây thôi."

Hạ Vũ rất có phong độ mỉm cười, "Một ly sâm banh cũng được, yên tâm, độ cồn rất thấp. Lần trước là anh không tốt, suy tính không chu đáo, để em uống rượu trắng và rượu đỏ trộn vào nhau."

Nói xong nâng ly rượu lên, "Sorry, anh rất là áy náy."

Bữa ăn tối là thịt ngỗng hầm-bông, sò biển chiên, thịt bò nướng, canh dương kế, sau đó là quả Mận Việt làm món tráng miệng, thức ăn ngon, mùi vị cực tốt. Người bạn Hạ Vũ này không tồi, từ đầu đến cuối anh đều rất phong độ lịch lãm, lúc này càng phải cộng thêm một chữ, vừa ưu nhã ăn vừa tùy ý nói chút chuyện mới mẻ trong bệnh viện hoặc là Ba Ni như thế nào, một bữa cơm chủ và khách đều vui vẻ. Diệp Gia Đình hết sức vừa lòng, tạm thời có thể dẹp bỏ sự bất mãn chuyện anh rảnh rồi nhét Úc Thanh Ninh – một người không làm được chuyện gì đứng dẫn đến tổ kịch mò mẫm dạo chơi, "Cảm ơn anh, bữa ăn thật tuyệt."

Hạ Vũ mỉm cười, "Em thích là được rồi." Ngón tay thon dài nắm lấy cái ly sâm banh nhẹ nhàng chuyển động, "Con người anh không giỏi về biểu đạt ý nghĩ của mình."

Diệp Gia Đình kỳ lạ cười, "Sao có thể chứ, lúc anh nói chuyện làm ăn với người khác khôn khéo lắm mà?"

Hạ Vũ lắc đầu, "Anh không nói là trong xã giao, mà là về phương diện khác. Anh suy nghĩ rất lâu, quyết định không phải sở trường thì không nên quanh co, nên trực tiếp...." Tay không cầm ly rượu để xuống dưới bàn lục tìm trong túi quần, "Nên trực tiếp...."

Nói đến đây, điện thoại của anh rất không đúng lúc mà vang lên, Hạ Vũ hơi gật đầu với Diệp Gia Đình, "Ngại quá." Nhận điện thoại, "A lô?... Bà nội? Thế nào?... Dạ ... Dạ ——" Chợt cất cao giọng, "Nội nói cái gì! Làm sao có thể!!" Giương mắt nhìn Diệp Gia Đình một chút, lại hạ giọng xuống, "Nội cứ

nói, cháu nghe... Dạ —— Dạ... được, cháu sẽ về ngay!"

Sau khi cắt điện thoại xong anh hơi rũ mắt xuống, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Diệp Gia Đình, Diệp Gia Đình có chút lo lắng, "Thế nào? Là Ba Ni có chuyện gì sao?"

Hạ Vũ lại sờ sờ túi quần của mình, nơi đó có một hộp nhưng tình xảo tròn đẹp, tay nắm chắc thành quả đầm sau đó buông ra, đứng dậy, "Không phải Ba Ni, là bà nội của anh có chút khó chịu, anh phải trở về xem, thật xin lỗi, không thể tiếp tục cùng em rồi."

Diệp Gia Đình cũng đứng lên, "Anh đừng nói như vậy, đúng lúc chúng ta cũng vừa mới ăn tối xong, anh mau chóng trở về đi."

Hạ Vũ đưa Diệp Gia Đình đến cửa nhà hàng, tài xế của anh lái xe tới đây, chuẩn bị chờ Diệp Gia Đình đến trại an đường Quảng Ích ở ngoại ô thành phố.

Diệp Gia Đình hỏi, "Tôi ngồi xe anh, vậy còn anh thì sao?"

Hạ Vũ, "Anh gọi tài xế khác ở nhà tới đón, em yên tâm đi."

Diệp Gia Đình cũng chỉ thuận miệng khách sáo hỏi một câu, nghe anh nói như vậy thì liền lên xe, suy nghĩ một chút thấy không yên lòng lại thò đầu ra dặn dò, "Ba Ni không thể ngủ quá muộn, anh đưa nó về sớm một chút."

Hạ Vũ không lên tiếng, chỉ vẫy tay về phía cô, Diệp Gia Đình cho là anh nghe nói bà nội trong nhà đột nhiên khó chịu cho nên đang lo lắng, vì vậy cũng vẫy vẫy tay ngồi lại trong xe, tài xế của Hạ Vũ là một ông chủ, đường xá quen thuộc, kỹ thuật lão luyện, tính toán lúc này đưa Diệp Gia Đình đến trại an đường, lái xe nhanh một chút có thể về trước mười hai giờ, thấy hai người không nói gì thì lập tức nổ máy, chờ Diệp Gia Đình lao nhanh đi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62

"Bà nội, đây chỉ là lời nói của một phía Hoàng tiểu thư thôi! Cháu có đầy đủ lý do để tin rằng cô ta có động cơ không tốt khi cung cấp những thông tin này cho bà!"

Hạ Vũ dứt tay vào trong túi, có chút bực bội đi tới đi lui trước mặt bà nội anh.

Ngón tay dứt trong túi quần sờ sờ cái hộp nhưng khéo léo tròn đẹp, trong hộp là thứ mà khi nãy suýt chút nữa là anh đã lấy nó ra ngoài! Đáng tiếc lại bị cắt ngang, cho nên cái hộp này vẫn nằm lại trong túi anh.

Chỉ cần mang ra ngoài là anh có thể có được một gia đình nhỏ ấm áp mê người! Trong nhà có người vợ xinh đẹp, đứa con đáng yêu.

Người vợ biết cách chăm sóc gia đình, vô cùng xinh đẹp, lại còn nấu ăn ngon nữa; đứa con có khuôn mặt như thiên sứ, tay chân ngắn nhưng nhúc nhít đáng yêu đến mức khiến người ta muốn hiến dâng tất cả mọi thứ đến trước mặt nó... đây là một gia đình mà mỗi một đàn ông đều mơ ước có được.

Anh biết chắc Diệp Gia Đình sẽ vì Diệp Ba Ni mà cẩn thận suy xét đến đề nghị của anh, dù Lý Hạo Nhiên có hấp dẫn thế nào thì chung quy cũng không thể chống lại được địa vị của đứa nhỏ trong lòng người phụ nữ, huống hồ Hạ Vũ anh ngoại trừ không giỏi chuyện theo đuổi phụ nữ ra thì những mặt khác đều không kém cạnh gì, nếu không thì trước đó Diệp Gia Đình cũng sẽ không thích anh đến như vậy!

Bà nội Hạ Vũ nhíu mày, "Cháu nói như vậy là quá độc đoán rồi, Tư Nhã quả thực rất thích cháu, cho nên chắc chắn sẽ không nói những lời không tốt về Diệp tiểu thư, nhưng con bé cũng sẽ tuyệt đối không dám nói dối bà chuyện lớn thế này." Gằn giọng lớn tiếng nói, "Tiểu Vũ, cháu không nên chỉ vì Diệp tiểu thư sinh con trai cho cháu mà lập tức mềm lòng, cái gì cũng bệnh vực cô ấy! Đầu tiên là bà không hài lòng về con bé, tính chất nghề nghiệp của Diệp tiểu thư căn bản không thích hợp đến nhà chúng ta, càng không thể giao con cho cô ấy được!"

Hạ Vũ phản bác lại, "Bà nội, bà chẳng qua chỉ là không thích cô ấy làm diễn viên thôi sao? Cô ấy là em gái của Diệp Thừa Trạch, không giống như những diễn viên khác, cô ấy cũng chỉ là một người yêu nghệ thuật thôi, so với những người vẽ tranh, đánh đàn cũng không khác gì nhau cả."

Bà nội Hạ Vũ giễu cợt cười một tiếng, "Cháu bớt dốt vàng lên mặt cô ta đi, bà mặc kệ, dù sao Ba Ni cũng không thể tiếp tục để cho con bé đó chăm sóc, nếu đã đón về thì đừng đưa trở lại nữa!"

Hạ Vũ thấy bà nội cố chấp như thế thì thật đau đầu, "Bà nội, điều đó là không thể! Diệp Gia Đình sẽ không đồng ý! Hơn nữa tình cảm của Ba Ni và mẹ của nó rất tốt, bà bỗng nhiên bắt thằng bé ở lại chỗ này không cho nó về, nó sẽ không chịu!"

Bà nội Hạ Vũ trầm mặt, "Tiểu Vũ, Ba Ni là con của cháu! Cháu cũng đã quen với nó được một thời gian, cháu đã thấy nó cười lần nào chưa? Đừng nói là cười, ngay cả khóc cũng không có! Một khuôn mặt xinh đẹp như vậy từ sáng đến tối chỉ biết nghiêm túc là vì sao? Nguyên nhân trong đó chỉ vừa nghĩ đến thôi đã làm bà cảm thấy khó chịu rồi! Cháu không đau lòng nhưng bà và ông nội cháu thì rất khổ tâm đấy!"

Trong đầu Hạ Vũ lập tức hiện lên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn không chút biểu cảm nào của Diệp Ba Ni, nhớ đến chuyện kinh hãi anh vừa mới nghe xong khiến anh muốn hung hăng đánh người, trong lòng vô cùng đau đớn, cười khổ, "Bà nội, làm sao cháu lại không đau lòng cơ chứ, Ba Ni nó là con cháu mà!"

"Vậy là được rồi, vị Diệp tiểu thư kia khi đứa bé còn nhỏ thì là một người mẹ vô tâm, lúc vừa mất hết tài sản thì rảnh rỗi để ý đến đứa bé? Sau đó còn gặp được con! Thời gian quả thật quá trùng hợp!" Bà nội nói có chút dè bủ, "Bà chắc chắn cô ta chính là muốn dựa vào đứa nhỏ đến đòi tiền. Chỉ có điều phải giả bộ thanh cao một chút, suýt chút nữa chúng ta đã bị cô ta lừa rồi. Được lắm! Chỉ cần cô ta lộ bộ mặt thật ra, thì đưa tiền cho cô ta! Đứa bé để lại cho bà chăm sóc!"

Hạ Vũ im lặng trong chốc lát rồi nói, "Cháu đi xem Ba Ni, buổi tối để nó ngủ cùng cháu, biến hóa lớn như vậy cháu sợ trong lúc nhất thời nó sẽ không thể tiếp nhận được, phải để cho nó chuẩn bị một chút!"

Đầu tiên để đi Mặc tìm chỗ sắp xếp cho Chu Mai, sau đó đi đến phòng của Hạ Tử Kỳ ôm Diệp Ba Ni ra ngoài, "Phòng của con vẫn chưa chuẩn bị xong, trước đó ngủ cùng ba có được không?"

Diệp Ba Ni nghe không hiểu, chớp chớp đôi mắt tròn xoe, "Ba Ni có phòng ở nhà mà." Cậu biết buổi tối Diệp Gia Đình không về nhà, bởi vậy Hạ Vũ không đưa cậu về cậu cũng không náo loạn, dù sao trở về cũng là Chu Mai chăm sóc cậu, ở chỗ này còn có thể chơi đùa với Hạ Tiểu Kỳ.

Hạ Vũ nói cho cậu biết, "Ý của ba là ở đây cũng chuẩn bị cho con một phòng, từ nay về sau không cần chơi ở trong phòng Tiểu Kỳ nữa, con có thể đưa nó đến phòng của con chơi, ba mua cho con một bộ đồ chơi xe lửa rất to, có đường ray, con có thể lắp nó ở trong phòng."

Quả nhiên Diệp Ba Ni ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng trên thực tế lại hết sức vui vẻ, "Vâng."

Cậu đã được Chu Mai tắm rửa sạch sẽ, mặc áo ngủ của Hạ Tiểu Kỳ nên Hạ Vũ trực tiếp thả cậu ở trên giường lớn của mình, chờ sau khi tắm rửa xong thì phát hiện thùng nhóc kia đang duỗi thẳng chân nhỏ ngồi giữa giường cầm điện thoại di động gọi điện.

Gần đây quả thực Diệp Ba Ni ăn rất tốt, ăn rất ngon miệng, cộng với có thể chạy có thể chơi, rèn luyện rất tốt, Hạ Vũ cảm thấy hiện tại cậu đã mập hơn một chút so với lúc lần đầu nhìn thấy, có cảm giác da thịt đầy đặn, nhưng nhúc, bàn tay đầy thịt đang cầm chắc điện thoại, khiến người ta nhìn thấy đã muốn xông vào nắn bóp nó rồi.

Diệp Ba Ni không biết mình có nguy cơ bị nắn bóp, vẫn rất chân thành ghé sát vào tai phone nói chuyện, "Chơi xe hơi với Tiểu Kỳ à.... Tắm rồi à.... Ngủ cùng với ba.... Không thích lắm.... Vâng... Được ạ, tạm biệt mẹ!" Sau đó bé đồng ý yêu cầu của Diệp Gia Đình, rất nghiêm túc hôn vào đầu phone một cái, nụ hôn của cậu rất tuân thủ quy cũ, chỉ có một tiếng vang nhỏ, đầu bên kia có nghe được hay không thì không thể biết được.

Điện thoại của Diệp Ba Ni mới tắt chưa được nửa phút thì điện thoại của Hạ Vũ vang lên không ngoài dự đoán của anh.

Mặc dù Diệp Gia Đình cảm thấy để Diệp Ba Ni ngủ ở đó cùng Hạ Vũ một đêm cũng không có việc gì, nhưng vẫn không nhịn được muốn hỏi một câu, lại dằn dò vài câu, "Sao anh không đưa Ba Ni trở về sớm một chút? Tôi sợ thằng bé đổi chỗ ngủ sẽ không quen, ngủ không ngon! Buổi tối anh nên cẩn thận chút, đừng để nặng nó, nếu nửa đêm có tỉnh lại thì kiểm tra xem Ba Ni có đá chân hay không. Đúng rồi, buổi tối nhớ cho con uống nước, nhưng đừng uống quá nhiều, phải là nước ấm đó. Bữa cơm sáng mai anh phải tự mình theo dõi con ăn, Ba Ni thấy có món ăn không thích thì sẽ không ăn tí nào đâu, gần đây nó không thích ăn thứ gì thì sẽ làm bộ ăn, thật ra là giấu ở trong túi áo...."

Hạ Vũ vừa đồng ý vừa mỉm cười, đoạn nói chuyện không thoải mái vừa rồi ở dưới nhà tạm thời bị vứt ra sau đầu, anh sống đến ba mươi tuổi đầu rồi lần đầu tiên phát hiện kiểu nói chuyện thao thao bất tuyệt dài dòng này của phụ nữ lại rất dễ nghe, rất êm tai, đặc biệt khi nội dung chỉ nói về con trai anh, ngay cả khi Diệp Ba Ni làm chuyện xấu gì nghe vào tai anh cũng vô cùng đáng yêu.

Đợi đến khi Diệp Gia Đình nói xong, Hạ Vũ liền cúp điện thoại hỏi con trai, "Ba Ni, vừa rồi con nói với mẹ là không thích cái gì?"

Diệp Ba Ni rất thành thực, "Mẹ hỏi Ba Ni có thích ngủ cùng ba hay không, Ba Ni không thích lắm."

Hạ Vũ, "... Không có xe lửa đồ chơi nữa đâu!"

Diệp Ba Ni vẫn không có biểu hiện gì, nhưng trong đôi mắt nhỏ của cậu đã có phần tức giận, cậu không nói ra lời, nhưng như vậy cũng đã trực tiếp biểu đạt ý nghĩ của mình, "Đồ đều!"

Hạ Vũ cười, "Con thử một lần xem, nói không chừng chỉ qua vài ngày là sẽ thích ngủ cùng ba nữa đấy, đến lúc đó sẽ mua xe lửa đồ chơi cho con."

Diệp Ba Ni thì lại đường vòng lối tắt, "Lấy của Tiểu Kỳ!"

Hạ Vũ vô cùng hiểu được suy nghĩ của cậu, bởi vì bản thân cũng từng có những suy nghĩ giống vậy, cho nên mới lập tức dạy bảo, "Ba Ni, con không thể cướp đoạt bất cứ đồ chơi nào của Tiểu Kỳ, như vậy là không đúng."

Sau khi Diệp Ba Ni chui vào trong chăn thì quay cái mông béo nộn non mềm về phía Hạ Vũ tỏ ý bất mãn.

Mặc Tình (vai nữ bác sĩ thực tập do Diệp Gia Đình đóng), lúc sáng sớm sẽ một mình đi đến vách núi yên lặng đứng đó chuẩn bị tự tử, còn bác sĩ Phùng (Hoắc Triệu Minh thủ vai) vẫn mơ hồ có tình cảm với cô sẽ chú ý đến sự khác thường của cô mà chạy đuổi theo cứu cô, nhận tiện cũng là cơ hội để mình

giành được trái tim của mỹ nữ.

Bởi vì đám vai phụ trong phim ngôn tình thường hay có phần diễn kinh điển xảy ra lúc sáng sớm như thế này, cho nên Diệp Gia Đình và Hoắc Triệu Minh đã sớm xuất phát, nhanh chóng điều chỉnh tư thế thoải mái quan sát hai bạn diễn Lý Hạo Nhiên và Giao Di Dung diễn cảnh tình yêu của bọn họ rất cuộc cũng mây quang mặt trời mọc triền miên ngọt ngào.

Diệp Gia Đình cảm thấy vô cùng thú vị, cô thấy Úc Thanh Ninh dây dưa với Lý Hạo Nhiên đã từng mắt đến phát điên rồi, nhưng Lý Hạo Nhiên và Giao Di Dung cùng diễn chuyện tình xưa ngoại trừ thích thú ra thì không cảm thấy khó chịu chút nào.

Vừa thưởng thức vừa ở bên cạnh học tập diễn xuất của người ta, nồng nhiệt thân mật hết nguyên buổi, đợi đến giữa trưa lúc nghỉ ngơi thì Lý Hạo Nhiên bỗng ngăn cô lại, "Hai mươi phút nữa đến nhà ăn một chuyến."

Diệp Gia Đình, "Tôi vừa ăn cơm ở nhà ăn xong, sao còn phải đi nữa?"

Lý Hạo Nhiên cúi đầu xuống cười thần bí, "Anh đã chuẩn bị một cái bánh ngọt lớn cho sinh nhật của người nào đó sắp bước qua tuổi hai mươi tám."

"Sinh nhật hai mươi tám tuổi? Ai vậy?"

Lý Hạo Nhiên bày ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười, "Em đó!"

Lúc này Diệp Gia Đình mới hết sức kinh ngạc nhận ra, "Đúng rồi, hôm nay là sinh nhật tôi! Quên mất!" Ngay sau đó sa sầm mặt. "Hai mươi tám tuổi còn trẻ lắm! Đầu có lớn tuổi!"

Lý Hạo Nhiên nín cười vỗ vỗ cô, "Hai mươi phút nữa hãy đến, đừng tới trễ đấy!"

Diệp Gia Đình cúi đầu nhìn lại bản thân, bỗng nhiên cảm thấy quần áo trên người có hơi nhẵn, cần đổi một bộ mới, cho nên vừa đi vừa ngậm nga trở về phòng của mình, lấy từ trong va li ra một cái áo len lông cừu, áo len lông cừu màu cà phê mang phong cách Tây Âu đơn giản, phía trên mặt đính một vòng đá nhỏ tinh xảo, tỏa sáng lấp lánh trên chiếc áo.

Diệp Gia Đình rất hài lòng với bộ đồ mà Tiểu Dương tiện tay lấy cho mình, ai ngờ vừa khoác áo vào thì điện thoại vang lên, lần này thì không hài lòng với bộ đồ này, mặc vào cởi ra không tiện, do dự rồi kiên quyết thò tay từ dưới áo cầm lấy điện thoại ra.

Điện thoại của Chu Mai gọi tới, giọng nói có chút chán chường, "Diệp tiểu thư, tôi cảm thấy có thể là do tôi suy nghĩ nhiều chuyện bé xé to, nhưng nếu giờ tôi không nói cho cô biết thì tôi cảm thấy không yên lòng."

Cuối cùng Diệp Gia Đình cũng xô được một tay khác qua tay áo trong tư thế quái dị cảm đi động hỏi, "Chuyện gì vậy?"

Chu Mai, "Sáng nay ngài Hạ không đưa Ba Ni đến nhà trẻ, còn bảo tôi về nhà trước đừng ở đó đợi, để bọn họ chăm sóc cho Ba Ni là được rồi, sao tôi có thể yên tâm được đây! Chị Mạc nhà họ Hạ còn bảo tôi mang vài vật dụng hàng ngày của Ba Ni tới, nói tạm thời họ không chuẩn bị kịp, tôi hỏi muốn bao nhiêu thì chị ấy nói có thể cầm bao nhiêu thì cầm, điều này... là có ý gì, tôi nhớ trước kia khi cô đi có nói cho tôi biết hai ngày này tôi ở lại nhà cô chăm sóc cho Ba Ni, chẳng lẽ sau đó cô và ngài Hạ đã thương lượng với nhau rồi sao? Chẳng lẽ cô quên chưa gọi điện thoại báo tôi biết? Nếu thật sự là vậy thì do tôi suy nghĩ quá nhiều rồi!"

Diệp Gia Đình nắm chặt điện thoại, "Không hề, anh ta vốn chưa từng đề cập với tôi chuyện muốn để Ba Ni ở đó vài ngày! Cô hãy cố gắng chờ ở nhà họ Hạ, tôi lập tức trở về ngay!"

Bàn ghế trong nhà ăn của trại an dưỡng đã chuẩn bị đầy đủ, chính giữa là con đường trống, một cái bánh gato ba tầng được đẩy vào, nhân viên trong tổ diễn còn có người trong trại an dưỡng đến xem nào nhiệt đã tạo thành một vòng tròn, Lý Hạo Nhiên đứng ở chính giữa, khuôn mặt đẹp trai khiến người ta nhìn qua sẽ hoảng hốt khẽ mỉm cười, "Đã chiếm chút thời gian của mọi người rồi, bởi vì hôm nay là một ngày đặc biệt."

Có người trong tổ diễn lập tức nói đùa, "Anh Hạo Nhiên, sao bỗng nhiên anh làm một cái bánh kết hôn lớn như vậy, chẳng lẽ không thể coi là ngày đặc biệt sao?"

Lý Hạo Nhiên khoát khoát tay, "Đây rõ ràng là bánh sinh nhật, xin cam đoan với các vị có mặt ở đây ai cũng đều có phần, tôi muốn mọi người cùng tôi chúc sinh nhật cho một người! Hôm nay là...."

Tiểu Lưu phụ tá của anh bỗng nhiên chen vào, ghé vào lỗ tai anh nói nhỏ, "Anh Hạo Nhiên, Diệp tiểu thư nói cô ấy có việc gấp nên về trước, bảo tôi nói với anh một tiếng!"

Lý Hạo Nhiên sùng sốt, "Việc gấp? Việc gấp gì vậy?"

Tiểu Lưu không hiểu, "Tôi cũng không biết, cô ấy bắt lấy tôi nói xong thì vội vã đi luôn, hình như đằng sau có người đuổi theo. Ái chà, ở đây có vụ gì vậy!"

Lý Hạo Nhiên nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng buồn bực trong lòng, lại nói với mọi người, "Hôm nay là sinh nhật của một trong những trợ lý đặc lực nhất của tôi, Lily, cô ấy đã vào đội của tôi đã được hai năm rồi!" Sau đó hướng về phía mọi người đang đứng vây tay một cái, "Lily!"

Những phụ tá của anh đã sớm thành tinh cả rồi, Lily đang chọn quần áo thì ánh mắt sắc bén hẳn lên, ứng phó với việc diễn ra đột ngột này vô cùng nghiêm túc, lập tức bày ra bộ mặt vui vẻ niềm nở từ vượt qua đám người đi vào trong, bước nhanh đến trước mặt Lý Hạo Nhiên, "Cảm ơn anh Hạo Nhiên đã tổ chức sinh nhật cho tôi!" Vô ngữ một cái, "Thật cảm động!"

Úc Thanh Ninh theo đuôi Lý Hạo Nhiên đến trại an dưỡng đứng ở bên một trong đám người vây xem vô cùng đố kỵ, không ngừng thấp giọng than thở, "Aizz, ngay cả trợ lý cũng đôi tốt như vậy, thật khiến cho mình cũng muốn đi nộp đơn làm phụ tá cho anh!"

Bỗng nhiên bên cạnh vang lên một giọng có chút quái gở, "Đừng ngu, chiếc bánh này vừa nhìn cũng biết không phải chuẩn bị cho một trợ lý nhỏ, mà chỉ vì chính chủ bỗng nhiên cho Lý Hạo Nhiên leo cây, sự ân cần niềm nở của anh ta không được người đó coi trọng, nên anh ta mới tùy tiện tìm người khác thay thế, nếu không sẽ mất hết cả mặt mũi lẫn thể diện!"

Úc Thanh Ninh kinh ngạc quay đầu lại, thấy một người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc theo phong cách Tây Âu đứng bên cạnh mình, nhận ra đó là một diễn viên trong tổ diễn đóng vai một y tá - Tô Hữu San, "Là cô? Sao cô lại nói như thế? Không thể nào, Lý Hạo Nhiên sao có thể đi nịnh nọt người khác như vậy được? Đừng nói đùa." Thăm nghĩ người phụ nữ được anh đối xử đặc biệt như vậy phải té xỉu mới đúng, sao lại có thể tự cao tự đại mà lỗ hện cơ chứ!

Tô Hữu San bĩu môi, có phần khinh thường, "Úc tiểu thư, cô tiếp tục quan sát cẩn thận trong vài ngày nay sẽ biết, trong tổ kịch có một người nhìn thì khiêm tốn, thật ra lại luôn cho bản thân là đúng, ý vào mình có hậu phương vững chắc nên không để ai vào mắt, Lý Hạo Nhiên nhìn trúng ả ta quả thật là tự mình làm khổ mình!"

Úc Thanh Ninh được khai sáng liền mở to hai mắt, "Chẳng lẽ người cô nói là Diệp tiểu thư!" Không thể tin được, "Đây là sinh nhật anh Hạo Nhiên chuẩn bị cho cô ấy sao? Cô ấy, cô ấy cũng quá không biết tự lượng sức mình rồi, đã là bà mẹ một con rồi mà vẫn còn vọng tưởng tới anh Hạo Nhiên!"

Tô Hữu San, "Còn không phải sao!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Kỹ thuật lái xe của Tiểu Dương rất tốt, lái xe trong đường núi mà như trên đất bằng, vừa ổn vừa nhanh, còn vừa an ủi Diệp Gia Đình nữa, "Tiểu Đình, đừng nóng vội! Trở về xem tình hình như thế nào trước đã! Xã hội hiện nay là xã hội pháp chế, cho dù nhà họ có tiền thì cũng không thể ngang nhiên chiếm đoạt đứa bé như thế được! Huống chi cô cũng không phải là không có hậu phương, chỉ cần họ có chút lý trí thì sẽ không dám làm xằng làm bậy!"

Diệp Gia Đình mở cửa sổ xe ra một chút để gió núi mát lạnh thổi vào có thể ổn định tâm trạng của mình hơn.

Tiểu Dương biết lúc này Diệp Gia Đình chắc chắn đang vô cùng lo lắng, vô cùng phiền não, cho nên cũng không mong cô sẽ lên tiếng trả lời, vừa lái xe vừa thừa lúc đường đi bằng phẳng hơn thì nói tiếp, "Chỉ sợ là có hiểu lầm gì đó, trở về gặp mặt hỏi rõ là được rồi, trước đó không phải nhà họ còn bày tỏ thái độ rất tốt ư, tôi thấy Hạ Vũ vẫn luôn khách sáo với cô, chính cô đã nuôi lớn con của anh ta, còn nuôi dưỡng đến xinh đẹp đáng yêu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao! Sao có thể nói trở mặt là trở mặt ngay được? Huống chi kiên quyết cướp con khỏi mẹ ruột là điều trái pháp luật, trừ phi người mẹ có lỗi vô cùng lớn, hoặc là không có khả năng nuôi dưỡng mới có thể làm vậy."

"Người mẹ có lỗi vô cùng lớn?!" Tay đặt trên đùi đột nhiên nắm chặt lại, Diệp Gia Đình cảm thấy có lẽ đã tìm ra được nguyên nhân khiến nhà họ Hạ đột nhiên làm như thế rồi.

Tiểu Dương không biết cô đang nghĩ gì, vẫn tiếp tục trấn an, "Đúng vậy, ngược đãi đứa bé, hoặc là không cho phép đứa bé đi học... Điều này chỉ có người biến thái quá mức mới làm được, chúng ta không có liên quan gì đến những việc này cả."

Diệp Gia Đình không muốn nhiều lời với cô ấy nữa, lấy điện thoại ra gọi cho Diệp Thừa Trạch, "Người của nhà họ Hạ nhân lúc hôm qua em xuất ngoại với đoàn phim đã đón Ba Ni về đó, bây giờ bỗng nhiên lại không cho nó về!"

Đầu bên kia hình như Diệp Thừa Trạch đang nói chuyện với ai đó, đầu tiên là im lặng một lúc, sau đó nói với đối phương, "Cậu đợi lát nữa hãy quay lại." Đợi đến lúc người kia đi rồi mới nói với Diệp Gia Đình, "Giờ em đến nhà họ Hạ đòi người đi, nếu bọn họ dám không trả Ba Ni lại thì trực tiếp gọi cho cảnh sát nói có người cướp con!"

"Hiện giờ em đang trên đường đến nhà họ Hạ. Nhưng bọn họ không trả Ba Ni lại liền báo cảnh sát e rằng..." Xảy ra tranh chấp dân sự thì báo cảnh sát, loại hành vi này có thể có sức uy hiếp rất lớn đối với người thường, nhưng nhà họ Hạ lại không phải người thường, Diệp Gia Đình sợ rằng báo cảnh sát chưa hẳn sẽ có hiệu quả.

Diệp Thừa Trạch ở đầu dây bên kia cười lạnh một tiếng, "Không phải ông cụ Hạ và Phó Cục trưởng Ngô có quan hệ rất tốt sao? Em nói cho bọn họ biết xã hội hiện nay là xã hội pháp chế, làm cái gì cũng phải tuân thủ luật pháp, nếu không chúng ta mời Phó Cục trưởng Ngô đến phán xét, xem mấy người đó giải quyết thế nào."

Diệp Gia Đình đã hiểu, trong lòng có chút khuyến khích, sau khi nghe ý này của anh trai thì có cái bệ đối cứng với nhà họ Hạ. Điều này cũng có thể hiểu, công ty của bọn họ là công ty giải trí, tiếp xúc với người của mọi tầng lớp có tốt có xấu, một chút bản lĩnh ở nhiều phương diện An Bảo này vốn nên có, nếu so về mức độ quan hệ giao thiệp rộng thì nhất định Diệp Thừa Trạch không bằng được nhà họ Hạ, "Anh giúp em thêm một việc nữa đi."

Diệp Thừa Trạch, "Sao?"

"Trong công ty trước kia có một đội trưởng của đội bảo vệ là Vương Mẫn Nam, anh giúp em điều tra xem hiện giờ người này có còn làm ở đó nữa hay không, nếu còn thì cho ít tiền hoặc là dùng biện pháp khác bắt buộc phải bịt miệng gã lại, nói cho gã biết không được nói ra chuyện trước kia cho bất cứ ai, em từng đề gã dẫn người xử lý một người phụ nữ!" Diệp Gia Đình ngẫm lại rồi bổ sung, "Nếu anh thấy khó tìm được người này thì hỏi thăm Trịnh Minh Duệ, ban đầu người này là do hắn giới thiệu cho em."

"Trịnh Minh Duệ?!" Giọng điệu của Diệp Thừa Trạch thay đổi, "Là chuyện gì?"

Cho dù quan hệ giữa Diệp Gia Đình và Tiểu Dương có tốt đến đâu thì cũng không thể nói vụ sai lầm lớn đó của 'cô ta' ở trước mặt Tiểu Dương được, dù sao chuyện này càng ít người biết thì càng tốt! Nên cô khẽ nói, "Đợi một thời gian nữa em sẽ từ từ giải thích rõ cho anh."

Diệp Gia Đình không thông báo trước đã trực tiếp vọt tới nhà họ Hạ, bình tĩnh nói với di Mặc dẫn cô đi vào, "Phiền đi mang con tôi ra đây, tôi đến đón nó về nhà."

Thần sắc di Mặc có chút kỳ lạ nhìn cô chăm chăm, "Diệp tiểu thư nên đến phòng khách trước đã, giáo sư Ngô đang ở đó, đúng lúc bà ấy cũng có chuyện muốn nói với cô."

Diệp Gia Đình vừa bước vào phòng khách thì như mây, thấy Hoàng Tur Nhã đang ngang nhiên ngồi bên cạnh bà nội của Hạ Vũ, cô lập tức gọi cho Tiểu Dương đang đợi ở bên ngoài, "Tiểu Dương, phần danh sách phở tô có mang theo đó không?"

Tiểu Dương có chút không hiểu nhưng vẫn trả lời ngay, "Đúng lúc trong xe có một bản, cô muốn nó bây giờ sao?"

Diệp Gia Đình, "Đúng vậy, cầm vào đây giúp tôi, cảm ơn!"

Bà nội Hạ Vũ vẫn cho rằng điệu bộ của Diệp Gia Đình quá tùy ý, không được nuôi dạy đàng hoàng như Hoàng Tur Nhã, bây giờ thấy cô vào cửa mà không chào hỏi, chỉ nhìn thoáng qua mấy người trong phòng một cái rồi lấy điện thoại ra gọi điện khiến bà càng thêm bất mãn, không chịu đựng được nữa lên tiếng nói, "Diệp tiểu thư, cô ngồi đi." Quay sang nói với di Mặc, "Gọi Tiểu Vũ ra đây đi."

Diệp Gia Đình đi tới ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện với bà, thầm nghĩ lúc này ngay cả Hạ Vũ cũng ở nhà, xem ra là đang chờ cô đây mà!

Không khách sáo với đối phương, hơi hất cằm lên nhìn giáo sư Ngô, đi thẳng vào vấn đề, "Tôi tới đón Ba Ni về nhà, hôm qua khi Hạ Vũ nói với tôi muốn đưa Ba Ni về nhà chơi nhưng lại không nhắc tới việc sẽ giữ lại ngủ qua đêm, cũng không nói gì đến việc hôm nay sẽ không đưa Ba Ni đến nhà trẻ! Trẻ con quan trọng nhất là cuộc sống phải có quy luật, các người không thương lượng với tôi mà đã tự tung tự tác như thế thật sự khiến tôi vô cùng thất vọng. Nếu đã như vậy, vậy thì từ nay về sau tôi sẽ không thể yên tâm để Hạ Vũ đưa Ba Ni về nữa!"

Nét mặt của bà nội Hạ Vũ không thay đổi gì, vô cùng bình tĩnh, ngôn từ sắc bén phản bác lại, "Diệp tiểu thư, cô không cần phải giả bộ ở trước mặt chúng tôi làm người mẹ tốt, nếu cô thật sự quan tâm bảo vệ con trai của Tiểu Vũ thì tại sao lại để cho nó bị tổn thương lớn đến vậy! Cô không an tâm để Tiểu Vũ đưa Ba Ni về đây, tôi cũng không yên tâm để cô chăm sóc thằng bé đâu! Vui vẻ, đừng nói những lời lẽ bao biện hoa mỹ đó, muốn bao nhiêu tiền mới có thể chuyển giao quyền nuôi Ba Ni cho cha nó hả? Cô nói một con số đi, chỉ cần trong phạm vi cho phép thì tôi sẽ xem xét!"

Đang nói chuyện thì Hạ Vũ bước nhanh tới, vẫn luôn không lên tiếng Hoàng Tur Nhã lập tức mềm giọng bắt chuyện, dùng bộ dạng tiểu thư nho nhã khẽ nói, "Anh ngồi ở đây đi, bà nội đang nói chuyện với Diệp tiểu thư."

Hạ Vũ thản nhiên nhìn Hoàng Tur Nhã chỉ cho anh chỗ bên cạnh cô ta, không có phản ứng gì, bày ra dáng vẻ quen thuộc, tay rút trong túi quần đứng bên ghế sofa của Ngô giáo sư đang ngồi, lúc anh vừa mới vào thì nghe thấy bà nội không hề khách sáo hỏi Diệp Gia Đình muốn bao nhiêu tiền, lúc này như nghĩ tới cái gì đó chờ đợi câu trả lời của Diệp Gia Đình.

Để kiểm chứng lời mặt báo và suy đoán của Hoàng Tur Nhã có thật hay không cũng rất đơn giản, chỉ cần xem xem Diệp Gia Đình có muốn lấy tiền hay không là được! Thử dò xét người khác như vậy mặc dù có chút vô lễ, nhưng vì Diệp Ba Ni anh không thể không làm!

Máu mủ là một thứ vô cùng diệu kỳ, ai cũng không ngờ tới chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi mà tình cảm của anh giành cho con trai đã sâu sắc đến vậy! Anh tình nguyện làm tất cả những gì mình có thể làm được cho Ba Ni, đương nhiên trong đó cũng bao gồm cả việc đảm bảo Ba Ni có một người mẹ xứng đáng.

Trẻ con nhất định không thể xa rời mẹ ruột, dựa vào tính cách của Hạ Vũ cũng không có khả năng tự mình chăm sóc đứa nhỏ chu đáo, cho nên anh nhất định phải đảm bảo 100% mẹ của Ba Ni không phải là người bạc tình, là người phụ nữ dùng con để lấy tiền bạc, địa vị, nếu như sự thật chứng minh Diệp Gia Đình là người như vậy, vậy thì dù cho có phải liều mạng anh cũng phải đổi cho thằng bé một người mẹ hợp cách.

Bởi vậy trước tiên Hạ Vũ không biểu lộ bất kì thái độ nào, chỉ im lặng quan sát phản ứng của Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình dứt khoát không nhìn anh, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn vào thần sắc uy nghiêm của bà cụ nhà họ Hạ, chậm rãi mở miệng, giọng nói không lớn nhưng trong giọng nói mang theo sự khinh bỉ lạnh băng, "Bà để cho tôi ra giá? Chẳng lẽ bà cho rằng Ba Ni có thể dùng tiền là mua được sao?"

Bà nội Hạ Vũ nhủ mảy, "Đừng ăn nói lung tung! Ba Ni vốn chính là con cháu nhà chúng tôi! Nếu cô không thể chăm sóc được thì để chúng tôi mang về nuôi dưỡng là điều đương nhiên! Diệp tiểu thư, tôi nể mặt cô là mẹ ruột của Ba Ni mới kiên nhẫn như vậy, hi vọng cô đừng tiếp tục làm bộ làm tịch nữa, cô có huênh hoang cũng không thể hết giá trên trời được! Như vậy đi, năm trăm vạn! Tôi đảm bảo sẽ trả cho cô trong một lần, quyền nuôi đứa nhỏ sẽ giao cho ba thằng bé!"

Diệp Gia Đình tức quá hóa cười, "Năm trăm vạn! Mười triệu cũng không thể!"

Bà nội Hạ Vũ giận tái mặt, "Diệp tiểu thư, cô không cần thiết phải dùng công phu sư tử ngoạm*!"

(* lớn tiếng đưa ra điều kiện)

Diệp Gia Đình nghiêm mặt, "Tôi không phải đang dùng công phu sư tử ngoạm, mà là căn bản không đồng ý! Ba Ni là con của tôi, nuôi dưỡng thằng bé là nghĩa vụ của tôi, cũng là quyền lợi của tôi, bao nhiêu tiền cũng dùng không mua được!" Cười nhạt, "Tôi để cho con nhận cha ruột là hi vọng thằng bé sẽ có hoàn cảnh phát triển hoàn toàn bình thường, những đứa trẻ khác có cha mẹ, ông bà, nó cũng được phép có, cho dù vì vài nguyên nhân đặc thù mà cha mẹ của nó không thể ở cùng một chỗ, dẫn đến việc nó phải sống trong gia đình đơn thân, nhưng ít nhất tôi muốn tận lực làm được tất cả mọi thứ để cho nó không thiếu tôn tình cảm! Nhưng hiện giờ xem ra cố gắng và lòng tốt của tôi uống phí rồi, đã không hiểu và tôn trọng mẹ của Ba Ni như vậy, lại còn dễ dàng tin lời gièm pha của Hoàng Tư Nhã – một người chẳng có quan hệ gì, vậy thì tin rằng sau này Ba Ni lớn lên cũng sẽ thông cảm cho tôi!"

Bà nội Hạ Vũ không ngờ cô sẽ phản ứng như vậy, có phần nghi ngờ ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ, còn Hoàng Tư Nhã thì tức giận đến mức mặt đỏ bừng lên, "Gia Đình, tôi cũng chỉ vì lo lắng mới nói sự thật cho bà nội biết mà thôi, sao cô có thể mắng người như vậy! Sinh đứa nhỏ ra mà không chăm sóc nó, tùy tiện ném cho một bảo mẫu không có bồi dưỡng lại lịch rõ ràng, làm hại thằng bé chịu nhiều đau khổ ngay từ khi còn bé, đây đều do sự hồ đồ của cô, chẳng lẽ tôi phải thay cô gánh vác tất cả mọi chuyện sao?"

Diệp Gia Đình lạnh lùng trừng cô ta, "Chúng có đâu? Hoàng Tư Nhã, chuyện vu oan giá họa cho người khác này không có chứng cứ thì đừng có nói hươu nói vượn, châm ngòi ly gián, chẳng lẽ tôi mắng cô là sai!"

Nói xong cô bỗng nhiên đứng dậy, hai bước đi tới trước mặt Hoàng Tư Nhã, một phát bắt lấy vạt áo trước của cô ta, mạnh mẽ giáng một cái tát, một tiếng 'bốp' vang lên, sức lực mạnh đến mức cả bàn tay đều tê rần.

Hoàng Tư Nhã giờ mặt nói xấu còn có thể, chứ đánh nhau thì chưa từng luyện qua một lần, thậm chí bình thường còn phải chú ý đến hình tượng, chỉ sợ tay dùng sức nhiều quá sẽ biến dạng trở nên xấu xí, cho nên mặc dù thỉnh thoảng có đi tập thể hình cũng vì duy trì vóc dáng chứ không luyện tập sức lực cánh tay, bởi vậy mới không có sức phản kháng, một cái tát giáng xuống đã quỳ rạp trên mặt đất, nửa bên mặt bị tát đau nhói, còn chưa hết bất ngờ, Diệp Gia Đình lại nhanh chóng giẫm lên hai chân cô ta.

Diệp Gia Đình đang mang đôi giày công sở mũi nhọn da màu đen, chất lượng đôi giày này đúng là rất tốt, khuyết điểm duy nhất chính là lớp da hơi cứng, bình thường Diệp Gia Đình kết thúc công việc sẽ đổi lại đôi giày hay đi, hôm nay chạy tới đây quá gấp gáp cho nên không nhớ đến việc đổi lại, vừa vận dùng để đá người, đương nhiên sẽ không đá tới những chỗ hiểm yếu, cú đá vừa hiểm vừa chuẩn, sau khi đá xong còn hung hăng giẫm lên hai cái nữa!

Hoàng Tư Nhã lập tức đau đến mức hét toáng lên!

Hạ Vũ và bà nội của anh đều tròn mắt há hốc mồm, ai cũng không kịp phản ứng mà ngăn lại, hơn nữa Diệp Gia Đình cũng đã đánh xong, vỗ vỗ tay ngồi trở lại vị trí cũ, nói với những người trước mặt, "Không ai có thể cam đoan vĩnh viễn sẽ không có rủi ro, cho dù tôi có tận lực chăm sóc Ba Ni thì cũng không dám đảm bảo những kẻ như Hoàng Tư Nhã sẽ không làm hại đến nó! Nhưng tôi tuyệt đối có thể đảm bảo những kẻ như Hoàng Tư Nhã dám làm hại đến cuộc sống hàng ngày của con trai tôi, tôi chắc chắn sẽ đánh cho cô ta không đứng dậy được!"

Bà nội Hạ Vũ nhủ mảy, vội vàng gọi hai người tới đỡ Hoàng Tư Nhã, nhìn xem thương tích thế nào, "Diệp tiểu thư, cô được giáo dục thế nào mà lại đột nhiên ra tay như thế!"

Diệp Gia Đình, "Tôi được nuôi dạy thế nào cũng không phải sử dụng với loại người này."

Hạ Vũ đột nhiên hoài nghi bản tính thích đánh người của Diệp Ba Ni chưa chắc đã di truyền từ mình.

Hoàng Tư Nhã vô cùng chật vật vịn người hầu bên cạnh, eo bị đá không đứng thẳng dậy được, nửa bên mặt đã có phần sưng đỏ lên thành cục bướu, nói chuyện còn run rẩy như sắp khóc, "Diệp Gia Đình, cô là người đàn bà chanh chua, tôi muốn báo cảnh sát!"

Diệp Gia Đình, "Báo đi, tôi cũng đang muốn báo có người thiếu nợ tôi không trả còn ác ý phỉ báng vu oan nữa!"

Hoàng Tư Nhã vừa đau vừa tức, bị thương đến không thở được, "Tôi không phỉ báng cô! Do tôi nghe được một người đàn ông họ Vương nói, người đó là đội trưởng đội bảo vệ của Thiên Hằng."

Diệp Gia Đình hừ một tiếng, "Người họ Vương này là gì của cô? Người thân? Hàng xóm? Bạn thân? Gã nói gì thì cô tin đó sao?"

Đúng lúc Tiểu Dương mang hóa đơn đến đưa cho Diệp Gia Đình, vừa thấy thảm cảnh của Hoàng Tư Nhã thì giật mình, "Ái chà, có chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Gia Đình cầm hóa đơn qua đưa cho bà nội Hạ Vũ, "Thứ này tôi đã sửa lại đưa tới cho nhà của Hoàng Tur Nhã một bản, vừa vụn trong tay còn lưu lại bản phô tô này, bà xem chút đi."

Bà nội Hạ Vũ nghi hoặc nhận lấy, "Đây là cái gì?"

Diệp Gia Đình, "Là bản ghi chép chi phí của tôi và Hoàng Tur Nhã khi ở cùng với nhau, đương nhiên, người trả tất cả mọi thứ là tôi! Hoàng Tur Nhã chỉ tùy tiện nói vài câu mà bà đã tin, vậy thì những thứ này của tôi đều là bằng chứng vô cùng rõ ràng, như vậy thì càng có giá trị thuyết phục hơn mới phải! Tôi đưa một phần danh sách này cho các người xem không có ý gì khác, chỉ muốn chứng minh Hoàng Tur Nhã là một tiểu nhân tiêu tiền lãng phí của tôi còn nói xấu sau lưng tôi, nhân phẩm cực kỳ tệ hại, tôi nói cho các người một câu cảnh tỉnh, những lời nói của loại người này đừng tin thì tốt hơn."

Hạ Vũ vẫn luôn im lặng, đang muốn khom người nhìn bằng danh sách trong tay giáo sư Ngô thì bị người hầu gọi đi nghe điện thoại. Hoàng Tur Nhã vừa bị người ta tát một cái, cả khuôn mặt vốn đã vô cùng khó coi, lúc này nghe thấy Diệp Gia Đình đưa cho bà nội Hạ Vũ nhìn cái gì thì sắc mặt càng đặc sắc hơn, "Cò! Diệp Gia Đình, cô nghèo đến điên rồi! Chút tiền lẻ như vậy cũng mang ra so đo cho được!"

Diệp Gia Đình thân nhiên liếc cô ta một cái, "Quả thật chỉ là một chút tiền lẻ, nhưng tôi đã sớm nói chút tiền lẻ này không thể khinh thường rồi mà!"

Hạ Vũ đi nghe điện thoại, là ông nội của anh gọi tới.

Mấy ngày gần đây ông cụ Hạ vẫn luôn ở cùng với anh trai của Hạ Vũ là Hạ Hoa đợi ở xưởng thuốc, hôm nay vị Phó cục trưởng Ngô có giao tình không tệ bỗng nhiên gọi tới bảo ông nhanh chóng xem trong nhà có chuyện gì xảy ra, sao có thể kiên quyết đi cướp con nhà người ta được cơ chứ? Người nhà đó đã báo cáo lên thượng cấp rồi! Cấp trên đã phái người đi thăm dò rồi, các người chắc chắn không tránh khỏi liên quan, đây cũng không còn là xã hội cũ nữa, huống hồ đối phương cũng không phải là người có thể tùy tiện ức hiếp được, là ông chủ của công ty giải trí Thiên Hằng - Diệp Thừa Trạch! Nhà của giáo sư Ngô ông rất hiểu đạo lý sao lại đi cướp cháu trai nhà người ta chứ, người ta có thể đồng ý được sao!

Ông nội Hạ Vũ tức đến mức ngã ngửa ngay tại chỗ, lập tức gọi điện thoại về, "Tiểu Vũ, bà nội cháu già rồi nên hồ đồ rồi, sao cháu cũng hồ đồ theo vậy! Sao có thể làm xằng làm bậy như vậy được!"

Hạ Vũ nhẹ giọng giải thích, "Không trách bà nội được, tin tức Hoàng tiểu thư mang đến có độ tin cậy rất cao, nói vô cùng bài bản, thời gian nhân vật đều khớp, với tính tình trước kia của mẹ Ba Ni thì điều này cũng không phải là không đúng, cháu tin Hoàng tiểu thư đã dám nói thì không phải tin đồn vô căn cứ, hơn nữa còn có rất nhiều điểm chỗ trùng hợp khiến người ta không thể không cảm thấy cô ấy có nhiều đạo lý như vậy." Giải thích như thế xem chừng là đơn giản nhất rồi, lại nói, "Đây đều là chuyện của mấy năm trước, cho dù chúng ta có sai người đi thăm dò thì cũng chưa chắc đã tra được cái gì, cách đơn giản nhất chính là để bà nội ra mặt hỏi một lần, nếu như mẹ Ba Ni đòi tiền, thì chúng tôi điều Hoàng tiểu thư nói là chính xác."

Ông nội Hạ Vũ nghe thấy vậy thờ dài, "Vậy cô gái đó đòi tiền sao?"

Trong giọng nói của Hạ Vũ lộ ra chút thoải mái, "Cũng may không có!"

Ông nội Hạ Vũ tiếp tục thờ dài, "Vấn đề bây giờ là cháu và bà nội của cháu đã đắc tội vô cùng thâm với mẹ Ba Ni rồi, từ nay làm sao mà gặp mặt được đây?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vụn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Hạ Vũ gọi điện thoại xong trở lại phòng khách, đi tới thì nhìn thấy Hoàng Tur Nhã tức giận đến mức mặt mũi vụn vẹo đang che mặt nghiêng người đi ra.

Hôm nay Hoàng Tur Nhã thật sự trộm gà không được còn mất năm gạo, mặt xám mảy tro suýt chút nữa giận đến hộc máu.

Nếu như Diệp Gia Đình không xuất hiện, vậy thì cho dù cô ta có cố gắng cách mấy mà không được như ý muốn gả vào nhà họ Hạ thì cũng chỉ có thể trách vận may của cô ta không tốt mà thôi, Hạ Vũ thật sự không thích loại phụ nữ như cô ta.

Nhưng Diệp Gia Đình xuất hiện thì chuyện lại khác, nguyên nhân Hạ Vũ không muốn tiến thêm bước nữa bàn chuyện cưới gả với cô ta từ không thích loại phụ nữ như cô ta biến thành bị Diệp Gia Đình và đứa bé can thiệp vào.

Người kết giao với Hoàng Tur Nhã cũng không chịu thiệt, chỉ cần lợi lộc, vậy nên cô ta ở nhà họ Hạ lâu như vậy cũng chỉ qua lại với chị dâu Hạ Vũ – Đỗ Hoán Phân, người không có địa vị vững chắc cũng chẳng có bao nhiêu tiền, có thể nói là chiến tích thâm, trong lòng Hoàng Tur Nhã vô cùng buồn bực gần như không thể dùng từ nào để miêu tả được! Đời này chưa từng gặp chuyện nào lỗ vốn như chuyện này!

Trong lúc đang than vãn thời vận không toeets, thật là xui xẻo, bỗng nhiên cảm thấy hoảng sợ với những việc ngu ngốc Diệp Gia Đình làm trước đây.... ném đứa bé còn chưa biết gì cho bảo mẫu biến thái suýt chút nữa xảy ra việc lớn!

Hoàng Tư Nhã vui mừng quá đỗi, đây thật đúng là vừa mới ngủ gật đã có người đưa gối tới! Lập tức truyền lời đến nhà họ Hạ, nếu như lần này có thể hoàn toàn đuổi được Diệp Gia Đình thì cô ta vẫn còn có cơ hội. Có thể nói là lùi một bước, cho dù Hạ Vũ không cần Diệp Gia Đình sau đó vẫn không thích cô ta, nhưng ít nhất cô ta cũng trút được con giận.

Ai ngờ sau khi lâm vào tình cảnh phá sản thì tính tình của Diệp Gia Đình lại thay đổi lớn, chẳng những không thấy xấu hổ mà nắm lấy chút tiền nhỏ tính toán chi li từng chút một, còn học cách ra tay đánh người, sức lực lớn, ra tay cũng vô cùng hung ác, suýt chút nữa đã đánh rớt một bên hàm, đánh gãy eo của Hoàng Tư Nhã rồi! Tức nhất chính là rõ ràng bản thân là người có thể tùy tiện ném con cho người khác, vậy mà đến thời điểm mấu chốt không biết trúng phải cái gì mà bỗng nhiên tình thương của người mẹ trở dậy, không cần tiền, chỉ cần đứa con.

Sở dĩ Hoàng Tư Nhã chạy lại chính vì sợ quá tiện nghi cho Diệp Gia Đình, bị cô ta đòi một món tiền lớn ngay trong nhà họ Hạ, cho nên trước đó mới tính kể chia rẽ anh em Diệp Gia Đình, sau khi phá sản chia tay không rõ ràng, chuyện cô từng đau khổ mượn mấy trăm vạn nói hết ra trong một lần, để cho bà nội Hạ Vũ biết đừng trông bộ mặt của Diệp Gia Đình nhìn ngoài thì như người từ tế, ngoan ngoãn, nhưng thật ra bên trong vốn chỉ là một kẻ nghèo mà thôi, nếu không phải từng làm tiểu thư danh giá thì làm sao được nhận vai diễn, nói cho dễ nghe thì là vì yêu thích nghệ thuật biểu diễn sao? Toàn bộ đều là dát vàng lên mặt mình, cô ta đã là người sắp 30 rồi, yêu thích nghệ thuật biểu diễn thì làm sao còn đủ tuổi diễn được nữa? Lần trước tới dự sinh nhật của Hạ Tiểu Kỳ, trên người cô ta còn đeo một bộ trang sức đắt tiền, thực chất cũng chỉ là mặt tiền mà thôi!

Ban đầu Bà nội Hạ Vũ còn nửa tin nửa ngờ, vì để chứng minh độ tin cậy trong lời nói của mình nên Hoàng Tư Nhã cung cấp thêm một chút tên của người mình quen kia, hai người kia bà nội Hạ Vũ không quen, nhưng cô ta có bạn quen biết. Gọi điện thoại tới nhờ cậy hỏi bạn bè thì nhanh chóng có hồi âm: Diệp tiểu thư vẫn như trước không làm việc đáng hoàng, chỉ mãi mê ăn chơi, đối đầu với anh trai của mình, năm ngoái hình như còn phải dùng tài sản bồi thường nợ nần, còn mở miệng mượn người xung quanh vốn xoay vòng, nhưng không ai dám cho cô ta.

Lúc này bà nội Hạ Vũ mới tin, chờ Diệp Gia Đình đến đây sẽ không khách sáo, ai ngờ đối phương cũng không khách sáo, kiên quyết từ chối yêu cầu của bà, không lưu lại chút mặt mũi nào, đến khi đưa cho giáo sư Ngô xem danh sách 'chiếm đoạt' của Hoàng Tư Nhã, đầu bà lúc này như muốn nổ tung, trong lòng chỉ mong muốn: Hai người phụ nữ này đều có vấn đề, Hạ Vũ không thể lấy ai cả!

Điều này đối với sắc mặt của Hoàng Tư Nhã cũng không khá lên được chút nào, Hoàng Tư Nhã ở nhà họ Hạ bị người ta đánh cũng không quan tâm xem có nghiêm trọng hay không, có cần gặp bác sĩ hay không.

Da mặt Hoàng Tư Nhã dù có dày đến mấy cũng không đỡ được nữa, cô ta biết hình tượng của lần này của cô ta đối với nhà họ Hạ đã hoàn toàn xong rồi, vì vậy lập tức bỏ lớp nguy trang nhả nhặn, mềm mại, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi trừng Hạ Vũ, "Anh cứ vậy mà nhìn tôi bị đánh sao?"

Hạ Vũ nhún vai, "Vậy tôi phải làm gì bây giờ? Cô nói xấu sau lưng người khác đương nhiên cũng phải chuẩn bị bị người ta đánh chứ. Đại đa số mọi người không thể bị ức hiếp vô cớ, đây là thói thường của con người!"

Hoàng Tư Nhã, "Tôi không nói xấu người khác, lời nói của tôi tất cả đều là thật, tôi có lòng tốt đến nói cho mọi người biết Diệp Gia Đình là loại người gì! Kết quả lại bị đối xử như vậy!" Cười lạnh một tiếng, "Không tin tôi, mấy người sẽ hối hận!"

Hạ Vũ, "Tôi thấy bộ dạng này của cô không lái xe về được đâu, nên đã kêu người gọi taxi rồi, đứng ở cửa chờ một lát là tới."

Hoàng Tư Nhã tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi xoay người tự đi, "Không cần, tôi có thể tự lái xe được!" Hạ Vũ lạnh nhạt, "Tùy cô." Đi vào phòng khách gật đầu với Diệp Gia Đình một cái, trực tiếp lên tiếng, "Em chờ một chút, để anh ôm Ba Ni xuống đây."

Diệp Gia Đình cũng không muốn ngồi cùng một chỗ với bà nội Hạ Vũ mất to trừng mắt nhỏ, đi theo ra ngoài, đứng chờ ở cầu thang. Lúc này mới nhớ ra mình quên xin nghỉ ở đoàn làm phim, vội vàng nói với Tiểu Dương, "Lúc tôi đi quên mất không nói với đạo diễn Vương một tiếng rồi!"

Tiểu Dương vỗ trán một cái, "Không thể như vậy! Cũng may vai diễn của cô đã sớm quay xong, kế tiếp cũng không còn việc gì nữa, nếu không thì khi đạo diễn không thấy cô sẽ vô cùng tức giận! Vậy tôi ra xe trước chờ, nhân tiện gọi điện thoại cho đạo diễn Vương, giải thích với ông ta một chút."

Vừa quay người lại trên cầu thang vang lên những tiếng bước chân cực kỳ gấp gáp, cô vội quay đầu lại thì thấy Hạ Vũ chạy nhanh xuống, vẻ mặt lo lắng, "Gay rồi, Ba Ni tèo ra ngoài cửa sổ chạy mất rồi!" Hét lớn, "Lão Hoàng! Lão Hoàng! Mau mang cái thang tới đây!"

Tiểu Dương kinh ngạc há to miệng, còn chưa kịp kêu lên một tiếng sợ hãi, Diệp Gia Đình đã phản ứng cực nhanh chạy theo sau lưng Hạ Vũ đi ra ngoài, Tiểu Dương dậm chân một cái, "Trời ạ! Bé con Ba Ni này! Sao lại thế này! Aiz!" Cũng gấp gáp chạy đuổi theo sau.

Đi theo sau mấy người hầu của nhà họ Hạ nghe ngóng tin tức, đi vòng qua ra phía sau căn phòng, ngẩng đầu lên lại lập tức sợ hãi đến mức 'A' lên một tiếng, sau khi kêu xong thì lập tức che miệng lại.

Cơ thể nhỏ của Ba Ni đang nằm giữa ranh giới không trung và mặt đất, vắt vào trên một cửa sổ ở tầng hai, móng nhỏ hướng về phía ngoài, cái đầu to ở phía trong, uốn a uốn éo, không rõ là muốn bò lên hay tèo xuống! Những người đuổi tới không dám kêu to, chỉ sợ la to quá sẽ khiến bé sợ hãi mà rơi xuống!

Hiện giờ đã có một người làm vườn trong nhà họ Hạ bắc thang leo lên đỡ bé, Hạ Vũ và Diệp Gia Đình mỗi người đứng một bên của cái thang cùng ngẩng đầu lên mở to mắt nhìn chăm chăm tất cả tình cảnh trước mắt, mặc dù căng thẳng đến mức quên cả thở cũng không dám kêu, chỉ sợ sẽ làm cho Diệp Ba Ni kinh hãi, tầng hai nói thấp cũng không phải thấp, mà cao cũng không hẳn là cao, nhưng Ba Ni nhỏ như vậy, buông tay té xuống thì sẽ rất khủng khiếp.

Cái thang có hơi ngắn, người làm vườn từ từ leo lên đến đỉnh, cách Ba Ni còn một khoảng, nên chỉ có thể gắng duỗi cánh tay ra hết mức có thể với tới

Ba Ni.

Tìm Diệp Gia Đình đã khẩn trương đến mức muốn vọt ra khỏi cuống họng rồi, giọng nói có chút run rẩy, "Ba Ni! Bào bới! Tuyệt đối không được lộn xộn! Ba Ni, kiên trì! Sắp với tới rồi, còn chút nữa thôi, sắp với tới rồi!"

Thấy người làm vườn đã bắt được đôi chân nhỏ của Diệp Ba Ni, mọi người đang muốn thở phào nhẹ nhõm thì bỗng người làm vườn kinh hô một tiếng, chân Diệp Ba Ni bị hất kéo lại sau đó buông lỏng ra, lại không ngờ chỉ mất thăng bằng một cái đã ngã xuống.

Mặc dù tay của người làm vườn dùng sức kịp thời, nhưng vẫn không nắm chặt được bé, chỉ kịp lấy được một chiếc giày.

Diệp Ba Ni rơi đúng bên cạnh Hạ Vũ, chuyện xảy ra vô cùng nhanh giống như tia chớp ngang qua, Hạ Vũ còn chưa kịp nghĩ đã duỗi tay ra đón, 'bịch' một tiếng vừa vịn đón lấy, nhưng vì xung lượng quá lớn nên cũng khiến cả người Hạ Vũ ngã về phía trước.

Diệp Gia Đình kinh hô một tiếng, "Ba Ni!" Gan mật đều vỡ ra tiến lên phía trước kiểm tra, lúc đi đến bên cạnh nhìn thấy rõ thì mới thở hắt ra một hơi dài, mặc dù Hạ Vũ ngã nặng hơn một chút, cả cơ thể đè lên một khóm hoa hồng, nhưng hai tay vẫn vững vàng ôm lấy Ba Ni, Diệp Ba Ni ngoại trừ bị kinh sợ ra thì không bị thương chỗ nào cả.

Diệp Gia Đình kinh hồn bạt vía ôm lấy Diệp Ba Ni, xem xét từ trên xuống dưới, "Ba Ni, bị ngã có bị thương chỗ nào không? Nói cho mẹ biết trên người con có đau chỗ nào không?"

Diệp Ba Ni có chút sợ hãi, hồi lâu mới dùng giọng non nớt trẻ con trả lời, "Không đau."

Cậu không khóc, Diệp Gia Đình đã bị cậu làm cho sợ hãi mà khóc, cũng đã quên mất trên mặt đất còn có một người, "Con hù chết mẹ rồi! Không phải vẫn luôn dạy con không được bỏ ra ngoài cửa sổ sao! Sao vẫn còn leo ra nữa!"

Hạ Vũ chống đất muốn đứng dậy, cánh tay vừa động đã thấy đau đớn dữ dội, hít một cái, dì Mạc và người làm vườn vừa mới trèo từ trên thang xuống muốn đến đỡ anh.

Hạ Vũ, "Cẩn thận cánh tay của tôi!"

Dì Mạc lập tức không đụng vào anh, "Cánh tay bị sao vậy?"

Người làm vườn nâng Hạ Vũ dậy vịn dưới nách hẳn.

Hạ Vũ nhíu mày chịu đau, "Không biết, đến bệnh viện chụp CT xem sao."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

Hạ Vũ gãy tay phải, mang theo thanh nẹp đến tìm Diệp Gia Đình.

Diệp Gia Đình nhìn thanh nẹp trên tay phải anh cùng với hai cánh tay bị gai hoa hồng đâm loang lỗ vết máu.

Dường như Diệp Ba Ni thấy mình có lỗi, chủ động đi tới đứng bên cạnh Hạ Vũ nhìn tay anh một lúc lâu, cuối cùng mặt không đổi sắc nói, "Tay ba đau." Không biết câu nói này của cậu là câu nghi vấn hay câu trần thuật.

Nói xong quay người chạy đi, lúc cậu quay trở lại thì trên tay cầm theo cái bánh ngọt chocolate nhân hạch đào gần đây cậu thích ăn nhất đưa cho Hạ Vũ, nhân bánh ngọt này Diệp Ba Ni đã thích ăn nửa năm rồi, dù bận nhưng Diệp Gia Đình vẫn giành chút thời gian mỗi tuần nướng cho cậu mấy cái.

Nguyên liệu dùng để nướng bánh thật ra rất đơn giản, chỉ cần một cân bột mỳ, đường cát, dầu, bột nở, trứng gà, nhân hạch đào chín, chỉ có điều khi Diệp Gia Đình làm bánh sẽ dựa theo khẩu vị của Diệp Ba Ni mà điều chỉnh tỉ lệ đường cát và dầu, cho thêm một chút bột phi*, thế là đã nướng ra cái bánh ngọt mà Diệp Ba Ni thích ăn rồi.

[*quả phi, cây phi (cây thuộc họ hạt dẻ)]

Cậu thích, đương nhiên Hạ Vũ cũng thích ăn, chẳng qua hôm nay đặc biệt đến tìm Diệp Gia Đình nói chuyện, không có thời gian rảnh rỗi ăn bánh ngọt, vỗ vỗ Diệp Ba Ni, "Ba Ni ngoan, ba không ăn đâu, con ăn đi."

Đối với Ba Ni mà nói, khi mời người khác ăn món bánh cậu thích nhất thì chính là phương thức biểu đạt tấm lòng chân thành nhất, bởi vậy cậu vô cùng kiên quyết gắp cái bánh ngọt lên trước mặt Hạ Vũ, "Ăn rất ngon."

Thịnh tình của con trai không thể từ chối, Hạ Vũ bèn tùy ý cắn một miếng, nhai hai cái, "Ừ, ăn ngon lắm." Vô vô vai Ba Ni, "Lúc nào mẹ con cũng làm cho con đồ ăn ngon, gần đây con lại tăng chút thịt rồi, tiếp tục như vậy mà qua thêm vài tháng nữa, nếu con lại té từ nơi nào xuống, ba thật sự không thể đón nổi con rồi."

Đôi mắt trên khuôn mặt nhỏ không cảm xúc nháy rất lâu, cuối cùng chỉ nghĩ ra được một cách xử lý không được thông minh cho lắm, "Vậy thì Ba Ni giảm béo."

Diệp Gia Đình té xỉu, "Con giảm béo cái gì! Con nhỏ như vậy thì cần phải ăn ngon ngủ kỹ cho tốt. Ý của ba con chính là từ nay về sau không được bỏ lên những nơi nguy hiểm nữa!" Không thể chịu được thêm một lần đau tim nữa, "Ba Ni, tại sao con muốn leo ra ngoài cửa sổ vậy?"

Vấn đề này khi ở nhà họ Hạ Diệp Gia Đình cũng từng cố gắng hỏi qua, thế nhưng Diệp Ba Ni cũng bị dọa sợ, ban đầu không có phản ứng, không nói gì, nhưng sau đó bỗng nhiên ngoác miệng nhỏ khóc lớn một trận.

Trẻ con nhà khác khóc thét là chuyện bình thường, dỗ dành là được. Diệp Ba Ni gào khóc thì lại là chuyện khác, sự việc vô cùng nghiêm trọng, Diệp Gia Đình đau lòng cũng muốn khóc theo, ôm lấy con trai bảo bối bước đi, đương nhiên cũng không hỏi tiếp được.

Lúc này hỏi cũng phải cẩn thận, cẩn thận quan sát nét mặt của Diệp Ba Ni, sợ lại chọc cho cậu khóc lần nữa.

Cũng may lúc này cảm xúc của Diệp Ba Ni rất vững vàng, trả lời, "Bà nội Mạc và Hoa Hoa nói nhỏ với nhau trên hành lang, nói mẹ tới đây, họ không cho Ba Ni về nhà cùng mẹ."

Diệp Gia Đình và Hạ Vũ nhìn nhau, đều đại khái hiểu được chuyện gì đã xảy ra, Diệp Gia Đình hỏi, "Hoa Hoa là ai?"

Hạ Vũ, "Là một người giúp việc khác trong nhà cùng với dì Mạc, không biết tại sao Tiểu Kỳ luôn gọi cô ấy là Hoa Hoa, nên Ba Ni cũng gọi theo như thế." Nghiêm mật nhìn về phía Ba Ni, "Ba Ni, tuy vậy nhưng con cũng không thể leo cửa sổ, phòng ngủ ở tầng hai, con leo từ cửa sổ ra ngoài ngoại trừ việc đem lại nguy hiểm cho bản thân thì chẳng còn tác dụng nào khác đâu!"

Diệp Ba Ni phồng má, "Ba Ni nhớ bên cạnh có phòng trống, định từ đây đi ra ngoài." Dùng đôi mắt nhỏ vô cùng bất mãn trừng Hạ Vũ, "Ba Ni muốn về nhà với mẹ!"

Hạ Vũ thầm lau mồ hôi, thử tưởng tượng một chút, lại cảm thấy biện pháp này của con trai có thể thực hiện được. Các phòng trong nhà họ Hạ được xây dựng khá tinh vi, hơi hướng mang phong cách châu Âu, mỗi một cửa sổ đều có ban công bên ngoài rất rộng rãi, chỉ lo vẻ đẹp mà không cần phải quan tâm đến vấn đề an ninh sẽ gây nên phiền toái gì, căn phòng bên cạnh là phòng trống, mở cửa là nơi rẽ của hàng lang lầu hai, bởi vậy Diệp Ba Ni muốn từ cửa sổ leo sang phòng bên cạnh, lặng lẽ chuồn xuống lầu tìm mẹ cậu về cơ bản là có thể làm được.

Nhưng đương nhiên anh không thể nói ra những lời này được, ho khan một tiếng, "Lần tới đừng như vậy, rất nguy hiểm đó! Con đừng để ý người khác nói gì, có việc thì đến tìm ba, ba chắc chắn sẽ không để họ bắt con ở lại, Ba Ni muốn về nhà thì về nhà." Vô vô bé, "Ba Ni tự chơi một lát được không, ba có vài lời muốn nói với mẹ con."

Diệp Ba Ni nhớ đang cùng Chu Mai chơi xếp gỗ, vừa nghe thấy những lời này thì lập tức chạy đi.

Hạ Vũ nhìn Diệp Gia Đình, "Chuyện lần này anh rất xin lỗi!"

Diệp Gia Đình cười như không cười nhìn lại, "Xin lỗi? Người khác chỉ tùy tiện châm ngòi vài câu mà các người đã tin được rồi sao? Sau này làm sao đối mặt đây? Tôi vốn chẳng phải thay nhà các người nuôi con, thích hợp thì dùng, không thích hợp thì cho ít tiền là đuổi đi! Ba Ni là con của tôi! Vô giá! Tôi khuyên các người từ nay về sau đừng có cái ý nghĩ này nữa. Thật quá đáng!"

Hạ Vũ lẳng lặng thản nhiên, "Đương nhiên, mặc dù đúng là bọn anh quá đáng, nhưng về cơ bản vẫn dựa trên lời nói bậy của Hoàng Tư Nhã." Trầm ngâm nhìn Diệp Gia Đình, "Anh và em đều biết cô ta châm ngòi ly gián là có ý đồ, nhưng cô ta cũng không bịa đặt nói bậy mà hoàn toàn dựa trên tình hình thực tế!"

Diệp Gia Đình nhướn mày, toàn thân vô thức cứng đờ lại, chuẩn bị trạng thái sẵn sàng chiến tranh bùng nổ.

Hạ Vũ tiếp tục, "Tôi hôm đó khi anh đón Ba Ni về nhà thì lập tức cho người đến công ty giải trí Thiên Hằng tìm đội trưởng bảo vệ họ Vương kia. Gã nói em từng cho gã dẫn người đến đánh một bảo mẫu đến gần chết."

Diệp Gia Đình lạnh lùng nói, "Vậy thì sao! Bà bảo mẫu kia đắc tội với tôi, tôi để người khác đi xử lý bà ta không được hay sao?"

Hạ Vũ gật đầu, "Đương nhiên có thể, nói thật, chỉ với những lời nói của tên bảo vệ họ Vương kia thì không thể tính là chứng cứ gì. Hơn nữa thời gian đã qua lâu rồi, ngoại trừ người này ra thì anh rất khó tra lại được manh mối gì về bà bảo mẫu biến thái đó. Dù sao bọn anh cũng không phải tòa xử án, rất nhiều chuyện chỉ cần suy luận một chút sẽ ra ngay, trong lòng chắc chắn đã biết chuyện gì đã xảy ra."

Giơ tay ngăn cản Diệp Gia Đình lên tiếng, "Em đừng vội, hãy nghe anh nói hết. Anh không phải vì chuyện này mà đến đây để chỉ trích em, dù sao em cũng đâu có muốn vớ phải một bảo mẫu như vậy đâu."

Diệp Gia Đình hít sâu một hơi, toàn thân vẫn cứng ngắc, nhưng làm bộ thư thái, dựa vào ghế sofa, "Được, anh nói tiếp đi."

Hạ Vũ, "Đội đến khi em vội vã đến nhà bọn anh, sau đó lại vì mấy câu nói không phù hợp ra tay đánh Hoàng Tư Nhã, thì đại khái anh có thể xác định

chuyện mà Hoàng Tư Nhã nói là thật."

Diệp Gia Đình, "Tại sao?"

Hạ Vũ, "Một phần là trực giác, một phần là vì em hiểu biết mọi chuyện quá nhanh, sau khi em đến thì hoàn toàn không cần thận giải thích vì sao bà nội anh bỗng nhiên nói rằng em không có tình thương của người mẹ với Ba Ni, chẳng qua chỉ là làm bộ làm tịch sau đó muốn dùng Ba Ni đến nhà anh bắt chẹt một khoản tiền. Mà em đã ngay lập tức biết được nguyên nhân, bắt đầu toàn lực phản kích." Hạ Vũ buông tay, "Điểm này không hợp lý."

Diệp Gia Đình vẫn duy trì tư thế dựa lưng vào ghế sofa, "Sau đó thì sao?"

Hạ Vũ, "Không có sau đó. Anh tới xin lỗi vì cách hành xử của bà nội anh khi đó đã không tôn trọng em, còn anh cũng không ngăn cản bà, cho nên anh tới để xin lỗi. Sở dĩ anh không ngăn cản là vì anh cũng không dám chắc: Em quả thật đối xử với Ba Ni vô cùng tốt, đây là kết luận mà anh quan sát được mấy tháng qua; mà Hoàng Tư Nhã cũng không bịa đặt, trước kia em đúng là thờ ơ không quan tâm đến nó, vậy mà bỗng nhiên bắt đầu quan tâm lại đúng vào thời điểm em mất hết tài sản. Cho nên anh nghĩ cách làm của bà nội cũng là kiểu trực tiếp dò xét. Vô cùng may mắn là em không có kẻ mặc cả mà thật sự đòi tiền, mà là kiên quyết cự tuyệt, chứng minh em thật sự yêu thương Ba Ni, anh rất an tâm."

Diệp Gia Đình tức giận, "Hạ Vũ, cách kiểm chứng của anh không sai, chỉ có điều chẳng lẽ anh cho rằng sau một lần tra xét khắc nghiệt đó chỉ cần đến xin lỗi là tôi có thể hoàn toàn bỏ qua cho các người, coi như chưa có gì xảy ra sao?"

Hạ Vũ, "Anh biết em rất tức giận, nhưng hi vọng em có thể hiểu được. Đổi lại, nếu như em chợt phát hiện ra anh trước kia không đếm xỉa tới Ba Ni, thậm chí còn sơ suất để cho thằng bé bị tổn thương, sau đó bỗng nhiên lại đối tốt với thằng bé, thực chất là muốn lợi dụng nó để có tiền, thì em sẽ làm thế nào?"

Diệp Gia Đình nghĩ, "Tôi sẽ để con cách xa anh càng xa càng tốt, tốt nhất mãi mãi không gặp lại là tốt nhất."

Hạ Vũ, "Hãy tin anh, mặc dù thời gian anh chung sống với Ba Ni không nhiều, nhưng tình cảm của anh đối với thằng bé không kém so với em đâu, anh không có ác ý, vì Ba Ni nên mới phải cẩn thận."

Diệp Gia Đình suy nghĩ rất lâu, cuối cùng thờ dãi, thản nhiên nhìn về phía Hạ Vũ, "Có thể nói tôi rất mừng vì anh có thể quan tâm Ba Ni đến vậy. Anh đã thành công giành lại quyền hỏi thăm Ba Ni rồi đấy, đáng lẽ tôi đã chuẩn bị không qua lại gì với nhà các anh nữa."

Hạ Vũ dịch người về phía trước, sột ruột nhìn Diệp Gia Đình, "Mục đích anh tới xin lỗi không chỉ có vậy thôi đâu."

Diệp Gia Đình bị hấn nhìn có phần bất an, "Còn chuyện gì nữa?"

Hạ Vũ nhìn chăm chăm vào cô nói, "Suy nghĩ một chút chuyện kết hôn với anh đi!"

Diệp Gia Đình mở to hai mắt, bị lời cầu hôn bất ngờ làm cho bối rối, cố gắng nghiền cứu diễn cảm của Hạ Vũ hồi lâu mới xác định anh không nói đùa.

Có chút khó khăn mở miệng: "Hạ Vũ, anh hãy rõ ràng một chút, anh đến là để xin lỗi, vừa mới được tha thứ, nói cách khác, quan hệ của hai chúng ta mới được cứu thoát từ bờ vực thẳm, chuyện đó và chuyện kết hôn còn cách xa nhau cả vạn dặm đấy!"

Hạ Vũ, "Anh biết!"

Diệp Gia Đình nuốt chút nữa muốn tròn trắng mắt nhìn anh, "Anh vẫn biết!"

Hạ Vũ ngồi thẳng người lại, hơi nghiêng người về phía cô, "Anh biết quan hệ của chúng ta vẫn chưa phát triển đến giai đoạn kia, nhưng anh có đầy đủ lý do để đưa ra đề nghị này... đó là cho Ba Ni một gia đình trọn vẹn! Hơn nữa giữa chúng ta cũng không phải là không thích nhau, anh không phải là một người làm xằng làm bậy, sau khi kết hôn nhất định sẽ có trách nhiệm với em và Ba Ni, cũng sẽ cố gắng đối tốt với em. Ba Ni sống cùng với cả cha mẹ ruột sẽ ảnh hưởng thế nào đến sự phát triển của thằng bé, anh tin anh không cần nói nhiều mà em vẫn hiểu."

Vừa rồi Diệp Gia Đình khần trương, lúc này càng lờ mờ hơn, trong đầu phát ra những tiếng ong ong, khoát tay, nhẹ giọng nói, "Để tôi suy nghĩ... Để tôi suy nghĩ...."

Diệp Gia Đình rối rắm trong lòng, vì vậy dẫn theo Ba Ni đi tìm anh trai cô.

Giao Diệp Ba Ni cho chú Dũng mà nó vẫn muốn tìm, còn cô thì tự mình đi tới ngồi bên cạnh Diệp Thừa Trạch, không ngừng than thở.

Diệp Thừa Trạch liếc xéo cô, "Diệp Gia Đình, em làm gì thế?"

Diệp Gia Đình dứt khoát dựa lên bả vai anh, "Em đang có phiền não trong lòng, cho em dựa chút."

Diệp Thừa Trạch cứng ngắc, giọng điệu không tốt, "Diệp Gia Đình, em rõ ràng một chút, anh là anh trai em, không phải ba của em, đừng không có chuyện gì lại giả vờ làm nũng, buồn nôn chết đi được!" Nói thì như vậy, nhưng cũng ngồi yên không dám động đậy bả vai.

Diệp Gia Đình bất mãn, "Keo kiệt, lừa gạt em nhiều tiền như vậy, cho em mượn vai dựa một chút cũng không chịu!"

Diệp Thừa Trạch cũng bất mãn, "Không phải anh đã nói sẽ để lại tài sản cho Ba Ni sao; bản thân em không có công việc cũng không sao, dựa theo trình độ trước kia của em, nếu em nhìn trúng Hoắc Triệu Minh thì cũng cho em, em còn náo loạn cái gì nữa? Cổ phần của công ty chắc chắn không thể cho em thêm nữa, cho em em cũng không quản lý tốt được, sớm muộn gì cũng phải bồi thường hết sạch."

Diệp Gia Đình phiền muộn nói, "Bản thân em kiếm tiền đủ tiêu rồi. Còn nữa, đừng nhắc đến Hoắc Triệu Minh nữa, mình ba của Ba Ni thôi cũng đã đủ để em đau đầu lắm rồi, ngày đó Hạ Vũ còn nói bọn em nên kết hôn nữa chứ!"

Diệp Thừa Trạch bất ngờ, "Hạ Vũ cầu hôn em rồi hả? Vì Ba Ni sao?"

Diệp Gia Đình, "Vâng, về cơ bản thì tướng mạo người đó rất được, điều kiện gia thế cũng không có gì phản đối, mặc dù trong nhà có hai người đáng ghét nhưng chỉ cần không ở cùng nhau là được, nhưng em..."

Diệp Thừa Trạch cắt ngang lời cô, "Em không thích Hạ Vũ sao?"

Diệp Gia Đình ngòai thẳng người, "Ừ, nhưng anh ta là cha của Ba Ni."

Diệp Thừa Trạch không cho là vậy, "Em nhất thiết phải ở cùng với cha của đứa bé sao? Hay bản thân không thể nuôi được Ba Ni?"

Diệp Gia Đình lập tức lắc đầu, "Không phải! Tự em có thể nuôi Ba Ni trắng trẻo mập mạp."

Diệp Thừa Trạch, "Từ nhỏ Ba Ni đã sống cùng Hạ Vũ, giữa hai người có tình cảm rất sâu đậm, bỗng nhiên tách ra sẽ khiến Ba Ni cảm thấy khó chịu sao?"

Diệp Gia Đình, "Đương nhiên sẽ không!"

Diệp Thừa Trạch lời ít ý nhiều, "Vậy thì từ chối cậu ta đi."

Diệp Gia Đình được anh trai khai sáng hai câu bỗng nhiên hiểu ra, "Đúng rồi, anh nói không sai." Khẽ mỉm cười, "Đã từng từ chối rồi."

Lúc ấy cô nói với Hạ Vũ, anh là người lý trí, lạnh lùng, quả thật rất được, nhưng phụ nữ cũng không muốn có một người đàn ông quá lý trí phân tích việc làm của cô ấy đúng hay sai, cái phụ nữ muốn là người đàn ông đó có thể tự xử lý mọi việc theo cảm tính của bản thân, vì yêu cô mà sẽ thiên vị cô, dù cô có phạm phải bất cứ sai lầm nào cũng sẽ tự nguyện bao dung cô.

Thực ra lúc nói trong lòng còn đề thêm vài ý. Người đàn ông này tốt nhất là phải đẹp trai phóng khoáng, tính cách đáng yêu, săn sóc cẩn thận, có thể chơi đùa cùng con cái (cùng tham gia đại hội thể dục thể thao), biết làm việc nhà (gói bánh tẻo)... Quan trọng nhất là trên lưng phải có hình xăm cá tính!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

"Ba Ni, con thật sự không cần những thứ này sao?" Diệp Gia Đình nhìn bàn tay trắng trắng mềm mềm của con trai cầm theo bốn hộp bánh nhỏ đẩy tới trước mặt mình, không khỏi dờ khóc dờ cười.

Diệp Ba Ni ngẩng khuôn mặt nhỏ không cảm xúc lên, dùng giọng điệu non nớt nghiêm trang nói với cô, "Ba Ni giảm béo!"

Diệp Gia Đình xoa xoa khuôn mặt nhỏ sờ vô cùng thích thú kia, "Con nhỏ như vậy thì béo cái gì! Huống chi con cũng không tính là béo, bạn nhỏ có thể trọng vượt quá tiêu chuẩn không khỏe mạnh mới là béo!"

Diệp Ba Ni có chút không muốn nhìn cái hộp bị cậu đẩy ra, sau đó kiên quyết nói, "Phải giảm!"

Diệp Gia Đình biết sở dĩ thằng nhóc này đòi giảm béo là vì ngay cả bạn nhỏ mập mạp Tiểu Kỳ cũng nói cậu tăng cân, Diệp Ba Ni bị bạn mập nói mình béo, phải chịu đã kích lớn, cho nên nhất định phải giảm béo, cũng không phải là chuyện lớn gì, cho nên cô nén cười hỏi, "Con xác định chứ? Vậy mẹ đưa cái hộp này cho chú Hạo Nhiên được chứ?"

Diệp Ba Ni mạnh mẽ gật đầu, "Vâng."

Cậu không giống với những đứa trẻ khác, những đứa trẻ khác bình thường đều là thích ăn đồ ăn vặt trước, sau đó mới ăn bữa chính. Còn Diệp Ba Ni lại thích ăn bữa chính trước, sau đó mới đụng đến đồ ăn vặt. Đương nhiên, những món ăn trong bữa cơm chính phải có chất lượng cao, phải hợp khẩu vị với cậu mới được. Cho nên muốn giảm béo bây giờ thì ưu tiên hàng đầu là từ bỏ bữa phụ.

Mặc dù những bánh xốp bánh ngọt trong nhà tất cả đều do tự tay Diệp Gia Đình chuẩn bị, thành phẩm nguyên liệu chắc chắn không có vấn đề gì, nhưng

vẫn có hàm lượng đường và cholesterol cao, ăn ít một chút thì sẽ không có hại gì, bởi vậy ngoại trừ việc làm cho Diệp Ba Ni vui vẻ ra thì Diệp Gia Đình cũng không có bất kỳ ý kiến gì khác.

Đem hộp bánh xốp bánh ngọt các loại cho Lý Hạo Nhiên, đầu tiên là lấy bánh xốp nhân quả sung ra, kèm theo đó là nụ cười to hết cỡ, "Hạo Nhiên, đây là bánh Ba Ni đưa cho anh."

Sắc mặt Lý Hạo Nhiên thui hoắc nhận lấy, "Thay anh cảm ơn Ba Ni." Có chút bất mãn nhìn Diệp Gia Đình, "Vẫn là Ba Ni lễ phép nhất, không giống như người nào đó chả có chữ tín gì cả, đã đồng ý với người ta rồi mà còn dám tự ý thay đổi! Lại còn cây ngay không sợ chết đứng nữa chứ!"

Thái độ của Diệp Gia Đình vẫn tốt, khuôn mặt vẫn duy trì nụ cười cái lại, "Tình huống đặc biệt! Tình huống đặc biệt mà, con người của tôi vẫn vô cùng tuân thủ chữ tín đó, lần trước bỗng nhiên phải đi quá thật là do bất đắc dĩ, không phải tôi đã giải thích qua chuyện xảy ra với anh một lần rồi hay sao."

Lý Hạo Nhiên rất kỳ diệu, có thể sử dụng khuôn mặt tiêu chuẩn của ngôi sao kia làm ra vẻ mặt giận dữ mà vẫn không ảnh hưởng gì đến hình tượng đẹp trai mê người của mình, đôi mắt đen láy liếc xéo Diệp Gia Đình, "Hại anh bị xấu mặt trước bao nhiêu người như vậy, giải thích một lần là coi như xong à? Không có thành ý gì cả! Còn không bằng Ba Ni, không có việc gì cũng nhớ cho anh vài thứ."

Diệp Gia Đình lập tức lại dâng hộp bánh quy đậu phụng, ôn tồn nhỏ nhẹ tiếp tục kiên nhẫn nói, "Sao có thể chứ? À, còn đây là món tôi giành thời gian đặc biệt làm cho anh đó, nếm thử chút xem, tôi chỉ cho ít đường, còn bỏ thêm chút vị cà phê nữa, đảm bảo anh sẽ thích ăn."

Lý Hạo Nhiên nửa tin nửa ngờ nhận lấy, "Đặc biệt làm cho anh à? Băm đảm anh thích ăn?" Lấy ra một miếng nếm thử, "Hương vị cũng tạm được, chẳng qua...."

Diệp Gia Đình lập tức gạt đầu, "Đương nhiên là đặc biệt làm cho anh. Chẳng qua gì? Quá ngọt hay quá đắng? Tôi đã nếm vừa rồi mà."

Sắc mặt Lý Hạo Nhiên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, "Chẳng qua là sao anh cảm thấy em đang coi anh là Ba Ni mà dễ dàng vậy? Anh không phải là trẻ con, chỉ cho một hộp bánh quy là xong à? Vẫn không có thành ý!"

Diệp Gia Đình không ngừng cố gắng lại lấy một hộp com ra, "Đợi một chút, còn cái này nữa."

Lý Hạo Nhiên thấy cô như ảo thuật gia, không ngừng lấy từng hộp một ra, thật sự không thể nhịn được nữa bật cười, "Diệp Gia Đình, em làm cái gì vậy?"

Trên tay Diệp Gia Đình cầm hộp com mà buổi sáng để Tiểu Dương lái xe ra ngoài mua mang về, mở nắp ra đặt ở trước mặt Lý Hạo Nhiên, bên trong là những miếng chân giò hun khói mỏng như tờ giấy, được ánh sáng chiếu vào tỏa ra màu sắc hồng non mềm, giống như những cánh hoa màu hồng phấn, cùng xếp song song với những miếng măng tây tươi ngon.

Ánh mắt Lý Hạo Nhiên sáng lên, nhìn vẻ vui hơn rất nhiều, "Chân giò hun khói Parma!" Đây là món ăn anh thích nhất, giá cả rất mắc nên số lượng không nhiều, bình thường chỉ có nhà hàng Italy chính thống mới bán, vậy mà Diệp Gia Đình còn nhớ rõ, chạy đi mua mang tới đây.

Diệp Gia Đình, "Tôi đặc biệt để Tiểu Dương đến nhà hàng XXX mới mua được đó, bây giờ cái này có tính là có lòng thành chưa?"

Lý Hạo Nhiên nhìn những miếng chân giò hun khói trong hộp, "Đây là suất ba người à? Sao em lại bảo cô ấy mua nhiều như vậy chứ?"

Diệp Gia Đình hào phóng, "Đúng vậy, chỉ cần anh thích là được rồi. Mấy ngày nữa bảo Tiểu Dương đi mua tiếp là được."

Lý Hạo Nhiên nghi hoặc hỏi cô, "Diệp Gia Đình, gần đây em phát tài rồi sao? Sao lại cam lòng mua đồ đắt thế này?"

Diệp Gia Đình, "Cũng không phải là phát tài gì, chỉ là Tiểu Dương đã thay tôi kí được một cái hợp đồng thôi." Lời nói ra tuy có phần khiêm tốn, nhưng trong giọng nói vẫn có chút đắc ý, cô lại có thêm được một cách kiếm tiền rồi.

Lý Hạo Nhiên có hơi giật mình, "Nhanh vậy mà đã có công ty tìm em rồi sao? Đại diện phát ngôn hãng nào?"

Nói đến đây, Diệp Gia Đình có phần ngượng ngùng, "Nhãn hiệu thuốc diệt dấm XXX, còn bảo đảm sạch toàn diện ngôi nhà của bạn. Phí phát ngôn hai mươi vạn."

Lý Hạo Nhiên sững sờ trong chốc lát, sau đó bắt đầu ôm bụng cười, "Diệp Gia Đình, em còn có thể đáng yêu hơn được nữa không? Thuốc diệt dấm! Bọn họ giao hai mươi vạn chuẩn bị thiết kế em thành hình tượng gì để phát ngôn đây? Bà chủ nhà trên đầu đeo một cái khăn mùi xoa, giơ cái chổi bếp đập con gián sao? Ôi chao, anh đau bụng quá."

Diệp Gia Đình không vui gõ đầu anh, "Này! Chỉ cần quảng cáo cho sản phẩm nào đó thì cho dù có là thuốc diệt dấm cũng sẽ trở thành một loại thương phẩm, dựa vào cái gì mà anh kì thị tôi!"

Lý Hạo Nhiên nhin cười, "Anh không có ý kì thị, chỉ cảm thấy buồn cười thôi. Anh muốn nói điều này sẽ có ảnh hưởng đến hình tượng, cũng chỉ là hai mươi vạn thôi, hay là từ chối đi thôi."

"Còn lâu nhá." Diệp Gia Đình cho rằng hai mươi vạn cũng là tiền, cho dù chỉ là 1 đồng cũng vậy. Lại hiếu kỳ hỏi Lý Hạo Nhiên, "Phí phát ngôn sản phẩm của anh là bao nhiêu?"

Lý Hạo Nhiên, "Phí phát ngôn của anh cũng không phải là bí mật gì, em không biết sao?"

Diệp Gia Đình, "Không phải giá trị con người anh nửa năm nay tăng trưởng vô cùng mãnh liệt sao? Những tin tức trước kia cũng không còn đúng nữa rồi." Thật ra phí phát ngôn trước kia của Lý Hạo Nhiên bao nhiêu cô cũng không biết, chủ yếu khi đó chưa từng để ý tới, nên đương nhiên cũng không tìm hiểu.

Lý Hạo Nhiên giơ tay bày số.

Diệp Gia Đình mở to hai mắt, "Chín trăm vạn!"

Lý Hạo Nhiên bổ sung, "Khoảng." Ý là con số đó còn có thể cao hơn.

Diệp Gia Đình hâm mộ, "Thật là có tiền!"

Lúc này đang là giờ nghỉ trưa, Úc Thanh Ninh bụng một ly nước trà chanh Bò Đào Nha tới tìm Lý Hạo Nhiên.

Ngày nào cô ta cũng tìm đủ loại lý do di chuyển vài vòng trước mặt Lý Hạo Nhiên, hoặc là đưa cà phê nước trái cây, hoặc là chuẩn bị đạo cụ đưa cho tổ diễn, có khi thật sự không thể tìm được lý do nào thì trực tiếp xông tới nói 'hỗ trợ' cho oai, có thể chào hỏi với Lý Hạo Nhiên thì dù chỉ có hai ba câu cũng chả sao.

Loại hành vi này bình thường sẽ bị trợ lý của Lý Hạo Nhiên khách sáo ngăn cản lại, nhưng vì Úc Thanh Ninh cũng xem như là một trong những nhân viên phối hợp làm việc với tổ diễn nên trợ lý của Lý Hạo Nhiên không thể nghiêm ngặt canh phòng quá mức đối với cô ta được, cô ta chỉ muốn tới đây nhiều lần nói chuyện với Lý Hạo Nhiên vài câu là đủ rồi.

Bụng ly nước trái cây tình yêu đến trước cửa phòng nghỉ của Lý Hạo Nhiên, Úc Thanh Ninh vô cùng mừng rỡ phát hiện cửa phòng nửa mở, mấy phụ tá bình thường vẫn canh phòng nghiêm ngặt của Lý Hạo Nhiên cũng không ở đây.

Đưa tay vừa định đẩy cửa vào thì nghe thấy bên trong truyền đến những tiếng cười êm tai của Lý Hạo Nhiên.

Động tác đẩy cửa của Úc Thanh Ninh dừng lại, bất cứ hành động nào của Lý Hạo Nhiên, từ ánh mắt cho đến giọng nói đối với cô ta mà nói đều vô cùng hấp dẫn, còn những tiếng cười hào sảng liên tiếp vang lên nhẹ nhàng trực tiếp đâm vào lỗ tai cô ta, khiến cô ta ngây ngốc tại chỗ.

Vừa ổn định lại tinh thần thì lại nghe thấy giọng nói của một người phụ nữ vang lên, chính là Diệp Gia Đình, có phần tức giận, "Này, anh lại cười nhạo tôi, tôi tức lắm đây!"

Lý Hạo Nhiên, "Được được, anh không cười nữa." Nói thì nói như vậy, nhưng trong giọng nói vẫn còn mang theo ý cười, "Chúng ta nói chính sự đi, cái bánh đậu phụng này làm thêm mười lần nữa mang tới đây đi, anh sẽ coi như em đã thành tâm xin lỗi."

Diệp Gia Đình, "Làm mười lần liên tiếp sẽ ngán đấy, làm hai lần trước đi, sau đó đổi cho anh vị chocolate, vừa thơm vừa đáng cũng ngon lắm đó."

Thực ra Lý Hạo Nhiên nói mười lần vốn chỉ là đùa vui với cô mà thôi, không ngờ Diệp Gia Đình lập tức đồng ý ngay, còn cẩn thận cùng anh thảo luận làm vị gì thì tốt hơn, không tránh khỏi có phần kinh ngạc, ghé sát vào hỏi, "Diệp Gia Đình, em muốn làm cái gì vậy? Sao bỗng nhiên lại nói chuyện dễ nghe quá vậy?" Lại nhìn sang hộp cơm thịt hun khói Parma mỏng như tờ giấy, màu sắc như cánh hoa bên cạnh, "Còn hào phóng đến vậy nữa?"

Diệp Gia Đình ngồi thẳng lưng ngoan ngoãn như học sinh học tiểu học, đặt hai tay ngay ngắn lên đùi, nhìn chăm chú lên khuôn mặt vô cùng đẹp trai phóng đại ngay trước mặt mình, miệng đóng chặt lại, sợ nếu bản thân không để ý sẽ lỡ lời nói ra điều gò.

Khuôn mặt hoàn mỹ của Lý Hạo Nhiên giống như tác phẩm nghệ thuật, vô cùng đáng giá thương thức, khuôn mặt không tí vết trong khoảng cách gần đến vậy khiến Diệp Gia Đình gần như đang khảo nghiệm sự tự chủ của bản thân, cắn chặt miệng, kiên quyết không chịu nói ra câu "Anh đi theo em một đêm đi" đã tới cửa miệng.

Mặc dù tuổi của Diệp Gia Đình không lớn, nhưng cuộc sống từng trải phong phú, kinh nghiệm có thể nói là khổ sương đều có, thậm chí còn có cả khúc biệt li vô cùng li kì, cho nên đối với những người bạn cùng tuổi thì có phần chín chắn hơn.

Khi đau lòng do mất đi cha mẹ, cô đã sớm tạm biệt với tuổi thơ, trưởng thành sau một đêm, cùng với bà ngoại tuổi già sức yếu chống đỡ nhà họ Liễu.

Khi người bà đã cùng nương tựa mắc bệnh nan y thì sau một đêm cô trở nên kiên cường hơn, dùng sự lạc quan của một thiếu niên chấp nhận đối mặt với mọi thứ, tin tưởng vững chắc chỉ cần không buông tay thì cuộc sống sẽ xuất hiện kì tích.

Khi dốc hết tất cả mọi thứ mà vẫn không thể ngăn cản người thân duy nhất ra đi sau một đêm, thì cô đã hiểu ra đây là hiện thực, cho dù bạn có không muốn đến cỡ nào, thì tất cả vẫn sẽ phải qua đi như quy luật vốn có! Không được nhìn trước ngó sau, càng không thể lo lắng, quý trọng hết tất cả nước mắt, cố gắng để bản thân được sống tốt mới là quan trọng nhất.

Sau khi đột nhiên trở thành Diệp Gia Đình, thì cô đã rút ra được kết luận, tóm lại tất cả phải đạt tới một cảnh giới mới, đơn giản là không còn có chuyện gì có thể áp đảo cô nữa rồi.

Cho dù cô có kinh nghiệm phong phú tâm tính thành thục thì cô thiếu sót nhất chính là kinh nghiệm yêu đương, trong đầu cô thì nam nữ yêu nhau vốn chỉ là một vai diễn trong phim của Diệp Gia Đình đóng mà thôi, bởi vậy sau khi đã lấy ra hết tất cả những món ăn cần thiết bất ngờ bị người ta hỏi dồn dập

thì phản ứng đầu tiên của cô chính là muốn nói anh đi theo em một đêm đi.

Cuối cùng thì trực giác của người phụ nữ vẫn níu giữ cô lại, cô biết lời thoại này chắc chắn sẽ không khiến người khác thích thú nổi, ít nhất chắc chắn sẽ không khiến Lý Hạo Nhiên thích, cho nên mới kịp thời kiềm chế bản thân không nói lung tung.

Hai tay dường như cũng rất có khuôn phép, mặc dù rất muốn nổi máu sò soạng Lý Hạo Nhiên, nhưng để bảo đảm, Diệp Gia Đình dứt khoát bắt nó phải nằm yên trên đùi mình.

Lý Hạo Nhiên thấy bộ dạng kỳ lạ của cô, miệng thì đóng chặt không nói lời nào, anh lại cố ý dấn sát hơn hỏi, "Sao em không nói gì vậy? Hỏi em đột nhiên tốt như vậy là muốn anh làm gì? Nhà trẻ của Ba Ni lại tổ chức đại hội thể dục thể thao hả?"

Diệp Gia Đình lắc đầu, "Không phải là hoạt động thể dục thể thao, là tôi muốn anh...."

Lý Hạo Nhiên, "Muốn anh làm gì?"

Diệp Gia Đình hết sức khó khăn đổi giọng, "Không làm gì cả, không sao, anh, anh tùy ý đi."

Lý Hạo Nhiên nhếch hàng lông mi cong dài lên, "Tùy ý anh sao?"

Diệp Gia Đình buồn bực tránh đầu sang một bên, "Ừ."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Lý Hạo Nhiên nhìn chằm chằm cô cả buổi, ánh mắt có phần sâu xa, hiển nhiên là đang trêu đùa 'tùy ý' trong lời nói của Diệp Gia Đình là ý gì, chỉ chốc lát sau nở nụ cười mê hoặc hấp dẫn, nhếch khóe môi, ý vị sâu xa với Diệp Gia Đình, "Biết rồi."

Diệp Gia Đình không biết phải nói gì, thầm nghĩ cô còn không biết mình đang nói gì thì anh biết cái gì cơ chứ?

Lý Hạo Nhiên đứng thẳng người lên, bước hai bước tới cửa, 'ầm' một tiếng khép chặt cánh cửa lại, xoay người nói với cô, "Nơi này người tới người lui nhiều, phải cẩn thận một chút...."

Còn chưa dứt lời, bên ngoài cửa vang lên tiếng kinh hô ảo não, Lý Hạo Nhiên vội kéo cánh cửa ra thì thấy Úc Thanh Ninh chật vật đứng ở cửa, trong tay cầm nửa ly nước trái cây, nửa còn lại đều bị hắt lên phần áo hở hang ít vải, thấm ướt gần như có thể nhìn xuyên thấu, bộ ngực cao ngất no đủ cùng với đường viền của bộ nội y hiện ra rõ ràng.

Lý Hạo Nhiên hết sức kinh ngạc, "Úc tiểu thư! Cô làm sao vậy?"

Úc Thanh Ninh nghe lén quá sát cửa, đúng lúc Lý Hạo Nhiên đóng cửa, ly nước bị hắt lên người còn chưa đủ, cái trán còn bị đụng một cái không hề nhẹ chút nào, lại thêm chưa bao giờ nhìn thấy Lý Hạo Nhiên thân mật tùy ý nói chuyện nhiều với ai như Diệp Gia Đình cả, có thể thấy trong lòng anh vị trí của Diệp Gia Đình không tầm thường chút nào, vừa đồ kị vừa uất ức, chỗ nào cũng thấy vị chua, một vũng nước to ngập mắt như sắp khóc, lúng túng giải thích, "Em, em bất cẩn làm đổ nước trái cây, phải đi toilet rửa sạch ngay."

Đôi mắt đỏ hồng quay đầu bước đi, nhưng đi được hai bước thì thật sự không chịu nổi nữa, xoay người lại run rẩy mà nùng năn nói, "Anh Hạo Nhiên, điều kiện của anh tốt như vậy, xứng đáng để một cô gái tốt trả giá tình cảm vì anh! Em không dám nói là tốt nhất, nhưng ít nhất em sẽ không có con với người đàn ông khác rồi còn đến quán lấy anh! Em có thể đảm bảo chỉ yêu mình anh thôi! Em có thể đơn thuần nói chuyện tình yêu giữa hai chúng ta! Hơn nữa, hơn nữa, cho dù anh có yêu em hay không thì em vẫn chân thành hi vọng anh có thể tìm được người tốt hơn so với em, một người con gái xứng đáng được anh yêu hơn, mà không phải là...", bỗng nhiên giọng tay chỉ thẳng về phía Diệp Gia Đình ngồi phía trong, lớn tiếng nói, "Xin anh! Đừng tùy tiện... tùy tiện tìm một người phụ nữ không xứng với anh!"

Diệp Gia Đình không vui, đứng lên đi tới, "Ngại quá, xin cắt ngang một chút! Úc tiểu thư, lời này của cô thật sự chẳng có chút đạo lý gì cả! Dựa vào cái gì mà nói tôi không xứng với anh ấy! Chẳng lẽ chỉ vì cô có thể cam đoan chỉ yêu một mình Hạo Nhiên thôi sao! Điều này thì có gì hay ho chứ?" Hơi ngửa đầu, có phần khí thế nói, "Tôi cũng cam đoan chỉ yêu một mình anh ấy đấy!"

Úc Thanh Ninh tròn tròn mắt, "Nói dối, rõ ràng cô đã sinh con trai cho Hạ Vũ! Điều này đã nói rõ ít nhất cô còn yêu cả Hạ Vũ nữa."

Diệp Gia Đình cũng trừng trờ lại, "Ai nói? Bởi vì khi đó tuổi trẻ nông nổi có tiền có quyền, không liên quan gì đến yêu Hạ Vũ cả."

Úc Thanh Ninh há hốc miệng, thật không ngờ sinh con còn có thể hành động theo cảm tính, điều này thật phóng khoáng mà! Lại còn dám hùng hồn thuyết giáo, "Cô, cô cũng dám nói ra câu đó!"

Diệp Gia Đình, "Là sự thật, sao tôi không thể nói!"

Úc Thanh Ninh cãi chày cãi cối, "Vậy thì cô cũng đã sinh con rồi! Anh Hạo Nhiên là một người đàn ông hoàn mỹ, dựa vào cái gì phải chung sống với một người phụ nữ đã có con! Dựa vào cái gì ngày nào cũng phải khó chịu nhìn đứa trẻ khác! Cô đã từng nghĩ cho anh ấy chưa!"

Cô ta không nói thì thôi, vừa nói còn chạm tới Diệp Ba Ni bảo bối, vậy chẳng khác nào chạm tới giới hạn của Diệp Gia Đình, cô lập tức nổi giận, "Ba Ni thì có chỗ nào không tốt? Rất rất đáng yêu mới đúng! Hạo Nhiên không cần phải phiền phức chút nào, lập tức có thể sống cùng với một bảo bối đáng yêu như vậy thì có gì không tốt, hiện giờ anh ấy thường cùng chơi với Ba Ni, thích Ba Ni nhất đó." Một tay kéo Lý Hạo Nhiên qua, hỏi anh, "Hạo Nhiên, anh nói có phải không?" Ánh mắt hung dữ, anh mà dám nói không thì tự gánh lấy hậu quả.

Lý Hạo Nhiên sờ sờ cánh mũi thẳng, "Phải, đương nhiên là phải."

Diệp Gia Đình có ấn tượng vô cùng xấu với Úc Thanh Ninh, không chút khách sáo nào với cô ta, vươn tay thân mật ôm lấy vòng eo gầy gò rắn chắc của Lý Hạo Nhiên, về mặt khiêu khích Úc Thanh Ninh, "Úc tiểu thư, để tôi dạy cô một điều."

Úc Thanh Ninh thấy đôi mắt đau nhức, hằm hừ nói, "Gi?"

Diệp Gia Đình bỗng nhiên buông Lý Hạo Nhiên ra, sau đó lùi lại hai bước, "Cô thử ôm anh ấy giống như tôi làm vừa nãy đi."

Lý Hạo Nhiên và Úc Thanh Ninh cùng hỏi, "Để làm gì?"

Diệp Gia Đình không kiên nhẫn nói với Úc Thanh Ninh, "Cho cô ôm thì ôm đi!"

Trái tim Úc Thanh Ninh đập liên hồi, cũng chẳng quan tâm tới thái độ khi nãy của Diệp Gia Đình nữa. Được ôm eo người mình thần tượng bấy lâu, đó là cảnh tượng hạnh phúc vốn chỉ xuất hiện trong giấc mơ của cô ta, cơ thể tự di chuyển qua, giang hai tay ra, vừa định ôm Lý Hạo Nhiên thì đã anh đã lui về phía sau hai bước tránh đi, khách sáo giải thích, "Úc tiểu thư, ngại quá, tôi không quen đang trong thời gian làm việc mà tiếp xúc với người khác gần như vậy!"

Diệp Gia Đình khoanh tay trước ngực, dùng giọng điệu của người từng trải nói cho cô ta biết, "Úc tiểu thư, đây chính là điều tôi muốn dạy cho cô, thân là một người con gái, muốn đoạt đàn ông với người khác thì trước tiên phải hiểu rõ người đàn ông này có ý gì với cô hay không, cũng như có nguyện ý cho cô đụng vào hay không, khuyên cô đừng tự mình đa tình nữa!"

Khuôn mặt của Úc Thanh Ninh lúc đỏ lúc trắng, Lý Hạo Nhiên ho khan một tiếng, "Đừng cãi, đừng cãi nữa, có lẽ hai người đã hiểu lắm gì đó rồi, từ từ nói rõ là được. Nhưng Úc tiểu thư à, cô thật sự không nên nói Gia Đình có xứng với ai hay không, cô không hiểu không biết về cô ấy, cô ấy cũng không đặc biệt gì với cô, cần gì...."

Úc Thanh Ninh không chờ Lý Hạo Nhiên nói xong, lần đầu tiên không cho anh chút mặt mũi nào, tức giận đến mức dậm chân một cái quay đầu bước đi nhanh.

Diệp Gia Đình nhìn bóng lưng cô ta vì kích động mà bước đi lộn xộn chạy trốn vẫn còn đang tức giận thay con trai, "Ba Ni có chỗ nào không tốt chứ? Bản thân không có bản lĩnh, không tranh được đàn ông mượn cớ lỗi con trai người ta vào nói! Thật là đáng giận mà! Không lẽ phép gì cả!" Cô vẫn thấy vu oan bực, vì vậy chuyển sang Lý Hạo Nhiên, học giọng điệu gắt gỏng khi nãy của Úc Thanh Ninh hỏi, "Anh Hạo Nhiên? Xứng đáng với một cô gái tốt nhất? Tôi mang theo con trai của người khác quần lấy anh!"

Lý Hạo Nhiên ngượng ngùng cười, "Không có, không có, cô ấy vốn không hiểu rõ tình hình, có lẽ cô ấy hơi kích động một chút cho nên mới ăn nói lung tung thôi, em đừng để ý cô ấy. Cô ấy bắt chước mấy người Tiểu Lưu và Lily gọi anh là anh Hạo Nhiên, anh cũng hết cách rồi, nếu không... em cũng gọi là anh Hạo Nhiên là được rồi, anh không ngại đâu."

Diệp Gia Đình thờ phì phì liếc anh một cái, "Nghĩ hay quá nhỉ!"

Lý Hạo Nhiên buồn cười, "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Diệp Gia Đình bắt mắt, "Anh còn cười được!"

Đúng lúc này Tiểu Dương tới gọi cô trở về chuẩn bị quay, không biết đã đứng ngoài cửa trộm xem náo nhiệt từ khi nào thò đầu ra giải vây cho Lý Hạo Nhiên, "Tiểu Đình, đến giờ rồi, cảnh quay buổi chiều là cảnh cô và Hoắc Triệu Minh đó, quay trở lại trang điểm chút đi."

Diệp Gia Đình đi cùng Tiểu Dương, Tiểu Dương hiếu kỳ hỏi cô: "Sao cô xác định được Lý Hạo Nhiên sẽ né tránh, không cho Úc Thanh Ninh kia ôm một cái? Thật ra fan hâm mộ ôm một cái cũng không sao cả."

Diệp Gia Đình, "Anh ta sợ ngứa!"

Tiểu Dương sáng tỏ, "Thì ra là vậy!" Ngẩng lại thấy cũng không đúng, "Vậy cô ôm anh ta, sao anh ta không sợ ngứa?"

Diệp Gia Đình đồng dục, "Kỹ thuật của tôi tốt."

Tiểu Dương chất lưỡi hít hà, tỏ vẻ khâm phục cô, "Tiểu Đình à, tôi đã hỏi thăm vài chuyện trước kia của cô từ người trợ lý trước, nói thật, lúc ấy khi nghe xong thật không thể tưởng tượng được, cảm thấy giống như tin vịt vậy, cơ mà bây giờ xem ra những tin đồn kia e rằng vẫn có một phần sự thật."

Lý Hạo Nhiên lắc đầu, thừa dịp trong phòng rớt cuộc cũng yên tĩnh lại, ngồi xuống ăn chân giò hun khói Parma của anh, lần thứ hai tỏ vẻ khó hiểu với loại sinh vật phụ nữ thần này kỳ... Lúc đánh nhau hay cướp người cảm xúc vô cùng mãnh liệt, cái gì cũng dám nói, cái gì cũng dám làm! Sau khi thắng trận thì lại đặt tâm tư ở những chi tiết không cần thiết, hoàn toàn vứt 'chiến lợi phẩm' ra sau đầu, hoàn toàn không lo lắng có bị mất hay lẫn lộn đâu đó hay không!

Có khi cuối cùng 'chiến lợi phẩm' đây còn phải tự mình trôi lại bằng một cái nơ ruy băng thật to đưa tới cửa, nhắc nhở cô, "Này, em quên không cầm theo chiến lợi phẩm rồi" cũng nên! Nghĩ lại thật sự dở khóc dở cười mà.

Ăn xong liền gọi điện thoại cho người đại diện của anh, "Hựu Tường, giúp tôi chuẩn bị một ít tiền mặt, sắp tới tôi cần dùng."

Bên kia hỏi, "Bao nhiêu?"

Lý Hạo Nhiên, "Một triệu gì đó, tháng sau XXX có buổi đấu giá trang sức, tôi muốn mua hai món đồ."

Người đại diện Hựu Tường giật mình, "Anh muốn mua trang sức đem tặng sao? Tặng ai vậy?" Nâng cao cảnh giác, "Anh chờ một chút!"

Sau đó tìm một nơi yên tĩnh nhanh chóng gọi điện lại, giọng nói vô cùng nghiêm túc, "Chẳng lẽ những thông tin lá cải kia đã đoán đúng rồi sao? Hiện giờ anh nhìn trúng nữ chính Phó Di Dung? Hạo Nhiên, tôi là người đại diện của anh, sao anh không nói cho tôi một tiếng! Huống hồ có tiền cũng không thể tiêu hoang phí như vậy! Phó Di Dung xinh đẹp, thân phận cũng không thấp, nhưng so với anh vẫn còn kém xa, có thể diễn với anh đã là phúc phận của cô ta rồi, anh chỉ cần đưa cô ta ra ngoài ăn cơm rồi dạo quanh vài vòng, cho phóng viên chụp hai tấm hình, đăng lên trang nhất là tiền đồ của cô ta đã rộng mở hơn gấp mười lần rồi! Hoàn toàn không cần mua đồ đắt tiền cho cô ta! Hay thật, mua cái gì mà muốn nhiều tiền thế? Vậy là đi tong khoản tiền làm khuôn mặt đại diện nửa năm nay của anh rồi đây!"

"Hựu Tường, đừng kích động." Lý Hạo Nhiên ôn tồn ngắt lời cậu ta, "Không phải Phó Di Dung đâu, tôi muốn tặng cho Diệp Gia Đình, hôm nay Diệp đại tiểu thư bỗng nhiên tuyên bố trước thanh thiên bạch nhật cô ấy chỉ yêu một mình tôi, nên đương nhiên tôi phải tỏ vẻ một chút mới được."

Vừa nghe thấy đại danh của Diệp Gia Đình, Hựu Tường lập tức á khẩu.

Mặc dù công ty giao cho cậu trọng trách làm người đại diện của Lý Hạo Nhiên, nhưng nhiều năm qua hai bên hợp tác vui vẻ, sau khi Lý Hạo Nhiên thành danh vẫn do cậu ta dốc sức giúp đỡ, cò kè mặc cả với công ty, chia lợi nhuận 3-7 cho cả hai bên tiếp tục kí hợp đồng lâu dài, hiện tại Lý Hạo Nhiên xem như đã độc lập về khoản kinh tế rồi.

Bởi vì liên quan đến quyền lợi vui buồn của Lý Hạo Nhiên, nên quan hệ giữa hai người khá sâu sắc, đương nhiên lúc nói chuyện cũng thẳng thắn với nhau. Nhưng sau khi nghe thấy tin tức về cái cô Diệp Gia Đình này thì Ngô Hựu Tường sững sờ hồi lâu chưa phản ứng lại được.

Chỉ là đang phát điên trong lòng: Anh ta đã xảy ra chuyện gì vậy! Lúc trước vì tôi nói dây cho anh và Diệp đại tiểu thư mà suýt chút nữa anh trở mặt với tôi, mặc cho tôi giải thích đến trọc quai hàm là hiện tại tôi thật sự không đắc tội nổi anh nhất định phải nhẫn nại không được qua loa có lẽ! Bây giờ là thế nào, không dễ gì thành công được như ngày nay, cũng đừng chọc tức người khác khi họ còn chưa được hưởng thụ chứ, sao bỗng nhiên lại nhìn trúng vị này rồi? Hiện tại trong tay vị tiểu thư này không tiền không quyền, lại còn có một đứa con, chẳng lẽ Lý Hạo Nhiên uống nhầm thuốc rồi sao!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Úc Thanh Ninh tức giận xông vào phòng làm việc của Hạ Vũ, 'ầm' một cái đặt nửa ly nước trái cây cầm trong tay ở góc bàn của anh, thư ký của Hạ Vũ đang cầm một phần tài liệu cho anh ký, hai người ngẩng đầu nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Úc Thanh Ninh đều sợ hết hồn.

Thư ký Đỗ lập tức quan tâm, "Úc tiểu thư, sao lại làm đổ nước trái cây lên người vậy? Chỗ của tôi có khăn giấy ướt, lấy cho cô một hộp đi vào toilet lau một chút nhé."

Úc Thanh Ninh không để ý tới phản ứng của anh ta, nhìn Hạ Vũ kích động nói, "Hạ Vũ! Quản lý mẹ của con trai anh đi! Cô ta rõ ràng đã có con rồi, sao có thể trở trên quyền đi rồi anh Hạo Nhiên như vậy! Không phải cô ta hay đi cùng anh tham gia hội chợ của chị Trương Linh sao, anh đi ra ngoài cùng mẹ đứa bé lãng lơ như thế không sợ mất mặt à?"

Về mặt Hạ Vũ không thay đổi, trước tiên cúi đầu bình tĩnh ký xong phần tài liệu, đóng lại giao cho thư ký dẫn dò, "Hôm nay giao cho phòng tài vụ xử lý luôn." Sau đó mới lạnh nhạt nhìn Úc Thanh Ninh nói, "Thanh Ninh, em kêu anh là gì, sao càng lớn càng không có phép tắc thế hả? Chú Úc để anh trông chừng em, chứ không phải để anh mặc cho em tha hồ ầm ĩ, nếu em còn như vậy thì anh sẽ nói với chú ấy anh không làm được công việc này, để cho chú ấy đón em trở về!"

Úc Thanh Ninh mím môi, "Thật phiền phức, lúc em ở nước ngoài có nhiều người lớn hơn anh, em cũng trực tiếp gọi tên bọn họ đấy!"

Hạ Vũ không hề cử động, "Đây là ở trong nước!"

Úc Thanh Ninh bắt đầu sửa đổi cách gọi thành "Anh Hạ Vũ", lại gấp gấp, "Anh quản lý mẹ của con trai anh đi!"

Hạ Vũ thản nhiên nói, "Thanh Ninh, em chẳng chắc một chút đi, thực tế là để em ở trong bệnh viện học một chút việc, đừng hao hết tâm tư vào việc theo đuổi ngôi sao, con gái dễ đặt một chút mới có người thích. Còn em điên điên khùng khùng ngày ngày vây quanh mình tình nam, nóng lòng muốn dán cả người vào người ta, đối phương sao có thể coi trọng em? Thật ra vóc người của em xinh đẹp, xuất thân lại rất tốt, không kém hơn so với bất kỳ cô gái nào."

Sự kiêu căng của Úc Thanh Ninh lập tức giảm xuống rất nhiều, nhỏ giọng hỏi, "Ngay cả anh cũng cảm thấy em quá chủ động, cho nên anh Hạo Nhiên mới không coi trọng em?"

Hạ Vũ suy nghĩ nửa bị cái vấn đề nhầm lẫn này làm cho tức giận, từ trước đến giờ anh ghét nhất loại phụ nữ trong đầu chỉ có tình yêu, nhìn thấy là phiền, cảm thấy nhất định là rất ngu ngốc mới đạt đến cảnh giới ngu ngốc như vậy.

Trong mắt anh, Úc Thanh Ninh vẫn luôn là một cô gái nhỏ hoạt bát lanh lợi, may mắn có điều kiện tốt: xuất thân ưu tú, diện mạo xinh đẹp, hiện diện như một cô em gái nhỏ đáng yêu, không ngờ bản chất vẫn là một cô bé ngốc nghếch có ánh mắt nông cạn, bị mình tình nam mê hoặc làm cho đầu óc rối mù, thật sự là làm cho anh rất thất vọng.

Vốn muốn mượn Úc Thanh Ninh theo đuổi Lý Hạo Nhiên để cho anh ta phân tâm, không ở chung một chỗ với Diệp Gia Đình. Bây giờ xem ra tính toán này hoàn toàn không thể thực hiện được rồi.

Chỉ sợ ở trong mắt Lý Hạo Nhiên, Úc Thanh Ninh luôn luôn bày ra vẻ mặt si mê, hành động giống fan cuồng nhiệt với anh ta không sánh bằng với vẻ hào phóng, lanh lợi, còn có thể thường xuyên mượn rượu để đùa giỡn, có cả tính và hấp dẫn của Diệp Gia Đình.

Hạ Vũ kiên nhẫn đáp lại, "Lý Hạo Nhiên nghĩ như thế nào anh không rõ, cũng không có hứng thú đi đoán, anh chỉ dùng thân phận anh trai và người giám hộ tạm thời của em để nhắc nhở, em như vậy rất giống những fan cuồng nhiệt không có đầu óc, bên cạnh Lý Hạo Nhiên không bao giờ thiếu những người phụ nữ này. Nếu em còn tiếp tục làm loạn thì ngoại trừ sẽ làm cho người ta phiền chán cũng không mang lại hiệu quả gì, đưa bao nhiêu lý cả phê, nước trái cây cũng vô dụng thôi, chỉ lãng phí điều kiện tốt đẹp của mình!"

Úc Thanh Ninh bị anh đã kích, giống như khí cầu bị xì hơi xẹp xuống, cúi đầu, "Em đúng là fan của anh ấy, nhưng em không phải là fan cuồng nhiệt không có đầu óc!" Giọng nói trở nên hơi tủi thân, "Năm ngoái em ở nước ngoài nghe nói có một diễn viên trong nước được điện ảnh XXX trao giải thưởng lớn lúc đó rất vui mừng, ở trước mặt bạn cùng lớp cũng cảm thấy rất hãnh diện, nên đặc biệt đi xem bộ phim đoạt giải này, trong bộ phim đó anh Hạo Nhiên diễn vai một sinh viên đại học rất nghèo khó, anh không biết anh ấy diễn hay thế nào đâu! Em xem thấy đoạn cuối phim anh ấy chạy như bay trong mưa, vội vàng đi gặp bạn gái cũ lần cuối, lúc đó em rất cảm động, nếu chưa từng trải qua thực tế thì sẽ không diễn ra hiệu quả như vậy! Khi đó em đã bắt đầu sùng bái anh ấy!"

Hạ Vũ nhúc nhích, "Thanh Ninh, em đã lớn chừng này rồi, đừng ngây thơ như vậy nữa! Anh ta là diễn viên, nếu có thể nhận được giải thưởng thì tất nhiên phải có kỹ thuật diễn rất tốt, những đoạn cảm động kia cũng là diễn xuất mà ra, là giả!" Vẫy vẫy tay, "Em mau sửa sang lại một chút, bây giờ với cái dáng vẻ nhếch nhác này đừng nói Lý Hạo Nhiên, sợ rằng ngay cả em trai đưa đồ ăn cũng sẽ ghét bỏ em. Buổi chiều làm việc cho tốt, tối anh dẫn em về ăn bữa tiệc lớn, hôm nay trong nhà có nhập về cả hoa vàng thôn quê đấy."

Úc Thanh Ninh ảo não kêu lên một tiếng, "Bây giờ dáng vẻ của em rất tệ à! Trời ạ, sao em lại dùng bộ dạng này lớn tiếng nói chuyện với anh ấy cả buổi chứ?" Vội vã mượn hộp khăn giấy ướt của thư ký Đỗ chạy vào toilet xử lý.

Hạ Vũ nhìn bóng lưng của cô ta mà buồn bực cau mày, ngược lại thư ký Đỗ rất thích thú, cầm nửa ly nước trái cây cô ta để lại, nhìn dáng vẻ dường như là chuẩn bị tự động giải quyết luôn, "Úc tiểu thư là một cô gái xinh đẹp hiếm thấy vẫn còn ngây thơ như vậy, thật là đáng yêu!"

Hạ Vũ hỏi, "Cậu không cảm thấy em ấy như vậy có hơi ngốc sao?"

Thư ký Đỗ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, "Nếu là một cô gái bình thường theo đuổi ngôi sao như vậy có thể tôi sẽ cảm thấy cô ấy ngốc, nhưng Úc tiểu thư thì không giống vậy, gia thế cô ấy tốt, người lại xinh đẹp, người đẹp không theo đuổi tiền bạc của đàn ông mà một lòng dâng hiến tình yêu, nhiệt tình như vậy ai có thể chống cự được?"

Hạ Vũ tiếc nuối, "Lý Hạo Nhiên đã kháng cự rồi."

Thư ký Đỗ hiểu rõ cách nghĩ của anh, vì vậy chỉ cười không có lên tiếng, trong lòng lại nghĩ: loại chuyện này rất khó nói, Diệp tiểu thư cũng là người đẹp, có lẽ đại minh tinh họ Lý không thích cô Úc tiểu thư thanh xuân nhiệt tình, ngược lại chỉ thích Diệp tiểu thư thích làm theo ý mình đây.

Úc Thanh Ninh ở trong phòng rửa tay nhìn dáng vẻ chật vật không chịu nổi của mình trong gương ảo não muốn đập đầu vào tường, mất một lúc lâu mới dùng khăn ướt lau chùi vết nước trái cây trên áo đi, sau đó đứng trước máy sấy tay thổi liên tục, muốn sấy quần áo khô một chút.

Đột nhiên có một cô gái cột tóc đuôi ngựa đi vào, mặc áo sơ mi ca rô trắng xanh và quần trắng, diện mạo thanh tú, nụ cười trong veo, điển hình dáng vẻ cô gái nhà bên.

Cô gái đi vào toilet, liếc thấy Úc Thanh Ninh đang dán ngực vào máy sấy tay, ngạc nhiên mở to hai mắt.

Úc Thanh Ninh đang khó chịu, hừ một tiếng quay lưng lại, nghĩ thầm nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy qua người bị đổ nước trái cây lên người à!

Cô gái kia lập tức lộ ra nụ cười thân thiết hòa nhã, "Thức uống đồ lên người sao? Đôi khi tôi vội vàng cũng phạm phải lỗi này." Người thấy trong không khí còn lưu lại chút hương vị hoa quả ngọt ngào thì nói tiếp, "Tôi nghĩ lát nữa cô nên mượn một cái áo khoác mặt bên ngoài, vết nước trái cây rất khó dùng nước sạch để tẩy, sau khi sấy khô sẽ để lại dấu vết trên quần áo."

Úc Thanh Ninh ít khi tự mình giặt quần áo nên không biết nước trái cây rất khó giặt, sẽ để lại dấu vết trên quần áo, không khỏi cảm kích đáp lại người nhiệt tình nhắc nhở cười một tiếng, "Cảm ơn." Nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô ta, "Cô là ——?" Nơi này là khu hành chính bệnh viện, bình thường sẽ không có bệnh nhân hoặc là người thân tới đây, còn cô gái này lại rất lạ mắt, không giống nhân viên làm việc của bệnh viện.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa rất ngoan ngoãn cười lạnh, "Làm ơn, cô coi như không nhìn thấy tôi nhé, tôi tới tìm Lý Hạo Nhiên muốn ký tên, sau đó lập tức đi ngay!"

Úc Thanh Ninh vui mừng, "Cô cũng thích phim của anh ấy!"

Cô chỉ không ưa Diệp Gia Đình người có sức uy hiếp lớn nhất kia thôi, nhìn thấy người khác hâm mộ Lý Hạo Nhiên thì giống như gặp bạn cùng chung chí hướng cảm thấy thân thiết.

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa gật đầu một cái, "Đúng vậy, đáng tiếc bệnh viện các cô quản lý quá nghiêm, ngày hôm qua tôi đi vào một lát đã bị phát hiện, ngay cả bóng dáng thần tượng cũng không nhìn thấy đã bị mời ra ngoài, rất mất mặt. Hôm nay tôi làm liều lại tới, vừa rồi có một nhân viên làm việc đi theo tôi bộ dạng giống như muốn chặn lại hỏi, tôi sợ quá vội vàng trốn vào toilet, hi vọng anh ta sẽ không đứng ở bên ngoài chờ tôi đi ra."

Úc Thanh Ninh cười khanh khách, "Bệnh viện này của chúng tôi là loại hạng sang, quản lý đương nhiên phải nghiêm, không thể để cho những người không có nhiệm vụ tùy tiện ra vào, chẳng qua tôi có thể dạy cô một cách, gặp nhân viên của bệnh viện hỏi thì giả bộ là người của đoàn làm phim, gặp phải người của đoàn làm phim hỏi thì giả bộ là người của bệnh viện, bọn họ cũng không nhận ra, như vậy cô sẽ không bị đuổi ra ngoài."

Mắt cô gái buộc tóc đuôi ngựa sáng lên, "Biện pháp này rất hay, cảm ơn cô đã dạy tôi."

"Không cần khách sáo, tôi có thể hiểu tâm trạng tha thiết muốn được thần tượng của mình ký tên." Úc Thanh Ninh nói đôi mắt tròn xoe xem xét xung quanh, "Chẳng qua tôi đây cũng không phải là dạy miễn phí cho cô... cô phải đồng ý với tôi một chuyện. Trong đoàn làm phim có một nữ diễn viên hạng hai luôn đi theo bên cạnh Lý Hạo Nhiên, người phụ nữ này rất kém cỏi, căn bản không xứng với anh Hạo Nhiên, cô đi tổn hại cô ta đôi câu, để cô ta tự biết rõ thân phận của mình!"

Cô gái buộc tóc đuôi ngựa cũng xem xét xung quanh, "Là ai vậy? Tôi sợ tôi không biết."

Úc Thanh Ninh nhăn nhó lỗ mũi, làm mặt quỷ đầy đáng yêu, nhưng nói ra lời lại cay nghiệt, "Cô có xem qua phim《Đừng để yêu thương vụt qua tầm tay》không, chính là người diễn vai Phương Văn Vi đó, họ Diệp, gọi là Diệp Đình còn là Diệp gì Đình đó, lúc tôi xem bộ phim này thì ghét nhất nhân vật đấy, nhưng hóa ra bản thân diễn viên cũng rất đáng ghét."

Về mặt cô gái tóc đuôi ngựa lấp lánh một cái, sau đó đồng ý một tiếng, "Không thành vấn đề, tôi cũng ghét nhất thứ người như thế!"

Dùng cách Úc Thanh Ninh dạy cho cô ta sau khi thành công lừa gạt nhân viên quản lý hai bên tra hỏi cô ta tới bệnh viện làm gì, cô gái buộc tóc đuôi ngựa trực tiếp xông vào phòng làm việc của Hạ Vũ.

Thư ký Hạ Vũ đang vui đùa sửa sang lại một đồng tài liệu, đột nhiên cảm thấy có bóng người vụt qua, lúc ngẩng đầu lên lần nữa thì cô gái buộc tóc đuôi ngựa đã xông tới trước bàn làm việc của Hạ Vũ, "Anh Hạ!"

Hạ Vũ giật mình, "Là cô!" Cố gắng nhớ lại tên của cô ta "—— Sally! Cô vào đây bằng cách nào?"

Sally khẽ cắn môi dưới, trên mặt ỉu khuất nhìn anh, nhìn chằm chằm một lát sau mới nói, "Em lặng lẽ lên vào, anh Hạ, lần trước anh vì nguyên nhân của Diệp tiểu thư mà cư xử với em như vậy, em thật sự là bị tổn thương, vốn đã hạ quyết tâm sau này sẽ không tiếp tục gặp anh nữa, nhưng mấy ngày trước em tình cờ biết một người họ Trịnh, có quan hệ rất gần với nhà bọn họ, biết một ít chuyện về cô Diệp và con trai cô ta, người phụ nữ đó muốn lợi dụng con trai để gạt anh, em không đành lòng để anh bị lừa, cho nên đã tới đây."

Hạ Vũ này ngoại trừ điều kiện bên ngoài mọi mặt đều rất ưu việt, có thể còn khiến cho người ta cảm giác vô cùng trầm ổn lão luyện. Không nói chuyện tình cảm cùng anh, chỉ hằng ngày lúc tiếp xúc tác phong nhanh nhẹn, lễ phép của anh trong đó mang theo sự xa cách dè dặt, làm cho người ta cảm giác đối với tất cả sinh vật giống cái cũng nhiệt tình chu đáo hơn so với những người đàn ông khác mà còn cao hơn một bậc.

Cho nên ánh mắt phụ nữ đều coi trọng anh, từ thiên kim tiểu thư đến cô gái nhỏ, phụ nữ chủ động theo đuổi của anh không bao giờ hết, vì vậy đối với sự âm thầm thổ lộ lần này của Sally, trừ ghét bỏ ra Hạ Vũ cũng không có cảm giác gì khác.

Anh nghiêm mặt, "Sally, lần trước tôi để cho cô đi là vì chính vấn đề của cô, không liên quan tới Diệp tiểu thư, giữa chúng ta ngoại trừ quan hệ thuê mượn ra thì không có quan hệ nào khác, cô không có quyền để ý tới chuyện của tôi, xin đừng nhiều chuyện! Mặt khác, cô tự tiện xông vào phòng làm việc của tôi cũng không đúng, lần này coi như xong, lần sau tôi sẽ gọi báo vệ!"

Nói xong liếc mắt nhìn thư ký Đỗ, Đỗ lập tức tiến lên, "Mời cô đi ra ngoài."

Buổi tối sau khi Diệp Gia Đình về nhà thì rất đổi kinh ngạc phát hiện anh trai cô và Hạ Vũ đang ngồi đối diện nhau ở trong phòng khách, thái độ khách sáo lại rất đúng mực đang bàn về chuyện đầu tư sản xuất một bộ phim mới vào năm tới.

Cô không khỏi cảm thấy buồn bực, gần đây ngoại trừ việc mượn bệnh viện dùng để quay bộ phim truyền hình mới của đạo diễn Tần ra thì không nghe nói công ty giải trí Thiên Hằng và nhà họ Hạ còn có hạng mục hợp tác gì? Huống chi cho dù có cũng không cần hẹn bàn chuyện ở chỗ của mình, biến nhà mình thành phòng họp sao?

Đáng yêu nhất chính là Diệp Ba Ni, bụng cái ghế nhỏ, khuôn mặt nhỏ vô cảm ngồi ở giữa hai người, cũng nghiêm trang chớp đôi mắt tròn xoe nghe, vẻ phân nghe hiểu được bao nhiêu cũng không thể biết được.

Nhưng cậu vừa thấy Diệp Gia Đình trở về thì đã chạy tới đi theo mẹ, không còn quan tâm tới hai người kia nữa là biết ngay cậu nghe không hiểu gì rồi.

Đồ ăn trong nhà luôn được chuẩn bị đầy đủ, Chu Mai thấy nhiều người thì vội vàng làm thêm hai món ăn bụng ra, cuối cùng bụng ra một hộp canh cá hoa vàng hương thơm tỏa ra bốn phía, nói là Hạ Vũ đặc biệt mang tới.

Chu Mai là người Ninh Ba, tương đối hiểu việc, đối với hộp canh cá hoa vàng này khen không ngớt, nói cá này cá hoa vàng thôn quê chân chính mới lạ tươi ngon, hiện nay loại cá hoa vàng thôn quê này rất đắt, lúc giá thị trường tốt phải bán được 7000-8000 đồng một cân, chỗ tới đây trong ngày có thể giá tiền còn cao hơn.

Đầu bếp nhà họ Hạ có sở trường làm canh cá hoa vàng, qua một thời gian ngắn sẽ tìm mua một lượng cá lớn với giá cao về làm, bây giờ chuyện gì Hạ Vũ cũng đều đặt con trai lên hàng đầu, chính anh cũng rất thích món ăn này, không ngại cực khổ làm người đưa đồ ăn, Ba đưa đồ ăn tới cho con trai, bà nội Hạ Vũ nhìn thấy chỉ than thở, sao phải vậy chứ! Còn phải đưa cơm, cùng nhau ăn chung không được sao? Đáng tiếc bởi vì bọn họ mới đắc tội với mẹ đứa bé, gần đây người ta không chịu đưa đứa bé tới đây, bà cũng hết cách rồi, chỉ có thể đợi từ từ quan hệ hòa hoãn lại rồi nói.

Chu Mai múc canh cho mọi người, "Ôi, chỉ có ba chén thôi."

Hạ Vũ buồn bực, anh không ngờ Diệp Thừa Trạch cũng ở nơi này, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau bỏ món ăn yêu thích, "Không sao, không cần múc cho tôi."

Diệp Thừa Trạch ngồi vững vàng như Thái Sơn, không chút khách sáo, bụng một chén lên thông thả ung dung nếm một miếng, "Không tệ, quả thật rất ngon."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Sau khi ăn cơm tối xong, Hạ Vũ còn muốn ở lại chơi cùng Diệp Ba Ni một lát, nhưng nhìn Diệp Thừa Trạch ngồi lì ở trong phòng khách nhỏ mườì mấy mét vuông của Diệp Gia Đình, ngồi mãi không chịu nhường chỗ cho anh, liền phỏng đoán có thể Diệp Thừa Trạch có chuyện muốn nói với Diệp Gia Đình.

Mà anh cũng không thể nào dẫn Diệp Ba Ni vào phòng ngủ Diệp Gia Đình chơi, đành phải ra về, ôm Diệp Ba Ni hôn lên khuôn mặt nhỏ không tình nguyện của cậu, "Ba Ni, ba về đây, hai ngày nữa sẽ lại đến thăm con."

Diệp Ba Ni không để cho người khác hôn cậu trừ mẹ cậu ra, lúc này theo thường lệ rất không nể mặt mà dùng mu bàn tay nhỏ bé ra sức chùi mặt, "Ừ" một tiếng, coi như trả lời, vừa được Hạ Vũ đặt xuống đất liền chạy đi tìm Diệp Gia Đình, "Mẹ, rửa mặt."

Lúc Hạ Vũ muốn kiên nhẫn làm chuyện gì đều sẽ có cách, đi tới cúi người xuống nói với Diệp Ba Ni, "Ba Ni, nếu con có thể kiên trì để cho ba hôn một giờ mà không rửa mặt, lần tới ba sẽ mang canh cá hồ tới cho con ăn." Nói xong cũng không đề cập tới biện pháp giám sát, vô cùng yên tâm vỗ vỗ cậu rồi đi.

Diệp Ba Ni ngửa mặt lên nhìn Diệp Gia Đình, mắt đen to lạnh lợi nháy nháy mấy cái nhưng không lên tiếng, rõ ràng cho thấy cậu đang rất khó xử, canh cá rất có sức hấp dẫn với cậu, nhưng bị người khác hôn mà không rửa mặt cũng rất khó chịu.

Diệp Gia Đình buồn cười, rồi giúp con nghĩ kế, nháy mắt mấy cái, "Ba Ni không rửa mặt, trực tiếp đi di Chu Mai giúp con tắm được không? Tắm một lần từ đầu đến chân."

Ánh mắt Diệp Ba Ni sáng lên, "Dạ."

Chu Mai nín cười dẫn cậu đi tắm, vừa đi vừa giáo dục, "Ba Ni, con nít ở trong nhà thì đừng quá chú ý như vậy, nhỏ vậy đã thích sạch sẽ, sau này lớn lên thì làm thế nào? Ba con muốn hôn thì cho ba hôn một cái chứ, yên tâm, ba con rất sạch sẽ, chắc chắn sẽ không làm dính nước bọt lên mặt con."

Mũi và đầu lưỡi của Diệp Ba Ni đều rất nhạy, có lẽ cũng vì vậy mới có thể bắt bẻ đủ loại thức ăn, sau khi cậu bị người ta hôn qua lúc nào cũng ngừng thấy

được mùi nước bọt lưu lại, cảm thấy rất không thoải mái, cho nên mới không cho người ta hôn, lúc này liền nghiêm trang nói cho Chu Mai, "Mùi nước bọt rất khó ngửi."

Chu Mai lơ đãng nhéo nhéo mũi của cậu, "Mũi của con nhạy quá đấy!"

Diệp Gia Đình quay đầu lại, thấy Diệp Thừa Trạch đang nhìn theo bóng lưng Diệp Ba Ni khẽ cười, hơi thở bén nhọn trên người cũng rút đi, mặt mày nhả nhận nhu hòa xuống, toàn thân thả lỏng dựa vào sofa, thậm chí có chút hương vị ấm áp của người đàn ông ở nhà.

Thờ dài một tiếng, nghĩ tới tuổi của Diệp Thừa Trạch cũng không nhỏ, nhưng đến bây giờ ngay cả một người bạn gái nghiêm túc qua lại cũng không có, chứ đừng nói đến có ý định kết hôn. Không biết có phải do sau khi cha Diệp tìm mẹ mình làm cho gia đình rối loạn đã để lại bóng ma trong lòng anh, vì vậy mất đi hứng thú chuyện có gia đình.

Đi tới ngồi xuống hỏi anh, "Anh tìm em có chuyện gì sao?"

"Ừm, có chút chuyện." Diệp Thừa Trạch ngưng cười, khôi phục bộ dạng lạnh nhạt kiêu căng vốn có hỏi Diệp Gia Đình, "Trước kia Trịnh Minh Duệ đi tìm em mấy lần? Nói những thứ gì?"

Diệp Gia Đình sững sờ, lúc này mới nhớ tới, gần đây quá bận rộn, đã có một khoảng thời gian rất dài không liên lạc với Trịnh Minh Duệ. Trước đây đều là cách mấy ngày Trịnh Minh Duệ sẽ chủ động gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình của cô, gần đây Trịnh Minh Duệ không gọi điện thoại tới, cô cũng quên gọi qua, hỏi Diệp Thừa Trạch, "Minh Duệ? Anh ta làm sao?"

Diệp Thừa Trạch, "Trịnh Minh Duệ tự tiện tham ô khoản tiền công ty chuẩn bị mua một lượng lớn xe bảo mẫu cho diễn viên im lặng biến mất rồi."

Anh nói chuyện giọng điệu vững vàng bình tĩnh nhưng nội dung lại kinh sợ, Diệp Gia Đình nghe xong thì giật mình, "Mang tiền bỏ trốn? Trịnh Minh Duệ!" Trước mắt thoáng qua khuôn mặt trung hậu, hiền lành của Trịnh Minh Duệ, thật sự khó mà tin được, "Một người đáng hoàng như vậy, làm sao có thể?"

Diệp Thừa Trạch nhàn nhạt nói, "Đừng trông mặt mà bắt hình dong, Trịnh Minh Duệ nhìn đôn hậu vậy thôi, chứ thật ra từ đầu đến chân anh ta không đáng hoàng chỗ nào cả!"

Nhìn Diệp Gia Đình vẫn mở to hai mắt, khuôn mặt không thể tin, liền nói tiếp, "Lần trước em nói với anh, em và Trịnh Minh Duệ vẫn có qua lại, còn cho người giúp em, anh đã cảm thấy anh ta có vấn đề, sau đó cho người đi điều tra anh ta một chút, không ngờ lại tra ra chuyện anh ta tự mình tham ô khoản tiền của công ty. Anh đoán chừng anh ta vốn muốn mang số tiền kia đưa vào một hạng mục tư nhân có lãi cao, chờ sau khi lấy được lời thì sẽ trả số tiền lại."

Diệp Gia Đình cau mày, "Tại sao anh nghe nói anh ta giúp em thì cảm thấy có vấn đề?"

Diệp Thừa Trạch lạnh nhạt đáp, "Bởi vì anh ta làm như vậy rất không bình thường, anh nói thật cho em biết, lúc trước Trịnh Minh Duệ không chỉ một lần nói xấu em trước mặt anh, lúc anh thu mua cổ phần trong tay em, anh ta cũng vội vàng giúp thám thính không ít tin tức phía bên em."

Diệp Gia Đình đứng dậy, "Có chuyện như vậy!!!"

Diệp Thừa Trạch ngả người về phía sau dựa lưng vào ghế sofa, đồng thời nâng chân lên, gật đầu với Diệp Gia Đình, dùng giọng điệu dạy người nói, "Không tệ! Em ngẫm lại đi, nếu người đó nói giúp em một tay cũng không vội giúp em... cho em đi làm nhân viên nhỏ ở studio! Diễn những vai phụ tầm thường, còn liên tiếp diễn nhiều lần! Đi đến nhà người khác nấu ăn, làm việc nhà! Lại còn là nhà của Hạ Vũ, đều là những việc lộn xộn lung tung!" Rất không bằng lòng hừ một tiếng, "Nói Trịnh Minh Duệ làm như vậy là muốn thấy em bị chê cười cũng là khách sáo, lấy tính tình đại tiểu thư của em làm sao có thể duy trì những công việc bần tiện như vậy, cứng rắn đi cũng sẽ chịu không nổi, cuối cùng cũng chỉ là tự rước lấy nhục thôi. Anh khẳng định anh ta đã sớm chờ xem bộ dạng em gặp xui xẻo rồi, ai ngờ em cũng coi là một kỳ nhân quái dị, vậy mà vẫn có thể tiếp tục duy trì! Trong lòng anh ta nhất định rất thất vọng."

Diệp Gia Đình bắt mắt cãi chính, "Này, em như vậy không phải là quái dị, là biết co biết dãn được không." Lại buồn bực hỏi, "Sao Trịnh Minh Duệ phải hận em? Em không nhớ mình đã từng đắc tội gì với anh ta đâu?"

Diệp Thừa Trạch nói, "Anh làm sao biết được, lấy tính tình xấu xa trước kia của em, đắc tội với người ta còn ít sao!"

Diệp Gia Đình tức giận, "Tính tình của anh cũng không tốt hơn bao nhiêu!" Thờ dài một hồi, "Có lẽ anh ta có ý đồ không tốt, nhưng khi đó đúng là anh ta đã giúp em."

Cha của Trịnh Minh Duệ là tài xế lâu năm ở nhà họ Diệp, đi theo bên cạnh Diệp Khải Tích làm hai mươi mấy năm, vẫn luôn thận trọng không xảy ra sai lầm lớn gì. Diệp Thừa Trạch xem trọng tình nghĩa nên mặt ông ấy sắp xếp cho Trịnh Minh Duệ làm nhân viên trông nom hậu cần và thu mua ở trong công ty, ai ngờ anh ta lại dám cả gan vụng trộm chuyển khoản.

Dùng lời nói của Diệp Thừa Trạch chính là cha Trịnh dùng thời gian hai mươi năm tạo dựng lên uy tín và danh dự bị anh ta hủy hoại trong chớp lát.

Diệp Gia Đình không nói được gần đây Trịnh Minh Duệ có động tĩnh gì không, thật ra mỗi lần đều là Trịnh Minh Duệ chủ động tới tìm cô, ngay cả Trịnh Minh Duệ ở nơi nào cô cũng không biết, sau khi nghe tin tức này thì tâm trạng tối tăm, buồn phiền đáp ứng lời dận dò của Diệp Thừa Trạch, đồng ý một khi có tin tức của Trịnh Minh Duệ sẽ thông báo cho anh và trưởng phòng Lâm trước để trông nom chuyện này.

Diệp Thừa Trạch cũng không mong đợi có thể nghe được tin tức có ích gì từ cô, chỉ tới nhắc nhở, thuận tiện thăm cháu ngoại mặt than một chút, nói rõ

mọi chuyện xong đứng dậy muốn đi.

Diệp Gia Đình kéo anh lại, "Đợi một chút, đúng lúc em cũng có chuyện muốn tìm anh, bình thường anh cũng rất bận, nếu hôm nay tới đây rồi thì cùng nhau nói luôn đi."

Diệp Thừa Trạch dừng lại, "Chuyện gì?"

Diệp Gia Đình cũng không vội nói, kéo anh vào phòng bếp trước, "Em phải làm nước trái cây cho Ba Ni, nó tắm rửa xong vừa lúc có để uống, anh cũng uống một ly đi."

Nói xong liền bận rộn bắt tay vào làm, lấy bốn quả cam, vài quả mãng tây, hai củ cà rốt, còn có một trái chanh vàng, đường, mật ong bắt đầu ép nước pha trộn.

Diệp Thừa Trạch nhìn tay cô nhanh nhẹn thuần thục, không tới vài phút sau đã đem một đồng hồ làm thành hai ly nước có màu sắc mê người, mùi vị thơm ngát, bên trên còn nổi vài viên đá nhỏ, còn rất hào phóng đưa tới trước mặt mình một ly. Tay Diệp Gia Đình bận rộn, miệng cũng không nhàn rỗi, vài ba lời đã nói xong chuyện cô muốn nói với Diệp Thừa Trạch, sau đó lại đẩy ly nước trái cây tới trước mặt Diệp Thừa Trạch, dùng giọng điệu không cho phép từ chối ra lệnh, "Mau uống hết đi, có lợi lắm!"

Hai mắt Diệp Thừa Trạch nhìn tay em gái thành thạo giống như người pha rượu, tai nghe cô nói ra suy nghĩ kỳ lạ, cuối cùng còn bị ra lệnh một câu, đột nhiên cảm thấy có chút ứng phó không kịp, bất giác bụng ly nước trái cây lên uống một hớp lớn để cho mình tỉnh táo, "Diệp Gia Đình, em nói em muốn cho bộ phim đang quay tăng thêm một cảnh tình cảm giữa em và Lý Hạo Nhiên?"

Diệp Gia Đình gật đầu, "Đúng vậy," Rất chò mong nhìn anh, "Chắc không sao đâu nhỉ, để cho biên kịch viết thêm, chỉ thêm một đoạn ngắn thôi, ví dụ như tình tiết nam nữ chính gây gỗ hiểu lầm, Lý Hạo Nhiên tìm em tìm kiếm an ủi, hoặc là uống rượu say nhận lầm người..., sau khi hiểu lầm được sáng tỏ thì hòa giải với nữ chính, sẽ không ảnh hưởng đến nội dung chính."

Thần sắc trên mặt Diệp Thừa Trạch kỳ lạ, "Có thể thì có thể, vấn đề là dường như mười phút trước anh mới nói cho em biết em bị người ta hung hăng lừa gạt, sao em lại nhanh chóng chuyển tâm tư sang những thứ này rồi?"

Diệp Gia Đình không vui, nghĩ thầm ai hung hăng bị lừa chứ! Cô cũng không bị người ta cướp của cũng không bị người ta cướp sắc, nói giống như cô là người ngu lắm vậy. Cô thấy rất nhiều việc đời rồi! Trịnh Minh Duệ không thật sự được coi là có lực sát thương gì? Lừa gạt thân thích của mình lấy tiền cứu mạng gã cận bã cô cũng đã gặp qua rồi.

Lờm anh trai một cái, nói chuyện không xuôi tai tí nào, thuận tay uống phần nước trái cây còn lại, "Khi đó quả thật em cần Trịnh Minh Duệ trợ giúp, bọn em coi như là theo nhu cầu, nhiều nhất chỉ có thể nói là anh ta tự cho là lừa em thôi. Biết diện mạo thật của anh ta là cái dạng này em đương nhiên không vui, nhưng có lẽ trước đây đã giúp em hiểu được một chân lý.... mỗi bước chân trong cuộc sống sẽ không bởi vì bất cứ chuyện gì mà dừng lại, cho nên vô vị than thở khổ não cũng không có ý nghĩa! Chỉ tổ lãng phí thời gian, làm người phải kiên cường một chút."

Khỏe miệng của Diệp Thừa Trạch co quắp một chút, "Cái kiên cường một chút của em chính là đánh chủ ý vào nam minh tinh điện ảnh nào đó, rồi cứ tiếp tục quan hệ không cần chịu ảnh hưởng? Diệp Gia Đình, anh đã sớm nói với em rồi, đối đối tượng đi! Bây giờ coi như Lý Hạo Nhiên kiếm ra tiền, một phát ngôn đã mấy trăm vạn, còn có người đứng xếp hàng mời anh ta, lịch hẹn cũng nhiều đến mức anh ta tùy tiện chọn, bây giờ em đã không còn gì có thể bắt được nơi nào của anh ta. Loại thủ đoạn thêm cảnh tình cảm này... anh đề nghị em cũng không cần thử, khẳng định vô dụng, hầu như ngày ngày anh ta đều quay những cảnh này."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Lý Hạo Nhiên dựa theo thói quen mấy năm như một cửa anh, buổi sáng luôn tới studio trước nửa giờ để chuẩn bị cho việc quay phim ngày hôm đó. Đang tỉnh tâm chuẩn bị cảm xúc cho cảnh quay buổi sáng cần quay thì phụ tá Tiểu Lưu của anh cầm kịch bản với vẻ mặt vô cùng nghi ngờ đi tới.

"Anh Hạo Nhiên, thật là kỳ lạ, bây giờ bộ phim này chưa chiếu thử cũng không có làm khảo sát khán giả, sao bỗng nhiên quyết định tăng thêm một đoạn tình tiết trong phim!"

Lý Hạo Nhiên vừa nghe cũng thấy khó hiểu, bình thường tình huống thêm tình tiết đều là xảy ra ở những bộ phim đã công chiếu một phần, nhà sản xuất làm điều tra thị trường, xem khán giả muốn tình huống phim phát triển như thế nào, sau đó sẽ đáp ứng ý kiến đại đa số, tạm thời tăng thêm mấy cảnh.

Bây giờ bọn họ đang quay bộ phim《Thời Khắc Sống Chết》này cũng không phải là một loại phim thần tượng, nội dung phim rất có tính chuyên nghiệp và mang tính tích cực cao toàn bộ kết cấu câu chuyện đầy đủ sinh động, theo lý đó thì không cần quay được một nửa còn sửa kịch bản.

Nhận lấy kịch bản mới Tiểu Lưu đem tới nhìn xem, không khỏi kinh ngạc hơn, "Cái này...." Nghĩ thầm là ai biết thức thời như vậy? Cho tăng thêm một cảnh hợp ý anh như thế.

Trong lòng mơ hồ nghĩ tới một khả năng, khóe môi cong lên lộ ra một nụ cười.

Cách nghĩ của Tiểu Lưu không khác anh là mấy, "Nói không chừng là Diệp tiểu thư! Trừ cô ấy ra thì người khác không có cái năng lực này, càng không có cái nhả húng đó, tôi đã sớm thấy cô ấy có hứng thú không tầm thường với anh rồi. Thật đúng là có cá tính, lúc có tiền chơi theo kiểu có tiền, lúc không có tiền chơi theo kiểu không có tiền! Tôi thấy rất kì lạ?"

Lý Hạo Nhiên đột nhiên hỏi trợ lý nói nhiều của mình, "Kỳ lạ cái gì?"

Tiểu Lưu hạ thấp giọng, "Làm sao cô ấy có thể khiến ông chủ lớn nghe lời cô ấy? Giúp cô ấy làm chuyện này nhĩ? Theo lý mà nói không phải hai người bọn họ là kẻ thù ư, cho dù ông chủ lớn muốn giữ thể diện, muốn duy trì quan hệ hòa thuận ngoài mặt với cô ấy, vậy cũng không đến mức làm những chuyện này cho cô ấy!"

Lý Hạo Nhiên trừng mắt nhìn cậu ta, "Lắm mồm! Diệp Gia Đình là người có cá tính, rất đáng yêu, Diệp Thừa Trạch là anh trai cô ấy, giúp cô ấy chút việc thì tính là gì." Nói thì nói như thế, nhưng trong lòng vẫn đang suy nghĩ: thật ra mình cũng thấy kỳ lạ.

Vì thể đạo diễn Khương tự mình giải thích với Lý Hạo Nhiên, nói phía trên Diệp Gia Đình 'có người', công ty đột nhiên yêu cầu thêm tình tiết trong phim đoán chừng là muốn cho cô ấy thêm cảnh diễn, cũng may đoạn này tình tiết cũng không tệ lắm, ngoài ra có thể để cho nội dung càng thêm quanh co hấp dẫn người xem, không có giọng khách át giọng chủ. Dĩ nhiên, chi phí quay cũng sẽ gia tăng thêm một chút, nhưng số tiền này sẽ để cho ông chủ lớn chi là được, chúng ta không cần quan tâm nhiều.

Phó đạo diễn Vương thì lại tìm Diệp Gia Đình, mang theo khuôn mặt tươi cười như thể không biết anh trai của Diệp Gia Đình là Diệp Thừa Trạch, khi công ty cho thêm cảnh diễn tất cả đều là bởi vì biểu hiện xuất sắc của cô ấy, trắng trợn khích lệ nói, "Tiểu Đình à, biểu hiện rất tốt, sau khi công ty và đạo diễn thương lượng mới cho thêm đoạn này gần như đều là cảnh cô và Lý Hạo Nhiên diễn với nhau, diễn cho tốt, chờ bộ phim này công chiếu, về sau giá trị con người của cô khẳng định cũng tăng lên."

Diệp Gia Đình cười tủm tỉm đáp lại, "Không thành vấn đề."

Đoàn làm phim sắp xếp hết sức chặt chẽ, buổi chiều liền bắt đầu xen kẽ quay thêm tình tiết mới của bộ phim.

Nữ chính Phó Di Dung vai cô y tá nhỏ đang hết lòng chăm sóc một bệnh nhân nam xảy ra tai nạn xe cộ được đưa vào bệnh viện khẩn cấp, thái độ ôn hòa tỉ mỉ giống như một người chị gái, lúc bệnh nhân cúi kính không hợp tác thì mắng cho cậu ta tỉnh ra!

Vai diễn của Phó Di Dung là một nhân vật rất có tác phong nghề nghiệp, tất cả vì nhiệt tình của cô ấy với chức vụ y tá, hộ lý bệnh nhân, cố gắng hết sức để cho bọn họ phối hợp trị liệu đối với cô mà nói là một việc không thể bình thường hơn, sau khi làm xong cũng không hề để ở trong lòng.

Ai ngờ bệnh nhân này không phải là người bình thường, mà là một người có gia thế bất phàm Phú Nhị Đại, vì là con trai út trong nhà, cho nên tính khí được cưng chiều rất ương ngạnh, sau khi gây gỗ với cha mẹ thì một mình lái xe đi ra ngoài, tâm trạng không tốt lại chạy xe quá tốc độ trên đường cao tốc nên mới xảy ra tai nạn xe cộ, được đưa đến bệnh viện còn không chịu phối hợp, không chịu liên lạc với người nhà còn thỉnh thoảng gây rắc rối cho các bác sĩ và y tá.

Phó Di Dung giống như một người chị lớn dịu dàng xinh đẹp, đồng thời lại rất nghiêm khắc, cũng sẽ không vì thân phận của cậu ta mà đối đãi đặc biệt với cậu ta, bệnh nhân nam trẻ tuổi bị hấp dẫn tới mê mẩn, còn chưa xuất viện đã bắt đầu theo đuổi Phó Di Dung nhiệt liệt.

Quà tặng khéo léo xa hoa và hoa hồng tươi đẹp lần thứ hai ngập tràn bàn y tá thì bạn trai đương nhiệm của Phó Di Dung... Lý Hạo Nhiên diễn vai bác sĩ Điều Bân không chịu nổi, phóng tới quán bar uống một đêm, cho đến khi y tá trực ban gọi điện thoại tới anh mới giật mình tỉnh lại tối nay anh phải trực ở phòng bệnh, uống nhiều rượu như vậy ngộ nhớ gặp phải tình huống khẩn cấp chỉ sợ sẽ xảy ra sự cố!

Không thể làm gì khác hơn là đi tìm Diệp Gia Đình diễn vai bác sĩ Mạc Tinh giúp một tay.

Tình cảm lén lút của Mạc Tinh và Phó Viện trưởng bị thất bại, người có chút chán chường cực đoan, Lý Hạo Nhiên đi tìm cô thì cô trưng ra bộ mặt việc không liên quan đến mình, từ trên giường nhỏ trong phòng nghỉ ngơi chật hẹp ngồi dậy, người thấy trong không khí toàn mùi rượu, nhú mày nhìn Lý Hạo Nhiên châm biếm, "Thế nào, bị cô y tá nhỏ của anh chọc giận sao? Lúc trực đêm mà dám uống thành ra như vậy? Để chủ nhiệm Lý biết được anh chờ bị lột da đi! Thử xem lúc anh bị mắng cô y tá nhỏ của anh có lương tâm mà đau lòng cho anh hay không."

Lý Hạo Nhiên xoa thái dương đang giựt giựt, bước chân không vững, bước cao bước thấp đi đến bên giường, lắc một cái ngời xuống sát Diệp Gia Đình, "Giúp một tay đi, tối nay cho tôi trốn ở đây một đêm, ngộ nhớ có người gọi bác sĩ thì cô đi ứng phó."

Diệp Gia Đình rất có cá tính không nề mặt anh, nhấc chân xuống giường, "Tìm cô y tá nhỏ của anh giúp một tay đi, hôm nay tôi không đổi phiên trực, tôi chỉ ở nơi này nghỉ một lát, bây giờ nên về nhà rồi." Cúi người tiến tới trước mặt anh nhẹ giọng nói, "Tôi sẽ không giúp anh, tôi thích xem dáng vẻ xui xẻo của anh sau khi thất tình, rất thú vị đấy!"

Lý Hạo Nhiên vì uống rượu quá nhiều, cho nên nói chuyện và động tác không khách sáo giống bình thường, dùng một tay kéo cô ngồi lại trên giường, "Không được, hôm nay cô nhất định phải giúp tôi!"

Diệp Gia Đình hất tay Lý Hạo Nhiên ra, ngồi về phía sau một chút, khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn anh đùa giỡn, "Nhất định phải giúp anh? Tại

sao?"

Ánh mắt Lý Hạo Nhiên có chút mông lung nhìn cô, chợt nhếch mi cười một tiếng, "Bởi vì hai người chúng ta đồng bệnh tương liên, cùng bị thất tình!"

Diệp Gia Đình lập tức giận tái mặt, "Anh nói bậy!"

Do tác dụng của rượu, Lý Hạo Nhiên giờ tay lên làm như anh em tốt, ôm bả vai Diệp Gia Đình, kề gương mặt tuần tú đến gần, "Cô không thừa nhận cũng không được, tất cả mọi người đã nhìn ra, cô phải rất khổ sở hay không? Nhất định rất khổ sở rồi, tôi có thể hiểu cô.... Bây giờ tôi cũng cảm thấy giống cô, trong lòng rất khó chịu, vẫn không đến mức khóc một trận lớn, nhưng trong lòng rất không thoải mái...."

Trước đó Diệp Gia Đình vẫn còn đang giãy giụa, muốn hất cánh tay anh đang đè trên vai mình ra, nhưng lúc nghe anh nói mình cũng rất khó chịu thì dừng lại, nhìn gương mặt Lý Hạo Nhiên say mông lung khổ sở mím cười, lẩm bẩm nói nhỏ, "Đúng vậy, khó chịu, khó chịu đến mức hận không thể móc tim ra, đem phơi dưới ánh mặt trời."

Bọn họ đều là người mạnh mẽ hiểu thắng, mặt ngoài vĩnh viễn kiêu ngạo cứng rắn, tinh thần hăng hái, lúc bị thương chỉ có thể tìm nơi không có ai một mình liếm láp vết thương, bây giờ chợt tìm được bạn, có thể tựa vào nhau, cảm thấy đúng là thả lỏng, thư thái ngoài ý muốn.

Cũng không biết là người nào chủ động trước, tựa sát vào nhau biến thành ôm nhau thật chặt, Lý Hạo Nhiên vui mặt ở chỗ cổ áo rộng mở của Diệp Gia Đình, hôn nhẹ cổ cô, xương quai xanh, từ hôn nhẹ đến cắn nhẹ vì động tình, trong miệng nỉ non tên cô y tá nhỏ.

Đầu tiên mặt Diệp Gia Đình lộ vẻ say mê, khi nghe rõ Lý Hạo Nhiên gọi tên người khác chợt tỉnh táo lại, dùng sức đẩy ra anh, đứng lên nhanh chóng sửa quần áo cho ngay ngắn lại, giọng điệu cứng nhắc, "Anh ở đây ngủ đi, tôi đến phòng trực ngôi, yên tâm, buổi tối có bệnh nhân tôi sẽ xử lý."

... ..

"Tốt!"

Đạo diễn Khương rất hài lòng với biểu hiện của hai người, cảnh diễn thân thiết trong phòng nghỉ một lần là thông qua, khen ngợi Lý Hạo Nhiên, "Đoạn này Hạo Nhiên diễn rất tự nhiên, xử lý rất tốt!"

Lý Hạo Nhiên khiêm tốn cười cười, chợt cúi người hài hước thì thầm với Diệp Gia Đình không biết tại sao vẫn còn đang cúi đầu sửa sang lại cổ áo, "Thật không ngờ Diệp đại tiểu thư cũng sẽ đỏ mặt!"

Diệp Gia Đình lập tức ngẩng đầu lên, hai gò má quả nhiên có chút ửng đỏ, sắc mặt kiêu diễm động lòng người, chỉ là vẻ mặt rất nghiêm túc, "Không có, tôi thoa má hồng."

Lý Hạo Nhiên làm như bưng tỉnh hiểu ra, "A... là má hồng à."

Chờ sau khi Lý Hạo Nhiên bị phụ tá của anh gọi đi, Diệp Gia Đình cũng nhanh chóng vịn cánh tay phụ tá Tiểu Dương của mình đi đến khu nghỉ ngơi, "Chân tôi nhũn ra rồi."

Tiểu Dương không nhịn được chọc cô đôi câu, "Tiểu Đình, cô cũng thật không có tiền đồ đấy? Theo tôi được biết, trước kia chiến tích cô rất nổi bật! Chuyện gì mà chưa từng trải qua? Bây giờ chỉ quay một cảnh hôn nhau, cũng chỉ bị người ta hôn cổ một cái, làm sao lại như vậy chứ?"

Diệp Gia Đình nắm cổ áo thật chặt, che kín cái cổ, có khổ khó nói, vừa rồi Lý Hạo Nhiên diễn mà thành thật, hôn còn thêm lực không nói, lại cắn nhẹ một cái, ở nơi này để lại một vết hôn nhàn nhạt. Cổ của Diệp đại tiểu thư là nơi nhạy cảm, may mà lúc bị hôn ngồi ở trên giường, nếu không nhất định là chân mềm nhũn đứng không vững.

Xem ra rốt cuộc đàn ông vẫn lợi hại hơn phụ nữ! Diệp Gia Đình đành phải chịu thua.

Ngồi trong phòng nghỉ uống nước, sau khi khuôn mặt đỏ ửng tan đi, Diệp Gia Đình mới phát hiện hình như mình bị thua thiệt, bị lừa giỡn rồi!

Khăng định Lý Hạo Nhiên lấy việc công làm việc tư, trong lòng biết rõ chuyện thao túng thêm cảnh quay, vậy mà không nói một câu, ngược lại còn thuận nước đẩy thuyền trêu cô xong, cuối cùng còn cười chuyện mặt cô đỏ.

Sau khi suy nghĩ rõ ràng, Diệp Gia Đình thẹn quá thành giận đứng lên, chuẩn bị đi tìm Lý Hạo Nhiên tính sổ!

Bởi vì đứng lên đi quá đột ngột, làm tiểu Dương sợ hết hồn, "Cô đi đâu thế?"

Diệp Gia Đình không quay đầu lại, "Tìm người tính sổ!"

Tiểu Dương ở phía sau gọi, "Nè, nè, đợi một chút, tôi nói với cô, vừa rồi tôi nhìn thấy...."

Diệp Gia Đình không nghe thấy, cô đã đi rồi.

Tiểu Dương ở phía sau cô nhún nhún vai, nghĩ thầm vừa rồi Hạ Vũ tới đây khiêm tốn đi một vòng lại đi ra ngoài chắc là không có chuyện gì quan trọng, chờ lát nữa nói cho cô ấy cũng được.

Diệp Gia Đình tìm được Lý Hạo Nhiên đang thay quần áo, đi qua tóm lấy một ống tay áo của anh, chỉ trích, "Vừa rồi anh chiếm tiện nghi của tôi còn cười nhạo tôi!"

Phụ tá Tiểu Lưu rất có mắt mà đi ra ngoài canh giữ ở cửa.

Lý Hạo Nhiên bị kéo lệch cổ áo, lộ ra nụ cười mê người phủ nhận, "Không có."

Diệp Gia Đình nhếch mày, "Rõ ràng là có!"

Lý Hạo Nhiên nóng nảy, "Được rồi, được rồi, em nói có thì có, vậy em muốn thế nào?"

Diệp Gia Đình nhấn nhó, sau đó thành thật nói ra suy nghĩ trong lòng, "Mời tôi ăn khuya coi như là nhận lỗi?"

Lý Hạo Nhiên nhìn thời gian, "Còn chưa muộn mà, sao không ăn cơm tối?"

Diệp Gia Đình ra về đương nhiên nói, "Thời gian cơm tối là của Ba Ni."

Lý Hạo Nhiên cười một tiếng, "Được, ngày mai! Tối nay tôi có việc."

Diệp Gia Đình có hơi thất vọng, "Anh có chuyện gì?"

Lý Hạo Nhiên bí mật, "Ngày mai nói cho cô biết."

==

Sau khi Hạ Vũ trở về phòng làm việc, thư ký của anh đã cảm thấy tâm trạng ông chủ ông tốt, không kiềm được bắt đầu lặng lẽ làm việc, bất ngờ trưởng ban an ninh gọi điện thoại lên, "Trong máy giám sát thấy một nữ diễn viên của đoàn làm phim ở bệnh viện chúng ta bị người ta làm phiền ở cầu thang, phía sau còn có một người phụ nữ đi theo chụp ảnh, hỏi phó viện trưởng xử lý như thế nào? Phó viện trưởng kêu gọi điện thoại xin phép Hạ tổng."

Thư ký Đỗ ngừng đầu nhìn sắc mặt nặng nề của Hạ Vũ, hơi do dự có nên dùng chuyện này quấy rầy anh không.

Vừa rồi Hạ Vũ đến chỗ đoàn làm phim tìm Diệp Gia Đình, muốn cùng cô nói vài câu về chuyện của Diệp Ba Ni, chẳng ngờ lại thấy Diệp Gia Đình và Lý Hạo Nhiên đang diễn cảnh thân mật, hai người đều là trai đẹp gái xinh, diễn uyển chuyển động lòng người, rất nhập vai, đạo diễn hết sức hài lòng, nhưng khi Hạ Vũ nhìn thấy từ đôi mắt đau thương đến khi đứng dậy... Cô gái đẹp đó cùng người đàn ông khác tình ý triền miên là mẹ của con trai anh! Anh vẫn không có bất kỳ lý do chính đáng nào để có thể tiến lên ngăn cản.

Đang buồn phiền, chợt phát hiện thư ký Đỗ đang thử thăm dò muốn nói chuyện với anh, nhíu mày hỏi, "Chuyện gì?"

Thư ký Đỗ vội vàng nói ngắn gọn mọi chuyện.

Hạ Vũ, "Nói bọn họ quan sát cẩn thận một chút, không phải chuyện quá quan trọng cũng đừng can thiệp vào." Lại hỏi "Là diễn viên nào?"

Thư ký Đỗ vội vàng gọi điện thoại đến phòng an ninh hỏi, sau khi để điện thoại xuống nói, "Bọn họ không biết tên, đợi lát nữa sẽ đưa đoạn phim quay được trong máy theo dõi lên cho anh xem."

Chờ sau khi băng theo dõi được đưa lên Hạ Vũ liền ngây ngẩn cả người, người phụ nữ bên trong có dáng người cao gầy, có lồi có lõm, mái tóc mượt mà tùy ý cột ở sau ót, không phải là Diệp Gia Đình sao? Sao cô ấy không đi thang máy lại đi cầu thang bộ, là ai biết rõ hôm nay cô ấy sẽ đi cầu thang bộ mà đặc biệt chờ ở đó?

Nói với thư ký Đỗ, "Nói bọn họ cứ hai bảo vệ qua đó, giúp một tay đuổi người đó đi." Sau khi nói xong suy nghĩ một lát, "Nhất định phải ngăn người chụp hình phía sau lại, mang tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71

Hạ Vũ nhìn cô gái cột tóc đuôi ngựa, ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái trước mặt, nhíu mày, "Sally! Tại sao lại là cô!"

Trên gương mặt xinh xắn của Sally xen lẫn hoảng sợ cùng uất ức, bên cạnh bị hai người bảo vệ cao to giữ chặt, càng lộ vẻ đau đớn đáng thương, liếc mình giải thích, "Anh Hạ, em... em, em bây giờ đang làm phóng viên thực tập, chỉ tới đây chụp mấy tấm hình của diễn viên thôi chứ không làm cái gì khác, sao các anh có thể bắt người!"

Hạ Vũ không hề cử động, hừ một tiếng vờn tay, "Lấy ra!"

Sally giữ chặt đồ trong tay, còn muốn giả ngu, "Máy chụp hình này không phải của em, là công ty cấp cho, không thể tùy tiện đưa cho các anh.... Huống chi, huống chi các anh cũng không quyền tự tiện tịch thu dụng cụ làm việc của phóng viên."

Hạ Vũ không muốn nhiều lời với cô ta, trực tiếp giao cho thư ký Đỗ, "Cậu đưa cô ta đến phòng họp giải quyết! Toàn bộ sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Diệp tiểu thư, tất cả ảnh chụp đều phải giữ lại không thể truyền ra ngoài!"

Sally tức giận cất giọng the thé nói, "Người phụ nữ đó có cái gì tốt! Cô ta trắng trợn quyền rũ diễn viên nam cho anh đội nón xanh! Anh còn che chở cho cô ta như vậy!"

Hạ Vũ nghe xong câu này, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Thư ký Đỗ biết anh đang thật sự tức giận, nháy mắt ra hiệu với hai bảo vệ giữ Sally, hai người dùng sức tay, lớn tiếng khiển trách, "Kêu la ầm ĩ cái gì! Còn giả mạo phóng viên nữa! Cô lên lén lút chạy đến bệnh viện chúng tôi, đây cũng không phải là lần đầu tiên, trộm đồ còn phá hỏng? Bình thường như vậy đều sẽ đánh cho một trận trước rồi đưa đến đồn công an...."

Cánh tay của Sally lập tức như bị chặt đứt, kêu đau một tiếng, ra sức giãy giụa, đáng tiếc lại giống như gà con bị chim ưng to lớn bắt được, hoàn toàn không thể nhúc nhích, "Đừng! Sao các người có thể tùy tiện đánh người!... Đây là phạm pháp...."

Thư ký Đỗ buồn cười, "Tùy tiện đánh người? Cô lên la lén lút bị bắt được, đánh mấy cái coi như là quá hời cho cô rồi. Vừa không tổn thương vừa không tàn phế, ở đâu ra phạm pháp rồi hả? Chúng tôi cũng chỉ là lúc bắt người trà trộn vào bệnh viện ăn trộm không cẩn thận nặng tay một chút thôi!"

Mặt mũi Sally trắng bệch, "Ăn trộm...."

... ..

Mười lăm phút sau, trên mặt thư ký Đỗ hiện lên nghi ngờ đến tìm Hạ Vũ.

Hạ Vũ đang nhận điện thoại của Diệp Gia Đình gọi tới, trách cứ anh quản lý an ninh bệnh viện quá kém, tùy tiện đi cầu thang bộ cũng có thể gặp phải biến thái.

"Người đó có diện mạo bỉ ổi, ăn mặc lôi thôi, mặt mày lưu manh, vừa nhìn là biết không phải người đứng đắn, vậy mà gã ta lại nghênh ngang đi đến khu hành chính bệnh viện cũng không có người can thiệp! Ghê tởm hơn chính là gã dám lôi lôi kéo kéo tôi giữa cầu thang, hô to gọi nhỏ ầm ĩ lâu như vậy, bản thân tôi thật sự không thể nhìn được nữa, đã gã một cước xuống cầu thang sau đó bảo vệ của các anh mới chạy tới, tốc độ này cũng quá chậm chạp đấy!.... Gần đây đạo diễn Khương luôn luôn nhân mạnh trước khi phát hàng bộ phim mới mọi người nhất định phải chú ý đến hình tượng, không nên bị truyền ra tin tức xấu, tôi đi đến chỗ nào cũng cẩn thận từng li từng tí duy trì văn minh lễ phép, nhưng cổ tình đụng phải chuyện như vậy! May mắn trong cầu thang ít người, nếu không bộ dạng tôi nhắc chân đá người đó té ngã bị người khác thấy được thì làm thế nào?!...." Diệp Gia Đình ở đầu bên kia điện thoại oán trách.

Hạ Vũ nghe xong không khỏi mỉm cười, ôn tồn giải thích, "Khu hành chính ít người, thang máy không chen chúc nên bình thường mọi người đều đi thang máy, cầu thang bộ chẳng qua là làm lối đi dùng khi chữa cháy, lúc bảo vệ theo dõi sẽ không quá chú ý tới nơi đó, cho nên phản ứng hơi chậm, xin lỗi. Lần tới cô cẩn thận một chút, tốt nhất đừng đi bên đó nữa."

Không biết làm sao, bây giờ anh nghe chuyện của Diệp Gia Đình đại đa số đều sẽ cảm thấy rất đáng yêu.

Rõ ràng chỉ là một tên vô lại ở chỗ hẻo lánh làm phiền diễn viên nữ muốn kiếm chút lợi ích, kết quả bị diễn viên nữ đá ngược một cước, chỉ có những người nhiều chuyện mới có thể chú ý tới những chuyện nhỏ nhằm chán này, nhưng khi anh nghe vào trong tai lại có thể liên tưởng đến một vài chi tiết trong đó: chẳng hạn lúc đầu Diệp Gia Đình còn có thể nhớ tới lời dặn dò của đạo diễn, đáng về buồn bực bất đắc dĩ bị người ta làm phiền cũng phải cố gắng giả bộ lịch sự, hay như Diệp Gia Đình bị náo loạn nổi trận lôi đình, bộ dáng cay cú nhân lúc không có ai không thêm giả bộ văn minh nữa, tính tình đại tiểu thư phát tác đập một cước cho tên vô lại đó ngã lăn quay.

Có lẽ tình cảm có thể bồi dưỡng ra được, sau khi trải qua một khoảng thời gian lấy bảo bối Diệp Ba Ni làm trung tâm để chung sống hòa bình, Hạ Vũ cảm thấy tình cảm của mình đối với Diệp Gia Đình rõ ràng không giống trước.

Tính toán một chút, càng nghĩ đến Diệp Gia Đình thì càng cảm thấy cô đáng yêu, đây là một chuyển biến cực lớn trong khoảng thời gian nửa năm này.

Nhìn một cách khách quan, dùng thời gian nửa năm để xác nhận một phần tình cảm cũng không lâu lắm.

Nhưng đối với Hạ Vũ mà nói, thời gian nửa năm này quả thật quá chậm, làm anh mất đi tất cả những ưu thế và cơ hội.

Cho nên gần đây Hạ Vũ rất buồn phiền, quanh người luôn lượn lờ áp suất thấp, dọa thư ký sợ muốn báo cho anh điều gì cũng phải thận trọng.

Hạ Vũ để điện thoại xuống, nụ cười trên mặt nhanh chóng mất đi, nghiêm mặt hỏi thư ký Đỗ, "Có chuyện gì?"

Thư ký Đỗ cân nhắc trả lời, "Tôi cảm thấy có chút không đúng, cô gái kia căn bản không phải là phóng viên thực tập, bị tôi hù dọa vài câu đã lờ miệng nói ra, hình như sau lưng cô ta có người giật dây, đặc biệt tìm Diệp tiểu thư gây rắc rối."

Hạ Vũ sùng sờ, "Có người giật dây!"

Thư ký Đỗ, "Đúng, nghe cô ta nói là một người tên là anh Trịnh gì đó."

Hạ Vũ đứng dậy đi cùng thư ký Đỗ tới một gian phòng họp trống nhỏ ở bên cạnh, Sally vẫn bị hai bảo vệ trông coi, không biết thư ký Đỗ nói những lời hung ác gì đó hù dọa cô ta, khóc bù lu bù loa đến nấc cục, vừa khóc thút thít vừa lẩm bẩm giải thích, "Tôi... tôi thật sự không làm gì cả, chỉ chụp vài tấm hình thôi, các anh không thể như vậy."

Hạ Vũ đi tới, đưa khăn giấy cho cô ta.

Sally thụ sùng nhược kinh nhận lấy, hai mắt đầm lệ ngửa đầu nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ hỏi, "Họ Trịnh là ai? Có thù oán với Diệp Gia Đình? Anh ta muốn làm gì?"

Bản tính Sally không tốt, hết ăn lại nằm, lòng dạ thì hẹp hòi, lúc ở nhà Hạ Vũ làm giúp việc thì mơ mộng muốn làm chim sẻ bay lên đầu cành làm phượng hoàng, hăm hại Diệp Gia Đình không thành bị xa thải sau đó vẫn không nghĩ tới là do mình có ý xấu trước, ngược lại toàn tâm toàn ý ghi hận Diệp Gia Đình, cho rằng là cô phá hư 'tiền đồ tốt đẹp' của mình, bị người ta xui khiến trở thành công cụ cho người khác lợi dụng.

Vấn đề của cô ta ở chỗ là luôn muốn đi theo phe xấu, nhưng lại không đủ khôn khéo, lần trước sử dụng cách ngu ngốc để hại người, kết quả làm cho mình mất việc; lần này bị thư ký Đỗ dùng cách trước tiên đánh cho một trận rồi đưa đến đồn công an, chỉ cần không đánh cô ta chết hay tàn phế thì không coi là phạm pháp dọa cho linh hồn nhỏ bé cũng bị bay mất, hỏi cái gì khai cái đó.

Lúc này liền ngoan ngoãn trả lời, "Anh Trịnh nói anh ấy cùng lớn lên với anh em nhà họ Diệp, vốn coi như là quan hệ bạn bè rất gần, nhưng Diệp Gia Đình là người rất xấu xa, đã từng hung hăng nhục nhã xúc phạm anh ấy, khi đó bởi vì thế lực nhà họ Diệp lớn, anh ấy chỉ có thể nhẫn nhịn im lặng, bây giờ anh ấy muốn trả thù lại."

Hạ Vũ cau mày, "Anh ta muốn trả thù thế nào?"

Sally, "Anh Trịnh nói, Diệp Gia Đình là một người phụ nữ phá sản không có đầu óc, bản lĩnh gì cũng không có, bây giờ không có tài sản chỉ có thể mặt dày dựa vào bố thí của anh trai cô ta, làm diễn viên hạng hai sống qua ngày, chỉ cần chặt đứt nguồn kinh tế cô ta dựa vào, thì cô ta sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời."

Hạ Vũ xì mũi coi thường lời nói ấu trĩ của cô ta, "Anh ta nói như vậy thì cô tin sao?"

Sally nghe ra sự xem thường trong giọng điệu của anh, lập tức lắc đầu phủ nhận, "Còn lâu tôi mới tin, tôi đoán anh ta coi trọng Diệp Gia Đình, muốn bôi xấu danh tiếng của cô ta trước, lúc cô ta một thân một mình, không còn biện pháp gì sẽ thu cô ta vào tay...." Nhớ tới Hạ Vũ hết sức che chở người phụ nữ họ Diệp đáng ghét này, giọng không khỏi từ từ hạ thấp xuống.

Thư ký Đỗ ở một bên nghe không nhịn được nghĩ thầm: chính cô ta cũng như vậy còn không biết tốt xấu nói người khác là người phụ nữ phá sản không có đầu óc, ông chủ bị loại người phụ nữ vừa ngu ngốc lại vừa hư hỏng đây đúng là đủ phiền.

Hạ Vũ lại giật mình, Sally và cái người họ Trịnh cô ta nói đều là những người không lên được bàn tiệc, anh không có kiên nhẫn để quan tâm nhiều, nhưng đối với cái ý nghĩ có thể để cho Diệp Gia Đình ngoan ngoãn nghe lời cảm thấy rất hứng thú, hoặc là nói bị cái ý nghĩ này dẫn dắt.

Dĩ nhiên không đến nỗi ngoan ngoãn nghe lời, chỉ cần có thể khiến Diệp Gia Đình biết rõ lúc cô ấy gặp phải rắc rối và thất bại, mình mới là người cô ấy và Diệp Ba Ni có thể tin cậy nhất mà dựa vào, từ đó nảy sinh tình cảm là được rồi.

Gần đây trong cuộc sống của Diệp Gia Đình có ba chuyện lớn, dựa theo tầm quan trọng được sắp xếp theo thứ tự là: chăm sóc tốt cho Diệp Ba Ni, làm tốt công việc diễn viên của cô, và theo đuổi Lý Hạo Nhiên.

Chăm sóc tốt cho Diệp Ba Ni không thể nghi ngờ là ưu tiên hàng đầu, có vị trí quan trọng nhất không thể chối cãi.

Từ trước tới nay làm tốt công việc của mình cũng được cô coi như là một chuyện quan trọng nhất.

Theo đuổi Lý Hạo Nhiên là chuyện quan trọng không biết mọc thêm từ lúc nào, dù sao chờ tới lúc Diệp Gia Đình nhận ra thì cô đã làm được một khoảng thời gian.... nhưng hiệu quả không rõ rệt mà thôi.

Bởi vì Diệp đại tiểu thư trừ dùng tiền để theo đuổi đàn ông ra thì không có kinh nghiệm theo đuổi khác, nên dẫn đến việc Diệp Gia Đình trực tiếp theo đuổi Lý Hạo Nhiên thì không giống như là đang đeo đuổi người ta.

Sau khi Lý Hạo Nhiên ăn xong vài hộp chân giò hun khói Parma cô đưa thì nói thẳng cho cô biết, "Diệp Gia Đình, chân giò hun khói này mặc dù mùi vị không tệ, nhưng ngày nào cũng ăn thì rất ngán, huống chi một mình tôi ngồi ở đây bụng một hộp ăn cũng mất hết hứng ăn rồi."

Diệp Gia Đình lập tức khản trương, "Ngán? Vậy anh còn muốn ăn cái gì?" Trong lòng âm thầm cầu nguyện cũng đừng là thứ gì quá đắt.

Lý Hạo Nhiên không nói gì nhìn cô, nghĩ thầm theo đạo lý cô nên đáp lại rằng: một người ăn không vui, vậy chúng ta cùng ăn đi, liệu mạng hỏi tôi muốn

ăn cái gì làm chi, tôi cũng không phải là Ba Ni, coi việc ăn uống là ưu tiên hàng đầu.

Bên kia Diệp Gia Đình lại rất không có đạo đức mà để ý tới ví tiền của mình nên trước tiên làm công tác tư tưởng cho Lý Hạo Nhiên, "Thật ra ăn càng nhiều loại thức ăn càng khỏe mạnh, ví dụ như rau cải, đậu hũ, nấm mèo, trứng gà, và những loại tương tự, anh nên ăn các loại cá, ngũ cốc cũng rất tốt, bây giờ ngũ cốc đang rất được chú trọng, mùi vị ngon lại bổ dưỡng, hôm nào rảnh tôi sẽ làm cho anh ăn."

Lý Hạo Nhiên, "Không cần làm phiền cô, đi ra ngoài ăn cũng được."

Diệp Gia Đình lắc đầu liên tục, "Đừng, đừng, tôi tự làm tốt hơn."

Lý Hạo Nhiên buồn bực hỏi cô, "Vậy ngày nào cô rảnh?"

Diệp Gia Đình bẻ ngón tay tính toán, "Hôm nay không được, buổi tối đồng ý ăn cơm tối xong đưa Ba Ni đến nhà An Tư Ý chơi; ngày mai cũng không được, tôi được sắp xếp lịch quay vào lúc năm giờ chiều, làm không tốt phải tăng ca; ngày một cũng không được, coi như kết thúc công việc sớm cũng phải đưa Ba Ni đi học vẽ tranh; ngày tề.... hình như cũng không được, cậu của Ba Ni muốn.... Aiz.... Tôi còn chưa nghĩ ra, áy, anh đừng đi mà!"

Lý Hạo Nhiên tức giận quay đầu bỏ đi.

Diệp Gia Đình nhìn bóng lưng cao lớn phóng khoáng của anh vừa rung động vừa tính toán: tối nay có thể về sớm một chút, làm chút gì cho Ba Ni ăn? Trẻ em cũng nên ăn nhiều ngũ cốc một chút, làm cháo ngô với vụn táo ta cho cậu nhóc đi, lần trước mua nhiều táo, thịt heo, nấu với cháo nhất định Ba Ni sẽ thích ăn.

Quay đầu phát hiện phụ tá Tiểu Dương đang dùng ánh mắt đồng tình nhìn cô, buồn bực hỏi, "Làm gì nhìn tôi như vậy?"

Tiểu Dương rất khoa trương lắc đầu thờ dãi, "Chính tôi đang thương tiếc cho cái người vô duyên vô cớ mất một cơ hội đi ăn tối với đại minh tinh Lý. Đáng tiếc biết bao, phải biết rằng cơ hội như thế bao nhiêu người xếp hàng chờ cũng chờ không được."

Diệp Gia Đình buồn rầu, "Tôi cũng không muốn vậy mà, cái này cũng do tôi mua rất nhiều hộp chân giò hun khói vô cùng đắt mới đổi được, vấn đề là mấy ngày gần đây tôi thật sự không rảnh!"

Nếu không phải Tiểu Dương xem mình bây giờ là phụ tá của cô thì đã muốn gõ cho cô một cái rồi, "Cô hai của tôi ơi, vậy cô cũng không cần nói thẳng ra như thế, cô trực tiếp hẹn đến cuối tuần không phải là được sao! Cô xếp người ta phía sau công việc bẽ bộn như vậy, người nào nghe xong có thể vui mừng được chứ?"

Diệp Gia Đình tỉnh ngộ, "Đúng nha!" Vội vàng nhắc chân đuổi theo, "Hạo Nhiên! Hạo Nhiên! Tôi bỗng nhiên nhớ ra, tối nay sẽ làm món cháo ngô cho Ba Ni, anh đến ăn chung đi."

Lý Hạo Nhiên méo máo, "Tôi không thích ăn cháo ngô."

Sau khi Diệp Gia Đình được Tiểu Dương nhắc nhở, lần này thông minh hơn rất nhiều, lập tức đưa ra đề xuất mới, "Vậy tôi làm riêng cho anh một món anh thích ăn nhé?"

Lý Hạo Nhiên, "Không cần, tôi ăn giống Ba Ni là được rồi." Cúi người dán mặt đến trước mặt Diệp Gia Đình, lộ ra một nụ cười chói mắt, "Tránh cho Diệp đại tiểu thư mệt nhọc."

Trên mặt Diệp Gia Đình ửng hồng, kiên quyết ngăn lại xúc động muốn hôn lên gương mặt này một cái, "....Không mệt nhọc...."

Buổi tối Diệp Ba Ni thấy mẹ cậu dẫn Lý Hạo Nhiên về thì rất vui vẻ, mặc dù trên khuôn mặt nhỏ vẫn không có cảm xúc, không có biểu lộ tình cảm gì lớn, nhưng lại lấy ra bánh Cookie đậu phộng của cậu trước, còn chia nước trái cây của cậu dùng để đãi khách, theo kinh nghiệm của Diệp Gia Đình thấy thì chính là bày tỏ cậu rất hoan nghênh Lý Hạo Nhiên tới làm khách.

Cơm tối chuẩn bị cũng nhẹ nhàng, Chu Mai đã làm xong cơm tối cho Diệp Ba Ni, Diệp Gia Đình chỉ cần nấu thêm một nồi cháo ngô vụn táo ta là được. Trên phương diện ăn uống Lý Hạo Nhiên cũng không xoi mói lắm, ăn chung một nồi cơm rang trứng với rau cải với Diệp Gia Đình rất là vui vẻ.

Bây giờ Diệp Ba Ni lớn hơn một chút rồi, so với trước kia thay đổi tốt hơn, sinh lực cũng dồi dào hơn, chỉ cần không mưa, sau bữa cơm chiều sẽ không chịu ở lý trong nhà, luôn muốn đi ra ngoài chơi. Gần đây tương đối nhiều hoạt động muốn đi tới quảng trường gần đó trượt patin.

Bởi vì có Lý Hạo Nhiên ở đây, không tiện đến nhà An Tư Ý chơi, ăn cơm tối xong, Diệp Gia Đình mặc cho Diệp Ba Ni một bộ đầy đủ nón bảo hiểm nhỏ, bao cổ tay, miếng đệm đầu gối, giày patin, trang bị thêm cho Lý Hạo Nhiên mũ lưỡi trai và khẩu trang, ba người cùng đi quảng trường gần đó.

Đúng lúc thời tiết không nóng không lạnh, trên quảng trường có rất nhiều người, có người sau bữa cơm chiều tới tản bộ, cũng có rất nhiều người mang con tới chơi.

Lý Hạo Nhiên rất hăng hái, anh cũng biết trượt patin, nhìn bầu trời tối dần, sau khi cảm thấy sẽ không có người có thể chú ý tới anh bèn tháo khẩu trang ra, mang giày patin Tiểu Lưu tạm thời đưa tới lượn quanh quảng trường cùng Diệp Ba Ni. Thỉnh thoảng còn muốn tăng tốc độ trên chạc các bạn nhỏ xung quanh.

Diệp Gia Đình tìm ghế dài ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn bọn anh chơi đùa, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với người mẹ trẻ tuổi ngồi bên cạnh cũng

mang con tới chơi, chỉ chốc lát sau hai người đã trở nên hết sức thân thiết, từng người giới thiệu con của mình như số tuổi, giới tính, tên, đi học ở trường mẫu giáo nào, bình thường ăn cái gì, chơi cái gì, tham gia lớp năng khiếu nào, cho tới tuổi tác của mình, có phụ trách nội trợ trong nhà hay không, tới thăm mỹ viện nào để làm tóc và làm đẹp, có luyện yoga hay không.

Diệp Gia Đình mệt mỏi một ngày, ngồi ở đằng kia nhìn con trai chơi, nhân tiện tâm sự với người khác đối với cô mà nói rất là thư giãn, đang thoải mái, chợt thân hình Lý Hạo Nhiên nhanh nhẹn mang theo gió và tốc độ trượt tới đây, đỡ bả vai Diệp Gia Đình cúi xuống, "Ngẩng đầu lên."

Diệp Gia Đình nghe lời ngẩng đầu, "Anh..."

Muốn hỏi anh làm gì thế? Khuôn mặt tuần tú trước mặt ở dưới ánh trăng nhìn hết sức động lòng người đột nhiên phóng đại, trên môi cảm thấy ấm áp, "Ồi...." Là bị Lý Hạo Nhiên cúi đầu không nói lời gì hôn lên.

Dường như Lý Hạo Nhiên rất vui vẻ, vô cùng nhiệt tình hôn cô một lúc thì trượt nhanh đi.

Anh không hổ là người tình đại chúng, chỉ một cái hôn nhìn như rất tùy ý cũng giống như mang theo hương thơm mê hoặc của hoa anh túc đang nở rộ, trong nháy mắt Diệp Gia Đình cảm thấy hơi hoa mắt, chóng mặt, không biết người ở đâu.

Còn chưa tỉnh lại, thì đột nhiên có một cái tay nhỏ vịn đầu gối của cô, giọng nói mềm mại của Diệp Ba Ni vang lên, "Mẹ, cúi đầu."

"Hả?" Diệp Gia Đình nghe lời cúi đầu.

Mặt nhỏ non nớt của Diệp Ba Ni tiến đến gần, rất nghiêm túc ‘chụt’ một tiếng hôn lên mặt Diệp Gia Đình một cái.

Sau khi Diệp Gia Đình được Lý Hạo Nhiên hôn xong thì choáng váng, sau khi được con trai hôn xong thì tinh thần hưng phấn, khí lực dồi dào, sờ sờ gò má không nhận được muốn bật cười, "Ba Ni, con làm gì thế, sao đột nhiên muốn hôn mẹ vậy?"

Diệp Ba Ni nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn lên, trả lời ngắn gọn, "Chú ấy hôn, Ba Ni cũng muốn hôn." Ý này chính là chú Hạo Nhiên hôn, vậy con cũng muốn hôn mới được. Sau khi nói xong thì xoay người trượt đi. Mặc dù người cậu thấp, chân lại ngắn, nhưng phối hợp vận động rất nhịp nhàng, trượt patin rất nhuần nhuyễn, Lý Hạo Nhiên ở phía trước cố ý thả chậm tốc độ chờ cậu, trong chốc lát cậu đã đuổi kịp, hai người cùng nhau vẫy tay với Diệp Gia Đình.

Người mẹ trẻ tuổi bên cạnh đang nói chuyện trên trời dưới đất với Diệp Gia Đình bùng nổ thán phục, "Trời ạ! Chồng và con trai cô thật là đáng yêu! Hai người từ nước ngoài trở về sao, thật lãng mạn! Không được, cô không thể dẫn ông xã đến đây mỗi ngày, những người phụ nữ khác sẽ hâm mộ chết mất!Có phải anh ấy là người lai không, nhìn sườn mặt lập thể, còn trẻ đẹp như vậy.... Nhưng tôi nhìn thế nào cũng thấy anh ấy khá quen nha!"

Diệp Gia Đình mỉm cười, vui vẻ hưởng thụ một chút cảm giác được người ta hâm mộ.

Những con gió nhỏ ôn hòa ban đêm thổi vào người có chút mềm mại, nhìn hai người một lớn một nhỏ cách đó không xa, mặc dù hình dáng không giống nhau, nhưng cũng có thể dùng từ đẹp mắt để hình dung bóng dáng của hai người, trong lòng lại vang lên một giai điệu ấm áp dễ nghe, đó là một bài tình ca cảm động lưu hành trên đường phố rất lâu trước kia khi ba mẹ cô còn sống khỏe mạnh, uyển chuyển du dương, nghe đến lòng người cũng sẽ nhẹ nhàng hơn mấy phần.

Về sau Diệp Gia Đình thường xuyên nhớ tới, nếu không phải sau này vì vậy mà rùm beng lên rất nhiều chuyện rắc rối, lần này nên tính là lần đầu tiên hai người thuận lợi hẹn hò mới đúng. Mặc dù còn bị kẹp tiểu Diệp Ba Ni ở giữa, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào tới mức độ lãng mạn và vui vẻ của buổi hẹn hò. Thật sự rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Bước vào tháng tư xuân về hoa nở, việc quay phim truyền hình《Thời Khắc Sống Chết》cũng đi vào kết thúc, bộ phim này bởi vì quay giống như lần trước, ở giữa tăng thêm nhiều nội dung, tiến trình quay phim trễ hơn so với kế hoạch ban đầu, đạo diễn Khương lại bắt đầu kéo toàn bộ tổ diễn tăng ca làm thêm giờ để đuổi kịp tiến độ.

Tám giờ tối.

Đạo diễn Khương tràn đầy hăng hái rút cuộc tuyên bố hôm nay chỉ tới đây thôi, có thể kết thúc công việc rồi.

Phụ tá Tiểu Dương của Diệp Gia Đình lập tức chạy tới trước cửa chính bệnh viện xem xét, chỉ thấy đường phố đối diện vừa mới lên đèn, cửa bệnh viện nhón nha nhón nháo một đám đông kéo băng rôn, không ngừng kêu la “Trả ảnh để lại cho chúng tôi! Đánh bại người đàn bà lãng nhãng!” của những người trẻ tuổi, trong đó không thiếu những cô bé học sinh trung học, nhất như hồ đối rình mỗi vừa hô khẩu hiệu vừa nhìn xung quanh cửa chính bệnh viện.

Tiểu Dương rút cổ lại, chạy trở về, "Tiểu Đình, đám người bên ngoài kia vẫn còn đang chặn cô! Đợi lát nữa để chị Cố cho xe ngày hôm qua bị bọn họ cản lại đi ngoài trước dẫn bọn họ đi, cô trùm kín một chút, tôi và cô đi ra từ cửa hông bệnh viện, đón xe taxi về nhà."

Chị Cố tạm thời được công ty phái tới giúp Diệp Gia Đình đối phó chuyện xảy ra buồn phiền đậm chân, "Sao đám người này vẫn chưa yên vậy? Đã mấy ngày rồi! Bọn họ có mệt hay không vậy hả!"

Tiểu Dương buông tay than thở, "Hết cách rồi, ai bảo lần này Tiểu Đình làm cho ‘nhiều người tức giận’ chứ! Đây chính là sức ảnh hưởng và sự thu hút của đại minh tinh Lý sao? Đắc tội với đám fan của anh ta thì không có điều gì tốt đẹp cả!"

Diệp Gia Đình buồn bực không lên tiếng, ngồi trên ghế ở một bên, trong lòng hết sức buồn bực, từ trước đến giờ cô cũng tự nhận là một người đáng hoàng an phận thủ thường, là một công dân tốt tuân thủ luật pháp, chưa bao giờ làm việc trái với lương tâm, đây là trên ai ghẹo ai! Lại lưu lạc tới mức bị một đám fan cuồng nhiệt bao vây chặn đánh, chỉ còn thiếu bị ném trứng và cà chua thôi nữa thôi. Chưa kể một số đồng nghiệp trong đoàn làm phim, lấy Tô Hữu San dẫn đầu, đại đa số mặt ngoài thì đồng tình quan tâm, thật ra là đang há hê, vui mừng xem chuyện cười của cô mấy ngày nay.

Chị Cố làm việc nhanh nhẹn, cầm chìa khóa xe rồi dặn dò, "Các cô chờ mười phút nữa hãy xuống."

Tiểu Dương nhìn thấy Diệp Gia Đình đã thay xong bộ quần áo và trang sức bình thường, mắt kính gọng đen và mũi cũng đã đội lên, cô rất yên tâm mà lấy điện thoại di động ra xem tin tức, dự định ngồi chờ mười phút sau rồi rời đi.

Nhưng xem chưa được hai phút đã giật đến nói tục, "Con bà nó! Người thất đức nào bị che mắt, ở trong này mò mẫm bịa chuyện nói bậy hả!"

Diệp Gia Đình hỏi, "Sao vậy?"

Tiểu Dương đưa điện thoại qua cho cô xem, "Cô xem đi, toàn là tin rác rưởi! Tức chết đi được!"

Diệp Gia Đình cầm điện thoại sang xem, không ngoài dự đoán là trang đầu tin tức giải trí:

—— Nữ diễn viên họ Diệp bị lộ tin tức lừa gạt tình cảm của anh để, sau đó phát hiện ra vụ tai tiếng một nữ xoay quanh hai người đàn ông, người bị phát hiện thật ra có cuộc sống riêng vô cùng thối nát, vậy mà một chân đạp ba con thuyền, cô cùng lúc hẹn hò ngoài bạn trai là anh để Lý Hạo Nhiên và một người đàn ông không biết tên lần trước bị chụp ảnh chung ra, còn có một người có bối cảnh và lý lịch riêng là một thương nhân trẻ tuổi vô cùng kiêu căng (dưới cùng bên trái)..... Loại người này coi thường nguyên tắc đạo đức, hành động đùa bỡn tình cảm của người khác chân chính chọc giận đông đảo người đam mê điện ảnh của anh để Lý Hạo Nhiên, đã có rất nhiều người la to khẩu hiệu ‘Thần tượng của chúng tôi không cho phép bị người đàn bà hư hỏng như vậy bôi nhọ!’ họ muốn liên kết chống lại tất cả những bộ phim mà nữ diễn viên họ Diệp này diễn, may mắn gần đây nữ diễn viên họ Diệp đang diễn trong một bộ phim truyền hình mà nam chính là Lý Hạo Nhiên, nếu không bộ phim này còn chưa có chiếu đã bị phản đông khán giả liệt vào danh sách bị tẩy chay...

Sau đó tin tức nói tiếp một đoạn dài về sự phẫn nộ của toàn thể nhóm người hâm mộ khổng lồ của Lý Hạo Nhiên khi anh bị một nữ diễn viên hạng hai không có danh tiếng gì đưa bỡn tình cảm, cùng với sự khiển trách của mọi người đối với loại hành vi vô đạo đức này.

Cuối cùng còn kèm theo vài tấm hình, là ở một khung cảnh rất náo nhiệt trên quảng trường ngoài trời, Lý Hạo Nhiên mặc quần áo giản dị mang giày trượt patin, đang cúi người hôn Diệp Gia Đình ngồi ở trên ghế dài trong quảng trường, cả hai người đều chỉ chụp được sườn mặt, vẻ mặt say mê, trông rất đẹp.

Một tấm hình là ở trên cầu thang, có một bóng lưng đàn ông rộng rãi thân mật ôm Diệp Gia Đình, người đàn ông này chỉ thấy bóng lưng, cũng chỉ chụp được gò má của Diệp Gia Đình, cùng góc độ chụp trong tấm hình hôn nhau với Lý Hạo Nhiên không khác lắm, xem ra giống nhau như đúc, đáng chú ý là ngay cả mặc quần áo cũng giống nhau! Bên cạnh tấm hình còn có một dòng chú giải nhỏ: đây tuyệt đối xảy ra trong cùng một ngày!

Còn có hai tấm hình là Diệp Gia Đình và Hạ Vũ sóng vai đi chung với nhau, cùng nhau ra vào phòng ăn, đều là hình chụp xa xa, không biết là nhà xuất bản sợ đắc tội người ta hay là đúng lúc, khuôn mặt của Hạ Vũ cũng không thấy rõ ràng, chỉ có thể theo cảm giác toàn thân để phán đoán đây là một người cao ráo, người đàn ông ăn mặc thanh lịch tao nhã, khẳng định là cùng với Lý Hạo Nhiên và người đàn ông cao to trong tấm hình chụp ở cầu thang không phải cùng một người.

Đoạn tin tức rất dài, phía sau còn liệt kê những bộ phim Diệp Gia Đình đã từng diễn, và hai bộ phim truyền hình cô và Lý Hạo Nhiên diễn chung, suy đoán có phải cô trong lúc này đã dựa vào Lý Hạo Nhiên hay không.

Diệp Gia Đình không có kiên nhẫn xem nữa, nhấn tắt, trả điện thoại di động lại cho Tiểu Dương, "Đi thôi, trở về quá muộn sẽ đánh thức Ba Ni!"

Tiểu Dương hết sức lạnh lợi đi ở phía trước, lại còn quay đầu an ủi cô đôi câu, "May mắn đây là bệnh viện cao cấp, quản lý cũng chặt chẽ, những người đó chỉ có thể nhón nháo ở cửa ra vào, chúng ta đi đường vòng hai ngày, bọn họ không đợi được cô tự nhiên sẽ giải tán."

Diệp Gia Đình châm biếm trong bụng: Quản lý chặt chẽ? Chẳng có chút nào là chặt chẽ cả, có rất nhiều chỗ sơ hở! Hại tôi giữa cầu thang bị người ta quấy rầy còn bị chụp hình!

Trên đường hai người lo lắng để phòng, cực kỳ cẩn thận đi tới cửa hông bệnh viện, phía sau chợt vang lên tiếng còi xe, quay đầu lại nhìn là xe của Hạ Vũ.

Hạ Vũ đẩy cửa xe ra gọi Diệp Gia Đình, "Lên đi, anh đưa em về."

Sau khi Diệp Gia Đình lên xe như trút được gánh nặng, "Trời ạ, bây giờ mỗi ngày sau khi tôi kết thúc công việc đều lên lút giống như trộm, thật không chịu nổi!"

Tiểu Dương ngồi ở ghế sau phần nân, "Bảo cô nói một tiếng với ông chủ lớn, phải thêm cho cô hai chiếc xe tới, mỗi ngày đổi một chiếc đi, bọn họ sẽ không tìm thấy, cô lại không chịu nói, cuối cùng chúng ta phải trốn tránh như vậy không phải là tốn thời gian hơn sao!"

Diệp Gia Đình không lên tiếng, chỉ khi có chuyện liên quan đến con trai bảo bối Diệp Ba Ni cô mới có thể chủ động mở miệng đi tìm cô anh trai giúp một tay, còn những chuyện phiền toái khác đều tự mình cố gắng vượt qua. Diệp Thừa Trạch muốn đến giúp cô, cô nhất định sẽ tiếp nhận tình cảm đó, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ tới sẽ chủ động yêu cầu. Đây là giữ lại một chút lòng tự trọng cho bản thân mình, cô quyết định lựa chọn thái độ tôn nghiêm.

Hạ Vũ cho Tiểu Dương xuống xe ở giao lộ đầu tiên, lúc này thái độ mới hết sức ân cần hỏi Diệp Gia Đình, "Hai ngày nay có phải rất phiền hay không."

Diệp Gia Đình chấp nhận thực tế gât đầu, còn có chút lo lắng, "Đúng vậy, tôi sợ mấy ngày nữa những tin đồn nhảm này sẽ truyền đi càng lợi hại hơn, các bạn nhỏ ở trong nhà trẻ của Ba Ni sẽ nói gì đó ảnh hưởng đến con!"

Hạ Vũ, "Gần đây quan tâm con nhiều hơn một chút," Cười một cái, "Chẳng qua anh cảm thấy không cần gấp, thật ra Ba Ni ở nhà trẻ rất lợi hại, nói trắng ra là có chút bá đạo, những đứa trẻ khác không dám nói nó lung tung, nếu không nó sẽ đánh người ta."

Mỗi lần Diệp Gia Đình cùng anh nói đến Diệp Ba Ni đều sẽ cảm thấy rất có tiếng nói chung, rất có hứng thú lại có chút buồn cười, "Tại sao anh nói như thế? Giống như Ba Ni là một tên xã hội đen nhỏ vậy, thật ra con rất lịch sự và lễ phép!"

Hạ Vũ xấu hổ, nhưng vẫn thừa nhận, "Bởi vì khi còn bé anh cũng như vậy, cũng rất thích đánh nhau, ở nhà trẻ sẽ đấu đá lung tung, khi lớn hơn một chút hiểu được đạo lý mới tốt hơn." Hơi xúc động nói tiếp, "Ba Ni quả thật giống anh lúc còn nhỏ, cho nên anh có thể đặt mình vào hoàn cảnh của con hiểu một chút về suy nghĩ và tâm tư của con."

Tâm trạng chán nản một ngày của Diệp Gia Đình sau khi nói đến Diệp Ba Ni rốt cuộc cũng dần tốt lên, nói giỡn, "Vậy có thể hiểu được vì sao con bắt bẻ với ăn đồ như vậy đúng không? Buổi sáng ngày hôm trước tôi làm bánh bao hoành kim nhỏ cho nó, là dùng lòng trứng gà bọc bánh bao nhỏ bỏ vào trong dầu chiên, không cần thận chiền quá tay, có hơi già chút, rốt cuộc tên nhóc đó lại không chịu ăn! Mới sáng sớm tôi đang vội, muốn nổi giận dạy dỗ nó mấy câu, nhưng khi nhìn cái mặt nghiêm túc kia nếm thử từng miếng nhỏ lại rất đáng yêu nên không nổi nhiều lời, thật đúng là hết cách với nó."

Điểm này Hạ Vũ có thể hiểu được con trai, "Em cũng đừng nói con, con không phải cố ý gây vò em, nếu có thể ăn nhất định sẽ ăn." Quay mặt qua, "Thật ra đầu bếp hiện tại trong nhà anh có tay nghề rất tốt, nếu không để ông ấy đến nấu cơm cho Ba Ni đi?"

Diệp Gia Đình hỏi, "Vậy còn anh thì sao?"

Hạ Vũ, "Anh không sao, mỗi tuần anh luôn về nhà ông nội hai lần, còn có hai ngày muốn đi thăm Ba Ni, thời gian còn lại chịu đựng một chút là được."

Diệp Gia Đình lắc đầu, "Không cần thiết phải vậy đâu, bây giờ Ba Ni cũng có thể tiếp nhận đồ ăn Chu Mai làm, huống chi nhà của tôi cũng không có chỗ cho một đầu bếp chuyên nấu cơm."

Hạ Vũ rất có phong độ mỉm cười một cái sau đó không nói thêm lời nào, làm việc phải biết kiên nhẫn tiến hành từng bước, bây giờ không cần vội vã thể hiện bên chỗ mình có nơi ở, thêm mấy người nữa cũng không sao, chờ có thời cơ thích hợp rồi lại nói cũng không muộn.

Bình tĩnh bàn luận về hình thức chung đụng một cách khách quan đã là chuyện của lúc trước rồi, bây giờ anh sẵn sàng dành nhiều thời gian và sức lực hơn cho Diệp Gia Đình, thậm chí còn săn sóc và chu đáo trước đây chưa bao giờ dùng trên người phụ nữ, dĩ nhiên sẽ không còn những lời nói và cử chỉ ngượng ngao.

Sau khi hai người im lặng một hồi, Hạ Vũ lại nói, "Anh nhận lỗi với em."

Diệp Gia Đình thấy khó hiểu, "Hả? Nhận lỗi gì?"

Hạ Vũ đáp, "Hôm nay anh cố ý dành một chút thời gian xem tin tức giải trí, những tay săn cũng có thể đào ra tin tức theo dõi, tôi không biết từ khi nào thì chúng ta cùng nhau ăn cơm cũng bị người chụp được, còn có tấm hình trong cầu thang kia, chắc hẳn là lần trước em nói khi đi cầu thang bộ đụng phải người biến thái, khi đó bị chụp trộm, nó có vẻ không bình thường, mà có người đặc biệt muốn tạo ra tin tức. Có nhiều yếu tố liên quan tới việc bọn anh quản lý không nghiêm ở bên trong, cho nên anh nói xin lỗi em."

Diệp Gia Đình buồn rầu, "Thôi đi, dù sao bệnh viện cũng là một nơi công cộng, các anh mở cửa buôn bán người ta có thể đi vào, khó mà đề phòng cho được. Tôi chỉ là đang nghĩ tới tôi cũng không có bao nhiêu danh tiếng, bọn họ muốn tạo ra tin tức cũng không cần tới tìm tôi, trong này nhất định có vấn đề, không biết trước kia tôi đã đắc tội với người nào."

Hạ Vũ nhướng hàng lông mày đen dài lên, cau mày ra vẻ nhả nhặn, "Cũng có thể." An ủi nói, "Em cũng đừng nghĩ nhiều nữa, tung tin đồn nhảm nói xấu chung quy chỉ là những tin tức giả, không thể lâu dài." Lại hỏi, "Lý Hạo Nhiên đâu? Sao anh ta không ra mặt giúp em nói vài lời?"

Vừa rồi Diệp Gia Đình vì nói chuyện về con trai nên tâm tình mới tốt một chút giờ lại ảm đạm, "Cảnh quay bên này của anh ấy đã xong rồi, mới nhận một bộ phim mới phải đi Tây Tạng quay thực cảnh. Vì không có thời gian nên cũng không có tri hoãn ngày nào, nơi này vừa kết thúc đã lập tức lên đường, đi được mấy ngày rồi."

Hạ Vũ tựa như lơ đãng nói ra lời cô vẫn kiềm nén ở trong lòng, "Bây giờ thông tin Internet phát triển như vậy, muốn công bố một tin tức phát biểu một lời nói thì ở đâu cũng có thể được, trừ phi anh ta chui vào trong rừng rậm nguyên thủy mới không được."

Cùng lúc đó, Lý Hạo Nhiên ở xa ngàn dặm đang ở trong một căn nhà tốt nhất, thật ra vẫn ở trong khách sạn vô cùng đơn sơ gọi điện thoại cho người đại diện của anh, không hài lòng hỏi, "Hựu Tường, tại sao anh để Tiểu Lưu ngăn chặn tất cả tin tức tôi muốn phát đi? Từ lúc nào thì tự do ngôn luận của tôi cũng bị anh khống chế rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Ngô Hựu Tường – người đại diện của Lý Hạo Nhiên ở đầu dây bên kia kiên nhẫn giải thích: "Hạo Nhiên à, tôi không có ý gì khác, đây là để phòng ngừa ngộ nhỡ, trước khi anh muốn đưa ra phản ứng công khai thì tôi giúp anh ngăn lại, dù sao sau khi đưa ra bất cứ phát ngôn nào cũng không thể rút lại được!"

Lý Hạo Nhiên hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

Ngô Hựu Tường đành phải tiếp tục dùng lý lẽ của mình để thuyết phục, "Uy tín của anh và Diệp đại tiểu thư ở trong làng giải trí căn bản cũng không cùng cấp bậc, cô ấy và anh không có tính chất nào có thể so sánh với nhau được! Anh tuyệt đối không thể lấy danh dự uy tín của mình để hao phí với cô ấy! Cô ấy có tính đại tiểu thư hay nóng nảy, làm việc lo trước không lo sau, luôn luôn bị kích động, lần này lại không biết đặc tội với người nào, người ta mới nhằm vào cô ấy như vậy, còn liên lụy đến cả anh! Cho dù anh là người bị hại, nhưng lại bị nói có một nữ diễn viên hạng hai lăng lơ đùa bỡn tình cảm cũng không phải là tin tức tốt, rất tổn hại đến hình tượng thần tượng của anh, bây giờ cách làm tốt nhất của chúng ta chính là khiêm tốn xử lý chuyện này!"

Lý Hạo Nhiên bắt đầu, "Ít nói nhảm đi, người nào bị người phụ nữ lăng lơ đùa bỡn tình cảm hả!"

Ngô Hựu Tường ở bên đầu điện thoại kia cười lạnh, "Sorry, Sorry, đương nhiên tôi không có ý này, chỉ là theo cách nói của những giải trí tin tức gần đây nên mới nói thế. Tôi hiểu rõ hai chính là có quan hệ tình cảm. Chỉ là vị đại tiểu thư này cho tới bây giờ vẫn luôn làm theo ý mình, trước khi làm việc cũng không suy nghĩ cho người khác một chút, lần này chúng ta bị cô ấy liên lụy quá mức, tôi khuyên anh cũng đừng quá tức giận, càng không cần thiết vì vậy mà làm ra kích động gì, tôi cảm thấy cách làm tốt nhất chính là anh nhanh chóng vạch rõ giới hạn với Diệp tiểu thư, khiêm tốn một thời gian."

Trong giọng nói của Lý Hạo Nhiên không nghe ra là tán thành hay phản đối, chỉ hỏi tiếp, "Anh muốn tôi khiêm tốn thế nào?"

Ngô Hựu Tường cho là anh đồng ý, âm thầm thở phào một cái, "Đơn giản thôi, dù sao hai tháng này anh đều ở nơi xa xôi này chụp ảnh, sẽ không lộ diện ở trước mặt công chúng, cũng không có cách nào tham gia các loại hoạt động và tiếp nhận phỏng vấn, vậy thì rõ ràng anh đối với chuyện lần này giữ yên lặng, bên này do tôi đại diện anh đưa ra một thông báo chính thức, nói chuyện này đơn thuần chỉ là hiểu lầm, anh và nữ diễn viên họ Diệp chỉ có quan hệ bạn bè bình thường, tấm hình ôm hôn trên quảng trường cảnh quay trong phim, bị người ta cố ý lấy ra tuyên truyền, nói đám fan của anh đừng nên tin là thật."

Lý Hạo Nhiên im lặng một lát, sau đó rất kiên định trả lời, "Không được! Anh dám đại diện tôi đưa ra cái kiểu thông báo chính thức này thì sang năm tôi sẽ đổi người đại diện khác."

Ngô Hựu Tường té ngửa, "Tại sao?! Đây là cách xử lý hay nhất! Cũng không đặc tội ai, khẳng định ngay cả Diệp đại tiểu thư cũng không tìm ra khuyết điểm, có điểm nào không đúng với ý anh vậy hả?" Trong lòng căng thẳng, cảm giác nghi ngờ trước đây của mình làm không tốt sẽ trở thành sự thật, vậy thì rất phiền phức! Gắn giọng lớn tiếng, "Hạo Nhiên! Không phải... Không phải lần này anh đến thật chứ! Tôi choáng, Diệp đại tiểu thư trừ xinh đẹp ra thì còn có ưu điểm gì đâu hả?"

Lý Hạo Nhiên, "Cái này không cần anh quan tâm."

Ngô Hựu Tường giận đến mức tự hỏi tự trả lời, "Cô ấy không hề có ưu điểm nào cả! Toàn là tật xấu không thôi! Còn hoang phí, phóng túng, vấn đề cuộc sống riêng không đứng đắn!"

Lý Hạo Nhiên bắt đầu cảnh cáo, "Hựu Tường!!"

"Được, được, được," Ngô Hựu Tường giống như có thể bị Lý Hạo Nhiên nhìn thấy ở đầu bên điện thoại kia giờ tay lên, lấy ra toàn bộ kiên nhẫn khuyên giải, "Tôi không nói xấu cô ấy nữa, kéo bị anh ghét. Tôi chỉ hỏi anh một câu: lần này xì căng đan của Diệp tiểu thư âm ỉ lên có ba bạn trai, một người trong đó là anh, hai người khác là ai anh có biết không? Anh có thể xác định 100% hai người kia không có chút quan hệ mập mờ với Diệp tiểu thư không?"

Chờ hồi lâu không thấy Lý Hạo Nhiên trả lời thì ý vị sâu xa nói thêm một câu, "Không thể nào! Hạo Nhiên, tôi đã nói với anh, vì thích phụ nữ cái gì cũng có thể làm, nhưng điều kiện tiên quyết là người phụ nữ này có đáng giá cho anh bỏ ra như vậy không!!!"

Tám giờ rưỡi tối, Diệp Ba Ni mặc áo ngủ The Winnie Pooh màu vàng nhạt ngồi ở trên giường, nghiêm mặt ra điều kiện với mẹ của cậu, "Hai thanh chocolate đậu phộng."

Diệp Gia Đình dùng sức lắc đầu, "Không được, không được, cái loại chocolate đó một thanh rất lớn, một thanh có thể bằng hai ba thanh bình thường, muộn rồi con ăn hai thanh sẽ không thoải mái, nhiều nhất là ăn nửa thanh thôi, mẹ lấy dao cắt ra cho con, bảo đảm cắt ra hai nửa bằng nhau, sẽ không giống lần trước một nửa lớn một nửa nhỏ."

Sở dĩ cô cường điệu việc sẽ cắt ra hai nửa bằng nhau là vì lần trước buổi tối Diệp Ba Ni yêu cầu ăn cái này, Diệp Gia Đình thấy thời gian quá trễ, không nên ăn nhiều đồ, nên cố ý cắt một nửa lớn một nửa nhỏ, sau đó đưa nửa nhỏ cho Diệp Ba Ni dụ dỗ cậu nói là một nửa, kết quả bị phát hiện ra, làm cho gần đây Diệp Ba Ni đối với việc cô cắt cái gì cũng rất không tin tưởng.

Diệp Ba Ni rất có thiên phú đàm phán, thật ra trong lòng cảm thấy có thể ăn được nửa thanh cậu đã hài lòng rồi, nhưng vẫn rất bình tĩnh (mặt than theo thói quen), "Ba Ni ăn một thanh."

Diệp Gia Đình vẫn lắc đầu, "Không được, không được, nửa thanh cũng đã quá nhiều rồi, như vậy đi, hôm nay phá lệ một lần, cho con ăn một thanh, vậy đã hài lòng chưa?"

Diệp Ba Ni im lặng ba giây sau quả quyết gật đầu, "Được ạ."

Trong phút chốc Diệp Gia Đình cảm thấy có phải mình nhượng bộ quá lớn rồi hay không, cường điệu thêm, "Chỉ một lần này, không có lần sau nữa! Về sau buổi tối không thể ăn nguyên một thanh!"

Diệp Ba Ni rất bình tĩnh nhìn cô một chút, "Ba Ni không ăn một thanh, mẹ không thể gây gổ với chú Hạo Nhiên." Ý là con không thể ăn nguyên một thanh chocolate đậu phộng vậy mẹ cũng đừng gây gổ với chú Hạo Nhiên.

Diệp Gia Đình lau mồ hôi, "Mẹ không gây gổ với chú Hạo Nhiên, chỉ có vài lời không tiện tự mình hỏi chú ấy, cho nên mới để cho con giúp mẹ gọi điện thoại cho chú ấy! Con đừng là tên nhóc xấu xa, giúp mẹ một chuyện còn phải đòi điều kiện!"

Diệp Ba Ni không hiểu hết những gì Diệp Gia Đình đang nói, nhưng rất tự tin cho rằng Diệp Gia Đình nhất định cãi nhau với Lý Hạo Nhiên, cho nên mới để cho cậu ra tay gọi điện thoại cho chú Hạo Nhiên. Giống như cậu và An Tư Ý đánh nhau, An Tư Ý muốn chơi đồ của cậu nhưng ngại tự mình mượn nên thông qua Miêu Miêu tới tìm cậu mượn.

Diệp Gia Đình vỗ vỗ bả vai nhỏ của cậu, "Thôi, nói cho con con cũng không rõ, con mau gọi điện thoại đi, gọi xong rồi đi ngủ."

...

Lý Hạo Nhiên vừa tắm rửa xong, lau tóc từ trong phòng tắm nhỏ của khách sạn đi ra ngoài thì điện thoại di động vang lên. Cầm lên nhìn, không khỏi nhướng mí mắt, trên mặt nở nụ cười, ấn nút nhận nghe, "Ba Ni phải không?"

Trong điện thoại truyền đến giọng nói non nớt vô cùng bình tĩnh của Diệp Ba Ni, "Vâng."

Lý Hạo Nhiên, "Sao giờ này rồi vẫn chưa ngủ? Nhớ đến chú nên gọi điện cho chú hả?"

Diệp Ba Ni, "Gọi xong rồi đi ngủ."

Lý Hạo Nhiên, "Được, Ba Ni tìm chú có chuyện gì?"

Diệp Ba Ni, "Ba chuyện."

Lý Hạo Nhiên cười, "Còn đến ba chuyện, ba chuyện gì vậy?"

Diệp Ba Ni trả lời có bài có bản, "Đầu tiên là hỏi chú gần đây có khỏe hay không?"

Lý Hạo Nhiên, "Chú rất khỏe."

Diệp Ba Ni, "Chuyện thứ hai là Ba Ni có hai hộp điểm tâm muốn cho chú, lúc nào chú về?"

Lý Hạo Nhiên không biết đây là Diệp Ba Ni gom lại trong một thời gian, gom được hai hộp điểm tâm không thích ăn chuẩn bị cho anh xử lý, kiên nhẫn nhẹ nhàng giải thích, "Cảm ơn Ba Ni, nhưng khoảng thời gian gần đây chú đều ở vùng khác, không thể quay về, Ba Ni không cần đặc biệt chờ điểm tâm cho chú, cháu tự ăn đi."

Diệp Ba Ni đơn giản kiên trì, "Muốn cho."

Lý Hạo Nhiên nghĩ cách, "Vậy chú gửi địa chỉ cho cháu, để mẹ cháu giúp cháu gửi hộp điểm tâm đến đây được không?"

Diệp Ba Ni, "Được ạ."

Lý Hạo Nhiên, "Chuyện thứ ba là gì?"

Đầu bên kia điện thoại dừng một lát, sau đó Diệp Ba Ni nói, "Ba Ni quên rồi."

Diệp Gia Đình đang ở bên cạnh Diệp Ba Ni hồi hộp dự thính giận đến muốn gõ cậu một cái, cái tên nhóc xấu xa này, đối với chuyện của mẹ không thêm đề ý, dạy cậu hồi lâu nhưng vấn đề quan trọng nhất lại quên đi! Cố gắng trợn mắt làm khẩu hình miệng: không cho chocolate đậu phộng! !

Diệp Ba Ni ôm điện thoại trong tay, chớp chớp mắt với cô, chợt nói vào điện thoại, "Ba Ni nhớ rồi!"

Lý Hạo Nhiên rất kiên nhẫn, "Cháu nói đi."

Diệp Ba Ni nhìn Diệp Gia Đình, Diệp Gia Đình nhẹ giọng nhắc nhở cậu, "Tin tức, tin tức!"

Lúc này Diệp Ba Ni mới nhớ ra, "À, gần đây có tin tức xấu, Ba Ni không tin, chú Hạo Nhiên cũng đừng tin."

Lý Hạo Nhiên, "Tin tức xấu gì?"

Diệp Ba Ni thật sự nhớ không rõ vì vừa rồi mẹ cậu nói với cậu một đoạn dài, vì vậy tự động phát huy, "Một người đàn ông rất xấu chụp hình với mẹ, là bị người ta chụp trộm, còn lâu mẹ mới thích chụp hình với người xấu như vậy, lớn lên Ba Ni đi đánh ông ta! Mẹ còn chụp hình với ba, cũng là bị người ta chụp trộm, mẹ không thích chụp hình với ba, nhưng không phải là vì dáng dấp của ba xấu, mà là vì, là vì.... Ba Ni quên nguyên nhân rồi, mẹ chỉ thích chụp hình với Ba Ni."

Diệp Gia Đình vội vàng siết chặt bàn tay mập mập của cậu, làm khẩu hình miệng, "Sai rồi!"

Diệp Ba Ni bắt đầu dĩ sửa lời, "Mẹ thích chụp hình với Ba Ni nhất, tiếp đến là thích chụp hình với chú Hạo Nhiên."

Diệp Gia Đình không còn cách nào khác, vừa rồi rõ ràng dạy cậu là hình của mẹ và người khác mẹ đều không thích, mẹ chỉ thích hình mẹ chụp với Lý Hạo Nhiên, vậy mà lại bị tên nhóc này đổi thành như vậy, kiên quyết thêm cậu vào vị trí thứ nhất, đẩy Lý Hạo Nhiên chen đến thứ hai.

Lý Hạo Nhiên ở bên kia cười vài tiếng, sau đó nói, "Được, chú biết rồi, thời gian không còn sớm, Ba Ni ngủ sớm một chút đi."

Diệp Ba Ni đã nói xong không còn kiên nhẫn, lập tức đồng ý, "Vâng, hẹn gặp lại!"

Lý Hạo Nhiên, "Hẹn gặp lại, Ba Ni ngủ ngon." Chợt lên giọng nói thêm một câu, "Diệp Gia Đình, ngủ ngon!"

Diệp Gia Đình buột miệng đáp lại, "Ngủ ngon."

Giọng Lý Hạo Nhiên trở nên dịu dàng, "Gần đây an phận một chút đi, chờ anh trở lại xử lý, không có chuyện gì đâu." Sau đó không đợi cô trả lời đã ngắt điện thoại rồi.

Bên kia cúp điện thoại Diệp Gia Đình mới buồn bực phản ứng lại dự thính bị phát hiện rồi, cắn răng làm bộ như rất dùng sức thật ra vô cùng nhẹ nhàng xoa bóp khuôn mặt non nớt nức ních thịt của Diệp Ba Ni, "Ba Ni, mẹ phát hiện gần đây con trở nên dài dòng!"

Diệp Ba Ni nhìn đôi mắt ti hí của cô toàn là chỉ trích, nhắc nhở, "Chocolate đậu phộng!" Nếu không phải vì ăn chocolate đậu phộng rất ngon cậu mới không kiên nhẫn nói dài dòng nhiều như vậy, cũng không biết lại nhai những lời đó có nghĩa là gì.

==

Mặc dù Lý Hạo Nhiên chỉ nói với cô một câu, bảo cô gần đây an phận một chút, chờ anh trở về xử lý, không nói thêm đến cái khác. Nhưng Diệp Gia Đình cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái.

Khi đi làm, đối mặt với đám fan hâm mộ ‘Phản Diệp’ của Lý Hạo Nhiên ở bên ngoài bệnh viện đã thoải mái hơn rất nhiều, không hề cho là những người này ăn no không có việc gì làm, chỉ đơn thuần chống đối! Còn có thể cảm thấy bình thản trong một vòng tròn lớn, dưới sự che chở của Tiểu Dương, chị Cổ mang tóc giả cùng mắt kiếng gọng đen từ khu nội trú bệnh viện đi ra cửa hông.

Việc quay phim đã tiến vào giai đoạn đếm ngược thời gian kết thúc, đạo diễn Khương vì bận rộn cùng áp lực quá lớn cho nên tính tình nóng nảy hơn so với ngày thường, đối với những chuyện xôn xao của Diệp Gia Đình, thậm chí đã liên lụy đến nam chính của phim để xi căng đàn của Lý Hạo Nhiên sớm lắng xuống đã thẳng thắn dặn dò: tạm thời không được đưa ra bất cứ phản hồi nào, an phận, an phận, tiếp tục an phận!

Diệp Gia Đình đối với chuyện của mình bị làm rùm beng lên mấy ngày nay có chút đau lòng, mặc dù không phải cô cố ý, nhưng luôn ảnh hưởng đến đoàn làm phim. Bởi vì cuối cùng không thấy đạo diễn Khương bắt bớ tìm mình nói chuyện riêng nên không thể làm gì khác hơn là lấy lui làm tiền lùi chờ đợi thời cơ đi tìm phó đạo diễn Vương, muốn bày tỏ lập trường mình là người vô tội và hết sức áy náy trong chuyện này.

Phó đạo diễn Vương vẫn là chiêu bài khuôn mặt cười, xoa xoa cái đầu hói, "Chuyện này à, phải xét từ hai phương diện! Các diễn viên trong bộ phim mới của đoàn làm phim sẽ phải truyền phát xi căng đàn tình cảm, còn loại xi căng đàn một người chân đạp ba thuyền dĩ nhiên không phải chuyện gì tốt! Tội thiếu đối với hình tượng diễn viên có ảnh hưởng rất xấu. Nhưng ảm ỉ như vậy thì sẽ gia tăng sự nổi tiếng cho phim của chúng ta, giống như một cách quảng cáo trá hình, cho nên cũng không thể nói đây hoàn toàn là chuyện xấu! Gần đây đạo diễn Khương quá bận rộn, không cần thân suy xét những điểm này, công ty cũng không biết thế nào, đối với chuyện này không hề có phản ứng nào, cho nên ông ấy lấy lý do an toàn, để cho cô khiêm tốn xử lý." Uyển chuyển đề nghị, "Nếu tôi nói, cô nên thông qua ban giám đốc điều hành công ty, tìm trưởng phòng Lâm giúp một tay, cho bộ phận kế hoạch và tuyên truyền hợp tác, chuyện này bị người ác ý truyền ra ngoài tin tức rất dễ dàng phản kích trở lại, làm tốt nói không chừng có thể khôi phục hình tượng đồng thời còn có thể nâng cao danh tiếng của cô."

Đĩ nhiên Diệp Gia Đình không làm theo chỉ dẫn của phó đạo diễn Vương đi tìm trường phòng Lâm Vũ Hoa của bộ phận sản xuất phim, cái gọi là tìm ông ta giúp một tay cũng chỉ là cách nói uyển chuyển muốn Diệp Gia Đình tìm anh trai Diệp Thừa Trạch của cô cử trường phòng Lâm đi giải quyết chuyện này.

Còn Diệp Gia Đình trừ chuyện của con trai ngoài ra kiên quyết không chủ động mở miệng yêu cầu anh trai cô cái gì, đành phải qua loa từ chối, "Tôi cảm thấy chuyện này cũng không vội, chỉ cần đạo diễn Khương không tức giận vì chuyện này là được, tôi và hai người đàn ông trong hình này không có quan hệ đặc biệt gì, không có lửa làm sao có khói, mấy ngày nữa nói không chừng mọi người sẽ chẳng muốn chú ý tới nữa."

Buổi tối lúc kết thúc công việc, Diệp Gia Đình rất tức giận phát hiện trong đoàn làm phim hoặc là trong bệnh viện khẳng định có 'nội gián', tiết lộ thời gian và tuyến đường cô đi ra từ cửa hông, làm cho cô vừa đi ra khỏi cửa hông bệnh viện đã thu hút một đám fan hâm mộ của Lý Hạo Nhiên vừa vãn cảnh lại.

Hai người Tiểu Dương và chị Cố vốn không đủ sức để ngăn cản lại, đám fan hâm mộ khổ sở đợi mấy ngày, không dễ dàng gì mới bắt được cô, cùng nhau kích động, khí thế hưng hăng vây quanh hô khẩu hiệu, muốn Diệp Gia Đình cách xa thần tượng của bọn họ, trong đó còn có phóng viên giải trí, vừa tách tách chụp hình, vừa nhao nhao ầm ĩ dùng sức hỏi, "Diệp tiểu thư, cô giải thích thế nào với Lý Hạo Nhiên về việc ngoại trừ anh ấy ra cô còn lui tới với những người đàn ông khác!" "Anh ấy cũng đã thông báo chia tay cô rồi xin hỏi bây giờ tâm tình của cô như thế nào?" "Xin hỏi có thể tiết lộ một chút thân phận hai người bạn trai khác của cô không?" "Có phải Lý Hạo Nhiên rất tức giận với cô, cho nên đối với những gièm pha này nên vẫn không công khai đáp lại?" "Cô làm sao theo đuổi được anh ấy? Là dùng sắc để dụ sao?"

Trong đầu Diệp Gia Đình phát ra tiếng ong ong, phản ứng đầu tiên là: 'nội gián' không phải Úc Thanh Ninh thì chính là Tô Hữu San! Hai người phụ nữ đáng ghét này, cứ chờ đó! Nhất định cô sẽ cho họ đẹp mắt! Sau đó mới nghĩ: lần này khẳng định không thể nào len lén chạy ra ngoài ngồi xe taxi về nhà, hay là quay về đi xe công ty cấp cho mình, lều mạng bị người ta đập hai chai nước trái cây thối, cứng rắn đi ra ngoài.

Thời khắc mấu chốt Hạ Vũ kịp thời chạy tới, không những tự mình tới, còn điều một đám bảo vệ bệnh viện tới đây, giúp Diệp Gia Đình chặn mọi người lại, đón cô lên xe của mình.

Lần này Hạ Vũ không tự mình lái xe mà dùng tài xế, Diệp Gia Đình lên ghế sau sóng vai ngồi cùng anh, bên tai còn ong ong vọng lại những lời đám người vừa mới vây quanh cô hô to gọi nhỏ.

Tựa đầu lên ghế da mới toanh nhắm mắt lại thờ dài một hơi, "Ông trời của tôi ơi..."

Hạ Vũ bật cười, bởi vì cô buột miệng cảm thán hết sức bình dân cũng rất gây cười, anh hết sức tự nhiên vươn người qua giúp Diệp Gia Đình kéo dây nịt an toàn lên.

Diệp Gia Đình cảm thán một nửa bị nghẹn lại, mờ mắt ra vẩn vẩn bả vai, cảm giác có chút không được tự nhiên.... động tác của Hạ Vũ hình như là hơi quá thân mật. Nhưng cũng không phải là quá đáng, nằm ở giữa ranh giới của việc chăm sóc bình thường và hành động thân mật, làm cho cô không chắc mình có nên vì thế mà ngạc nhiên hay không.

Hạ Vũ thấy cô bỗng nhiên cứng ngắc, quan tâm hỏi, "Những người này thật đúng đủ phiền, đừng gấp, anh giúp cô giải quyết hết, ngày mai tìm mấy người lên mạng thay em bác bỏ tin đồn, bọn họ tuyên truyền tin đồn, chúng ta có thể tuyên truyền ngược lại." Nhìn kỹ Diệp Gia Đình một chút, "Gần đây những người này náo loạn như vậy, thật sự là quá mức rồi, em không sao chứ? Nếu trong lòng không thoải mái thì nói ra, ở trước mặt anh, em không cần miễn cưỡng bày ra khuôn mặt cười."

Trong lòng Diệp Gia Đình vẫn còn đang suy xét động tác vừa rồi của anh thuộc về phạm vi nào, vô tâm trả lời, "Không có việc gì, gần đây vừa có rắc rối là có thể gặp được anh, thật đúng là khéo."

Trước kia cô trải qua rất nhiều kinh nghiệm rắc rối trong công việc, sức chịu đòn tương đối mạnh, vì vậy loại chuyện bị người tung tin đồn này đối với Diệp Gia Đình mà nói mặc dù rất khó chịu nhưng ít nhất không có thiệt hại và đe dọa đáng kể tới bản thân cô, cho nên vẫn không gây ảnh hưởng nhiều tới cô, có thể phản ứng rất bình tĩnh, nên làm cái gì thì làm cái đó, không thể để Hạ Vũ cho là buồn bực vô dụng, thậm chí là cảm xúc vô cùng cảm phẫn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Quản lý cấp cao của công ty giải trí Thiên Hằng gần đây cũng biết tâm tình của ông chủ lớn rất xấu, hết sức khó nói chuyện, vì vậy người người đều cẩn thận, công việc trong tay có thể tự mình xử lý thì tận lực xử lý, trừ phi có chuyện thật sự quan trọng, nếu không tuyệt đối không dám đi quấy rầy ông chủ lớn Diệp Thừa Trạch, kéo không cần thận tự mình chuốc khổ.

....

Trưởng phòng Lâm bộ phận sản xuất phim truyền hình xung phong đi đầu, về mặt đau khổ tới gõ cửa phòng làm việc của Diệp Thừa Trạch, "Ông chủ, phim mới của đạo diễn Khurong sẽ tổ chức họp báo vào thứ hai, đây bộ phim đầy mạnh của công ty trong vòng nửa năm qua, hướng chỉ còn là tác phẩm tâm huyết của ông Khurong, cho dù anh bận rộn cũng nên dành chút thời gian cho ông Khurong chút thể diện; còn có nam chính Lý Hạo Nhiên, mặc dù hợp đồng của anh ta sau khi hết chắc chắn sẽ không tiếp tục ký với chúng ta, nhưng dù sao cũng là từ công ty chúng ta đi ra, hôm nay coi như là minh tinh điện ảnh nổi tiếng quốc tế, chúng ta cũng nên tôn trọng. . ."

Tận tình khuyên một lát, đến khi Diệp Thừa Trạch hồ hững nhìn thoáng qua, "Tôi cũng không nói là không tham gia, cậu nói nhiều như vậy làm gì?"

Trưởng phòng Lâm cười làm lành, "Không phải trong bộ phim này còn có nhân vật của Diệp tiểu thư diễn, cô ấy nhất định phải tham gia buổi họp báo, không phải gần đây anh có chút bất mãn với cô ấy sao, tôi đang lo lắng...."

"Ai nói tôi bất mãn với em ấy?"

"...."

Trưởng phòng Lâm kịp thời đổi chủ đề, "Buổi họp báo vào lúc ba giờ chiều thứ hai, tôi đi nói với trợ lý của anh, đề cậu ta chú ý sắp xếp lịch trình trong ngày, không để chuyện khác ảnh hưởng đến."

Diệp Thừa Trạch gật đầu.

Trưởng phòng Lâm đi ra ngoài phòng làm việc, trong lòng bất đắc dĩ, làm ông chủ đúng muốn nói sao cũng được, trong khoảng thời gian này tin tức xấu của cô Diệp âm ỉ lớn như vậy, anh ấy cũng chưa hề hỏi tới chứ đừng nói là quan tâm, còn nói không bất mãn với cô ấy!

Diệp Thừa Trạch đối với chuyện trưởng phòng Lâm cho là gần đây anh bất mãn với Diệp Gia Đình thật ra cũng không phản đối. Thích nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế thôi.

Năm nay công ty dành nỗ lực lớn để điều tra nghiên cứu khán giả, phân tích thị trường, cuối cùng quyết định đầu tư sản xuất hai bộ phim lớn, một là siêu phẩm tiểu thuyết trinh thám trọng mộ được biên soạn lại thành phim điện ảnh, một là tiểu thuyết mạng được nhiều người yêu thích biên soạn lại thành phim truyền hình nhiều tập.

Kết quả, đã đầu tư lớn về nhân lực và vật lực, dùng thời gian hai ba tháng làm đầy đủ điều tra nghiên cứu chuẩn bị ngân sách dự tính cho hạng mục quan trọng cũng đã làm xong, kinh phí đầu tư ban đầu cũng đã gom góp đúng hạn lại bị đối thủ cạnh tranh là truyền thông Hoa Diệu đoạt trước, lấy ưu thế giá tiền vượt trội để mua quyền chuyển thể bộ phim trước mấy ngày.

Thời gian và giá tiền cũng rất khéo!

Xuất hiện tình huống như thế chỉ có một khả năng, cho thấy trong công ty có nội gián, tiết lộ bí mật kinh doanh quan trọng cho đối thủ cạnh tranh.

Diệp Thừa Trạch lập tức cho người điều tra, kết quả điều tra rất nhanh được đặt trên bàn làm việc của anh, nhanh đến độ không sao ngờ tới.... Em gái Diệp Thừa Trạch, đại cổ đông trước đây của công ty Diệp Gia Đình đã lén lút liên lạc với truyền thông Hoa Diệu hơn nửa còn bán bí mật của công ty cho đối phương.

Trên lý thuyết mà nói, kết quả điều tra này vừa hiệu quả vừa hợp lý.

Diệp Gia Đình vẫn luôn không hợp với Diệp Thừa Trạch, cũng đã không còn có phần, mặc dù công ty chịu thiệt hại lớn cũng không ảnh hưởng đến trên đầu cô, thêm nữa là người của nhà họ Diệp, ít nhiều gì ở trong công ty cũng sẽ có tai mắt, muốn lấy được những thứ này cũng không phải là tuyệt mật, ít nhất sẽ có một nhóm dự án và mấy nhân viên cấp cao biết bí mật kinh doanh cũng không phải là chuyện không thể nào. Lại chuyển tay bán tin tức này cho truyền thông Hoa Diệu, thứ nhất có thể cho Diệp Thừa Trạch thêm khó khăn, thứ hai có thể thu vào một khoản tiền, đúng là một công đôi việc.

Nhưng cũng bởi vì kết quả điều tra ra vô cùng thuận lợi là chuyện rất đương nhiên, Diệp Thừa Trạch lại cảm thấy không thể tin.

Cô em gái này của anh là người rất có cá tính, lúc có tiền giàu có thì khoa trương, càn rỡ, cuộc sống hàng ngày chỉ có bốn việc ăn, uống, vui chơi, phóng túng; lúc nghèo không có tiền cũng đúng lý hợp tình, ở studio làm việc rất nhiệt tình, khi xem bệnh cũng có thể đứng ở trong đại sảnh bệnh viện không hề đỏ mặt theo sát anh nói nơi này quá đắt bây giờ cô không trả nổi, đổi một bệnh viện khác.

Diệp Thừa Trạch có chút bội phục sự thẳng thắn của Diệp Gia Đình, thậm chí có chút hâm mộ cô vẫn có thể tiếp tục sống như bản tính của mình, không chịu ràng buộc.

Một người có tính tình thẳng thắn vô tư như vậy sẽ không làm ra hành vi bị ối như thế.

Chỉ có điều nếu việc này không phải do Diệp Gia Đình làm, vậy tất nhiên là do kẻ thù của cô hãm hại, nhân tiện vớt một khoản, gần đây quan hệ của Diệp Thừa Trạch và Diệp Gia Đình hòa hoãn không ít, rốt cuộc cũng thừa nhận người em gái xui xẻo này có một hai phần đáng yêu, không thể cứ như đàn độn u mê bị người ta hãm hại như vậy được.

Cho nên xét cả về công và tư anh đều phải điều tra việc này cho rõ ràng.

Vì vậy làm ra vẻ có hiềm khích với Diệp Gia Đình, không quan tâm đến tình cảnh khó xử gần đây của cô, chỉ chờ người đó buông lỏng cảnh giác lộ ra bí mật.

Diệp Gia Đình hoàn toàn không biết gì về chuyện này cả, vẫn bận rộn không có thời gian để suy nghĩ lung tung.

Đôi khi cô ngẫm lại cũng thấy kỳ lạ, tựa như mặc kệ cô đang làm người nào, có bao nhiêu tiền, thân phận gì, vội tới vội lui thì cuộc sống sinh hoạt của cô cho tới bây giờ vẫn không thể trải qua một cách nhàn nhã.

Người ta nói tính cách quyết định số phận, có lẽ tính cách của cô làm cho đời này của cô chỉ có thể cam chịu làm một người ‘bận rộn’, không thể nào rảnh rỗi.

Vì vậy vẫn bận đến khi bộ phim 《 Thời Khắc Sống Chết 》 hoàn thành, theo quy tắc cũ của công ty cuộc họp báo và tiệc chúc mừng được tổ chức cùng một ngày.

Lần này Diệp Gia Đình thân là vai phụ trong phim kèm theo là nhân vật trong vụ xì căng đan gần đây nên không bị đoàn phim bỏ qua, ngược lại còn được đạo diễn Khương đặc biệt quan tâm, trước một ngày đã tìm cô tìm dặn dò một hồi lâu.

"Tuyệt đối không được tới trễ!"

Diệp Gia Đình trịnh trọng gật đầu, "Nhất định!"

"Cách ăn mặc theo hình tượng của nhân vật trong phim, trí thức và xinh đẹp."

Diệp Gia Đình khổ sở suy nghĩ, trong đầu đang lục tung tủ quần áo của mình, "Tôi có một cái váy đuôi cá quây thân, lộ lưng, màu xám bạc, phối hợp đồng bộ với dây chuyền Cartier, lắc tay, bông tai, có được hay không?"

Đạo diễn Khương lắc đầu, nhấn mạnh, "Trí thức! Trí thức! Váy quây thân lộ lưng cái đó quá tình cảm!"

Diệp Gia Đình tiếp tục vắt trán suy nghĩ, "Vậy tôi còn có một bộ váy màu trắng, không có quá nhiều trang sức, cũng chỉ lộ vai thấp ngực.... Hay là một chiếc váy xòe hơi ngắn, còn có một cái...."

Đạo diễn bị cô nói đến choáng váng đầu óc, "Cô nói nhiều như vậy tôi đâu nghe rõ được, cô đi hỏi nhà tạo hình của đoàn làm phim và phó đạo diễn Vương, phải thông qua hai người họ mới được."

"Ồ." Diệp Gia Đình nghiêm túc ghi nhớ.

Đạo diễn Khương, "Nhất định phải cẩn thận, không thể nói quá nhiều về cốt truyện, tổ diễn sẽ gửi cho phụ tá của cô một phần tài liệu, bên trong là những câu hỏi dự đoán mà diễn viên có thể bị hỏi ở trong buổi tuyên bố, còn viết sẵn câu trả lời cô nhớ phải học thuộc."

Diệp Gia Đình, "Không thành vấn đề."

Đạo diễn Khương, "Gặp phải câu hỏi khó khăn cũng không cần lo lắng, tiếp tục mỉm cười là được rồi, thật sự không biết trả lời như thế nào thì giao cho tôi."

Diệp Gia Đình, "Được."

....

....

Đạo diễn Khương, "Được rồi, có nhiều điểm phải chú ý, chính cô phải chuẩn bị trước, chỉ cần học thuộc lòng phần của mình, hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn."

Diệp Gia Đình rửa tai lắng nghe hồi lâu, lại không nghe ra được vấn đề quan tâm nhất, vội vàng cẩn thận nhắc nhở, "Đạo diễn Khương, dường như ông vẫn còn quên chuyện quan trọng gì phải không?"

Đạo diễn Khương không rảnh tán dóc, nói với cô xong lập tức xoay người muốn rời đi, nghe vậy thì dừng lại, "Tôi quên cái gì?"

Diệp Gia Đình ngưng ngừng, "Chính là những tin tức tiêu cực gần đây của tôi. Đương nhiên, những thứ kia đều tin tức bịa đặt, nhưng tôi nghĩ giới truyền thông sẽ không mặc kệ, đến lúc đó có lẽ các phóng viên sẽ nín lấy đề hỏi, tôi đứng ở trên đài bị người ta hỏi chính diện sẽ không có cách nào làm theo yêu cầu an phận của ông, phải làm gì đây? Là bình tĩnh bác bỏ hay là kiêu căng cãi lại?" Hết sức mong đợi hỏi thêm một câu, "Hay là tôi thẳng thắn trực tiếp mạnh mẽ lên án người tung tin đồn nên dừng lại? Đại diện đoàn làm phim phê bình những người nói bóng nói gió, nói bậy nói bạ, mang lại cho đoàn làm phim của chúng ta rất nhiều rắc rối!"

Đạo diễn Khương vội vàng khoát tay, "Không cần, không cần! Cô hãy thành thật đợi là được, đừng nói lung tung." Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Tôi còn có chuyện, một mình cô phải chuẩn bị cho thật tốt." Nói xong nhanh chóng chạy đi mất dạng.

Bởi vì là bộ phim quan trọng nhất được đẩy mạnh của công ty giải trí Thiên Hằng trong hơn nửa năm, cho nên buổi họp báo và tiệc mừng của bộ phim mới《Thời Khắc Sống Chết》được chuẩn bị hết sức long trọng.

Địa điểm nhất định là trong phòng tiệc của một khách sạn năm sao cao cấp sang trọng.

Rốt cuộc lần này Diệp Gia Đình cũng có trợ lý lái xe đưa đón, không cần như lần trước lo lắng mặc váy long trọng phải đi xe buýt, rất có cảm giác nở mày nở mặt.

Sớm hẹn trước với nhà tạo mẫu tóc đến làm tóc, mặc chiếc váy màu trắng lộ vai mà nhà tạo hình và phó đạo diễn Vương cho là được nhất, bởi vì chưa có thợ trang điểm riêng, cho nên thành thật nói trước sẽ đến đoàn làm phim sớm để thợ trang điểm make-up cho.

Tiểu Dương cẩn thận cô thật không biết cách sử dụng đặc quyền, không phải chỉ cần nói với anh trai cô một tiếng là có thể cử một thợ trang điểm riêng đến cho cô, cô cần gì phải kiêng dè và khách sáo với người trong nhà, điểm này là đặc quyền nhỏ của cô không sử dụng cũng không ai tự tới làm cho cô.

Diệp Gia Đình cười không nói, nghĩ thầm tôi và anh trai nhà tôi vẫn chưa đến nỗi không khách sáo với người trong nhà như vậy.

Mọi người trong đoàn làm phim đều đang bận rộn tới lui trong khu vực chuẩn bị, Diệp Gia Đình nhìn thấy bóng dáng một người mà cô rất không thích, quay đầu lại cau mày hỏi phụ tá Tiểu Dương, "Sao Úc Thanh Ninh cũng tới? Buổi họp báo hôm nay liên quan gì tới cô ta?"

Tiểu Dương cũng cau mày, "Bởi vì bộ phim này chủ yếu là hợp tác với bên bệnh viện Quảng Ích, cho nên trong danh sách của buổi họp báo và tiệc mừng cũng có hai người bên đó, tôi nghĩ rằng khách mời trên danh sách sẽ là phó chủ tịch và một vị chủ nhiệm tới, sao cô ta cũng mặt dày đi theo chứ!" Nhìn Úc Thanh Ninh mặc váy xòe thắt lưng màu hồng nhạt, váy xòe lại ngắn, lộ ra đôi chân thon dài, tóc dài được cuốn cẩn thận thành từng lọn, phủ xuống trên vai, kết hợp với lông mi dày, và đôi mắt to rất giống một con búp bê xinh đẹp.

Bởi vì Tiểu Dương ghét cô ta, cho nên mặc dù hình tượng hôm nay của cô ta không kém cũng không khen ngợi, dùng sức bĩu môi, "Ăn mặc thành ra như vậy! Là muốn giả bộ ngây thơ trong sáng hay là giả thành phong cách Tây! Lôi thôi lếch thếch, ngu chết người!"

Diệp Gia Đình vỗ vỗ cô, "Đuổi theo."

"Làm gì?"

Diệp Gia Đình nhếch mí mắt, "Làm người xấu một lần, đi bắt nạt cô gái nhỏ một chút!"

Tiểu Dương hưng phấn, cười hắc hắc, "Được! Cô gái nhỏ này không phải thứ gì tốt đẹp, bắt nạt thứ người xấu này một vài lần tôi cũng không có ý kiến."

Diệp Gia Đình mang theo Tiểu Dương đi thẳng tới trước mặt Úc Thanh Ninh, đứng khoanh tay trước ngực, cũng không mở miệng, hất cằm lên trước, vẻ mặt thâm trầm nhìn chằm chằm vào cô ta.

Úc Thanh Ninh bị ánh mắt gây sự này nhìn chằm chằm khiến cho cả người không được thoải mái, đề phòng hỏi, "Cô muốn làm gì?"

Diệp Gia Đình không lên tiếng, một lúc sau chợt nói, "Đùi Đẹp 13 Điểm nói cô cho tin tức đều sai, gần đây lần nào cũng hại bọn họ đội uồng công, căn bản không tóm được người, không phải là cô cố ý trêu đùa bọn họ chứ, nếu thực sự là như vậy, cô cũng đừng nghĩ tới sẽ được sống tốt, bọn họ nhất định làm thịt cô đến cùng!"

Úc Thanh Ninh buột miệng trả lời, "Tin tức của tôi đều chính xác, tại cô đột nhiên thay đổi đường đi tôi có thể có cách...cách...." Chợt phản ứng lại kịp, tròn to hai mắt, "Làm sao cô biết Đùi Đẹp 13 Điểm!"

Diệp Gia Đình hừ một tiếng, ra vẻ khinh thường, "Tiểu Dương, giải thích cho cô ta nghe!"

Tiểu Dương hài lòng tiến lên, "Đừng tưởng rằng chỉ có cô thông minh, làm chuyện xấu người khác hết cách với cô. Nói cho cô biết, Đùi Đẹp 13 Điểm là nickname của em họ tôi, mấy ngày trước tôi để em ấy giả làm fan hâm mộ cuồng nhiệt của Lý Hạo Nhiên, trà trộn vào xem đã xảy ra chuyện gì, tại sao trùng hợp ba ngày liền Tiểu Dĩnh vừa ra khỏi bệnh viện thì vừa vạ bị chặn lại, sao có chuyện trùng hợp như thế! Nhưng em họ tôi thông minh, lên làm người liên lạc, còn tra ra được cô làm nội gián!"

Úc Thanh Ninh há to miệng đờ đẫn, lắp bắp, "Cô... cô ít nói mấy lời khó nghe này đi, ai là nội gián!"

Diệp Gia Đình, "Cô đấy," lắc thứ gì đó giống thỏi son ở trong tay, "Không phải cô mới chính miệng thừa nhận sao, tôi đã dùng máy ghi âm ghi lại làm bằng chứng rồi." Cười híp mắt, "Ban đầu đoàn làm phim của chúng tôi và bệnh viện ký thỏa thuận rất nghiêm ngặt, phía bệnh viện không được tùy ý tiết lộ về thông tin của diễn viên ra bên ngoài, nếu mang đến ảnh hưởng xấu cho đoàn làm phim và bản thân diễn viên thì phía bệnh viện phải gánh vác trách nhiệm! Cô chờ bệnh viện xa thải đi hay là muốn cá nhân cô tới bồi thường thiệt hại."

Sắc mặt Úc Thanh Ninh chuyển sang xanh mét, vừa đứng tôn lên tên của cô ta rất thú vị, "Cô đừng có mà đe dọa tôi, cô có thể có thiệt hại gì chứ! Chính cô làm chuyện khiến người ta khinh miệt như vậy, những fan hâm mộ của anh Hạo Nhiên nhìn không thuận mắt, thay anh ấy lên án cô có gì sai!" (Thanh cô nghĩ là xanh)

Tiểu Dương tính tình nóng nảy, lập tức mắng lại, "Ít thái lắm! Tiểu Dĩnh làm cái gì? Cô có chứng cứ xác thực không, dựa vào mấy tấm hình nguy tạo cùng truyền thông khoa trương tung tin đã dám công kích người ta!" Cười lạnh một tiếng, "Đúng là ném đá giấu tay, xem ra cô theo đuổi đàn ông không được

thì tìm Tiểu Đình xả giận! Kích động những fan hâm mộ không biết chuyện đến tìm Tiểu Đình gây sự! Làm loại chuyện thất đức này đúng là người không biết xấu hổ!"

Diệp Gia Đình không để ý tới gương mặt chuyển từ xanh sang đỏ của Úc Thanh Ninh, tức giận đến mặt có thể nhỏ ra máu, nghiêm túc gật đầu, "Tôi và phụ tá của tôi đồng nhất quan điểm. Úc tiểu thư, tôi biết do cô có quan hệ nên mới được sắp xếp vào bệnh viện, nhưng cũng coi như là nhân viên của bệnh viện, làm việc không có đạo đức còn vi phạm giao ước thì phải chịu trách nhiệm, cô chờ bệnh viện thông báo nghỉ việc đi."

Nói xong mang theo Tiểu Dương xoay người rời đi, để lại Úc Thanh Ninh tức giận dậm chân ở phía sau, còn oán hận nói nhỏ, "Bớt đe dọa tôi đi, tôi không sợ đâu, tôi vốn cũng không muốn làm lâu trong bệnh viện."

Diệp Gia Đình biết Lý Hạo Nhiên ngồi chuyển bay buổi sáng về tham gia buổi họp báo, trong lòng mang theo chút chờ mong nhìn chung quanh một vòng, muốn xem anh đã tới chưa. Kết quả không tìm được Lý Hạo Nhiên, lại bị phụ tá của Diệp Thừa Trạch là Mã An Định ngăn cản, "Diệp tiểu thư, ông chủ ở phòng nghỉ của khách quý chờ cô."

Diệp Thừa Trạch đang uống trà hoa nhài, trong phòng nghỉ hương trà tỏa ra bốn phía, Diệp Gia Đình hít hít, "Thật là thơm!"

Diệp Thừa Trạch đề phục vụ mang cho cô một ly, "Em vẫn rất nhân hạ thoải mái."

Diệp Gia Đình, "Sao cơ?"

"Lúc này vẫn có tâm tình đi bắt nạt cô gái nhỏ!"

Diệp Gia Đình, "Là cô ta chọc em trước, nếu em không cho cô ta một bài học thì cô ta sẽ cho là em yếu đuối dễ bị bắt nạt!" Cúi đầu uống một ngụm trà, lại khen ngợi. "Thật là thơm!"

Diệp Thừa Trạch im lặng nhìn cô, "Đây là trà túi lọc hoa nhài rất bình thường!"

Diệp Gia Đình tiếp tục uống, "Bình thường cũng thơm, ngày mai em cũng đi mua về pha."

Lần đầu tiên Diệp Thừa Trạch cảm thấy cô em gái này còn bảo trì bình thân hơn so với mình, "Diệp Gia Đình, gần đây tâm tình của em rất tốt?"

Diệp Gia Đình ngẩng đầu nhìn kỹ sắc mặt của Diệp Thừa Trạch, dựa trên kinh nghiệm, khi anh trai cô gọi cả họ tên cô chính là lúc có điều gì bất mãn với cô.

Vấn đề là gần đây cô không có chọc Diệp Thừa Trạch nha.

Suy nghĩ một lúc mới thận trọng trả lời, "Giống như bình thường, anh cũng biết gần đây em gặp một số rắc rối, không có chuyện gì vui mừng, cho nên tâm tình chỉ có thể coi là như bình thường."

Diệp Thừa Trạch, "Ồ."

Diệp Gia Đình cực kỳ ngây thơ chớp chớp mắt vài cái.

Diệp Thừa Trạch không thể làm gì khác hơn là chủ động hỏi, "Tại sao em không đến tìm anh?"

Diệp Gia Đình vẫn rất ngây thơ chớp chớp mắt, "Tại sao em phải đi tìm anh?"

Diệp Thừa Trạch, "Đây không phải là chuyện lớn, bộ phận PR của công ty có thể đối phó với truyền thông."

Lúc này đến phiên Diệp Gia Đình "Ồ" một tiếng, sau đó không có phản ứng gì.

Cô có chút khát nước, nhưng sợ uống nước quá nhiều sẽ làm phai màu son bóng, đành cúi đầu cầm cái ly ngửi mùi thơm.

Diệp Thừa Trạch nhìn bộ dạng bốn bề yên tĩnh này của cô gần như sinh ra cảm giác bị thất bại, dứt khoát hỏi thẳng, "Sao em không đến tìm anh giúp đỡ?"

Cuối cùng lúc này Diệp Gia Đình mới có phản ứng, cười cười với anh, học giọng điệu vừa rồi của anh, "Đây không phải là chuyện lớn, em sợ gây thêm rắc rối cho anh."

Đột nhiên nghĩ ngợi, "Không phải là anh chờ em mở miệng xin anh giúp đỡ đấy chứ, chờ rất vất vả phải không?" Nhìn lên nhìn xuống đánh giá anh trai cô, "Thật không nghĩ tới, anh cũng có loại sở thích biến thái này!"

Về mặt bình tĩnh của Diệp Thừa Trạch thiếu chút nữa bị phá rách, cứng rắn thu cánh tay đã vươn ra muốn gõ người nào đó lại, hít sâu hai cái, ổn định cảm xúc, sau đó giải thích đại khái tình huống gần đây một chút, cuối cùng nói, "Anh đã tra ra được, là Trịnh Minh Duệ làm, trước kia rốt cuộc em đã làm gì cậu ta vậy Xúc phạm người ta tàn nhẫn thế nào mà cậu ta lại một lòng một dạ muốn chinh em?"

Diệp Gia Đình hết sức oan ức, "Lần trước sau khi anh nói với em anh ta có vấn đề, em đã cẩn thận nhớ lại một đêm, thật sự không có làm gì anh ta! Trừ gần đây anh ta giúp đỡ mấy lần giới thiệu công việc, em rất khách sáo với anh ta, trước kia em cũng không quá quan tâm đến phản ứng của anh ta, thật ra

ngay cả nói chuyện với anh ta cũng không quá mấy câu."

Diệp Thừa Trạch có chút sáng tỏ, "Vấn đề có lẽ nằm ở chỗ này, cậu ta cho rằng em xem thường cậu ta!"

Diệp Gia Đình lắc đầu một cái, trong cái xã hội này có rất nhiều người có tính tình nhỏ nhặt, đụng phải người có lòng dạ nhỏ mọn chỉ có thể coi là tự mình xui xẻo.

Suy nghĩ một chút, cảm thấy hành động của Diệp Thừa Trạch cũng rất có vấn đề, anh trai cô thuộc người có ý chí cực kỳ kiên định, không sợ khó chịu, nói anh vài câu cũng chẳng sao, vì vậy thẳng thắn oán trách, "Anh cũng rất nhỏ mọn, nếu có chuyện như vậy tại sao không gọi điện thoại giải thích với em, còn đợi em tới cửa cầu xin anh!"

Diệp Thừa Trạch nghiêm mặt, "Không phải là anh hẹp hòi, là anh đang đợi em giải thích với anh một chuyện khác. Chuyện này anh vẫn hy vọng em có thể chủ động tới nói."

Diệp Gia Đình không hiểu, "Chuyện gì?"

Diệp Thừa Trạch có chút kinh ngạc với phản ứng của cô, "Em thật sự không biết hay là đang giả ngu vậy! Gần đây Quảng Ích quốc tế của Hạ Vũ, cũng chính là ba của Ba Ni ra mặt thu mua cổ phiếu của công ty chúng ta là chuyện thế nào? Không phải anh đã sớm nói em có thể tùy tiện dùng tiền, nhưng việc quản lý công ty thì em đừng miễn cưỡng nhúng tay vào sao?"

Diệp Gia Đình sững sờ, "Có chuyện này sao? Anh ta thu mua bao nhiêu rồi?"

Diệp Thừa Trạch, "Cũng may, không nhiều lắm, không phải mấy phần trăm thôi."

Dựa theo trị giá cổ phiếu của công ty, không phải mấy phần trăm cũng là một khoản tiền không nhỏ, Diệp Gia Đình không hiểu Hạ Vũ muốn làm gì, anh ta muốn đầu tư vốn tất nhiên không có gì đáng trách, nhưng nếu mua vào một lượng lớn cổ phần của xí nghiệp Diệp thị thì khó tránh khỏi Diệp Thừa Trạch liên tưởng đến bản thân mình.

Lắc đầu một cái, nghiêm túc trả lời, "Em không biết chuyện này, có lẽ công ty đầu tư của Hạ Vũ vừa đúng lúc muốn mua vào một số cổ phiếu vững vàng, hay là anh ta muốn về sau cho Ba Ni, điều này rất khó nói." Trực tiếp móc điện thoại di động ra, "Không bằng chúng ta trực tiếp gọi cho Hạ Vũ hỏi một chút."

Diệp Thừa Trạch đề tay của cô xuống, "Không cần, làm ăn trong giới kinh doanh không phải tất cả đều là chuyện đơn giản như vậy, anh chỉ cần biết trước có phải có liên quan tới em hay không là được. Được rồi, em cũng không cần quá để ở trong lòng, nên làm cái gì thì làm cái đó, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, đừng lo lắng nhiều quá. Bên Trịnh Minh Duệ anh đã tìm người theo dõi, bắt được cậu ta là chuyện sớm hay muộn thôi, bên Hạ Vũ nắm giữ cổ phiếu phân ngạch quá ít, không có khả năng gây sóng gió, tạm thời cho là anh ta đang làm đầu tư."

Diệp Gia Đình có chút cảm động, "Hai chuyện này đúng là rất dễ dàng dẫn tới hiểu lầm, không ngờ anh còn rất..."

Diệp Thừa Trạch liếc cô một cái, tức giận, "Rất cái gì? Anh cảm thấy em không phải là người có thể làm gián điệp thương mại, hơn nữa không có bản lĩnh làm bộ làm tịch, rõ ràng đã làm còn có thể giả vờ không biết."

Diệp Gia Đình buồn bực, tình cảm của anh trai cô là vì cô không có đầu óc làm cái chuyện xấu này, không cam lòng đánh trả, "Ba Ni nói hơi nhớ bác rồi, muốn đưa bánh bông lan cuốn da hồ gần đây nó thích nhất cho anh ném thử, buổi tối em dẫn nó đến chỗ anh nha."

Mặt Diệp Thừa Trạch cứng đờ, đứa cháu ngoại nhỏ đáng yêu của mình chỗ nào cũng tốt, chỉ là quá thích ăn, còn thích đem đồ mình thích ăn cưỡng ép người khác ăn. Đây là cách Diệp Ba Ni bày tỏ với người tốt, đối phương không ăn không được, anh đang cầm trong tay một ly pha lê trong suốt cũng giống như khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương của cậu nhóc, mặc dù không có biểu cảm gì, nhưng trong đôi mắt to tròn đầy nhiệt tình, khiến người ta không thể nào từ chối được. Diệp Thừa Trạch cực kỳ không thích ăn đồ ngọt cũng đã bị bạn nhỏ Diệp Ba Ni nhét qua nhiều lần, cảm thấy có chút ăn không tiêu.

Diệp Gia Đình nhìn sắc mặt của anh, tức giận trong lòng ít đi phần nào, phui phui tay, đi tham buổi họp báo của cô.

Chuyến bay của Lý Hạo Nhiên bị hoãn, trong những phút cuối cùng trước khi buổi họp báo bắt đầu mới tới, mặc dù chạy thẳng một đường tới đây, không chú ý tới tạo hình dự định, nhưng tràn đầy năng lượng, thần thái sáng láng, trên khuôn mặt anh tuấn mỉm cười tràn đầy quyến rũ, giống như vật sáng di động, vừa có mặt thì dưới đài liền xôn xao, đèn flash nhấp nháy liên tục, sáng rõ đến mức suýt chút nữa Diệp Gia Đình đã lấy tay che mặt.

Diệp Gia Đình đã từng tham gia loại buổi họp công bố phim mới này, cũng không có mới mẻ như lần đầu, thấy trình tự cũng không khác nhau lắm, mặc dù cô là vai phụ nhỏ được thăng cấp lên làm vai phụ chính, nhưng ánh mắt truyền thông chủ yếu vẫn hướng về phía đạo diễn và diễn viên nam nữ chính. Chỉ là trình tự đi không khác mấy, sau khi giới thiệu và trả lời các câu hỏi xong có phóng viên bắt đầu không nhìn được lời xì căng đan âm ỉ gần đây của nữ phụ Diệp Đình ra, kín đáo muốn xem có phải Lý Hạo Nhiên bị thất tình hay không, bây giờ hai người cùng đứng trên sân khấu có cảm giác gì.

Lý Hạo Nhiên mỉm cười, "Cái này và chuyện thất tình không có bất cứ quan hệ gì, khoảng thời gian trước truyền thông có đưa một vài tin đồn thật sự quá phóng đại. Sở dĩ tôi không ra mặt đáp lại một là vì công việc quá bận rộn, hai là vì rất nhiều lời đồn đãi càng giải thích mọi người càng liên tưởng nhiều, không bằng dùng sự thật phủ nhận nó luôn một lần."

Sự nhiệt tình của phóng viên phút chốc dâng cao, "Sự thật gì?" "Xin hỏi anh và Diệp tiểu thư thật sự chỉ là quan hệ đồng nghiệp sao? Sau khi chụp được tấm ảnh thân mật đó?" "Diệp tiểu thư cũng vẫn luôn giữ im lặng với những tin tức kéo dài này có phải là do đoàn làm phim yêu cầu hay không?" "Xin

công bố danh tính của hai người đàn ông kia! Đúng sai thế nào cần phải do quần chúng quyết định!" "Diệp tiểu thư, Diệp tiểu thư! Rất nhiều người cho rằng cô làm như vậy là mượn danh tiếng của anh để đề lăng xê cho mình, xin hỏi cô chỉ cần danh vọng thực sự không quan tâm danh tiếng tốt xấu?"

Đạo diễn Khương đứng lúc ra mặt, "Các vị, hôm nay là buổi họp báo ra mắt bộ phim mới《 Thời Khắc Sống Chết 》, theo lý thuyết nên hỏi nhiều một chút về vấn đề của bộ phim mới, chẳng qua tôi cũng rất hiểu mọi người nhất định vô cùng quan tâm vấn đề tình cảm cá nhân của diễn viên, cho nên đã bàn bạc trước với Hạo Nhiên, quyết định cho cậu ấy mượn hiện trường buổi họp báo mười phút, để cho cậu ấy trình bày rõ sự thật." Nói xong lại đưa một chút, nhìn sang phía mấy đại tiểu đầu tư nói, "Yên tâm, khi kết thúc tôi sẽ không quên thu tiền mượn đất của Hạo Nhiên, đến lúc đó toàn bộ tiền này đều sẽ dùng cho việc tuyên truyền bộ phim mới."

Khán giả bật cười, nhưng tất cả mọi người cười có hơi lơ đãng, tất cả đều mở to hai mắt nhìn xem Lý Hạo Nhiên sẽ bày tỏ cái gì.

Lý Hạo Nhiên nhìn xuống dưới đài ngoắc ngoắc tay.

Bên kia phụ tá Lily của Lý Hạo Nhiên dùng khay tròn bưng một hộp nhưng lớn đi tới, mở nắp hộp ra, lặng lẽ nằm trên tấm lót nhung đen là ba chiếc chìa khóa. Hai chiếc đầu là chìa khóa điều khiển từ xa, cái cuối cùng vừa nhìn cũng biết chính là chìa khóa phòng.

Lý Hạo Nhiên chỉ vào bọn chúng giới thiệu, "Đây là chìa khóa một chiếc xe Lamborghini Aven-ta-dor."

Dưới đài xì xào một trận, Lamborghini Aven-ta-dor thuộc về dòng xe sang trọng, trong nước giá một chiếc phải 600 - 700 vạn.

Lý Hạo Nhiên nói tiếp, "Đây là chìa khóa một tòa nhà ở Hợp Hưng An."

Dưới đài tiếng xì xào càng lớn, giá khu nhà cấp cao Hợp Hưng An so với xe thể thao càng xa xỉ hơn.

Lý Hạo Nhiên rất tùy ý cầm chiếc chìa khóa thứ ba lên, "Đây là chìa khóa nhà trọ của anh, địa chỉ à, tạm thời không tiện tiết lộ."

Dưới đài cười một tràng.

Cái khay được phụ tá Lily của Lý Hạo Nhiên đưa đến trước mặt Diệp Gia Đình, "Đây là anh Lý Hạo Nhiên đưa quà tặng cho cô Diệp Gia Đình, anh ấy muốn nói cho cô biết, xin hãy tiếp nhận tấm chân tình của anh ấy."

Lần này các ký giả lập tức bùng nổ, tranh nhau gào thét đưa ra câu hỏi, hò hét loạn lên nên câu hỏi của người nào cũng nghe không rõ. Chỉ có thể khẳng định là nhất định trên trang đầu các tạp chí lớn tới hôm đó, Diệp tiểu thư sẽ bị vô số phái nữ ước ao ghen tị đến chết.

Diệp Gia Đình kinh ngạc vô cùng, máy móc nhận lấy, há hốc mồm, nói không ra lời.

Lý Hạo Nhiên đi tới bên cạnh cô, vẫn còn đang mỉm cười, nhưng so với vừa rồi thì càng rực rỡ hơn, cười khê nhìn cô, không nói lời nào.

Hồi lâu Diệp Gia Đình mới tìm được đầu lưỡi của mình, "Anh làm gì thế?" Nửa câu sau chịu đựng không nói ra, khoe của chơi ngầu, trả đũa sao!?

Lý Hạo Nhiên vẫn nở nụ cười quyến rũ, thậm trí những phóng viên nữ ở dưới đài từng lẫn lộn trong làng giải trí cũng bị cảm động, "Công khai xác định quan hệ giữa chúng ta."

Diệp Gia Đình chỉ thiếu tròn trắng mắt nhìn lên trời, nhớ tới ngày trước cô cũng đã từng làm những chuyện tương tự, nhưng chỉ ở một câu lạc bộ tư nhân, không phải trước mắt bao người như vậy, lúc ấy Diệp đại tiểu thư khoe của đùa quá lớn, đưa cho Lý Hạo Nhiên ba chiếc chìa khóa: chìa khóa xe, chìa khóa phòng, chìa khóa nhà cô! Làm Lý Hạo Nhiên tức giận thối mặt nửa tháng. Bây giờ coi như đây là bù lại?!

Lý Hạo Nhiên cúi người làm bộ hôn nhẹ lên mặt Diệp Gia Đình một cái, đôi mắt một tròng vỗ tay khen ngợi, ở bên tai cô thì thầm, "Em có chấp nhận không? Đây chính là tấm lòng của anh!"

Diệp Gia Đình cắn răng rất âm ỉ, nghĩ thầm vì cái hình xăm đó của anh quá xinh đẹp nên em nhẫn, em nhịn!!

Trong lúc nhìn thoáng qua liếc thấy dưới đài có hai người đều ở đây lau nước mắt rồi, một là phụ tá của cô Tiểu Dương, không thể nghĩ ngờ là vì bị kỹ thuật diễn của anh để làm cảm động và mừng thay cho cô, một người khác là Úc Thanh Ninh, cũng không thể nghĩ ngờ, là vì tức mà khóc.

Cố gắng nặn ra nụ cười, "Em đồng... ý...."

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ngoại truyện 1.

Lý Hạo Nhiên cao giọng nói ra khiến Diệp Gia Đình rất có mặt mũi, thậm chí độ nổi tiếng và phí phát ngôn đều tăng gấp bội, Diệp Gia Đình có tiếc nuối là không thể dùng được.

Mình lái xe thể thao? Cô thực sự cảm thấy không tiện bằng ngồi xe công ty, còn có trợ lý Tiểu Dương mở cửa giúp cô, lúc mang theo Diệp Ba Ni ra cửa xe cũng rộng rãi.

Khu nhà cấp cao Hợp Hưng An? Nói thật, Diệp Gia Đình cảm thấy dựa vào mức độ thu nhập của mình, vẫn chưa đủ để ở nơi đó, sau khi vào ở, phí vật nghiệp, phí lực hóa, phí điều hòa, phí bảo khiết, phí quản lý gia đình... nhất định là cái hang không đáy, đâu thể mặt dày mày dạn gởi hóa đơn cho anh hai cô hoặc đưa cho Lý Hạo Nhiên, tuy rằng hai người này dám chắc sẽ trả tiền giúp cô, nhưng cô cảm thấy không tiện.

(Lục hóa là gieo trồng cây cối để cải thiện môi trường hoạt động. Lục hóa chỉ trồng trọt rừng phòng hộ, cây cối bên đường, cây nông nghiệp cùng đủ loại thực vật xung quanh khu dân cư và trong công viên. Phí lực hóa có thể hiểu nôm na là phí cây xanh)

Bảo khiết có tên tiếng anh là house keeping = dọn dẹp phòng. Phí bảo khiết là phí dọn dẹp phòng ốc, thuê người đến nhà dọn dẹp theo thời gian)

Cho nên vẫn ngoan ngoãn ở khu nhà trọ mình đang ở đi.

Qua một thời gian ngắn, nếu cảm thấy thật sự bất tiện, lúc muốn đổi phòng ốc thì có thể đi mua một căn biệt thự nhỏ tốt một chút, kiểu khu nhà cao cấp đó tạm thời không suy tính đến.

Chìa khóa nhà trọ của Lý Hạo Nhiên? Nhắc tới cái này Diệp Gia Đình liền buồn bực, mặc dù có đôi lúc cô say rượu sẽ trêu chọc người khác, nhưng điều kiện tiên quyết là lúc ấy cô uống say! Lúc tỉnh táo cô vẫn tương đối kiềm chế dè dặt. Để cô cầm chìa khóa nhà của Lý Hạo Nhiên tự mình trực tiếp mở cửa đi vào, hành động này nghĩ thế nào cũng không đáng tin cậy... cô không làm được!

...

"Ba Ni, con có muốn đến nhà của chú Hạo Nhiên chơi không?"

Lý Hạo Nhiên đang quay ở Tây Tạng quay thực cảnh cho bộ phim mới sắp kết thúc, hai ngày nữa sẽ trở lại. Diệp Gia Đình nghĩ anh trở về rất vất vả, nên định chủ định đi thăm anh.

Bạn nhỏ Diệp Ba Ni mặt ngoài bình tĩnh, thật ra rất bằng lòng "Vâng" một tiếng, sau đó buông bút chì màu trong tay đang loay hoay vẽ, đứng dậy đi về phòng của mình.

Diệp Gia Đình vội vàng gọi cậu lại, "Ba Ni, con làm gì thế?"

Diệp Ba Ni, "Thay quần áo, đi đến nhà chú Hạo Nhiên."

Diệp Gia Đình dờ khóc dờ cười, thì ra còn có người gấp hơn cả mình, "Không phải hôm nay, ngày mốt chú ấy mới về, mẹ chỉ hỏi trước con có muốn đi hay không thôi."

Diệp Ba Ni bị cô làm mất hứng, chớp chớp đôi mắt tròn xoe nhìn cô, trong đôi mắt nhỏ ẩn chứa sự chỉ trích. Muốn Diệp Gia Đình giải đọc hàm ý phức tạp trong ánh mắt kia chính là: Có người dẫn đi chơi sao lại không muốn đi? Điều này cũng phải hỏi trước sao! Không phải là chọc con đấy chứ!

Mỗi lần Diệp Gia Đình bị con trai dùng ánh mắt này nhìn đều sẽ chịu thua, chủ động tự kiểm điểm mình một chút vừa rồi không đủ kiên nhẫn tí mĩ, làm việc không nghĩ đến tâm trạng của bảo bối nhỏ.

Bình thường kết quả tự kiểm điểm đều sẽ cho rằng mình không đủ cẩn thận tí mĩ, đều bỏ cứu, "Mẹ làm bánh pudding trái cây cho Ba Ni ăn được không?"

Diệp Gia Đình nói bánh pudding trái cây là món bánh có hương vị dinh dưỡng mới gần đây cô đọc được trong sách dạy nấu ăn của bách khoa toàn thư: Dùng yến mạch trái ở dưới chén thủy tinh nhỏ, mặt trên bày một lớp pho mát, sau đó trải một lớp vụn trái cây tươi như thanh long, chuối tiêu, ô mai, những trái cây có màu sắc khác nhau để làm, cuối cùng dùng chuối tiêu ô mai trộn với sữa chua đánh thành kem sữa đổ lên trên rồi rải thêm mấy quả hạch lên là xong, chẳng những dinh dưỡng ăn ngon còn rất đẹp mắt.

Diệp Ba Ni thu hồi đôi mắt nhỏ trách cứ nhìn cô, gật đầu, "Được ạ."

=====

Hạ Vũ xưa nay luôn trầm ổn có phong độ hiếm khi thấy ném điện thoại ở trong phòng làm việc của bệnh viện Quảng Ích, phát ra tính khí nóng nảy.

Nghiêm khắc dặn dò thư ký của anh, "Gọi đội trưởng đội bảo vệ tìm vài người ném cô ta ra cho tôi!!! Loại người ngu xuẩn này, làm việc như vậy còn dám tới đòi tiền!!!"

Thư ký Đỗ bị giọng của anh làm cho chấn động run lên, sợ tới mức cụp đuôi (nếu như anh ta có đuôi), tay nhẹ chân nhanh chạy ra ngoài trực tiếp tìm chủ quản của bộ phận bảo vệ truyền lại mệnh lệnh của ông chủ.

Người ngu xuẩn trong miệng Hạ Vũ chính là cái người trước kia từng làm việc trong nhà anh, sau đó lại trà trộn vào bệnh viện tìm anh - Sally.

Sự thật chứng minh, lời này của anh có chút cay nghiệt, thật ra Sally cách ngu xuẩn vẫn còn một khoảng cách, chẳng những không ngu còn có chút thông minh. Lúc thư ký Đỗ tự mình đến bộ phận bảo vệ yêu cầu ngăn cản cô ta, cô ta lại tránh thoát bảo vệ và máy giám sát, xem xét chỗ trống tự mình chui vào, đi đường một lần cũng nhớ rất rõ ràng, chuẩn xác không sai chạy tới văn phòng lớn ở tầng cao nhất khu hành chính trong bệnh viện.

"Anh Hạ, xin anh đừng như vậy!" Sally không còn là cô gái nhà bên trong veo sạch sẽ của lúc trước nữa, lúc này vẻ mặt chật vật đáng thương, "Tôi biết chuyện này chúng tôi làm không tốt, nhưng thật sự đã tận lực, phần thù lao này của tôi anh không trả cũng không sao, phần của anh Trịnh anh nhất định phải đưa cho tôi, cái người đó... tôi thật sự không dám thiếu tiền anh ta!"

Hạ Vũ khẽ dựa vào ghế, hồ hững hờ cô ta một cái, "Tôi không quen gã họ Trịnh kia! Chỉ nói chuyện với cô. Lúc đầu tôi bàn giao nhiệm vụ gì có các người? Cô nói xem các người đã làm ra kết quả gì! Tôi không tìm cô và gã họ Trịnh đó tính sổ đã quá hời rồi, còn có mặt mũi đến đòi tiền thù lao!!!"

Sally khịt khịt mũi, vẻ mặt đau khổ, cố gắng để mình có vẻ tội nghiệp.

Hôm nay cô ta đã hoàn toàn vứt bỏ các loại ảo tưởng ngây thơ trước kia. Hiểu rõ Hạ Vũ là loại người cực kỳ không dễ trêu chọc, một chút sắc đẹp của mình chắc chắn ở trong mắt anh không là cái gì cả. Trước kia muốn dựa vào làm việc trong nhà anh mưu tính khiến anh lâu ngày sinh tình nhìn trúng mình đơn thuần là mơ mộng hão huyền, chuyện cổ tích Cô bé lọ lem sở dĩ kéo dài không suy yếu cũng là vì đó là một lý tưởng không có khả năng thực hiện.

Trong hiện thực, tổng giám đốc muốn gái đẹp, ngoắc ngoắc đầu ngón tay sẽ có... Không ngoắc đầu ngón tay cũng không thiếu người chủ động nhào lên.

Tình huống nữ bình dân giả cho đàn ông có tiền có địa vị không phải là không có, nhưng cô gái kia chắc chắn không phải dựa vào sự ngây thơ trong sáng, mà là đầu óc quá mức khôn khéo mới có thể nhất định.

Sau khi Sally gặp hàng loạt đã kích rồi cuộc cũng thừa nhận mình không đủ đầu óc, sắc đẹp, ở trong đám gái đẹp cũng chỉ thuộc về mức chệch xuống dưới, chỉ dựa vào giá bộ thanh cao, chắc hẳn sẽ không có đàn ông có thân phận nào vô duyên vô cớ nhìn trúng cô ta.

Còn Hạ Vũ sau khi cô ta biết rõ hiện thực lại cho cô ta một bài học sâu sắc... Trước đó từng không chút lưu tình đã cảnh cáo Sally, ngoan ngoãn nghe theo lời anh làm việc, nếu không sẽ cho cô ta đẹp mặt!

Sally hiểu rất rõ Hạ Vũ nói cho cô ta đẹp mặt tuyệt đối không phải là nói đùa, vì suy nghĩ cho an toàn của mình, cô ta nơm nớp lo sợ ngoan ngoãn nghe theo lời Hạ Vũ không dám tiếp tục dong dài nhiều lời với anh, lần này xông vào chỉ đơn thuần là bắt đắc dĩ... Trịnh Minh Duệ, cô ta cũng không trêu chọc nổi!

Người đàn ông Trịnh Minh Duệ nhìn vào thì thật thà phúc hậu nhưng thật ra là một gã cận bã dễ tiện, chuyện bí ối nào cũng dám làm ra!

"Anh Hạ, anh coi như tội nghiệp tôi, anh xem, một thời gian ngắn trước chúng tôi không có công lao cũng có khổ lao không phải sao! Tìm phóng viên đưa tiền, tìm trang web đưa tiền, liên tục phát những tin tức giống thật mà là giả, tìm vô số người cùng nhau tạo ra thanh thế... Những chuyện này đều cần tiền và thời gian... Nói thật, tôi cảm thấy chúng tôi vẫn làm theo kế hoạch, không hề phạm lỗi nào, ai biết trong đầu đại minh tinh Lý Hạo Nhiên kia nghĩ như thế nào, người phụ nữ chân đạp ba thuyền kia anh ta chẳng những không ngại, còn muốn..."

Sally vừa ra vẻ đáng thương cầu xin Hạ Vũ vừa thề thốt trong lòng, đợi sau khi chuyện này đi qua, cô ta nhất định sẽ không tham vọng quá cao, mơ tưởng hão huyền, nhất định đi tìm một công việc đẳng hoàng đủ sức đáng đáng để làm, giữ khuôn phép sống ngày tháng còn lại.

Hạ Vũ hừ lạnh một tiếng, "Không có người đàn ông nào không ngại chuyện này cả, nguyên nhân có thể không ngại chính là các người tạo ra tin tức quá giả, Lý Hạo Nhiên hoàn toàn không tin tưởng!! Đã như vậy các người còn có mặt mũi đến đòi tiền thù lao!"

Sally sắp muốn khóc lên, "Nhưng anh Trịnh..."

Thư ký Đỗ dẫn chủ quản của bộ phận bảo vệ trong bệnh viện cùng hai bảo vệ người cao ngựa lớn tiến vào, chủ quản bảo vệ vừa lau mồ hôi vừa nhận sai, "Là chúng tôi sơ sót! Là chúng tôi sơ sót! Bị cô gái điên này giả làm bệnh nhân từ phòng khám bệnh bên kia lên vào, lại thừa dịp khu hành chính lúc tan việc nhiều người ra vô xông vào chỗ của ngài. Anh Hạ, anh không sao chứ!"

Hạ Vũ khoát tay, thật sự không có kiên nhẫn tiếp tục nói thêm gì với Sally - người đàn bà ở trong mắt anh đã ngu xuẩn đến cảnh giới nhất định.

Trước khi bị tóm Sally đã xuất ra đòn sát thủ cuối cùng, ra sức móc một giấy dai* nhỏ trong túi ra, khàn giọng hét lên, "Anh Trịnh nói sau khi anh nhận được cái này chắc chắn sẽ nguyện ý giao tiền cho chúng tôi!" (* giấy gói hàng loại dày)

Hạ Vũ nghi ngờ ngăn bảo vệ lại, ở trong giây phút cuối cùng Sally mới chịu lấy ra, vậy nhất định là đồ quan trọng không phải vạn bất đắc dĩ thì Trịnh Minh Duệ sẽ không muốn cho anh.

Đây là một đoạn ghi âm, Hạ Vũ mang tai nghe vào, sau khi nghe xong thì mặt hơi đỏ sẫm, đoạn ghi âm này là Diệp Gia Đình nói chuyện với một người đàn ông, nội dung không ngờ là đang thương lượng muốn người đi bắt cóc anh trai Diệp Thừa Trạch của cô!!!

Hạ Vũ giương mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Sally.

Sally bị anh nhìn khiến cho lông toàn thân dựng đứng lên, run rẩy giải thích, "Anh Trịnh nói anh nếu có gì không hiểu thì gọi điện cho anh ta, đây là số điện thoại anh ta đang dùng. "Nói xong đưa một tờ giấy nhỏ viết có một dãy số qua.

Hạ Vũ bảo thư ký và bảo vệ mang Sally đi ra ngoài, còn mình thì gọi điện cho số điện thoại ghi trên tờ giấy, "Anh Trịnh đây à, tôi là Hạ Vũ."

Đầu bên kia điện thoại truyền đến một giọng nói rất bình thường, "À, xem ra anh Hạ rất khó nói chuyện, cô gái ngốc Sally kia đã đưa đồ tôi giao cho cô ta cho anh rồi?"

Hạ Vũ, "Không tệ, giải thích chút đi!"

Lúc này có lẽ Trịnh Minh Duệ rất thiếu tiền, bởi vậy giải thích vô cùng sáng khoái, "Là đoạn ghi âm âm ỉ nhất của hai năm trước giữa Diệp Gia Đình cùng anh trai cô ta. Lúc đó tôi là..." Gã ta đang nghĩ xem tìm từ nào có vẻ ngoài rất đặc ý, "Gián điệp hai bên! Diệp Gia Đình cho là tôi đứng về phía cô ta, còn anh trai cô ta cũng cho là tôi làm việc cho hắn. Chuyện trong đoạn ghi âm kia đương nhiên rất khó làm, phần lớn đều là lời trút giận của Diệp Gia Đình, nói về sau sẽ tự mình lật đổ, sau đó thì sống chết mặc bay. Chẳng qua tôi giữ lại tư liệu, ghi lại đoạn ghi âm này, đưa cho anh là vì anh cùng hội với chúng tôi. Thế nào? Anh Hạ, cộng thêm vật này, đáng giá để anh đưa tiền cho tôi chứ!"

Hạ Vũ hờ hững "Ờ" một tiếng, trong giọng nói nghe không ra bất kỳ cảm xúc nào, "Tại sao anh lại nghĩ như vậy? Thứ này không có tác dụng gì với tôi cả!"

Trịnh Minh Duệ ở đầu bên kia điện thoại cười ha ha mấy tiếng, "Anh Hạ, anh cảm gì giả bộ với tôi? Khoảng thời gian trước anh nhắm vào Diệp Gia Đình là vì cái gì? Là muốn cướp quyền nuôi dưỡng đứa bé sao? Có đoạn ghi âm này, tình anh em giữa cô ta và Diệp Thừa Trạch vừa mới khôi phục lại chắc chắn sẽ hoàn toàn rạn nứt, sau lưng sẽ không còn ông chủ lớn Diệp làm chỗ dựa nữa, anh muốn làm gì còn sợ không được sao? Cho dù Lý Hạo Nhiên có thích cô ta thì sau chuyện này ắt hẳn cũng sẽ có bản khoán, ai dám để một phụ nữ điên cuồng như vậy ở bên cạnh mình chứ?"

Hạ Vũ hừ lạnh một tiếng, "Bớt nói nhảm đi!"

Trịnh Minh Duệ cảm thấy anh nhất định không thể chính miệng thừa nhận điều gì, cũng không để ý, "Cứ như vậy đi, anh hạ, hữu dụng hay không trong lòng anh biết rõ, thứ này tôi vốn muốn giữ lại cho mình, đáng tiếc bây giờ Diệp Thừa Trạch và tôi đã trở mặt nhau, tôi cũng không thể dùng được nữa. Tôi cho anh là để đền bù lúc trước tuyên truyền dư luận không có hiệu quả, hy vọng anh thấy được thành ý của tôi, đừng giữ tiền thù lao không trả cho tôi, ép người quá đáng lúc nào cũng không có hiệu quả tốt!"

Hạ Vũ cũng biết không thể tùy tiện quyệt nợ người này, sẽ dẫn tới chuyện phiền hơn, thật ra vừa rồi cũng chỉ dọa Sally một chút thôi sau đó cũng muốn đưa cho cô ta chút tiền. Vì thế sau khi cúp điện thoại thì gọi thư ký Đỗ vào, "Bảo bọn họ mang người ra ngoài, dựa vào kết quả việc lần trước trả thù lao cho bọn họ, đừng trực tiếp đưa cho cô ta, cậu cử hai người làm chuyện này đi theo cô ta đưa tiền cho gã họ Trịnh kia, sau đó lưu ý tiếp cận gã ta."

Thư ký Đỗ hết sức thông minh gật gật đầu đi ra ngoài.

Hạ Vũ ngồi một lát, nhìn đồng hồ thấy đã qua giờ tan tầm, nếu không đi trời sẽ tối xuống, vì thế liền đứng dậy rời khỏi phòng làm việc, mục tiêu hết sức rõ ràng... nhà trọ của Diệp Gia Đình.

Theo lý mà nói, hai tháng trước Diệp Gia Đình ở trong buổi họp công bố phim mới, trước mặt tất cả đồng nghiệp, các phóng viên truyền thông, thậm chí ở trước mặt anh trai Diệp Thừa Trạch của cô tiếp nhận phần quà tặng đất tiền của Lý Hạo Nhiên đưa ra, vậy chứng tỏ cô đã chính thức chọn Lý Hạo Nhiên rồi.

Hạ Vũ đã thua, hẳn nên rút lui.

Nhưng Hạ Vũ hoàn toàn không cảm thấy mình nên rút lui, phản ứng của anh đối với chuyện này là rất tức giận, vô cùng tức giận!

Có bao giờ anh đặt nhiều tâm tư của mình ở trên người của một người phụ nữ chứ? Vậy mà lại nhận được một kết quả như vậy!! Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng tức giận đến như vậy. Vẫn luôn có câu, từ trước tới nay chưa từng có thứ anh không muốn được, chỉ có thứ anh không muốn! Cho nên kết quả như vậy không nằm trong phạm vi tiếp nhận của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Ngoại truyện 1 (tiếp theo)

Do thời gian cơm tối của bạn nhỏ tương đối sớm, đợi lúc Hạ Vũ đến, Diệp Gia Đình đã cho con trai ăn cơm tối xong rồi, cô đang làm bánh pút-đing trái cây như đã hứa.

"Nói Chu Mai nấu cho anh một bát mì sườn heo nhé?" Diệp Gia Đình vừa cắt nhỏ trái cây vừa khách sáo hỏi Hạ Vũ.

Hạ Vũ từ chối, "Không cần, anh chỉ đến thăm Ba Ni, lát nữa sẽ sang nhà ông cụ bên kia ăn cơm tối."

Diệp Gia Đình gật đầu, nhanh nhẹn rửa đủ loại trái cây đã được cắt xong vào cái chén thủy tinh, sau đó đổ một lớp sữa ô mai lên, cuối cùng rất có sáng tạo

cho một chút thả lá non trên mảnh quả hạch đào và mảnh măng tây.

Trình tự trong chén thủy tinh nhỏ rất rõ ràng, tầng thấp nhất là màu vàng nhạt của yến mạch, sau đó là một tầng pho mát, một tầng chuối tiêu, ô mai, quả sô, thanh long, tầng trên là sữa màu hồng nhạt, đủ loại màu sắc đáng yêu trộn cùng một chỗ khiến người ta vừa thấy đã thèm ăn.

Mang cho Diệp Ba Ni một chén trước, cô vỗ vỗ đầu cậu, "Ba Ni, ăn đi."

Quay lại lấy chỗ còn thừa bỏ vào trong một cái chén, khách sáo mời Hạ Vũ, thấy anh lắc đầu thì dựa trên nguyên tắc chất phát của mình là không nên lãng phí đồ ăn không hề khách sáo cầm thìa bắt đầu ăn.

Hạ Vũ nói đến thăm Ba Ni, nhưng lại ở trong phòng bếp ko chịu đi, nhìn hai bên một chút thuận miệng hỏi, "Bây giờ em chỉ dùng một bữa mẫu thôi à? Chắc bận lắm nhỉ? Anh thấy em lúc nào cũng muốn ôm chuyện vào người, quá cực khổ rồi! Anh giúp em tìm thêm hai người tới đây nhé."

Diệp Gia Đình cực kỳ hài lòng ăn một muỗng lớn bánh pút-đing trái cây còn thừa lại của con trai, "Không cần đâu, tôi không cảm thấy vất vả lắm. Làm mấy món bánh ngọt này hay gì đi chủ yếu là làm cho Ba Ni, một chút cũng thấy vui."

Nói xong thò đầu ra ngoài phòng khách nhìn một cái, rồi quay đầu lại nhìn Hạ Vũ cười to, "Ba Ni rất thích ăn cái này, ngồi ăn cũng không ngẩng đầu lên, ăn sắp hết chén rồi!"

Hạ Vũ nhìn cô, cô gái trẻ tuổi trước mặt xinh đẹp mà tùy ý, váy hoa vài bông màu sáng mặc trên người rất mềm dẻo, dáng người thon thả, vén mấy sợi tóc rủ xuống lộ rõ hai má mềm mại, trong đôi mắt đen mà có thần mang theo ý cười, bởi vì đang ăn cho nên đôi môi hồng nhạt còn có vết sữa, từ trên người phát ra hơi thở ấm áp gia đình tự nhiên thoải mái.

Tìm đập tình thích.

Hạ Vũ nhớ vừa rồi anh hẳn nên vì bản thân mà thể hiện một lần cái từ "ý nghĩa sâu xa" này.

Không thể phủ nhận, Diệp Gia Đình rất đẹp, đây là điều kiện tiên quyết của cô gái có thể khiến cho người ta động lòng. Còn là một cô gái xinh đẹp không bày đặt kiểu cách, không giả tạo, vui tính hiền hòa, sẵn lòng xoắn tay áo xuống phòng bếp, chịu khổ nhọc, toàn tâm toàn ý săn sóc quan tâm con trai bảo bối của anh, ý nghĩ của sự thành thực này đối với đàn ông không cần nói cũng biết.

Tay Hạ Vũ không chịu được sự khồng chế mà vuron ra, nâng cầm có chút nhọn của Diệp Gia Đình lên, ngón tay cái thuận thế lau vết sữa bên khóe môi cô, giọng nói trầm lắng vang lên, "Em ăn bị dính rồi."

Về mặt của Diệp Gia Đình lập tức đỏ ra, sau đó nhanh chóng lui về phía sau một bước lớn, cả phần lưng dán vào mặt tường gạch men trong phòng bếp, "Anh..."

Hạ Vũ nhất quyết không tha tiến lên, không cho phép cô kéo khoảng cách giữa hai người, sau đó cúi đầu nhìn sâu vào cô, mặc dù rất có cảm giác bị áp bức đẩy người ta đến bên tường nhưng vẫn luôn giữ vững tư thế ưu nhã, anh biết Diệp Gia Đình không có sức chống cự anh. Lúc trước anh rất phiền Diệp Gia Đình khi chính miệng cô nói cô thích đáng về kiểu căng ở trên người anh.

"Anh làm sao?" Giọng nói vẫn luôn trầm lắng có chút mê người.

Diệp Gia Đình dùng một tay nâng chén bánh pút-đing trái cây lên, tay còn lại theo lẽ tự nhiên chống ở trước ngực Hạ Vũ, không cho anh tiếp tục ép sát tới, trong lúc cấp bách còn có chút ngoài ý muốn phát hiện cảm xúc không tốt mà đẩy ra. Nhưng khi cảm nhận được cơ bắp căng đầy khi tiếp xúc với bàn tay, bệnh cũ lại phát tác, không tự chủ được mà xoa nhẹ hai cái. Nghĩ thầm anh còn biết rõ mà cố hỏi, đây không phải là muốn dụ dỗ tội phạm tội đấy chứ!!!

Nhất thời không biết nên làm thế nào.

Lấy tư cách là một người phụ nữ 'thâm niên' hào phóng, Diệp Gia Đình không sợ bị người ta đùa giỡn, đặc biệt là người trước mặt này, từ trước tới nay đều là cô đùa giỡn người ta mới đúng.

Nhưng bây giờ cô đã có Lý Hạo Nhiên, đương nhiên không thể phát sinh thêm loại chuyện thế này, chỉ là thân phận của Hạ Vũ có chút đặc biệt, là ba của cục cưng nhỏ Diệp Ba Ni nhà cô, khoảng thời gian gần đây cũng liên tục có biểu hiện hài lòng, hai bên chung đụng hòa hợp, lúc phát sinh tình huống này thì trực tiếp dựa vào cách đối phó với dê xồm tát một tai đuổi người ta đi đường như không phù hợp cho lắm.

Nhìn nhau chẳng nói gì, trong lúc bầu không khí giữa hai người có chút mờ ám kỳ lạ thì ống quần của hai người đột nhiên đều bị kéo.

Giật mình, cùng nhau cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy Diệp Ba Ni ngẩng khuôn mặt nhỏ xinh đẹp lên đứng ở bên chân hai người, mặt không cảm xúc chớp chớp đôi mắt tròn xoe nói với mẹ của cậu, "Mẹ, Ba Ni ăn xong rồi, muốn tự rửa chén."

Diệp Gia Đình phản ứng chậm nửa nhịp, "Hả?... À, Ba Ni ngoan quá."

Diệp Ba Ni, "Nhưng nước đều vấy trên sàn nhà rồi."

Diệp Gia Đình, "À, không sao, mẹ đi lau ngay."

Diệp Ba Ni đuổi tay nhỏ ra, "Ba Ni giúp mẹ cầm chén."

Diệp Gia Đình đưa nửa chén bánh pút-đing trái cây còn lại cho Diệp Ba Ni, thuận thế thoát khỏi cục diện lúng túng thật sự có phần lúng túng trước mặt, đi tới ban công cầm cây lau nhà.

Đi hai bước thật sự nhịn không được, quay đầu lại nhìn Hạ Vũ, sau đó nhướn mày nói với anh, "Dáng người của anh thật không tệ đấy, xúc cảm rất tốt, có thể xếp vào trong danh sách ba người đứng đầu trong số những người tôi đã sờ qua." Sau khi bị đùa giỡn mới phát hiện ra trong lòng có chút tức giận, đi đến ban công lấy cây lau nhà lau sàn nhà bị con trai làm dơ.

Cô vừa đi, Diệp Ba Ni vẫn tiếp tục nghiêm mặt, hết sức trịnh trọng mà nói với Hạ Vũ, "Không được bắt nạt mẹ!"

Hạ Vũ đang nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn con trai nở một nụ cười tươi, nhưng nghe xong lời này nụ cười không phải cứng lại, khom lưng sờ đỉnh đầu của Diệp Ba Ni, ôn hòa giải thích, "Không có đâu, Ba Ni nhầm rồi, sao ba có thể bắt nạt mẹ con được chứ."

Diệp Ba Ni chẳng ừ hử gì, vẻ mặt vẫn vô cảm, không nhìn ra được là tin hay không, sau đó nói với Hạ Vũ, "Bà cố cho đi Mặc điện hỏi chừng nào thì ba về, mọi người chờ ba về dùng cơm." Có lẽ cảm thấy thói quen ăn cơm không có quy luật của ba cậu là không tốt, cho nên cậu học theo giọng điệu của cô giáo dạy dỗ bạn nhỏ ở nhà trẻ nói, "Ăn cơm đúng giờ, đi ngủ đúng giờ mới có thể mau cao chóng lớn khỏe mạnh không ngã bệnh."

Hạ Vũ dở khóc dở cười, từ trước đến nay anh đối với thái độ của Diệp Ba Ni đều lo liệu dạy dỗ bài bản, bởi vậy mặc dù lúc này tâm trạng rất không tốt nhưng vẫn kiềm chế mình, cứng rắn bỏ ra năm phút đồng hồ nghiêm túc giải thích đặc quyền mau cao chóng lớn khỏe mạnh không ngã bệnh chỉ dành cho bạn nhỏ, lấy tư cách là người trưởng thành, thân thể đã tự động đóng kín các chức năng này.

Sau đó nhìn thời gian đã không còn sớm, đành phải ở dưới ánh mắt rõ ràng mang theo sự đồng tình (đồng tình anh có ăn cơm cũng không thể cao thêm nữa) của con trai vội vàng rời đi.

Về đến nhà, bà nội Hạ Vũ lo lắng hỏi, "Đến nhà của Diệp tiểu thư thăm Ba Ni à? Nếu Diệp tiểu thư có bạn trai, vậy sau này Ba Ni như thế nào cháu đã nói chưa? Không thể để cục cưng Ba Ni chịu uất ức được, có thể đón về thì đón về đi, Diệp tiểu thư thích đến thăm lúc nào cũng được cả, không có đứa nhỏ bên cạnh liên lụy đến, cô ấy có thể bắt đầu cuộc sống mới không phải dễ dàng hơn à."

Hạ Vũ, "Diệp Gia Đình rất yêu Ba Ni, cô ấy sẽ không để cho chúng ta đón nó đi, hơn nữa cháu cũng hi vọng mẹ Ba Ni tự mình dẫn đến đây, như vậy đối với đứa nhỏ là tốt nhất."

Bà nội Hạ Vũ khó xử, "Ta biết, vấn đề này xem ra Diệp tiểu thư muốn tìm bố dượng cho Ba Ni, vậy... vậy sao được!?"

Trong giọng nói hờ hững của Hạ Vũ lộ ra chút kiên quyết, "Cái này cũng phải xem cháu có đồng ý hay không! Cháu vẫn chưa nói cháu không muốn mẹ của Ba Ni."

Anh chưa bao giờ biết mình lại thích một người phụ nữ hào phóng.

Nhưng hôm nay anh bị Diệp Gia Đình không uống say sờ soạng một cái, sau đó còn mặt không đổi sắc mà diễn ngược lại, tim của anh vẫn luôn đập thình thịch đến bây giờ.

Có lẽ người trong lòng có làm gì mình đều sẽ cảm thấy mỉa mai hoặc động lòng người nhí.

Suy nghĩ lại chuyển đến đoạn ghi âm của Trịnh Minh Duệ "tốt bụng" cung cấp cho, có lẽ thật sự hữu dụng...

Sau khi Hạ Vũ rời đi, Diệp Gia Đình thở phào nhẹ nhõm, vừa định mượn cơ hội giải thích với Diệp Ba Ni về tình huống ngược ngùng lúc này, ngược lại Diệp Ba Ni cũng rất bình tĩnh mà lên tiếng trước, "Ba đã đến muộn còn muốn cướp bánh pút-đing trái cây của mẹ, không cho ba! Cho mình mẹ ăn."

Diệp Gia Đình tròn mắt, "Hà?" Cô cố gắng giải thích giúp Hạ Vũ, "Không phải, ba con không muốn cướp bánh pút-đing..."

Diệp Ba Ni không tin, dùng đôi mắt tròn xoe ngây thơ rất không cho là đúng nhìn cô, giống khuôn giống dạng giả làm tiểu đại nhân, "Con đã nói với ba, không cho ba bắt nạt mẹ."

Diệp Gia Đình vô lực, "Aiz, mẹ cảm ơn lãnh đạo nhỏ Diệp Ba Ni nhé."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Ngoại truyện 2.

Khu nhà trọ sang trọng cao cấp một mình Lý Hạo Nhiên ở hơn ba trăm mét vuông, ngày hôm trước anh ngồi máy bay trở về trong đêm, lúc Diệp Gia Đình mang theo Diệp Ba Ni đến thì vẫn đang nghỉ ngơi.

Anh đi ra mở cửa mang theo bộ dáng mơ hồ đáng yêu, "Không phải đã đưa chìa khóa và mật mã cửa cho em rồi sao? Tại sao còn nhấn chuông cửa?"

Chìa khóa trong lời anh thật ra là thẻ từ thông qua kiểm an dưới lầu, ở nơi này đa phần là xã hội danh lưu, có các biện pháp vào nhà nghiêm khắc nhất, tuần tra an ninh 24/24. Diệp Gia Đình mặt mày lạ hoắc cho dù có thẻ từ thông hành cũng bị bảo vệ ngăn lại hỏi rất lâu, cũng may trang phục của cô thỏa đáng, còn mang theo đứa nhỏ xinh đẹp, thật sự không giống phần tử khả nghi, bảo vệ hết sức khách sáo cẩn thận kiểm tra thông tin thẻ từ và biển số nhà Diệp Gia Đình muốn đến sau đó mới cô tiến vào.

Trong tay Diệp Gia Đình cầm theo một đồng lớn đồ gì đó, vào cửa tìm phòng bếp, vừa khen ngợi, "Nhà thật là lớn!" Vừa nói, "Vậy tôi cũng không thể trực tiếp mở cửa đi vào rồi, lỡ như anh đang làm chuyện gì không muốn để cho người khác nhìn thấy thì sao?"

"Nói lung tung, anh có thể làm chuyện gì sợ người khác nhìn thấy chứ!" Lý Hạo Nhiên khom lưng dùng sức vò vò đỉnh đầu Diệp, "Ba Ni chờ chút một chút, chút có quà tặng cháu."

Diệp Ba Ni có qua có lại, "Ba Ni cũng có quà cho chú Hạo Nhiên."

Đối với quà của cậu, Lý Hạo Nhiên đã luyện thành thói quen, "Vậy chú cảm ơn bánh ngọt ngon tuyệt của Ba Ni trước nhé."

Nói xong xoay người đi về phòng tắm rửa thay quần áo.

Diệp Gia Đình vui vẻ thoải mái mà thưởng thức bức tranh zai đẹp lúc sáng sớm, áo T-shirt cổ tròn màu trắng, quần ngủ cotton thuần chất màu xám mềm mại, tiến vào phòng bếp lấy cháo, canh còn có vài món ăn ra, sau đó hâm nóng bày ra bàn.

Trong lòng vô cùng hiểu rõ, sâu sắc cảm thấy Lý Hạo Nhiên với gương mặt mình tinh kết hợp với thân hình hoàn mỹ, lúc nào nhìn cũng thấy đẹp mắt cộng thêm sức hấp dẫn vô hạn, cô chọn anh thật sự rất tinh mắt rồi.

Lúc này là mười rưỡi sáng, Diệp Ba Ni đã ăn sáng lúc bảy giờ, hiện tại là giờ cậu ăn thêm nửa buổi, hơi đói rồi, vì vậy ngoan ngoãn ngồi bên cạnh bàn cầm thìa nhỏ lên đũa.

Lý Hạo Nhiên nhanh chóng tắm rửa thay quần áo xong đi đến phòng bếp liền nhìn thấy thế trận Diệp Gia Đình bày ra không khỏi mỉm cười.

Diệp Gia Đình có chút đỏ mặt, lập tức thanh minh, "Em làm cho Ba Ni, mười rưỡi sáng nó muốn ăn thêm cơm."

Lý Hạo Nhiên nhìn món ăn ngon đầy bàn ra vẻ kinh ngạc, "Không ngờ khẩu vị của con nít bây giờ đều tốt như vậy, một mình Ba Ni có thể ăn nhiều món như vậy sao."

Diệp Gia Đình bắt đầu thừa nhận, "... Nhân tiện mang theo một phần đến cho anh."

Lý Hạo Nhiên nhún nhún vai ngồi xuống, lại bắt đầu đánh giăng co gần đây vẫn luôn tiến hành cùng Diệp Gia Đình trong điện thoại, "Em dọn qua đây đi, hoặc là chúng ta cùng ở trong căn nhà mới kia."

Diệp Gia Đình, "Không cần đâu, em đã quen với chỗ ở hiện tại rồi."

Lý Hạo Nhiên, "Chỗ của em quá nhỏ, phòng ngủ của em và phòng ngủ của Ba Ni chỉ ngăn cách một bức tường mỏng, hơn nữa hàng xóm chung quanh cũng tương đối nhiều, rất bất tiện."

Diệp Ba Ni ngẩng đầu, dùng ánh mắt cùng chung chí hướng nhìn anh, đột nhiên chen vào nói, "Ba Ni cũng không thích bức tường kia."

"Há?!!!" Lý Hạo Nhiên và Diệp Gia Đình cho là cậu nghe hiểu điều gì, cùng nhau chột dạ nhìn cậu.

Diệp Ba Ni tiếp tục nói ra lời kinh người, "Đỡ xuống!"

Hai người cùng hỏi, "Tại sao?"

"Ba Ni vẫn luôn muốn ngủ cùng một phòng với mẹ."

Lý Hạo Nhiên té xỉu, "Ba Ni, cháu không thể có ý định này!"

Diệp Ba Ni không rõ tại sao mình không thể có ý định này, kiên quyết nói, "Ba Ni thích ngủ cùng một phòng với mẹ."

Diệp Gia Đình ở góc độ con trai không nhìn thấy làm khẩu hình miệng với Lý Hạo Nhiên an ủi, "Chờ nó lớn thêm chút nữa là được rồi."

Lý Hạo Nhiên cười với cô, lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề, đột nhiên nâng người dậy thò đầu tới ở phía trên cậu nhóc nhanh chóng hôn một cái lên

khói môi Diệp Gia Đình, ngay sau đó kinh ngạc, "Mùi vị không tệ, thì ra là vị ô mai!"

Diệp Gia Đình thò tay ra phía sau Diệp Ba Ni đánh anh một cái, "Em vừa mới ăn một miếng tương ô mai đấy."

Diệp Ba Ni cảm thấy quanh người mình có chút bất thường, liếc nhìn hai người, "Làm chuyện xấu! Cô giáo nói lên lớp không được làm chuyện mờ ám!"

Diệp Gia Đình, "Không có đâu Ba Ni, huống chi chúng ta đang dùng cơm chứ không phải đang ở trên lớp."

Ở nhà trẻ Diệp Ba Ni thường xuyên anh dùng đánh nhau, cũng không phải là bạn nhỏ tuân thủ kỷ luật nhất, hiện tại chủ yếu là vì không vui với hành động mờ ám của hai người mà không có phần mình, vì thế phát huy sự dạy bảo của cô giáo ở nhà trẻ với mình, mặt không cảm xúc nhấn mạnh, "Ăn cơm cũng không thể làm chuyện mờ ám!"

Hai người kia nín cười, "Được!"

Lý Hạo Nhiên, "Tối nay ở lại đi."

Diệp Gia Đình khó xử, nhìn sang Diệp Ba Ni bĩu bĩu môi, "Không được, không ai chăm sóc nó."

Lý Hạo Nhiên, "Gọi người làm trong nhà em tối đây."

Diệp Gia Đình, "Vậy càng không được."

Lý Hạo Nhiên không hài lòng, "Cái này cũng không được cái kia cũng không được, vì sao?"

Diệp Gia Đình kẻ sát bên lỗ tai anh giải thích, "Mẹ mang theo con trai đến nhà bạn trai qua đêm, giống như đang làm chuyện xấu gì đó, em sợ tạo thành ảnh hưởng xấu với Ba Ni!"

Lý Hạo Nhiên không còn cách nào khác, cũng nhỏ giọng hỏi, "Vậy làm sao bây giờ? Đợi Ba Ni trưởng thành?"

Diệp Gia Đình bật cười, "Không nghiêm trọng như vậy, ngấm lại, luôn có cách giải quyết ổn thỏa."

Lý Hạo Nhiên sờ cằm, nghĩ một lát đột nhiên hỏi, "Diệp Gia Đình, có phải em ám chỉ anh điều gì không?"

Diệp Gia Đình rút tờ giấy ăn giúp Ba Ni lau miệng, thuận miệng hỏi, "Ám chỉ gì?"

"Em muốn nói gì với anh?"

Nhắc tới chuyện muốn nói gì đó, ngược lại Diệp Gia Đình nhớ tới một chuyện một chuyện, đột nhiên hỏi, "Hạo Nhiên, em cũng rất xinh đẹp đúng không?"

Lý Hạo Nhiên nhìn nhìn cô, nín cười trả lời, "Tất nhiên rồi, mẹ Ba Ni không xinh đẹp thì ai mới xinh đẹp chứ? Đúng không, Ba Ni?"

Diệp Ba Ni ăn một ngụm lớn cháo rau dưa thịt băm, "Vâng."

Diệp Gia Đình, "Vậy anh không lo bị người ta nạy chân tường à?"

Lý Hạo Nhiên kinh ngạc, "Anh cần phải lo sao? Nói thật, lúc trước thỉnh thoảng anh sẽ lo lắng em bắt ngờ nông nổi đi cạy chân tường người ta."

Diệp Gia Đình buồn bực, "Nghĩ như vậy..."

Ăn cơm xong Lý Hạo Nhiên cho Diệp Ba Ni xem quà của anh mang về cho cậu... một quyển photo album, bên trong là một con chó đen nhỏ lông xù tròn xoe, lông của con chó nhỏ rất dày, nhất là lông trên đầu, lộ ra cái đầu vừa tròn vừa lớn, gần như là không tìm thấy đôi mắt ở đâu, nhìn vào giống như một con gấu chó nhỏ.

Lý Hạo Nhiên, "Ba Ni, đây là chó ngao Tây Tạng nhỏ, cháu đừng thấy nó giờ đáng yêu như thế, nhưng trưởng thành rồi rất lợi hại đấy, tất cả các con chó đều đánh không lại nó. Con này mới được hai tháng, chú mua tặng cho con, mấy ngày nữa sẽ chuyển đến đây. Cháu thích không?"

Hai mắt Diệp Ba Ni sáng lên, "Ba Ni thích."

Lý Hạo Nhiên, "Nhưng nhà cháu nhỏ quá, không đủ để nuôi nó, chỗ này của chú cũng không đủ."

Diệp Ba Ni nhìn anh, rất khờ dại hỏi, "Vậy làm sao?"

Lý Hạo Nhiên dẫn dắt từng bước, "Mẹ cháu có một căn nhà mới, cháu có muốn qua không? Nơi đó đủ lớn, có thậm chí tầng hầm, ở trên bãi cỏ có ổ chó có thể nuôi con chó này, chúng ta cùng chuyển đến nhà mới của mẹ cháu nhé."

Diệp Ba Ni gật đầu thật mạnh, "Được ạ."

Lý Hạo Nhiên hoàn thành xong nhiệm vụ quan trọng, nhìn đồng hồ thấy đã đến giờ anh và người đại diện Ngô Hựu Tường hẹn gặp mặt, Diệp Gia Đình vẫn còn đang ở trong phòng khách nói chuyện điện thoại trợ lý Tiểu Dương kiểm người đại diện tân nhiệm, dường như đang thảo luận chuyện mới tiếp theo, bỏ lơ ba la nói đến khí thế ngất trời, Lý Hạo Nhiên dứt khoát đặt Diệp Ba Ni lên vai, "Mang cháu đến phòng Gym chơi."

Diệp Ba Ni rất tò mò với phòng gym chưa từng tới, cho nên hết sức vui vẻ, "Vâng."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Ngoại truyện 2 (tiếp theo)

Người đại diện Ngô Hựu Tường của Lý Hạo Nhiên cầm laptop vừa nói với Lý Hạo Nhiên đang luyện tập bập tay sắp xếp công việc sắp tới, vừa không ngừng nhin trộm trợ lý Tiểu Lưu ở bên cạnh bị Lý Hạo Nhiên dẫn theo, vẻ mặt nghiêm túc chơi tạ tay dành cho nữ với bạn nhỏ xinh đẹp.

Tiểu Lưu sợ Diệp Ba Ni cầm tạ tay không nổi sẽ đập vào chân, ở một bên dè dặt trông chừng, trên trán đã đổ đầy mồ hôi, "Ba Ni ngoan, chúng ta đổi cái khác chơi được không? Nếu không nghỉ ngơi một lát đi, hai chúng ta đến bên kia uống cola nhé?"

Diệp Ba Ni vừa mới ăn uống no nê, không có hứng thú với cola, rất ngầu mà nghiêm mặt hơi lắc đầu, "Uống cola sẽ không cao, Ba Ni không uống (thật ra là không thích uống), chú cũng không thể uống."

Tiểu Lưu, "Hả! Chú cũng không thể uống?"

Diệp Ba Ni ngửa đầu nhìn anh ta, cảm thấy so với Lý Hạo Nhiên thì anh ta lùn hơn, vì vậy rất chắc chắn gật đầu, "Không thể! Chú lùn hơn nhiều so với chú Hạo Nhiên."

Tiểu Lưu lập tức bị đá kích, ịu xịu cụp đầu xuống.

Lý Hạo Nhiên giờ ngón tay cái lên với Diệp Ba Ni, ý tứ chính là phê bình rất tốt. Anh đã sớm cảm thấy thói quen lúc nào cũng thích uống đồ uống có chứa cacbon-axit của Tiểu Lưu là không tốt, thỉnh thoảng uống một chút thì không sao, nhưng uống nhiều sẽ ảnh đến thể chất cơ thể.

Diệp Ba Ni vác khuôn mặt không có biểu cảm, rất có khí thế bình tĩnh xử lý sự khích lệ của anh.

Khỏe miệng Ngô Hựu Tường giật giật, "Hạo Nhiên, anh rất thích con trai của Diệp tiểu thư sao."

Lý Hạo Nhiên, "Đúng vậy, thằng nhóc kia giả bộ thâm trầm rất đáng yêu." Lại tăng thêm một câu, "Mẹ của tôi chắc chắn cũng thích nó."

Tay của Ngô Hựu Tường run lên, suýt chút nữa xóa sạch ghi chú vừa mới viết xong, "Bác gái chắc chắn cũng thích nó? Hạo Nhiên!! Anh... anh nghĩ thật xa vời."

Diệp Gia Đình có mệnh vất vả, gần đây rất nỡ mảy mòi mặt, nhưng thật ra vẫn ở trong trạng thái kinh tế eo hẹp.

Mặc dù tiền thù lao đóng bộ phim "Thời khắc sinh tử" và phí phát ngôn thay mặt nói về sinh non nhiều gấp mấy lần so với làm bất kỳ công việc nào trước kia, nhưng hiện tại bất cứ lúc nào Diệp Gia Đình cũng chỉ tiêu nhiều hơn trước kia.

Lần không khỏi nhớ tới lời của bà nội Hạ Vũ, cô phải chủ động đổi nhà trẻ cao cấp cho Diệp Ba Ni, nếu không ánh mắt nhìn xem đến từ xung quanh sẽ sinh ra ảnh hưởng cho thằng nhóc kia.

Dọn nhà cũng là chuyện phải làm, chỉ chờ nàng dọn đủ tiền là được.

Bởi vì thời gian làm việc không cố định, sau này còn phải thường hay đi đến vùng khác, bảo mẫu Chu Mai trong nhà cũng càng lúc càng quan trọng.

Để bảo đảm 'nhân tài' tự mình bồi dưỡng ra được sẽ không đi ăn mánh khác, Diệp Gia Đình tăng tiền lương của Chu Mai lên 6000 đồng một tháng, bao ăn ở, ngày lễ tết còn có tiền lì xì.

Mặc dù như vậy, nếu như sau này chuyển sang căn nhà rộng hơn, cô còn phải chuẩn bị mướn thêm người, bởi vì một mình Chu Mai chắc chắn không thể vừa trông đứa nhỏ vừa làm tất cả mọi chuyện nấu cơm, quét nhà...

Còn có ăn mặc đi lại của chính cô nữa, làm đẹp tập thể hình, một loạt thứ đều nước lên thì thuyền lên.

Đếm trên đầu ngón tay tính toán tất cả những thứ này đều là tiền! Có lần Diệp Gia Đình Diệp Gia Đình tố khổ với Tiểu Dương: Áp lực sinh hoạt thật là lớn!

Tiểu Dương dùng ánh mắt nhìn người bệnh liếc cô một cái, "Cô còn than áp lực lớn? Vậy những người không có hậu thuẫn như chúng tôi còn không được đại minh tinh Lý coi trọng thì phải làm sao? Đều không cần sống à! Nào, mau chóng học thuộc lời kịch đi, đợi lát nữa dẫn cô đến công ty tìm thầy hướng dẫn một chút, ngày mai đi casting. Mặc dù cô nói bộ phim này không tìm người giúp cô chào hỏi, nhưng trong phim "Thời khắc sinh tử" cô có biểu hiện không tệ, có chút duyên với người xem, cộng thêm là bạn gái đang nổi của Lý Hạo Nhiên, chỉ cần lúc casting đừng phạm lỗi lớn, đạo diễn sẽ chọn cô, cho dù mượn danh tiếng bạn gái mới của anh để giúp anh kiếm chút mảnh lời cũng có lời."

Diệp Gia Đình không ngờ tên tuổi bạn gái Lý Hạo Nhiên cũng cụ thể hoá thành hiệu ích kinh tế, nhìn không được khoe khoang với Tiểu Dương một chút, tôi thật là tinh mắt!

Tiểu Dương từ chối cho ý kiến, "Làm ơn, phụ nữ tinh mắt tuyệt đối không phải chỉ có một mình cô, cô gái coi trọng Lý Hạo Nhiên nhiều lắm, mấu chốt không phải ở chỗ ai coi trọng anh ta mà là anh ta coi trọng ai." Nhìn nhìn thời gian, "Nhanh lên, học thuộc lời thoại chưa? Hiện tại còn hai giờ nữa mới tới giờ hẹn của cô với thầy Cổ, chúng ta nắm chặt chút vẫn kịp đi bảo dưỡng chân."

Diệp Gia Đình, "Bảo dưỡng chân?"

"Ừ, gần đây có một cửa hàng bảo dưỡng chân cho nữ liên lạc với chúng ta, muốn tìm cô làm đại diện phát ngôn, mặc dù cửa hàng bảo dưỡng chân cho nữ này không được người ta chú ý mấy, nhưng thiết kế và thợ làm cũng không tệ, tương lai khả quan, rất có thể tiếp tục đại diện phát ngôn cho cái này. Từ giờ trở đi mỗi tuần cô bảo dưỡng chân hai lần, chuẩn bị sẵn sàng trước đi."

Chân và tay của Diệp đại tiểu thư vừa dài vừa nhỏ xinh. Diệp Gia Đình có lòng tin với chân của mình hơn mắt, cộng thêm lại có tiền, cho nên rất hăng hái nhiệt tình, "Được!"

Diệp Ba Ni được Lý Hạo Nhiên dẫn đi Diệp Gia Đình hết sức yên tâm. Nói thật so với đề Hạ Vũ - ba của Ba Ni dẫn đi cô càng yên tâm hơn.

Lý Hạo Nhiên trời sinh cẩn thận, mượn chuyện ngày thường rót ly nước cho Diệp Ba Ni để nói, Lý Hạo Nhiên rót nước chắc chắn sẽ có nhiệt độ ấm hơn cô rót, không nóng không lạnh phù hợp cho trẻ nhỏ uống.

Cho nên lúc Diệp Gia Đình gọi điện thoại cho Tiểu Dương, sau khi phát hiện cục cưng Diệp Ba Ni được Lý Hạo Nhiên mang đến phòng Gym cũng không chú ý đến, chỉ dặn dò anh buổi chiều giao Ba Ni cho Chu Mai, mặc dù là chủ nhật, nhưng ba giờ chiều Ba Ni còn có lớp hội họa vỡ lòng cần phải học.

Tự mình đón xe taxi đi về trước, quyết định thừa dịp hôm nay có thời gian rảnh làm heo nướng hầm rau dưa.

Nói lòng của phụ nữ lớn cũng rất lớn, nhỏ cũng rất nhỏ.

Lúc lớn thật sự rất lớn, có thể giống như ngựa đực đều thích gái đẹp. Phụ nữ cũng rất tự nhiên động lòng với đàn ông có sức hấp dẫn.

Tựa như với Lý Hạo Nhiên, giống như Hạ Vũ, thậm chí là Hoắc Triệu Minh, còn có nam minh tinh Hồ Đông lần trước gặp mặt ở công ty sau đó trò chuyện với nhau rất vui vẻ, anh trai Diệp Thừa Trạch của cô... khụ, người cuối cùng lạc đề rồi.

Tóm lại những người đàn ông này mỗi người đều có xuất sắc riêng, trong lúc bọn họ lơ đãng hiện ra sức hấp dẫn từng người, Diệp Gia Đình đều có chút cảm giác động lòng.

Lúc nhỏ cũng thật sự rất nhỏ, trong lòng chỉ có thể có một người... chân chính thích một người, những người xuất sắc còn lại bắt quá cũng chỉ là thưởng thức mà thôi.

Diệp Gia Đình vừa cảm khái ở trong lòng những thứ này có đều được hay không, vừa vào thang máy lên lầu, lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa.

Đột nhiên bờ vai trầm xuống, ở phía sau lưng bị một bàn tay đè lại, theo đó là giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, "Sao giờ cô mới quay về, tôi chờ cô rất lâu rồi đấy."

Giọng nói quen thuộc lộ ra sự trung hậu, trước đây Diệp Gia Đình nghe thấy sẽ có cảm giác đối mặt với anh trai nhà bên, hiện tại nghe thấy lại căng thẳng đến mức ngay cả tóc cũng muốn dựng lên tập thể, cứng ngắc quay đầu lại, "Minh Duệ!"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 79: Ngoại truyện 3.

Phụ nữ săn sóc trẻ con mặc dù từ sáng đến tối bận rộn mệt nhọc không được thanh nhàn, nhưng cũng có chỗ tốt của nó, đó chính là một khi mất tích sau đó rất nhanh sẽ được tìm ra. Hết cách rồi, con nít không tìm thấy mẹ đương nhiên sẽ náo loạn lên rồi.

Buổi tối Diệp Ba Ni tan lớp hội họa về nhà thì phát hiện mẹ vô duyên vô cớ không thấy đâu nữa, ngay cả gọi điện hỏi di Tiểu Dương cũng không biết mẹ cậu đi đâu, tâm trạng lập tức tệ hẳn đi! Tuy không nào loạn, nhưng trạng thái này so với khóc rống còn nghiêm trọng hơn, mặc dù Chu Mai sợ tới mức e là bản thân chuyện bé xé ra to rước lấy rắc rối, nhưng cũng vẫn lần lượt gọi điện cho Diệp Thừa Trạch, Hạ Vũ và Lý Hạo Nhiên, "Trời ơi, cũng có thể là tôi chuyện bé xé ra to, có lẽ Diệp tiểu thư ở bên ngoài điện thoại hết pin rồi, chờ một lúc có thể sẽ trở về... Nhưng, cô ấy chưa bao giờ như vậy, ngay cả com tôi Ba Ni ăn cái gì cũng không báo, gọi điện thoại hỏi Dương tiểu thư, Dương tiểu thư cũng nói tôi nay cô ấy không có lịch, hẳn đã sớm về nhà rồi mới đúng... Tôi nghĩ nếu điện thoại hết pin cũng có thể mượn điện thoại người khác gọi về, cho nên có chút lo lắng..."

Diệp Gia Đình cảm giác mình bị đưa đến trong một nhà xưởng bỏ hoang ở khu vực ngoại thành.

Trịnh Minh Duệ thật đúng là có thiên phú làm chuyện xấu, gây mê cô xong mang ra khỏi nhà trọ, giả vờ đưa bệnh nhân đến bệnh viện gọi taxi rồi đi trước, sau khi vòng quanh một vòng làm bộ đi vào bệnh viện tổng hợp đây áp người, sau đó dạo bên trong một vòng đi ra tiếp tục ngồi taxi đến nơi của mình đổi xe đến đây, một loạt chuyện đều làm đầu vào đây.

Cũng không biết qua bao lâu, thuốc mê trên người Diệp Gia Đình từ từ biến mất, đầu óc dần dần tỉnh táo, hai mắt đã có thể mở ra, chậm chạp chuyển động cái cổ cứng ngắc, đập vào mắt chính là một căn phòng lớn vô cùng trống trải, tường chung quanh bong ra từng mảng, cửa sổ rất cao, vừa nhìn liền biết chỉ dùng để làm chỗ ở bình thường.

Tiếp tục cử động cơ thể đau nhức, phát hiện mình nằm ở trên sofa rách trần ngập mùi mốc. Sau khi nhìn rõ hoàn cảnh, phản ứng đầu tiên trong đầu không phải sợ hãi, mà là: Không xong rồi!! Mất tích lâu như vậy Ba Ni sẽ bị dọa sợ!! Sau đó cảm giác sợ hãi sẽ dâng lên từng đợt.

"Minh Duệ! Trịnh Minh Duệ!"

Diệp Gia Đình cố gắng hô hai tiếng thì có tiếng bước chân vang lên, sau đó cánh cửa "ken két" mở ra, Trịnh Minh Duệ đi vào, vẫn là vẻ mặt trung hậu nụ cười thân thiết, "Gia Đình, cô đã tỉnh rồi."

Diệp Gia Đình ôm đầu ngồi dậy, "Anh muốn làm gì? Cho dù anh muốn làm thì cũng hãy để tôi gọi điện cho Ba Ni trước đã, thằng bé không thấy tôi sẽ lo lắng, sẽ sợ!"

Trịnh Minh Duệ "chặc chặc" lắc đầu, "Gia Đình, tôi có chút khó hiểu, người như cô sao có thể đối tốt với Diệp Ba Ni như vậy! Thật sự không thể nào tin được!" Sau đó rất ôn hòa từ chối yêu cầu của cô, "Không thể, bây giờ cô không thể gọi điện cho bất cứ ai."

Diệp Gia Đình cố nén vừa tức vừa sợ, xúc động muốn mắng hấn, "Đó là con trai của tôi! Đương nhiên tôi phải đối tốt với nó. Anh phí nhiều sức như vậy làm tôi hôn mê đưa đến chỗ này rốt cuộc là muốn làm gì?!"

Trịnh Minh Duệ kéo một cái ghế gỗ mất nước sơn ngồi ở trước mặt cô, dùng giọng nói ôn hòa tựa như nói chuyện phiếm, "Cô hỏi tôi à, tôi vẫn chưa nghĩ kỹ, rốt cuộc nên thử dùng cô đổi một khoản tiền với Lý Hạo Nhiên tốt hơn hay là dẫn đi theo tôi thì tốt hơn. Gia Đình, thật ra tôi vẫn luôn rất thích em, em rất xinh đẹp, lại có cá tính, làm vợ của tôi chắc chắn có hứng."

Diệp Gia Đình căng thẳng đến mức toàn thân căng cứng, bộ dáng của Trịnh Minh Duệ như vậy thật sự rất giống kẻ biến thái, "Không thể nào."

Trịnh Minh Duệ nhìn ra cô đang khản trương, chợt bắt đầu nhẹ lời an ủi, "Đừng sợ, tôi cũng không phải là kẻ biến thái, sẽ không làm chuyện giam cầm ép buộc."

Diệp Gia Đình không còn lời nào để nói. Kẻ biến thái nói mình không phải là biến thái, ai tin chứ!

Trịnh Minh Duệ, "Thật ra em đi theo tôi cũng không có gì không tốt. Em và Diệp Thừa Trạch tiếp tục trở mặt, làm trong giới giải trí chắc chắn sẽ thất bại, Ba Ni cũng sẽ được ba nó dẫn đi, mình em ở lại thì có ý nghĩa gì chứ?"

Diệp Gia Đình nghe xong mờ mịt chẳng hiểu gì lại rất tức giận, "Sao tôi lại trở mặt với anh trai tôi chứ? Ba Ni sẽ bị Hạ Vũ mang đi?" Dựa vào cái gì anh ta dẫn đi chứ!!!!

Trịnh Minh Duệ lại tiếp tục hòa nhã cười một tiếng, "Ái chà, tôi quên mất, cho dù không có Diệp Thừa Trạch và Diệp Ba Ni, em còn có Lý Hạo Nhiên. Anh ta cũng thật là kỳ lạ, sao có thể coi trọng em chứ?" Lễ độ giảm âm thanh xuống nói, "Trong tình trạng xử nam sao?"

Khóe miệng Diệp Gia Đình co giật, "Chắc vậy."

Trịnh Minh Duệ cực kỳ tiếc hận thở dài, "Vậy thì hết cách rồi, tôi chắc chắn tranh không lại với đại minh tinh." Nói xong điện thoại đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở, hấn cầm ra xem thế nào, sau đó cười một tiếng, nói với Diệp Gia Đình, "Tốc độ của Lý Hạo Nhiên nhanh thật! Thật sự làm cho người ta bất ngờ. Ba giờ trước tôi đã liên lạc với hấn ta nói em ở trong tay tôi, bảo hấn ta giao tiền chuộc, không ngờ hấn ta chuẩn bị tiền nhanh như vậy!"

Diệp Gia Đình rất muốn khinh bỉ hấn, vừa rồi còn nói vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là đòi tiền hay là muốn người, vậy sao không nói đã sớm đòi tiền chứ? Nhìn Trịnh Minh Duệ không có lộ ra xu thế bạo lực, trong lòng bình tĩnh hơn một chút, nhưng vẫn tin chắc hấn là một kẻ biến thái giấu nghề, điểm quan trọng nhất khi đối mặt với biến thái chính là không thể kích thích hấn.

Mặc dù cực kỳ lo lắng, không biết cục cựa Diệp Ba Ni thế nào, mình có thể thoát hiểm hay không, cũng cố gắng ổn định tinh thần, cẩn thận nói, "Tôi rất đói bụng, có đồ ăn không?"

Trịnh Minh Duệ vẫn bày ra thái độ rất hòa ái mà lắt léo, "Có, nhưng không thể cho em, tôi sợ em khôi phục sức lực quá nhanh tôi nhìn không nổi. Xin lỗi, Gia Đình, em kiên trì chút, xem chừng Lý Hạo Nhiên rất lo lắng cho em, vội vã mang em trở về, chờ hấn ta đem tiền tới tôi sẽ thả em đi." Lưu luyến nhìn khuôn mặt nhỏ của Diệp Gia Đình hồi lâu, "Lúc tôi còn nhỏ cũng rất thích em, cảm thấy em thật xinh đẹp, thường xuyên không nhịn được mà lên nhìn em, đáng tiếc mỗi lần em phát hiện đều chẳng thèm ngó ngang tới tôi dù chỉ một lần, rất đả kích người đấy! Tôi không thể chịu nổi nữa, hết cách rồi, chỉ có thể cố gắng để dành chút tiền rồi đi, từ nay về sau e rằng chúng ta sẽ không có cơ hội gặp lại."

Diệp Gia Đình nghĩ thầm, vĩnh viễn không gặp lại mới là tốt nhất. Cô cẩn thận hỏi, "Anh đòi Lý Hạo Nhiên bao nhiêu tiền chuộc."

Trịnh Minh Duệ duỗi bàn tay ra, có vẻ đắc ý, "Ba trăm vạn, thế nào, con số này rất vừa, không quá mức chứ!"

Diệp Gia Đình thờ dãi, trong lòng cũng chấp thuận con số Trịnh Minh Duệ đưa ra quả thật rất vừa mức, không nhiều đến nỗi làm cho người ra mạo hiểm từ chối, cũng sẽ không ít khiến hấn vội vàng vô ích một cuộc này.

Xem ra Lý Hạo Nhiên vui vẻ đáp ứng muốn giao tiền, thật sự.... thật sự làm cho cô rất vui vẻ.

Về phần thịt đau, lúc này Diệp Gia Đình cũng chẳng quan tâm tới nữa, mặc dù cô vẫn luôn xem trọng tiền bạc, nhưng cũng không cho rằng tiền bạc quan trọng hơn an toàn và tự do.

Chẳng qua tại sao Trịnh Minh Duệ không đi đòi tiền Diệp Thừa Trạch? Còn chắc chắn mình sẽ trở mặt với Diệp Thừa Trạch lần nữa?

Tiếp tục cẩn thận hỏi, "Vậy tôi muốn uống nước có được không?"

Có lẽ Trịnh Minh Duệ rất thương thức bộ dạng yếu ớt khôn ngoan này của Diệp đại tiểu thư, cười tươi nói, "Được, uống nước thì có thể."

Xoay người đi, chỉ chốc lát sau mang vào cho cô một thùng nước Gia Luân, còn có một ly thủy tinh rất sạch sẽ, "Em uống đi, tôi đi gọi điện thoại!" Quay người đi ra ngoài, rất rõ ràng ở bên ngoài khóa trái cánh cửa.

Qua nửa giờ sau lại trở về, kinh ngạc, "Ồi, em uống nhiều như vậy!"

Về mặt Diệp Gia Đình vô tội, "Tôi rất đói bụng, không có gì ăn chỉ có thể uống nước."

Qua một lát nữa, Diệp Gia Đình ôm bụng, "Tôi muốn đi toa-lét."

Trịnh Minh Duệ dẫn cô tới một toa-lét đơn giản ở ngoài sân nhà kho, "Không được khóa cửa."

Diệp Gia Đình hết sức thức thời, nghe lời hợp tác, không cho làm thì không làm, chẳng qua là vì quá đói lại không có đồ ăn, vì thế không ngừng uống nước lót dạ.

....

"Tôi lại muốn đi toa-lét."

Trịnh Minh Duệ rất bất đắc dĩ cười khổ, "Có lẽ tôi không nên cho em uống nước."

Diệp Gia Đình mượn cơ hội đi toa-lét, đã quan sát địa hình hai lần, trong lòng cũng có tính toán, rất đúng lúc làm ra vẻ đáng thương, "Thế tôi nhịn một lát vậy."

=====

Rốt cục Diệp Ba Ni đã phá vỡ hình tượng ông vua lạnh nhạt ở trong mắt mọi người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ tủi thân, đôi mắt tròn xoe đều đỏ hết lên, cậu không khóc rống, chỉ không ngừng nhỏ giọng lặp lại một câu, "Ba Ni muốn mẹ!"

Hạ Vũ thấy vậy trái tim đều muốn vỡ ra, trong lòng nguyên rủa 1800 người bắt Diệp Gia Đình đi, cả gan dám làm hại con trai anh đau khổ như thế. Ngồi xồm xuống, thù thì thù thì dường như sợ hù dọa ai đó, "Ba Ni, cục cưng, ngoan, ăn cơm trước được không? Mẹ con nhất định có thể trở về."

Diệp Ba Ni dùng đôi mắt tròn xoe tràn ngập uất ức nhìn anh lắt léo, "Ba Ni ăn không vô."

Hạ Vũ vô cùng đau lòng, "Vậy uống nước, nước cần phải uống."

Diệp Ba Ni vẫn lắt léo, "Ba Ni cũng không uống nước."

Bởi vì Diệp Ba Ni không chịu đi đâu, ngay cả nhà trẻ cũng không chịu, kiên quyết muốn ở nhà đợi mẹ cậu trở về, cho nên Hạ Vũ đành phải gạt tất cả mọi chuyện trong tay sang bên, ở trong nhà Diệp Gia Đình cùng đợi với cậu.

Trong lúc đó cậu Diệp Thừa Trạch của Diệp Ba Ni vội vàng đến một chuyến, diễn cảm trên mặt ngưng trọng, "Biết rồi, là con trai của một tài xế kỳ cựu trong nhà chúng tôi làm, chủ yếu là muốn đòi tiền, mẹ của Ba Ni chắc hẳn tạm thời không gặp nguy hiểm gì. Chỉ là có chút kỳ lạ, không biết tại sao hấn chỉ đòi tiền Lý Hạo Nhiên."

Diệp Ba Ni chạy tới, ngửa đầu hỏi, "Mẹ đâu?"

Diệp Thừa Trạch cúi người ôm lấy cậu, "Mẹ cháu sẽ mau về thôi, không có chuyện gì cả."

Rõ ràng Diệp Ba Ni có lòng tin với Diệp Thừa Trạch hơn so với Hạ Vũ, dùng bàn tay nhỏ bé ôm lấy cổ của Diệp Thừa Trạch, mặt cũng dựa lên bả vai anh, hết sức ý lại, "Vâng."

Diệp Thừa Trạch nhìn bộ dạng này của cháu ngoại trai cũng rất đau lòng, vỗ vỗ đầu của cậu lại an ủi mấy câu. Lúc gần đi nói với Hạ Vũ, "Lý Hạo Nhiên đã mang theo tiền đi với người khác đến đàm phán cùng Trịnh Minh Duệ, tôi cũng muốn đi, chỗ Ba Ni làm phiền anh rồi."

Hạ Vũ sùng sốt, "Trịnh...?" Ngay sau đó khôi phục lại bình thường, "Tôi sẽ chăm kỹ Ba Ni."

Diệp Ba Ni lớn tiếng cổ động với bóng lưng của cậu Diệp Thừa Trạch, "Cậu cố gắng lên! Bảo chú Hạo Nhiên cũng cố gắng lên!"

Diệp Thừa Trạch dừng chân, vẫy vẫy tay rồi đi. Sắc mặt Hạ Vũ âm u lấy điện thoại ra bấm số, "Này, lần trước sau khi đưa tiền cho mấy người coi chừng người đó..."

Lý Hạo Nhiên căng thẳng, dẫn theo mấy bảo vệ cùng một cái valy tiền đi trên đường nhỏ gồ ghề ở bên ngoài trấn, công việc đưa tiền trao đổi con tin này trước kia anh từng diễn trong phim hai ba lần, không ngờ lại lúc tự mình thực tế một lần.

Sự thật chứng minh, cuộc sống thực tế cùng tác phẩm nghệ thuật có độ chênh lệch cực lớn, bây giờ anh hoàn toàn không giống như diễn trong phim làm anh hùng can đảm bỏ bao công sức đầu trí đầu dũng, chiến đấu tới cùng với phản tử xấu, lấy mục đích chủ yếu là đem những người này ra công lý.

Hiện tại Lý Hạo Nhiên tập trung tinh thần muốn lấy tốc độ nhanh nhất giao tiền đổi người, người mình để ý đang ở trong tay đối phương, đang chịu sự uy hiếp cực lớn, dĩ nhiên an toàn là số một! Đừng nhìn tác phẩm điện ảnh và truyền hình, chỉ nhìn các quốc gia rồi sẽ biết, phương pháp tốt nhất để cứu con tin là dựa theo yêu cầu của đối phương trả tiền, nếu không bọn bắt cóc tổng tiền ép giết con tin thì phải làm sao?!

Mất thấy cách nơi bọn bắt cóc tổng tiền hẹn càng lúc càng gần không khỏi bắt đầu nín hơi ngưng thần, tiến vào trạng thái khẩn trương, toàn thân tựa như một dây cung kéo căng, chợt nghe thấy bên trong bụi cỏ đại cao hơn nửa người ở ven đường có tiếng nói, "Này, này, Hạo Nhiên! Bên này!"

Dây cung kéo căng lập tức buông lỏng, lấy mắt kính xuống quay đầu lại tròn tròn hai mắt, "Diệp Gia Đình!!!"

Diệp Gia Đình mặt xám mày tro leo ra bụi cỏ, giấy cũng mất đi một chiếc, thở hồng hộc, "Ôi, đứng đi qua đó, mau trở về đi, có lẽ Trịnh Minh Duệ đã chạy rồi."

Lý Hạo Nhiên cứng họng nhìn cô, "Diệp Gia Đình, anh trai em nói họ Trịnh kia muốn tiền, đưa tiền thì hẳn nhất định sẽ thả người, em ngoan ngoãn chờ anh tới là được rồi, chạy trốn như vậy rất dễ chọc giận hắn ta, lỡ như bị bắt sẽ nguy hiểm đấy!!!!" Nói xong trong lòng nghĩ lại mà sợ, chỉ vào Diệp Gia Đình, "Em, em, em..."

Diệp Gia Đình gượng cười, "Không phải em đang tiết kiệm tiền giúp anh sao."

Lý Hạo Nhiên bị nghẹn ở ngực, hồi lâu mới ổn định lại, kéo Diệp Gia Đình qua, "Em có thể đi được không? Anh công em, trở về trên trấn sẽ có xe."

Diệp Gia Đình ở trên đường lời thề son sắt, mình tuyệt đối không mạo hiểm, không biết Trịnh Minh Duệ lại đắc tội với người nào, người ta đột nhiên đến tìm hẳn làm phiền, mình mới thừa dịp hỗn loạn mà chạy ra ngoài.

Lý Hạo Nhiên nghe xong thì nửa tin nửa ngờ.

Thật ra lúc Diệp Gia Đình đi toa-lét lần thứ tư nghe thấy bên ngoài có người la hét ầm ĩ tìm Trịnh Minh Duệ gây phiền. Cô không biết kẻ đầu sỏ Trịnh Minh Duệ khiến cho con trai Hạ Vũ buồn rầu đã bị anh sai người trông chừng một thời gian, cho nên Hạ Vũ lập tức cử người qua. Còn tưởng rằng là Trịnh Minh Duệ chọc phải người nào, bị người ta tìm tới tận cửa rồi, vì vậy cực kỳ may mắn chui ra cửa sổ thông khí trên tường sau đó chạy ra ngoài.

Chỉ là sách lược cùng lộ tuyến chạy trốn cô không tiện mở miệng, cho nên Diệp Gia Đình lướt qua không nói đến.

Lý Hạo Nhiên điện thoại thông báo cho Diệp Thừa Trạch đang chạy tới, em gái của anh đã bình an thoát hiểm, ngoại trừ trên người có chút bẩn, bị mất một chiếc dép ra thì không có gì đáng ngại. Diệp Thừa Trạch ở bên kia điện thoại có chút buồn bực đáp đã biết, để Lý Hạo Nhiên đưa Diệp Gia Đình trở về trước, anh còn có chút chuyện phải xử lý, Lý Hạo Nhiên biết anh không dễ dàng bỏ qua cho Trịnh Minh Duệ như vậy, nhất định là muốn đi tìm hấn tính sổ rồi.

Vì lo lắng Diệp Ba Ni ở nhà nên cô không muốn nghỉ ngơi nhiều, Diệp Gia Đình theo Lý Hạo Nhiên đi đến trên trấn thì lái xe chạy về, mệt mỏi bước vào nhà liền hô to, "Ba Ni, Ba Ni! Mẹ đã về rồi."

Một loạt tiếng bước chân vội vàng, Diệp Ba Ni nhanh chóng chạy ra, bóng dáng nhỏ nhắn chạy ra cửa cực nhanh nhưng lại đứng yên, Diệp Gia Đình vội

vàng ngời xỏm xuống, "Chắc Ba Ni sợ lắm nhỉ, mẹ xin lỗi, lần tới mẹ nhất định sẽ chú ý, sẽ không ở bên ngoài lâu để Ba Ni ở nhà một mình nữa."

Diệp Ba Ni ngửa đầu nhìn nàng, diễn cảm trên khuôn mặt xinh đẹp từ đại ra đến uất ức, từ uất ức đến tức giận, đột nhiên mở cái miệng nhỏ ra bật khóc.

Cậu rất ít khóc, lần trước là ở nhà nội Hạ Vũ, leo lên cửa sổ tầng hai té xuống, bị kinh hãi mới khóc, kinh hãi lần này còn lớn hơn lần trước, Diệp Ba Ni uất ức muốn chết, bật khóc thét lên, bị Diệp Gia Đình kéo vào lòng dùng sức hôn cậu để an ủi.

Diệp Ba Ni vừa khóc vừa phát hiện một vấn đề, "Mẹ bản chết đi được."

Diệp Gia Đình đang đau lòng đến rơi nước mắt, lập tức cam đoan, "Mẹ đi tắm ngay, nhất định tắm sạch sẽ."

Diệp Ba Ni, "Ba Ni đói muốn chết rồi."

Diệp Gia Đình, "Mẹ sẽ đi làm đồ ăn cho con ngay."

Trong cùng một lúc lo cả hai việc, không biết nên tắm trước hay nấu cơm trước, vẫn là Chu Mai giúp đỡ, vừa dụi dụi mắt vừa đẩy cô vào phòng tắm, "Cám ơn trời đất, cuối cùng Diệp tiểu thư cô không có việc gì quay trở lại rồi, cô mau đi tắm đi, tôi nấu cơm cho Ba Ni, vì không tìm thấy cô nên thằng bé không ăn vô thứ gì cả, cô trở về thì tốt rồi."

Diệp Gia Đình biết trong thời gian mình mất tích Hạ không làm gì cả chỉ lo bảo vệ cho Ba Ni, cô lập tức thành tâm thành ý bày tỏ cảm kích với anh.

Hạ Vũ vừa khôi phục lại phong độ lịch lãm trước kia vừa có chút bộ dạng xa cách, "Ba Ni là con của anh, đây là chuyện anh nên làm." Nhìn Diệp Gia Đình một cái, "Thật ra anh rất xin lỗi, lúc ấy anh nên đặt tất cả tâm tư vào chuyện tìm em mới đúng, dù sao ở nhà Ba Ni cũng có người chăm sóc sẽ không xảy ra chuyện lớn gì, còn em lại gặp nguy hiểm. Nhưng khi anh nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Ba Ni thật sự không an tâm."

Diệp Gia Đình lập tức xua tay, "Không không không, anh có thể chăm sóc tốt cho Ba Ni mới quan trọng hơn bất cứ điều gì, tìm tôi không phải đã có anh trai và Hạo Nhiên rồi sao."

Hạ Vũ cũng cảm thấy Diệp Ba Ni mới quan trọng hơn, quay sang hỏi con trai, "Ba Ni, có phải con rất thích cậu không?"

Diệp Ba Ni, "Vâng, Ba Ni thích cậu nhất! Mẹ đồng ý mỗi tháng cho Ba Ni đến nhà cậu chơi một ngày. Nhà cậu có chú A Dũng, Ba Ni cũng thích."

Vì thế Hạ Vũ lập tức tiêu hủy giấy dai nhỏ kể cả đồ vật bên trong kia, đây là thứ nhất định sẽ ảnh hưởng đến tình cảm anh em nhà họ Diệp, vì để con trai anh mỗi tháng đều có thể chơi vui vẻ một ngày, vật này không thể lưu lại.

Diệp Gia Đình chọn Lý Hạo Nhiên có lẽ là lựa chọn sáng suốt nhất, anh (HV) rất yêu Diệp Ba Ni, yêu con trai còn hơn yêu mẹ, vào thời khắc nguy cấp tất nhiên sẽ ưu tiên lấy con trai làm đầu, còn lúc này bên cạnh Diệp Gia Đình vẫn luôn có người yêu cô đồng thời lấy cô làm đầu, như vậy làm cái gì cũng không chậm trễ.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nhật Được 201 Vạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.